



Số 1. Cầm
và Thủ
Sư. Học
Khởi

Dhã
Quân
Tinh

Editor: Gnu2110

Mục lục

[Chương 1](#)

[Chương 2](#)

[Chương 3](#)

[Chương 4](#)

[Chương 5](#)

[Chương 6](#)

[Chương 7](#)

[Chương 8](#)

[Chương 9](#)

[Chương 10](#)

[Chương 11](#)

[Chương 12](#)

[Chương 13](#)

[Chương 14](#)

[Chương 15](#)

[Chương 16](#)

[Chương 17](#)

[Chương 18](#)

[Chương 19](#)

[Chương 20](#)

[Chương 21](#)

[Chương 22](#)

[Chương 23](#)

[Chương 24](#)

[Chương 25](#)

[Chương 26](#)

[Chương 27](#)

[Chương 28](#)

[Chương 29](#)

[Chương 30](#)

[Chương 31](#)

[Chương 32](#)

[Chương 33](#)

[Chương 34](#)

[Chương 35](#)

[Chương 36](#)

[Chương 37](#)

[Chương 38](#)

[Chương 39](#)

[Chương 40](#)

[Chương 41](#)

[Chương 42](#)

[Chương 43](#)

[Chương 44 \(Ngoại Truyện\): Bạch Xà Truyện \(Chê\)](#)

[Chương 45](#)

[Chương 46](#)

[Chương 47](#)

[Chương 48](#)

[Chương 49](#)

[Chương 50](#)

[Chương 51](#)

[Chương 52](#)

[Chương 53](#)

[Chương 54](#)

[Chương 55](#)

[Chương 56](#)

[Chương 57](#)

[Chương 58](#)

[Chương 59](#)

[Chương 60](#)

[Chương 61](#)

[Chương 62](#)

[Chương 63](#)

[Chương 64](#)

[Chương 65](#)

[Chương 66](#)

[Chương 67](#)

[Chương 68](#)

[Chương 69](#)

[Chương 70](#)

[Chương 71](#)

[Chương 72](#)

[Chương 73](#)

[Chương 74](#)

[Chương 75](#)

[Chương 76](#)

[Chương 77](#)

[Chương 78](#)

[Chương 79](#)

[Chương 80](#)

[Chương 81](#)

[Chương 82](#)

[Chương 83 \(Phiên Ngoại\): Chúc Mừng Năm Mới](#)

[Chương 84](#)

[Chương 85](#)

[Chương 86](#)

[Chương 87](#)

[Chương 88](#)

[Chương 89](#)

[Chương 90](#)

[Chương 91](#)

[Chương 92](#)

[Chương 93](#)

[Chương 94](#)

[Chương 95](#)

[Chương 96](#)

[Chương 97](#)

[Chương 98 \(Phiên Ngoại\): Một Ngày Ngao Du](#)

[Chương 99](#)

[Chương 100](#)

[Chương 101](#)

[Chương 102](#)

[Chương 103](#)

[Chương 104](#)

[Chương 105](#)

[Chương 106](#)

[Chương 107](#)

[Chương 108](#)

[Chương 109](#)

[Chương 110](#)

[Chương 111](#)

[Chương 112 \(Phiên Ngoại\): Tâm Tình Của Tiểu Công Chúa](#)

[Chương 113](#)

[Chương 114](#)

[Chương 115](#)

[Chương 116](#)

[Chương 117](#)

[Chương 118](#)

[Chương 119](#)

[Chương 120](#)

[Chương 121](#)

[Chương 122](#)

[Chương 123](#)

[Chương 124](#)

[Chương 125](#)

[Phiên Ngoại 1](#)

[Phiên Ngoại 2](#)

[Phiên Ngoại 3](#)

[Phiên Ngoại 4](#)

[Phiên Ngoại 5](#)

TỨ CẦM THÚ VÀ TỨ HOA KHÔI

Phá Quân Tinh

dtv-ebook.com

Chương 1

- Ta nói này lão đại, cho dù chúng ta không ngồi nổi Audi cũng không nghèo túng đến độ phải ngồi Alto chứ? - Phong Chi Lâu vuốt đệm xe về ghét bỏ, tiếp tục nói - Đúng là tiền nào của nấy!

Tuyết Chi Lạc ngồi ở ghế cạnh tay lái, tay cầm bản đồ, mắt không buồn nhìn lên:

- Lâu, ta chờ người mua Audi, nhưng mà người đừng để ta chờ lâu quá, ta sợ đến chết ta cũng không được ngồi.

- Sao người có thể nói Lâu như vậy? Lâu không thể phát tài trong tích tắc, muốn thế thì phải ngồi tên lửa bay lên trời, lúc đó đừng nói là Audi mà tàu vũ trụ cũng có khả năng - Nguyệt Chi Loạn xì một tiếng vỗ bả vai Lâu, nén cười biện hộ thay.

- Ta nói này, ba người các người không thể im lặng một chút sao? - Hoa Chi Phá thật không biết nói gì, nhìn ba người lắc đầu, nói với Tuyết Chi Lạc - Lạc, người chắc chắn không chỉ sai đường chứ? Sao ta càng ngày càng cảm thấy không đúng, vừa này còn có ánh sáng mặt trời chiếu sao lập tức đã có sương mù bay? Hơn nữa, các người không phát hiện ra bây giờ chúng ta không phải ở trên đường cao tốc sao?

Ba người vừa nghe lập tức nhìn ra ngoài cửa sổ, quả nhiên không phải là cảnh quan đường nhựa thường thấy mà là cây cối xanh um tươi tốt.

- Lão đại, người không định chạy lên núi chứ? Lạc Lạc, người chỉ đường thế nào vậy? - Phong Chi Lâu hiển nhiên không hài lòng với Tuyết Chi Lạc

- Ta không biết ngoài H vẫn thì người còn biết xem cái gì?

- Cái đấy! Người là heo sao, dù khác thế nào cũng có thể là cao tốc mà, làm sao có thể là hoang sơn dã lĩnh (nơi hoang vu không có người ở) được? Người cảm thấy chúng ta sẽ gặp phải chuyện quái lạ dị thường được sao!

- Có quý! - Nguyệt Chi Loạn bình luận ngắn gọn.

Trong lúc nhất thời trong xe yên tĩnh không một tiếng động, thân xe rùng mình một cái rồi dừng hẳn. Khóe miệng Hoa Chi Phá hơi run rẩy:

- Xe hỏng rồi...

- Không phải chứ? Chẳng lẽ hôm nay ta sẽ chôn thân như thế này? Không được, ta còn chưa có bạn trai! - Lâu kêu thảm thiết thê lương.

- Câm miệng, dù người không chết cũng không có đàn ông thích người!

- Hừ! Ta không có ai thích thì người cũng hơn gì, tất cả đều như vậy! Hừ!

- Này mấy người, hiện tại là lúc thảo luận cái này sao? Xuống xe mau! - Hoa Chi Phá thật sự không chịu nổi hai người này nữa, mỗi ngày đều đấu khẩu, bảo sao mọi người đều nói các nàng có gian tình!

Nguyệt Chi Loạn cũng không muốn nói tiếp nữa, lấy ba lô ở phía sau rồi mở cửa xe đi ra ngoài, vẫn là lão đại lý trí, trước tiên đi xuống đã.

- Ê ê, đợi ta với... - Hai người trằm miệng một lời.

Ngu ngốc! Hoa Chi Phá nhắm mắt ngửa mặt lên trời, nàng sai rồi, nàng không nên đem hai kẻ ngu ngốc này đi ra ngoài.

Bốn người thu thập một chút hành lý rồi nhìn rừng cây rậm rạp thở dài một tiếng.

- Đi thôi! - Hoa Chi Phá đội mũ lưỡi trai lên, nàng thật sự chán ghét tiết trời nóng nực như thế này! Mặt trời thật độc ác!

Bốn người đi một hồi lâu cũng không nhìn thấy nửa bóng người.

- Shit! Chúng ta đến vùng núi rồi sao? Sao ngay cả thú ăn cỏ cũng không thấy? - Phong Chi Lâu than thở - Lạc Lạc, lần này người có thể tìm lấy một sơn muội tử (gái thôn dã)!

- Người đi chết cho ta! - Tuyết Chi Lạc sắp động chân tay đến nơi thì may mắn bị Nguyệt Chi Loạn một bên kéo lại.

- Lạc Lạc, bình tĩnh bình tĩnh!

Hoa Chi Phá cố nén ý nghĩ muốn đập chết hai người này, đúng vậy, phải bình tĩnh, nàng tháo cái mũ đã ngấm mồ hôi xuống để quạt gió rồi đặt móng ngồi xuống thảm cỏ, cũng không ngăn cản hai người đang đấu khẩu, ngược lại lại ngoắc tay với Loạn đang có vẻ mặt sốt ruột:

- Loạn Loạn, đến đây, xem diễn! - Từ trong ba lô lấy ra một túi hạt dưa mở ra cắn.

Nguyệt Chi Loạn nhìn hai người ngâm thơ sắp "hi sinh" rồi lại nhìn Hoa Chi Phá vẫn đậm phong khinh. Lão đại, người quả nhiên là cao nhân. Tọa sơn quan hổ đấu*, xem diễn là cảnh giới cao nhất! - Nguyệt Chi Loạn cảm thán trong lòng, cũng không quản hai người kia nữa, ngồi xuống bên cạnh lão đại bốc một nắm hạt dưa cắn cùng.

* Trích Cổ Học tinh hoa, có hai con hổ đang ăn thịt một con trâu. Biện Trang muốn ra đâm hổ. Có đứa trẻ bảo rằng:"Hãy hượm, ông ạ. Hổ là giống tàn bạo, trâu bò là môi ngon ngọt. Bây giờ hai con hổ đang cùng ăn một con trâu, thấy thịt trâu rất ngon, tất tranh nhau, đánh nhau. Đánh nhau thì hổ nhỏ chết mà hổ lớn cũng bị thương. Ông đợi đến bấy giờ hãy ra, thì có phải chỉ đâm một con, mà rồi được cả hai con không? Như thế thì chẳng

là công dùng ít mà lợi được nhiều ư?" Biện Trang cho lời nói là phải, làm theo y như thế, quả nhiên bắt được cả hai con hổ.

Lạc và Lâu trong lúc cãi nhau cũng bắt đầu phát hiện ra có điều không đúng, nhìn về phía lão đại và Loạn Loạn đang bận rộn cắn hạt dưa, mắt trợn ngược nhìn bọn họ.

Oh Shit! Nửa ngày làm trò khỉ cho các người!

- Cầm thú! - Phong Chi Lâu nghiến răng.

- Cạn bã! - Tuyết Chi Lạc phỉ nhổ.

Hai người đi lại gần rồi bốc hạt dưa từ trong túi ra, ngồi dưới đất vui vẻ cắn, biến bị phần thành thềm ăn.

Bốn người đang ca thán vận mệnh vô tình thì từ xa truyền đến tiếng đi đường không rõ ràng, lúc có lúc không, liếc nhìn nhau rồi lập tức cầm ba lô theo nơi phát ra tiếng động đi đến. Thời điểm nhìn thấy người nọ thì khoe miệng bốn người đều run rẩy.

Một đại thúc mặc cổ trang? Trên lưng là một bó củi, trong tay cầm một cái rìu? Đang đóng phim hả? Các nàng còn chưa kịp mở miệng thì tiểu phu đã bị cách ăn mặc quái dị của bốn người làm cho hoảng sợ:

- Các người là yêu quái?

Shit! Con mắt nào của người nhìn ra bọn ta là yêu quái!

- Vị đại thúc, thật ngại quá, chúng ta bị lạc đường, xin hỏi nơi này là nơi nào? - Hoa Chi Phá trong lòng âm thầm cảm thấy không ổn, bèn phá vỡ cục diện căng thẳng.

- Các người không phải là yêu quái? Vậy là tốt rồi vậy là tốt rồi - Vỗ vỗ ngực, tiểu phu có chút ngượng ngùng nói - Ta thấy các người ăn mặc quái

dị, có lẽ là do ta kiến thức nông cạn, nơi này là ngoại thành Ô Tô, chẳng qua nơi này vốn rất hẻo lánh, bình thường không có người đến.

Ô Tô? Sao lại thế? Bốn người đều có cảm giác mất trí.

- Chẳng lẽ các người không phải người của Thiên Minh Quốc?

Thiên Minh Quốc? Ta biến thành thần tiên rồi!

- Chuyện là thế này, chúng ta là người từ phương xa đến, gia tộc của bọn ta đã nhiều thế hệ ẩn cư nên đối với chuyện thiên hạ không hiểu biết nhiều - Hoa Chi Phá giải thích, hiện tại nàng dám 100% khẳng định, các nàng xuyên không!

Ba người còn lại sắc mặt cũng không tốt, chắc cũng đã nghĩ thông suốt điểm mấu chốt này.

- Chẳng trách... nhưng các người mặc như vậy mà vào thành Ô Tô thì sẽ không dễ làm gì, nếu không chê thì các người theo ta về nhà một chuyến để đổi quần áo.

- Vậy đa tạ đại thúc! - Hoa Chi Phá xấu hổ chấp tay, hướng ba người còn lại ra hiệu bằng mắt rồi thong thả theo tiều phu.

Sự thật chứng minh, cổ nhân tốt hơn nhiều so với hiện đại, tuy rằng chỉ là quần áo vải thô nhưng với một gia đình hạng bần cùng thì cũng có thể coi là đồ trân quý. Chỉ có điều nhân lực của cổ nhân thật sự không được tốt lắm, các nàng trông rất nam tính sao? Sao chưa gì đã cho rằng các nàng là nam! Cuối cùng thì bốn người cũng không giải thích gì, dù sao ở cổ đại thì thân phận nam tử vẫn tiện hơn.

Bốn người để lại quần áo hiện đại cho lão tiều phu, Hoa Chi Phá trả cho tiều phu một đồng tiền xu, đối phương nhìn thấy đồng xu mắt liền sáng lên,

dù không biết thứ đó ở nơi này có công dụng gì nhưng đoán rằng cũng có thể đổi lấy rất nhiều tiền.

- Lão đại, người thật đủ vô sỉ! Một đồng đổi bốn bộ quần áo, lão gia hỏa kia còn tặng người một cục đá quái dị, không ngờ ở cổ đại những thứ như vậy lại không đáng tiền, làm ta còn cho rằng cổ đại là lạc hậu - Phong Chi Lâu quệt miệng, kéo quần áo trên người, thật sự rất bó người! Ta ghét cổ đại!

Hoa Chi Phá nhún vai, có thể trách nàng sao? Nàng cũng có lòng tốt thôi.

- Người nói xem chúng ta làm sao để sống sót ở cổ đại? - Lạc Lạc khó có lúc không động kinh hãi.

- Chuyện này đáng giá lo lắng - Lâu.

- Chuyện này đáng giá thảo luận - Loạn.

- Ta cảm thấy... cơ hội của chúng ta tới! - Hoa Chi Phá chỉ vào xe ngựa xa hoa ở đình phía trước nói.

- Trộm? - Lạc.

- Cướp? - Loạn.

- Lừa bịp tổng tiền? - Lâu.

Hoa Chi Phá gật đầu:

- Không khác biệt lắm, trên TV không phải thường nhắc đến ăn vạ sao? Nghĩ xem, xe ngựa như vậy hẳn là kẻ có tiền, hơn nữa các người nhìn nha hoàn đứng giữ xe là một thiếu nữ tử, cũng không có hộ vệ, chắc hẳn người ở trong xe phải là tiểu thư nhà có tiền hay đại loại như thế, người nói xem, chúng ta có bốn người lại sợ hai thiếu nữ tử sao!

- Lão đại, người đủ vô sỉ! - Ba người vẽ mặt khâm phục nói - Nhưng mà ta thích!

TÚ CẦM THÚ VÀ TÚ HOA KHÔI

Phá Quân Tinh

dtv-ebook.com

Chương 2

Ba người nhất trí với phương pháp kiếm tiền của Hoa Chi Phá, thập phần khẳng định tán thưởng.

- Ai đi? - Lâu là người đầu tiên đặt câu hỏi.

Hoa Chi Phá, Tuyết Chi Lạc, Nguyệt Chi Loạn không hẹn mà gặp cùng ho khan, mắt nhìn đông nhìn tây nhưng nhất định không nhìn Phong Chi Lâu.

- Holy shit! Các người sẽ không định bảo ta đi chứ? - Lâu chỉ vào mũi mình bất mãn quát - Các người không có nhân tính!

- Anh luôn không hiểu nhân tính là cái gì - Lạc Lạc.

- Lâu, người biết đã quá muộn - Loạn Loạn.

- Nhân tính? Bao nhiêu tiền một cân? - Phá Phá.

- Các người... - Lâu run run chỉ tay vào nhóm cầm thú trước mắt - Ta chết cũng không đi! - Bỏ đi, Hừ, ta không đi.

- Lâu, người nhìn nha hoàn kia xem, lớn lên thanh tú như thế, dựa theo lẽ thường thì vị tiểu thư kia nhất định cũng là quốc sắc thiên hương! Người chắc chắn là người không đi? Chỉ cần nghĩ đến chuyện sau khi bị thương, ở trong vòng tay ấm áp của người kia... người không chịu đi thì ta đi vậy... - Lạc Lạc cong khóe miệng, nhắc chân chuẩn bị chạy đi.

- Ấy ấy, ta nói ta không đi lúc nào? Người quay lại! Ta đi... - Kéo Lạc Lạc trở về, Phong Chi Lâu lấy dáng vẻ điếc không sợ súng nhắm xe ngựa mà chạy, trong mắt mang theo tia đáng khinh, Lạc Lạc nói rất đúng, là mỹ nữ cổ đại chính cống! Nhất định không thể để cho mỹ nữ rơi vào tay Lạc Lạc, ta không vào Địa Ngục thì ai vào? Hy sinh một mình ta cứu sống mỹ nữ!

Ba người nhìn bộ dạng hưng phấn vô cùng của Lâu thì liên tục lắc đầu:

- Lạc Lạc, chiêu này của người rất tuyệt! - Hoa Chi Phá giơ ngón cái nhìn nàng - Tên Lâu kia rõ ràng đã mắc bệnh vọng tưởng mỹ nữ giai đoạn cuối! Hy vọng nữ tử trong xe ngựa không phải loại nhìn thấy bóng liền mê đảo thiên quân vạn mã, quay đầu lại đẩy lui các đạo quân chư hầu (ý nói là rất xấu), nếu không sẽ là bóng ma cả đời này của Lâu.

- Ta thật hy vọng nàng có bóng ma, nhìn thấy liền hóa đá - Lạc Lạc hiển nhiên rất bất mãn vì Lâu nhúng mũi vào chuyện của mình nên mới nghĩ cách dụ dỗ nàng đi ra.

- Quả nhiên, độc ác nhất là lòng dạ đàn bà! - Loạn Loạn bình luận thật đúng trọng tâm, Lâu đáng thương.

Phong Chi Lâu ngây thơ không biết bị tính kế, vẫn như cũ ảo tưởng mỹ nữ ôn nhu, bước đi càng ngày càng nhanh.

- Ối! Người làm gì vậy? - Tiểu Hồng xoa bả vai bị va trúng đang muốn mở miệng mắng người thì không ngờ có người nhanh hơn nàng một bước kêu to.

- A...a... đau quá! Đau chết ta... giữa ban ngày ban mặt, sói lẫn Càn Khôn (kẻ xấu không dám ra ngoài), người lại dám cật thế hành hung người, còn có thiên lý không? Chân của ta gãy rồi! - Phong Chi Lâu ôm chân mình lăn lộn trên mặt đất, tiếng kêu thật thê lương!

- Tiểu Hồng, có chuyện gì vậy? - Mành xe ngựa nhấc lên một chút, Phong Chi Lôu liếc một cái liền thấy được váy màu lục tung bay theo gió. Tất nhiên không thể thấy nhiều, nhưng giọng nói của người kia cực kỳ dễ nghe.

Chín trên mười! - Trong lòng thầm đánh giá, Phong Chi Lôu nóng lòng muốn nhìn thấy dung mạo thực sự của nàng nên càng ra sức găm rú to hơn:

- Mọi người mau lại đây xem, đụng vào người ta còn không chịu trách nhiệm, trên đời này còn có công đạo không? Chân của ta...

- Tiểu thư, ta cũng không biết, người này vừa nảy rõ ràng đụng vào ta, ta còn chưa mở miệng thì hắn đã gào to, ta thấy hắn nhất định là điên tử (kẻ lừa đảo), tiểu thư, người không cần quản chuyện này, ta muốn xem là loại người nào dám tìm chúng ta gây chuyện - Tiểu Hồng thực sinh khí, hậu quả sẽ rất nghiêm trọng.

- Tên lưu manh nhà người không cần giả vờ, đứng lên cho ta! - Tiểu Hồng nói xong chuẩn bị đá Lôu, may mắn Phong Chi Lôu vẫn chú ý đến tình hình nên thời cơ ôm chân Tiểu Hồng đang định đá đến - Giết người rồi... giết người rồi...

Người vây quanh xe ngựa ngày càng nhiều, hiển nhiên những người không rõ chuyện đều bị hành động của Phong Chi Lôu lừa gạt, mọi người đối với người ở trong xe ngựa chưa hề lộ diện và Tiểu Hồng kêu ngạo bá đạo rất khinh thường, tiếng xì xầm càng lúc càng lớn. Ý vào nhiều người, Phong Chi Lôu càng ra sức gào, có ý định muốn nữ tử trong xe ngựa phải đi ra.

- Các người chẳng những đụng vào người không chịu trách nhiệm mà còn muốn giữa ban ngày hành hung, các vị hương thân, các người phải làm chủ cho ta! - Phong Chi Lôu đang 'than thở khóc lóc' thì có tiếng gọi đầy lo

lãng tử trong đám đông truyền đến - Lâu đệ! Người sao vậy? Ai làm người bị thương? - Nguyên lai là ba người xem diễn chán rồi mới tiến đến hỗ trợ.

Hoa Chi Phá dẫn đầu, rẽ đám người ra, ôm cổ Phong Chi Lâu đang lăn lộn:

- Các người... các người thật quá đáng! Chẳng lẽ vì chúng ta là người nghèo nên phải chịu bị các người khi dễ sao! - Lời này vừa nói ra thì mọi người đều hưởng ứng vì ở đây đại đa số là người nghèo, lời nói vừa này khiến mọi người đều tự liên tưởng đến bản thân mình, hiệu ứng lập tức tăng mạnh.

Tuyết Chi Lạc và Nguyệt Chi Loạn cũng liên tục gật đầu:

- Lão đại, các nàng khi dễ Lâu đệ như vậy còn muốn giết người diệt khẩu, việc này tuyệt đối không thể bỏ qua! - Hai người tuy rằng nói vậy nhưng trong lòng lại không ngừng khinh bỉ Hoa Chi Phá, lão đại ngay câu đầu tiên đã đem việc này bay lên thành đấu tranh giai cấp giữa người nghèo và người giàu, quá mạnh!

- Các người... các người... - Tiểu Hồng không ngờ sự tình sẽ phát triển thành như vậy cũng bắt đầu nóng nảy, mở miệng nói - Tiểu thư, làm sao bây giờ?

Màn xe chậm rãi xốc lên, lộ ra khuôn mặt làm khuynh đảo Phong Chi Lâu.

Bế nguyệt tu hoa, chim sa cá lặn đã không còn đủ để miêu tả về mỹ mạo của nàng. Da thịt nổi bật dưới ánh mặt trời, lóe ra ánh sáng trong suốt, nhắn mịn như son, phấn quang tinh tế, trang điểm nhẹ nhàng, môi hồng răng trắng, một thân quần áo màu lục làm nổi bật màu da của nàng khiến người ta không rời mắt được.

- Đó...đó là Vị Triều cô nương! - Trong đám người phát ra tiếng xì xào kinh ngạc, hiển nhiên là thập phần ngạc nhiên đối với thân phận của nữ tử kia.

Hoa Chi Phá, Tuyết Chi Lạc, Nguyệt Chi Loạn liếc nhau, hiển nhiên cũng cảm giác được, chẳng lẽ các nàng đá phải một khối thiết bản vật cứng? Chỉ có Phong Chi Lôu vẫn như cũ mơ hồ như lọt vào sương mù, hiển nhiên đã bị dung mạo của Vị Triều thu phục.

Vị Triều không hề để ý đến người xung quanh, chỉ nhìn bốn người khởi xướng ở trước mặt, tầm mắt dừng lại trên người Phong Chi Lôu đang nằm dưới đất:

- Chân người gãy?

- Hả...Ừ! - Câu hỏi đột ngột làm Phong Chi Lôu phản ứng hơi chậm, nhưng vẫn theo bản năng gật đầu - Gãy...gãy rồi.

Vị Triều không nói gì nữa, giẫm lên ghế nhỏ xuống xe ngựa, mọi người đang vây quanh tự nhiên tránh ra nhường đường. Dừng lại ở trước mặt Phong Chi Lôu, Vị Triều khẽ liếc nhìn cái chân nàng ta đang ôm một cái, không nói gì thêm chỉ cau mày.

Áp lực thật lớn! Lôu cảm thấy cả người giống như bị buộc chặt, chột dạ cúi đầu không dám nhìn người đối diện. Hoa Chi Phá thấy tình hình không thuận lợi, ở sau lưng Lôu hung hăng néo một cái.

- Ối... ta đau quá... - Lão đại chết tiệt, việc này ta nhất định không để yên!

- Vị Triều cô nương, chẳng lẽ ngươi không định chịu trách nhiệm với Lôu nhà chúng ta? - Theo mọi người xung quanh thì người trước mặt tên là Vị Triều nên Hoa Chi Phá liền nói thẳng vào vấn đề, để càng lâu đối với các nàng càng bất lợi.

- Đúng vậy! - Nguyệt Chi Loạn và Tuyết Chi Lạc ở một bên phụ họa.

- Vị Triều, hình như ta nghe thấy có người muốn người chịu trách nhiệm? - Lời nói trêu chọc từ phía sau truyền đến, mọi người quay đầu lại thì thấy một tuyệt thế đại mỹ nữ không thua Vị Triều đang chậm rãi đi tới.

TÚ CẦM THÚ VÀ TÚ HOA KHÔI

Phá Quân Tinh

dtv-ebook.com

Chương 3

Hoa Chi Phá nhất thời có cảm giác bị chói mắt, nàng đã hiểu được một chút tình cảnh vừa rồi của Lô, không phải Vị Triều không xinh đẹp mà là vẻ đẹp của nàng không phải loại Hoa Chi Phá yêu thích.

Mà nữ tử trước mắt bây giờ, khí chất ung dung đẹp đẽ quý phái đúng là khẩu vị của mình, đặc biệt là giọng điệu trêu chọc của nàng, nếu mình không phải là đương sự thì thật sự muốn ở bên cạnh xem kịch vui! - Trong lòng Hoa Chi Phá rầu rĩ nghĩ.

- Niệm Khanh cô nương! Niệm Khanh cô nương cũng ở đây! - Tiếng ồn ào trong đám người càng to hơn, tiếng thốt lên kinh ngạc không ngừng.

Bỗng Hoa Chi Phá có cảm giác mơ hồ, nuốt một ngụm nước miếng nói với nữ tử mà mọi người gọi là Niệm Khanh:

- Niệm Khanh cô nương, chúng ta cũng không phải là người không phân rõ phải trái, nhưng tỷ nữ của Vị Triều cô nương làm huynh đệ của chúng ta bị thương, sau đó còn muốn động thủ đánh người, chuyện này thật sự không thể chấp nhận được.

- Phải không? - Niệm Khanh nhìn thoáng qua Hoa Chi Phá rồi nói với Vị Triều này giờ vẫn im lặng - Vị Triều, nếu là chuyện do Tiểu Hồng gây ra thì chúng ta cũng nên chịu trách nhiệm - Sau đó quay đầu lại nói - Vị công tử này chân đã gãy, xem ra bị thương không nhẹ, nếu trực tiếp bồi thường ngân lượng cho các người thì có vẻ như chúng ta không có lương tâm, cho nên ta muốn mấy vị công tử theo chúng ta trở về, ta và Vị Triều sẽ mời đại phu đến trị thương cho vị công tử này.

Hoa Chi Phá đột nhiên có cảm giác đâm lao phải theo lao, người còn muốn phiền phức như vậy, người không phải là người công việc bề bộn sao! Có gì còn muốn tự tìm phiền toái!

- Niệm Khanh cô nương nói như vậy muốn đổ lỗi cho huynh đệ chúng ta thì thật không đúng. Tính chúng ta vốn sẽ không cần cô nương bồi thường, nhưng bởi vì gần đây xảy ra vài chuyện nên hiện tại trên người chúng ta không có một xu, cho nên Niệm Khanh cô nương không cần phiền phức như vậy, chỉ cần cho chúng ta chút bạc, chúng ta sẽ mang huynh đệ đi tìm đại phu - Cái nhìn chăm chú của Niệm Khanh làm Hoa Chi Phá thoáng có chút mất tự nhiên, áp lực thật lớn!

- Đúng vậy, mấy 'đại nam nhân' như chúng ta sao có thể không biết xấu hổ đi làm phiền hai vị cô nương! - Lạc Lạc cũng hiểu chuyện mau miệng cự tuyệt.

- Các vị công tử không cần cảm thấy làm phiền ta, chuyện này đối với chúng ta mà nói cũng là chuyện nên làm, đúng không Vị Triều? - Niệm Khanh cười hỏi người vẻ mặt đăm đăm phía sau, Vị Triều ơi là Vị Triều, rõ ràng người vừa nhìn đã biết, tại sao còn muốn hòa theo bọn họ? Nếu không phải mình đến đúng lúc thì khẳng định trăm phần Vị Triều sẽ cho bạc để tránh phiền toái, dù sao thì tính của nàng vốn là như thế.

Không phải người đi mua hộp son sao, sao lại đụng phải bốn tên tiểu nhân vô sỉ lừa bịp tổng tiền này? Nếu thả bọn họ đi thì sao có thể không khiến ta thất vọng, không khiến bọn họ thất vọng! - Niệm Khanh.

- Niệm Khanh nói phải - Vị Triều hiểu được tính của Niệm Khanh, trong mắt không gợn sóng sợ hãi lại hiện lên vài tia đồng tình.

- Một khi đã như vậy thì mấy vị công tử mau kêu xe ngựa đến đây! - Nhìn bốn người không hề động đậy nàng bèn nói tiếp - Ta nghĩ các vị cũng cần hỗ trợ về chỗ ngồi rồi.

Lời này vừa nói ra lập tức có người phụ họa, liên tục nói Niệm Khanh cô nương và Vị Triều cô nương đều là người tốt hiếm có!

- Lão đại, đây là đang bị bức lên Lương Sơn (việc không thể không làm) sao? - Loạn Loạn bất đắc dĩ nói, tình cảm hiện tại là quần chúng xúc động, bọn họ đi thế nào đây? Huống chi chân Lâu 'gãy', muốn chạy cũng không chạy nổi!

Ba người cùng nhau khiêng Phong Chi Lâu vào trong xe ngựa, còn cảm thán xe ngựa xa hoa không ngớt.

Đặc biệt Lạc Lạc còn nói nhỏ bên tai Lâu:

- Lâu, diễm phúc của người đến rồi! Hai đại mỹ nữ liền!

Phong Chi Lâu tất nhiên không đồng ý với lời của Tuyết Chi Lạc:

- Cái đít! Người không thấy Niệm Khanh kia rất lợi hại sao? Người cảm thấy có nàng ở trong xe ngựa thì ta có thể có diễm phúc gì! Cái đít! Ngay cả lão đại ngày thường gian trá cũng thua ở trong tay nàng, lần này là đá đụng thiết bản.

- Ha ha! Người bảo trọng! - Lạc Lạc khá cao hứng đối với tình cảnh của Lâu mặc dù vẫn có chút khó chịu với mĩ mạo của Vị Triều, nàng không có ý định xen ngang nhưng đem người kia phối cùng Lâu thì có chút đáng tiếc, mỹ nhân thì càng dễ câu hồn mà.

Ba người lui lại vài bước cho Vị Triều và Niệm Khanh lên xe, Tiểu Hồng đen nguyên mặt ngồi ở vị trí đánh xe, nhìn ba người nói:

- Các người ngoan ngoãn đi theo đường để lạc, nếu không... hừ hừ! Ta sẽ đem phiến tử kia tới thanh lâu làm tiểu quan (nam làm trong kỹ viện)! - Câu cuối cùng nàng đề thấp giọng mà nói, tất nhiên bởi vì rất cố kỵ hai vị bên trong.

Xe ngựa chậm rãi đi, ba người đi theo bên cạnh.

- Ta cảm thấy vì câu cuối cùng kia của Tiểu Hồng thì chúng ta nên xoay người bước đi - Lạc Lạc chỉ cần có cơ hội hãm hại Lâu thì sẽ không bỏ qua, để cho Lâu ở cổ đại tiếp khách, được! Thật quá được! Các nàng nên sớm nghĩ ra chứ! Đem Lâu bán thì cần gì phải ăn vạ!

Loạn Loạn liếc Lạc Lạc một cái:

- Người bỏ ngay ý tưởng đó đi! Thiếu Lâu thì người sống còn có lạc thú gì? Không phải người luôn lấy việc đấu khẩu cùng nàng làm vui sao!

- Cũng phải. Trời ạ, ta lại có thể vì Lâu mà bỏ qua cơ hội kiếm tiền tốt như vậy, ta thật sự quá lương thiện - Lạc Lạc ho khan một cái, cảm thán phủ bụi trên người, làm người tốt thật không dễ dàng!

Hoa Chi Phá không xen vào mà cúi đầu thì thầm:

- Ta có dự cảm không tốt! Xem phản ứng vừa rồi của dân chúng thì Vị Triều cô nương và Niệm Khanh cô nương này khẳng định không đơn giản.

- Lão đại, điều thứ nhất trong thủ tục xuyên không: Chỉ cần là loại mỹ nữ nghiêng nước nghiêng thành thì sau lưng đều không đơn giản. Đương nhiên cũng đồng nghĩa với tiền nhiều đếm không hết - Loạn gõ vào xe ngựa phân tích - Không phải vẫn có câu nữ tử cổ đại đại môn bất xuất nhị môn bất mại (Không bao giờ ra khỏi nhà) sao? Hai người này rõ ràng là loại khác, người nhìn quần áo mà các nàng mặc - Đặt tay lên bả vai mình - Đều lộ đến tận đây, người nói xem, chúng ta nhìn thấy mấy nữ nhân mặc như vậy ở trong thành này?

- Loạn Loạn, Lạc Lạc, nếu ta không đoán sai, các người hẳn cũng nghĩ đến!

- Thanh lâu! - Loạn Loạn và Lạc Lạc cùng thấp giọng nói.

Hoa Chi Phá đồng ý với kết luận của hai người:

- Điều thứ hai trong thủ tục xuyên không: Mỹ nữ ăn mặc lộ liễu thì 90% là từ thanh lâu, 99% là cấp bậc hoa khôi, 0.01% là từ rừng rú. Cho nên, chúng ta nhất định được bảo vệ. Đi theo các nàng chúng ta sẽ không đói chết.

Ba người cùng gật đầu, đối với loại chuyện ăn bám phú bà như thế này các nàng luôn luôn nguyện ý lao vào.

Sự thật chứng minh ba người đoán không sai, khi xe ngựa dừng trước cửa treo bảng hiệu Điều Lan Thủy Tạ Lâu thì ba người vẫn hơi choáng váng.

Lúc chờ Phong Chi Lâu đi vào, ba người lại hít sau một hơi khí lạnh, lâu này còn có một tầng ngầm? Thêm hai tầng trên cùng với một tầng đang đứng là bốn tầng! Ở cổ đại thì đây là trình độ công nghệ cao.

- Ha ha, nơi này chỉ là nơi buôn bán bình thường, bình thường chúng ta đều ở trong hậu viện - Ý bảo người đang vây lại xem náo nhiệt mau tránh ra - Bây giờ còn chưa phải là buổi tối nên lâu chỉ có chút chuyện vặt, chỉ có mấy cô nương không ngủ được ở đây.

Hoa Chi Phá không biết lời nói này của Niệm Khanh có ý gì nhưng vẫn vờ như miễn cưỡng gật đầu, nàng đột nhiên có cảm giác đi vào hang sói.

- Các người theo chúng ta - Niệm Khanh kéo tay Vị Triều đang muốn nói lại thôi đi lên phía trước.

Hừ hừ, vào rồi còn muốn ra? Sao có thể!

TỬ CẦM THÚ VÀ TỬ HOA KHÔI

Phá Quân Tinh

dtv-ebook.com

Chương 4

- Đại phu, vị công tử này thế nào? - Niệm Khanh đứng bên cạnh nhìn tên đang giả bệnh nằm trên tháp, cười cười hỏi.

- Niệm Khanh cô nương, Vị Triều cô nương, vị công tử này căn bản không gãy xương đùi! - Lão đại phu làm nghề y hơn mười năm không có khả năng ngay cả bệnh này cũng không sờ ra, cho nên lão vừa mở miệng nói liền khiến ba người đứng phía sau nóng nảy.

- Sao có thể? - Hoa Chi Phá làm vẻ mặt thực kinh ngạc - Vậy vì sao đệ đệ của chúng ta đau như thế?

Đệ đệ? Lão đại phu trừng mắt nhìn Hoa Chi Phá, nói đùa, mạch tượng của người trên tháp rõ ràng chỉ là nữ tử, sao có thể là "đệ đệ"? Tay bắt mạch lần nữa, đúng vậy, là nữ tử.

- Đúng vậy, ta đau quá... - Tự nhéo mình một cái, Phong Chi Lôu khóc không ra nước mắt, sao lại tới mức bi thảm như thế này?

- À... dựa theo kinh nghiệm làm nghề y nhiều năm của lão phu, vị 'công tử' này chắc hẳn là bị nội thương, cho nên trong lúc nắn xương nhìn không ra. Ừm...đúng vậy - Nói thật lão đại phu cũng không rõ rốt cuộc là có chuyện gì nhưng cũng không muốn ở trước mặt hai vị cô nương phải thừa nhận bản thân không đủ khả năng, nói thế nào thì hẳn cũng là lang trung đứng đầu Ô Tô, không có chuyện bệnh nhỏ mà cũng không biết.

- Nội thương? - Hai chữ này là của Vị Triều này giờ đứng ở một bên lạnh lùng nhìn, nàng hơi nhíu mi nhưng cũng không nói gì tiếp, trong lòng nàng

nhanh chóng đưa ra kết luận: Lang băm!

Niệm Khanh cũng không ngờ lang trung đứng đầu Ô Tô lại chỉ có danh như thế, cố nén xúc động muốn ném hăn ra bên ngoài, nói:

- Một khi đã như vậy xin phiền đại phu lo tiếp.

- Vị Triều cô nương, Niệm Khanh cô nương xin yên tâm, lão phu tất nhiên sẽ chữa khỏi cho công tử này, chỉ là có ít dược liệu... - Phần sau lão không nói ra miệng, nhưng chỉ cần không ngốc thì điều biết, "dược liệu rất quý"!

- Ngân lượng không thành vấn đề, chỉ cần đem người chữa khỏi là được
- Niệm Khanh nuốt xuống cục nghẹn trong lòng, lang trung này thật không có chút y đức, may là các nàng chưa bao giờ xem qua kẻ gọi là danh y này. Đương nhiên không có chuyện bạc ném không xuống nước, cho nên nàng bày ra nụ cười hoàn mỹ - Nhất định phải chữa khỏi!

Những lời này giống như mệnh lệnh, nhưng trong mắt lão đại phu mê tiền thì...

- Nhất định nhất định, hai vị cô nương xin yên tâm.

Hoa Chi Phá, Tuyết Chi Lạc, Nguyệt Chi Loạn thầm thở dài nhẹ nhõm, quả nhiên là lang băm hại chết người! Nội thương? Ha ha, rõ ràng là nội bộ không bị thương.

- Ba vị công tử, chúng ta nhất định chữa khỏi cho đệ đệ các người, xin yên tâm - Niệm Khanh cười nói, chỉ có người hiểu nàng như Vị Triều mới biết được nụ cười kia của nàng có bao nhiêu nguy hiểm.

- Ha ha, đa tạ hai vị cô nương - Trời biết lúc Hoa Chi Phá nói ra những lời này nàng muốn hộc máu biết bao nhiêu, người tùy tiện cho không mấy trăm lượng bạc để giải quyết một vấn đề vốn không có gì, tại sao lại muốn

phiền phức như vậy! Người liên quan như ta còn không lấy được một đồng nào.

- Lão đại đừng đi! - Phong Chi Lâu vừa thấy ba người định rời khỏi lập tức mở miệng kêu to, các người sao có thể để một mình ta ở lại chỗ này?

- Lâu đệ, người hiện tại bị 'nội thương', ngoan ngoãn dưỡng thương đi! - Không cần kêu áy muội như vậy, người không biết sẽ tưởng hai chúng ta có gian tình, cho dù người và Lạc Lạc muốn có thêm một kẻ thứ ba cũng không cần đưa ta lên đài.

- Đúng vậy Lâu, người phải tin tưởng Vị Triều cô nương, nàng sẽ chịu trách nhiệm! - Lạc Lạc không có ý tốt cười, nghiêm túc nói nhưng trời biết trong lòng nàng sớm đã cười lật mặt.

- Lâu, ta sẽ đến thăm người - Loạn Loạn.

- Loạn Loạn, ta biết người là tốt nhất! - Vẫn là Loạn Loạn hiểu nghĩa khí, còn lại đều là cầm thú!

- Ta đến xem người đã chết hay chưa - Nguyệt Chi Loạn vẫn bình tĩnh nói tiếp - Chúng ta đi, người ngoan ngoãn nghỉ ngơi đi.

Các người... cứ như vậy đem bán ta sao! *Thổ huyết*.

Niệm Khanh và Vị Triều nhìn bốn người trêu chọc nhau thì đột nhiên có chút mơ hồ về quan hệ giữa bọn họ, huynh đệ? Bằng hữu? Đều cảm thấy không giống. Chẳng qua chuyện đó hiện tại không can hệ nhiều đến các nàng nên cũng không phải lo lắng.

Bảy ngày sau, ngoại trừ Phong Chi Lâu thì ba người còn lại là tương đối thỏa mãn. Mỗi ngày bào ngư, hải sâm, tổ yến, vây cá, ăn được mấy thứ này cũng là một loại hạnh phúc rồi! Quan trọng nhất là quần áo các nàng không

cần giặt, cơm nước các nàng không cần nấu, tiền bạc các nàng không cần kiếm, quả thực là sống trong mơ.

- Haiz, những ngày này thật sự là thần tiên! - Uống trà thượng đẳng, Hoa Chi Phá thả thêm một lá thực cảm khái nói - Thật muốn cả đời như vậy!

- Lão đại, người chỉ cần cố gắng ăn bám Niệm Khanh thì người có thể cả đời sống như vậy - Lạc Lạc nghĩ hộ ý tưởng - Người nhìn Niệm Khanh xem, muốn dung mạo có dung mạo, muốn dáng người có dáng người, muốn tiền có tiền, quan trọng nhất là, nàng không phải là khẩu vị người thích sao? Lão đại, tin ta, qua thôn này sẽ không còn điếm (bỏ qua cơ hội này sẽ không còn cơ hội nữa).

- Không sai không sai, nói thế nào thì Niệm Khanh cũng là tứ đại hoa khôi của Điều Lan Thủy Tạ Lâu mà, lão đại, người thật sự không thiệt thòi!
- Loạn Loạn ở một bên phụ họa - Hơn nữa, nhìn Niệm Khanh và Vị Triều là có thể luận ra, tứ đại hoa khôi khẳng định không đơn giản như bên ngoài, cho nên mỗi một người đều là tòa núi vàng.

- Shit! Sao các người không đi? - Hoa Chi Phá nhìn hai kẻ trơ trên muốn dùng nàng để an hưởng thái bình, tuy rằng nàng cũng từng làm loại chuyện như vậy.

- Không phải Niệm Khanh và Vị Triều vừa đúng phối cho lão đại người và Lâu đệ sao, một khi đã như vậy chúng ta sẽ không đoạt người yêu của người khác - Loạn Loạn nháy mắt với Lạc Lạc - Chúng ta đi theo các người ăn là xong - Lạc Lạc gật đầu.

Hoa Chi Phá sao lại không biết tâm tư của các nàng? Câu bán đứng huynh đệ tỷ muội đổi lấy vinh hoa phú quý chính là nói hai kẻ này, nhưng nàng cũng không phải người dễ bắt nạt - Chuyện này các người không cần lo, không phải là tứ đại hoa khôi sao, chúng ta vừa đúng có bốn người, mỗi người một cái, không cần tranh nhau.

- Shit, người làm như hoa khô là rau cải trắng nhà chúng ta ấy mà mỗi người một củ! - Lạc Lạc thiếu chút nữa phun ra trà trong miệng.

- Các người cũng biết vậy sao! Người cho rằng Niệm Khanh là mèo con cú con ta nuôi sao? - Hoa Chi Phá cũng không muốn bị rớt lại.

- Nhưng mà nói thật, tứ đại hoa khô thì chúng ta mới chỉ thấy có hai, hai người còn lại chỉ nghe danh không thấy người, không biết là quốc sắc thiên hương ra sao - Loạn Loạn khát khao nói - Ly Tuyệt, Du Lăng... tên thực hay!

- Loạn Loạn, đầu người bị cửa hôn rồi hả? Có nghĩa cái đít, Ly Tuyệt, đã chia tay còn quyết tuyệt, còn Du Lăng, đều kêu là hồn ma vậy mà còn là người sao? Nói đến Niệm Khanh kia, nhớ kỹ tình cũ, ai yêu nàng đều xui xẻo, cuối cùng là Vị Triều, ngay cả ánh sáng mặt trời cũng không chiếu đến được trách không được lạnh như vậy, đông lạnh trong đêm.

- Lạc Lạc, người thật biết cách làm mới, cái gì qua miệng người thì hương vị luôn quái đản như vậy! - Hoa Chi Phá liên tục lắc đầu - Nhưng mà giải thích rất hợp lý.

Ba người uống trà nói chuyện phiếm sớm đã đem kẻ giả bệnh nào đó quên đến tận chín tầng mây.

Nhưng các nàng quên không có nghĩa là người khác cũng quên.

- Ba tên cầm thú này, cứ nhiên nói tỷ muội chúng ta như vậy! - Biểu tình của Niệm Khanh có điểm kì quái, nửa cười nửa giận - Yêu ta sẽ xui xẻo? Hừ, vậy thì có tối thiểu một nửa nam nhân ở Ô Tô này xui xẻo. Còn nữa Vị Triều, người thật là đông lạnh trong đêm sao? - Nhìn người bên cạnh vẻ cau mày giận dữ hiếm có - Bọn họ nói làm ta cũng có chút cảm thấy như vậy, ha ha.

Vị Triều liếc nhìn ba người trong sân sau đó hung hăng trợn mắt nhìn Niệm Khanh:

- Người muốn chơi thì chơi, không cần dính đến ta.

- Vị Triều, người không nghe bọn họ nói sao, người là người của kẻ đang giả bộ gãy chân nằm trên tháp!

- Niệm Khanh, người biến thành tiểu miêu tiểu cẩu Hoa Chi Phá nuôi từ khi nào vậy?

Hai người liếc nhau rồi đột nhiên nở nụ cười:

- Vị Triều, rất lâu rồi không nhìn thấy người cười.

- Ta cho rằng ta đã quên làm thế nào để cười - Vị Triều xoa xoa chua xót trong mắt - Nếu Ly Tuyệt và Du Lăng ở đây không biết các nàng sẽ phản ứng như thế nào?

- Ha ha, khẳng định sẽ rất cao hứng - Niệm Khanh mở miệng nói - Cho nên ta muốn trước khi các nàng trở về thì giữ lại bốn người này, ta muốn xem xem bọn họ có bản lĩnh gì mà muốn ăn bám được tứ đại hoa khôi chúng ta!

Niệm Khanh sửa sang lại vạt áo một chút, bàn tay trắng nõn thon dài của nàng thực hoa lệ vén rèm, Vị Triều lắc đầu theo Niệm Khanh đi ra.

TỨ CẦM THÚ VÀ TỨ HOA KHÔI

Phá Quân Tinh

dtv-ebook.com

Chương 5

Cảnh mỹ nữ vén rèm luôn thực rung động, đặc biệt là với ba người vừa mới nói bậy về tứ đại mỹ nữ. Ba người theo phản xạ thẳng lưng, đáng khinh trên mặt đổi thành nghiêm trang:

- Niệm Khanh cô nương và Vị Triều cô nương đến có chuyện gì sao? - Hoa Chi Phá nhìn hai kẻ còn lại cúi đầu uống trà làm bộ như không thấy, biết hai người là muốn mình lên đài - Có phải Lô đệ của chúng ta khỏe rồi hay không? Nếu như vậy thì thật tốt quá! - Hầy, đáng tiếc bảy ngày thư thái vừa qua của chúng ta! Hoa Chi Phá theo bản năng suy tính có nên thừa dịp không ai chú ý đi đánh gãy chân Phong Chi Lô không, như vậy nàng có thể tiếp tục thoải mái thêm một lần, dù sao chuyện bán bạn cầu vinh nàng cũng không phải chưa từng làm qua.

- Ha ha, ta còn tưởng các người đã vui đến quên cả trời đất rồi - Niệm Khanh khê liếc mắt nhìn trà bánh trên bàn đá, bảy ngày vừa qua tuy rằng nàng không nói gì nhưng cuối cùng cũng hiểu được một chút về mấy kẻ vô sỉ này, ý vào phận làm khách mà mỗi ngày ăn sang mỗi ngày người hầu kẻ hạ, thật sự cho rằng bản thân là đại gia, là chủ lâu vung tiền như rác rồi sao? Nàng sai rồi sao?

Hoa Chi Phá cười thiếu tự nhiên, Tuyết Chi Lạc và Nguyệt Chi Loạn cắn bản ngay cả sắc mặt cũng không đổi, mặt lạnh có thể sánh với Vị Triều.

- Hiện tại hẳn đã có thể động đậy có thể chạy nhảy, cho nên ta tìm các người đến thăm hỏi, thuận tiện chấm dứt chuyện nhỏ này - Niệm Khanh

vừa mới nói xong thì Lạc Lạc và Loạn Loạn đang rất trấn định đã không còn trấn định, ánh mắt sáng rỡ, lời này không phải ý là bồi tiên?

Hoa Chi Phá xấu hổ nhìn hai người:

- Vậy làm phiền Niệm Khanh cô nương - Ở dưới bàn đá lôi kéo quần áo của Lạc Lạc và Loạn Loạn, hai người lập tức hiểu được - Ủ ừ ừ - Gật đầu như giã tỏi.

Ba người đi theo hai mỹ nữ, còn chưa nhìn thấy Phong Chi Lâu đã nghe thấy tiếng nàng tru tréo:

- Cứu mạng...thả ta ra ngoài... ta khỏe rồi... ta thật sự khỏe rồi... Vị Triều...ta sai rồi...thả ta ra ngoài...

Ba người bước chậm lại một chút, trao đổi ánh mắt với nhau, đến gần mới nhìn rõ đài phòng (phòng dành cho khách) của Lâu đệ bị khóa.

Ba người toát mồ hôi, làm vậy cũng hơi quá đi? Lâu đệ, đứa nhỏ đáng thương! Không phải nói là Vị Triều sẽ chiếu cố nàng sao? Chẳng lẽ chiếu cố chính là như vậy! Bảy ngày qua nàng sống như vậy sao? Ba người đột nhiên chột dạ, Lâu đệ, chúng ta xin lỗi người!

- Niệm Khanh cô nương, Vị Triều cô nương, các người đối đãi với bệnh nhân như vậy? - Lạc Lạc tuy rằng từ trước đến nay thường ngày luôn đấu khẩu với Lâu, nhưng kể cả lúc đó thì giữa các nàng luôn tồn tại tình bạn, nay thấy Lâu đệ bị đối xử như thế thì trong lòng Lạc Lạc cũng có chút khó chịu.

- Bệnh nhân? - Niệm Khanh cười nói - Vị Triều làm như vậy cũng là muốn tốt cho hắn, đáng tiếc hắn không cảm kích.

- Rốt cuộc thì có chuyện gì xảy ra? - Hoa Chi Phá cảm thấy những lúc chống lại Niệm Khanh thì thể của bản thân lại tự thấp xuống một bậc, trán

đồ mờ hôi một cách mất kiểm soát, đây là kìm chế lẫn nhau sao!

Vị Triều tiến lên một bước chặn ánh mắt nhìn Niệm Khanh của bọn họ, thản nhiên nói:

- Nếu hần bị thương sẽ tự ngoan ngoãn tu dưỡng, đại phu đã nói rõ hần chỉ có thể ăn nhẹ, nhưng hần như thể không sao nhận thức được chuyện đó, rõ ràng bị 'nội thương' còn muốn chạy ra ngoài, như vậy làm sao có thể khỏe lên? Ta chỉ muốn tốt cho hần.

Khá lên cái đấy! Nàng căn bản là không bị gì! Mỗi ngày ăn nhẹ, Lâu đệ mấy ngày nay là sống như vậy? Chúng ta đều là không thịt không vui!

- Các người không thấy sau khi trải qua chăm sóc của Vị Triều thì giọng hần vang như chuông đồng sao? Chính hần cũng nói đã khỏe nên ta mới đến tìm các người - Niệm Khanh tiếp lời Vị Triều, nếu chưa khỏe liền tiếp tục khóa cửa đến lúc khỏe thì thôi.

- Thật là... tốt! - Căn răng nói ra ba chữ này, Hoa Chi Phá dám khẳng định 100% chuyện này là do Niệm Khanh xúi giục Vị Triều, nữ nhân này là một người phúc hắc! Chỉ cần nghĩ đến lời nói của Loạn Loạn và Lạc Lạc thì lưng nàng lại phát lạnh, Niệm Khanh này không phải là người để người bình thường có thể ăn bằm, loại nhân vật nhỏ bé như ta làm sao có thể làm được! Lâu đệ, lão đại xin lỗi người, hại người chịu khổ! Vừa nãy ta còn muốn đánh gãy chân người nữa! Ta có tội!

- Lão đại... Lạc Lạc... Loạn Loạn - Khóa cửa vừa mở ra thì Phong Chi Lâu liền khẩn trương chạy ra trốn sau lưng Hoa Chi Phá, chỉ cần nghĩ đến cuộc sống bảy ngày vừa qua, quả thực không phải người thường có thể qua được. Một ngày ba bữa cháo hoa, còn không cho ra khỏi cửa, không phải ép chết người sao? Quan trọng nhất là ba cầm thú này không biết chạy đi chết ở đâu, thật không có nhân tính!

- Chật chịt, ta thấy thương thế của Phong Chi Lâu đã khỏi rồi phải không? Người nói xem, có phải hay không? - Niệm Khanh nhìn Hoa Chi Phá, vuốt cằm.

- ...Cực kỳ đúng, một khi đã như vậy chúng ta xin cáo từ. Đại ân đại đức của hai vị cô nương chúng ta xin khắc ghi trong tâm - Shit, lúc này không đi còn đợi khi nào!

Xoay người định đi, không ngờ Niệm Khanh vốn ngữ khí đang vui vẻ liền chuyển thành nghiêm nghị hô:

- Chậm đã!

- Còn có chuyện gì? - Cánh tay Hoa Chi Phá bị Phong Chi Lâu bấu gắt gao, nàng dám 100% cam đoan người này đang trả thù! Móng tay đều cắm vào trong thịt.

- Hiện tại nên đến lượt ta tính sổ với các người mới phải.

- Tính sổ? Tính sổ cái gì? - Bốn người nhất thời có cảm giác bị thợ săn nhắm bắn.

- Đương nhiên là tính chi phí của ba người các người - Niệm Khanh tao nhã vén sợi tóc bên tai bị gió thổi rối - Tổ yến, bào ngư, hải sâm, vây cá, còn cả quần áo các người đang mặc trên người, có cái nào không cần tiền!

- Không phải người nói vì muốn trị bệnh của Lâu đệ cho nên chúng ta mới...

- Đúng vậy, ta mời người ở lại là vì bệnh của Phong Chi Lâu, nhưng liên quan gì đến chuyện của ba người các người? Nhìn quần áo của các người xem. Ta sẽ không so đo tiền thuốc của hắn nhưng còn tiền của các người xài thì ta muốn thu.

- Bao nhiêu tiền? - Loạn Loạn hơi hoảng loạn, theo bản năng hỏi.

- Không nhiều không nhiều, cũng chỉ tám trăm lượng bạc mà thôi.

Bốn người hít sâu một hơi, tám trăm lượng? Nếu lúc vừa mới đến đây thì có lẽ sẽ không cảm thấy tám trăm lượng là nhiều, nhưng bảy ngày này các nàng rõ nhất, rõ ràng đã có chút hiểu biết. Một lượng tương đương với một ngàn văn tiền, một văn tiền có thể mua một cái bánh bao thịt, một lượng bạc có thể mua một ngàn cái, đã có thể đê chết người. Dựa theo thế kỷ XXI thì một cái bánh bao là một tệ, như vậy một lượng chẳng khác nào một ngàn tệ, mười lượng chính là nhất vạn tệ, một trăm lượng chính là mười vạn tệ! Mà tám trăm lượng chính là tám mươi vạn! Cái này với giựt tiền có gì khác biệt!

- Đòi tiền thì không có, đòi mạng có một cái! - Loạn Loạn thiếu chút nữa tắt thở, ta muốn ngất, hắc điếm!

- Nếu như vậy thì chỉ có thể đi gặp quan phủ - Niệm Khanh cười thực vô hại - Lần trước có vị công tử ở chỗ chúng ta uống rượu không trả tiền, thiếu năm trăm lượng, sau đó quan phủ phạt hăn cái gì?

- Nghe nói, tháng trước chém đầu - Vị Triều ở một bên hồi đáp - Lần này hăn là đủ để lẳng trì.

Bốn người hít một hơi khí lạnh, bảy ngày này các nàng ít nhiều cũng nghe được ít tin đồn, Thiên Minh Quốc hiện giờ đối với chuyện thiếu tiền không trả là phạt rất nặng, lẳng trì cũng không phải chỉ dọa chơi các nàng.

- Chuyện kia...ta nghĩ không liên quan gì đến ta phải không? Nếu không phải chuyện của ta, ta đi trước - Vợ chồng chia ngọt xẻ bùi, tai vạ đến nơi thì thân ai nấy lo, huống chi là huynh đệ tỷ muội!

Phong Chi Lâu buông tay ra định chạy trốn, không ngờ bị Loạn Loạn ở phía sau kéo lại:

- Lâu huynh, làm người không thể không nghĩa khí như vậy!

Cho xin, người đã từng nghĩa khí? Lúc ta húp cháo thì trời biết người ở chỗ nào ăn thịt!

- Xin lỗi, ta không biết người! - Rũ sạch quan hệ.

- Niệm Khanh cô nương, kỳ thật hãn không hề bị thương, hãn lừa người!
- Loạn Loạn thực nghĩa khí tố cáo, cái gọi là có phúc ta hưởng gặp nạn mọi người chịu chính là đây.

- Ô, nếu như vậy sẽ không phải là tám trăm lượng mà là một ngàn lượng
- Niệm Khanh không ngờ bốn người này lại không có nửa điểm nghĩa khí như vậy, thật là ở đâu còn vô sỉ ở đó còn có bóng dáng bọn họ.

Đối với bốn người mà nói thì tám trăm lượng và một ngàn lượng đã không có gì khác biệt.

- Nhưng ta cũng không phải là người nhẫn tâm như vậy, mắt thấy bốn sinh mệnh vô tội vì ta mà chết cũng là chuyện không hay. Ta cho các người hai con đường, một là làm tiểu tước (sai vật) ở đây, một tháng năm lượng bạc, khi nào trả đủ tiền thì ta để các người đi. Hai là nơi này của chúng ta còn chưa có tiểu quan, ta thấy ngoại hình của các người cũng được, huấn luyện thêm một chút cũng có thể trở thành nhân vật trung tâm, chỉ cần làm tròn một năm thì ta để các người đi.

Tiểu quan? Nói đùa! Chết cũng không muốn! Tôn nghiêm rất đáng quý, tiền bạc cũng rất giá trị. Còn nếu là vì mỹ nữ thì hai cái trên đều có thể ném đi.

- Chúng ta làm tiểu tước - Bốn người vẻ nghiêm chỉnh hiem có cao giọng.

TỨ CẦM THÚ VÀ TỨ HOA KHÔI

Phá Quân Tinh

dtv-ebook.com

Chương 6

Có một cụm từ là vui quá hóa buồn, bốn người này rõ ràng thuộc loại này. Từ cuộc sống đại gia trong bảy ngày lập tức ngã xuống từ trên mây, đúng là bi thảm đến cùng cực. Đặc biệt là bốn người thuộc loại phế thái này, trừ bỏ sống phóng túng thì cái gì cũng không muốn làm, không làm việc nhà, vận động cũng không có khả năng, ở cổ đại sử dụng chữ phồn thể, viết bằng bút lông nên lại thành thất học. Nói thật trên đường tiện tay túm một người cũng văn hóa hơn các nàng.

Niệm Khanh và Vị Triều hiển nhiên là không biết bọn họ vô dụng đến như thế, trưởng thành là hình người nhưng bên trong đều là bao cỏ! Cũng may vốn không trông đợi gì ở bọn họ, chỉ chạy đi mua đồ linh tinh mà cũng mất cả buổi, cho nên các nàng trong lòng cũng có chút khách sáo với bọn họ, dù sao cứ như vậy mà muốn ăn bám tứ đại hoa khôi các nàng thì giá của các nàng cũng quá rẻ rồi.

Hiện tại bốn cầm thú đang ở trong tình trạng buồn bực cực độ.

- A! Vì sao! Vì sao chúng ta lại ở trong này rửa đồ ăn! - Phong Chi Lâu ném một quả dưa chuột qua thùng gỗ - Mặt anh đây giống loại người làm loại chuyện này sao? Niệm Khanh chết tiết kia, muốn tra tấn thì tra tấn lão đại, dựa vào cái gì còn muốn tính sổ với ta? Anh húp cháo hoa mà sống qua bảy ngày, giờ còn chưa cho ta ăn thịt! Ta muốn đi giết nàng!

Lạc Lạc liếc Phong Chi Lâu một cái, bình tĩnh nói:

- Sao người không nói là người bị sắc đẹp thu phục đi? Vừa nhìn thấy Vị Triều người ta một cái thì ngay cả họ tên là gì cũng không nhớ! Ta thấy

cháo kia là người vui vẻ ăn.

- Shit! Anh là loại người thấy sắc đẹp liền sáng mắt sao? - Phong Chi Lâu nóng nảy, sao có chuyện như vậy? - Sự thật chứng minh, các người đúng là ba tên cầm thú, mỗi ngày thịt cá, tổ yến vây cá, sao vẫn chưa đê chết các người? - Chuyện mất nhân tính như vậy các nàng làm thật chứ không chỉ nói không, xem chừng sớm đã quên nàng lâu rồi, sao nàng có thể quên biết ba người như vậy! Phong Chi Lâu theo bản năng xem nhẹ chuyện bản thân nàng cũng là loại người này, thậm chí có đôi khi còn sâu hơn so với các nàng.

- Bình tĩnh Lâu, người nhìn lão đại xem, nói nàng là cao tăng đặc đạo cũng sẽ có người tin, không chút gợn sóng sợ hãi, chúng ta cần học hỏi nhân tài kiệt xuất đỉnh cao như vậy! - Loạn Loạn vừa làm sạch cà vừa cảm khái.

- Lâu, người yên tâm, chờ chúng ta cầm tiền lương tháng này nhất định mua thịt cho người tầm bổ lại! - Hoa Chi Phá tiếp lời nói - Không béo không mua.

- Không thể làm thế lão đại, nếu Lâu béo thì làm sao bám được vào Vị Triều? Ta nghĩ Vị Triều đại mỹ nhân không có khả năng sẽ thích người mập mập đâu - Lạc Lạc đối với dáng người của Lâu khoa tay múa chân một chút - Lâu, theo ta đoán, Vị Triều là vì dáng người của người nên mới cố ý cho người húp cháo, chuyện này chứng minh điều gì? Chứng minh rằng nàng thích người gầy, người hãy hy sinh một chút đi!

- Đi chết đi chết đi chết đi! Các người đi chết cho ta - Phong Chi Lâu bị ba tên cầm thú chọc tức - Anh hiện tại phải đi đem Vị Triều kia cưỡng gian mới được... - Lâu đã giận đến mất lý trí, hiển nhiên quên đi khí chất lạnh băng cường đại của Vị Triều, cũng không biết là ai từng bị khóa ở trong phòng đây.

- Haiz, người từ từ... - Hoa Chi Phá nheן cười.

- Các người không cần khuyên ta, ai giữ ta sẽ không phải là huynh đệ! - Phong Chi Lôu tâm đã quyết, ai khuyên cũng không muốn nghe.

- Người hiểu lầm, chúng ta không định khuyên người! - Loạn Loạn mở miệng nói - Ta chỉ cảm thấy người nên mang thêm đồ thì có vẻ tốt hơn - Từ trong thùng gỗ lấy ra một ít đồ ăn cho gà - Người muốn không?

-

- Ta thấy dưa chuột Lôu vừa mới ném vào có vẻ thích hợp hơn - Lạc Lạc vô tội nói.

- Dưa chuột này có thể đăng, ta thấy quả cà này không tệ! - Hoa Chi Phá đung đưa quả cà Loạn Loạn vừa mới rửa, nói như thật.

- Các người! - Phong Chi Lôu tức đến sắp ngã sắp xuống - Các người là đàn cầm thú! Đáng khinh, rất đáng con mẹ nó khinh!

- Chúng ta làm gì sai sao? Chúng ta chỉ thảo luận về dinh dưỡng của các loại rau dưa thôi mà! - Hoa Chi Phá nháy mắt mấy cái, hai người còn lại thành thực gật đầu.

- Lôu, tư tưởng của người rất đen tối! Chắc người là giới sắc (người chuyên thủ dâm)... - Lạc Lạc nhìn Lôu đầy xem thường, tiếp tục thêm dầu vào lửa.

...*Thổ huyết*... Phong Chi Lôu vô lực quỳ rạp trên mặt đất, ông trời ơi! Công đạo ở đâu!

Một cảnh tượng thật thảm thiết!

- Lôu đệ đã dục hỏa thiêu thân đến mức mềm chân, mị lực của Vị Triều quả nhiên không phải người thường có thể có! - Loạn Loạn rất cảm khái

nói - Sắc tức là không, không tức là sắc! Tội lỗi tội lỗi!

- A di đà phật! - Hoa Chi Phá và Lạc Lạc theo sau cổ vũ.

- Này, bốn các người đang làm gì thế? Còn chưa rửa xong? Người nói một chút xem, các người diện mạo hạ đẳng, tài hoa hạ đẳng, đòi tiền không có, muốn diện mạo cũng không có, tay không thể viết chữ, vai không thể khuân vác, chỉ biết ăn, thật không biết nuôi các người làm cái gì? - Giọng nói to và thô kệch từ phía sau truyền đến, ba người rùng mình, lập tức ngồi ngay ngắn nhanh tay rửa đồ ăn.

- Còn người! Người không ngại bẩn sao mà còn quỳ trên mặt đất như vậy, không được không được, người cách xa ta một chút, nhanh đi rửa sạch tay, mũi mao đáng thương của ta, từ khi gặp bốn người các người ta chưa từng bớt lo âu!

Phong Chi Lôu cố nén xúc động muốn nôn mửa, lập tức đi đến thùng nước múc một ca vơi rửa sạch tay.

- Ta nói các người đó, là người cầm điếu sao? Sao không nói lời nào! Sao? Chẳng lẽ ta không xinh đẹp sao? Chẳng lẽ các người không biết, trong lâu của chúng ta, người đứng kế sau tứ đại hoa khôi về sắc đẹp chính là ta sao?

Hoa Chi Phá cảm thấy mình sắp điên rồi:

- Phượng tỷ, chúng ta sai rồi! Người so với tứ đại hoa khôi còn đẹp hơn, mũi nhân mà phải nhíu mày là chuyện trời đất không dung, nam nhân nhìn thấy người muốn phạm tội, nữ nhân xem xong tự thấy xấu hổ! Mỗi lần thấy người ta đều thấy tự ti, cho nên chúng ta mới không dám nhìn người, càng nhìn càng tổn thương, linh hồn nhỏ bé của ta đã bị dung mạo của người thu phục, mỗi lần gặp người ta liền vì cảm thấy ta không chiếm được người mà muốn đi tự vẫn, vậy nên Phượng tỷ, người không nên ép ta!

Ba người cùng hít sâu, lão đại thật là đại đối trá, đối với Phượng tử như thế mà cũng có thể nói lời ngon tiếng ngọt, chúng ta cam bái hạ phong (thua tâm phục khẩu phục!

- Mắt ngươi cũng không kém quá! - Phượng tử xoa khuôn mặt 'đầy đặn' của mình - Ta thật sự khiến các ngươi muốn phạm tội?

- Phải! - Ta muốn dùng dao bổ ngươi, đây không phải là phạm tội sao!

Phượng tử nghe xong mặt đỏ lên, nhăn nhó nói:

- Kỳ thật ngươi lớn lên cũng không xấu lắm! - Nhìn bộ dáng 'kinh hi' của Hoa Chi Phá, trong lòng lại nhộn nhạo, thẹn thùng nói - Đáng ghét ghê.....

Cầm Hoa Chi Phá rút xuống, tay không ngừng run rẩy:

- Phượng..... Phượng tử... - Ngươi không cần làm ta sợ.

- Đáng ghét... - Ngón tay béo mập ấn vào hai má Hoa Chi Phá, che dấu không được xấu hổ liền ngượng ngùng chạy đi.

Hoa Chi Phá đã choáng váng, nàng có thể đối mặt với bộ dạng đùa giỡn của ba cầm thú nhưng đối mặt với Phượng tử thì chỉ có thể đu theo không kịp, dù sao thì uy lực của Phượng tử ngay cả bom hạt nhân cũng không bằng được.

- Phượng tử uy vũ (quyền lực như vũ bão)... - Lạc Lạc.

- Phượng tử động tình... - Loạn Loạn.

- Lão đại, Phượng tử coi trọng ngươi! - Phong Chi Lôu thoát khỏi tình trạng suy sụp vừa nãy, mắt sáng như đèn pha - Ta dám cam đoan nếu nửa đêm ngươi vào nhầm phòng Phượng tử thì nàng tuyệt đối sẽ cho ngươi nở hoa!

- Sai rồi, ta cảm thấy là nửa đêm Phượng tử sẽ tập kích lão đại! - Lạc Lạc vỗ vai Hoa Chi Phá kịch liệt đến phát đau - Lão đại, người bảo trọng!

- Bắt được Phượng tử, người có quốc bảo! - Loạn Loạn đổ thêm dầu, làm tư thế cổ vũ - Lão đại... uy vũ...

- Các người... Các người đi chết cho ta! - Hoa Chi Phá rất cục không bình tĩnh được nữa, cùng Phượng tử? Ta tình nguyện đi chết!

TỬ CẦM THÚ VÀ TỬ HOA KHÔI

Phá Quân Tinh

dtv-ebook.com

Chương 7

Một buổi chiều này của Hoa Chi Phá đều bị lời nói vừa rồi của Phượng tử làm sợ tới mức uể oải không phấn chấn, đặc biệt nghe ba người kia nói rằng Phượng tử muốn tập kích nàng thì nội tâm nàng lại càng không yên, đùa gì vậy, cho dù ta là trâu bò thì gặp phải Phượng tử cũng không thể dậy nổi. Huống hồ người ta cũng không phải!

Nói thật, tuy rằng bốn người thường châm chọc lẫn nhau, nói những lời đáng khinh, thậm chí cho người ta có cảm giác rằng kinh nghiệm của các nàng rất phong phú, nhưng đó chỉ là hình tượng, kỳ thật bốn người chưa từng trải qua tình yêu, đừng nói hôn môi, ngay cả bàn tay nhỏ bé cũng chưa nắm qua tay ai.

Gặp phải cực phẩm Phượng tử như vậy khiến Hoa Chi Phá có bóng ma tâm lý.

Bốn người đều là hủ nữ chuẩn, bách hợp, đam mê cũng xem không ít, đối với loại chuyện này cũng không có bài xích quá lớn, chỉ cần thật lòng yêu nhau là tốt rồi, quản nhiều như vậy làm gì? Đương nhiên, người phải có thực lực kinh tế nhất định, nếu không tình yêu kia cũng chỉ là muối bỏ biển. Dù sao thì tình yêu là tình yêu, cuộc sống là cuộc sống.

Nếu người có xe có nhà có sự nghiệp, lương một năm một trăm tám mươi vạn, như vậy dù người còn có lo lắng về con đường bản thân muốn đi thì trở ngại gì cũng không phải không thể vượt qua. Ngược lại, người ăn của ba mẹ, dùng của ba mẹ, ở nhà của ba mẹ, chỉ cần bọn họ cắt đứt nguồn kinh tế của người thì người còn có thể đứng vững? Trừ khi người bám được

vào một phú bà, khiến phú bà nuôi người, nếu không, không phải nói! Dù sao thì quan trọng nhất thế giới vẫn là kinh tế.

Người muốn sa đọa? Đi, có tiền không? Không có? Người đừng sa đọa, nhảy sông đi!

Nguyên nhân là vì không phản cảm mà thậm chí còn có ý muốn xem kịch vui nên Phong Chi Lôu, Tuyết Chi Lạc, Nguyệt Chi Loạn đều như ngựa hí tán dương 'mỹ mạo và tài văn chương' của Phượng tử, người trước chưa xong người sau đã tới làm cho Hoa Chi Phá ngay cả nhảy lầu cũng đã nghĩ tới.

- Phượng tử, nàng chính là phượng hoàng trên trời, nhan sắc như họa, vì lão đại mà xuống phàm trần. Lão đại, người có lộc hưởng! - Nguyệt Chi Loạn.

- Phượng tử, nàng chính là người có một không hai trên đời, người người không sánh kịp, tin Phượng tử sẽ thành công, cưới Phượng tử sẽ trường sinh. Lão đại, người sướng suốt đời! - Phong Chi Lôu.

- Phượng tử, nàng chính là truyền kỳ của nhân gian, nàng đã không phải là người. Lão đại, người chính là thần tiên! - Tuyết Chi Lạc.

Hoa Chi Phá ghen hòng muốn nôn cũng không nôn được, ba tên cầm thú này nói mà không cảm thấy đau thắt lưng sao. Phượng tử cực phẩm như vậy, nàng tự nhủ không có dũng khí đi làm bản nàng ta.

- Các người không cần tiếp tục nói bậy, ta đã có Niệm Khanh của ta - Giữa Niệm Khanh và Phượng tử thì Hoa Chi Phá không do dự chọn Niệm Khanh, chỉ cần là người bình thường thì đều sẽ chọn như vậy, đương nhiên khẩu vị đặc thù khác thì đừng bàn.

Một loạt tiếng trầm trở vang lên.

- Ta thừa biết lão đại bại hoại như vậy thì làm sao có thể bỏ qua đại mỹ nữ tuyệt sắc Niệm Khanh được? - Phong Chi Lôu rất cảm khái nói - Đáng tiếc cho 'thiên hương quốc sắc' Phượng tỷ!

Hoa Chi Phá khloe miệng co giật mạnh, còn không phải do bị các người bức! Thiên hương quốc sắc? Mắt người mù phải không? Nếu ta không nói là Niệm Khanh thì trời biết ở trong miệng các người ta và Phượng tỷ sẽ đến tình trạng nào!

- Người không cần tiếc, nếu Vị Triều không cần người thì người có thể tìm Phượng tỷ! - Loạn Loạn một bên đá kích Hoa Chi Phá một bên không quên trêu chọc Phong Chi Lôu.

- Đúng vậy Lôu đệ, bằng nhan sắc của người, chỉ cần người ra sức theo đuổi thì ta dám cam đoan chỉ cần một canh giờ, không đúng, nửa canh giờ là các người có thể lăn sàng đàn! - Lạc Lạc vuốt cằm rất tán thành.

- Ta... phi... - Mặt Phong Chi Lôu lập tức đen - Nếu ta không cửa được Vị Triều thì ta sẽ xuất gia! - Chỉ cần không can hệ đến Phượng tỷ thì cái gì nàng cũng làm, lại càng không nói đến đi cửa Vị Triều xinh đẹp. Bằng sơn, tình yêu lớn của ta!

- Quyết tâm thật lớn! - Loạn Loạn và Lạc Lạc tặc lưỡi liếc nhau - Chúng ta chờ, nhưng không biết người đi làm hòa thượng hay ni cô?

- Ta chờ mục tiêu của các người trở về, Du Lăng và Ly Tuyệt, chắc chắn, các người cần phải nắm chắc trụ vững đấy! - Phong Chi Lôu bĩu môi không cam lòng nói.

Bốn người nhìn nhau rồi cười ầm ĩ vì ai cũng hiểu mấy lời này là vui đùa, còn thực tế tất nhiên là không đảm đương nổi. Chẳng qua lần này... thoảng có cảm giác trò đùa sẽ trở thành sự thật. Tối thiểu có thể khẳng định rằng các nàng và tứ đại hoa khôi là không thể thiếu can hệ.

Thời điểm mọi người đang bận làm cơm chiều thì một tin tức lớn từ bên ngoài truyền vào. Đương nhiên các nàng chính là trợ thủ đắc lực truyền tin, nếu để các nàng xuống bếp thì lâu này chắc sẽ không còn ai sống sót.

Du Lăng và Ly Tuyệt trong truyền thuyết đã trở lại, xe ngựa đã đến cửa thành.

Nghe nói là hai người các nàng đi biểu diễn theo lời mời của một vị quan lớn nào đó, bởi vì danh tiếng bốn người lan xa nên một ít lời mời cũng khó có thể cự tuyệt. Nhưng vì sao chỉ mời hai nàng thì bốn người không rõ.

- Lão đại lão đại, chúng ta nhanh đi ra ngoài xem, không biết của nhà Loạn Loạn và Lạc Lạc trông ra sao! - Phong Chi Lâu thực kích động, cuối cùng cũng có thể thưởng thức phong thái của hai vị hoa khôi kia một lần, không biết trông như thế nào, chắc hẳn sẽ không kém Vị Triều và Niệm Khanh, dù sao thì cả bốn người đều nổi danh.

- Được được, rất hợp ý ta! - Bị hai cầm thú trêu ghẹo, cuối cùng thì Hoa Chi Phá cũng có cơ hội cân bằng tỉ số.

Bốn người buông việc trong tay chạy theo những người khác cùng nhìn về phía trước, đứng ở cửa lớn kiễng chân cho cao thêm.

- Cuối cùng cũng có thể nhìn thấy dung nhan của Ly Tuyệt và Du Lăng cô nương một lần, không uổng công ta bán mình vào thanh lâu chạy việc! - Tiểu nhị Giáp.

- Huynh đệ, tri âm! Vì Ly Tuyệt cô nương, ta quyết định cả đời không cưới! - Tiểu nhị Ất.

- Đây, mắt các ngươi bị gì hả, Ly Tuyệt và Du Lăng làm sao so được với Vị Triều của ta! - Tiểu nhị Bính.

- Vị Triều? Mắt người mù rồi, khẳng định là Ly Tuyết cô nương đẹp nhất! - Tiểu nhị Đình.

Âm thanh trong đám người truyền ra làm cho bốn người xấu hổ một trận, lực lượng fan thật hùng hậu!

Giương mắt nhìn lên thì thấy ngã tư đường vốn không người nay hai bên đã kín người hết chỗ, hơn nữa từ tám tuổi đến tám mươi tuổi, nam nữ già trẻ đều có, lực hút này có thể sánh với siêu sao quốc tế.

- Đến rồi! Đến rồi! - Hai cỗ xe ngựa chậm rãi từ nơi xa đi tới, trình độ xa hoa không khác với xe ngựa lần trước mà Vị Triều và Niệm Khanh ngồi.

Tim bốn cầm thú kích động, kinh hoàng mở to mắt. Hoa Chi Phá và Phong Chi Lâu kích động như vậy là vì sau này có thể trêu chọc Loạn Loạn và Lạc Lạc, còn Tuyết Chi Lạc và Nguyệt Chi Loạn kích động như vậy lại vì không muốn Ly Tuyết và Du Lăng sẽ bại dưới tay Vị Triều và Niệm Khanh, tuy rằng chưa từng gặp mặt nhưng ở trong miệng lão đại và Lâu, hai mỹ nữ kia đã sớm thành đồ ăn trên bàn ăn của các nàng, xuất phát từ tâm lý bao che khuyết điểm, dù thế nào cũng không thể khiến bản thân thất vọng được! Mặc kệ hai người và các nàng có cái gì không, vẫn không hy vọng để lão đại và Lâu bắt được nhược điểm đả kích bản thân.

Niệm Khanh và Vị Triều từ lúc ra cửa liền nhìn đến bốn người kia, nhìn bộ dạng kích động của bọn họ mà trong lòng buồn cười, bọn họ thật sự đã đem các nàng coi như nương tử của mình rồi sao?

- Vị Triều, người nhìn Phong Chi Lâu nhà người xem, sẽ không thay lòng đổi dạ chứ? - Bốn người bọn họ có thể lấy các nàng ra để tự sướng thì tại sao các nàng không thể làm ngược lại? Đặc biệt, chỉ cần mỗi lần nhắc đến cái tên Phong Chi Lâu là sắc mặt luôn bình thản không chút gợn của Vị Triều sẽ chuyển đen, là vẻ mặt trăm năm khó gặp nên Niệm Khanh càng không bỏ qua ý niệm trêu ghẹo Vị Triều trong đầu.

- Ta và nàng ta không có quan hệ gì cả, quản tốt Hoa Chi Phá của người đi! - Từ sau khi bốn kẻ này làm tiểu tư thì Niệm Khanh luôn thừa cơ cứng rắn liên hệ Phong Chi Lôu với nàng như thể nàng với người kia thật sự có cái gì, điều này làm cho nàng buồn bực không thôi. Cho nên nàng cũng muốn trả thù, tìm đối tượng cho Niệm Khanh, chính là Hoa Chi Phá kia.

- Tiểu Triều Triều, ta hiểu mà, ha ha - Da mặt Niệm Khanh cũng không mỏng như Vị Triều nên cũng không thềm đáp trả lời trêu chọc kia.

- Người... hừ! - Mỗi lần Niệm Khanh gọi nàng là Tiểu Triều Triều thì chứng tỏ rằng nàng ta không hề tin lời nàng, nàng còn nói được gì? Thôi kệ đi! Nhưng tai nàng cũng khẽ hồng nhạt.

Dưới ánh mắt tò mò của mọi người, màn che thần bí của xe ngựa hoa lệ rốt cục được kéo lên.

TỨ CẦM THÚ VÀ TỨ HOA KHÔI

Phá Quân Tinh

dtv-ebook.com

Chương 8

Trong lúc nhất thời quần chúng đều kích động! Đám đông vốn chật chội càng thêm chật chội.

- Shit! Anh vốn không to, còn bị ép nữa sẽ không có! - Phong Chi Lâu lấy tay che ngực rồi lui lại đằng sau Nguyệt Chi Loạn- Loạn Loạn, người chống đỡ cho ta.

Tuyết Chi Lạc đứng ở phía sau Phong Chi Lâu nghe được câu này thì thiếu chút nữa phải cười, tiểu bánh bao đã hết lớn của người còn sợ gì?

Hoa Chi Phá đầu đầy hắc tuyến nhìn các nàng, cho xin đi, đều đã bó ngực rồi thì còn cái gì áp mạnh hơn! Người muốn ngoại hình thì cũng đừng giả nam!

- Lâu đáng chết, mẹ nó người đừng đẩy ta!

Phong Chi Lâu nắm lấy vạt áo của Nguyệt Chi Loạn, cả người còn ngã vào người nàng làm Nguyệt Chi Loạn vốn không đứng vững lại càng không xong, lập tức lao ra ngoài ngã thẳng cẳng sắp mặt trước xe ngựa. Tư thế chó vồ mồi của Nguyệt Chi Loạn khiến người đứng xem lập tức choáng váng, vô sỉ! Vì gặp được mỹ nữ mà ngay cả hình tượng cũng không cần! Thật sự là ngu nhân (người cố chấp)!

- Oa! Lão đại, Loạn Loạn diễn quá hay! - Phong Chi Lâu thực khinh bỉ nhìn Nguyệt Chi Loạn vô sỉ, không chút nào cảm thấy vừa rồi là chính nàng làm hại Loạn Loạn ngã văng ra ngoài.

Phong Chi Lôu, ta không để yên cho người đâu! Nguyệt Chi Loạn ôm môi bị rách, nghiêng răng thành tiếng! May mắn chỉ bị rách môi, nếu răng rớt thì...ở cổ đại tất nhiên không có chỗ trồng răng giả, hình tượng của nàng chẳng phải là hoàn toàn bị phá hủy sao! Lúc đó nàng nhất định phải dùng gạch đánh gãy răng của Phong Chi Lôu đến khi nào giống nàng thì mới thôi!

- Người kia...người không sao chứ? - Ly Tuyết hơi cau mày lo lắng nhìn người thiếu chút nữa nàng giẫm phải, nhẹ giọng hỏi.

Người thử xem xem có sao không? Không phải là câu hỏi ngớ ngẩn sao! Nguyệt Chi Loạn vốn khó chịu trong lòng lại càng thêm khó chịu, nhắc người lên nhìn về phía người vừa lên tiếng.

Quần áo thanh lịch màu vàng nhạt bao lấy thân thể mềm mại gầy mảnh, trong tay ôm một con thỏ nhỏ trắng nguyên, da thịt nhẵn nhụi hơi ửng đỏ, mặt mày như họa, con người thanh lệ lộ ra nồng đậm tia thân thiết, răng trắng môi đỏ, tóc phiêu trong gió, quả nhiên là người tựa nước mùa thu. Nhìn nàng ở cự li gần như thế mà cũng không phát hiện ra một tia tỳ vết, Nguyệt Chi Loạn lần đầu tiên chân chính biết đến định nghĩa thế nào là mỹ nhân.

Nàng chẳng những quan tâm một người xa lạ như ta mà còn ôm một con thỏ, cái này chứng minh điều gì? Chứng minh rằng nàng có tình thương, thiện lương ôn nhu tựa như nước. Đây chẳng phải là kiểu ta yêu sao! Ôn nhu, tình yêu lớn của ta!

- Không sao, một chút cũng không sao - Nguyệt Chi Loạn như được chích máu gà (tương truyền nếu trích máu gà vào người thì sẽ khỏe lên), tinh thần lập tức hưng phấn lên - Cô nương quan tâm ta như thế khiến ta thật xấu hổ. Không biết danh tính cô nương là gì? Là Ly Tuyết cô nương hay là Du Lăng cô nương? - Mắt đầy hào quang gắt gao nhìn chăm chăm nữ tử trước mặt.

- Ta là Ly Tuyệt! - Ly Tuyệt khẽ cười, nàng không ngờ người trước mặt lại buồn cười như thế - Du Lăng ở phía sau.

- Ly Tuyệt, người gọi ta? - Du Lăng xuống xe sau Ly Tuyệt nên không thấy được một màn vừa rồi nhưng cũng hơi tò mò nhìn chăm chăm Nguyệt Chi Loạn - Là người mới của lâu? - Nhìn quần áo hăn thì rõ ràng là tiểu tư trong lâu, khi nào lâu lại triệu người mới vậy? Bởi vì tiểu tư trong lâu vốn không nhiều, hơn nữa lại thường xuyên tiếp xúc nên tự nhiên nàng cũng nhận được mặt bọn họ.

- Hăn là vậy - Ly Tuyệt không giải thích chuyện vừa rồi bởi vì nàng xem đó chỉ là chuyện nhỏ nên cũng không để ở trong lòng.

Hai người gật gù đang định đi vào bên trong thì không ngờ Nguyệt Chi Loạn lại cản đường của Ly Tuyệt, nhìn sang Du Lăng một thân hồng y từ trên xuống dưới đỏ như lửa, khóe miệng cười cười, quay lại nói với Ly Tuyệt đang có vẻ mặt khó hiểu:

- Ly Tuyệt cô nương, tại hạ là tiểu tư mới trong Điều Lan Thủy Tạ Lâu, tên là Nguyệt Chi Loạn, về sau chỉ cần Ly Tuyệt cô nương có chuyện phân phó thì tại hạ dù vượt lửa lội sông cũng không chối từ! Còn nữa, tại hạ tuy rằng chỉ là một tiểu tư nhưng tại hạ cảm thấy tiểu tư cũng không phải là ngành sản xuất đê tiện gì, ba trăm sáu mươi nghề đều có trạng nguyên, cho nên tiền đồ của tại hạ vẫn rất quang minh chính đại! Cuối cùng, tại hạ năm nay vừa tròn mười tám, chưa cưới vợ!

Du Lăng nghe xong lời nói của hăn không nhịn được nữa cười ra tiếng, khuỷu tay thúc vào Ly Tuyệt đang đầy vẻ bất đắc dĩ nói:

- Ly Tuyệt, mị lực của người thật không phải bình thường, mới nói một câu đã đem hồn hăn câu đi rồi. Bội phục bội phục!

Ly Tuyệt lập tức đỏ mặt, nhìn người chung quanh mặt đầy kinh ngạc rồi lại nhìn Nguyệt Chi Loạn vẻ mặt bình tĩnh, cuối cùng không nói gì đi như

chạy vào trong lâu.

- Nguyệt Chi Loạn phải không? Tốt lắm, không tồi, ta nhìn người rất vừa mắt! - Du Lăng nhin cười gật đầu nhìn hẳn rồi đi theo Ly Tuyết tiến vào trong Điều Lan Thủy Tạ Lâu.

Hoa Chi Phá và Phong Chi Lâu liếc nhau.

- Loạn Loạn, người đủ vô sỉ!

- Mười tám? Vài năm trước mới đúng!

Chỉ có Tuyết Chi Lạc lẳng lẳng không nói lời nào, tầm mắt sớm đã dừng lại trên người một thân hồng y kia.

Hồng y như lửa, càng giống như hoa hồng, thắm đẫm máu tươi.

Nàng xinh đẹp, kiêu diễm thoát tục.

Trang điểm giản đơn càng làm nàng thêm xinh đẹp.

Quan trọng nhất là một thân hồng y kia quả thực vì nàng mà tạo ra, tà mị mà không trần tục, khả ái mà không lẳng lơ, phong tình vạn chủng.

Tuyết Chi Lạc có một bí mật không muốn ai biết, đó là nàng phi thường yêu thích màu đỏ, quả thực đến mức biến thái. Nàng đối với màu đỏ thực quá nghiêm khắc, nếu không phải là màu đỏ nàng yêu thì nàng tình nguyện nhắm mắt làm ngơ. Cho nên nàng đối với người mặc hồng y cũng có yêu cầu rất cao.

Đến tận vừa nãy, không ai mặc ra màu đỏ khớp với hình ảnh màu đỏ ở trong lòng nàng, màu đỏ tựa như bị người khác làm bẩn khiến nàng vô cùng đau đớn.

Nhưng nàng vạn phần không ngờ thứ màu đỏ thoáng qua kia lại tiến vào tầm mắt mình.

Đó là màu đỏ của phong tình. Đó là màu đỏ của Du Lăng. Du Lăng cùng màu đỏ như thể gặt gao ở cùng một chỗ không bao giờ có thể phân tách ra nữa. Chỉ bằng một cái liếc mắt đã đem nàng ấn vào trong mắt.

Du Lăng! Tốt lắm!

Nếu không thể tránh khỏi liên can với tứ đại hoa khôi thì nàng tình nguyện chọn Du Lăng! Chỉ vì màu đỏ thoáng qua kia.

Đám người dần dần tản đi, bốn người lại đến gần nhau.

- Lạc Lạc, người chắc hẳn rất thỏa mãn, Du Lăng mặc hồng y kia chính là một mỹ nhân! Người yêu hồng y như vậy lần này chắc đang cười trộm! - Nguyệt Chi Loạn nhìn Tuyết Chi Lạc không nói một lời đã biết có chuyện gì xảy ra - Khà khà, may mắn Ly Tuyết cũng là kiểu ôn nhu ta yêu nhất. Không tồi không tồi!

- Ôn nhu thể hiện ở đâu? Qua bác ái của nàng hả! Đối với ai cũng tốt chẳng khác nào đối với ai cũng không tốt! Ngu ngốc! - Phong Chi Lâu không thuận mắt với dáng vẻ đắc ý của Nguyệt Chi Loạn liền đá kích.

- Ôi chao, bộ dạng lãnh đạm của Vị Triều nhà người nói dễ nghe là băng sơn mỹ nữ, nói khó nghe chính là mặt than! Đầu heo! - Nguyệt Chi Loạn cũng không phải người dễ bắt nạt, tự nhiên sẽ không để yên cho Phong Chi Lâu chửi bới.

Tuyết Chi Lạc bị hai người quấy nhiễu cũng không còn tâm tình tự kỷ tiếp, liếc các nàng một cái:

- Lão đại, hai người này không cần cứu! Đừng để ý đến các nàng, chúng ta về.

- Lạc Lạc nói có lý - Nhớ tới vừa nãy khi Niệm Khanh đi vào, trên môi nàng còn nở nụ cười đầy sâu xa lại khiến Hoa Chi Phá phát lạnh trong lòng. Vẫn nên nhanh vào làm việc đi thôi! Đắc tội với ai cũng chỉ cần đừng đắc tội với Niệm Khanh!

TỨ CẦM THÚ VÀ TỨ HOA KHÔI

Phá Quân Tinh

dtv-ebook.com

Chương 9

- Trời ạ, nói các người đó, động tác nhanh lên, hôm nay là ngày mười lăm, một tháng chỉ mở hai ngày, đừng để vì vài người các người mà bị hỏng! - Tiếng của Phượng tử vẫn như cũ chứa lực xuyên thấu, âm lượng hùng hồn ồn ào đâm thẳng qua chín tầng mây.

Đieu Lan Thủy Tạ Lâu không giống với thanh lâu bình thường, ý vào có cây rụng tiền là tứ đại hoa khôi mà kiêu ngạo đi ngược lại với ngành sản xuất thanh lâu. Người ta liều chết buôn bán hàng ngày còn các nàng mỗi tháng chỉ mở hai ngày vào mồng một và mười lăm, quả thực là đối đầu với phật tổ! Hai ngày này chính là ngày đi dâng hương của Phật Giáo, các nàng cũng thật lợi hại, trực tiếp làm trái lại.

Nhưng cũng không thể không nói mị lực của tứ đại hoa khôi thật không gì sánh kịp, nguyên nhân vì một tháng chỉ kinh doanh hai ngày nên hai ngày này còn hơn chiến tranh, không phải người muốn vào là có thể vào. Tại sao? Người muốn đến nhiều lắm! Cho nên cơ bản chỉ có đặt trước mới có chỗ, vị trí tốt cũng cơ bản đã định xong từ trước đó một tháng.

Chẳng trách có thể ngồi xe ngựa xa hoa như vậy, có tiền mà! Hoa Chi Phá cảm thán cuộc sống đau khổ, tiếp nhận đồ ăn từ tay đầu bếp vừa mới nấu chuẩn bị đi ra ngoài.

- Ôi Phá Phá, người có mệt không? Loại chuyện này sao có thể cho người làm được? - Phượng tử chống thắt lưng nhìn Phong Chi Lâu, Tuyết Chi Lạc, Nguyệt Chi Loạn trốn phía sau quát - Các người đều là người chết hả! Động tác chậm như vậy, hay không cần ăn cơm?

Nói thật, Hoa Chi Phá đã bị nhiệt tình của Phượng tử dọa đến muốn chạy trốn đến nơi, từ sau buổi chiều đó, thái độ của Phượng tử đối nàng xoay một trăm tám mươi độ, cực kỳ nhiệt tình, nhưng nàng tiêu thụ không được! Thống soái tối cao trong phòng bếp chính là Phượng tử, cho nên nàng không thể đắc tội với nàng ta, nếu không không tránh được số phận thành xác chết. Nhưng để thoả mái đối mặt với huyết bồn đại khẩu (mồm rộng như của dã thú) của Phượng tử thì Hoa Chi Phá cảm thấy không bằng nàng đi cầu cứu Niệm Khanh.

Khổ nữa mệt nữa, đừng lo, giao cho ta đi! Chỉ cần có thể rời xa Phượng tử, rời xa phòng bếp, mọi việc đều có thể. Hoa Chi Phá cố nén xúc động chụp đĩa đồ ăn trên tay lên mặt Phượng tử:

- Phượng tử đừng lo, ta đi đưa đồ ăn đây - Chùi qua dầu mỡ ở lòng bàn chân rồi chuẩn mất dạng.

Phượng tử còn muốn nói gì, nhìn bóng dáng nhanh chóng rời đi của Hoa Chi Phá không khỏi thốn thức, Phá Phá thật sự rất thẹn thùng!

- Ba người các người còn không mau đi đưa đồ ăn! - Quay đầu lại nhìn ba người đã há hốc mồm, kinh bị trừng mắt, khác biệt! Đây là sự khác biệt!

Ba người đổ mồ hôi lạnh, cầm lấy đồ ăn bỏ chạy. Uy lực của Phượng tử cường đại không phải bình thường.

- Phá Phá, người có mệt không? - Đuổi theo người phía trước, Phong Chi Lâu bắt chước Phượng tử, liếc mắt đưa tình nhìn Hoa Chi Phá.

- Cút! Người tìm chỗ mát mẻ chết cho ta! - Hoa Chi Phá vốn sắp nổi điên, nhìn đến bộ dáng giễu cợt của Phong Chi Lâu lại càng giận dữ. Phá Phá? Chỉ cần nghĩ đến Phượng tử gọi nàng thân mật như vậy thì nàng liền cảm thấy đau dạ dày.

Tuyết Chi Lạc và Nguyệt Chi Loạn cười gian trá, thì ra lão đại cũng có lúc bùng nổ.

Đặt đồ ăn lên bàn, bốn người lại nhìn thấy những tên háo sắc ngó nghiêng, bốn người chán ghét nói không nên lời. Mặt người dạ thú! Tay lợn đáng khinh lại vớ vào trong quần áo các cô nương, một đám dâm đảng cười đùa!

Điêu Lan Thủy Tạ Lâu là thanh lâu, mặc kệ có bao nhiêu người lợi hại thì thanh lâu vẫn là thanh lâu, vậy nên chuyện bán thịt cũng là bình thường. Chẳng qua tứ đại hoa khôi là loại khác, các nàng thật sự là thanh quan: Chỉ bán nghệ không bán thân. Vì thế mà người theo đuổi si mê các nàng chưa bao giờ giảm. Không phải không có người từng bắt buộc các nàng, chẳng qua là những người đó đều không có kết cục tốt. Cho nên mọi người đều hiểu rõ bốn người các nàng có núi dựa lưng rất chắc, bối cảnh rất sâu, tự nhiên cũng không còn ai dám trêu chọc các nàng.

Chỉ được thưởng thức, không thể chạm vào, còn gì kích thích hơn!

- Cuộc đời, thật không thôi thốn thức! - Nguyệt Chi Loạn đối với thanh lâu hoa lệ cũng cảm khái một hồi, hung hăng khinh bỉ Lâu - Lâu đệ, ta thấy nếu chúng ta làm việc này cũng sẽ không thua kém tứ đại hoa khôi!

Phong Chi Lâu rất đồng tình gật đầu:

- Không sai, tứ đại cầm thú chúng ta chưa từng có mảnh tình vắt vai, tuy rằng không có mỹ mạo như các nàng nhưng cũng không quá kém!

Cái gì gọi là không quá kém? Là kém rất nhiều có được không! Đến phiên Hoa Chi Phá xem thường:

- Các người mù hủ, tóc tai chúng ta như thế này thì ai sẽ nghĩ rằng chúng ta là nữ? - Chỉ mái tóc ngắn không quá vai trên đầu của mình.

Nơi này nữ tử đều là tóc dài bông bành, còn nam tử lại không có nhiều quy củ như vậy, nói cách khác, nữ tử ngoài ni cô thì đều là tóc dài, nam tử thì tóc ngắn tóc dài đều có.

- Người nói với hai kẻ ngu ngốc này làm gì, vừa nhìn đã biết là không có đầu óc! - Tuyết Chi Lạc mặc kệ các nàng - Đợi lát nữa tứ đại hoa khôi sẽ lên đài, chúng ta xem xong rồi mới về đi.

- Về gì chứ? Không quay về! - Chỉ cần nghĩ đến khuôn mặt Phượng tỷ là Hoa Chi Phá sẽ có xúc động muốn ném đồ - Đừng nói nữa, đến đây đến đây!

Bốn người tìm một góc chết rồi dựa vào lan can tầng hai lẳng lẳng nhìn xuống.

Đi ra đầu tiên là Vị Triều với vẻ mặt đăm đăm lạnh lùng, trong tay một cây ngọc tiêu (tiêu màu lục), đứng ở phía sau vũ đài.

Tiếp theo là Ly Tuyết cười ôn nhu, yên lặng ngồi ở bên phải Vị Triều, trước mặt nàng là bàn được chuẩn bị sẵn, nàng cúi đầu nhìn chằm chằm tờ giấy Tuyên trước mặt, trầm ngâm suy nghĩ.

Sau đó là Niệm Khanh ung dung đẹp đẽ quý phái, giơ tay nhắc chân đều toát ra một luồng phong tình, thông thả tiến đến vị trí bên tay trái Vị Triều có đặt sẵn cổ cầm (một loại đàn của Trung Quốc) mà ngồi xuống, bàn tay thon dài trắng nõn nhẹ vỗ về cổ cầm màu đen, cười xa xôi.

Người cuối cùng vén rèm là Du Lăng hồng y như lửa, chẳng qua lần này hồng y của nàng nhẹ nhàng hơn rất nhiều, đai lưng viền tơ vàng, chân trần đi vào giữa vũ đài, cười phi thường phủ mị nhìn mọi người.

Trong lúc nhất thời, bốn phía bùng nổ tiếng vỗ tay như thủy triều cùng tiếng kêu gọi kích động âm ỉ. Còn chưa mở màn đã được hoan nghênh như vậy, xem ra lực lượng fan của mỹ nữ là tuyệt đối lớn mạnh.

Tiếng cầm đầu tiên vang lên, bốn phía lập tức tĩnh lặng, ai cũng không nói gì nữa. Cùng với tiếng đàn đầu tiên của Niệm Khanh, Du Lăng biến đổi tư thế bắt đầu múa, Vị Triều dựng thẳng ngọc tiêu, Ly Tuyết cầm lấy bút lông đã chấm mực tùy thời có thể hạ bút.

Tiếng đàn thứ hai vang lên, bốn người trên vũ đài đều tự động bắt đầu.

Điệu múa của Du Lăng thực hoa lệ, hoa lệ đến mức nghiền nát ánh mắt của mọi người thành từng mảnh nhỏ, hồng y như lửa cháy, một cái nhìn mà cười đều chạy thẳng vào lòng người. Dáng dấp xinh đẹp, ba bông hoa mai điểm trên váy càng tăng thêm khí chất mỹ hoặc của nàng, uy lực bức người.

Tiếng tiêu của Vị Triều thực xa xăm, làm người ta có cảm giác say trong khe núi, đứng ở một góc tường mà thấy được trời đất cao vời vợi, hoa nở hoa tàn, thiên nhiên hài hòa, nhưng lại vì nhìn thấu hết thảy mà sâu não. Lăng lặng đứng ở tại chỗ, giống như một cành hoa lan trong rừng vắng, yên tĩnh nhìn về nơi xa, không màng lợi danh, định rõ chí hướng.

Tiếng đàn của Niệm Khanh rất trầm, tạo ra áp lực một cách tự nhiên không thể nói thành lời. Như thể nàng đang ở trong mảnh hồi ức nào đó, hồi ức đó hình như còn có cả mất mát khiến người nghe không khỏi nhớ tới những thứ đã từng bỏ qua trong cuộc đời. Cổ cầm sâu kín tới tận nơi xa xôi rồi lại quay về trong nơi nó thuộc về.

Ly Tuyết vẽ rất khí thế, xuất thần ngả nửa người mà hạ bút. Tay nàng cầm bút như đang nhảy múa, mà vũ đài lưu lại dấu chân của nàng chính là giấy Tuyên. Giang sơn như họa, tựa hồ có thể nghe được tiếng thác nước đổ xuống cọ rửa đá ngầm, từng chút từng chút một. Núi phủ kín rừng chạm tới gần sông Ngân Hà chốn thiên đàng, tất cả hùng vĩ như muốn nhảy ra từ trong giấy.

Du Lăng múa, Vị Triều thổi tiêu, Niệm Khanh đàn, Ly Tuyệt họa, tuy tài nghệ không giống nhau nhưng kết hợp cùng một chỗ lại khiến người ta được mở rộng tầm mắt, giống như đây là chuyện hiển nhiên vậy.

Cả tứ đại hoa khôi quả nhiên không phải là hư danh. Nếu chỉ là bốn bao cở thì làm sao khiến người người theo đuổi không dứt! Tứ đại cầm thú hít sâu một hơi, quả nhiên, áp lực lớn phi thường!

TỨ CẦM THÚ VÀ TỨ HOA KHÔI

Phá Quân Tinh

dtv-ebook.com

Chương 10

Có câu có áp lực mới có động lực, có tài nghệ mới khiến người nhớ mãi không quên.

Bắt đầu từ giờ khắc này, tứ đại cầm thú mới chính thức bị tài nghệ của tứ hoa khôi thuyết phục, chân chính biết rằng các nàng đều không phải chỉ là bình hoa.

Bốn người cũng không phải chưa từng thấy người giống vậy, trên kênh TV âm nhạc tuy rằng loại cổ khúc này ít hơn, nhưng có thể lên sóng thì không cái nào không phải là tác phẩm tinh túy, nhưng nếu đem so với tiết mục của tứ đại hoa khôi thì kém cỏi đến mức xem xong cũng không muốn xem lại.

Chẳng trách tứ đại hoa khôi đào hoa như vậy, không phải là không có lý do! Lớn lên xinh đẹp, có tài có mạo còn có tiền, nam nhân ở đây cũng không phải là đồ ngốc, ngoại trừ chuyện các nàng xuất thân từ thanh lâu thì cơ hồ không có tì vết.

Bản thân bốn cầm thú thì trái lại, không tiền không mạo không sắc, quả nhiên là trên trời dưới đất.

- Lão đại, ta tự ti... - Phong Chi Lâu lấy tay ôm ngực - Ta cảm thấy ta không có gì cả!

- Không phải là cảm thấy, mà là vốn đúng thế! - Nguyệt Chi Loạn sờ mái tóc ngắn của mình - Không ngờ thư pháp của Ly Tuyệt nhà ta lại tốt như

vậy, xem ra nàng rất thích văn học! - Đáng tiếc mình không nghiên cứu văn học.

- Không ngờ Niệm Khanh lại có thể gảy cổ cầm! - Hoa Chi Phá vẫn luôn có tình yêu sâu đậm đối với cổ cầm, đáng tiếc nàng không có thiên phú âm nhạc lại càng thiếu thốn tế bào âm nhạc, nên mỗi lần thấy người khác gảy nàng chỉ có thể tiếc hận không thôi, lâu dần thành quen. Cũng bởi vì thế nên đối với người gảy cổ cầm, nàng luôn có một tình yêu đặc thù, sùng bái, kính nể, quý mến đều có.

- Điệu múa ánh lửa... - Tuyết Chi Lạc nhìn Du Lăng múa xong rất cảm khái nói, như thế mọi thứ: Nhiệt tình, hoạt bát, xinh đẹp... đều có trong đó.

- Haiz... cuộc đời...bi thảm! - Bốn người thở dài một hồi.

Màn biểu diễn kết thúc, bốn người đứng trên vũ đài rất ăn ý chậm rãi rời đi thì không ngờ xuất hiện một tiếng choang thật lớn như trên trời giáng xuống. Mảnh vụn đồ gốm rơi đầy trên đất, tiếp sau là một tiếng nói đầy khinh thường quanh quẩn ở trong gian nhà Thủy Tạ:

- Tứ đại hoa khôi? Trò cười! Hóa ra cũng chỉ vậy mà thôi.

Lời này vừa nói ra lập tức khiến tất cả người ngồi trong lầu bùng nổ. Cái gì? Tứ đại hoa khôi là trò cười? Vậy người là cái gì! Sao lại có kẻ dám đến Diêu Lan Thủy Tạ Lâu quấy rối, chán sống rồi chẳng?

Phong Chi Lôu, Hoa Chi Phá, Tuyết Chi Lạc, Nguyệt Chi Loạn cũng bị kinh động, các nàng còn đang cảm khái mị lực của tứ đại hoa khôi thì có kẻ dám ở lúc mấu chốt này đến quấy rối, ai? Là ai không có mắt như vậy!

Mọi người nhìn theo tiếng nói thì thấy trên lầu ba, một vị công tử dựa vào lan can, dáng vẻ thập phần thư sinh nhưng ánh mắt tràn đầy châm chọc và khinh thường:

- Tứ đại hoa khôi thanh danh vang xa khiến công tử ta không ngại xa xôi mà đến, không ngờ nghe danh không bằng gặp mặt, cư nhiên lại là mặt hàng như thế!

Những lời này so với câu vừa rồi còn muốn cay nghiệt hơn, rõ ràng là nhằm vào thanh danh của bốn người Niệm Khanh, Vị Triều, Du Lăng, Ly Tuyết.

Trước mặt công chúng nói ra lời như thế là một phần mặt mũi cũng không kiêng nể, có thể tưởng tượng qua ngày hôm nay thì ngày mai toàn bộ Ô Tô đều sẽ truyền khắp chuyện này.

Mặt Niệm Khanh lập tức đen, Vị Triều cũng không còn lãnh đạm như vừa rồi, nhú mi nhìn về phía nam tử ở lầu ba, Du Lăng khoay tay nhìn người kia đầy ẩn ý, nụ cười trên mặt càng phát ra yêu mị, chỉ có Ly Tuyết ôn nhu là có vẻ mặt giận dữ hiếm thấy. Bốn người cũng không đáp trả mà trực tiếp lên lầu ba.

Trong lúc nhất thời, người người sôi trào, có trò hay! Tất cả đều ghé vào lan can, có kẻ trực tiếp chạy lên lầu ba.

- Chúng ta cũng đi xem! - Bốn cầm thú gật đầu lên lầu ba.

- Thiếu gia làm gì vậy? - Tỳ nữ đứng sau nam tử kia vẻ mặt bất đắc dĩ nhìn thiếu gia nhà mình - Nếu thiếu gia cảm thấy không hay thì chúng ta đi là được, hiện tại làm lớn chuyện mà để cho vương gia biết được thì sẽ phiền toái.

Nam tử quay đầu, lúc đối mặt với thị nữ kia thì thần sắc nhu hòa đi rất nhiều:

- Phù Dung, người biết ta ghét nhất là bị mạo danh lừa bịp! Dựa vào cái gì bốn người này lớn lên xấu xí như thế lại có thể thanh danh vang xa? Ta

cảm thấy đem các nàng so với một ngón tay của tỳ nữ như người cũng kém hơn!

Mặt Phù Dung đỏ lên, thẹn thùng nói:

- Thiếu gia..... - Quả nhiên trên đời này chỉ có thiếu gia có khả năng thưởng thức nét đẹp của nàng, ngoài thiếu gia thì không còn ai có thể phát hiện ra hào quang của nàng.

- Phù Dung, thế nhân ngu muội, người phải chịu ủy khuất rồi! - Nam tử vẻ mặt bi thương, hẳn không hiểu vì sao Phù Dung của hắn rõ ràng là thiên hương quốc sắc, rõ ràng là diện mạo sánh ngang tiên tử mà thế nhân lại cho rằng nàng là bùn đất? Nàng rõ ràng là mọc từ bùn lầy mà không nhiễm, tắm ở nước trong mà không lắng lơ, nàng chính là mây trắng thuần khiết trên trời để cho người ta hưởng tới! Câu 'Thanh thủy xuất phù dung, thiên nhiên khứ điêu súc'(Ý nói cái gì tự nhiên cũng là đẹp nhất) quả thực là vì Phù Dung mà tạo ra!

- Phù Dung không thấy ủy khuất, Phù Dung không để ý đến ánh mắt thế nhân, Phù Dung chỉ để ý đến mình thiếu gia!

- Phù Dung! - Nam tử kích động cầm tay Phù Dung, Phù Dung thật là tốt!

- Không biết lời nói vừa rồi của vị công tử đây là có ý gì? - Du Lăng cười cười - Là do chúng ta biểu diễn không tốt sao?

- Hay là công tử cho rằng dung mạo của bốn người chúng ta khó coi? - Niệm Khanh nhìn thoáng qua mọi người vây quanh ở bên cạnh rồi ánh mắt dừng lại ở hai người đang nắm tay nhau trước mặt.

- Khó coi? Các người tự mình hiểu! Đáng tiếc ở trong mắt bản công tử thì các người quả thực xấu đến nhân thần đều phẫn nộ! Thật không hiểu người khác thích các người ở điểm gì! - Nam tử chán ghét nhìn bốn người,

tiếp tục nói - Mặt trắng như người chết lại tô nhiều son như thế, trên người không có thịt lại mặc lộ liễu như vậy, cầm kỳ thư họa tính là tài nghệ chó má gì? Giặt quần áo nấu cơm quét rác mới là việc một nữ nhân nên làm! Các người vậy mà cũng coi là tứ đại hoa khôi? Ta phi! Mặt thế nhân đều mù, các người sao có thể so được với Phù Dung của ta! - Đoạn kéo tay Phù Dung thâm tình nói - Trên đời này muốn tìm một nữ tử sánh ngang với Phù Dung nhà ta thật quá khó!

Gió lạnh thổi qua, yên tĩnh không tiếng động. Mọi người đều há hốc miệng, nhìn Phù Dung 'xuất sắc vô cùng' trong miệng nam tử.

Sét đánh! Thật là bị sét đánh trúng mà chưa chết!

Hoa Chi Phá nhìn đường cong 'hoàn mỹ' kia nửa ngày mới phun ra bốn chữ:

- Khẩu vị thật nặng!

- Mặt ta mù rồi... - Phong Chi Lôu nhanh chóng che mắt, nhìn Phượng tỷ lại nhìn Phù Dung, nàng sợ mắt mình sẽ hỏng mất.

- Ta cảm thấy nam nhân này không phải là người, lại càng không phải là thần, hẳn là người ngoài hành tinh! - Tuyết Chi Lạc cũng suýt nữa hỏng mất.

- Lão đại, chắc người đang cười trộm! - Nguyệt Chi Loạn đối diện với ánh mắt nghi hoặc của Hoa Chi Phá nói - Ta thấy hẳn nhất định sẽ coi trọng Phượng tỷ!

Hai mắt Hoa Chi Phá sáng lên, khả năng này rất lớn! Nếu người này coi trọng Phượng tỷ thì nàng có thể thoát thân.

Mọi người đều bị cảnh tượng trước mặt làm chấn động đến choáng váng, ngay cả bốn người Niệm Khanh cũng đầu đầy hắc tuyến. Nói các nàng xấu

đến nhân thân đều phần nộ? Đây là lần đầu tiên có người nói với các nàng những lời này. Nữ nhân trời sinh đều thích được khen đẹp, huống chi là tứ đại hoa khôi luôn được người khác nâng niu trong tay, bị vạ người theo đuổi. Bây giờ lại bị người khác nói xấu ngay trước mặt công chúng? Trong khoảng thời gian ngắn thật không tiêu hóa được.

- Xin hỏi công tử tôn tách đại danh là gì? Người ở nơi nào? - Vẻ giận dữ trên mặt Ly Tuyết đã bớt đi rất nhiều, nhưng vẻ mặt bình thản cũng không có bao nhiêu. Vẫn là Ly Tuyết tốt tính, ba người còn lại đều nắm chặt tay chắp sau lưng, có lẽ ý định đánh người đều đã có!

Nam tử hừ một tiếng mở mạnh chiết phiến:

- Tại hạ là người kinh thành, con trai của tứ vương gia, tên Thiên Nặc Bảo, nhưng phụ vương và mẫu phi đều thích gọi ta là Nặc cục cưng! - Trên mặt quạt trắng viết rõ ràng chữ to màu đen: Thế nhân đều túy ta độc tình (Mọi người đều say mình ta tình)!

Hay cho câu thế nhân đều túy ta độc tình! Tứ đại cầm thú khóe miệng co giật mạnh, ta tình nguyện say không tỉnh! Lại nhìn Phù Dung bên người Thiên Nặc Bảo, dáng người kia...túi mặt kia... ta chết cũng không muốn tỉnh!

Đây là ý niệm đầu tiên trong đầu bốn người và cũng là ý nghĩ của tất cả mọi người ở đây.

Mắt của tứ thế tử này thật không gì bì kịp!

Thiên Nặc Bảo, Nặc cục cưng, tứ vương gia sinh con thật tốt!

TỨ CẦM THÚ VÀ TỨ HOA KHÔI

Phá Quân Tinh

dtv-ebook.com

Chương 11

Sét đánh, mà sét này đã không phải là sét bình thường nữa mà là Cửa thiên thần lôi! Không gì có thể mạnh hơn!

Nặc cục cưng? Xem ra là cha nào con nấy, khẩu vị của Tứ Vương Gia chắc cũng phi thường nặng! Người đều lớn từng này mà có thể hoàn toàn dương dương tự đắc nói với mọi người rằng mình là Nặc cục cưng? Xem ra người này thật đúng là đáng yêu thuần khiết! Mắt người này tuyệt đối có vấn đề! - Đây là tiếng lòng toàn dân.

Nếu không biết hãn là con của Tứ Vương Gia thì chắc hẳn mọi người sẽ không ngại cùng tấn công lại, chỉ có điều ngại thân phận của hãn nên cũng chỉ giận mà không dám nói gì, con người đảo quanh, vừa không thừa nhận cũng không phủ nhận cách nói của hãn.

Mọi người không nói không có nghĩa là những người khác đều không nói.

Tứ đại cầm thú là người đầu tiên không nhịn được, người nói Niệm Khanh, Vị Triều, Ly Tuyệt, Du Lăng xấu? Chẳng phải gián tiếp nói mắt chúng ta mù? Từ lúc đến đây, đây là lần đầu tiên gặp loại mắt độc đáo như vậy. Độc đáo còn chưa tính, người khiêm nhường một chút đi! Rõ ràng là xuất thân cao quý lại không hiểu cái gì gọi là khiêm nhường sao? Không phải vì không có việc gì làm nên đi kiếm việc chứ!

- Lời của Tứ Thế Tử sai rồi! - Hoa Chi Phá tiến lên phía trước một bước
- Trong lòng một ngàn người có một ngàn loại đẹp, bất cứ ai cũng không thể phán xét định nghĩa về cái đẹp của người khác, chúng ta không thể, Tứ

Thế Tử người cũng không thể - Nếu trong tay cũng có chiết phiến thì khẳng định phong thái của ta sẽ không kém hẳn nửa điểm, Hoa Chi Phá thâm thờ dài, trang phục tiểu tư che đậy mất khí chất của ta rồi!

- Đúng vậy, giống như có người thích màu đen, có người thích màu trắng, có người thiên vị màu lục, có người chung tình với màu vàng, mắt thẩm mỹ của mỗi người đều không giống nhau nên nhìn cái gì cũng tự nhiên không giống nhau - Tuyết Chi Lạc cũng tiến lên một bước nói tiếp.

Nguyệt Chi Loạn tất nhiên biết ý định của hai người kia, cơ hội lấy lòng mỹ nữ không nắm lấy thì là đồ ngốc!

- Vị Phù Dung... tỷ tỷ mà Tứ Thế Tử thích kia, chỉ có thể chứng minh rằng loại Tứ Thế Tử thích chính là loại khí chất này, nhưng Tứ Thế Tử cũng không thể gạt bỏ vẻ đẹp của Ly Tuyết cô nương, Vị Triều cô nương, Niệm Khanh cô nương, Du Lăng cô nương mà chúng ta thích, cũng giống như chúng ta không thể gạt bỏ thưởng thức của Tứ Thế Tử đối với Phù Dung... tỷ tỷ - Nguyệt Chi Loạn rất miễn cưỡng nói ra bốn chữ 'Phù Dung tỷ tỷ', lực sát thương trong ấn tượng thật sự quá lớn.

- Thế nhân đều túy ta độc tình, một khi đã như vậy thì cần gì phải đi so đo với ánh mắt thế nhân? - Phong Chi Lâu cũng không ngốc, lúc thời khắc sinh anh hùng này làm sao có thể không có phần của nàng!

Công phu phối hợp ngoài miệng của bốn người là tương đối cao, từ nông đến sâu, từ xa tới gần, cuối cùng rút ra hàm nghĩa bên trong là: Không cần đi quản chuyện người khác, bản thân vui vẻ thì được rồi, hết chuyện. Chẳng những bác bỏ sự khinh thường của Thiên Nặc Bảo đối với tứ đại hoa khôi mà còn chứng minh rằng ánh mắt của mỗi người là không giống nhau, nhìn mọi thứ cũng không giống nhau, cho nên ta không thể phủ nhận người thì người cũng không thể phủ nhận ta.

Không ai ngờ người đứng ra bên vực lẽ phải, chống đối quyền quý lại là bốn tiểu tư nhỏ nhoi, ngay cả mấy người Niệm Khanh cũng không nghĩ đến chuyện bốn người kia sẽ ra mặt vì các nàng. Các nàng còn chưa kịp tìm bọn họ thì bọn họ đã vì các nàng mà giải vây trước.

Chỉ có điều không biết Tứ Thế Tử Thiên Nặc Bảo, Nặc cục cứng sẽ có thái độ gì?

- Các người là ai? - Nặc cục cứng vốn rất đặc ý vì cho rằng lời hăn nói ai dám phản đối. Biết rõ rằng bọn họ trong lòng tuy không phục nhưng ngoài miệng cũng sẽ không dám nói gì, chính vì thế hăn mới càng khinh thường tứ danh kỹ hoa khôi vừa bị hăn dùng ngôn từ vũ nhục. Nhiều người theo đuổi như vậy, nhiều người thích như vậy, nhưng ở trước mặt quyền quý, có ai dám phản đối? Không phải là thích thực sự thì sao địch lại nổi thường thức của bản thân hăn đối với Phù Dung! Những người theo đuổi hoa khôi quả thực là vũ nhục hai chữ 'thường thức' mà bản thân hăn ca ngợi.

Vậy mà giờ tự nhiên lại có bốn kẻ không sợ chết đứng ra? Chẳng lẽ tứ đại hoa khôi này thật sự không giống những kẻ khác?

- Sơn vũ dục lai phong mãn lâu, Phong Chi Lâu!

- Hoa khí huân nhân dục phá thiện, Hoa Chi Phá!

- Tuyết lạc tây sơn vũ nan thu, Tuyết Chi Lạc!

- Nguyệt hạ đào hoa loạn phân phi, Nguyệt Chi Loạn!

Đây chính là trò đùa lúc bốn người không có gì làm vẫn hay nói đùa, chỉ có Nguyệt Chi Loạn vẫn chưa tìm được thơ từ cho tên mình nên đành tự biên. Bất quá vẫn phù hợp với phong cách của nàng, đào hoa!

- Phong hoa tuyết nguyệt? - Có ý nghĩa! Thiên Nặc Bảo thầm gật đầu - Các người dám chống đối ta?

Chúng ta chẳng những chống đối người mà còn muốn tấn người! Tuy rằng giọng nói của người này rất dễ nghe, nhưng chỉ cần nghĩ đến khẩu vị đặc thù của hẳn thì bốn cầm thú liền cảm thấy sợ hãi trong lòng.

- Chúng ta chỉ ăn ngay nói thật, cũng không có ý thiên vị ai - Hoa Chi Phá gió chiều nào che chiều ấy, hai bên đều không đắc tội, trong lòng nàng mạnh mẽ chống lại chủ nghĩa đứng về một phía, thái độ không kiêu ngạo không siểm nịnh. Nói đùa, ở trong lòng ta thì lực sát thương của người còn chưa lớn bằng Niệm Khanh đâu! Người thật sự khiến người ta sợ hãi là kẻ đào sẵn bẫy rồi miệng cười đẩy người khác xuống, sau đó lại cho thêm một viên đường. Niệm Khanh rõ ràng là thuộc loại này!

Thiên Nặc Bảo đang định mở miệng nói gì thì chợt nhìn qua một hướng khác, hoàn toàn bị chấn động!

Tiên nữ! Kia không phải là tiên nữ mình vẫn tha thiết ước mơ sao!

Dáng người nhỏ nhắn, khuôn mặt mượt mà, khí chất không sợ trời đất, hẳn tìm lâu như vậy, rốt cục hôm nay đã tìm được!

Cuộc gặp gỡ này làm cho người ta cả đời khó quên.

Ngoại trừ Phù Dung, cũng chỉ có mình nàng có thể làm cho mình động tâm!

Thiên Nặc Bảo tiến về phía trước, đẩy đám người chướng mắt ra, không để ý đến ánh mắt xung quanh, trong mắt hẳn chỉ có nàng.

- Cô nương, người đã có hôn phối chưa? - Không được, người tuyệt sắc trên thế gian như vậy sao có thể ở chỗ này, hẳn nhất định phải đem cưới nàng về nhà. Vẻ đẹp của nàng, khí chất của nàng, đã vượt qua cả Phù Dung, người mà hẳn thích nhất!

Liếc mắt một cái tựa vạn năm, nhất kiến chung tình, chính là từ để nói giờ này khắc này!

- Đẳng đồ tử (người háo sắc) này ở đâu ra vậy! Còn dám đùa giỡn ta? - Phượng tử hai tay chống thắt lưng, đùng đùng nổi giận nhìn nam tử trước mặt.

Anh tuấn tiêu sái, phong lưu khoáng đạt, nho nhã ngút trời, dáng vẻ thư sinh nồng đậm kia đúng là kiểu nàng yêu nhất. Hai mắt Phượng tử sáng lên, chẳng lẽ hẳn chung tình với ta? Nếu vậy thì phải làm sao? Rõ ràng... rõ ràng người ta đã ái mộ Phá Phá, nếu quen biết người sớm hơn thì hay rồi! Hiện tại ta nên lựa chọn như thế nào?

- Vị công tử này có ý gì? - Phượng tử bị hấn làm cho lẩn lộn, gương mặt không thôi, ngữ khí cũng nhẹ nhàng đi rất nhiều, thái độ không giống cọp mẹ như bình thường.

- Ta là con của Tứ Vương Gia, tên Thiên Nặc Bảo, người có thể gọi ta là Nặc cục cưng!

- Nặc cục cưng? - Cái tên thật đáng yêu!

Thiên Nặc Bảo nghe Phượng tử nhắc lại tên mình thì trong lòng tê dại nhận nhận:

- Không biết danh tánh cô nương là?

- Ngọc Phượng, nhưng mọi người đều gọi ta là Phượng tử! - Công tử này thật đáng ghét, làm sao có thể ở trước mặt nhiều người như vậy hỏi tên người ta? Đáng ghét! Đáng ghét! Thật đáng ghét!

- Phượng tử, ta vừa nhìn thấy người đã không thể tự kiềm chế, mọi thứ của người đều làm cho ta say mê! Nhan sắc khuynh quốc khuynh thành của người, quốc sắc thiên hương của người, chim sa cá lặn của người, ta không

thể không có người! Phượng tỷ, người có bằng lòng chờ ta hay không, chờ ta trở về thưa chuyện với cha mẹ rồi cưới người làm vợ? - Thiên Nặc Bảo kích động tột đỉnh, hẳn tìm nhiều năm như vậy cuối cùng cũng tìm được 'báu vật trong truyền thuyết', hẳn làm sao có thể để nàng tiếp tục ở lại chỗ này, hẳn làm sao yên tâm? Sắc đẹp của nàng nhân thần cùng phần nộ, không biết có bao nhiêu người tranh giành với hẳn, vẫn nên mau chóng một chút đem về nhà.

Ngoại trừ Thiên Nặc Bảo, Phù Dung tỷ và Phượng tỷ thì những người khác đều không thôi run rẩy, muốn nôn mửa lại không được, dạ dày co rút mạnh mẽ!

Sắc mặt tứ đại hoa khôi đã không thể dùng từ đen để miêu tả, phải là đen muốn chết.

Cực phẩm!

Mẹ nó quá cực phẩm!

TỨ CẦM THÚ VÀ TỨ HOA KHÔI

Phá Quân Tinh

dtv-ebook.com

Chương 12

Để cưới Phượng tỷ cần phải có dũng khí, nhưng hiển nhiên là Thiên Nặc Bảo không thiếu dũng khí, người này ở trong mắt tứ đại cầm thú thì cái hăn khuyết thiếu là nhân lực, nhưng cũng bởi vì có hăn nên mới cứu vớt được trái tim của Phù Dung và Phượng tỷ.

Mỗi nữ nhân đều là một bông hoa, không có bông hoa đẹp nhất, chỉ có bông hoa thích hợp nhất.

Phượng tỷ và Phù Dung chính là đóa hoa thích hợp nhất với Thiên Nặc Bảo, bởi vì ở trong mắt hăn thì hai người chính là tuyệt sắc mà trên trời dưới đất không thể tìm thấy được nữa.

Thiên Nặc Bảo rất kích động, chỉ cần nghĩ đến cảnh hăn tay trái nắm Phù Dung, tay phải nắm Phượng tỷ, cuộc sống của hăn quả thực quá tốt đẹp!

- Phượng tỷ, người còn lo lắng chuyện gì? Trên đời này không còn ai có thể thích hợp với người hơn ta, vẻ đẹp của người chỉ có ta mới hiểu được. Gả cho ta thì người sẽ là Thế Tử Phi, tương lai sẽ là Vương Phi, người và Phù Dung là tình yêu cuộc đời này của ta, có người, có nàng, không còn nữ nhân nào có thể lọt vào mắt ta! - Còn có ai có thể có được sắc đẹp của người và Phù Dung!

Phượng tỷ rối rắm, Thế Tử Phi? Vương Phi? Hình như thật không tồi! Nhưng còn Phá Phá... nàng liếc trộm Hoa Chi Phá, nụ cười 'đau khổ' kia...chuyện này nàng nên làm sao đây! Thật nan giải!

- Phượng tử, vì sao không trả lời ta? Chẳng lẽ...người có người thai hoan (để ý)? - Là ai? Là ai khiến Ngọc Phượng của hãnh để ý như thế! Hãnh nhất định phải đem người nọ phanh thành tám mảnh!

- Thực xin lỗi, ta đã có người thích! - Phượng tử rất thương tâm, buông tha một cực phẩm nam nhân như vậy thật đáng tiếc, nhưng mà nàng vừa mới thích Hoa Chi Phá, làm sao có thể vì quyền quý mà bỏ đây!

Hoa Chi Phá vốn đang vui vẻ nhưng nghe đến lời này của Phượng tử liền lập tức muốn ngắt, có làm không, một cực phẩm dễ nhìn như vậy người không cần còn muốn quán quít lấy ta không rời? Người thích ta ở điểm nào, ta sẽ sửa, không được sao!

Mọi người cũng choáng váng, đối với đôi nam nữ này thì người này có quắp khéo miệng còn kém người bên cạnh. Thiên Nặc Bảo xem ra là thật lòng thích người gọi là Phượng tử này, nhưng nàng lại không muốn nam nhân tốt như vậy, người bị nàng thích là ai vậy? Mọi người đều náo loạn tò mò!

- Là ai? Có ai yêu người hơn ta! - Thiên Nặc Bảo nóng nảy, hãnh đã biết sắc đẹp của Phượng tử không thể che dấu được mà!

Phượng tử chỉ cảm thấy tim vừa ngừng đập, Thiên Nặc Bảo đối với nàng là thật lòng nhưng nàng đối với Hoa Chi Phá cũng là thật tình. Nói thật, buông tha một nam nhân có tiền đồ như vậy thật là một quyết định thương tâm. Ông trời, ta không thể có được cả hai người sao! - Trong lòng Phượng tử kêu rên, nhưng nàng cũng biết chuyện đó không thể là sự thật:

- Vị công tử này...

- Đừng gọi ta vị công tử này, gọi ta Nặc cực cương!

- ...Nặc cực cương, người tới chậm một bước, người ta thích là... - Vò góc áo đến nhăn nhúm - Hãnh... - Ngón tay Phượng tử chỉ vào một người trong

bốn cầm thú.

- Hoa Chi Phá! - Thiên Nặc Bảo cắn răng rít ra ba chữ này, dám cùng hãn tranh đoạt Phượng tử!

Trong lúc nhất thời, thiên lôi cuồn cuộn, toàn cảnh yên tĩnh không tiếng động nhìn màn kịch này, mọi người nghĩ đến chuyện tiểu tử trẻ tuổi đây hứa hẹn kia sẽ rơi vào miệng hổ của Phượng tử thì lại không khỏi tiếc hận không ngừng cho hãn.

Tầm mắt Niệm Khanh dừng lại trên người Hoa Chi Phá, lần đầu tiên tỉ mỉ đánh giá nàng.

Tóc ngắn nhẹ nhàng khoan khoái có chút dài, mày kiếm mắt sáng, da thịt trong trắng lộ hồng, có chút bỉ khí (bất lương) lại có chút chính khí. Nghĩ đến những chuyện bốn người bọn họ làm thì nàng thật không biết bốn người này là lớn lên ở trong hoàn cảnh như thế nào mà có thể vô lại như thế?

Cũng may Hoa Chi Phá không biết suy nghĩ của Niệm Khanh nếu không không thể không bị hù chết, làm sao Niệm Khanh biết được các nàng là nữ? Niệm Khanh đã biết cũng đồng nghĩa với chuyện tứ đại hoa khôi đều biết.

- Hoa Chi Phá, tên cầm thú nhà ngươi, ngươi dựa vào cái gì để Phượng tử thích ngươi! - Lúc này Thiên Nặc Bảo đã sắp mất hết lý trí, hãn đi khắp đại giang nam bắc chỉ vì muốn tìm nữ tử phù hợp với phẩm vị của hãn, bây giờ thật vất vả tìm được một người thì lại bị người khác đoạt trước, dựa vào cái gì? Hãn là Tứ Thế Tử, mà người trước mặt chỉ là một tiểu tử, dựa vào cái gì mà tranh giành với hãn? Hãn có gì không bằng với tiểu tử này?

- Thiếu gia... bình tĩnh... - Phù Dung cũng bị Thiên Nặc Bảo làm cho hoảng sợ, nàng biết thiếu gia đau khổ nên cũng đau lòng cho thiếu gia nhà mình, nhưng nàng cũng không định để thiếu gia làm lớn chuyện, sẽ đánh mất mặt mũi của Vương phủ.

- Bình tĩnh! Bình tĩnh! - Hoa Chi Phá làm sao có thể ngờ Phượng tỷ sẽ nói thích mình, bản thân có đức hạnh gì mà được Phượng tỷ nâng đỡ như thế? Nàng sắp điên rồi! - Đây đều là hiểu lầm! - Bi thảm! Vì sao lại thành như vậy? Nàng tạo nghiệt gì đây!

Phong Chi Lôu, Tuyết Chi Lạc, Nguyệt Chi Loạn rất nhanh lui xa khỏi Hoa Chi Phá một bước vì không muốn bị ngộ thương. Lão đại quả nhiên là lão đại, khiến Phượng tỷ ngay cả nam tử tuyệt sắc cũng không muốn mà nhất định chung tình với người, chúng ta nên đồng cảm với người hay nên ca ngợi người đây?

- Hiểu lầm? Hiểu lầm cái gì? Hôm nay nếu người không nói rõ ràng thì đời này người đừng mong có thể nói tiếp! - Thiên Nặc Bảo hạ quyết tâm, nếu người này dám tranh giành Phượng tỷ với bản thân thì sẽ một đao kết liễu mạng hắn, chỉ cần hắn ra khỏi cửa sẽ lấy mạng hắn!

Trời ạ! Vì Phượng tỷ, đáng giá sao? Nàng còn không muốn chôn cùng Phượng tỷ nữa là!

- Kỳ thật trong lòng ta sớm đã có người thích, chẳng qua người đó không phải là Phượng tỷ! Ta và Phượng tỷ chỉ là bằng hữu đơn thuần! - Thật sự nói là bằng hữu đều đã là cất nhắc, giữa chúng ta ngay cả bằng hữu đều không tính là phải.

Thiên Nặc Bảo cười lạnh:

- Người cho rằng ta sẽ tin sao? Phượng tỷ quốc sắc thiên hương như vậy, còn có ai có thể khiến người ái mộ?

Quốc sắc thiên hương? Chỉ có người cho là thế! Hoa Chi Phá thật muốn rơi lệ, người này sao lại không nói đạo lý như vậy! Tuy rằng bản thân nàng cũng có đôi khi không nói đạo lý. Hoa Chi Phá nhìn thoáng qua Lạc Lạc, Loạn Loạn, Lôu đệ thì chỉ thấy vẻ mặt chuyện-này-không-liên-quan-đến-ta rũ sạch quan hệ của các nàng liền hận muốn thổ huyết, đàn cầm thú!

- Niệm Khanh, ta thích Niệm Khanh! - Hoa Chi Phá chỉ còn kém nước thề với trời.

- Hoa Chi Phá, sao ngươi có thể đối với ta như vậy! - Phượng tử bi thảm, uổng công nàng thích Phá Phá như vậy, việc đã đến nước này nàng làm sao còn mặt mũi gặp người khác? *Bưng mặt, lệ rơi...*

- Phượng tử... - Thiên Nặc Bảo vội vàng đuổi theo, cơ hội tốt đến rồi! Giam cầm trái tim của Phượng tử, hẳn rất tự tin.

- Thiếu gia... - Phù Dung thấy thiếu gia nhà mình đi thì cũng đuổi theo.

Nhân vật chính đều đi rồi, người xem náo nhiệt thấy không còn gì cũng lập tức rời đi. Niệm Khanh? Tiểu tử này miệng cũng thật lớn! Cóc mà đòi ăn thịt thiên nga!

Lão đại, không ngờ ngươi lại là người đầu tiên ra trận, thật đáng mừng - Nguyệt Chi Loạn chớp mắt, có kịch vui.

Ngươi không vào Địa Ngục thì ai vào? Lão đại, đi thôi! Thu phục được Niệm Khanh, Vị Triều của ta còn xa sao? - Phong Chi Lâu âm thầm cân nhắc.

Nhân gian lắm kẻ si tình, lão đại, đứa nhỏ đáng thương! Nữ nhân Niệm Khanh kia không phải dễ chơi, ta đã có thể đoán trước được cuộc sống bi thảm của ngươi! - Tuyết Chi Lạc cảm khái.

Lúc Niệm Khanh nghe Hoa Chi Phá nói ra tên mình thì người rõ ràng chấn động một chút nhưng rất nhanh khôi phục như bình thường.

Bốn người các nàng thật đúng là dám nghĩ dám làm? Hoa Chi Phá dám lấy nàng ra làm bia đỡ?

Tốt lắm, thực không tồi! Nàng đã lưu lạc đến cùng một bậc với Phương tử, tứ đại hoa khôi các nàng đã giảm giá lợi hại như thế!

Không bắt các người khai đao, lấy ai khai đao? Không phải các người muốn ăn bám chúng ta sao? Có thể, cho các người cơ hội! Để các người chết như thế nào các người cũng không biết!

Niệm Khanh liếc nhìn Vị Triều, Du Lăng và Ly Tuyệt, cười đi cười đi, các người rất nhanh sẽ muốn cười cũng không được!

TỨ CẦM THÚ VÀ TỨ HOA KHÔI

Phá Quân Tinh

dtv-ebook.com

Chương 13

Một hồi chuyện ô long (khôi hài) liền hoa lệ mở màn như vậy, thời kì xám xịt nhàm chán chấm dứt.

Tứ đại hoa khôi bị chế ngạo, bốn tiểu tư Phong Hoa Tuyết Nguyệt nhảy ra giải vây, con Tứ Vương Gia là Thiên Nặc Bảo thích Phượng tỷ, không phải Phượng tỷ thì không cưới vợ, có thể tưởng tượng trong một tháng không sợ không có chuyện bát quái để tám.

Người tức giận nhất chính là Niệm Khanh, nàng trêu ai chọc ai? Vì sao lại thành vật hi sinh cho cuộc chiến nhàm chán này?

- Niệm Khanh, chẳng trách người muốn giữ các nàng lại, thì ra là có lão tình nhân của người ở trong đó! - Bốn người đi vào khuê phòng của Niệm Khanh vui vẻ trò chuyện trên trời dưới đất, Du Lăng là người kích động nhất, Niệm Khanh ung dung đẹp đẽ quý phái đem phối cùng Hoa Chi Phá lưu manh tầm thường, thật là một tổ hợp buồn cười - Thật không ngờ thì ra khẩu vị của người là như vậy! - Cười phủ mị, chẳng trách Niệm Khanh không có cảm giác với nam nhân, thì ra là nàng thích nữ!

- Niệm Khanh, ta cảm thấy Hoa Chi Phá kia không giống người tốt, ta sợ người chịu thiệt - Ly Tuyệt trầm tĩnh nói, nàng thật sự lo lắng cho Niệm Khanh, Niệm Khanh tốt như vậy, muốn tài có tài, muốn mạo có mạo, muốn tiền có tiền, Hoa Chi Phá kia miệng lưỡi trơn tru, cùng với ba người nào đó đều không minh bạch, rõ ràng là cá mè một lứa, sao có thể phó thác cả đời! [Tứ đại cầm thú: Này này này, chúng ta kém như vậy sao! Loạn Loạn, quản tốt nữ nhân nhà người đi!]

- Niệm Khanh, các người ai áp ai? - Vị Triều nói ra lời kinh người, lập tức gọi lên vấn đề các nàng rất quan tâm.

- Đúng vậy đúng vậy! Niệm Khanh, người không thể đánh mất thể diện là người đứng đầu tứ đại hoa khôi chúng ta, dù thế nào cũng không thể ở dưới được! - Du Lăng chỉ thiếu nước lôi Niệm Khanh đi tẩy não.

Niệm Khanh thầm ghen khuất, tên chết tiệt Hoa Chi Phá kia thật không biết giữ mồm giữ miệng, những lời như vậy có thể nói lung tung sao? Còn nữa còn nữa, Vị Triều, người học cái xấu! Vì sao vậy! Vị Triều đăm đăm trước kia sẽ nói ra lời nói kinh thiên động địa 'ai áp ai' như vậy sao? Xem ra sức ảnh hưởng của bốn người kia không phải tầm thường.

- Các người cao hứng quá sớm rồi chẳng? Giờ đã muốn chê cười ta? - Niệm Khanh cũng không phải người dễ bắt nạt, sao có thể để các người trốn thoát còn ta gánh tội thay cho các người!

- Vị Triều, người vẫn nên lo lắng chuyện Phong Chi Lâu và người ai là công là thụ đi! - Vị Triều mặt lạnh lại càng lạnh.

- Ly Tuyết, người cần phải cẩn thận với Nguyệt Chi Loạn, ta thấy nàng chín phần là muốn bò lên người người - Mặt Ly Tuyết đỏ lên, không nói gì.

- Du Lăng, ánh mắt Tuyết Chi Lạc nhìn người cũng không trong sáng, đừng để ngày nào đó các người không đánh một tiếng liền dây dưa cùng một chỗ, như vậy không tốt lắm - Du Lăng bĩu môi một cái, không cho là đúng nói: - Nàng có năng lực làm ta ái mộ nàng thì ta đây cũng sẽ đồng ý!

Trong lúc nhất thời, mọi người đều không nói chuyện, giống như đang chờ đợi điều gì.

Như nghiệm chứng lời nói của bốn người các nàng, ngoài cửa vang lên tiếng đập cửa.

Nhắc đến Tào Tháo Tào Tháo đến liền!

- Vào đi! - Niệm Khanh thật bất đắc dĩ, bây giờ nàng có nhảy xuống sông Tần Hoài cũng rửa không sạch.

Hoa Chi Phá đẩy cửa ra, trợn tròn mắt, sao tứ đại hoa khôi đều ở đây? Nàng lựa thời điểm không tốt rồi, bây giờ có thể xoay người đi không?

- Còn không thừa nhận, người xem, nửa đêm còn đến gõ cửa phòng người! - Du Lăng nói nhỏ bên tai Niệm Khanh - Mặc kệ thế nào cũng trăm ngàn lần không thể bị áp đấy! - Nói thế nào cũng là người làm hoa khôi, làm sao có thể bị một tiểu lưu manh chèn ép, rất không có mặt mũi!

Niệm Khanh công khai liếc nàng một cái, tư tưởng người này thực đen tối! Còn nữa, người lo lắng thừa!

- Người tới làm gì? - Tuyệt đối không thể ở thời điểm này biểu lộ cảm xúc gì nếu không muốn bị ba người kia hỏi cung, cho nên Niệm Khanh chỉ có thể học Vị Triều trưng lên mặt than.

- Chuyện kia... - Cái nhìn chăm chú của tứ đại hoa khôi làm Hoa Chi Phá xấu hổ muốn chết, áp lực quả nhiên rất lớn - Kỳ thật, những lời khi đó của ta chỉ là ứng biến, người chớ cho là thật.

Hoa Chi Phá kỳ thật cũng rất rối rắm, Niệm Khanh rất tốt, nàng vẫn cảm thấy mình có cảm giác đối với Niệm Khanh, có để ý, nhưng tuyệt đối không bay lên thành tình yêu. Hơn nữa, sắc đẹp của tứ đại hoa khôi vốn là nam nữ đều chết hết, nàng hiển nhiên cũng là người bị giết. Nhưng mặc kệ thế nào thì nàng vẫn là nữ. Tuy rằng bình thường luôn trêu chọc lẫn nhau với ba người Phong Chi Lô, Tuyết Chi Lạc, Nguyệt Chi Loạn, cái gì cũng có thể nói ra khỏi miệng, việc gì cũng có gan làm, nhưng bọn họ chưa bao giờ có tư tưởng cùng nhau tìm nữ nhân.

Các nàng là hủ nữ, nhưng là hủ người khác, còn chưa tới mức hủ chính bản thân mình.

Có thể nói là, hiện tại các nàng đang chơi một trò chơi, tiền đặt cược chính là bản thân các nàng.

- Vậy ý của ngươi là ngươi không thích Niệm Khanh của chúng ta? - Du Lăng nhìn thoáng qua Niệm Khanh bất động thanh sắc, chặc, tương lai hài tử này sẽ xui xẻo.

Hoa Chi Phá toát mồ hôi lạnh, Lạc Lạc, Du Lăng người mà ngươi nhìn trúng là người chủ trương thêm củi đốt lửa!

- Cũng không phải, nhưng mà không phải là loại thích các ngươi tưởng.

- Hoa công tử cảm thấy chúng ta nghĩ là loại thích nào? - Ly Tuyệt đối với đề tài này cũng cảm thấy hứng thú, ở trước mặt Niệm Khanh dám nói không thích còn không phải là muốn chết sao? Cho dù không thích cũng phải nói là thích!

- ... - Ngươi muốn ta nói thế nào, nói ra thì các ngươi chắc chắn sẽ cho rằng ta tự kỷ, cho rằng tư tưởng của ta không thuần khiết - Kỳ thật, ta đối với Niệm Khanh hâm mộ đã lâu, nhưng ta chỉ là hâm mộ thuần túy, là thích đối với bằng hữu.

Vị Triều, Du Lăng, Ly Tuyệt không nói gì, nhìn Hoa Chi Phá từ trên xuống dưới.

- Một ngàn lượng bạc - Niệm Khanh thân nhiên mở miệng, nhìn Hoa Chi Phá.

Ngươi muốn nhắc nhở ta cái gì? Ngươi là lão bản, ta là cấp dưới?

- À... đương nhiên là Niệm Khanh rất tốt, nếu không có nàng thì huynh đệ chúng ta chắc chắn đã chết đói đầu đường - Chỉ có điều, tình cảnh hiện tại so với chết đói đầu đường còn thê lương hơn.

- À... ra là vậy! - Du Lăng ngáp một cái - Ta thấy hơi mệt mỏi, chúng ta đi nghỉ ngơi trước - Lôi Ly Tuyết và Vị Triều bước ra ngoài, không hề quay lại nhìn hai người trong phòng.

Đại đội đi rồi, áp lực giảm bớt không ít, nhưng tại sao Hoa Chi Phá lại cảm thấy nhiệt độ trong phòng hình như hơi tăng lên?

- Sắc trời đã tối, ta cũng không quấy rầy người nghỉ ngơi nữa.

Hoa Chi Phá là người thức thời, nàng muốn chuồn nhưng chẳng qua là Niệm Khanh không cho.

- Đợi đã, ta có chuyện muốn nói với người.

Hoa Chi Phá cách cửa chỉ hơn một bước chân nhưng lại cảm thấy thật xa xôi. Bi thảm rồi! Sớm biết vậy thì không đến giải trình làm gì, nếu không phải sợ Niệm Khanh làm khó dễ mình thì nàng cũng không lưu lạc đến tận đây. Hoa Chi Phá ngồi nghiêm chỉnh trên ghế, mắt nhìn sống mũi mà không nhìn người trước mặt.

- Người là nữ! - Không phải câu nghi vấn mà là câu khẳng định trăm phần trăm.

Hoa Chi Phá bị dọa thiếu chút nữa nhảy dựng, miễn cưỡng trấn định trong lòng:

- Vì sao lại nói vậy? Chúng ta có điểm nào giống nữ nhân? - Lời này nói ra thực bi thảm, các nàng có điểm nào giống nam nhân!

- Làm hoa khô mà đến nam nữ cũng không phân biệt được thì cũng quá thất bại! - Đương nhiên còn có nguyên nhân sâu xa bên trong, nếu không phải Vị Triều nói thì nàng cũng không dám chắc chắn là có thể nhìn ra.

- Người nói với ta để làm gì? - Hoa Chi Phá không thể không nghi ngờ, Niệm Khanh vốn dụng tâm kín đáo, trước kia không nói, bây giờ lại nói, có vấn đề!

- Gần đây lâu thiếu cô nương rất nghiêm trọng! - Niệm Khanh rót chén trà, vân đạm phong khinh nói, giống như đang nói thời tiết hôm nay tốt lắm linh tinh.

Hoa Chi Phá rốt cuộc bình tĩnh không được nữa, nàng ta sẽ không muốn mấy người các nàng đi bán thân chứ?

TỨ CẦM THÚ VÀ TỨ HOA KHÔI

Phá Quân Tinh

dtv-ebook.com

Chương 14

Hoa Chi Phá rất hối hận, nếu không phải lúc trước nổi lòng tham đi tống tiền thì sao lại gặp phải thiết bản Niệm Khanh này, cuối cùng còn bị bức ký khế ước bán mình, giờ ngẫm lại nàng muốn tự sát vào mặt mình.

- Niệm Khanh tỷ tỷ, ta sai rồi, ta thật sự sai rồi, người có chuyện gì cứ nói, trăm ngàn đừng làm ta sợ! - Hoa Chi Phá bi thảm lôi kéo ống tay áo của Niệm Khanh, chỉ thiếu nước làm chó vẫy đuôi mừng chủ - Nhìn ta như vậy thì cho dù đi làm cô nương cũng không có người muốn đâu! - Tận lực hạ thấp chính mình, lệ đầy lòng.

- Lời này sai rồi, Niệm Khanh ta nhìn người có khi nào lầm? - Niệm Khanh nhú mi, tỉ mỉ nhìn Hoa Chi Phá một cái, vươn tay xoa lông mày của nàng - Mắt sáng mày kiếm, người nhỏ eo thon, chỉ cần trải qua tay ta thì người tất sẽ không kém bất cứ ai, đương nhiên so với tứ đại hoa khôi chúng ta thì vẫn thiếu chút nữa - Niệm Khanh rất tự tin vào kỹ thuật của bản thân, chỉ cần không phải giống như Phượng tỷ thì nàng tự tin có thể biến đổi phương thành tuyệt đại giai nhân.

Tim Hoa Chi Phá thiếu chút nữa ngừng đập vì hương khí như có như không trên tay và ánh mắt chuyên chú của Niệm Khanh, hô hấp lập tức mất tự nhiên. Mỹ nữ dụ hoặc! Cho dù là nữ cũng ngăn không được!

Trời ạ! Đây đúng là truyện khôi hài nhất! Hoa Chi Phá thiếu chút nữa thổ huyết, Niệm Khanh có thể hoá trang nàng thành mỹ nữ? Nàng chính là vì tuyệt vọng với dung mạo bản thân nên mới có thể ăn mặc tùy tiện và trực tiếp cắt tóc ngắn, cho rằng làm như vậy mặt còn đẹp một chút.

- Người sẽ không thật sự muốn chúng ta đi bán thân chứ? - Nữ nhân này hiển nhiên có thể làm ra loại chuyện này, người tên Niệm Khanh này thật đúng là không thể dùng tư duy bình thường để suy đoán.

- Có gì không thể? - Niệm Khanh thu hồi cánh tay - Bốn các người đều là thân hoàn bích, không phải càng đáng giá sao?

Hoa Chi Phá sốc, mắt của Niệm Khanh này thật độc, ngay cả chuyện này cũng nhìn ra được! Chỉ có điều...đề tài này hơi bị đáng khinh.

- Đừng mà Niệm Khanh tỷ tỷ, người có chuyện cứ nói, đừng làm ta sợ! - Nàng có chết cũng không muốn đi bán thân! Tuy rằng rất bội phục nữ tử bán thân vào thanh lâu nhưng đó cũng chỉ là kính nể, nàng chưa bao giờ nghĩ tới chuyện chính mình sẽ làm thế, ngủ với vạn người, nghĩ đến thôi nàng liền cảm thấy ghê tởm muốn nôn.

- Người thật sự không muốn? - Nhìn sắc mặt nàng chuyển xanh cũng khiến Niệm Khanh hơi mất tự nhiên.

- Không muốn không muốn! - Nói đùa, ai sẽ tự nguyện làm loại chuyện này!

- Nếu như vậy... - Niệm Khanh đứng lên, thoáng như vừa nghĩ ra - Hai tháng sau các thanh lâu lớn sẽ tổ chức một cuộc thi so đấu tài nghệ, hàng năm đều là tứ đại hoa khôi chúng ta đoạt giải quán quân, cho nên năm nay các thanh lâu khác liên danh phủ quyết bốn người chúng ta, muốn chúng ta phải cô nương khác lên sân khấu.

- Niệm Khanh tỷ tỷ, người sẽ không muốn chúng ta đi chứ? - Hoa Chi Phá thiếu chút nữa ngắt xiu, tài nghệ, các nàng có tài nghệ chớ gì!

- Đương nhiên các người cũng có thể không đi...

- Thật sự?

- Tất nhiên là thật, không đi thì phải đi bán thân! - Nói thật, tỷ thí gì đó Niệm Khanh vốn không để vào mắt, thua thì sao? Thắng thì sao? Vốn không sao cả, chẳng qua chỉ cần nghĩ đến chuyện bị người khác liên kết phủ quyết thì trong lòng nàng lại thập phần khó chịu, vừa lúc có bốn người này xuất hiện, không dùng rất lãng phí.

Hơn nữa, nàng sao có thể buông tha cho Vị Triều, Du Lăng và Ly Tuyết? Vừa nãy còn ở đây chê cười nàng, giờ thì để nàng kiếm tiền toái đến cho các nàng vui vẻ.

- Đi chứ đi chứ, sao có thể không đi? Chuyện của Điêu Lan Thủy Tạ Lâu chính là chuyện của chúng ta, danh dự của Điêu Lan Thủy Tạ chính là danh dự của chúng ta - Hoa Chi Phá rống to đồng ý, căn bản là không còn lựa chọn nào khác! Theo bản năng đem ba người khác bán đi!

Kẻ thức thời là trang tuấn kiệt, dưới áp lực cường đại của Niệm Khanh, Hoa Chi Phá không chút khí khái thỏa hiệp.

Còn muốn sao! Nàng chính là người miệng cọp gan thỏ, hiện tại gặp phải một người cường đại thực sự thì còn có năng lực phản kháng sao!

- Nhưng mà...chúng ta cái gì cũng không biết, đi cũng không thắng được!

- Yên tâm, ta đã tìm cho các người những sư phụ tuyệt đối có năng lực! - Niệm Khanh cười thực ôn nhu, Hoa Chi Phá lại cảm thấy nụ cười của nàng thực u tối.

Vì thế, vốn là muốn giải thích nhưng Hoa Chi Phá không ngờ mình lại đem bán bản thân cùng ba kẻ liên quan.

Vì thế, vốn là muốn chơi đùa nhưng Niệm Khanh không ngờ lại tìm được chuyện vui vẻ, mọi người đều vui mới là tốt.

Ngày hôm sau.

Phượng tỷ đi rồi, ống tay áo vung lên không trung mang theo cả một đám mây.

Thiên Nặc Bảo cũng đi rồi, mang theo Phù Dung của hắn đuổi theo Phượng tỷ.

Mọi thứ như về lúc ban đầu, chẳng qua đây chỉ là bề ngoài.

- Lão đại, người dẫn chúng ta tới nơi này làm gì? Người không muốn sống nữa sao? Đây chính là chỗ ở của tứ đại hoa khôi đấy! - Đứng ở trong đình giữa hồ trung tâm Tứ Đại Hoa Các, Phong Chi Lô kinh ngạc nói - Chẳng lẽ sắc tâm của người đại phát?

- Hiện tại thân phận của chúng ta là nam tử và còn là tiểu tử, lão đại, người rốt cuộc muốn làm gì? - Nguyệt Chi Loạn nhìn chung quanh - Phong cảnh ở đây không phải chỉ đẹp bình thường, quả nhiên là chỗ phú bà ở!

- Lão đại, chẳng lẽ ngày hôm qua lúc người đi qua chỗ Niệm Khanh đã xảy ra việc gì? - Tuyết Chi Lạc cau mày, hành vi của lão đại rất quái lạ!

Hoa Chi Phá ho khan xấu hổ cười:

- Cho các người biết một tin tốt và một tin xấu, các người muốn nghe tin nào trước?

- Tin xấu! - Ba người trầm miệng một lời. Quả nhiên lão đại không như bình thường!

- Hai tháng sau các thanh lâu lớn sẽ tỷ thí tài nghệ, Niệm Khanh, Vị Triều, Ly Tuyết, Du Lăng không có cách nào để tham gia, cho nên... - Nhìn sắc mặt ba người càng ngày càng kém nhưng vẫn quyết tâm nói - Niệm Khanh nói muốn bốn chúng ta đi, nếu không sẽ bắt chúng ta đi bán thân!

Yên tĩnh.....

- Fuck! Sao người không chết đi! - Phong Chi Lôu giơ tay bóp cổ Hoa Chi Phá rồi ra sức lay - Đồ ngu ngốc nhà người, đồ đầu heo nhà người, đã đem bán chúng ta nhanh như vậy. Fuck! Anh muốn chôn sống nhà người!

Nguyệt Chi Loạn đặt tay xuống vai trái Phong Chi Lôu:

- Lôu đệ, như vậy rất tiện nghi cho nàng!

Tuyết Chi Lạc đặt ở vai phải Phong Chi Lôu:

- Lôu đệ, không cần nhiều lời, đem nàng ném xuống cho ta! - Tầm mắt dừng ở mặt hồ xanh biếc phía dưới đình - Đem nàng cho cá ăn!

- Đây...mấy người các người... hơi quá đáng... đừng... - Hoa Chi Phá hai tay khó địch sáu tay nên bị ba người đang trong cơn phấn nộ hợp sức đẩy mạnh xuống hồ nước - Cứu mạng... ta không biết bơi! - Trời ạ, chẳng lẽ lần này lại bị ba tên cầm thú này hại chết!

- A phải rồi, hình như lão đại thật sự không biết bơi! - Nguyệt Chi Loạn là người đầu tiên phản ứng lại.

- Ý, ta cũng quên mất! - Phong Chi Lôu vuốt cằm nói.

- Vậy thì... lão đại... - Tuyết Chi Lạc nhìn Hoa Chi Phá vẫy loạn ở dưới hồ - Mau xuống cứu lão đại!

- Ta không biết bơi! - Phong Chi Lôu.

- Ta cũng không - Nguyệt Chi Loạn.

- Làm sao bây giờ? Ta cũng không! - Tuyết Chi Lạc há hốc mồm.

Hoa Chi Phá ai oán nhìn ba kẻ ở trên đình, dần dần cảm thấy lực bất tòng tâm, nước hồ không biết sạch sẽ hay không đã tràn đầy vào trong tai mắt mũi miệng nàng:

- Ba tên hỗn đản các người, ta thành quý cũng sẽ không buông tha cho các người!

Trời ạ! Chẳng lẽ nàng sẽ chết đuối ở cổ đại!

- Cứu mạng với... - Bi kịch!

TÚ CẦM THÚ VÀ TÚ HOA KHÔI

Phá Quân Tinh

dtv-ebook.com

Chương 15

Nếu có người hỏi nàng, chuyện nàng hối hận nhất trong đời là gì? Hoa Chi Phá nhất định sẽ không chút do dự mà trả lời, quen biết ba tên cầm thú là chuyện cả đời này nàng nguyền rủa nguyền rủa lợi nhất! Hối hận? Đã không thể dùng hai chữ này để miêu tả! Phải là hối hận trời đất quỷ thần khiếp đảm mới đúng!

Không ngờ nàng cứ nhiên lại bị ba tên cầm thú này hại chết! Đây là chuyện tiếc hận cỡ nào!

Nếu cho ta một cơ hội nữa, ta nhất định không chút do dự tiên hạ thủ vi cường (Một câu trong Binh Pháp Tôn Tử, đánh trước để chiếm thế thượng phong), trực tiếp du ba tên kia xuống hồ, thưởng thêm cho mỗi người một khối đá! Các nàng không chết thì ta chết! - Hoa Chi Phá thề như vậy.

Mắt Hoa Chi Phá mơ hồ thấy như có một tiên tử từ trên trời đập nước đến, tiên tử thoát tục khiến Hoa Chi Phá có chút mê đắm. Không ngờ trước khi chết ta còn có thể nhìn thấy tiên nữ, bỏ đi, ta không so đo cùng ba tên cầm thú các người! Trước khi chết nhân phẩm khó có được bạo phát một lần.

Đang nghĩ như vậy thì nàng bỗng nhiên cảm thấy ấm áp sau gáy, chưa kịp phản ứng thì cả người đã bị nhấc lên khỏi mặt nước, trước mắt mờ lung chỉ nhìn thấy khuôn mặt làm cho người ta suốt đời khó quên, một vẻ đẹp không giống phàm trần.

Hoa Chi Phá không biết là có phải vì không nhìn rõ hay bởi vì ý nghĩ không rõ ràng mà sao nàng lại thấy tiên tử giống Niệm Khanh?

- Oe... - Thật khó chịu! Đầu choáng váng muốn chết, không được, ta hôn mê. Hoa Chi Phá chỉ cảm thấy từng đợt đau đầu đổ đến, huyết thái dương ê ẩm, không biết gì nữa cứ như vậy gục trong lòng tiên tử.

Thật ấm... - đây là cảm giác cuối cùng trước khi hôn mê của nàng.

Cầm thú! -Ba người Phong Chi Lôu, Tuyết Chi Lạc, Nguyệt Chi Loạn đờ miệng cứng lưỡi nhìn Hoa Chi Phá té xỉu trong lòng Niệm Khanh - lưu manh! Trước mặt chúng ta dám ngang nhiên trắng trợn chiếm tiện nghi của Niệm Khanh, tên rác rưởi! - Ba người làm như không biết Hoa Chi Phá té xỉu là do các nàng làm hại, ngược lại còn cảm thấy Hoa Chi Phá mượn cố té xỉu dụi mặt vào người Niệm Khanh, thiên lý không dung!

Ba người đột nhiên ngẫm lại tình cảnh vừa nãy...

Một lúc trước đó.

Bốn người Niệm Khanh, Vị Triều, Ly Tuyết, Du Lăng từ xa nhìn bốn người nào đó đang động kinh, Niệm Khanh tự nhiên biết vì sao bốn người lại như vậy nên trong lòng nổi nhạc không ngừng. Nhìn thấy Hoa Chi Phá bị ném xuống hồ nàng cũng chỉ ôm tư thái xem diễn mặc dù cũng có một chút lo lắng trong lòng, nhưng nghĩ lại chuyện bị Vị Triều, Ly Tuyết, Du Lăng trêu chọc nên chút áy náy nhỏ này cũng nhanh chóng biến mất.

- Oa, ba người này thật sự là chơi ác không phải bình thường! - Vẫn là lần đầu tiên Du Lăng nhìn thấy có người làm huynh đệ như vậy, thật được mở rộng tầm mắt.

- Các nàng có hơi quá đáng, Niệm Khanh, người còn cười được? - Ly Tuyết thập phần không quen nhìn loại hành động khi dễ kẻ yếu này, nhưng nhìn Niệm Khanh không hề động đậy nàng tự nhiên cũng không động thủ. Nói thế nào thì Hoa Chi Phá cũng là người của Niệm Khanh. [Hoa Chi Phá: Này này, từ khi nào ta đã thành người của Niệm Khanh?]

- Nàng sắp chết! - Vị Triều hảo tâm nhắc nhở Niệm Khanh - Nếu người không đi cứu, có thể chuẩn bị sẵn quan tài!

Niệm Khanh cau mày, oán hận nhìn chăm chăm ba người đang chờ nàng xuất thủ:

- Ta bây giờ là thiếu nữ tử tay trói gà không chặt! - Vô công cái gì, đều là mây bay.

- Vậy để cho Hoa Chi Phá gì đó kia quấy đến chết đi! Người là thiếu nữ tử thì chúng ta cũng đều là thiếu nữ tử! - Du Lăng tiến lên một bước, híp mắt cẩn thận nhìn người nào đó tay quấy loạn ở trong nước - Sao còn chưa chìm xuống! - Nàng cũng không tin Niệm Khanh nhất quyết không ra tay!

- Nhanh! - Vị Triều tiếp tục thêm dầu.

- Các người... - Niệm Khanh nhìn đỉnh đầu Hoa Chi Phá sắp chìm hẳn, cũng không còn nhẫn nại đứng tiếp, hung hăng liếc ba người một cái.

Đạp nước nhẹ nhàng như giẫm trên đất bằng. Phong tư siêu phàm như tiên tử hạ phàm.

- Không ngờ Niệm Khanh lại có thể vì người kia mà xuất thủ, nàng đã từng nói sẽ không bao giờ động võ - Ly Tuyệt rất cảm khái, nhớ tới lời thề son sắt lúc trước của bốn người, bốn người đã thề rằng không ai được bày ra sở trường của bản thân, cũng bởi vì thế mới không có nhiều người biết được thân phận thật sự của các nàng.

Nếu không thì bốn người sao có thể sống thái bình như hiện tại?

Niệm Khanh nhìn Hoa Chi Phá ngất xỉu cũng không biết trong lòng là cảm giác gì, chỉ biết là rất phức tạp khiến nàng đau đầu, nhanh chóng liếc nhìn ba kẻ đã muốn gây ngốc đứng đó:

- Ta thấy các người là muốn đi bán thân? - Nàng thực khó chịu, thật sự khó chịu, cũng không biết là vì cái gì.

Phong Chi Lâu, Tuyết Chi Lạc, Nguyệt Chi Loạn mồ hôi lạnh chảy liên tục, khí tràng của Niệm Khanh quả nhiên cường đại! Câu nói đầu tiên đã đáp chế các nàng, nhưng ba người hiển nhiên cũng không chưa biết 'bán thân' trong miệng Niệm Khanh không phải là nam bán mà là nữ bán. Cũng phải thôi, vừa rồi Hoa Chi Phá còn chưa nói xong đã bị ba người nổi giận ném xuống hồ.

- Không có khả năng! - Nói đùa! Dựa vào cái gì? Chẳng qua ba người hiển nhiên chưa hết lo lắng.

- Các người đã ký khế bán mình, cho dù hiện tại ta có đem các người lột sạch giữa đường cũng không ai dám quản hưởng chi là bán thân! - Rượu mời không uống lại thích uống rượu phạt, không phải tự chuốc khổ sao! Tên ngu ngốc trong lòng cũng lạ, việc nhỏ ấy cũng làm không xong còn xưng là lão đại cái gì! [Hoa Chi Phá: Ta bị oan!]

- Người muốn cho chúng ta tham gia trận đấu gì đó, có thể! - Tuyết Chi Lạc chống đỡ không được khí tràng từ Niệm Khanh, là người khuất phục đầu tiên - Nhưng mà chúng ta không biết một cái gì, hơn nữa tỷ thí gì đó sẽ không phải là cho nam tham gia chứ? - Đừng nói với ta là lão đại đã đem bán chúng ta triệt để, ngay cả thân phận nữ nhân cũng đã nói cho Niệm Khanh biết!

Tuyết Chi Lạc đặt cược, cược Niệm Khanh không biết.

Nhưng mà, hiển nhiên nàng thua.

- Các người thật sự cho rằng mình là nam nhân? - Niệm Khanh liếc nhìn ba người đằng sau xem diễn - Là nữ tử thì có gì không thể được! - Ngừ khí thực tự nhiên, chỉ có điều có ba người thiếu chút nữa tức chết.

Lão đại tên dị tính, không đúng, tên đồng tính không có nhân tính này, đem bán chúng ta đi như vậy! Thật quá đáng!

- Không phải là nàng nói! - Niệm Khanh chỉ vào Hoa Chi Phá trong lòng mình - Về phần làm sao ta biết thì sau này các người sẽ biết! Hiện tại ta hỏi các người một câu, có đi hay không!

Ba người vạ phần ai oán, lão đại đáng chết! Tên không lương tâm! Không ngờ Niệm Khanh lại vì người xuất đầu lộ diện, Fuck!

- Đi... - Ba người liếc nhau nói.

- Vậy thì được rồi, hiện tại hãy gặp qua sư phụ trong hai tháng tới của các người! - Nâng cằm lên hướng về chỗ ba người Vị Triều, Du Lăng, Ly Tuyệt đang đứng - Chọn ai thì tùy các người - Nhớ tới sắc mặt sáng sớm hôm nay của ba nàng kia khi biết tin thì tâm tình Niệm Khanh lại tốt lên, đánh một chưởng vào sau lưng Hoa Chi Phá, một mạng của Hoa Chi Phá lại bị nàng đánh đi thêm một phần ba, Hoa Chi Phá học nước ra.

- Oe... - Một con cá nhỏ từ trong miệng Hoa Chi Phá nhảy ra, giãy đành đạch.

Tất cả mọi người ngây người, tốt lắm, thật rộng!

- Ưm... các người... nhìn ta làm gì? - Hoa Chi Phá xoa cái đầu sắp nổ tung của mình - Niệm Khanh? - Mặt nàng lập tức mất tự nhiên, sao nàng lại gục ở trên người Niệm Khanh? Chẳng lẽ người cứu nàng là Niệm Khanh?

- Lão đại... chúng ta xin lỗi người! Chúng ta sai rồi! - Chỉ cần người nói sớm là tứ đại hoa khôi sẽ đến dạy chúng ta thì chúng ta cũng không đem người bỏ lại rồi, không phải người tự chuốc lấy sao! Cơ hội tốt như vậy mà bỏ qua thì là đồ ngốc!

Hoa Chi Phá mê man, ba người này bị động kinh? Lương tâm trời dậy? Tuyệt đối không có khả năng!

- Đứng lên! - Niệm Khanh đỡ thân mình đang run rẩy của Hoa Chi Phá đứng dậy - Đi theo ta!

- Há? - Tình huống gì đây! - Còn các nàng? - Phong Chi Lôu, Tuyết Chi Lạc, Nguyệt Chi Loạn làm sao bây giờ?

- Người không cần lo cho các nàng! Người có đi hay không? - Niệm Khanh hơi bực, ta vì người mà để cho các nàng biết một ít chuyện không nên biết, vậy mà người còn ngây ngốc đi lo lắng cho các nàng, không phải là muốn tìm chết sao! Xem ra ba người kia làm đúng, nên đem người ném đi nuôi cá! Xem ra là ta mất công cứu người!

- Đi chậm một chút! - Nữ vương phát hỏa, đương nhiên phải đi! Đừng nói là ba tên cầm thú kia, huynh đệ ruột thịt gặp nạn ta cũng đi theo người!

TỨ CẦM THÚ VÀ TỨ HOA KHÔI

Phá Quân Tinh

dtv-ebook.com

Chương 16

Vị Triều, Vị Triều, Vị Triều thân yêu của ta!

Phong Chi Lôu cho tới bây giờ chưa từng cảm thấy mặt trời chói sáng như hôm nay, trời xanh như đại dương, biển xanh như bầu trời! Tất tần tật mọi thứ đều thật đáng yêu.

Nàng cũng không biết tâm tư mà bản thân ôm ấp đối với Vị Triều là thế nào, là thích? Là hâm mộ? Là say mê? Hay là yêu? Mặc kệ là loại nào thì cũng không cản được chuyện nàng kích động mỗi khi ở cùng một chỗ với Vị Triều.

Ưu điểm của Vị Triều có kể ba ngày ba đêm cũng không hết!

Có tài có mạo, tính cách băng sơn đáng yêu của nàng.

Phong Chi Lôu thích băng sơn, nguyên nhân rất đơn giản, bởi vì băng sơn chỉ đối với người mình để ý mà lộ ra tính cách thật, ôn nhu chân thật, nhiệt tình chân thật, không giống Ly Tuyết mà Nguyệt Chi Loạn thích, đối với ai cũng tốt chính là đối với ai cũng không tốt, đối với ai cũng có tình chính là đối với ai cũng vô tình!

Nàng luôn luôn yêu băng sơn, đối với mỹ nữ băng sơn này lại càng say mê phải chết! Từ lúc chạm mặt Vị Triều, Phong Chi Lôu không chỉ một lần ảo tưởng, nếu mỹ nữ cực phẩm băng sơn kia đặt ở trước mặt mình thì bản thân sẽ giơ tay lên bắt lấy hay không? Đối với băng sơn dễ nhìn nàng cũng rất hâm mộ, chẳng qua so với mỹ nữ thì thấp hơn một bậc, nàng cũng không biết vì sao, chỉ là không kích động giống như vậy.

Mà hiện tại có một cực phẩm băng sơn mỹ nữ rõ ràng, sinh động đứng trước mặt nàng, nàng không bị nổ mạch máu đã là kỳ tích! Huống chi sau khi nhìn thấy cảnh Niệm Khanh đạp nước mà đi thì nàng lại càng có hứng thú nồng hậu đối với bốn hoa khôi, Niệm Khanh võ công cao cường như vậy, vì sao không thấy nàng dùng? Hơn nữa cũng chưa bao giờ nghe có người nói Niệm Khanh biết võ công. Một khi đã như vậy thì ba người có quan hệ với Niệm Khanh có thể thua kém sao?

Đáp án rất rõ ràng, trên người Vị Triều nhất định cũng có bí mật nào đó không thể để người khác biết.

Dùng một câu tổng kết: Nữ nhân có bí mật là đây!

- Vị Triều, Vị Triều, người muốn dạy ta thổi tiêu sao? - Mắt Phong Chi Lôu ánh lên lang quang, ký ức của nàng về tư thế khi thổi tiêu của Vị Triều vẫn còn mới mẻ, đây thanh khiết nhưng lạnh lùng!

Vị Triều thật sự sắp không chịu nổi Phong Chi Lôu líu ríu bên tai, giống hệt chim sẻ.

Nàng vốn thích yên tĩnh và cũng không yêu nói chuyện, có thể không mở miệng sẽ không mở miệng, huống hồ cũng không nhiều chỗ để nói như vậy. Ngày hôm qua khi nghe Niệm Khanh nói rằng muốn nàng dạy một người trong bốn cầm thú một tài nghệ thì nàng liền kiên quyết không chịu, bốn cầm thú kia vừa nhìn đã biết là bốn người đần độn, trời có sập xuống thì cũng không học được. Ai ngờ dưới lời ngon tiếng ngọt của Niệm Khanh thì hai người kia đã nhanh chóng thỏa hiệp, quyết định đánh cược vào bốn cầm thú xem trong hai tháng ai sẽ dạy dỗ đồ đệ tốt hơn.

Du Lăng, Ly Tuyết, Niệm Khanh đều muốn thắng, còn nàng thì không có ý tưởng gì, có cái gì đáng để tranh giành? Mà dù nếu đang ôm một chút tâm tư cạnh tranh thì lúc nhìn thấy Phong Chi Lôu, nàng cũng sẽ hoàn toàn tiêu biến tư tưởng này.

Người nàng không chịu nổi nhất trong bốn người lại rơi vào tay nàng, đúng là chuyện tốt mười phần!

- Ba ống tiêu này, người chọn một cái đi - Vị Triều lấy ra một cái hộp, bên trong là ba ống tiêu xếp ngay ngắn.

Lang quang của Phong Chi Lôu biến thành ngân quang (mắt thấy tiền), đây... đây là tiêu trắng ngà voi đúng không! Còn cái màu tím này chắc hẳn là tiêu trúc tím mà các cô nương trong lâu nói đến, nghe nói trúc tím hiếm có, đến cả ngà voi cũng không thể đọ. Bình thường nhất là một ống tiêu màu lục, hơn nữa rất quen mắt.

- Tiêu này không phải là người đang dùng sao? - Chẳng lẽ Vị Triều muốn ám chỉ để ta lấy cái này? Nhưng mà nhìn qua không đáng tiền! Ta có nên làm như không biết không?

Vị Triều lấy ra ngọc bích tiêu, thân nhiên nói:

- Ngọc bích tiêu này vốn có một đôi, mỗi cái là dùng một cây trúc ngọc trăm năm làm ra. Trúc ngọc sinh trưởng rất chậm, trăm năm mới làm được hai cái - Lúc nói ra lời này, Phong Chi Lôu có cảm giác ngữ khí của Vị Triều có chút cô quạnh, tuy rằng trên mặt vẫn bất động thanh sắc nhưng lại có cảm giác thương cảm như có như không, có vẻ là vì tác động của tiêu này.

Vị Triều đăm đăm thanh khiết lạnh lùng lại bởi vì hai ngọc bích tiêu mà có chút tan thương. Phong Chi Lôu nhìn ngọc bích tiêu trong tay Vị Triều mà có chút tức giận cùng ảo não không biết từ đâu tới. Kỳ thật nàng thích ống tiêu màu tím kia hơn, nhưng chỉ cần nghĩ tới ngọc bích tiêu này cùng với cái của Vị Triều là một đôi thì nàng đành luyến tiếc bỏ qua tiêu màu tím kia, có cảm giác như nếu nàng chọn cái khác thì chẳng khác nào buông tay Vị Triều.

- Nếu là trăm năm mới có hai cái, ta liền miễn cưỡng chọn cái này! - Phong Chi Lâu một tay cầm ngọc bích tiêu muốn rút ra từ trong tay Vị Triều, nhưng làm sao nàng biết tâm tư Vị Triều đang không có ở đây nên tự nhiên xiết chặt tiêu không buông tay.

Người không cho ta càng muốn! - Phong Chi Lâu không phải là loại quân tử không đoạt thứ yêu thích của người khác, cho nên không chút cảm giác tội lỗi dừng sức thêm ở tay - Không phải chỉ là một ống tiêu thôi sao? Tiếc nuôi sao? Chờ sau này ta có thời gian sẽ làm một tá tặng cho người, hiếm lạ gì!

Vị Triều nhìn ngọc bích tiêu trong tay mà tâm tư có chút xa xăm, đến lúc phục hồi lại tinh thần thì cảnh thấy Phong Chi Lâu nhìn chăm chăm tiêu trong tay mình, liều mạng muốn lấy:

- Người làm gì thế?

Phong Chi Lâu đáp trả lại Vị Triều bằng một ánh mắt xem thường:

- Người không phải bảo ta chọn một cái sao? Ta muốn cái này! - Nhìn Vị Triều không có ý định buông tay lại hơi giận - Người rút cuộc có cho ta hay không? Nếu không cho thì cứ việc nói thẳng! Ta không đến mức vì cái này mà liều mạng với người! [Tác giả: Người nhất định sẽ!]

Nói thật, nếu tiêu này không phải là một đôi với tiêu của Vị Triều thì nàng thật chướng mắt nó, nhìn người kia trân trọng như vậy trong lòng lại nín thở, phá tiêu phá tiêu phá tiêu! Đùa gì vậy! Nếu người không cho ta, chờ ngày nào đó thần không biết quỷ không hay ta sẽ lấy trộm rồi trực tiếp ném vào hố phân, xem người còn trân trọng như vậy không! Chiêu này có thể nói ngoan độc dị thường, nếu nàng làm như vậy thật thì hậu quả khó có thể đoán trước.

Vị Triều thở dài không nói lời nào, buông lỏng tay để Phong Chi Lâu rút ngọc bích tiêu từ trong tay mình ra, sau đó lại thấy Phong Chi Lâu thập

phần khăn trương giấu ở sau lưng như sợ mình đoạt lại. Vị Triều yên lặng, trong lòng thở dài, đem hòm trên bàn đóng lại, cất đi.

- Bây giờ ta dạy ngươi thổi tiêu, một khúc rất dễ nghe - Vị Triều lấy ra ngọc bích tiêu của mình, không nhìn Phong Chi Lâu nữa mà trầm tư tiến vào thế giới âm nhạc riêng của mình, tiếng tiêu mờ ảo xa xôi, như thực như ảo.

Phong Chi Lâu im lặng đứng ở một bên thưởng thức hình ảnh tĩnh này, tâm chậm rãi mềm mại xuống, bên tai là tiếng tiêu của Vị Triều, trong mắt là thân ảnh của Vị Triều, chỉ lẳng lẳng đứng như vậy cũng động lòng người như một bức họa duy mỹ.

- Thế nào? Học được chưa? - Vị Triều nhìn Phong Chi Lâu vẻ mặt mê man lắc lắc đầu - Ta thổi thêm một lần, lần này ngươi hãy nghe thật cẩn thận - Tiếng tiêu lại bắt đầu, thanh nhã u buồn.

- Thế nào? Người học được chưa? - Vị Triều tuy rằng lạnh nhưng ở trong chuyện có người học nàng thì ngữ sắc cũng có chút vui lòng, so với hiện tại đã là tốt hơn rồi.

Phong Chi Lâu khước miệng co quắp, nếu Vị Triều không phải là đối tượng nàng thích thì nàng hận không thể cởi giày đập chết nàng ta!

Người không nói một cái gì cho ta biết, ngay lập tức thổi một khúc như vậy rồi hỏi ta học được không? Ta cũng không phải là thiên tài, học được mới là lạ! Ngay cả nốt tiêu ta cũng không biết, được cái đấy! Thật không biết Vị Triều học thổi tiêu như thế nào, không phải là vị sư phụ kia cũng dạy như vậy chứ! Phong Chi Lâu hết chỗ nói nổi, không buồn mở miệng mà chỉ trực tiếp lắc lắc đầu.

Sẽ không!

Ánh mắt Vị Triều nhìn Phong Chi Lâu đã có chút không giống như xưa, nàng đã gặp qua người đàn nhưng chưa thấy người nào đàn như vậy, nàng thối hai lần cũng không học được! Trẻ con không dạy cũng biết! Năm đó là nàng nghe qua một lần liền học được!

Vị Triều, sao người có thể lấy Phong Chi Lâu ra so với người? Người chính là thiên tài! Người kia, mặc dù không coi là đồ đàn nhưng cũng không thông minh hơn bao nhiêu.

TỬ CẦM THÚ VÀ TỬ HOA KHÔI

Phá Quân Tinh

dtv-ebook.com

Chương 17

Chuyện Nguyệt Chi Loạn đi theo Ly Tuyệt đang khiến một người bị kích động!

Nhất định phải thừa dịp này bắt lấy trái tim mỹ nữ, cho dù không chiếm được tâm cũng khiến trong lòng nàng có ta một chút. Đến lúc đó, gia sẽ nằm ở trên giường để Ly Tuyệt giúp ta bóp tay bóp chân, thuận tay bón thêm quả nho gì đó, sau đó lại miệng áp miệng hút rượu, quả thực là cuộc sống thần tiên! Nếu thiếu tiền liền bảo Ly Tuyệt họa hai bức tranh, sau đó mình cầm đi bán, lấy danh tiếng của Ly Tuyệt mà nói thì khẳng định tranh của nàng rất có giá, toàn bộ con đường làm giàu của mình đều đặt ở trên người Ly Tuyệt. Chờ ta có tiền, ta sẽ đến những nơi đồ uống nổi tiếng, sữa đậu nành uống hết một chén lại mua thêm một chén, sau đó sẽ đến chỗ Lâu đệ, Lạc Lạc, lão đại khoe khoang hồng hách, chỉ cần nghĩ đến đây lòng Nguyệt Chi Loạn đã phi thường khoái trá.

Ở trong mắt Loạn Loạn, cả người Ly Tuyệt đều là báu vật, Ly Tuyệt không chỉ là kiểu nàng yêu thích, quan trọng hơn, nàng ta chính là một núi vàng di động, ăn bám được Ly Tuyệt chẳng khác nào lấy được một mỏ vàng chưa được khai thác. Nàng lập tức có thể từ tầng lớp bần cùng nhảy vọt thành phú ông cấp một. Đến lúc đó, đừng nói là một ngàn lượng, dù một vạn lượng cũng chỉ là vấn đề nhỏ!

Ăn bám phú bà là chuyện đáng xấu hổ? Nói đùa, bám không được mới đáng sỉ nhục! Ai nhìn thấy tiền mà đi qua được? Huống hồ Ly Tuyệt có tài có mạo, đằng sau tài mạo của nàng còn có thêm chút tài năng giấu kín nữa, chẳng lẽ nàng lại ngốc nghếch đi phấn đấu cho bằng nàng ta? Không phải

tìm cái chết sao! Chờ nàng phấn đấu thật tốt rồi thì rằng người ta đều đã rụng hết rồi, còn làm được gì đây! Nàng luôn luôn không biết cái gì là đáng xấu hổ!

Về phần các nàng đều là nữ, cái này càng không phải là vấn đề. Bản thân Nguyệt Chi Loạn là phần tử thế kỷ hai mươi một tiến bộ, đam mê bách hợp ngôn tình nhân thú đều đã xem qua, chỉ cần có tình yêu, chỉ cần đối phương tự nguyện thì có cái gì không thể? Chuyện Ly Tuyết ở trong thanh lâu cũng không có gì không tốt dù ở cổ đại đối với xuất thân này vẫn chưa cởi mở!

Quan trọng nhất bây giờ chính là bắt giữ trái tim Ly Tuyết, chuyện này đối với nàng cũng chỉ là vấn đề nhỏ!

- Ly Tuyết cô nương, người muốn dạy ta vẽ tranh sao? - Tuy rằng nội tâm Nguyệt Chi Loạn thực cầm thú nhưng nàng vẫn thích giả dạng chính nhân quân tử, đương nhiên thi thoảng phóng dăng một chút cũng không có vấn đề gì.

- Nguyệt công tử có thể viết chữ không? - Ly Tuyết đem giấy Tuyên trải phẳng, dùng thước chặn giấy kẻ tốt bốn góc, đột nhiên nhớ đến chuyện hình như Nguyệt Chi Loạn chưa từng nói rằng nàng không biết chữ, nếu nàng ta biết cũng sao có thể chủ động nói ra, nếu nàng ta không biết thì chẳng phải là làm tổn thương lòng tự trọng của nàng ta?

Nguyệt Chi Loạn nghe xong lời này lập tức muốn phản bác, nói đùa, ta cũng không phải là loại thất học, sao lại không biết chữ? Vừa định nói ra nàng lại phát hiện, chữ ở nơi này quả thật có vài cái nàng không biết thật, chữ nàng vẫn hay dùng đều là chữ giản thể, nếu hiện tại lập tức hỏi một chút chữ phồn thể thì nàng thật đúng là sẽ không biết! Nhưng mà nếu nói mình không biết chữ thì chẳng phải quá mất mặt sao!

Nguyệt Chi Loạn bối rối:

- Biết vài chữ, cũng không nhiều lắm - Thấy Ly Tuyết không để tâm chỉ cười cười thì trong lòng lại thả lỏng. Nhưng mà đừng lo, có người ở đây, ta có tự tin!

- Nguyệt công tử quá khiêm tốn - Ly Tuyết có chút buồn cười nhìn nàng
- Nhưng thật không biết vì sao bốn người Nguyệt công tử rõ ràng là nữ tử lại phải giả nam trang? Có chuyện gì khó nói sao?

Nguyệt Chi Loạn xấu hổ gãi đầu, người muốn ta nói thế nào, chẳng lẽ nói với người rằng chúng ta đều là xuyên không mà đến đây? Người còn không cho rằng ta bị bệnh thần kinh sao! Huống hồ chúng ta mặc nữ trang cũng không có người tin! Lúc đó, lão tiều phu kia trực tiếp ném cho chúng ta vài bộ nam trang, ngay cả cơ hội giải thích cũng không cho chúng ta, chúng ta còn có thể nói gì? Đã sai liền sai tiếp thôi!

- Chuyện này... kỳ thật bốn chúng ta từ nhỏ đã sinh hoạt ở nơi ít người tới, tổ tiên chúng ta ở nơi đó xa rời thế gian cũng không biết đã qua bao nhiêu năm, dù sao đến thế hệ này là chúng ta cũng chỉ còn vài người chúng ta... cho nên chúng ta liền rời khỏi nơi đó, nhưng lại không ngờ bị lạc đường, thế giới bên ngoài đã biến hóa nghiêng trời lệch đất khiến chúng ta bất ngờ. Chúng ta cũng không hiểu gì cả, vì muốn tránh phiền toái cho nên giả nam trang - Nguyệt Chi Loạn chém gió mạnh đến nỗi thổi bay trâu bò, còn làm bộ là sự thật, gì mà không biết cái gì, xa lánh thế gian, tình trạng trong nhà, tất cả đều là nói dối!

Ly Tuyết hơi kinh ngạc nhìn nàng một cái:

- Không ngờ mấy người Nguyệt công tử lại có lai lịch như thế.

- Người đã biết ta là nữ thì vì sao còn gọi ta là Nguyệt công tử? - Nguyệt Chi Loạn không hiểu, tuy rằng hai chữ công tử này nói ra làm nàng rất thoải mái, quả nhiên Ly Tuyết hiểu thấu lòng ta!

Ly Tuyết chớp mắt, tỉ mỉ đánh giá Nguyệt Chi Loạn từ trên xuống dưới, sau đó bỗng nhiên mở miệng cười:

- Người có điểm nào giống nữ nhân? - Nguyệt cô nương? Nàng thật không kêu ra miệng được.

...Chẳng lẽ ta nam tính như vậy? - Nguyệt Chi Loạn cũng không biết nên khóc hay nên cười.

- Ly Tuyết, về sau ta gọi người là Ly Tuyết, người gọi ta là Loạn hoặc Loạn Loạn đều được - Nguyệt công tử? Tuy rằng ta thực thích nhưng không có một xu trên người như bây giờ thì ta thật đảm đương không nổi một tiếng công tử này. Nào có công tử nào ngay cả một văn tiền cũng không có!

- Được, Loạn Loạn, chúng ta bắt đầu ngay bây giờ - Ly Tuyết cười gật đầu - Trước hết người giúp ta mài mực, đúng rồi, người có thể làm thơ, chúng ta tập trung làm một bài, nếu người không làm được ta sẽ làm cho người chọn một bài.

Có! Sao lại không có! Mắt thấy Ly Tuyết chuẩn bị hạ bút thì Nguyệt Chi Loạn nhanh chóng quát lớn:

- Khoan đã! Có có! - Cơ hội thể hiện không thể bỏ qua! -Thanh Minh thời tiết vũ phân phân, cô đơn trung nhân dục mất hồn, tả vấn mỹ nữ hà xử hữu?Mực đồng dao chỉ tam lí truân.

Nguyệt Chi Loạn vừa ngâm xong mới phát hiện có chỗ không đúng, thôi nguy rồi, bình thường làm vè chơi, đã nhầm sang bản gốc!

Ly Tuyết vừa nghe được câu đầu tiên thì âm thầm giật mình, không ngờ ba câu sau làm nàng suýt thổ huyết. Người này sao có thể xấu xa như thế! Nếu không phải Vị Triều nói các nàng là nữ tử thì nàng nhất định không tin!

- Người... - Sắc mặt Ly Tuyệt như bị kích thích, vừa thẹn vừa giận - Sao người có thể không đứng đắn như thế!

Cũng khéo, 'tam lí truân' trong lời Nguyệt Chi Loạn ở Ô Tô đúng là có nơi này, nhưng là gái giang hồ chuyên môn làm chút chuyện lén lút, nơi đó so với những chỗ như thanh lâu còn đáng sợ hơn, bởi vì người nơi đó bất kể khách nhân ra sao cũng đều tiếp.

- Nói sai nói sai! - Nguyệt Chi Loạn thầm tự trách mình làm mỹ nữ Ly Tuyệt sinh khí, tội lỗi tội lỗi!

"Thanh minh thời tiết vũ phân phân

Lộ thượng hành nhân dục đoạn hồn

Tá vấn tửu gia hà xứ hữu

Mục đồng dao chỉ Hạnh Hoa thôn."

(Thanh Minh - Đỗ Mục)

(Dịch:

Tiết thanh minh trời mưa rơi lất phất

Người còn đi trên đường buồn muốn đứt ruột

Uớm hỏi thử nơi nào có quán rượu

Trẻ chăn trâu chỉ về phía xa xóm Hạnh Hoa)

- Bài này không phải là người làm chứ? - Ly Tuyệt cũng không tin là nàng làm, là thơ hay, người ngâm thơ... quên đi, không cần đề cập tới!

Cái gì gọi là không phải ta làm? Dựa vào cái gì ta không thể làm! - Nguyệt Chi Loạn muốn phản bác nhưng ngẫm lại thì vẫn nên bỏ đi, trong

bụng không có hàng dự trữ, nếu bảo nàng ngâm thêm vài bài thì đúng là không có!

- Ủm, là tổ tông chúng ta viết!

Ly Tuyệt bày ra vẻ mặt quả-nhiên-như-thế, cũng không nói nữa mà chuyên tâm chép lại bài thơ. Nguyệt Chi Loạn ở bên cạnh im lặng nhìn, chẳng qua thứ nàng nhìn không phải là thư pháp mà là mỹ nữ.

Ly Tuyệt quả nhiên là khí chất ôn nhu nhàn tĩnh! Nhưng mà bộ dạng thẹn thùng vừa rồi của nàng thật là đáng yêu! Trong lòng Nguyệt Chi Loạn bắt đầu tính toán, đối phó với mỹ nữ ôn nhu cần dùng chút thủ đoạn đặc biệt.

Giác quan của Ly Tuyệt phi thường nhạy cảm, người này quả nhiên không phải là người tốt! Khắp người nóng rục nhắc nhở nàng ánh mắt người nọ có bao nhiêu mãnh liệt, trong lòng xuất hiện một tia bối rối không biết từ đâu.

Niệm Khanh, ta hận ngươi! Ly Tuyệt ai oán nhớ tới cuộc cá cược giữa Niệm Khanh và các nàng, đột nhiên có cảm giác mắc bẫy.

Thì sự thật là như thế!

TỨ CẦM THÚ VÀ TỨ HOA KHÔI

Phá Quân Tinh

dtv-ebook.com

Chương 18

Sắc mặt Tuyết Chi Lạc rất không tốt, từ lúc thấy quần áo Du Lăng mặc liền làm mặt lạnh.

- Vì sao không mặc màu đỏ? - Rõ ràng hợp với màu đỏ như vậy, sao còn muốn mặc màu sắc khác? Quần áo trên người Du Lăng trừ bỏ màu đỏ thì những màu khác nàng đều không nuốt được!

- Hả? Vì sao ta nhất định phải mặc hồng y? - Du Lăng có chút khó hiểu, tuy rằng nàng yêu hồng y là chuyện thật nhưng cũng không thể lúc nào cũng mặc đồ đỏ được, nàng còn thấy thời gian nàng mặc đồ đỏ quá nhiều, bình thường ngoài tân nương ra thì không có mấy nữ tử mặc hồng y mỗi ngày.

- Bởi vì ta thích! - Tuyết Chi Lạc nói lời này như chuyện hiển nhiên, Lạc Lạc không cảm thấy có gì không đúng, ai bảo nàng cố chấp với màu đỏ như vậy, đã muốn đạt tới mức độ điên cuồng rồi!

Chuyện người thích đâu có liên quan tới ta! Tới lượt Du Lăng xem thường:

- Lạc Nhân, người thích tỷ tỷ mặc đồ đỏ như vậy sao? - Lạc Nhân (người có máu biến thái), cái tên này thật không sai. Nàng thích.

Lạc Nhân? Tuyết Chi Lạc đầu đầy hắc tuyến, cái biệt danh biến thái kia truyền qua chất giọng mềm mại của Du Lăng làm cho nàng không thể không nổi da gà.

- Người hợp với màu đỏ! - Tuyết Chi Lạc không phản bác biệt danh Du Lăng đặt cho mình, cũng không phản bác chuyện nàng ta tự nhận là tử tử, bởi vì Du Lăng quả thật lớn hơn nàng.

Hơn nữa, một ngự tử yêu mị điển hình cũng sẽ không thích bị chỉ trích nặng nề.

Du Lăng nhìn vẻ mặt thành thật của Tuyết Chi Lạc thì chỉ biết lắc đầu, sao nàng lại đi nuông chiều một người như thế này?

- Đúng rồi, người muốn học vũ đạo gì? - Không phải Du Lăng không xem trọng Tuyết Chi Lạc, chỉ là nàng cho rằng nếu dạy Tuyết Chi Lạc loại mà nàng hay nhảy thì quả thực không hợp!

- Tùy! - Tuyết Chi Lạc vẻ mặt không quan tâm nhún vai, còn muốn sao, nàng là bị ép lên Lương Sơn, hơn nữa nàng thật sự không có thiên phú về khiêu vũ, đánh nhau không thành vấn đề, còn dùng khiêu vũ tao nhã mà sống thì chắc bốn cằm thú các nàng không ai làm được.

Du Lăng bị chữ nàng vừa mở miệng nói làm thiếu chút nữa cứng họng:

- Nếu ta đây cái gì cũng không dạy thì sao?

- Không sao cả, chúng ta có thể uống trà tâm sự cả ngày! - Tuyết Chi Lạc gật đầu tâm đắc với đề nghị của mình - Nếu vậy người đừng dạy ta múa, dạy cái khác được không?

- Cái gì? Người muốn tử tử ta dạy người cái gì? - Du Lăng tò mò nhìn chăm chăm nàng.

- Ta thấy khinh công của Niệm Khanh cao như vậy thì Du Lăng người hẳn cũng không kém phải không? Ta thấy lúc người múa, thân nhẹ như yến, động tác yêu cầu cao đối với người mà nói cũng quá dễ dàng, người cũng có võ công phải không? - Tuyết đối có! Tuyết Chi Lạc dùng ánh mắt

người-đừng-gạt-người nhìn Du Lăng, ý tứ rất rõ ràng: Người đừng phủ nhận, đánh chết ta cũng không tin.

- Ôi chao, cái gì cũng chưa học được đã bắt đầu để ý tới tỷ tỷ ta - Du Lăng không khỏi nhìn Tuyết Chi Lạc với cặp mắt khác xưa, có thể nghĩ được vậy thì người này cũng không phải quá ngốc! - Về phần võ công gì đó thì người sẽ không muốn học đâu, ta thấy người cũng không có thiên phú về cái này, vẫn nên an phận học thứ khác đi, hai tháng sau tiếp tục làm tiểu tư.

Nói thật Du Lăng đối với Tuyết Chi Lạc cũng không có ấn tượng gì lớn, chỉ biết nàng là 'huynh đệ' của Hoa Chi Phá, mà nàng cũng không có ý định tìm hiểu. Đối với ai theo nàng học nghệ cũng không có vấn đề, người nào mà không phải học? Chẳng qua thấy hai nàng kia đều đã có mục tiêu nên nàng liền cố nhận Tuyết Chi Lạc, không ngờ người này không chút nào để ý đến việc học tập, Du Lăng thực sự bắt đầu hứng thú với Tuyết Chi Lạc.

Nghe được hai chữ tiểu tư thì Tuyết Chi Lạc đã nghĩ đến một ngàn lượng vẫn đang thiếu nợ, sau đó lại nghĩ đến mục tiêu ăn bám phú bà để trả nợ. Nhưng nhìn đến Du Lăng khuyết thiếu đi một thân hồng y thì toàn thân nàng không có chút động lực:

- Hôm nay không có tâm trạng, để ngày mai đi!

Du Lăng vừa nghe xong liền trầm mặc, thiên hạ này còn có đạo lý sư phụ dạy đồ đệ mà đồ đệ ra sức khước từ sao? Nàng còn đánh cược với Niệm Khanh nên sau hai tháng nàng muốn dạy cho được tuyệt nghệ của nàng, cũng không cần người kia đến được trình độ tuyệt đỉnh nào đó, nhưng bộ dáng của chống chế của người kia bây giờ thì làm sao nàng chịu nổi!

- Không có tâm trạng? Được thôi, ta chắc phải đi nói một tiếng với Niệm Khanh, ta thấy người vẫn là muốn đi bán thân đây - Du Lăng nói xong xoay

người muốn đi, không ngờ tay áo bị kéo, quay đầu lại liền thấy vẻ mặt a dua tươi cười của Tuyết Chi Lạc.

- Không có tâm trạng? Sao có thể? Có thể cùng Du Lăng tử tử học là nguyện vọng suốt đời của ta! - Tính Tuyết Chi Lạc vốn không sợ trời không sợ đất, nhưng chỉ cần nghe được hai chữ Niệm Khanh thì trong lòng liền nơm nớp lo sợ, nhớ tới việc cuộc sống của bốn người các nàng bị thảm như thế này đều là nhờ người kia ban tặng, suýt nữa còn bị buộc đi bán thân thì làm sao nàng có thể không e ngại Niệm Khanh?

- Thật không? - Du Lăng ngữ điệu khoan thai còn thêm nét cười yêu mị, Tuyết Chi Lạc nhìn thấy thì tim nháy lên một cái, yêu nghiệt! Quả nhiên là yêu nghiệt!

Xưa có Đất Kỷ họa quốc, nay có Du Lăng dụ hoặc nàng, hai chuyện đều cùng một cấp bậc.

Bởi vậy có thể thấy được, bây giờ nàng gặp bao nhiêu nguy hiểm.

- Đương nhiên, Du Lăng tử tử chính là ánh sáng chỉ đường trong đời ta, chiếu sáng lên bước đường ta đi! - Đương nhiên, nếu người mặc đồ đồ thì càng tốt!

Vừa nãy chưa nhìn kĩ mà chỉ lo xem màu sắc quần áo nàng mặc, nay khuôn mặt mỹ nhân liền phóng đại trước mắt mình làm tim Tuyết Chi Lạc không chịu nổi đập mạnh, mũi mào kia, đặc biệt là ánh mắt kia, chính là giết người không cần đao.

- Bỏ đi, hôm nay tạm tha cho ngươi - Du Lăng vung mạnh tay, vẻ kẻ cả không hề so đo - Học võ ngươi không biểu diễn được, một khi đã như vậy, ta sẽ dạy ngươi... múa kiếm!

Người này thật quá ý tứ, vừa nãy còn bởi vì màu sắc trang phục của nàng mà xiù mặt, mới bị dọa một câu liền bắt đầu lấy lòng như điên, thật đúng là

mười phần không biết xấu hổ.

- Người nhìn cẩn thận! - Bàn tay trắng nõn giơ lên, lấy từ trên tường xuống một thanh bảo kiếm, nắm chuôi chậm rãi rút kiếm ra.

Hàn quang lạnh lẽo, âm khí dày đặc. Tuy rằng trên thân kiếm không có máu, nhưng Tuyết Chi Lạc vẫn cảm thấy trên thân kiếm màu bạc kia mờ ảo phiếm hồng.

Tay cầm kiếm của Du Lăng khẽ run, chậm rãi ra khỏi phòng tiến vào sân tiểu viện của nàng. Ánh mặt trời chói gắt khiến nàng híp mắt, tay vung lên, kiếm quang chợt lóe.

Cũng không biết lão thiên gia có phải vì để hợp với tình hình hay vì phong thái mỹ nhân không mà trong nháy mắt, lá xanh trong viện bị thổi rơi xuống, trong lúc nhất thời, lá cây bị gió cuốn đầy trời, Du Lăng đã quên đi tất cả xung quanh, nàng chỉ nhìn trường kiếm mà múa, tựa như đang ở trong mộng.

Từ nhanh tới chậm, từ chậm thành nhanh, mắt Tuyết Chi Lạc nhìn theo không dứt.

Đây là võ công! Nhanh có thể giết địch, chậm có thể trở thành Kiếm vũ.

Du Lăng quả nhiên cũng có võ công! Xem tư thế của nàng thì có vẻ nàng giỏi về kiếm pháp.

Tuyết Chi Lạc xem với vẻ mặt mê man, đây là cảnh giới nhất vũ kiếm khí động tứ phương (mỗi lần múa kiếm khí làm bốn phương rung động) chẳng!

- Thế nào? - Thu hồi bảo kiếm, nhìn Tuyết Chi Lạc đã muốn ngây ngốc, Du Lăng đắc ý cười, nàng cũng biết mị lực của mình không giống người thường.

- Đẹp! Đáng tiếc... - Về mặt Tuyết Chi Lạc thực bối rối - Người nói xem, sao người không mặc hồng y! Sẽ càng thêm khuynh quốc khuynh thành! - Đáng tiếc! Rất đáng tiếc! Quả thực là chuyện đáng tiếc nhất trên đời! Không được, nàng nhất định phải cố gắng ăn bám được Du Lăng để nàng ta mặc hồng y mà nàng chung tình, sau đó vì nàng mà múa một lần! Nếu không, nàng chết cũng không nhắm mắt!

Du Lăng đầu hắc tuyến, đã không biết nên nói gì nữa.

Người này đối với màu đỏ thật đúng là...

Cố chấp biến thái!

TỨ CẦM THÚ VÀ TỨ HOA KHÔI

Phá Quân Tinh

dtv-ebook.com

Chương 19

Hoa Chi Phá vẫn cảm thấy nàng giống như Tiểu Bạch Long trong Tây Du Ký, có thể bay trên trời có thể lặn xuống nước, không gì không làm được. Đương nhiên đây đều là ảo tưởng của nàng, tự sướng một chút cũng là chuyện bình thường. Chỉ có điều từ khi gặp Niệm Khanh, nàng lại giống như mèo gặp chuột, đương nhiên Niệm Khanh là con mèo tao nhã, còn nàng là con chuột lấm la lấm lét.

Cũng không biết có phải lực ảnh hưởng của mỹ nhân quá lớn hay không mà đối với Niệm Khanh, Hoa Chi Phá luôn cảm thấy có cửa ải mà bản thân nàng không cách nào đi qua. Rõ ràng trình độ hai người không quá khác biệt thì vì sao nàng lại thấy trong lòng mình có bóng ma tên Niệm Khanh?

Ngẫm lại, khẳng định vẫn là do một ngàn lượng bạc kia làm loạn! Nàng cũng không phải kiểu thấy mỹ nữ chân liền mềm nhũn thì sao có thể vô duyên vô cố đi e ngại Niệm Khanh đây? Cho dù nàng ta phúc hắc thì nàng cũng không kém! Tuy rằng cấp bậc so ra có lẽ thấp hơn một chút.

Quả nhiên, không tiền không quyền lực không thể thắng!

- Niệm Khanh, người đang muốn làm gì? - Theo lý thuyết, có thể bước vào khuê phòng của Niệm Khanh thì Hoa Chi Phá rất cao hứng, chẳng qua trong tình huống như thế này thì cao hứng không nổi.

Hai tay Hoa Chi Phá ôm lấy bả vai rồi lui về phía sau một bước, nhìn ánh mắt bây giờ của Niệm Khanh thật giống như hoa hoa công tử (dân chơi là nam) lấy chuyện đùa giỡn mỹ nữ là nghề nghiệp, không chuyện ác nào không làm.

- Niệm Khanh tý tý, chuyện gì cũng phải từ từ! - Không phải chứ? Tuy rằng nàng có chút ý với Niệm Khanh nhưng tiến triển như vậy cũng quá nhanh, nàng còn chưa chuẩn bị tốt! Huống hồ nàng không định làm thụ! Tuy rằng hổ công là vương đạo, nhưng lần đầu tiên sẽ quyết định vận mệnh sau này, đánh chết cũng không làm thụ!

Niệm Khanh run rẩy khước miệng nhìn bộ dạng hoảng sợ của Hoa Chi Phá, sao lại có cảm giác nàng đùa giỡn nàng ta vậy! Không đúng, rõ ràng là nàng thấy cả người người kia ướt sũng nên muốn thay quần áo cho nàng ta mà thôi, sao lại biến thành tiết mục như thế này!

- Không nói nữa, cởi quần áo ra! - Không biết tại sao Niệm Khanh đột nhiên cảm thấy nhìn Hoa Chi Phá như vậy lại rất thú vị, vì thế cũng không giải thích mà hòa theo lời của nàng, để cho nàng tiếp tục hiểu sai.

C...cởi? - Hoa Chi Phá há hốc mồm, chuyện này thật quá ngượng ngùng!
- Hai ta còn không có thân quen đến như vậy!

- Thế này... thế này cũng hơi nhanh! - Chẳng lẽ Niệm Khanh đã sớm để ý đến nàng? Không thì tại sao lại có dáng vẻ lưu manh như vậy!

- Nhanh? Ta còn đang ngại chậm - Người này chẳng lẽ không cảm thấy quần áo ướt dính vào người khó chịu sao? Niệm Khanh không nói gì nhưng rất lâu rồi nàng không cao hứng như vậy! Tư tưởng người này quả nhiên không thuần khiết!

- Người cởi hay không? Mau cởi cho ta!

- Không cởi không cởi! Chết cũng không cởi! - Hoa Chi Phá nhìn vuốt sói của Niệm Khanh hướng đến người mình liền hoảng sợ, lui lại và phải ót vào cột giường - Ôi! Đau chết mất... Fuck! Người có làm không! Nam nữ thụ thụ bất thân, dừng tay! - Trời ạ, không ngờ Niệm Khanh là sói đội lốt cừu, hôm nay trong sạch của mình khó giữ sao? Tuy rằng Niệm Khanh là tuyệt thế đại mỹ nữ, nhưng mà tuyệt đối không được! Không cảm tình,

không lên giường! Chỉ có điều nếu Niệm Khanh cởi hết để cho mình muốn làm gì thì làm thì có thể miễn cưỡng cân nhắc.

- Nam nữ thụ thụ bất thân? Nhưng người là nữ! - Niệm Khanh sắp chịu không nổi đầu óc của Hoa Chi Phá, lúc bốn người các nàng ở cùng một chỗ thì rõ ràng rất bình thường, sao bây giờ lại như chết não?

Nếu Hoa Chi Phá biết suy nghĩ của Niệm Khanh thì tuyệt đối sẽ vô tội kêu to: Ta là bị người bức! Người lại còn nói ta như vậy, người bảo ta làm sao chịu nổi!

- Nữ cũng không được! - Hoa Chi Phá gấp đến độ cãi thẳng. Nói đùa, nữ cầm thú so với nam còn cầm thú hơn, người không phát hiện ra có ba tên ở cùng với ta sao? Các nàng chính là thân là nữ nhân chân chính, tâm là cầm thú hóa người! Còn ta... miễn cưỡng coi như thuần khiết!

Niệm Khanh nhìn tư thế 'thủ tiết' của Hoa Chi Phá thì không nhịn được nữa mà phụng cười:

- Toàn thân người ướt đầm, chẳng lẽ người không định thay quần áo? - Chớp mắt vô tội nhìn nàng - Người sẽ không cho rằng ta định làm gì người chứ?

Hoa Chi Phá ngây người! Trời ạ! Mặt mũi của nàng mất hết rồi! Làm sao chịu nổi đây! Làm sao cứu vớt đây! Nhoáng một cái ngời thẳng người, trên mặt một bộ dạng đứng đắn:

- Sao có thể? Ta nói đùa với người! - Một vết như đại bại trong đời nàng! Hoa Chi Phá không ngốc, nàng sớm đã đoán ra người vừa cứu nàng chính là Niệm Khanh, mà người có thể đạp nước mà đi thì rõ ràng là võ công cao cường. Nếu không phải như thế thì nàng thật muốn giết người diệt khẩu!

- À... ra là vậy! - Niệm Khanh cũng không vạch trần nàng, dù sao nếu nôn nóng bức Hoa Chi Phá quá thì về sau chơi đùa sẽ không vui - Ta tìm

cho người trang phục để thay. Mặc đồ của ta không sao chứ? - Câu nói là câu hỏi, chẳng qua Hoa Chi Phá cảm thấy nếu nàng trả lời thì kết cục nhất định rất thâm thúy.

- Không sao.

Niệm Khanh lấy ra một bộ y phục tơ lụa màu trắng từ tủ quần áo, đưa cho Hoa Chi Phá nói:

- Mặc nó vào cho ta nhìn xem - Nàng nhìn một cái liền cảm thấy bộ này thích hợp với người kia, nho nhã thanh tú, đương nhiên ở trong tình huống này nàng sẽ không mở miệng nói ra.

- Nữ trang? - Hoa Chi Phá sửng sốt, nàng mặc nam trang đã thực vất vả, lại càng không muốn động đến nữ trang phiền phức - Ta không mặc!

- Người thật là nữ? - Niệm Khanh hết chỗ nói nổi, làm gì có nữ nhân không mặc nữ trang?

... Ta xuyên không mà đến, không được sao! - Hoa Chi Phá bĩu môi, không trả lời Niệm Khanh, - hừ, mặc kệ người! Ta sinh khí!

- Người... - Niệm Khanh bất đắc dĩ lắc đầu, chuẩn bị động thủ cởi quần áo của nàng.

Hoa Chi Phá mặt đỏ lên, tay nhanh hơn não, nắm chặt bàn tay nhỏ bé của Niệm Khanh:

- Ta tự làm! - Nói xong liền tự động cởi trang phục, chẳng qua cởi được một nửa liền ngừng - Người... người quay qua chỗ khác!

Niệm Khanh nhìn bộ dạng quần bách của nàng ta lại buồn cười, rõ ràng là người đáng khinh như vậy lại cũng có lúc thanh thuần (ngây thơ thuần

khiết)? Nàng gật đầu quay người đi, nghe tiếng thay quần áo sau lưng trong lòng lại tự nhiên xuất hiện ảm áp.

Hoa Chi Phá động não nửa ngày cũng chỉ mặc được một nửa bộ nữ trang lên người. Thở dài, cuối cùng vẫn không tránh được số bị nhìn sạch.

Tuy rằng thi thoảng nàng thực cảm thú, thực đáng khinh, nhưng đều là nhằm vào người khác, nếu người khác cảm thú với nàng, làm chuyện đáng khinh với nàng, Hoa Chi Phá liền cảm thấy khó chịu, cho nên nàng mới không muốn Niệm Khanh cởi trang phục cho nàng, bởi vì nàng sẽ có cảm giác bị cảm thú.

Nói cách khác, ta cảm thú người thì được, người cảm thú ta thì không được! Cảm thú lẫn nhau, bàn sau!

Dưới sự hỗ trợ của Niệm Khanh thì cuối cùng Hoa Chi Phá cũng thu phục được bộ nữ trang này, chẳng qua cảm giác mặc nữ trang trên người thật không thoải mái muốn chết, soi gương đồng nhìn kĩ còn có xúc động muốn cởi ra!

Cảm nhận về sắc đẹp rõ ràng chỉ có tính cá nhân!

Mỹ nữ tóc dài mặc nữ trang là khuynh quốc khuynh thành, tóc ngắn gay mặc nữ trang là chẳng ra gì.

Oa! Nàng không muốn sống nữa! Thầm rơi lệ.

Nếu để cho ba tên kia nhìn thấy nàng thế này thì không bằng nàng chết đuối dưới cái hồ vừa này, tối thiểu sẽ không bị mất mặt! Nhớ tới sự độc mồm của ba người kia... thôi quên đi, nàng vẫn nên tìm một cái hố tự mai táng trước!

TỬ CẦM THÚ VÀ TỬ HOA KHÔI

Phá Quân Tinh

dtv-ebook.com

Chương 20

Thời gian trôi nhanh, chớp mắt đã qua một tuần.

Phong Chi Lôu, Tuyết Chi Lạc, Nguyệt Chi Loạn mỗi ngày đều chạm mặt nhau cũng không có chuyện gì đáng nói, vấn đề là Hoa Chi Phá từ sau khi đi theo Niệm Khanh thì bảy ngày qua đều không thấy bóng dáng, nghe nói là bế quan huấn luyện, ăn ở đều ở trong tiểu viện của Niệm Khanh, ba người như lẽ tự nhiên đều nghĩ đến gian tình!

Gian tình! Gian tình đường đường chính chính!

- Không thể ngờ lão đại hành động nhanh như vậy, đã vào được trong tiểu viện của Niệm Khanh rồi, trái lại chỉ còn mấy chúng ta bi thảm! - Nguyệt Chi Loạn vẻ mặt đầy hâm mộ nói - Ta bây giờ cứ thấy bút lông đều phát run - Nhớ tới những ngày qua, nàng luyện chữ luyện đến cầm đũa đều động đậy không được thì thật sự muốn khóc mà không ra nước mắt.

- Người vẫn nên cười trộm, ta mới là bi thảm! - Nếu không phải biết Vị Triều không có thành kiến với bản thân thì Phong Chi Lôu thật sự cho rằng Vị Triều muốn chinh mình - Vị Triều là mỹ nữ, nhưng tuyệt đối không phải là lão sư giỏi! Cái gì cũng chưa dạy, thối một khúc bảo ta trong hai tuần phải thối được, không phải là muốn chinh người sao! Ngay cả cầm tiêu như thế nào ta cũng chưa biết!

- Vẫn là tiện nhân Lạc Lạc này thoải mái nhất! Tiện nhân múa kiếm, quá tiện nghi cho tiện nhân! - Phong Chi Lôu đổ kị cực độ với Tuyết Chi Lạc, dựa vào cái gì người này lại thoải mái nhất, có thiên lý hay không!

- Fuck! - Tuyết Chi Lạc chuẩn bị phát hỏa, hận không thể giáng một tát xuống mặt Phong Chi Lâu - Người nghĩ rằng ta sống tốt như người thế sao! Người xem xem, người xem xem! - Kéo ống tay áo lên để lộ ra từng vết bầm xanh đỏ, còn có chỗ bị thương do kiếm chọc, tuy rằng đã kết vảy nhưng trông vẫn vô cùng thâm thâm.

- Oa! Du Lăng nhà người có khuynh hướng bạo dâm sao! - Nguyệt Chi Loạn xuýt xoa nhìn Tuyết Chi Lạc với ánh mắt khác xưa, không ngờ Lạc Lạc lại làm thụ, ta vẫn cho rằng nàng là công cơ.

- Lạc Lạc, người thật là không từ bất cứ giá nào! Bội phục bội phục! - Phong Chi Lâu sùng bái nhìn Tuyết Chi Lạc - Lạc Lạc, phải chú ý thân thể! Tiết chế, loại chuyện này cần tiết chế!

- Fuck! - Tuyết Chi Lạc nhìn vẻ mặt đáng khinh của hai người - Hai tên cầm thú các người, anh là loại người này sao!

- Anh? Người qua Thái Lan rồi sao? - Loạn Loạn kinh ngạc nói.

- Nàng qua lâu rồi, Loạn Loạn người giờ mới biết sao! - Lâu làm vẻ mặt đương nhiên.

Tuyết Chi Lạc sắp bị hai kẻ này làm tức chết:

- Ta là học múa kiếm rồi bị thương! Vết thương đa phần là do Du Lăng! - Nhớ tới Du Lăng nghiêm khắc thì nàng liền có xúc động muốn nhảy lầu.

Nhưng may là từ sau khi Du Lăng nghe lời nói của nàng thì mỗi ngày đều mặc một thân hồng y, bản thân nàng nhìn thấy một thân hồng y kia xong thì tâm tình đều thư thái sung sướng, bị đánh cũng không sao, chỉ cần có thể mỗi ngày nhìn đến hồng y Du Lăng thì mọi thương tích đều có thể xem nhẹ.

Quả nhiên Tuyết Chi Lạc đối với màu đỏ đã cố chấp đến độ biến thái.

- Du Lăng nhà người thật là... - Nguyệt Chi Loạn lắc đầu - Sao vẫn chưa đánh chết người? Thất sách!

Tuyệt Chi Lạc lườm hai người kia một cái, mặc kệ các nàng:

- Nói xem chúng ta có nên đi xem lão đại không? Mình nàng hạnh phúc làm ta cảm thấy khó chịu!

- Người nhắc đến làm ta cũng cảm thấy như vậy - Loạn Loạn phụ họa.

- Ý kiến hay! - Phong Chi Lôu cũng gật đầu đồng tình, dựa vào cái gì ba người các nàng luyện tập vất vả còn lão đại thì 'say nằm gối mỹ nhân'!

Ba người ăn ý với nhau, không định tiếp tục luyện tập nữa, dù sao không có ai giám sát thì thi thoảng thả lỏng một chút cũng được!

Có câu nói rất đúng: Đuổi sớm không bằng đuổi khéo.

Ba người hưng phấn vội vàng đi vào tiểu viện của Niệm Khanh, đột nhiên nhớ tới áp lực không rõ khi đối mặt với Niệm Khanh thì không hèn mà gặp đều cúi thấp người mà đi, định lén lút nhìn qua xem cuộc sống tiêu sái của lão đại ra làm sao. Chẳng qua bộ dạng lén lút của ba người đã sớm bị một người ở trong tiểu viện nhìn thấy:

- Đây, ba người các người có bệnh hả! Làm gì thế! - Hoa Chi Phá thật sự không nghĩ ra ba tên này định làm gì!

??? Giọng nói này là...

- Oa, gay! - Phong Chi Lôu bị khuôn mặt xuất hiện ở trước mắt mình hù dọa không nhẹ - Lão đại, người... chuyển giới? - Trời ạ, tóc dài mây bay còn cài trâm gỗ, nữ trang nguyệt sắc đậm chất thực nữ, trên mặt điểm nhẹ son phấn, nếu không phải quen biết Hoa Chi Phá lâu năm thì ai có thể nghĩ nữ tử trước mặt là lão đại!

Loạn Loạn và Lạc Lạc cũng hoảng sợ, người này sao có thể là lão đại nhìn qua tướng nam sinh? Sao có thể nữ tính như vậy! Tuy không đến độ tuyệt sắc khuynh thành nhưng nhìn qua cũng là quốc sắc thiên hương, thanh tú vạn phần.

- Cái gì! Lâu chết tiệt, con mẹ nó người vừa nói cái gì! - Hoa Chi Phá vốn rất khó chịu lại bị Phong Chi Lâu công kích nên càng khó ở, mỗi ngày mặc nữ trang khiến nàng cảm thấy khủng hoảng khắp người, nếu không phải thấy kỹ thuật hoá trang thành thực của Niệm Khanh thì đánh chết nàng cũng không mặc!

Hoa Chi Phá không ngờ mình cũng được coi là gái đẹp, chỉ là trước kia không phát hiện ra thôi! Trách không được Niệm Khanh có thể làm hoa khôi, rất có nhãn lực! Chỉ có điều, ngẫm lại bảy ngày được Niệm Khanh 'coi trọng', máu chảy đầm đìa vừa qua làm cho nàng mấy lần suýt thổ huyết!

Lão đại đã từng thực nữ như vậy lúc nào? Nữ nhân Niệm Khanh kia thực không phải chỉ tàn nhẫn bình thường!

Tuyệt đối là trả thù, trăm phần trăm là trả thù!

Nói gì mà đánh đàn phải chú ý tâm tình, không kiêu ngạo không nóng nảy, phải tâm định thần nhàn (khí huyết ổn định, tâm thần thư thái), nếu thế thì một thân bĩ khí như nàng sao có thể đàn ra một khúc hay?

Vì thế nên bảy ngày này nàng mang tiếng là học Cổ cầm nhưng đến đây đàn cũng chưa từng sờ qua, thật ra là bị Niệm Khanh giáo huấn bảy ngày.

Như vậy còn chưa tính, đáng giận nhất là đến tối Niệm Khanh cũng không thả nàng!

Thật đáng buồn! Quá đáng tiếc!

Niệm Khanh ngủ giường, Hoa Chi Phá ngủ sàn, đây chính là cái gọi khóc không ra nước mắt phải không?

Hoa Chi Phá thật vất vả mới thấy được ba cầm thú nên túm chặt không buông lấy tay các nàng kể khổ.

- Lão đại, người phải bảo trọng! Nữ nhân Niệm Khanh này đã tu đến cảnh giới nhất định! Trước kia ta còn ngây thơ cho rằng người có thể chấn trụ nàng, giờ nghĩ lại thì ta quá ngây thơ rồi! - Nguyệt Chi Loạn vỗ bả vai Hoa Chi Phá, không ngờ lão đại lại là người thâm nhất trong các nàng, nàng rất rất cao hứng, âm thầm mở nhạc! Lão đại người cũng có hôm nay!

- Lão đại, ta cảm thấy người phải nắm bắt lấy cơ hội, đêm tập kích Niệm Khanh, OOXX xong nàng còn không phải cái gì đều sẽ nghe lời người sao?
- Phong Chi Lô cảm thấy đây là một chiêu thực thông minh, buổi tối đen như mực, lão đại chui lên giường Niệm Khanh, sau đó... khà khà!

Một cái tát của Hoa Chi Phá giáng lên đầu Phong Chi Lô:

- Ngu ngốc, nàng ta võ công cao như vậy, người muốn ta đi chịu chết sao? OOXX cái đầu người! Sao người không đi đi?

- Niệm Khanh không phải là kiểu ta yêu! Nếu có cơ hội thì ta nhất định tập kích Vị Triều, đáng tiếc... - Đây là điển hình của kẻ vì sắc đẹp không cần mạng, cuồng dâm đến điên cuồng.

- Lão đại phải không ngừng cố gắng, ta tin một ngày nào đó người có thể chuyển bại thành thắng! - Vẫn là Tuyết Chi Lạc thành thực - Chẳng qua, lão đại, người một thân nữ trang như thế này thật là... ta nhịn không được! - Một trận cuồng tiếu, Nguyệt Chi Loạn và Phong Chi Lô cũng cười theo: - Lão đại uy vũ!

Khóe miệng Hoa Chi Phá cứng ngắc, ba tên cầm thú này đến để cười nhạo ta phải không! Đang định mắng các nàng thì mắt Hoa Chi Phá đột

nhiên sáng lên:

- Kỳ thật thì Niệm Khanh không tệ! - Đương nhiên đây chỉ là lời nói dối!

- Lão đại, nếu Niệm Khanh không tệ thì ta chính là cực phẩm! - Tuyết Chi Lạc nói chuyện rồi ra vẻ yếu điệu, lão đại thật đáng thương, bị Niệm Khanh tra tấn đến mức không còn bình thường.

- Nữ nhân Niệm Khanh này tâm như rắn rết, lừa chúng ta làm tiêu tử, cả đời này ta đều nhớ rõ! - Nguyệt Chi Loạn nhớ tới liền hận!

- Đúng vậy, Niệm Khanh chính là mỹ nữ rắn rết! Nếu không phải ta đánh không lại nàng lại thiếu tiền nàng thì ta thật muốn cởi giày đập chết nàng! - Phong Chi Lô hận Niệm Khanh nhất, lại nhớ tới bảy ngày cháo hoa kia, nhất định là Vị Triều bị nàng ta sai khiến, thật đáng giận!

Khóe miệng Hoa Chi Phá đã cong đến độ cao nhất, tràn ngập đồng cảm nhìn ba người trước mắt. Các người không phải đến để chê cười ta sao? Tốt! Trả giá chút đại giới đi!

- Thì ra ở trong mắt các người, ta xấu xí như vậy... - Khuôn mặt nghiêm túc còn thêm hắc tuyến nhìn ba người đang chậm rãi quay đầu, được lắm, thật không tệ, xem ra ba cầm thú này học công khóa thực nữ (khóa học làm thực nữ) vẫn chưa đủ!

Phong Chi Lô, Tuyết Chi Lạc, Nguyệt Chi Loạn mặt trắng bệch, nữ nhân sau lưng không phải ai khác mà rõ ràng là người vừa bị các nàng nói bậy xong, Niệm Khanh. Quay lại nhìn vẻ mặt đắc ý cười tươi của Hoa Chi Phá! Lão đại, người thật độc ác!

Nhìn cũng vậy thôi! Hoa Chi Phá chỉ còn kém nước ca hát chúc mừng, cuộc đời hay thay đổi như vậy đấy!

TỨ CẦM THÚ VÀ TỨ HOA KHÔI

Phá Quân Tinh

dtv-ebook.com

Chương 21

Phong Chi Lôu, Tuyết Chi Lạc, Nguyệt Chi Loạn khóc không ra nước mắt, lão đại quá âm hiểm, quá vô sỉ! Lại có thể bày huynh đệ ra bán như vậy, còn thiên lý hay không? Ba người một chút cũng không cảm thấy họa là từ miệng chính mình mà ra, hơn nữa nếu các nàng không đến xem nào nhiệt thì có thể rơi vào hoàn cảnh này sao?

Tự làm bậy không thể sống! Chân lý!

- Tiểu Trúc, người đi mời Vị Triều, Ly Tuyết và Du Lăng đến đây, nói ta có chuyện muốn thương lượng - Niệm Khanh phân phó với nha hoàn đi theo đằng sau, trên mặt không có chút tức giận, tất nhiên Hoa Chi Phá biết rõ, càng như thế thì Niệm Khanh càng phức tạp.

Chỉ có điều...Niệm Khanh có một nha hoàn tên Tiểu Trúc từ khi nào? Sao nàng không biết? Nói thế nào thì nàng cũng ở đây đã bảy ngày nhưng hôm nay là lần đầu tiên nhìn thấy nha hoàn này.

- Vâng tiểu thư! - Tiểu Trúc nhìn bốn người trước mặt, không ngờ mấy người các nàng đi kinh thành một chuyến mà lúc trở về lại thấy được một màn đầy ý nghĩa như vậy, chắc Tiểu Linh, Tiểu Lục, Tiểu Hồng cũng cảm thấy như vậy, đầy đồng cảm nhìn các nàng một cái, hài tử đáng thương!

- Ha ha, Niệm Khanh đại mỹ nữ, ta đột nhiên nhớ ra ta còn phải luyện múa, ta xin phép về trước! - Tuyết Chi Lạc chỉ cảm thấy cả người rét run, sớm biết thế này thì nàng sẽ không đến đây.

- Đúng đúng, ta cũng phải trở về luyện thổi tiêu, không quấy rầy - Phong Chi Lôu phụ họa, trời ạ, nàng thế nhưng là người mắng lợi hại nhất, lúc này Niệm Khanh không thể không lấy mạng nàng được.

- Ta cũng muốn đi mua giấy, nếu chậm chân quán sẽ đóng cửa mất - Nguyệt Chi Loạn cũng rất sợ hãi, Niệm Khanh giết người không đền mạng, các nàng không có vận khí tốt như lão đại, các nàng gặp Niệm Khanh thì là chết rồi chết thêm lần nữa.

- Không cần sốt ruột, đợi lát nữa Vị Triều, Du Lăng, Ly Tuyết tới, vừa lúc chúng ta nên xem xem bảy ngày qua các người có ở không ngồi rồi không! - Niệm Khanh mỉm cười - Nếu không muốn bán thân thì cũng cần cho nhìn chút thành quả chứ? Nếu hài lòng thì thôi, nếu không hài lòng... - Niệm Khanh không nói gì tiếp nhưng nhìn bộ dạng Hoa Chi Phá sẽ biết, nếu không hài lòng thì các nàng nhất định sẽ giống lão đại, sỉ nhục trong đời!

Ba người cười miễn cưỡng, hoặc có thể nói là vẻ mặt trong lúc tang gia bối rối.

Hoa Chi Phá lại rất bình tĩnh, nàng đều đã như vậy thì còn có mặt mũi gì nữa mà mất? Các người không phải đến chê cười ta sao? Haha, bây giờ đến lượt ta chê cười các người! Niệm Khanh nói muốn xem thành quả dù rõ ràng nàng ta biết mình không biết cái gì, một khi đã như vậy thì Niệm Khanh nhất định đã lo liệu kết quả, cho nên nàng ta tuyệt đối có thể khiến mình nắm chắc phần thắng, mình còn có gì phải lo lắng?

Không bao lâu sau, Vị Triều, Ly Tuyết, Du Lăng đều mang theo nha hoàn chậm rãi đến. Nhưng ngoại trừ Tiểu Hồng nhà Vị Triều thì hai người còn lại, bốn cầm thú không một ai quen biết.

- Niệm Khanh, các nàng... - Không phải là các nàng gây ra rắc rối chứ? Ly Tuyết cau mày, nàng thật sự lo lắng về phần Nguyệt Chi Loạn, nghĩ lại

cũng rất có khả năng, câu thơ "Tả vấn mỹ nữ hà xứ hữu? Mục đồng dao chỉ tam lí truân" kia thiếu chút nữa khiến nàng tức chết. Mấy ngày nay Ly Tuyết dạy Nguyệt Chi Loạn viết chữ, đáng tiếc người này lười muốn chết, ngoài ba ngày đầu còn làm bộ thì mấy ngày sau đều trực tiếp ngủ đứng, còn ngả vào người nàng, vô sỉ! Cho nên rõ ràng là nàng cho một ngày giải lao lại không ngờ nàng ta cứ nhiên đem rắc rối đến cho mình, thật buồn bực!

Ly Tuyết vẫn cảm thấy tính tình bản thân rất tốt, nhưng từ khi gặp Nguyệt Chi Loạn thì nàng thật sự muốn bạo phát! Người nàng thường tiếp xúc đều là người văn minh, lưu manh thật sự không có mấy người, mà lưu manh tới cực điểm hình như chỉ có một mình Nguyệt Chi Loạn.

Sắc mặt Vị Triều cũng rất không tốt, ánh mắt nàng nhìn Phong Chi Lôu lạnh muốn chết. Mọi điều sống phóng túng đều biết, còn mọi thứ khác đều không biết gì, dạy nàng ta nhiều ngày như vậy mà ngay cả một khúc cũng không thối được, thế nhưng ngày ngày không có việc gì lại quẩn quít lấy nàng nói chuyện phiếm. Nếu không phải bị nàng ta liên tục làm phiền thì nàng cũng không thả cho nàng ta một ngày nghỉ ngơi, thật không ngờ lại gây chuyện cho nàng.

Chỉ có Du Lăng cười yêu mỉ:

- Lạc Nhân, không phải người đang luyện múa sao? Sao lại ở trong này?
- Đã nói với nàng là hôm nay sẽ chăm chỉ luyện tập, không ngờ lại ở trong này nhàn hạ? Buồn cười! Có một sư phụ tận tâm hết sức như vậy nhưng lại ngày nào cũng 'không có tâm trạng', chỉ đến khi nhìn thấy nàng mặc hồng y mới có một chút tinh thần, tức chết đi được!

- Vị Triều, Du Lăng, Ly Tuyết, các người nhìn bốn các nàng xem, có phát hiện ra điểm gì khác nhau không? - Niệm Khanh ý bảo các nàng hãy nhìn thật kĩ bốn cầm thú, đây là đang chuẩn bị cho bước tiếp theo của nàng.

- Nàng là Hoa Chi Phá? - Ly Tuyệt chỉ Hoa Chi Phá, ánh mắt nhìn Niệm Khanh đã trở nên quái dị vô cùng. Niệm Khanh, vì thú tính của bản thân mà người lại có thể chinh người như thế, thật sự là...

Khóe miệng Du Lăng nhếch lên:

- Được! Rất được! Ta đột nhiên cảm thấy Lạc Nhân cũng phải như vậy mới đúng - Trẻ nhỏ không nghe lời nên được giáo huấn giống Niệm Khanh mới được.

Vị Triều chỉ nhìn không nói, chỉ có điều trong ánh mắt cũng có vài tia gì đó.

Ba cầm thú cả người lạnh như băng, Niệm Khanh này quả là tiểu nữ nhân ác độc!

- Hơn một tháng nữa sẽ tử thí, các người thấy các nàng ăn mặc như vậy thì có thể đi sao? - Niệm Khanh không phải là người làm chuyện vô nghĩa, nói thế nào cũng là cô nương thanh lâu đi tử thí, người nhìn bộ dạng ba người này xem, có một điểm nào giống cô nương? Nếu cứ như vậy mà đi thì Điều Lan Thủy Tạ Lâu của các nàng không phải sẽ trở thành trò cười cho toàn Ô Tô sao! "Thiếu tứ đại hoa khôi nên phải phái nam nhân lên sân khấu", như vậy thì về sau tứ đại hoa khôi các nàng làm sao có thể ngẩng cao đầu!

Ba người kia nghe xong rất ăn ý gật đầu, lại quên chuyện quan trọng như vậy, vẫn là Niệm Khanh suy nghĩ chu đáo!

- Không cần! Ta không muốn... - Phong Chi Lâu thẳng chân chạy tới cầm chặt cánh tay Vị Triều - Vị Triều, người phải cứu ta! Ta không muốn bị Niệm Khanh tàn phá!

Tiểu Hồng thấy tiểu thư nhà mình không nói gì thì ánh mắt nhìn Phong Chi Lâu càng không tốt:

- Đây, người mau buông ra, đừng tưởng rằng tiểu thư nhà ta dạy người thối tiêu thì người trở thành người nào đó của tiểu thư! Còn nữa, người vốn là nữ thì chuyện mặc nữ trang có làm sao? Nếu người muốn làm nam nhân thì đơn giản, người đầu thai một lần nữa là được!

Phong Chi Lâu và Tiểu Hồng vẫn không hòa thuận, chủ yếu vẫn vì chuyện ăn vạ lúc trước. Dù sao thì Tiểu Hồng thấy Phong Chi Lâu thì khó chịu, Phong Chi Lâu thấy Tiểu Hồng thì chán ghét, hai người đều không vừa mắt đối phương.

- Tiểu Hồng tỷ tỷ nói rất đúng, Lâu à, nếu người ngại chậm thì đeo 'cái giả' lên dùng cho đỡ nhớ! - Hoa Chi Phá chỉ sợ thiên hạ không loạn, vội vàng ở một bên bổ sung.

Lời này vừa nói ra thì toàn bộ người lập tức an tĩnh lại.

Sắc mặt Vị Triều thực run rẩy, sắc mặt Ly Tuyết hồng đậm, Du Lăng ngây người, còn Niệm Khanh cũng đen mặt. Quả nhiên, thay đổi được bề ngoài cũng không thay đổi được tính xấu bên trong. Những loại chuyện này sao nàng ta có thể nói ra miệng một cách không biết xấu hổ như vậy!

Tiểu Hồng há hốc mồm không biết nói gì mới phải, Tiểu Trúc nhìn thấy sắc mặt tiểu thư nhà mình không tốt thì trong lòng bi ai, bốn người đáng thương. Tiểu Linh và Tiểu Lục nhìn nhau cười, quả nhiên mấy người này rất thú vị, trách không được các vị tiểu thư giữ các nàng lại bên người, chỉ là... Trong lòng có chút lo lắng mơ hồ.

Có phải các tiểu thư đang chơi đùa hơi quá sâu hay không?

=====

Tứ đại nha hoàn: (Kẻ chạy cờ)

Niệm Khanh gia: Tiểu Trúc

Vị Triều gia: Tiểu Hồng

Ly Tuyệt gia: Tiểu Lục

Du Lăng gia: Tiểu Linh

TỨ CẦM THÚ VÀ TỨ HOA KHÔI

Phá Quân Tinh

dtv-ebook.com

Chương 22

Đây chính là cái gọi ngôi nhà bị dột lại mưa suốt đêm (chuyện xấu tới dồn dập), nếu tứ đại hoa khôi tự thay quần áo cho bản thân thì không nói, miễn cưỡng một chút để có được nụ cười mỹ nhân cũng không sao, nhưng mà...vì sao lại là bốn nha hoàn làm!

- Hừ hừ, muốn tiểu thư thay quần áo cho người, người mơ đi! - Tiểu Hồng càng nhìn Phong Chi Lâu càng không vừa mắt, muốn mượn cơ hội này mà chiếm tiện nghi của tiểu nhà nhà nàng? Cho rằng nha hoàn nàng là người chết sao! Lúc tiểu thư dạy nàng ta thối tiêu thì nàng không thể làm gì, chứ hiện tại... hừ hừ, xem tỷ tỷ ta trị người thế nào! Lần trước dám lừa bịp tổng tiền ta, còn mặt dày mày dạn ăn vạ các nàng nữa chứ.

Tiểu Lục không nói gì chỉ nhìn vẻ mặt đầy sát khí của Tiểu Hồng, xem ra hài tử này là gần đây ghen khí lợi hại! Xem ra mấy ngày nay không có mình ở đây làm nàng nhàn đến hoảng loạn, được rồi, buổi tối phải về phòng 'trao đổi kỹ lưỡng'.

Làm nha hoàn của Ly Tuyệt thì Tiểu Lục cũng coi như là một cánh tay của nàng, đối với loại chuyện này cũng vô cùng thuần thục:

- Nguyệt cô nương, mời thay quần áo! - Lời nói là mời nhưng ngữ khí không có chút ý tứ mời.

Nguyệt Chi Loạn xấu hổ cười:

- Không biết danh tính của tỷ tỷ là?

- Nô tỳ là Tiểu Lục, mời Nguyệt cô nương thay quần áo! - Tay lấy ra quần áo mà Niệm Khanh đã sớm chuẩn bị tốt, mắt không hề chớp nhìn chăm chăm Nguyệt Chi Loạn.

Tuyết Chi Lạc cũng không quen mặt với nha hoàn của Du Lăng:

- Người là?

- Tiểu Linh - Lờn ít ý nhiều - Cô nương, thay quần áo!

Nếu Tiểu Linh và Tiểu Lục được coi là khách khí thì không thể nghi ngờ Tiểu Hồng là người bừa hãn nhất.

Tiểu Hồng tung một cước vào mông Phong Chi Lâu khiến nàng ngã thành tư thế chó xin ăn, tay cũng không nhàn rỗi, cởi hết quần áo của nàng sau đó mặc nữ trang vào, miễn cưỡng xem như đã hoàn thành một nửa nhiệm vụ.

Ba người còn lại toát mồ hôi nhìn sự cường đại của Tiểu Hồng, thật là Diêm Vương dễ gặp tiểu quỷ khó chơi (cấp dưới gây khó dễ)!

Tuyết Chi Lạc và Nguyệt Chi Loạn liếc nhìn nhau, kẻ thức thời là trang tuấn kiệt, các nàng cũng không muốn bị đối xử như vậy cho nên ngoan ngoãn thay quần áo.

Không còn cách nào khác, tình thế là đối phương mạnh mà!

Hoa Chi Phá là người nhẹ nhàng nhất, ai bảo nàng sớm đã mặc nữ trang rồi. Tiểu Trúc đứng bên người Hoa Chi Phá, khó hiểu với vẻ mặt hưng phấn của Hoa Chi Phá khi nhìn ba người nào đó chịu khổ, nàng nghe tiểu thư nói quan hệ giữa các nàng rất tốt, nhưng nếu tốt thì sao nàng ta lại cao hứng như vậy đối với chuyện mấy người kia chịu khổ? Chẳng lẽ đây cũng là một biểu hiện có tình nghĩa? Thật khó hiểu.

- Tiểu Trúc tỷ tỷ, vì sao mấy ngày nay ta không hề nhìn thấy người lần nào? - Hoa Chi Phá một bên thường thức dáng người của Phong Chi Lôu, Tuyết Chi Lạc, Nguyệt Chi Loạn, một bên nói chuyện phiếm với Tiểu Trúc.

- Tiểu thư có việc phái chúng ta ra ngoài - Còn là chuyện gì thì tất nhiên nàng không nói.

- Ồ, thì ra là thế - Hoa Chi Phá gật đầu, nha hoàn mà cũng thực thần bí! - Tiểu Trúc tỷ tỷ, ta mới đến đây sống nên còn chưa quen, về sau có gì đặc tội thì mong người chiếu cố.

- Đó là điều tất nhiên - Tiểu Trúc hơi kinh ngạc với hành động của Hoa Chi Phá nhưng cũng hơi vui, xem ra cũng không ngốc như bề ngoài!

Bên này là hừng hực khí thế thay đổi thì bên kia là nhàn nhã uống trà trò chuyện.

- Du Lăng, nếu người không trở về thì hạ cấp của người sẽ làm phản thật đấy - Niệm Khanh rất tao nhã cầm lấy chén trà nhỏ, gạt bỏ lá trà rồi thản nhiên nói.

- Không phải vì ta muốn bảo vệ người sao? - Du Lăng bộ dạng không sao - Huống hồ phản đồ này giữ lại cũng vô dụng, lần này Tiểu Linh đi đã giải quyết hết những người đó thì ta mới có thể tiếp tục cùng người tiêu dao như thế này. Sao? Người muốn đuổi ta đi?

Niệm Khanh âm thầm lắc đầu, bảo vệ? Ta thấy người là muốn thoát khỏi nơi đó mới đúng. Bảo vệ ta cũng chỉ là một cái cớ mà thôi.

- Niệm Khanh, người lo lắng cho ta không bằng lo lắng cho Ly Tuyết đi!
- Du Lăng đem mũi kiếm chuyển hướng đến Ly Tuyết với vẻ mặt vô tội - Người ta hiện tại là đối tượng trọng điểm được chú ý, muốn mời nàng trở về không phải là ít, nếu không có hai chúng ta chống đỡ thì nàng đã sớm bị người nhà bắt về rồi! Ngẫm lại cũng phải, ai có thể nghĩ đến Ly Tuyết ôn

nhu dịu dàng uyển chuyển lại có thể là con gái thiên tài của môn chủ Đường Môn? Hay chính là môn chủ tương lai của Đường Môn?

Cũng may hiện tại ở đây không có nhân sĩ võ lâm, nếu không không thể không chết đứng!

Đường Môn là gì? Chính là Thái Sơn Bắc Đẩu trong chốn võ lâm, nửa chính nửa tà, cũng là thế gia (dòng họ hiển hách) có tiền nhất trong võ lâm. Đường Môn chủ yếu là buôn bán các loại vũ khí, còn thiết kế các loại cơ quan ngầm, nhưng đó cũng không phải là điều quan trọng nhất. Thứ thực sự khiến người ta nghe tên Đường Môn đã sợ mất mật chính là ám khí của Đường Môn, nghe đồn ám khí của Đường Môn có khả năng giết người vô hình, thần không biết quỷ không hay, lợi hại đến mức có thể san phẳng cả Thái Sơn Bắc Đẩu.

Nói dễ hiểu thì Đường Môn chính là thương nghiệp bán sỉ vũ khí lớn nhất thời cổ đại!

Ly Tuyết không nhịn được xoa xoa hai mi mắt:

- Người cho rằng ta muốn sao? Nếu không phải bọn họ bức ta chiêu tế (lấy chồng) thì ta sẽ ở đây sao? - Ly Tuyết cũng rất đau đầu, nàng không thích giết chóc nên không muốn tập võ, chỉ có điều, dù nàng không học cũng không thể gạt bỏ, đó chính là tài thiên phú chế tác ám khí.

Ám khí lợi hại nhất của Đường Môn là Bạo Vũ Lê Hoa Châm trong truyền thuyết, nhưng truyền thuyết này đã bị một Ly Tuyết mười sáu tuổi phá vỡ.

Ám khí tuyệt đỉnh không ai có thể chế tác ra lại được một hài tử vừa mới qua mười sáu tuổi chế tạo lại, chuyện này đối với Đường Môn mà nói quả thực như Chúa tái thế, hơn nữa tiểu hài tử này còn là môn chủ tương lai, Đường Môn quả thật quá may mắn!

Vì thế mà một loạt kế hoạch bồi dưỡng được triển khai. Ly Tuyệt từ sau mười sáu tuổi không bao giờ còn biết đến nhà, nàng luôn bị bắt học cách chế tác các loại ám khí. Đến năm nàng hai mươi hai tuổi thì đã trở đề nhất về chế tác ám khí trong Đường Môn, vì thế lại có người muốn nàng thành thân rồi tiếp tục bồi dưỡng!

Nói đùa, ta không phải là búp bê vải thì dựa vào cái gì phải nghe theo các người? Trước kia ta không biết gì mới có thể để các người muốn làm gì thì làm, hiện tại nếu bàn về công phu chế tác ám khí thì ai trong các người có thể theo kịp ta?

Vì thế trong một đêm không trăng đầy gió, Ly Tuyệt mang theo nhiều ám khí chuồn êm chạy trốn và không bao giờ trở về.

- Khá khen cho ý định của bọn họ, chiêu tể? Còn không phải là chiêu đệ tử của Đường Môn? Muốn nhất ta trong Đường Môn, muốn đặt cây đại thụ lên vai ta, sao ta có thể cho bọn họ thỏa nguyện! - Ly Tuyệt nói đến đây vẫn còn tức giận, nếu không gặp Niệm Khanh và Du Lăng thì trời biết cuộc sống của nàng sẽ bi thảm cỡ nào!

- Ôi chao, lão nhân Đường Môn tính kế thật quá hoàn hảo! - Du Lăng gật đầu - Ta cảm thấy chúng ta phải học tập Vị Triều, tất cả đều là nhất thời, bị hãm hại thành như vậy cũng không ra tay báo thù, cảnh giới thật cao!

Vị Triều thân nhiên liếc mắt nhìn phòng của Niệm Khanh một cái rồi nói:

- Hãn muốn thì ta cho hãn, dù sao ta cũng không hiếm lạ.

Ba người lắc đầu, cảnh giới của Vị Triều thật sự làm cho người ta nói không nên lời, nếu đổi lại là chính mình thì các nàng không thể không hành hạ đối phương một chút, ngay cả Ly Tuyệt cũng muốn tấn đối phương mới có thể hết giận. Qua đây có thể thấy được trình độ đáng khinh của chuyện này.

- Quên đi, không nói mấy chuyện này nữa, Niệm Khanh, người đừng nói với ta là người thật sự định cho bốn người kia đi tham gia đại hội thanh lâu? - Du Lăng thập phần khó hiểu đối với hành động của Niệm Khanh - Để bốn người các nàng đi không phải sẽ khiến chúng ta hổ thẹn sao?! - Nhìn Tuyết Chi Lạc là có thể biết kết quả của mấy người còn lại, quả thực chính là đồ bỏ đi!

- Dù sao thì cũng không định thắng, người không biết như vậy thì cuộc sống mới có tư vị sao? Ta chỉ muốn tìm chút chuyện vui cho chúng ta mà thôi - Niệm Khanh nói như chuyện hiển nhiên, chỉ là không nói một câu ở đằng sau.

Ta muốn xem các nàng có bản lĩnh gì khiến chúng ta động tâm hay không!

TỬ CẦM THÚ VÀ TỬ HOA KHÔI

Phá Quân Tinh

dtv-ebook.com

Chương 23

Cái gì gọi là người dọa chết người, trước kia Hoa Chi Phá không biết nhưng bây giờ, khi nhìn thấy Phong Chi Lôu, Tuyết Chi Lạc, Nguyệt Chi Loạn mặc nữ trang thì thiếu chút nữa nàng bị teo cơ tim, thì ra cảm giác lúc ba người họ vừa nhìn thấy nàng là như vậy, trời ạ! Nàng sắp không thể thở được nữa!

Gay! Ba tên gay!

Hoa Chi Phá sốc, hận sao hai mắt mình không mù, quả thực rất khó coi! Ba tên tóc ngắn gay đứng ở trước mặt, áp lực thật phi thường lớn.

- Tiểu Trúc tỷ tỷ, chẳng lẽ các nàng mặc như vậy là xong sao? - Hoa Chi Phá khó tin, nàng còn phải đội tóc giả, ba cầm thú kia chắc cũng phải đội phải không?

- Không có đâu! Còn phải trang điểm cho các nàng- Khóe miệng Tiểu Trúc cũng có chút run rẩy, nhìn ba người có chút anh khí dễ nhìn vừa rồi biến hình thành gay như vậy cũng cần phải có tâm lý kiên cường - Đúng rồi, ta còn phải trang điểm cho người nữa! Qua đây ngồi đi - Tiểu Trúc nhớ đến người trước mặt còn chưa trang điểm, vì thế bắt đầu động thủ.

Hoa Chi Phá chỉ cảm thấy da đầu run lên một hồi, ngoại trừ lần đầu tiên là Niệm Khanh trang điểm cho thì sau này nàng vẫn không thích trang điểm, cảm giác giống như hóa trang cho xác chết vậy, cảm giác này thật... sống không bằng chết!

Cho dù không đồng ý thì cũng không có cách phản kháng, ngay cả không ngoan nhất là Phong Chi Lôu cũng đã bị Tiểu Hồng tra tấn đến mức nghe lời như vậy, huống chi là Hoa Chi Phá luôn luôn hiểu thời thế!

Vì thế bốn cầm thú tiếp tục bị tra tấn bi thảm hết tâm nương tử chờ xuất giá, chỉ còn kém nước đội khăn voan hồng để đợi tứ đại hoa khôi đến ngắm nghía.

Sở dĩ cuộc đời thú vị là vì khắp nơi đều có chuyện ngoài ý muốn.

Bốn người Phong Chi Lôu, Hoa Chi Phá, Tuyết Chi Lạc, Nguyệt Chi Loạn xoay xử khó khăn rồi bơ phờ tiêu sái đi ra, trong phút chốc, bốn bề yên tĩnh không tiếng động, nói cách khác là tất cả người nhìn thấy các nàng đều choáng váng.

Niệm Khanh coi như còn tốt vì tối thiểu nàng đã nhìn Hoa Chi Phá mặc nữ trang một khoảng thời gian rất dài, còn Vị Triều, Du Lăng, Ly Tuyết lại chỉ nhìn thoáng qua, vốn sức ảnh hưởng của một người đã rất lớn mà hiện tại, bốn người đứng cùng nhau ở trước mặt các nàng, thật không thể không trợn tròn mắt.

Bốn cầm thú mặc nữ trang thật sự là...

Người tuyệt đối không thể cho rằng bốn (coi như là) mỹ nữ trước mặt lại là bốn kẻ vô tâm vô phế, miệng đầy lời thô tục, tư tưởng đen tối không chịu nổi, là bốn tên cầm thú!

Bốn người lẳng lẳng đứng đó không nói một lời, có chút cứng ngắt mất tự nhiên thật càng thêm hương vị.

- ...Lạc Nhân? - Du Lăng ho khan, nhìn xong cả người nàng đều như nằm mơ, không thể nào! Nữ tử đáng vẻ phục tùng e lệ trước mặt nàng là kẻ biến thái với hồng y sao? Người không chăm chỉ, lười muốn chết, chỉ cần đổi trang phục trên người cũng có thể thay hình đổi dạng như vậy?

Tuyết Chi Lạc nghe Du Lăng gọi thì ngẩng đầu theo bản năng, thấy vẻ mặt bất khả tư nghị của nàng ta thì không khỏi bĩu môi, thật không đó? Anh đây nam trang thì soái khí rồi tinh rồi mù, nữ trang thì đẹp cực kỳ bi thảm, người trưng bộ mặt như thấy quý vậy làm gì! Tuyết Chi Lạc trợn mắt, xì một tiếng không thèm để ý đến nàng ta nữa.

Nguyệt Chi Loạn bất động thanh sắc nhìn về phía Ly Tuyết, chỉ thấy ánh mắt đối phương rõ ràng đang nhìn mình lại bối rối tránh né, không thể nào? Chị đây không phải chỉ là mặc nữ trang thôi sao, chẳng lẽ đã mê hoặc Ly Tuyết nhà ta? Thật không ngờ ta cũng thuộc loại quốc sắc thiên hương.

Phong Chi Lôu không bình tĩnh giống mấy người kia, nàng bị Tiểu Hồng tra tấn thừa sống thiếu chết ở bên trong thì làm sao nàng có thể không thương tâm được!

- Vị Triều... Tiểu Hồng nhà người ngược đãi ta! Người phải làm chủ cho ta! - Vội chạy đến chỗ Vị Triều ngồi, tuy rằng không có mắt sau lưng nhưng nàng có thể cảm giác được ánh mắt nóng rực như muốn thiêu chết người sau lưng, oán niệm của Tiểu Hồng!

Chỉ có điều Phong Chi Lôu đã quên một việc: Nàng vừa mới đổi sang nữ trang, mà vật áo nữ trang rõ ràng là dài hơn nam trang, hơn nữa trang phục cũng không nhẹ nhàng như nam trang, cho nên Phong Chi Lôu đã giẫm phải vật áo của mình, sau đó hoa lệ ngã dúi người về phía Vị Triều.

Biết mình sắp rơi xuống đất đầy đau đớn nên Phong Chi Lôu nhanh nhắm mắt lại, nàng không thích trợn tròn mắt chờ chết. Nhưng sau đó lại không thấy đau đớn như trong tưởng tượng mà là một bề mặt mềm ấm, trước ngực nàng bị cái gì đó bao trùm. Phong Chi Lôu mở mắt ra liền thấy cảnh tay Vị Triều đang đặt ở trên ngực mình.

Phong Chi Lôu sốc, cực kỳ sốc!

Phong Chi Lâu nhìn thẳng về phía trước và thấy mặt mình chỉ cách bộ ngực của Vị Triều tầm nửa cánh tay, nếu Vị Triều không ngăn lại thì trăm phần trăm nàng sẽ vọt vào lòng của Vị Triều, sau đó... nàng chắc chắn sẽ cảm thán cuộc sống tốt đẹp. Nhưng Vị Triều lại ra tay ngăn cản, hơn nữa vị trí đặt tay lại ở chỗ không hề đẹp như vậy, nàng làm sao chịu đựng nổi đây!

Phong Chi Lâu chỉ còn thiếu nước rơi lệ đầy mặt:

- Vị Triều, không ngờ người lại phi lễ với ta... thì ra ta mặc nữ trang lại cho người có ý muốn phạm tội như vậy!

Cái gì gọi là vừa ăn cướp vừa la làng? Chính là Phong Chi Lâu lúc này!

Vị Triều rất cuộc lạnh mặt không được nữa, trên da thịt trắng nõn lộ ra một chút phấn hồng, nhanh chóng thu hồi tay lại:

- Ta không đụng đến gì cả! - Lời này có cảm giác giấu đầu lòi đuôi, nhưng ngầm đến hàm ý thâm sâu bên trong thì...

Niệm Khanh, Ly Tuyết, Du Lăng nhin không được là người cười đầu tiên, tiếp theo là Hoa Chi Phá, Tuyết Chi Lạc, Nguyệt Chi Loạn cũng ôm bụng cuồng tiếu, còn thiếu nước lăn lộn trên mặt đất, hình tượng thực nữ lập tức biến mất không còn gì. Bốn nha hoàn lúc đầu cũng sững sốt, sau đó cũng như nhớ ra cái gì mà cười thành tiếng.

Vị Triều nhìn mọi người rồi ngẫm lại câu nói vừa rồi của mình, cuối cùng cũng phát hiện ra lỗi, màu hồng trên mặt càng thêm sâu sắc, có xu thế thành hồng đậm. Thật oan ức cho nàng, rõ ràng không làm gì lại bị mọi người cười nhạo như vậy.

Nếu không phải vì ngăn Phong Chi Lâu lại thì nàng cũng sẽ không rơi vào tình huống này. Nếu nàng né ra thì Phong Chi Lâu nhất định sẽ đụng phải ghế đá mà nàng đang ngồi, đến lúc đó sẽ xảy ra chuyện đầu rơi máu chảy. Nếu nàng không đưa tay ra thì Phong Chi Lâu nhất định sẽ đụng phải

người nàng, nàng không phải kẻ ngốc nên tất nhiên sẽ không để cho như vậy.

Vì thế Vị Triều lựa chọn dùng nội kinh ngầm phá giải đà ngã của Phong Chi Lôu, lại không ngờ tay mình lại lạc đến chỗ không mấy đẹp, gián tiếp ăn đậu hũ của Phong Chi Lôu. Ăn đậu hũ còn chưa tính, nàng còn sống chết mặc bay nói một câu "không đụng đến gì", hàm ý không phải là nói ngược Phong Chi Lôu bé sao!

Chuyện này giống như một người sau khi ăn sạch người ta thì phải mông bỏ đi, trước khi đi còn nói một câu: "Dáng người của người quá kém, không khơi dậy nổi hứng thú của ta". Thật vô sỉ đến cỡ nào!

Vị Triều xấu hổ, Phong Chi Lôu nhìn bộ dạng của Vị Triều xong thì mở cờ trong bụng.

Có thể đánh vỡ mặt than của Vị Triều bằng sơn thì hy sinh chút này có là gì? Đừng nói tập kích ngược, dù là cời sạch cũng không thành vấn đề! Đương nhiên, hàm ý sâu khắc là mọi người cùng nhau cời đồ.

- Vị Triều, chẳng lẽ người không định chịu trách nhiệm? Người sờ ta xong rồi định bỏ qua như vậy? - Phong Chi Lôu mặc kệ, ta là người tùy tiện như vậy sao? Tối thiểu thì người phải cho ta sờ lại mới được!

Trừ bỏ hai đương sự Vị Triều và Phong Chi Lôu thì mọi người đều tự giác không phát ra tiếng động, chỉ lẳng lẳng nhìn Phong Chi Lôu đùa giỡn 'bảo vật'.

Nhân tài! Vô sỉ đã đạt tới cảnh giới - Hoa Chi Phá thâm nghĩ.

Thiên tài! Biến bị động thành chủ động, lợi hại! - Tuyết Chi Lạc thâm nghĩ.

Dâm tài! Dám hy sinh mặt mũi để trèo được lên người Vị Triều, mạnh! - Nguyệt Chi Loạn gật đầu.

Làm sao Vị Triều có thể từng gặp người như vậy, chuyện như vậy, nàng không biết phải làm sao, ánh mắt cầu cứu nhìn về phía Niệm Khanh, Ly Tuyết và Du Lăng, đáng tiếc ba người đều trưng vẻ mặt ta-không-nhìn-thấy-gì, thiếu chút nữa khiến nàng tức chết.

Băng sơn đấu với vô lại, xem ra rất hợp nhau! - Niệm Khanh kích động nhất, tốt tốt, thật quá tốt, cái nàng muốn chính là hiệu quả này.

- Người muốn thế nào? - Vị Triều băng sơn không có nghĩa là nàng không có tình cảm, nàng thuần khiết lại càng không có nghĩa là nàng sẽ khuất phục trước gian kế của Phong Chi Lôu, bị nàng ta trèo đầu cười cổ.

- Dù thế nào thì ta cũng là nữ tử trinh liệt, mặc dù không phải là loại người bị người sờ một chút sẽ đi nháy hồ, nhưng cũng không phải là người tùy tiện như vậy! - Phong Chi Lôu nhìn mặt Vị Triều không có phản ứng, tốt lắm, tiếp tục - Nếu ta đã bị người làm ô nhục, vậy thì ta đành miễn cưỡng chịu thiệt chút mà cười người, hoặc là người để ta sờ lại là hòa.

'Nữ tử trinh liệt'? 'Làm ô nhục'? Ba cảm thú còn lại có xúc động muốn nôn, người khẳng định những lời này là nói người, không phải nói người khác? Ta thấy phần sau câu nói mới là mục đích thật sự của người mới đúng phải không!

'Cười Vị Triều'? 'Sờ lại'? Dù thế nào thì người cũng chiếm tiện nghi!

Vốn mặt Vị Triều hơi hồng thì giờ chậm rãi biến thành đen, vốn có một chút áy náy thì giờ biến mất không còn gì. Nàng có hảo tâm, không ngờ nàng ta lại có tâm tư xấu xa như vậy, sớm biết vậy thì vừa này để nàng ta đập phải đá chết luôn cho rồi!

- Người khẳng định? - Hai lựa chọn như vậy thì băng sơn cũng phun lửa! Hiện tại Vị Triều đã không còn là băng sơn mà là núi lửa đang muốn phun trào. Tay phải Vị Triều đặt ở trên bàn đá hơi nắm lại, một góc bàn đá trở thành bột trong tay nàng.

Phong Chi Lâu mở to mắt nhìn kỳ tích, trên đầu đổ mồ hôi, thì ra Vị Triều cũng là người có võ công cao cường!

- Trong hoàn cảnh như vậy lỡ đụng chạm là điều không tránh khỏi, sao ta có thể vô sỉ như vậy được? Nói đùa, nói đùa thôi, ta thuần khiết như vậy sao có thể nói ra loại lời này chứ? - Phong Chi Lâu ho khan hai tiếng rồi đứng thẳng người, vẻ mặt chính trực, chỗ nào còn vẻ đáng khinh vừa rồi!

Thật là so với Thiểm Tứ Xuyên* còn mau hơn! - Ba cầm thú còn lại cảm thán.

*Nghệ thuật diễn kịch đặc thù ở Tứ Xuyên, thay đổi mặt nạ nhanh chóng để biểu đạt nội tâm nhân vật.

Vị Triều lạnh lùng nhìn Phong Chi Lâu một cái, không cần nhiều lời, trong lòng nàng đã hạ quyết tâm phải dạy cho người này một bài học!

Dù là băng sơn thì cũng biết ghi thù!

TỨ CẦM THÚ VÀ TỨ HOA KHÔI

Phá Quân Tinh

dtv-ebook.com

Chương 24

Trò khôi hài ra đời từ miệng Vị Triều bị đàn áp như vậy khiến mọi người có mặt đều tiếc hận không thôi.

Phấn khích làm sao! Đáng tiếc, đáng tiếc, đáng tiếc người nào đó không hiểu phong tình - Du Lăng âm thầm cảm thán - Vào những lúc này thì Phong Chi Lâu nên lôi Vị Triều vào phòng tâm sự! Vấn đề cưới gả sao có thể nói rõ ràng trong tức thì được? Thật đáng tiếc! Ngay cả Du Lăng vẫn luôn bên cạnh Niệm Khanh mà cũng có ngày càng nhiều ý nghĩ xấu xa, thật tội lỗi!

Ba cầm thú cũng cảm thán, cơ hội tốt như vậy! Lâu, người nên chọn lột sạch quần áo! Không phải người luôn nói muốn tập kích Vị Triều sao? Ngay cả chút chuyện như thế còn chưa dám thì người tập kích kiểu gì! Tiếc hận không thôi.

- Được rồi được rồi, bây giờ hãy để chúng ta nhìn xem bốn các người trong bảy ngày qua học nghệ thế nào đi - Niệm Khanh cũng không dám để các nàng làm loạn tiếp nữa, đến cả Vị Triều cũng phát hỏa, mà chuyện này vốn còn khó hơn cả chuyện mặt trời mọc đằng Tây! Ngay cả ngày đó cũng không khiến Vị Triều phát hỏa, người tên Phong Chi Lâu này cũng có chút bản lĩnh.

Vô lại quả là vô lại!

- Ai bắt đầu trước? - Ly Tuyệt cố ý không nhìn Nguyệt Chi Loạn mà nhìn về phía Hoa Chi Phá.

Hoa Chi Phá bị Ly Tuyết nhìn thì kinh động - Shit, người nhìn ta làm gì chứ!

Nguyệt Chi Loạn cau mày - Ly Tuyết đang động tâm với ta sao? Mới vậy đã thẹn thùng rồi sao?

Ly Tuyết cũng không biết sao mình lại thế, nhìn cảnh Nguyệt Chi Loạn mặc nữ trang khiến nàng luôn cảm thấy quái dị vô cùng, rõ ràng biết nàng ta là nữ tử nhưng mà, thấy nàng ta ăn mặc như vậy thì trong lòng nàng loạn loạn nên không dám nhìn thẳng vào nàng ta.

Ly Tuyết vừa nói ra lời này thì ai nấy đều không lên tiếng, nói đùa, không học được gì thì làm sao biểu diễn cho các người xem!

Vị Triều thấy Phong Chi Lâu nhìn quanh rõ vẻ giả ngu thì trong lòng lại có khí, chỉ biết ăn đậu hũ của nàng thôi, thối một khúc cũng không được, sao trên đời lại có người ngu xuẩn như vậy? Đã ngu xuẩn lại còn vô lại muốn chết! Nhớ tới một màn vừa rồi bị Niệm Khanh, Du Lăng, Ly Tuyết nhìn thấy... xem ra cuộc sống của nàng không thể thanh bình như trước nữa.

- Phong Chi Lâu, người lên đi! - Lời Vị Triều làm tất cả người có mặt đều sững sốt, quả nhiên Vị Triều đã tức giận, bình thường với những chuyện này nàng đều chỉ đứng ngoài nhìn chứ không hề quản.

- Hả? Ta? - Phong Chi Lâu nhìn Vị Triều mặt lạnh, biết nàng ta đang trả thù, nhưng trả thù thì trả thù, không sao cả, không sợ người trả thù, chỉ sợ người không cần ta - Được! Để ta vì tứ đại hoa khôi của chúng ta mà tấu một danh khúc tuyệt thế chưa từng có từ trước tới giờ! - Tuy rằng nàng không học được gì nhưng tuyên bố hùng hồn vẫn không thể thiếu được.

Từ bên hông rút ra ống tiêu đồ đôi với Vị Triều mà nàng cứng rắn đoạt được từ trong tay Vị Triều, lựa tư thế đẹp rồi bắt đầu thổi.

Khúc tiêu của Phong Chi Lôu không có giai điệu cũng không liền mạch, so với Vị Triều thì thật khác nhau một trời một vực, không hơn nổi đồng bầy nhầy.

- Fuck! Đừng thôi nữa, sắp có người chết! - Hoa Chi Phá chịu không nổi nữa lấy tay bịt lỗ tai - Nhạc đám tang sao!

Nguyệt Chi Loạn cũng lấy tay xoa vành tai, vẻ mặt ghét bỏ nói:

- Có làm không thể, khó nghe như vậy?

Tuyết Chi Lạc vỗ trán:

- Hình như ta thấy Diêm Vương ngoắc tay với ta!

Phong Chi Lôu thấy phản ứng của mọi người không tốt cũng không thôi nữa, gì chứ, vốn ta không thể mà.

Mọi người đổ mắt về phía Vị Triều, đây là người người dạy dỗ?

Vị Triều mặt vốn đen lại càng đen, thiếu chút nữa thành than chì, Phong Chi Lôu! Mình dạy tận tâm hết sức như vậy mà nàng ta không chăm chỉ học, chỉ biết đùa giỡn vui chơi, giờ hại mình mất mặt,thật là... nàng đều có ý muốn bóp chết người.

- Được rồi, Lạc Nhân, người lên đi - Du Lăng thừa dịp lúc Phong Chi Lôu biểu diễn đã kêu Tiểu Linh quay vào lấy kiếm, hiện tại vừa lúc đến lượt Tuyết Chi Loạn múa.

Ba cầm thú vừa rồi chưa để ý, giờ nghe biệt danh Du Lăng gọi cả ba người phát lạnh sau lưng. Lạc Nhân? Biệt danh này thật sự... rét lạnh quá đi! Các nàng đều tưởng tượng đến một màn như thế này:

"Ở trong Tuyệt Tình cốc, một nam một nữ kích động ôm nhau.

- Quá nhi...

- Cô cô...

- Quá nhi....

- Cô cô....

- Quá nhi.....

- Cô cô....."

Hiện tại thì hai khuôn mặt trên biển thành Tuyết Chi Lạc và Du Lăng, hừ hừ, gió lạnh ngàn năm!

Tuyết Chi Lạc không biết suy nghĩ của ba cầm thú, nếu không kiếm trong tay nàng chắc chắn sẽ đâm thẳng đến người các nàng, tự kỉ cũng có mức độ thôi!

Rút bảo kiếm, Tuyết Chi Lạc bắt đầu múa kiếm lần đầu tiên trước mặt đại chúng trong cuộc đời nàng.

Không thể không thừa nhận Tuyết Chi Lạc múa cũng tạm được, vẫn có nề nếp vẫn có thể xem, Du Lăng cũng chậm rãi thả lỏng dần.

Chỉ có điều, có một câu nói rất đúng, là vui quá hóa buồn.

Cùng một sai lầm với Phong Chi Lô, Tuyết Chi Lạc cũng bị giẫm phải váy nữ trang, cũng may nàng tỉnh táo xoay người một cái, mặc dù hơi liêu xiêu nhưng cũng đã thoát khỏi nguy cơ bị ngã. Đang muốn vung kiếm múa tiếp thì... Hử? Kiếm trong tay đâu? Nhìn bàn tay trống trơn rồi nhìn hướng trước mặt, Tuyết Chi Lạc hoảng sợ nhìn cảnh bảo kiếm cắm thẳng tắp trên cây đại thụ phía sau Du Lăng.

Phù, nguy hiểm thật!

Tuyết Chi Lạc không thấy nhưng mọi người thấy hết.

Bảo kiếm rời tay Tuyết Chi Lạc rồi bay thẳng đến mặt Du Lăng, cũng may Du Lăng là cao thủ nếu không thì đã chết trong tay tay mơ như Tuyết Chi Lạc. Trong nháy mắt thanh kiếm đi chệch hướng và đâm vào thân cây sau lưng Du Lăng.

Vì thế, không thể nghi ngờ, Tuyết Chi Lạc cũng thất bại kinh thiên động địa, người liên quan là Du Lăng thì sắc mặt tất nhiên không tốt. Phong Chi Lôu thối khó nghe nhưng ít nhất không chết người được, còn Tuyết Chi Lạc lại suýt giết chết nàng, thật là một người so với một người lại càng kém hơn! Thật không chịu nổi! Đây chính là đệ tử nàng tự dạy dỗ! Giờ nàng có thể lý giải tâm tình của Vị Triều, rất bi thảm!

Thấy Tiểu Lục lấy ra giấy bút nghiên mực là Nguyệt Chi Loạn biết đến lượt nàng lên sân khấu, thầm thấy may mắn vì cái mình học là thư pháp, hẳn sẽ không thất bại giống Phong Chi Lôu và Tuyết Chi Lạc, cùng lắm cũng chỉ viết xấu một chút.

Sự thật chứng minh, chuyện ngoài ý muốn vẫn luôn xảy ra.

Ngay lúc Nguyệt Chi Loạn hoa lệ hạ nét bút cuối cùng thì lỗ mũi nàng đột nhiên ngứa ngáy, nàng nhắm mắt nghiêng đầu hắt xì một cái, nghiên mực bên cạnh trực tiếp văng khỏi bàn. Còn lực tay nàng cắt một đường thẳng tắp qua tờ giấy bằng bút. Nếu chỉ có vậy thì chẳng nói, nhưng vấn đề là cái nghiên mực vừa mới bị cái hắt xì tạo gió lớn thổi bay đi kia, toàn bộ mực nước trên nghiên dừng ở một bên mặt Ly Tuyết đang đứng nhìn Nguyệt Chi Loạn viết.

Trên làn da hồng nhuận loang lổ những vết đen, Nguyệt Chi Loạn nhìn mà choáng váng, theo bản năng liền giúp Ly Tuyết lau đi vết mực trên mặt mà quên mất chuyện mực nước càng lau càng lan.

Vì thế, một 'mỹ nữ châu Phi' được sinh ra dưới tay Nguyệt Chi Loạn.

- Người... - Ly Tuyết đưa tay sờ lên mặt thì chỉ thấy lòng bàn tay nàng tràn đầy màu đen của mực nước - Nguyệt Chi Loạn, người cố ý! - Cho dù tính tình Ly Tuyết hòa đồng thì cũng bị người này chọc tức chết, hận không thể cầm nghiên mực đập chết nàng ta! Từ lúc ra đời đến giờ nàng đã bao giờ phải chịu 'đãi ngộ' như thế này? Thật vô cùng nhục nhã!

- Không phải! - Oan uổng quá, bị hắt xì sao có thể trách ta? Ai kêu người đứng bên cạnh ta!

Mọi người có mặt nhìn Ly Tuyết từ một mỹ nữ tuyệt thế biến thành một bà cô mặt đen thì đều không nhìn được mà cười thành tiếng.

Vị Triều cười giống như Tuyết Liên nở hoa, tuy rằng chỉ trong nháy mắt nhưng vẫn khiến Phong Chi Lôu choáng váng, nếu có một ngày Vị Triều nhìn ta mà cười như vậy, cho dù là thần tiên ta cũng không làm.

Du Lăng cười lại tạo cảm giác phủ mị, mắt phượng cong lên, môi đỏ chu đan, cả người tản mát ra một luồng khí quyến rũ. Tim Tuyết Chi Lạc nảy mạnh lên, nàng cảm thấy như nhìn thấy Mẫu Đơn nở hoa, tuyệt thế khuynh thành.

- Tiểu thư, mặt của người... - Tiểu Lục lau mặt cho Ly Tuyết bằng ống tay áo rồi thì thầm bên tai nàng gì đó, Ly Tuyết tức giận dậm chân một cái, hung hăng lườm Nguyệt Chi Loạn một cái rồi bỏ đi thẳng. Còn gì để mà xem! Người đầu tên như vậy, người thứ hai như vậy, người thứ ba cũng như vậy, người thứ tư khẳng định cũng như thế!

Ly Tuyết bị Nguyệt Chi Loạn chọc tức bỏ đi, ba hoa khôi còn lại cũng liên tục lắc đầu.

- Không cần xem tiếp, ngay cả dây đàn Hoa Chi Phá cũng chưa sờ qua! - Niệm Khanh cũng không muốn Hoa Chi Phá bôi nhọ mình nên nói thẳng, Ly Tuyết cũng đi rồi, ba người các nàng còn tranh chấp làm gì?

- Bốn người thật sự là... - Du Lăng nhìn bốn cầm thú vô tội trước mặt - Vô dụng!

Vị Triều nhớ tới mặt của Ly Tuyệt thì gật đầu thật mạnh.

- Các người... bỏ đi, muốn làm gì thì làm! - Niệm Khanh thấy mặt bốn cầm thú thì đau đầu - Mặc kệ các người biểu diễn cái gì, nếu không thắng được đại hội thanh lâu thì các người tự biết hậu quả!

Bốn người trầm mặt, vớ vẩn, hậu quả, hậu quả! Ngoài bản thân còn có hậu quả nào khác!

TỨ CẦM THÚ VÀ TỨ HOA KHÔI

Phá Quân Tinh

dtv-ebook.com

Chương 25

Ngày qua ngày, chẳng mấy chốc chỉ còn một tháng là đến đại hội thanh lâu, đáng tiếc là bốn cầm thú vẫn như cũ không biết cái gì.

Cũng không thể trách các nàng, các nàng không phải là thiên tài thì sao trong vòng một tháng có thể học được thổi tiêu, đánh đàn, múa kiếm, thư pháp? Mục tiêu cả đời của các nàng là ăn no xong chờ chết, cho nên các nàng càng không muốn gắng hết sức học, dù liều mạng học thì các nàng cũng không đủ chỉ số thông minh để học được. Nếu một tháng mà học được chỉ cần một nửa như tứ đại hoa khôi thì tứ đại hoa khôi còn cái gì mà lên mặt!

Các nàng đến đây cũng đã được một tháng, thời gian trôi qua nhanh như nháy mắt.

Hôm nay bốn cầm thú rất cao hứng, bởi vì hôm nay là ngày nhận lương, mỗi người năm lượng, tổng là hai mươi lượng bạc, là số tiền không phải nhỏ. Các nàng sớm đã không còn ngu ngốc như xưa, đãi ngộ của Niệm Khanh với các nàng là rất cao, tiểu tư bình thường trong Điều Lan Thủy Tạ Lâu một tháng chỉ được ba hoặc bốn lượng, so ra vẫn coi là lương cao!

Tính ra thì các nàng cũng được coi là thành phần trí thức thượng lưu ở cổ đại.

- Lão đại, chúng ta có nên chạy trốn không? Tỷ thí gì đó khẳng định chúng ta không thắng được! - Phong Chi Lâu tuy rằng rất luyện tiếc Vị Triều nhưng đến giờ, Vị Triều 'muội muội' vẫn chưa 'bị bắt' nên chắc chắn

sẽ không bênh nàng, nói cách khác, bốn các nàng nếu thật phải đi bán thân cũng sẽ không có người ngăn cản.

- Người cho các nàng là gốc sao? Chúng ta nữ trang các nàng cũng thấy, nam trang cũng đã thấy, lại còn ký khế bán mình, có Ly Tuyệt nhà Loạn nhi ở đây, vẽ chân dung truy nã còn không phải là chuyện nhỏ sao? Lai lịch bốn nữ nhân kia cũng không phải đơn giản, có lẽ chúng ta còn chưa ra khỏi Ô Tô đã bị bắt về, chặc chặc, chọc giận bốn lão phật gia kia thì rõ ràng là tự tìm đường chết - Sao Tuyệt Chi Lạc chưa nghĩ tới chuyện chạy trốn, nhưng chỉ cần nhớ tới hồng y làm mình động tâm thì lập tức nén lại ý niệm này.

Nguyệt Chi Loạn bới bới tóc giả:

- Ôi chao, không ngờ ta mặc nữ trang thật không tồi, người xem, những người đó đều trợn tròn mắt! - Chỉ phía bên kia đường, bốn nam nhân bộ dạng đứng đắn đang ngắm trộm các nàng, trong lòng cười thầm, chị đây cũng có thị trường.

Hoa Chi Phá nhìn bốn người các nàng mặc nữ trang, thật không uổng phí sắc đẹp! Đương nhiên chỉ cần không mở miệng thì các nàng sẽ giống tiểu thư khuê các, còn nếu mở miệng thì... sẽ giống bà cô bán thịt lợn ngoài chợ!

- Tại sao không có người không có mắt đến đùa giỡn chúng ta? Không phải truyện đều viết vậy sao? - Nghe xong lời của Nguyệt Chi Loạn thì Phong Chi Lâu rất hưng phấn, nàng cũng không ngờ mình mặc nữ trang ở cổ đại lại thật sự không tồi, nếu phóng tới hiện đại thì khẳng định không thiếu người theo đuổi nàng.

- Chuyện này dễ thôi, người đi ra đùa giỡn công tử nhà người ta thì không phải là được rồi sao? Dù sao thì người cũng không hiểu rụt rè là gì

mà - Tuyết Chi Lạc kỳ thật cũng rất muốn xem sự kiện thường có trong cố đại là đùa giỡn, chẳng qua miệng cũng không quên xia xói Phong Chi Lôu.

Phong Chi Lôu vừa định phản bác lại thì bị Hoa Chi Phá ngắt lời:

- Vừa khéo, bốn lăm độ bên tay trái có một công tử mập mạp đang nhìn chăm chăm chúng ta, hơn nữa nhìn cách hăn ăn mặc thì chắc chắn là người có tiền, chắc hăn có thể bao chúng ta!

- Làm sao làm sao! - Phong Chi Lôu kích động, mắt không quên nhìn trực tiếp nam nhân 'có thể bao chúng ta', trước tiên phải nhìn xem mặt mũi thế nào đã rồi nói sau - Oa Fuck, lợn đầu thai! Béo như vậy! - Một mình hăn có thể nặng hơn ba Vị Triều.

- Ôi chao, bốn chúng ta trang điểm vào cũng có thể coi như là cấp bậc hoa huệ, tuy rằng không thể so với hoa sen là tứ đại hoa khôi nhưng cũng không đến mức người coi trọng chúng ta đều là loại mặt hàng kia chứ! - Nguyệt Chi Loạn lắc đầu, khởi đầu không tốt!

Tuyết Chi Lạc cũng cau mày, dù sao cũng là lần đầu tiên nàng mặc nữ trang ra ngoài, nếu gặp phải kẻ xấu đùa giỡn dù một chút thì thật sự sẽ khiến nàng có bóng ma tâm lý!

- Hăn đến đây! - Hoa Chi Phá nhìn lướt qua Phong Chi Lôu, Tuyết Chi Lạc, Nguyệt Chi Loạn, rất nhanh tất cả có chung ý tưởng: Đầu heo đưa đến cửa, không thể không làm thịt!

- Ta thấy bốn vị cô nương rất lạ mặt, không biết là tiểu thư nhà ai? - Nam trang đầu heo làm về một bộ dạng chỉ có ở quân tử, xoa cái cằm đầy thịt hỏi.

- Vị công tử này, chúng ta theo phụ thân vừa đến Ô Tô không lâu, hôm nay là lần đầu tiên xuất môn, cho nên... - Tuyết Chi Lạc làm bộ thật nữ tính,

nói đến đây thì ngừng, Hoa Chi Phá, Phong Chi Lôu, Nguyệt Chi Loạn nhìn xong bội phục không thôi, ta rất muốn nôn.

- Vậy sao... được được, tiểu sinh rất quen thuộc với thành Ô Tô, tiểu sinh có thể dẫn bốn vị tiểu thư đi xung quanh một chút không? - Đầu heo vừa nghe xong mắt sáng rỡ.

- Như vậy...như vậy thật không phải, lại làm phiền đến công tử! - Hoa Chi Phá cũng thập phần phối hợp nói, ta muốn giết người, đầu heo này cứ nhiên muốn một tên trúng bốn con chim, quý dâm đấng!

- Không phiền không phiền, có may mắn phục vụ bốn vị tiểu thư là phúc của tiểu sinh! - Khà khà, bốn con ngốc, đến lúc đó, đem đến chỗ không có người không phải là mình muốn làm gì thì làm sao! Tại Ô Tô này còn có lão cha mình giải quyết chuyện 'bất bình' mà!

Phong Chi Lôu nhìn thẳng nhãi này thì biết ngay là không phải mặt hàng tốt gì, tia dâm đấng trong mắt bắn ra cả tá, chắc chắn là muốn tìm chỗ không có người rồi làm thịt các nàng, Fuck, sao có thể cho hãn mẫn nguyện được!

- Không biết bốn vị tiểu thư đã ăn cơm chưa? Bằng không hay chúng ta ăn cơm trước rồi mới đi dạo? - Đến lúc đó mình hạ dục trong rượu, thịt bốn người này còn không phải dễ như trở bàn tay?

- Được! - Nguyệt Chi Loạn gật đầu, tiểu nhân, bọn ta sợ người sao! Tuy bốn chúng ta không phải là cao thủ võ lâm nhưng cũng là đã từng học Taekwondo tạp bộ!

Nam tử đầu heo không hổ là kẻ có tiền, tìm đến tửu lâu tốt nhất Ô Tô, còn mượn một gian sương phòng, quả nhiên có âm mưu! Bốn cầm thú cũng không khách khí với hãn, từ lúc đồ ăn bưng lên thì không chút nường tay, người nào người nấy ăn bạt mạng, một mâm cũng đến bốn năm mươi lượng, tên mập kia trực tiếp choáng váng.

- Ôi, có phải chúng ta ăn hơi nhiều không? Tiêu tiền của công tử, sao có thể không biết xấu hổ như thế? - Hoa Chi Phá giả bộ nói, đầu lộn chết toi, đây là kết cục của người.

- Không có gì, đây chỉ là chút lòng thành, ha ha, không đủ liền gọi tiếp - Nam đầu heo cười hơi cứng ngắt, mặc dù hăn có tiền nhưng cũng là lấy từ cha hăn, mỗi tháng trăm tám mươi lượng, bữa cơm này đã hết luôn nửa tháng tiền tiêu dùng của hăn, sao hăn có thể không đau lòng! Nhưng nhìn đến bốn người như hoa như ngọc ngồi đối diện thì lại luyến tiếc!

Đồ ăn đưa lên, bốn người biết đồ trong tửu lâu sẽ không có vấn đề gì, hơn nữa tên mập cũng chưa đi ra ngoài nên đồ ăn này không có vấn đề gì, vì thế yên tâm lớn mật ăn tiếp.

- Ha ha, bốn vị tiểu thư ăn từ từ, tiểu sinh đi ra ngoài một chút sẽ lập tức quay lại, thuận tiện đi thúc giục bọn họ nhanh tay lên, sao rượu còn chưa đưa lên - Kỳ thật ngay từ đầu hăn đã bảo tiểu nhị rằng hăn sẽ tự đi lấy rượu nên giờ hăn đi lấy rượu thật.

Hăn không đi, làm sao hạ được?

Bốn người thấy hăn đi rồi cũng dừng đũa:

- Tên mập chết tiệt này nhất định đi chuẩn bị, ta đoán rượu sẽ có vấn đề, chúng ta nên thừa dịp hăn không chú ý đổi cho hăn hay định thế nào? - Tuyết Chi Lạc không nỡ bỏ nhìn thoáng qua đồ ăn trên bàn, chẹp, đáng tiếc, đồ ăn ngon như vậy!

- Còn không đơn giản sao, trực tiếp cho ăn gạch! - Phong Chi Lôu chỉ sợ thiên hạ không loạn - Ta vẫn muốn thử cảm giác dùng gạch ném người khác! Lần này dâng lên tận cửa, vừa đúng lúc hoàn thành tâm nguyện nhiều năm của ta! - Nhìn bình hoa ở một góc sương phòng, chặc chặc, vừa đúng lúc thay thế gạch!

Fuck! Người cũng quá ác! Ba người liếc nhau, đủ bừa hãn!

Bốn người thương lượng đối sách xong ngồi yên chờ đầu heo tới cửa. Chỉ chốc lát sau, đầu heo công tử đã tới, trong tay bưng một bầu rượu:

- Ha ha, ta thuận tiện lấy lên, bốn vị tiểu thư nếm thử xem, đây là rượu ngon đó! - Rót cho bốn người mỗi người một ly, hẳn cũng rót một ly cho mình, mắt sớm đã híp thành một đường, nâng chén chờ các nàng uống.

- Chết, châu sai (trâm có gắn hạt trân châu) của ta không thấy đâu! - Phong Chi Lôu, Hoa Chi Phá, Tuyết Chi Lạc vừa định uống thì Nguyệt Chi Loạn đột nhiên kêu lên - Chắc không cẩn thận đánh rơi ở đây rồi.

Giả vờ giỏi! Thời gian vừa khớp! Ba người nháy mắt với Nguyệt Chi Loạn mấy cái.

- Vậy hả? Chúng ta cùng nhau tìm xem! - Thiếu chút nữa thì... thật là! Đáng chết! Châu sai, nhanh đi ra! Đừng làm chậm trễ đại sự của ca ca.

Mọi người đều buông chén rượu bắt đầu tìm châu sai ở trong miệng Nguyệt Chi Loạn. Phong Chi Lôu đi đến chỗ để bình hoa, thừa dịp đầu heo không chú ý rút một cây trâm trên đầu ném xuống - A! Ở trong này!

- Làm sao làm sao! - Đầu heo công tử kích động lập tức chạy qua, gập lưng định nhặt lên, không ngờ cộp một tiếng, trước mắt hẵn tối om, ngã xuống hôn mê bất tỉnh.

Phong Chi Lôu phỉ tay, nói:

- Đáng tiếc, bình hoa đẹp như vậy bị vỡ! Nhưng mà cảm giác này, thật con mẹ nó tốt! - Thì ra là Phong Chi Lôu thừa lúc đầu heo công tử nhặt châu sai lên thì trực tiếp đập một bình hoa xuống đầu hẳn, cảm giác trong nháy mắt kia thật không thể diễn tả.

- Người nói xem, nếu hãn là người tốt thì làm sao? - Tuy rằng khả năng này rất nhỏ nhưng không phải không có - Nếu rượu của hãn không hề hạ cái gì, chẳng phải là chúng ta trách lầm hãn? - Tuyết Chi Lạc nhìn tên mập té xỉu thì có chút đồng cảm, ai không chọc lại chọc phải vài người bọn này? Đánh không lại tứ đại hoa khôi chẳng nhẽ đánh không được người sao!

- Vậy trách hãn lớn lên xấu xí, bộ dạng đáng bị đánh đòn, xứng đáng! - Hoa Chi Phá chỉ cần nhớ tới ánh mắt đầu heo nhìn mấy người các nàng liền cảm thấy hãn dù chết một vạn lần đều là chuyện đúng đắn, không kiềm chế được đá một cước vào hạ bộ của hãn, cảm giác thật không tồi!

Bỏ đá xuống giếng, ta thích! Nguyệt Chi Loạn vỗ bả vai Hoa Chi Phá:

- Lão đại, người quá độc ác! Hình như hơi nhẹ! - Thêm một cước, so với cước vừa rồi của Hoa Chi Phá còn mạnh hơn.

Tuyết Chi Lạc đầu hắc tuyến không nói gì chỉ nhìn hai cầm thú rồi lại nhìn tên mập đáng thương:

- Nhóc con, người đi mạnh khỏe! Chị tiễn người một đoạn! Nhớ giảm béo xong thì đến chơi với ta! - Nghiêng người bổ một cước theo trào lưu.

Phong Chi Lôu xấu hổ, còn nói ta ác độc, các người so với ta chỉ có hơn chứ không có kém!

- Chúng ta đi thôi! - Nguyệt Chi Loạn xem xét người trên mặt đất, cũng chưa thảm quá, dù sao cũng không chết được, cùng lắm là làm thái giám, bộ dạng sắc lang vừa rồi của hãn, vừa lúc vì dân trừ hại!

- Ấy ấy, đợi ta đã! Ta còn chưa đá! - Phong Chi Lôu vừa nói xong liền đá một cước, đá xong liền cảm thấy thư thái, cảm giác đá bao thịt và đá cứng đúng là hoàn toàn khác nhau! May mắn nàng kịp đá, nếu không lần sau không biết còn được đá không.

- Khoan đã, nếu đi như vậy thì khác gì chúng ta vừa làm chuyện vô ích?
- Hoa Chi Phá ngẫm lại, vẫn cảm thấy thiếu cái gì đó, đúng rồi, bạc! - Xem trên người hần còn bao nhiêu tiền, chúng ta lấy hết! - Đâu ra đạo lý bắt chim yến lại không lấy lông!

Ba người vừa nghe thì mắt sáng lên tức thì! Chân lý! Cuối cùng móc ra từ người tên mập được hai tấm ngân phiếu:

- Hai tờ năm mươi lượng? Quá tốt, không tồi! Quả nhiên cường đạo là chức vụ có tiền đồ! - Hoa Chi Phá rất cảm khái.

- Lão đại, mới có một trăm lượng mà người đã thỏa mãn? Mắt người thiển cận như vậy từ lúc nào thế! - Phong Chi Lôu không hài lòng với một trăm lượng, một bàn đồ ăn này đã năm mươi lượng, tiền này cũng chỉ đủ hai bàn, ít một cách đáng thương.

- Quên đi quên đi, chúng ta ra tiệm may mua nam trang rồi đi chơi tiếp - Tuyết Chi Lạc thấy Phong Chi Lôu lại có xu thế tung chân đá tên mập liền lập tức ngăn lại, Lôu chết tiệt, nghiện đá người rồi sao! Thật muốn cho hần đi làm thái giám!

Nguyệt Chi Loạn gật đầu:

- Tên mập chết tiệt này kỹ thuật đùa giỡn quá kém! Còn không tốt bằng anh đây! Hay chúng ta cũng đi thử xem?

Ý kiến hay! Ba cảm thú nghe xong tinh thần lập tức tăng lên.

- Còn chờ gì nữa? Nhanh nhanh nhanh! - Phong Chi Lôu thúc giục ba người đi rồi thuận tiện bồi thêm một cước mới đi ra ngoài. Mặc nữ trang làm ta sắp điên rồi! Mua nam trang, công tử ta phong lưu, đàn ông đi đùa giỡn con gái!

TỨ CẦM THÚ VÀ TỨ HOA KHÔI

Phá Quân Tinh

dtv-ebook.com

Chương 26

Bốn cầm thú đem tiền cướp được đi mua nam trang và phụ kiện, nhanh chóng từ mỹ nữ biến thành dễ nhìn, trang phục và đạo cụ ban đầu bị các nàng giấu cách Diêu Lan Thuỷ Tạ Lâu không xa để khi các nàng trở về có thể lấy lại.

Không thể không nói bốn cầm thú này thật sự là phá gia chi tử, vèo một cái tiêu hết một trăm lượng tương đương với chi tiêu một gia đình bình dân trong ba bốn năm. Đại đa số người ở đây có tiền công một tháng khoảng hai lượng bạc, bốn người này lĩnh năm lượng đã được xem là cực đỉnh, lại còn dám trách cứ Niệm Khanh keo kiệt chỉ cho có tí như vậy.

- Haiz, có làm không vậy? Chất lượng mỹ nữ ở đây quá kém! Ngay cả dục vọng đùa giỡn ta cũng không có! - Hoa Chi Phá thân mặc áo dài màu tím, bên hông đeo một khối mặc ngọc (ngọc màu đen), trên tay cầm một chiết phiến, toàn thân lộ ra khí chất quý phái, khoe miệng nhếch nhẹ, tựa tiểu phi tiểu.

- Lão đại, mỹ nữ đều là khuê nữ, càng đáng giá chúng ta đi thăm dò! - Công tử tuấn tú mặc quần áo lụa trắng cười tà, đầu đội ô kim quan (mũ màu đen), thắt lưng giắt ngọc bích tiêu, tay cũng cầm chiết phiến, cả thân là một cỗ khí chất tiêu sái. Người này không phải ai khác, chính là Phong Chi Lâu.

- Nếu dễ dàng phát hiện thì sẽ không hay! - Tuyết Chi Lạc mặc quần áo màu lam nhạt, trên cổ tay đeo một cái chuông đồng nhỏ màu vàng tinh xảo, theo từng bước chân lại phát ra một hồi âm thanh thanh thúy dễ nghe rất êm tai, phe phẩy chiết phiến một hồi, bộ dạng mà chỉ có ở công tử phong lưu.

- Ôi trời, chỉ có thể trách chúng ta đã nhìn quen tứ đại hoa khôi đến mức thiếu chút nữa mỹ nữ đều không lọt được vào mắt - Nguyệt Chi Loạn thay áo dài màu xanh, đeo một túi hương ở bên hông, tay cầm chiết phiến, chỉ cần sửa thêm hơi thở bất lương thì thật có chút hương vị quý công tử.

Mặt trời sắp lặn mà bốn người cũng chưa tìm được một mục tiêu thích hợp.

- Hay chúng ta trở về đi? Lúc này cho dù có mỹ nữ thì cũng nên về nhà!
- Tuyết Chi Lạc bất đắc dĩ lắc đầu, không có nổi một cô gái đàn hoàng!

- Vất vả lắm mới được đi chơi một chuyến, sao có thể trở về như vậy, thật không biết quý trọng! - Nguyệt Chi Loạn thấy hơi đáng tiếc, đi dạo nửa ngày mà không có nổi một người lọt vào mắt, tội vạ gì đây!

- Đúng vậy, đàn hoàng không có thì tìm bất lương! - Phong Chi Lâu thuận miệng nói rồi sau đó bưng tỉnh đại ngộ - Shit! Chúng ta đúng là ngu, nếu không tìm thấy mỹ nữ để đùa giỡn thì chúng ta có thể đi đùa giỡn kỹ nữ! Vận khí tốt có khi lại gặp tiếp hoa khôi gì đó thì không phải rất đáng giá sao? - Nàng thật sự là thiên tài!

Hoa Chi Phá nghe xong cũng sáng mắt:

- Đúng vậy, thuận tiện có thể thăm dò địch, một tháng sau có thể chính là đối thủ của chúng ta!

Bốn người hạ quyết tâm xong lập tức nhích người. Cũng khéo, ngay lúc bốn người không biết nên đi thanh lâu nào thì một khuôn mặt lưu manh đáng khinh cản đường các nàng:

- Bốn vị công tử cũng muốn vào Phâm Hương Các? Không có thư mời phải không? - Lấy ra tờ thiệp có một dấu đỏ thắm trên mặt - Một trăm lượng, bán cho các người!

Một trăm lượng, sao người không đi cướp đi! Bốn cầm thú bị hấn chào giá trên trời thì hoảng sợ:

- Phẩm Hương Các? Kỹ viện? Kỹ viện cũng cần thiệp mời? - Lời này là của Tuyết Chi Lạc, còn có thanh lâu trâu bò không kém Điều Lan Thuỷ Tạ Lâu của chúng ta?

Sắc mặt tiểu lưu manh kì lạ:

- Lần này Phẩm Hương Các không biết từ nơi nào kiếm được một nữ tử có thể sánh ngang với tứ đại hoa khôi của Điều Lan Thuỷ Tạ Lâu, hôm nay chính là lần đầu ra mặt của nàng, nghe nói sau thịnh yến nàng còn có thể tuyển vài người làm nhập mạc chi tân (khách quý vào màn, là người tình đầu tiên) của nàng. Các người nhìn đi, chính là ở đó!

Bốn người nhìn theo hướng hấn chỉ thì quả nhiên thấy ngoài cửa có rất nhiều người.

- Một trăm lượng quá đắt. Thiệp mời này cũng không phải là vàng ròng!
- Hoa Chi Phá cau mày, toàn bộ đồ mặc trên người các nàng cũng chỉ có hai mươi lượng bạc, còn không bằng một góc cái thiệp.

- Có thiệp mời hay không không quan trọng, quan trọng nhất là mỹ nhân cơ! Có thiệp là có thể trở thành nhập mạc chi tân, dung mạo nàng kia lại không thua kém tứ đại hoa khôi, chỉ điểm này đã đáng giá đó! - Tiểu lưu manh nói đạo lý rõ ràng - Hơn nữa thiệp mời này là đồ thật! Là giả liền trả lại tiền!

- Mười lượng!

- Sao người không đi cướp đi! Không bán! - Tiểu lưu manh không ngờ bốn người này là mặt người dạ thú, ép giá cũng thật quá đáng, nếu không phải hấn nhìn mặt mấy người không quen thì đã sớm tự đi vào, cũng sẽ không cầm đi bán.

Thực ra thiệp mời này cũng là hãn trộm được, không dám bán cho người thường xuyên đến mà chỉ có thể tìm mặt lạ, vì thế vừa nhìn thấy bốn cầm thú liền quyết định tìm tới các nàng.

- Thứ này lai lịch bất chính, người có thể không bán cho chúng ta, nhưng người phải chuẩn bị tốt để vào nhà lao ăn cơm, ta sẽ nói người trộm của chúng ta! Nhìn chúng ta ăn mặc so với người xem, tự người cũng rõ phải không? Chỉ cần giờ ta kêu một tiếng, người định nói thế nào? - Hoa Chi Phá nhìn bộ dạng đáng khinh của hãn cũng biết không phải là mặt hàng tốt, thay trời hành đạo thuận tiện tiếp tế một chút cho bản thân, vừa đúng lúc!

Tiểu lưu manh mở to mắt, thật độc! Nhưng nếu bọn họ kêu lên thật thì thế nào hãn cũng không thể không dính líu.

- Hai mươi lượng!

- Mười lượng!

- Mười tám!

- Mười!

- Mười lăm!

- Mười hai! Người không bán ta liền kêu! - Hoa Chi Phá mở chiết phiến trong tay phạch một tiếng, một chữ 'Hoa' thật to rõ ràng đập vào mắt.

- Được! Bán cho người! - Nghiến răng nghiến lợi nói, hãn không ngờ mình suốt ngày đánh chim nhận lại bị nhận mỗ mù mắt.

Thanh toán tiền, lấy được thiệp mời, bốn cầm thú nhìn nhau cười.

Có thể sánh ngang tứ đại hoa khôi? Là mặt hàng thế nào mà khẩu khí lớn như vậy!

Đi vào Phâm Hương Các trong nháy mắt, bốn người Phong Chi Lôu, Hoa Chi Phá, Tuyết Chi Lạc, Nguyệt Chi Loạn động tác đồng đều mở chiết phiến, mặt trước quạt màu trắng viết 'Phong' 'Hoa' 'Tuyết' 'Nguyệt', mặt sau viết 'Tứ' 'Đại' 'Công' 'Tử'.

(Tác giả: Ta thấy mặt sau phải viết là 'tứ đại cầm thú' mới đúng)

- Bốn vị công tử mời ngồi! Ngồi ở đây! Có muốn ta tìm cho các người vài tiểu thiếu nữ xinh đẹp không? - Tú bà mặt đầy son phấn nhiệt tình vung khăn lụa trong tay, mắt thắm đánh giá, bốn công tử này thậtsoái! Nếu lão nương là cô nương hai mươi tuổi thì ta cũng nguyện ý đến hầu!

- Ha ha, mục mục khách khí, hôm nay chúng ta tới là để nhìn.... - Nữ tử kia tên là gì? Hoa Chi Phá cứng đờ, ta không biết!

- À! Thì ra là đến xem Vô Thương! Tốt lắm, ta gọi người chuẩn bị chút rượu và thức ăn, đợi lát nữa Vô Thương sẽ tới - Tú bà có chút tiếc hận, Vô Thương thực sự tốt như vậy sao? Lúc lão nương còn trẻ cũng không có được phô trương như thế này! Ghen tị.

Bốn người ngồi ở lâu một, vị trí này không tồi, dựa vào lan can một chút vươn ra là có thể xem rất rõ.

- Người nói xem Vô Thương kia lớn lên trông thế nào? - Phong Chi Lôu nhìn chăm chăm vũ đài ở trung tâm - Kỳ thật cũng không khác nơi đó của chúng ta lắm!

- Ai biết được, nhưng chắc sẽ không quá kém! - Nguyệt Chi Loạn nói tiếp.

Trong chốc lát, rượu và thức ăn được đem lên, còn có thêm một hồ lô rượu nhỏ. Lòng bàn tay của Hoa Chi Phá hơi ra mồ hôi, lặng lẽ nói với Tuyết Chi Lạc ở một bên:

- Người nói xem một bàn này nhiều nhất là bao nhiêu tiền? Chúng ta chỉ còn tám lượng bạc!

Tuyệt Chi Lạc nghe xong cũng có chút lo lắng, nhìn bộ dạng hưng phấn hoàn toàn không phát giác gì của Phong Chi Lôu và Nguyệt Chi Loạn, nói bên tai Hoa Chi Phá:

- Nếu thật sự không đủ, hai chúng ta chuồn trước đi! - Về phần Phong Chi Lôu và Nguyệt Chi Loạn, để các nàng nằm khóc trong lòng mỹ nhân cũng rất được.

Hoa Chi Phá hít một hơi, Lạc Lạc, người quả nhiên đủ độc!

Nhưng mà tử đạo hữu bất tử bần đạo (người bên cạnh chết chứ ta không chết), vẫn nên để cho hai người các nàng đi tìm chết đi!

Dưới sự chờ mong vạn phần, rốt cục Vô Thương cũng lên sân khấu.

Khăn lụa che khuất dung mạo của nàng nhưng không che được khí chất vốn có của nàng.

Vô Thương đứng cạnh tú bà, cả hai đều im lặng chờ đợi gì đó, tay nàng ôm tỳ bà, lẳng lặng nhìn toàn thể người có mặt.

Tay ôm đàn che nửa mặt hoa (Trích Tỳ bà hành - Bạch Cư Dị) - Bốn cầm thú nhất thời cùng nghĩ đến.

TỨ CẦM THÚ VÀ TỨ HOA KHÔI

Phá Quân Tinh

dtv-ebook.com

Chương 27

Vô Thương muội muội vừa ra, toàn thể lang sói sôi trào.

Tiếng cười huýt sáo nôn nóng cùng những lời nói khó nghe phiêu tán khắp đại sảnh, thi thoảng lẫn chút âm thanh hờn dỗi của nữ tử, nam nhân ư? Bề ngoài cao lớn tới đâu cũng không hiểu nổi một chút chuyện nhỏ như thế này! Một khi thối tắt nển thì thịt lợn thịt bò thịt nường đều không nhìn thấy, chỉ có thể cảm nhận bằng tay, cho nên trưởng bối nhà nghèo mới hay nói: "Con à! Con dâu xinh đẹp ta nhận không nổi, cho nên chỉ cần con thấy được là được, chỉ cần làn da đẹp là được. Đừng quá thô ráp là được."

Đương nhiên đó chỉ là lí tưởng của người không có tiền, công tử thiếu gia nhà có tiền thì ai mà không thích gái đẹp như hoa? Một người không đủ, hai người quá ít, thỉnh thoảng thích trêu hoa gẹo nguyệt, đây là bản tính của con người.

Chính vì thế nên ngành thanh lâu mới phát triển mạnh như vậy, thị trường hoa khôi mới nóng bỏng như thế!

Vì sao? Vì ngoại hình là quan trọng nhất!

Bốn cầm thú tuy không phải là nam nhân nhưng máu cũng sôi trào, lần đầu tiên thực sự biết vì sao vào thanh lâu gặp hoa khôi lại không thể không kích động! Tuy rằng danh hiệu hoa khôi gì đều là mây bay, nhìn tứ đại hoa khôi là biết, bản chất của các nàng chính là sói đội lột cừ. Đáng thương bốn cầm thú là cừ nhỏ ngụ trang sói, miệng cọp gan thỏ, không chịu nổi bị coi trọng.

- Các vị công tử an tâm chờ một chút, hôm nay là lần đầu tiên Vô Thương của chúng ta đi ra gặp khách, có chỗ nào chưa chu đáo mong các vị công tử bao dung. Mụ mụ ta có mấy câu muốn nói, Vô Thương của chúng ta là thanh quan, bán nghệ không bán thân. Chỉ có điều, hôm nay ai có thể trả lời vấn đề Vô Thương của chúng ta hỏi thì có thể trở thành của nhập mạc chi tân của nàng, về số lượng người thì phải xem Vô Thương có thể coi trọng mấy người - Lời này vừa ra thì tiếng cảm thán nổi lên bốn phía, tuy rằng đã sớm biết Vô Thương là thanh quan nhưng vẫn luôn có điểm không cam lòng, nhưng mọi người cũng biết rằng Phẩm Hương Các đối đầu với Điêu Lan Thuỷ Tạ Lâu, ai chẳng biết toàn bộ Ô Tô này chỉ có tứ đại hoa khôi là thanh quan. Nay lại xuất hiện một Vô Thương cũng như vậy, không phải là muốn chống đối tứ hoa khôi sao!

- Hiện tại để Vô Thương tấu cho các vị nghe một khúc, hoan nghênh sự cổ vũ của mọi người! - Dưới chỉ ý của tú bà, Vô Thương tiến lên một bước, nhìn quanh toàn bộ đại sảnh, tựa hồ đang tìm ai đó nhưng lại không thấy.

Ánh mắt thất vọng chợt thoáng qua, âm thanh tỳ bà nhẹ nhàng vang lên, ý tứ triền miên vô tận. Tiếng tỳ bà thanh thúy kết hợp với khúc hát của Vô Thương đột nhiên khiến người ta có cảm giác trầm trọng.

- Ta cảm thấy Vô Thương này rõ ràng là không muốn lên đài biểu diễn, tuy rằng ta không hiểu nổi một câu ca từ nhưng có màu sắc ai oán trong đó, tiếng tỳ bà nói hết cho chúng ta biết. Người nhìn sắc mặt tú bà dưới đài kia, rất không tốt! - Tuyết Chi Lạc tuy rằng ngu âm nhạc nhưng cũng nghe ra một chút.

- Có ai muốn làm 'gà' đâu! Cho dù là gà bạch trảm (một món ăn chế biến từ gà) thì cũng là bị bắt buộc! - Phong Chi Lâu không có bao nhiêu đồng cảm, bị bắt buộc trên thế giới này có cả biển người, biết thì biết thế, đồng cảm gì, quên đi, thiên mệnh đã an bài.

- Cái này thì người sai rồi, người nhìn xem tứ đại hoa khôi sống có rất dễ chịu không! - Nguyệt Chi Loạn lườm Phong Chi Lôu một cái - Đương nhiên ta không có ý bảo các nàng là gà!

- Các nàng là gà thì chúng ta là gà trống sao? - Phong Chi Lôu kích động
- Con mẹ người nói đi đâu vậy? Tứ đại hoa khôi có thể cùng một cấp bậc với gà sao? Tối thiểu cũng phải là đầu gà!

Hoa Chi Phá nghe Phong Chi Lôu và Nguyệt Chi Loạn đối thoại thì không chịu được, phun ra một ngụm rượu. Hai tên này động kinh hả? Có kiểu so sánh như vậy sao!

- Hai người các người muốn chết thì nói một tiếng, ta tuyệt đối sẽ thành toàn cho các người!

Hai người bĩu môi xì một tiếng rồi tiếp tục xem kịch vui. Hoa Chi Phá và Tuyết Chi Lạc bất đắc dĩ vỗ trán hạ quyết tâm, nếu không có tiền trả sẽ đem hai người kia cầm ở nơi này!

Một khúc nhạc đã xong, Vô Thương âm đạm cúi đầu, không phát ra tiếng nào nữa. Tú bà thấy bộ dạng của Vô Thương thì trong lòng không khỏi tức giận, nhưng vẫn biết răn dạy nàng trước mặt công chúng là không tốt, chỉ có thể cười làm lành nói tiếp:

- Xin mời các vị công tử phía dưới miêu tả Vô Thương của chúng ta một chút, thơ từ ca phú đều được, nếu có thể trở thành nhập mặc chi tâm của Vô Thương thì rượu và thức ăn hôm nay coi như là Phẩm Hương Các chúng ta mời vị công tử đó - Tú bà nói xong quay đầu lại, nhân lúc không ai nhìn đến thì hung hăng trừng mắt nhìn Vô Thương một cái, nhẹ nhàng nói - Nếu người không ngoan thì đừng trách mụ mụ bắt người tiếp khách!

Vô Thương ngẩng đầu, quật cường nhìn lại tú bà, nhưng chung quy thì nàng đã khuất phục, nâng tay lên nhẹ nhàng gỡ khăn che mặt, lộ ra khuôn mặt làm cho người ta hít thở không thông.

Toàn bộ người đều im lặng, bốn cầm thú cũng choáng váng.

Ở dưới bàn tay hun đúc của tứ đại hoa khôi, các nàng coi như đã nhìn quen mỹ nữ, người bình thường thật là không vào nổi mắt, sức chống cự cũng tăng cường không ít.

Nhưng khuôn mặt của Vô Thương thật sự là...

Nụ cười miễn cưỡng kia, giống như ánh tà dương cuối cùng chiếu thẳng vào lòng người.

- Mẹ ơi, thật sự là lãng phí sắc đẹp! - Phong Chi Lôu nuốt rượu trong miệng xuống, vất vả trì hoãn quá khích - Ta thấy mà còn thích!

Tuyết Chi Lạc lại khá trấn định, trừ bỏ màu đỏ thì hết thấy đều là cát bụi! Trừ bỏ Du Lăng mặc hồng y thì hết thấy đều là mây bay.

Nguyệt Chi Loạn đồng ý gật đầu:

- Tuyết đối có thể so sánh với Ly Tuyết các nàng.

- Chắc chắn, đẹp thật đấy, đáng tiếc không phải loại ta yêu! - Hoa Chi Phá lắc đầu - Chỉ có điều, sợ là Phẩm Hương Các này sẽ cướp đi không ít khách của Điêu Lan Thủy Tạ Lô. Nếu một tháng sau là nàng ta lên sân khấu thì ta thấy chúng ta không cần so, chắc chắn là thua!

- Mặc kệ, có mấy thứ ta rất thích! - Tuyết Chi Lạc nhớ tới lời nói của tú bà thì vạn phần cao hứng - Nàng ta nói trở thành nhập mặc chi tân thì không cần trả tiền.

Bốn cặp mắt sáng ngời, không cần trả tiền! Tiền đồ ăn này các nàng cũng không trả nổi, Phong Chi Lôu vốn đang tính cùng Loạn Loạn vụng trộm trốn đi đem lão đại và Lạc Lạc cầm ở đây, xem ra không cần làm thế nữa. [Tác giả: Các người quả nhiên là cùng một loại mặt hàng]

Màn chính bắt đầu, giữa sân lại một trận sôi trào. Lần này có vẻ đặc biệt, mỗi bàn đều có nha hoàn bưng giấy và bút mực đặt lên, chờ các vị công tử viết.

Bàn bốn cầm thú này cũng có nha hoàn bưng tới giấy mực.

Nên viết gì cho tốt đây? Có chút khó khăn! Không thể quá xuất chúng nhưng cũng không thể quá kém! Tự làm thì tài hoa không đủ, tham khảo cổ nhân thì có vẻ hơi vô sỉ. Kệ, vô sỉ thì vô sỉ, dù sao vô sỉ cũng là tên của nhóm chúng ta!

Bốn người viết xong làm khô mực rồi giao cho nha hoàn đang ở một bên, đương nhiên bốn người cũng không quên viết tên mình lên, bằng không nếu trúng thì biết là ai?

Thật lâu sau, cuối cùng mọi người đều viết xong, người làm đưa cho tú bà, tú bà lại giao cho Vô Thương. Vô Thương tuy vạn phần không muốn nhưng cũng không có cách khác, đành phải mở ra xem qua. Trong lúc nhất thời toàn bộ người đều yên tĩnh.

"Mỹ nhân quyền châu liêm,

Thâm toạ tần (túc) nga my.

Đản kiến lệ ngân thấp,

Bất tri tâm hận thủy."

(Oán tình - Lý Bạch)

(Dịch:

Người đẹp cuốn rèm châu

Ngồi lặng đôi mày chau

Chỉ thấy ngấn lệ ướt

Nào biết giận ai đâu.)

Tay Vô Thương cầm giấy khẽ run lên:

- Công tử Tuyết Chi Lạc, mời đi ra - Hóa ra vẫn có người nhìn ra lớp nguyệt trang của nàng.

Tuyết Chi Lạc? Là ai? Không thể không nói thơ này là thơ hay, nhưng lại không hợp với tình hình, không biết vì sao Vô Thương lại coi trọng tác giả bài thơ này?

Vô sỉ! Mặt khác có ba người nhìn Tuyết Chi Lạc tiêu sái đi ra mà khinh bỉ.

Gật đầu với Tuyết Chi Lạc, Vô Thương tiếp tục nhìn xuống.

"Khinh la tiểu phiến bạch lan hoa

Tiên yêu ngọc đá vũ thiên sa

Nghi thị tiên nữ hạ phàm lai

Hồi mâu nhất tiểu thẳng tinh hoa."

(Không rõ lai lịch)

(Dịch:

Váy lụa nhẹ bay, quạt nhỏ khẽ vung, nàng tựa đóa bạch lan thuần khiết

Eo nhỏ nhắn, thắt lưng bằng ngọc, mát lành tựa mưa rơi

Cứ ngỡ là tiên nữ giáng thế

Quay đầu hoa cũng ám sắc vì nụ cười.)

Vô Thương cười nhẹ một tiếng:

- Công tử Nguyệt Chi Loạn, mời đi ra.

Nguyệt Chi Loạn nhẹ ho khan một tiếng, vượt qua áp lực rồi đi ra ngoài. Hoa Chi Phá và Phong Chi Lôu lắc đầu, vô sỉ! Còn nói gì mà không nhớ được đây đủ thi từ, mẹ kiếp.

"Vân tưởng y thường hoa tưởng dung,

Xuân phong phật hạm lộ hoa nùng.

Nhược phi quần ngọc san đầu kiến,

Hội hương Dao đài nguyệt hạ phùng."

(Thanh bình điều tam thủ chi nhất - Lý Bạch)

(Dịch:

Trông mây hoa, tưởng dáng hồng,

Hiên xuân gió thổi đượm nồng sương sa.

Ví không vướng đám quần thoa,

Dao đài dưới ánh trăng ta gặp cùng.)

Vô Thương hơi sững sốt, hôm nay các tài tử đều tới, ba bài thơ hay liên tục xuất hiện, nàng cũng có chút kích động. Tuy rằng khinh thường nam tử đến thanh lâu nhưng với thơ từ thì nàng vẫn thực thích.

- Công tử Phong Chi Lôu, xin hỏi là vị nào?

Phong Chi Lâu vừa nghe đến tên mình liền như bị trích máu gà, lập tức oai hùng khí phách hiên ngang tiêu sái đi ra ngoài.

Đạo văn! Ai không làm chứ! Hoa Chi Phá cảm thấy ba người các nàng bị chọn cũng không phải là chuyện tồi, nàng cũng không có đạo gì nên chắc Vô Thương sẽ không coi trọng.

Biết ba tên này sao chép, nàng mới không thèm.

Cái này gọi là khiêm tốn! Làm chuyện gì cũng phải khiêm tốn!

Chỉ có điều Vô Thương cũng không định buông tha nàng:

- Công tử Hoa Chi Phá, mời tiến lên.

Không phải chứ? Ta không viết thơ từ ca phú mà! Hoa Chi Phá có chút khó hiểu lên đài đứng cạnh ba cầm thú, khó hiểu nhìn Vô Thương:

- Ta cũng trúng cử? Ta không có tài hoa như các nàng!

- Hoa công tử nói đùa, "Mim cười thực khuynh thành", không phải chính là lời ít ý nhiều sao? - Vô Thương đã không còn oán khí như lúc vừa mới lên đài, là do bị thơ từ làm chấn động.

Sau đó Vô Thương lại nhìn xuống nhưng cũng không vừa lòng thêm cái nào, cuối cùng có bốn cầm thú đứng trên đài. Trong lúc nhất thời, bốn người trở thành tiêu điểm chú ý của toàn bộ người có mặt.

Áp lực thật lớn! Các nàng không biết ở hai lô ghế trong lầu hai đang có bốn cặp mắt gắt gao nhìn chăm chăm các nàng.

- Mấy vị tỷ tỷ thấy Vô Thương thế nào? Cuộc tỉ thí thanh lâu một tháng sau Phẩm Hương Các chúng ta nhất định sẽ đứng nhất! - Người nói lời này là lão bản Phẩm Hương Các, cũng là đối thủ một mất một còn của tứ đại hoa khôi, Tái Kim Hoa.

Tái Kim Hoa là người ngoại bang, đến từ nơi nhiều sa mạc nên không giống nữ tử Giang Nam ôn nhu, mà có thêm một tia anh khí.

- Được! Rất được! Vô cùng được! - Niệm Khanh siết chén rượu, mỉm cười nhìn bốn người dưới lầu, trong mắt tràn đầy sát khí. Hoa Chi Phá, người lại dám lấy bạc ta phát đi thanh lâu? To gan!

- Đúng vậy, tốt đến không thể tốt hơn - Du Lăng híp mắt, mị hoặc nhìn lướt qua Tuyết Chi Lạc dưới lầu, hừ, lại dám đi lượn kĩ viện? Còn nói cái gì mà trong mắt chỉ có một mình ta! Muốn chết!

- Phải, tốt lắm - Ly Tuyệt vuốt ve chiếc vòng vàng nhạt trên tay, ánh mắt ôn nhu hiện lên một tia lạnh thấu xương. Nhớ tới ánh mắt nóng rực của Nguyệt Chi Loạn khi nhìn nàng, bây giờ thì nhìn nàng ta đứng ở bên người khác cười vui, thì ra không chỉ nam nhân không đáng tin cậy mà nữ nhân cũng thế, không đáng tin cậy! Nàng tự hỏi có nên mở ám khí trong tay trực tiếp giết nàng ta trong chớp mắt không, để tương lai nàng khỏi có nguy cơ động tâm với nàng ta, như thế thì không thể có kết quả tốt.

Vị Triều lạnh lùng nhìn vẻ mặt đặc ý của Phong Chi Lôu, nhìn thoáng qua ngọc bích tiêu bên hông nàng ta, ánh mắt nàng lại lạnh thêm vài phần. Còn nói gì mà muốn ăn bám các nàng, mới đó đổi mục tiêu rồi? Hừ, thế gian nào có chuyện tiện nghi như vậy! Nhớ tới dáng vẻ vô sỉ của Phong Chi Lôu kia thì trong lòng nàng lại tức giận, người như vậy còn muốn cưới ta? Nằm mơ! Muốn thành thân cũng phải là ta cưới!

Tuy rằng tứ hoa khôi còn chưa động tâm với bốn cầm thú, nhưng cũng không thể phủ nhận là có hảo cảm với các nàng. Vài năm nay, người có thể khiến tứ hoa khôi có hảo cảm thật sự chỉ có vài người này. Đương nhiên, khi dễ các nàng cũng là chuyện vui nhất.

Vậy mà bây giờ bốn người này lại dám đi thanh lâu sau lưng các nàng! Hiện tại đã như vậy thì tương lai sẽ còn thế nào?

Con người thường có ham muốn giữ đồ, tứ đại hoa khôi cũng không ngoại lệ.

Cho nên, có chút người sẽ gặp xui xẻo.

Kỳ thật cũng là bốn người kia đen đui, ai có thể nghĩ rằng hôm nay tứ đại hoa khôi bị Tái Kim Hoa mời đến Phâm Hương Các xem biểu diễn chứ?

TỨ CẦM THÚ VÀ TỨ HOA KHÔI

Phá Quân Tinh

dtv-ebook.com

Chương 28

Tái Kim Hoa vốn có ý tưởng thị uy một cái với bốn hoa khôi, nhưng không ngờ bốn cầm thú bất tử lại tới nơi này tìm vui, bây giờ chuyện thế này không phải như tự tát vào mặt mình sao!

Tứ đại hoa khôi vốn đã bị Thái Kim Hoa làm cho tâm tình buồn bực, bốn tên cầm thú lại còn dám gạt các nàng mà vụng trộm đến chơi thanh lâu của đối thủ một mất một còn, không phải là vội vàng muốn đầu thai sao! Không thể không tức giận!

Nếu không phải tứ đại hoa khôi có công phu kiếm chế cao thì các nàng hận không thể dùng chén trà ném từ trên lầu xuống chết tươi các nàng.

Vì mặt mũi, ta nhịn!

Phong Chi Lâu, Hoa Chi Phá, Tuyết Chi Lạc, Nguyệt Chi Loạn căn bản không biết 'đối tượng' của các nàng đang ở trên lầu nhìn, nếu không làm sao còn có gan đứng đây, đã sớm ôm đầu chạy trốn.

Dù sao mấy ngày nay bốn người ở đây, đối với tứ đại hoa khôi không còn đơn giản chỉ là ngưỡng mộ, mà là e ngại, nữ nhân quá mạnh mẽ thì chúng ta chỉ có thể nhu nhược... không thể làm được gì, chỉ còn thiếu nước không chút lo ngại giờ cổ ra.

Vô Thương nhìn quanh bốn phía một chút, sau đó lại cố ý như vô tình nhìn lên một gian trên lầu, như chợt nhớ tới điều gì rồi nói với bốn người:

- Nếu Vô Thương đoán không sai thì bốn vị công tử chính là những người lần trước ở Điêu Lan Thuỷ Tạ Lâu đã vì tứ đại hoa khôi mà bênh vực lẽ phải, tứ công tử Phong Hoa Tuyết Nguyệt? - Kỳ thật không ít người ở đây biết bốn vị tên Phong Hoa Tuyết Nguyệt, dù sao cũng là khách làng chơi, người ở đây cơ bản đều đã từng đến Điêu Lan Thuỷ Tạ Lâu, mà không ít người biết sự kiện Thiên Nặc Bảo oanh liệt ngày ấy.

- Chuyện này... - Hoa Chi Phá cười cười từ chối cho ý kiến, ba người còn lại cũng làm như không nghe thấy.

- Thì ra thật sự là bốn vị công tử, Vô Thương thật thất lễ - Vô Thương hơi nhún người, cười nói.

- Ha ha, Vô Thương cô nương đừng nghiêm trọng như vậy - Phong Chi Lâu thấy mỹ nữ hành lễ với mình thì đột nhiên cảm thấy địa vị bản thân lập tức được nâng cao, từ lúc đến đây nàng chưa từng được hưởng thụ qua loại đãi ngộ này! - Huynh đệ chúng ta đều là người thương hoa tiếc ngọc, chỉ là nghĩa vô phần cố (làm việc nghĩa không thể chùn bước) - Nói xong không quên tiêu sái mở quạt, ta quạt này.

- Thì ra là tứ công tử Phong Hoa Tuyết Nguyệt, xem ra mị lực của Vô Thương nhà chúng ta cũng thật phi phàm, ngay cả bốn người các người cũng đến đây! Nhưng ta nghe nói bốn vị kia hình như là tiểu tử ở Điêu Lan Thuỷ Tạ Lâu, giờ tận mặt nhìn thấy thì ta dám khẳng định lời đồn kia là bịa đặt, bốn vị công tử này trông đáng vẻ đường hoàng như vậy, sao có thể là tiểu tử? - Tú bà vừa nghe đến tên bốn người đã nghĩ đến sự kiện Thiên Nặc Bảo - Phượng tỷ từng một lần trở thành trò cười trong các thanh lâu ở Ô Tô, tứ đại hoa khôi cũng có hôm nay! Công tử? Công tử chó má gì! Chỉ là bốn tên tiểu tử, gọi bọn hắn là công tử cũng đã là nể mặt bọn hắn!

Bốn cầm thú đầu chảy một giọt mồ hôi, từ lúc nào các chị đây cũng thành người nổi tiếng? Chỉ có điều, tú bà này hình như đang thăm dò gì đó? Có mục đích gì đây?

- Nếu bốn vị công tử có thể được Vô Thương của chúng ta thưởng thức thì mục đích ta cũng không ép buộc, chỉ là có chuyện ta nhất định phải hỏi - Tú bà híp mắt, nâng cao âm lượng, cười hiền lành - Mục đích ta muốn biết, Vô Thương của chúng ta với tứ đại hoa khôi, bên nào nhẹ bên nào nặng? Ai hơn ai kém? - Tuy rằng trong thâm tâm tú bà thấy bốn vị công tử trưởng thành không hề xấu, nhưng so với chuyện chửi bới tứ đại hoa khôi thì không thể sánh bằng, hơn nữa nếu như bọn họ là người của Điêu Lan Thủy Tạ Lâu thì càng không cần phải khách khí!

Bốn cầm thú nghe xong lời này thì không khỏi hít sâu một hơi khí lạnh, lời này... là ý đồ hiểm ác!

Nếu nói tứ đại hoa khôi không tốt mà truyền đến tai các nàng thì bốn cầm thú có thể sống tiếp sao? Còn nếu nói Vô Thương không tốt thì không phải chỉ thẳng vào mũi người ta mà mắng sao? Cũng không phải đồ ngu thì sao có thể làm loại chuyện đó!

Người có mặt ở đây nghe xong lời này cũng thầm kinh hãi, vốn đang đổ kị với bốn người kia nhưng ngẫm lại nếu mình lên đó rồi tú bà hỏi vấn đề này thì thật đúng là không trả lời nổi! Không muốn đắc tội với tứ đại hoa khôi lại càng không muốn đắc tội với nữ nhân rất tiềm năng này.

Bốn người liếc nhau, là lai giả bất thiện (chỉ người đến nhưng không có ý tốt, nếu có ý tốt thì đã không đến)!

Lão đại, còn không mau lên đài! - Phong Chi Lâu, Tuyết Chi Lạc, Nguyệt Chi Loạn dùng ánh mắt ám chỉ.

Sao các người không đi! - Hoa Chi Phá khinh bỉ nhìn lại.

Gọi người là lão đại thì tất nhiên là người đi! - Ba người coi như chuyện đương nhiên.

Hự! Vô sỉ!

- Vô Thương cô nương dung mạo như tiên tử, tứ đại hoa khôi khuynh quốc khuynh thành, tư vị khác nhau thì không thể so sánh với nhau. Là như vậy, không thể dùng lời nói để miêu tả, chỉ dùng cảm thụ của mọi người để cảm nhận, dù sao thì tình nhân trong mắt hóa Tây Thi.

Lời của Hoa Chi Phá đầy vòng vo, đáng tiếc tú bà không muốn buông tha nàng.

- Như vậy thì ai là Tây Thi của Hoa công tử? Chẳng lẽ thật sự là Niệm Khanh cô nương? Lời nói hùng hồn ngày đó ở Điêu Lan Thủy Tạ Lâu của Hoa công tử, mụ mụ ta cũng có nghe qua một chút.

Ta giết cả nhà ngươi! Ngươi biết rồi còn hỏi ta! Hào cảm của Hoa Chi Phá đối với Phẩm Hương Các đã xuống đến mức thấp nhất, tú bà cái gì? Có tổ chất gì chứ? Công khai khiêu khích hả!

- Niệm Khanh cô nương ung dung đẹp đẽ quý phái, cầm kỹ vô song, chim sa cá lặn, ta chung tình với nàng thì có gì không phải? - Hoa Chi Phá hiển nhiên cũng không định cho tú bà sắc mặt hoà nhã - Bản công tử chưa lập gia đình, Niệm Khanh cô nương chưa gả, cho dù ta quý nàng thì cũng là chuyện thường tình.

- Ý công tử là Vô Thương của chúng ta kém Niệm Khanh? - Mặt tú bà lập tức đen, nhìn về phía ba người còn lại - Ba vị công tử Phong Tuyết Nguyệt nghĩ thế nào? Chẳng lẽ các ngươi cũng chung tình với ba vị hoa khôi còn lại? - Lời này vừa nói ra lại xuất hiện một tràng ò à vỡ òa, được được, bốn tiểu tử phối với bốn hoa khôi, si nhân nói mộng (mê muội mù quáng)!

- Bản công tử nổi tiếng là người không nói lời hai nghĩa, Ly Tuyết, ta đã định rồi! - Nguyệt Chi Loạn nhìn lão đại làm náo động như vậy cũng không giấu được tâm lý muốn biểu diễn, mở miệng nói. Dù sao lời này cũng

không phải là nói dối vì nàng vốn thực sự có thích Ly Tuyết, bây giờ ở trong hoàn cảnh này sao có thể là phá vỡ phong thái bản thân?

- Hồng y Du Lăng tuyệt đẹp, ngoài nàng ra, không ai có thể mặc ra phong thái của màu đỏ. Bản công tử chỉ cần một mình nàng! - Tuyết Chi Lạc lạnh nhạt nói, cục diện này đã không thể cứu vãn, nàng thoải mái thừa nhận.

Phong Chi Lâu thấy ba người thổ lộ, cũng sáng khoái:

- Vị Triều là trăng sáng trong lòng ta, chỉ có nàng mới có thể chiếu sáng lên cuộc đời ta! - Ta đã bị Vị Triều sờ qua, sao có thể quên đi? Không có khả năng!

Lời của bốn người khiến cục diện khó khăn tự động xoay chuyển, ai có thể ngờ bốn người lại vô liêm sỉ thừa nhận như vậy, hơn nữa còn ở trước mặt công chúng!

Trừ bỏ Nặc cục cứng thì từ trước đến nay chưa từng có ai có trước mặt nhiều người dám thừa nhận hẳn thích một kĩ nữ thanh lâu như thế, cho dù đó có là tứ đại hoa khôi! Tứ đại hoa khôi lại có bối cảnh, có người làm chỗ dựa cho các nàng, như vậy thì các nàng có thể chỉ là kĩ nữ thôi sao? Đương nhiên mọi người không biết chân tướng nên không dám khẳng định chắc chắn như vậy.

- Tứ đại hoa khôi đã là hoa cúc hôm nay, sao có thể đánh đồng cùng Vô Thương của chúng ta! Vô Thương của chúng ta đang ở tuổi thanh xuân, bốn các nàng sao có thể bằng được! - Tú bà mặc kệ, ở địa bàn của bà lại dám nói tốt cho tứ đại hoa khôi, chán sống. Còn có lão bản trên lầu nhìn nữa, vốn là ra oai phủ đầu tứ đại hoa khôi, nay lại bị bốn người này làm thành như vậy, chẳng phải sẽ để tứ đại hoa khôi chê cười lại?

- Vị... bác gái này, nếu tứ đại hoa khôi là hoa cúc hôm nay thì chẳng phải người nên cảm tạ cúc hoa (hậu môn) sao? - Hoa Chi Phá nghe nàng nói bậy

về Niệm Khanh thì miệng cũng bắt đầu ác độc lên.

- Cúc hoa? Bằng bà ta thì phải là đậu hũ hoa! - Phong Chi Lôu cười nhạt liếc tú bà một cái, tiếp lời.

- Đậu hũ hoa? Lôu, mắt người sao vậy? Rõ ràng đã phải là bã đậu! - Tuyết Chi Lạc lắc đầu - Lần sau xem chuẩn một chút hãy nói, người nói thế không phải là vũ nhục đậu hũ hoa rồi sao!

- Trời, ta nói người này lão thái thái, người đã bước một chân vào quan tài rồi còn làm nghề này, thật là ông trời cũng thấy xót thương! Ta thấy người chắc chắn không phải là thanh quan phải không? Cũng phải, trời cho người khuôn mặt này mà làm thanh quan thì thật không có đạo lí. Hơn nữa tuổi của người khiến ta choáng ngợp, cánh tay ngọc của người hẳn là đã cho vạ người gối đầu rồi phải không? Nếu chưa được thì người cần phải cố gắng thêm! - Lời này của Nguyệt Chi Loạn có thể nói là ác độc đến cực điểm, không còn cách nào khác, nàng là người hạ màn nên tất nhiên cần ngoan độc hơn mấy người trước.

- Được lắm! Ta thấy các người là đến quấy rồi! - Tú bà nghe xong lời này phát hỏa - Chỉ là bốn tiểu tử, làm nổi công tử cái gì? Người đâu, đuổi bọn họ ra ngoài cho ta! - Lại...lại dám nói nàng như vậy! Thẹn quá hóa giận.

Vô Thương lạnh lùng đứng một bên nhìn như tất cả những chuyện này đều không can hệ đến nàng.

TỨ CẦM THÚ VÀ TỨ HOA KHÔI

Phá Quân Tinh

dtv-ebook.com

Chương 29

Tứ đại hoa khôi nhìn trò khôi hài vừa xảy ra phía dưới, sắc mặt vốn không tốt của các nàng cũng nhu hòa dần, bốn người kia cũng không phải không chút hiểu biết như các nàng vẫn tưởng! Mặc dù có nhiều người theo đuổi các nàng nhưng có thể đứng ra vì các nàng nói chuyện thì có mấy người? Từ đầu tới cuối cũng chỉ có bốn người này!

Đối chọi gay gắt với Thiên Nặc Bảo, đối chọi với tú bà khí thế bức người dưới lầu, bốn người này tuy rằng biết bản thân đang trong thế hạ phong cũng không muốn sửa miệng, nói các nàng không cảm động là giả, tức giận vừa rồi cũng mất đi không ít.

- Ha ha, thủ đoạn của tứ đại hoa khôi thật sự quá hay, ngay cả vài tên tiểu tử cũng đối với các người nhớ mãi không quên! - Sắc mặt Tái Kim Hoa hơi khó coi, vốn muốn mời các nàng đến xem Vô Thương để uy hiếp nhưng không ngờ lại bị bốn người kia phá hủy, tú bà chết tiệt này, làm ăn kiểu gì không biết!

- Tái lão bản, người cũng nghe hăn nói rồi đấy, trai chưa vợ gái chưa chồng, hăn ái mộ ta thì ta có cách nào chứ? - Niệm Khanh nói như chuyện đương nhiên, không cảm thấy chút xấu hổ, dù sao thì người thích nàng cũng nhiều lắm, sao có thể liệt kê hết được! Nhưng chỉ có một người có vẻ độc đáo mà thôi, giọng nói có chút ôn nhu mà bản thân nàng cũng không hay.

- Đúng vậy, chỉ là không ngờ hăn mở mồm mà cũng không quên màu đỏ
- Du Lăng cười uống một ngụm trà, nhớ tới mấy ngày ở chung với mình,

người kia bị bản thân lấy cố ngược đãi, sau đó người nọ nhìn thấy nàng một thân hồng y xong lập tức khôi phục như ban đầu, tinh thần sáng khoái khiến nàng không biết nên khóc hay nên cười.

- Người này, bá đạo hiểm có! - Mặt Ly Tuyết hơi ửng đỏ, nàng ta lại dám nói trắng trợn "Ly Tuyết, ta đã định rồi", không sợ nàng sẽ không thích nàng ta hay sao? Da mặt thật sự là quá dày!

Vị Triều suy ngẫm về lời của Phong Chi Lôu, ánh mắt vốn lạnh lùng chậm rãi có thêm ôn nhu, mở miệng muốn nói lại không biết nên nói gì.

Tái Kim Hoa nhìn bộ dạng bốn người các nàng thì trong lòng lại buồn bực, chỉ có thể đem oán khí ngập trời trút lên người tú bà kia, đồ vô dụng! Việc nhỏ như vậy mà cũng không làm xong, giữ người còn có tác dụng gì? Tiếp tục đi tiếp khách cho ta!

Tú bà đáng thương không biết vận mệnh của mình vì bốn người trước mặt mà lại rơi vào đen tối.

Hoặc có thể nói, ngay cả ông trời cũng hy vọng nàng không lãng phí cánh tay ngọc của mình!

- Fuck! Thái độ gì vậy! - Nguyệt Chi Loạn phui nẹp nhăn trên quần áo, nhìn lại Phàm Hương Các sau lưng mà nhổ một bãi nước miếng - Ta nhổ này! Lần sau có mời ta cũng không thềm đến đây! - Khó có dịp được giả trang thành công tử có tiền, vậy mà lại bị đuổi ra trước mặt nhiều người như vậy, con mẹ nó, hắc điếm!

Phong Chi Lôu lại không cảm thấy gì:

- Ha ha, các người thấy sắc mặt của tú bà kia không? Ôi, thật đẹp, giống hệt tắc kè hoa! Loạn Loạn, miệng của người quả nhiên ác độc! Ta thích! - Dùng cây quạt che khuất mặt chỉ để lộ một đôi mắt như dâm tặc, trêu ghẹo Nguyệt Chi Loạn.

- Thường thôi thường thôi, so với Lâu đê người thì ta lại mặc cảm! - Nguyệt Chi Loạn chấp tay, đắc ý nói, nàng cũng biết được chuyện mảng người rất thoải mái! Đáng tiếc vẫn không đủ độ!

- Chà chà quá khen quá khen! Mọi người cũng vậy - Phong Chi Lâu đáp lễ, học văn nhân chơi.

Tuyết Chi Lạc nhẹ giọng cười, buổi tối hôm nay quả nhiên có ý nghĩa, thực vui vẻ!

- Ta khẳng định là Vô Thương cô nương kia đã có ý trung nhân - Nhớ tới biểu hiện của Vô Thương, Hoa Chi Phá lại thì thào lẩm bẩm.

- Bất kể nàng thế nào thì mọi người đều có mệnh của mình! - Phong Chi Lâu không quan tâm khoát tay - Nam nhân kia trong tình huống như thế mà cũng không muốn chịu xuất hiện thì chắc cũng không phải là mặt hàng tốt đẹp gì, có khả năng còn ghét bỏ thân phận của Vô Thương nữa! Ta chỉ có thể nói, nữ tử si tình nhưng tình lang bạc bẽo, thật đáng buồn! Thật đáng tiếc!

Bốn người cãi nhau âm ỉ trên đường, đang muốn về nhà thì không ngờ lại bị một người ngăn cản. Người này hơi lùn, tuổi có chút nhỏ.

- Tiểu muội muội, người ngăn chúng ta làm gì? - Phong Chi Lâu nhờ ánh trăng mà thấy rõ tiểu la lệ (con gái chưa dậy thì) trước mặt, chặc chặc, mặt mũm mĩm, mắt thật to, bộ dạng hiểu chuyện, thật đáng yêu!

- Đại ca ca, người muốn cái này không? - Tiểu la lệ rõ ràng không phải là lần đầu tiên làm loại chuyện này, không chút hoang mang lấy ra một cái bình nhỏ từ sau lưng.

- Đây là cái gì? - Phong Chi Lâu hoàn toàn như một ông chú biến thái, ánh mắt đầy tò mò nhìn tiểu la lệ.

- Mụ mụ nói, cái này gọi là Kim Thương Không Ngã hoàn, chỉ cần là nam nhân thì đều thích! - Tiểu la lệ nói, vẻ mặt tự nhiên, ngây thơ không biết có chỗ nào không đúng - Đại ca ca, người muốn hay không? Mụ mụ nói, cái này rất lợi hại! Thật đấy!

Phong Chi Lâu sốc, ba cầm thú phía sau cũng sốc. Thuốc cường dương phiên bản cổ đại? Còn do một tiểu cô nương bán? Mụ mụ nàng nói..... Vị mụ mụ ấy, cường đại như vậy? Mẹ đẻ hay là mẹ kế vậy!

Phong Chi Lâu xấu hổ cười cười:

- Ha ha, đại ca ca không cần, người tìm người khác đi - Nếu người khác hỏi nàng như vậy thì nhất định đã bị đánh bể đầu, chỉ là tiểu la lệ này... quên đi, trẻ con không hiểu chuyện!

Tiểu la lệ vừa nghe Phong Chi Lâu nói không cần thì nụ cười vốn có trên mặt lập tức biến mất:

- Người không phải là nam nhân?

- Ta là nam nhân hay không thì ảnh hưởng gì đến người! - Phong Chi Lâu thật muốn vả vào miệng tiểu la lệ, nhưng nàng dù xấu cũng không đến độ đánh một đứa nhỏ dù đứa nhỏ này rõ ràng giống người lớn.

- Xì, hóa ra là thái giám! Lãng phí thời gian của ta! - Tiểu la lệ hung hăng lật mặt với Phong Chi Lâu, hướng ba người liên quan phía sau xem thường một cái rồi mạnh mẽ rời khỏi, để lại bốn người đang hóa đá.

Đứa nhỏ này... cũng xuyên không đến phải không!

- Con...con... con nhãi đó nói ta là thái giám! - Phong Chi Lâu thoát khỏi trạng thái hóa đá, ngón tay run run chỉ hướng tiểu cô nương rời khỏi rồi lại chỉ vào mình - Con mẹ nó, ta giống thái giám sao!

- Không! Người giống gay! - Ba người trăm miệng một lời.

- Cút! - Phong Chi Lôu hướng các nàng tung một cước - Các người mới gay! Cả nhà các người đều gay!

- Ha ha, Lôu à, đừng nóng giận! Ai bảo người không mua Kim Thương Không Ngã kia? - Hoa Chi Phá phá đá xong nói, không quên nhìn thoáng qua hạ bộ của Phong Chi Lôu - Không biết ăn xong có thể dài ra hay không?

- Người đi chết cho ta! Ta mua làm gì chứ? Ta không phải là nam! - Phong Chi Lôu nghe được lời nói đáng khinh kia của Hoa Chi Phá thì càng kích động - Nếu người muốn dài ra thì ta đi mua cho người!

- Lôu! Lời này sai rồi! - Nguyệt Chi Loạn vẽ tiếc hận vỗ vai Phong Chi Lôu - Ai nói nữ thì không thể sử dụng? Người rất nông cạn! - Nhìn về phía Tuyết Chi Lạc, Lạc, tới phiên người!

Dưới cái nhìn chăm chú tóe lửa của ba người thì Tuyết Chi Lạc ho khan hai tiếng rồi chậm rãi nói:

- Đúng vậy, Loạn nói lung tung lại chuẩn! Kim thương, kim thương, kim thương là cái gì?

Phong Chi Lôu dùng ánh mắt khinh bỉ nhìn Tuyết Chi Lạc, người hỏi kim thương là cái gì? Người từ nhà trẻ đến?

- Cho nên bảo người nông cạn người còn không thừa nhận! Một nam một nữ ở cùng một chỗ thì chuyện xảy ra kế tiếp là kim thương, hai nam nhân ở cùng một chỗ, chuyện đó cũng là kim thương, vậy thì hai nữ nhân ở cùng một chỗ thì sao? Đích thực là kim thương! - Nói xong dựng ngón giữa làm một kí hiệu mà người nào thế kỉ hai mươi mốt cũng đều biết.

Ba người đồng loạt như gặp quỷ! Thánh thần ơi, sao không cho sét đánh chết tên đáng khinh này đi!

- Cho nên, Lâu, người mua cũng có thể dùng! Nếu là đan dược thì mài thành phấn, nếu là phấn lại càng đỡ tổn sức, sau đó cho vào nước, một liều không đủ thì hai liều, hai liều không đủ thì ba liều, đây chính là cái được gọi là Kim Thủ Chi! Ngón tay dính đầy bột là Kim Thương Không Ngã! - Tuyết Chi Lạc đột nhiên rất bội phục tài trí bản thân, Kim Thủ Chi (một chiêu thức võ công) thế mà lại bị nàng bẻ cong thành như vậy, thiên tài!

Phong Chi Lâu, Hoa Chi Phá, Nguyệt Chi Loạn chỉ cảm thấy như ngũ lôi oanh đỉnh, ngoài giòn trong mềm.

Lạc, người quả thực là con chiên ngoan của dân đạo!

TỨ CẦM THÚ VÀ TỨ HOA KHÔI

Phá Quân Tinh

dtv-ebook.com

Chương 30

Bốn cầm thú mặc nữ trang rồi vụng trộm đi vào từ cửa sau, tiểu tư của Điêu Lan Thuỷ Tạ Lâu đều mở to mắt nhìn bốn người, phát tài rồi? Mới mấy ngày không thấy đã biến thành kẻ có tiền?

Ngoại trừ tứ đại hoa khôi và nha hoàn của các nàng thì không ai biết thân phận thật sự của bốn cầm thú, chỉ biết rằng bọn họ được các hoa khôi phái ra ngoài làm việc. Trở lại nhanh như vậy?

Tứ cầm thú hơi khó chịu với ánh mắt mọi người nhưng cũng lười giải thích, dù sao cũng không phải là người quen nên chẳng sao cả.

Bốn người trở lại phòng thì lập tức nằm dài trên giường.

- Vẫn là ở đây tốt! Ngày bốn chúng ngủ cùng nhau đã rất lâu! - Hoa Chi Phá nhớ tới những ngày nằm đất ở trong phòng Niệm Khanh lập tức cảm thấy bi thảm muốn chết, lúc thức dậy cả người đau nhức.

- Lão đại, lời này của người sao khiến ta cảm thấy không thuần khiết? Cái gì mà "bốn người ngủ cùng nhau"! - Phong Chi Lâu nghe lời của Hoa Chi Phá liền cảm thấy không đúng, rất đáng khinh!

- Đúng vậy, nền văn minh Trung Quốc bác đại tinh thâm, lời này của người khiến ta nghĩ đến nghệ thuật ẩn dụ! - Tuyết Chi Lạc nhớ tới một tên lừa đảo trước khi xuyên không đến đây, thật đáng tiếc!

Nguyệt Chi Loạn khinh bỉ nhìn Phong Chi Lâu và Tuyết Chi Lạc:

- Ta nói này, sao các người có thể dâm loạn như vậy! Chỉ mỗi chuyện ngủ cũng có thể nghĩ xa như vậy! Bốn chúng ta cũng không phải chưa từng ngủ cùng nhau.

- Loạn Loạn, đừng kích động, 4some phải bảo toàn sức khỏe! - Phong Chi Lôu có chuyện hay thì phải nói.

- Đi chết đi! - Nguyệt Chi Loạn cầm lấy gối ném nàng nhưng trượt mắt.

- Đừng náo loạn nữa, ngủ, ngủ, mệt mỗi một ngày rồi! - Hoa Chi Phá thật bất đắc dĩ, sao lại có người đáng khinh như vậy!

Lúc làm tiểu tư thì là bốn người một phòng, nhưng gần đây bị bắt đi huấn luyện đặc biệt nên mỗi người một phòng, chẳng qua là hôm nay các nàng về muộn, phòng mới của các nàng lại gần chỗ tử đại hoa khô, để tránh phiến toái nên các nàng không về phòng.

Dù giường làm bằng gạch nung cũng ngủ được, bốn người cũng mệt mỗi nên không lâu sau đã ngủ say, Phong Chi Lôu lại chảy nước miếng, nỉ non:

- Vị Triều, mau cởi sạch! Ta... ta đến đây!

Hự, người mơ cái gì vậy!

Bốn người đang chín dừ thì có một tiếng rống kinh thiên động địa:

- Mấy người các người còn ngủ! Mau đứng lên cho ta! - Tiểu Hồng chống hông trừng lớn hai mắt, có lầm không, bốn tên này dậy còn muộn hơn so với nha hoàn các nàng? Thật cho rằng mình là chủ tử? Các tiểu thư đều đã thức dậy!

Tiểu Hồng tý tý lấy khí thế một người giữ cửa vạn người không thể qua dựng dậy bốn người, thật nực cười!

Tiểu Trúc và Tiểu Linh thấy hành động của Tiểu Hồng nhưng cũng không nhìn được mà nhìn về phía Tiểu Lục đang ở một bên, tối hôm qua người lại áp Tiểu Hồng phải không? Nếu không sao tiểu tử này lại bạo phát như vậy? Tiểu Lục xấu hổ cười không nói, ánh mắt nhìn Tiểu Hồng càng thêm ôn hòa.

- Aaaaa! Ai thế, anh vừa thoát hết quần áo Vị Triều thôi mà! Ai quấy nhiễu mộng đẹp của ta! - Phong Chi Lâu nhắm mắt lại, vạn phần không muốn mở ra, chỉ đến khi thấy thoáng qua ánh mắt có thể giết người của Tiểu Hồng thì mới thanh tỉnh - Ha ha, Tiểu Hồng tử tử dậy thật sớm! - Từ sau sự kiện thay quần áo thì Phong Chi Lâu có thêm cảm giác sợ hãi với Tiểu Hồng.

- Sớm cái đầu người! Người vừa nói gì? - Tên dân tộc côn đồ, dám nằm mơ cởi hết quần áo của tiểu thư, chuyện sau đó cũng không phải ta chưa từng làm qua, sao lại không biết! Đồ cầm thú!

-Ta không nói cái gì cả! - Phong Chi Lâu nhanh chóng ho khan thông họng, hướng tới ba người khác réo - Các người... các người... mau dậy! Trưa mà còn ngủ! Cháy rồi!

- Cháy? Sao sao? - Nguyệt Chi Loạn giật mình tỉnh giấc, thấy người có mặt trong phòng thì sửng sốt vài giây, ho khan một tiếng - Ta vốn đang định dậy!

Tiểu Hồng khinh bỉ nhìn nàng một cái, không nói.

- Nguyệt cô nương, Ly Tuyệt tiểu thư có lệnh, nàng muốn ăn bánh đậu xanh của Phi Thúy Trai ở thành Nam, bảo người đi mua! - Tiểu Lục tiến lên phía trước, nói với Nguyệt Chi Loạn còn chưa tỉnh hẳn - Đúng rồi, còn cả đậu hũ của Lý nhị nương ở thành Tây, bánh mè vừng của Bích Vân Lâu ở thành Đông, kẹo hồ lô của Tứ thúc ở thành Bắc. Nội trong một cái canh giờ phải đem về bốn thứ này, bằng không tự gánh lấy hậu quả.

- Đông nam tây bắc? - Nàng ta điên rồi? Ăn nhiều như vậy, nàng ta muốn chết!

Động tĩnh lớn khiến Hoa Chi Phá và Tuyết Chi Lạc cũng dần tỉnh giấc, lập tức không hiểu vì sao nha hoàn của tứ đại hoa khôi lại ở chỗ này.

- Hoa cô nương, tiểu thư có lệnh, khi người tình phải mang củi trong sài phòng (phòng chứa củi) ra bổ, không bổ xong không cho ăn cơm, khi nào xong thì ăn cơm! - Tiểu Trúc nhìn mấy người trước mắt vạ phần đồng cảm, mãi mới có lúc được ra ngoài mà các người làm gì không làm lại đi dạo thanh lâu của đối thủ một mất một còn? Còn bị các tiểu thư nhìn thấy, không phải là thấy đời quá dài sao? Vừa muốn ăn bím bốn vị tiểu thư vừa muốn lêu lổng bên ngoài, trên đời sao có chuyện tốt như vậy!

Hoa Chi Phá choáng váng, bổ củi? Có làm không! Niệm Khanh, sáng sớm người phát điên cái gì!

- Tiểu Trúc tỷ tỷ, người có thể đừng gọi ta là Hoa cô nương được không? Người kêu ta Hoa cô nương khiến ta nghĩ đến... - Hoa cô nương rất hiếu thảo! rất rất hiếu thảo! Tên này không phải là lời Tiểu quý tử (cách người Trung gọi miệt thị người Nhật) tụng đầu lưỡi sao! - Người gọi ta Tiểu Phá là được!

Tuy không biết nguyên nhân nhưng Tiểu Trúc vẫn gật đầu đáp ứng.

- Tuyết cô nương, Du Lăng tiểu thư nói vì muốn rèn luyện thân thể cho người nên muốn người đến phòng bếp nấu nước, đồ đầy mười chum lớn là được - Tiểu Linh mặt không chút thay đổi nói, ngay cả mắt cũng không chớp một cái.

Mười chum lớn? Được lắm! Một chum ước chừng ba mươi mấy thùng nước, chẳng phải chính là muốn ta gánh ba trăm thùng sao!

Phong Chi Lôu nhìn ba người đã muốn choáng váng đột nhiên nhớ tới Tiểu Hồng vẫn trầm mặc, đột nhiên có dự cảm không lành.

- Tên hỗn đản này, còn thất thần làm gì? Nhanh đi cọ nhà vệ sinh, ta phải giám sát người thật chặt! - Tiểu Hồng tiểu nhân đặc chí nhìn Phong Chi Lôu, tiểu thư thật tốt! Người như thế phải giáo huấn mới được!

- Cái gì? Người bảo ta đi cọ nhà vệ sinh? Nói đùa, ta chết cũng không đi!
- Phong Chi Lôu hất đầu, mặc kệ, chết cũng không làm, nhà vệ sinh cổ đại thối muốn chết, quả thực là xông chết người không đền mạng, nàng chết cũng không đi.

- Không đi? Chuyện này không phải do người quyết! - Tiểu Hồng chống hông, tay chỉ vào mặt Phong Chi Lôu hung hãn nói - Tiểu thư nói: "Phong Chi Lôu căn bản không biết gì về âm nhạc, cầm kỳ thi họa đều không thông, dạy thế nào cũng sẽ không có thành tựu, nếu nàng ta không đi thì để cho Niệm Khanh đem nàng ta đi đi, dù sao cô nương trong lâu quả thật cũng đã lớn tuổi, dung mạo của Phong Chi Lôu vẫn coi là đỉnh!" - Đương nhiên, lời này của Tiểu Hồng có bao nhiêu thật bao nhiêu giả thì không ai biết.

- Vị Triều nói như vậy? - Phong Chi Lôu cũng không ngốc, nghi hoặc hỏi
- Người muốn gạt ta!

- Ta lừa người? Không tin thì cược đi! Tiểu Trúc, người đi nói với Niệm Khanh tiểu thư, nói tiểu thư nhà ta đồng ý để Phong Chi Lôu...

- Ấy ấy, khoan đã khoan đã, ta nói không lúc nào? Sao có thể chứ! Ta là đứa nhỏ chịu thương chịu khó! - Đều do miệng quạ đen của Loạn Loạn, cái gì mà cánh tay ngọc vạm người gỏi, liên lụy tới người vô tội, xui xẻo!

- Phải không? Còn không mau chuẩn bị! Ta ở ngoài cửa chờ người - Tiểu Hồng hất cằm, đặc ý tiêu sái đi ra ngoài.

Ba người còn lại cũng đi ra, thuận tay đóng cửa hộ.

Ngoài cửa, cách đó không xa.

- Tiểu Hồng, Vị Triều tiểu thư thật sự bảo Phong Chi Lâu đi cọ nhà vệ sinh? - Tiểu Trúc có điểm không tin, Vị Triều là người như thế sao? Cho dù muốn chinh người cũng sẽ không làm ra loại chuyện này!

Tiểu Linh cũng dựng thẳng lỗ tai chăm chú nghe.

- Sao có thể? Tiểu thư tất nhiên không như vậy! - Tiểu Hồng hạ giọng nói tiếp - Tiểu thư bảo Phong Chi Lâu đi quét lá rụng, chẳng qua nhẹ nhàng như vậy thì rất tiện nghi cho nàng ta. Ta liền nói với tiểu thư, lá trong viện đã được quét hết, không bằng trừng phạt cách khác, tiểu thư bèn cho ta tự quyết, chỉ bảo không cần quá mệt nhọc cũng không muốn rất thoải mái, ta nghĩ đến việc cọ nhà vệ sinh có vẻ phù hợp! - Tiểu Hồng cười gian, nhưng vừa tiếp xúc với ánh mắt của Tiểu Lục thì lập tức đỏ mặt - Nhìn cái gì, cút ngay!

Tiểu Lục rất tự nhiên ôm thắt lưng Tiểu Hồng, ái muội thổi khí bên tai nàng:

- Còn ghi hận ngày hôm qua người ở dưới? - Liên lụy người vô tội rồi!

Tiểu Hồng đỏ mặt mạnh mẽ:

- Đó là quý kế của người! Hừ, ta mặc kệ người! - Tức quá đi, tiểu nhân!

Ba người nhìn hành động của Tiểu Hồng thì cũng hiểu được nguyên nhân trong đó, cháy thành vạ lây (tai họa đến từ bên ngoài do oan uổng)! Phong Chi Lâu đáng thương! An nghỉ đi!

TÚ CẦM THÚ VÀ TÚ HOA KHÔI

Phá Quân Tinh

dtv-ebook.com

Chương 31

- Trời ạ, ta mệt quá, ta muốn chết! - Hoa Chi Phá tê liệt ngã xuống giường, chưa hết giận - Cúi chết tiệt gì đó, hại ta một ngày không được ăn cơm, sao ta lại xui xẻo như vậy!

Tuyết Chi Lạc ngay cả mí mắt cũng không mở được:

- Lão đại, ta thế nhưng hôm nay gánh hơn ba trăm thùng nước, bả vai đều rách hết ra, người thảm bằng ta?

- Ta cũng rất thảm, hôm nay ta chạy tới chạy lui đông nam tây bắc hơn mười dặm, không chỉ đồ ăn mà còn mua đủ thứ, giấy bút cũng bắt ta đi mua ở bốn tiệm, ta dám khẳng định là Ly Tuyết đang chinh ta! - Nguyệt Chi Loạn chỉ cảm thấy hai chân nàng muốn gãy, nàng đã bao giờ chạy đường dài như vậy!

- Các huynh đệ, các người mau tới cứu ta... ta sắp điên rồi - Phong Chi Lôu vừa định lên giường đã bị ba người đập một cước lăn xuống.

- Người lăn xa một chút, thối muốn chết! - Hoa Chi Phá bịt mũi, vẻ mặt ghét bỏ.

- Đúng vậy, ngửi phải mùi trên người người làm ta muốn ói! - Tuyết Chi Lạc chỉ thiếu nước bồi thêm một cước, xông chết người không đền mạng, thối!

- Người vừa đến ta đã thấy mùi nhà vệ sinh, nhanh đi tắm rửa! - Nguyệt Chi Loạn dùng chăn che mũi, chỉ tay ra cửa - Cút mau!

Phong Chi Lâu nhìn ba tên súc sinh không có nhân tính:

- Sao các người không đi! - Dựa vào cái gì chỉ mình nàng phải tây!

- Trên người chúng ta là mùi mồ hôi, trên người người là mùi phân, sao có thể giống nhau! - Hoa Chi Phá nhắm mắt lại - Nếu người không tắm thì về phòng người mà ngủ, đừng xông chết chúng ta!

- Đúng đúng! - Tuyết Chi Lạc và Nguyệt Chi Loạn gật đầu - Không tắm thì biến!

- Ta mệt như vậy chẳng lẽ còn muốn ta đi đun nước tắm rửa? Chờ ta tắm xong thì đến bao giờ! - Phong Chi Lâu mặc kệ, làm huynh đệ có nạn cùng chịu, có phúc ta hưởng, phải chết cùng chết, muốn sống mình ta sống - Ta muốn ngủ! - Mạnh mẽ tiến lên, các người có năng lực gì cản ta!

- Lâu chết tiệt, người có lầm không! Người có ác tâm phải không? Thối như vậy! - Tuyết Chi Lạc ngửi thấy mùi kia liền cảm thấy dạ dày co rút - Ta muốn ói!

- Xì! Muốn ta tắm, có thể, chúng ta cùng đi! - Phong Chi Lâu nói.

- Fuck! Tên dân tộc côn đồ nhà người muốn thế nào? Muốn tắm chung thì kêu Vị Triều nhà người đi - Nguyệt Chi Loạn sắp điên rồi, ngủ một giấc cũng không yên, đáng thương cho nàng mệt mỏi cả một ngày cũng không thể nghỉ ngơi.

- Các người không đi thì ta cũng không đi, ta còn chưa ghét bỏ mùi mồ hôi thối của các người đâu! - Phong Chi Lâu nói xong định nằm xuống.

- Ôi, ta sợ người rồi! - Hoa Chi Phá nhìn quần áo Phong Chi Lâu còn có mấy chỗ dính màu vàng thì cảm thấy dạ dày khó chịu lợi hại - Thừa dịp bây giờ trời tối, mấy chúng ta đi đến bồn tắm chuyên dụng của tứ đại hoa khôi đi, chỗ đó độ ẩm bốn mùa đều giống nhau, có thể sánh với suối nước nóng!

- Thật sao? Sao chúng ta không biết? - Phong Chi Lâu lập tức tỉnh táo, Tuyết Chi Lạc và Nguyệt Chi Loạn cũng mở to mắt.

- Vớ vẩn, người nghĩ hôm nay ta và người bố củi nấu nước nhiều như vậy làm gì? Phòng bếp dùng nhiều như vậy sao? - Hoa Chi Phá nhớ tới củi liền cảm thấy đau tay, bắt đầu bực - Có đi hay không!

- Đi! Sao lại không đi! - Phong Chi Lâu kích động - Nước mà Vị Triều nhà ta đã dùng tắm rửa qua!

- Dâm dăng! - Ba người khinh bỉ.

Bốn người thay quần áo rồi lén lút ra ngoài, mục tiêu: Bồn tắm chuyên dụng của Tứ đại hoa khôi!

- Cửa khóa rồi, chúng ta đi vào kiểu gì? - Nhìn khóa trên cửa, Phong Chi Lâu buồn bực.

- Ngu ngốc, người quên hôm nay là ta bố củi sao? Đến chỗ nhóm lửa đi, chỗ đó có cửa nhỏ! - Hoa Chi Phá ra hiệu bảo mấy người đi theo nàng, đi đến chỗ nhóm lửa chuyên dụng thì quả nhiên thấy một cánh cửa nhỏ, chẳng qua cũng đã bị khóa.

Hoa Chi Phá táy máy một hồi khóa liền rút ra:

- Giả thôi! Cái này ta cũng mới phát hiện ra hôm nay, ha ha.

- Lão đại, người không đi làm đạo tặc thật quá lãng phí! - Nguyệt Chi Loạn nhìn chiêu thức của Hoa Chi Phá cảm khái nói.

- Ta cũng thấy như vậy! Người tài như ta bất luận làm gì cũng đều dễ như trở bàn tay! - Hoa Chi Phá cũng có chút đắc ý - Đừng nói nhiều, nhanh lên.

- Oa, sương mù tràn ngập, quả nhiên là chỗ tốt! Ấm quá! - Tuyết Chi Lạc vươn tay như thể chạm đến sương mù mỏng lung - Nhưng mà sương mù dày quá nhìn không rõ cái gì, đứng gần còn có thể, ở xa cơ bản là người mù.

- Vớ vẩn, đốt nhiều củ như vậy, thực lãng phí! Bốn nữ nhân này quả nhiên là tiêu hoang! - Nguyệt Chi Loạn rất cảm khái - Ta mà có nhiều tiền như vậy cũng sẽ làm một cái bể lớn như vậy, mỗi ngày đều đốt nhiều củ như vậy, muốn tắm liền tắm!

- Vị Triều... ta đến đây... - Bùm một tiếng, Phong Chi Lôu đã nhảy vào bể, chỉ để lại một đống quần áo trên bờ.

Người này... - ba người hết chỗ nói nổi - quá dâm! Cởi quần áo xong cũng học Phong Chi Lôu nhảy vào.

- Oa, thích thật! - Nguyệt Chi Loạn thư thái thở ra một hơi - Người xem, nơi này còn bày bình phong lớn như vậy, thật không biết là muốn chặn cái gì.

- Quán làm gì, tắm nhanh lên, xong còn trở về ngủ tiếp - Hoa Chi Phá cũng không giống các nàng làm nhiều chuyện vô nghĩa như vậy, mệt muốn chết, nhưng ngâm người như vậy quả thực thoải mái hơn rất nhiều - Thật ra chúng ta đã lâu rồi không cùng nhau tắm rửa, từ lúc xuyên qua đến đây, cũng không biết Đồ Ngốc thế nào rồi, thật nhớ.

Nói lên Đồ Ngốc thì mọi người đều hơi trầm mặc.

- Không có mấy chúng ta bên người, không biết có bị người khác khi dễ hay không? - Tuyết Chi Lạc thở dài chậm rãi nói.

- Cũng không biết Đồ Ngốc sẽ lấy dạng người gì, ta còn định chọn giúp nàng nữa! - Nguyệt Chi Loạn lắc đầu - Bây giờ đã không còn cơ hội.

- Nếu Đồ Ngọc cũng xuyên không đến đây thì tốt - Phong Chi Lâu ôm lấy thân mình, vô lực nói.

- Quên đi, tất cả đều là số mệnh, không thoát được! Hy vọng Đồ Ngọc có thể tìm được một tấm chồng tốt, sau này đừng đần độn như vậy, sẽ bị người ta lừa, lúc đó cũng không còn chúng ta chống đỡ giúp nàng - Hoa Chi Phá nhắm mắt lại, đầu ngửa ra sau dựa vào thành bể.

Bốn người không nói gì nữa, chỉ còn tiếng xoa xoa người.

- Vị Triều, Tiểu Hồng nhà người cũng thật ác, lại bắt nàng ta đi cọ nhà vệ sinh, thật có ý nghĩa! - Du Lăng cười hì hì kéo cổ tay Ly Tuyệt - Loạn nhi nhà người hôm nay cũng không tốt hơn, bị người chinh như vậy, chắc hẳn nàng ta đã chạy khắp toàn bộ Ô Tô rồi phải không?

Mặt Ly Tuyệt đỏ lên:

- Ta cũng không phải cố ý chinh nàng, chẳng qua có chút đồ cần nàng mua mà thôi. Hơn nữa, ta cũng không ác như người, cho một thiếu nữ tử đi nấu nước, ta làm cũng mệt.

- Gì chứ, ta chỉ đang rèn luyện thân thể cho nàng ta, muốn khiêu vũ mà thân thể kém quá thì sao được? - Du Lăng nói hợp tình hợp lý - Ngay cả thanh kiếm cũng không cầm được, nếu không phải trên người mang tuyệt kỹ thì ta đã chết ở trong tay nàng rồi - Ngẫm lại không khỏi thốn thức - Huống hồ, ta cũng cần học thêm Niệm Khanh, người không phát hiện ra nàng ác độc với Hoa Chi Phá thế nào sao, cúi nhiều như vậy, chặc chặc, bình thường cũng phải ba bốn đại nam nhân bổ, nàng lại để cho một tiểu nữ tử đi làm, ác độc!

Niệm Khanh lườm Du Lăng một cái:

- Ai cũng vậy thôi! Mọi người đều không hơn không kém, hơn nữa nếu trừng phạt nhẹ thì sao các nàng có thể nhớ rõ? Không nói nữa, đi tắm đi.

- Khoan đã, hình như ta nghe thấy tiếng cười quyến rũ của Du Lăng! Lạc, người tập trung nghe một chút, có phải Du Lăng nhà người hay không? - Hoa Chi Phá dừng một chút, khẩn trương đứng lên, sẽ không khéo như vậy chứ!

- Không chỉ mình Du Lăng...

- Là tứ đại hoa khôi! - Bốn người kêu rên.

- Làm sao bây giờ? Trốn mau!

Tùy tiện mặc quần áo, đang muốn hướng cửa nhỏ chạy trốn thì không ngờ nghe thấy tiếng mở khóa ở cửa lớn, không kịp rồi!

[Tác giả: Các người bảo trọng!]

TỨ CẦM THÚ VÀ TỨ HOA KHÔI

Phá Quân Tinh

dtv-ebook.com

Chương 32

Cũng không biết là tứ cầm thú tốt số hay xấu số, chuyện ngàn năm khó gặp như vậy mà các nàng được thấy!

Trên đời này, người có thể nhìn tứ đại hoa khôi tắm rửa thử hỏi có mấy người? Nếu có thể sống qua hôm nay thì các nàng chính là người đầu tiên trong lịch sử.

Bốn cầm thú khẩn trương mặc quần áo trong hoang mang rối loạn, nhanh như chớp trốn ở sau một góc bình phong.

- Trăm ngàn phải thở nhẹ, các nàng đều là cao thủ, nếu như bị tứ đại hoa khôi phát hiện thì chúng ta chết chắc! - Hoa Chi Phá hối hận muốn chết, khó được một lần vụng trộm đến tắm sao lại gặp phải chuyện này!

- Đã biết! - Mắt Phong Chi Lôu tràn đầy tia máu, lấy tay che mũi chỉ lộ ra một khe hở, gắt gao nhìn chăm chăm cửa.

Nguyệt Chi Loạn và Tuyết Chi Lạc liếc nhau một cái rồi cũng học theo Phong Chi Lôu, ngay cả Hoa Chi Phá cũng thế. Không còn cách nào khác, dù sao đợi lát nữa sẽ có cảnh tượng rất kích thích! Nhưng chỉ cần nghĩ tới cảnh tứ đại hoa khôi lỏa thể tắm rửa... được, hy sinh cũng đáng! Chỉ là không biết đáng người ai sẽ đẹp hơn nhỉ!

Còn nữa, sương mù dày như vậy chắc không thể thấy bản HD, chỉ có thể nhìn thấy bản SD.

SD thì SD, mông lung chả phải đẹp hơn sao! Tóm lại là so với không thấy gì vẫn tốt hơn!

Bốn người vừa mới trốn xong thì cửa lớn bị đẩy ra, bốn vị mỹ nữ nối đuôi nhau đi vào, tiếng cười nói vang vọng khắp phòng.

Từ cửa đến bồn tắm, bốn người chậm rãi cởi bỏ từng lớp quần áo, có lẽ vì bốn người thường xuyên tắm rửa cùng nhau nên không cảm thấy gì, chỉ có điều ở trong mắt bốn cầm thú thì cảnh tượng này tương đương với ảnh khiêu dâm!

Nếu không có sương mù bao phủ thì bốn người nào đó sớm đã phun sạch máu mũi.

Bốn tuyệt thế mỹ nhân không ai giống ai, ở trước mặt người cởi quần áo tháo dây lưng, người có thể không kích động không? Đừng có cười khinh bỉ, tứ chích cầm thú sẽ tuyệt đối trung thực nói cho người biết: Chúng ta là có năng lực, nếu không đã gục hoàn toàn.

Từng kiện quần áo rơi xuống dọc theo bả vai, áo khoác ngoài, áo lót, yếm, tiết khố, đôi chân trắng nõn mịn bước vào trong nước tạo ra một làn sóng nhẹ.

- Thật thoải mái, quả nhiên tắm rửa là chuyện thoải mái nhất trên đời! - Du Lăng đem nước tưới lên da thịt, cảm khái nói - Gần đây vì Lạc Nhân mà ta phải chạy khắp nơi mệt muốn chết.

Niệm Khanh cười nhẹ:

- Lạc Nhân? Gọi thật thân thiết! Ta thấy người không phải là mệt chết mà là tư xuân (dậy thì)! - Nói xong không quên nhìn thoáng qua ngực Du Lăng - Người xem, của người lớn thêm không ít!

Lời này buông ra làm Du Lăng đỏ bừng mặt, mắt chiếu tướng Niệm Khanh như sắp thiêu sống, còn Ly Tuyết và Vị Triều cũng cố ý như vô tình mà nhìn theo tầm mắt của Niệm Khanh, quả nhiên là lớn thêm!

Miễn cưỡng áp chế tư tưởng muốn đánh tơi bời Niệm Khanh, Du Lăng ưỡn ngực lên rồi cười thật phủ mị, cả người uốn éo sát người Niệm Khanh, ngực còn cố ý như vô tình cọ lên cánh tay Niệm Khanh:

- Khanh Khanh, tâm ý của ta người còn chưa hiểu sao? Ta thật thương tâm! Chàng vững như đá tảng, thiếp thân như cỏ lau, cỏ như tơ dai dẻo, đá tảng vững bền lâu (trích 'Tiêu Trọng Khanh Thê, đoạn thứ hai')! Tâm của ta đối với người, có thiên địa chứng giám!

Khóe miệng Niệm Khanh run rẩy một hồi, nữ nhân này... nàng nên nói gì đây! Biết nàng ta đang diễn nhưng biểu tình trên mặt thật khiến người ta sinh ra tư tưởng không đành lòng, quả nhiên là yêu nghiệt!

- Ta muốn hôn! - Vị Triều bị hành động của Du Lăng làm khó ở.

- Các người tiếp tục, ta không thấy gì cả - Ly Tuyết nhìn đông nhìn tây cũng không nhìn Niệm Khanh và Du Lăng, việc không liên quan đến mình, đừng nhúng tay vào.

- Du Lăng, một khi đã như vậy, người làm thiếp của ta đi! Yên tâm, ta sẽ đối xử với người thật tốt! - Niệm Khanh nhin cười, tiếp tục nói - Tuy rằng là người dáng như bồ liễu, mã mã hồ hồ (tầm thường) nhưng ta sẽ miễn cưỡng chấp nhận.

- Niệm Khanh, người cút cho ta! Muốn ta làm thiếp của người, kiếp sau cũng không có khả năng! - Du Lăng một phát đẩy Niệm Khanh ra - Hừ, cho rằng tỷ tỷ đây không có người muốn hay sao! - Lại còn mã mã hồ hồ? Dáng như bồ liễu? Mắt chó của nàng ta mù!

Ly Tuyết quay đầu lại xen mồm vào:

- Không phải người còn Lạc Nhân của nhà người sao?

- Hồng hạnh ra tường (phụ nữ có chồng còn đi ngoại tình), không tốt - Vị Triều cũng không nhịn được tuôn ra một câu như vậy.

- Các người... - Du Lăng bị tức không nhẹ, trực tiếp đi qua thọc lét Niệm Khanh, Vị Triều, Ly Tuyết đến khi các nàng thở gấp không ngừng, cầu xin tha thứ mới thôi.

Bốn người sau bình phong xem mà cũng choáng váng, chỉ thấy bốn cái bóng trắng mờ lung tụ ở một chỗ, sau đó là những tiếng kêu to duyên dáng làm cho người ta xúc động phập phồng.

Nếu không biết quan hệ của các nàng thì bốn cầm thú tuyệt đối sẽ cho rằng các nàng có gian tình! Nếu chỉ nhìn một màn hiện tại thì có thể trực tiếp liên tưởng đến hai chữ: 4some!

Không thể không nói cảnh tượng như thế thật sự khiến người ta kích động không thôi.

Tuyết Chi Lạc nghe tiếng cười quyến rũ của Du Lăng, nhìn bóng trắng mập mờ lại bắt đầu liên tưởng đến cảnh tượng một thân hồng y chậm rãi cởi ra, để lộ thân hình tuyệt mỹ, chịu không nổi kích thích lập tức chảy máu mũi.

Nguyệt Chi Loạn nuốt nước miếng, nếu có thể xem rõ hơn một chút thì tốt rồi!

Hoa Chi Phá không khỏi lắc đầu, thì ra tứ đại hoa khôi cũng không đứng đắn như bề ngoài!

Phong Chi Lô cảm thấy trong lòng như bị mèo cù, nhanh chóng cảm thấy khổ sở, nhìn lại không được rõ, thật sự khơi gợi lòng người. Phong Chi Lô nhẹ nhàng hạ người nằm sấp sát sàn rồi bò tới, muốn nhìn thấy

toàn cảnh. Chỉ cần nghĩ đến Vị Triều nhà nàng toàn thân lỏa thể, nhiệt huyết liền sôi trào! Nếu không tận dụng cơ hội liếc một cái thì thật uổng phí.

Có một số người, có một số việc cần phải có kích thích nào đó mới có thể trưởng thành. Không thể nghĩ ngờ, Phong Chi Lâu dưới kích thích của Vị Triều toàn thân lỏa thể đã sắc đảm bao thiên.

Một bước, tốt lắm, tiếp tục.

Hai bước, không tồi, lại tiếp.

Ba bước, cách mục tiêu rất gần rồi, xem cũng rõ hơn.

Bốn bước, quần áo ai đây? Nếu là của Vị Triều nhà ta thì trộm liền!

Năm bước, ủa, sao không đi tiếp được nữa? Ai đè đầu của ta!

Phong Chi Lâu dùng sức thoát khỏi áp lực trên đầu nhưng không thành công, ngay lúc định phát lực tiếp thì áp lực trên đầu cũng không còn. Phong Chi Lâu ngẩng đầu, ngây người.

- Vị Triều! - Cảm nhận được không khí căm giận ngút trời, Phong Chi Lâu hoảng sợ, lại nhìn mặt ba nữ nhân đằng đằng sát khí phía sau, thảm rồi, chết chắc rồi! Không chết cũng bị lột da!

Trên người bốn người khoác tùy tiện một cái áo, nửa người dưới còn ở trong bể, quần áo phập phều che đậy không ít phong cảnh.

Chẳng qua là lần này Phong Chi Lâu xem rất rõ. Chà, Vị Triều... - thầm thán liên tục - ...là hình mặng! Bởi vì gần, hơn nữa thế đứng của Vị Triều vốn thấp nên cổ áo ở trong nước cũng thấp, tự nhiên thấy rõ!

Oh Fuck! Con mẹ nó chết cũng đáng! Ta thích loại này!

Sự thật là lúc bốn hoa khôi cười nói huyên náo vốn cũng không phát giác ra điều gì, dù sao đây là nơi các nàng vẫn thường đến tắm, ngoài các nàng thì không còn ai có thể vào, nên các nàng cũng không thể ngờ sẽ có người rình trộm ở trong.

Tuy rằng cũng thấy có điểm không đúng nhưng cũng không nghĩ kỹ. Chỉ có điều hành động bò tới muốn nhìn toàn cảnh của Phong Chi Lôu phát ra tiếng động rất rõ ràng truyền vào tai mà thôi.

Vị Triều là người đầu tiên cảm nhận được, nàng cách Phong Chi Lôu gần nhất nên nghe cũng rõ ràng nhất. Nàng phân rõ phương hướng, đoán chắc khoảng cách rồi lập tức đề đầu đối phương, sau đó nhanh chóng lấy quần áo bên cạnh bẻ che đi nửa thân trên trần trụi.

- Phong Chi Lôu! - Nếu ánh mắt có thể giết người thì Phong Chi Lôu ngay cả thịt vụn cũng không còn.

Tên vô liêm sỉ chết tiệt này! Dám ở trong này nhìn lén! Vị Triều cảm thấy mình sắp điên rồi, trên đời sao lại có loại tiểu nhân vô sỉ như thế này! Thật là muốn chọc nàng tức chết!

Không chỉ Vị Triều mà Du Lăng, Ly Tuyệt, Niệm Khanh cũng bị tức chết. Một người ở trong này, ba người còn lại lại không sao?

Câu hỏi không cần câu trả lời!

(Trích lời tứ cầm thú:

Phong Chi Lôu: Dục yêu mỹ nhân cộng thượng thiên, khinh sa la trưởng
phông hạ miên

Tuyết Chi Lạc: Kim thương xuyên thấu liên hoa bao, phi nhân đê khắp
tùng man yêu

Hoa Chi Phá: Đạp biển sơn dự hà, hưởng tấn nhân gian hoan

Nguyệt Chi Loạn: Ta sẽ không làm thơ dâm, ta chỉ muốn gục)

TỬ CẦM THÚ VÀ TỬ HOA KHÔI

Phá Quân Tinh

dtv-ebook.com

Chương 33

- Phong hoa tuyết nguyệt, thật tốt làm sao! - Niệm Khanh chỉ cảm thấy cả người cực kì nóng, đương nhiên không phải là do động tình mà là bị chọc tức, ai bị nhìn thấy hết thì tâm tình cũng không tốt.

Mấy người này là vì nàng muốn giết thời gian, muốn kiếm chút chuyện vui nên mới giữ lại, nhưng nàng vạn vạn lần không ngờ đến chuyện này, tự nhiên nàng có cảm giác đánh rơi tảng đá trúng phải chân mình.

Nếu bản thân nàng không nằm trong đó thì nàng sẽ rất thích thú xem diễn, nhưng cố tình một bị hại lại là nàng thì sao nàng có thể không tức giận! Chỉ cần nghĩ đến bản thân bị bốn người thấy hết thì trong lòng lại ghen khuấy, hận không thể đem các nàng ra chém vạn đao cho thỏa mỗi hận trong lòng.

- Nguyệt Chi Loạn! Tên tiểu nhân vô sỉ! - Mặt Ly Tuyết vốn hơi hồng do khí nóng giờ lại đỏ như có thể nấu chín trứng - Người đi ra đây! - Chuyện nàng ta hất mực vào mặt nàng lần trước nàng còn chưa tìm nàng ta tính sổ, nay tội càng nặng thêm, dám học đi rình trộm người ta tắm, trình độ này còn thấp sao!

- Lạc Nhân, nếu muốn xem thì quang minh chính đại mà xem, lén lút làm gì? - Nhìn bộ dạng sắp tức chết của Niệm Khanh thì trong lòng Du Lăng lại khoái chí - Đi ra đây! - Đương nhiên nói không ngại là giả, chẳng qua là nàng nói để chọc Niệm Khanh mà thôi.

Người còn châm lửa thổi gió? - Ly Tuyết, Niệm Khanh, Vị Triều hung hăng trừng mắt nhìn Du Lăng - người cho Lạc Nhân nhà người xem cũng

đừng kéo chúng ta theo!

Hoa Chi Phá, Nguyệt Chi Loạn, Tuyết Chi Lạc hận không thể làm thọt Phong Chi Lôu - Tên cầm thú này, sao người không chết đi! Nếu không vì người thì làm sao chúng ta có thể bị phát hiện chứ? Hơn nữa nhìn sắc mặt tứ đại hoa khôi khó coi như vậy, những ngày sau không biết sẽ sống thế nào!

- Kỳ thật là các người hiểu lầm, chúng ta không thấy gì cả! - Ánh mắt Hoa Chi Phá lộn vòng vòng không dám nhìn Niệm Khanh, hôm nay đã bỏ củi một ngày, nếu lần này không chết thì sau này sẽ tiếp tục như hôm nay.

- Đúng vậy, ta mộng du! Ta ngất! - Nguyệt Chi Loạn tựa vào vai Tuyết Chi Lạc, kết quả bị người ta vô tình đẩy ra: - Cút!

- Vị Triều, người yên tâm, ta tuyệt đối không thấy của người là hình măng! - Phong Chi Lôu đứng lên, nghiêm túc nhìn Vị Triều đại mỹ nhân gần trong gang tấc.

Ba cầm thú nghe được lời nói của Phong Chi Lôu lập tức hít sâu - đồ ngu nhà người! Người đã nói là măng còn bảo là không thấy sao! Cũng may là Vị Triều ở trong nước, nếu không phỏng chừng đã một tát chết tươi người.

- Phong Chi Lôu! Người vô sỉ! - Vị Triều bị tức không nhẹ, cũng không còn quan tâm đến chuyện có thể dùng võ hay không, hất nước ra ngoài, nước chớ nội kinh của nàng hung hăng đánh vào má phải của Phong Chi Lôu.

Phong Chi Lôu trừng lớn mắt, võ công thật tuyệt vời! Chẳng qua là...

- Người đánh ta? - Nàng lớn từng này còn chưa bị ai đánh vào mặt bao giờ, ở trong quan niệm của nàng, đánh người cũng không đánh mặt, mặt là thể diện, sao có thể bị người đánh tùy tiện chứ!

- Ta đánh đấy, tên tiểu nhân vô sỉ nhà ngươi! - Giờ khắc này thì băng sơn cái gì, lạnh lùng cái gì cũng đã bay lên chín tầng mây, nếu có thể giết Phong Chi Lôu thì chắc Vị Triều cũng sẽ không do dự.

- Lôu đệ, bình tĩnh! - Hoa Chi Phá ngăn chặn ý niệm bạo lực đang nổi lên trong đầu Phong Chi Lôu, giọng nói cũng có chút lạnh - Kỳ thật chúng ta vốn không định nhìn lén, ngươi xem quần áo trên người chúng ta, kỳ thật chúng ta là đến đây tắm trộm, ai kêu hôm nay các người chinh chúng ta mạnh tay như vậy? Ai còn sức lực mà đi nấu nước tắm rửa! Chỉ là không ngờ vừa vặn gặp phải các người thôi!

Lời này của Hoa Chi Phá vừa ra khiến tứ đại hoa khôi cũng bình tĩnh hơn, nhìn quần áo không chỉnh tề của bốn người, trên tóc còn dính bọt nước, xem ra thật sự là vừa tắm rửa, cũng có một chút cảm thấy áy náy, dù sao cũng là mình chinh các nàng.

- Chẳng lẽ là chúng ta sai? - Niệm Khanh thấy Hoa Chi Phá phân tích hợp tình hợp lý, trong lòng lại có lửa, nàng ta học được cách chống đối nàng từ khi nào vậy? Còn dám phản đối nàng!

- Kỳ thật, chúng ta không thấy gì cả! Sương mù dày như vậy, có thể thấy cái gì chứ? - Đối diện Niệm Khanh, Hoa Chi Phá cũng bắt đầu lo lắng không ngừng, không có biện pháp, đây là chứng bệnh sợ hãi.

- Đúng vậy, nếu các người cảm thấy thiệt thòi, cùng lắm chúng ta cởi sạch cho các người nhìn lại, mọi người đều là nữ nhân, có vấn đề gì chứ! - Lời này của Phong Chi Lôu dính không biết bao nhiêu tiện nghi, ba cầm thú còn lại khóe miệng co quắp, muốn cởi người đi mà cởi, dựa vào cái gì dính tới chúng ta.

Tứ đại hoa khôi hiện tại đã không chịu nổi nữa, sao lại có người vô sỉ như vậy chứ!

- Các người rút cho ta! - Vị Triều cắn răng rút lên.

Bốn người vừa nghe đến "cút" thì mắt sáng lên, vừa định đi lại dừng bước.

- Lão đại, bây giờ chúng ta mà đi thì hằng định ngày mai sẽ thực thể thảm! Các nàng ở trong nước không làm gì được chúng ta, nếu mặc quần áo xong thì... - Tuyết Chi Lạc phân tích rõ ràng, ba cầm thú còn lại nghe cũng liên tục gật đầu.

Đúng vậy! Không thể đi!

- Sao các người còn chưa cút! - Lần này là Ly Tuyết nói, không có cách nào khác, gặp phải bốn người này thì tính tình ôn nhu hơn nữa cũng sẽ bùng nổ!

- Các người phải cam đoan ngày mai không được chinh chúng ta, nếu không chúng ta sẽ không đi ra! - Nguyệt Chi Loạn trả lời Ly Tuyết, ánh mắt như có như không nhìn cần cổ nhãn nhụy của nàng.

- Đúng vậy, còn nữa, chúng ta muốn ăn thịt, muốn khối lớn, không phải thịt vụn! - Phong Chi Lô nhớ tới ngày đó chỉ ăn cháo, ngay cả một miếng thịt lợn cũng không có! Kỳ thật, chế độ ăn của Điều Lan Thủy Tạ Lô khá tốt, hạ nhân còn có thịt vụn để ăn, chỗ khác chỉ có rau xanh cải củ, làm sao có nửa bóng dáng của thịt!

- Còn nữa, Du Lăng, người không được đánh ta nữa! Ta vốn không thể múa, sao người có thể đánh người như vậy! - Tuyết Chi Lạc đã sớm lau khô máu mũi, không quên mưu cầu lợi ích cho bản thân, chỉ cần nhớ tới chuyện bị Du Lăng cho ăn đòn hiểm thì lập tức hận! Không phải hận Du Lăng tâm ngoan thủ lạt (tâm địa độc ác, ra tay tàn độc) mà là hận bản thân mình ngu ngốc! Lòng tự tin của nàng đều bị Du Lăng đánh hỏng hết.

- Cuối cùng, cho dù chúng ta đi tí thỉ thanh lâu mà không thắng được thì các người cũng không được bắt chúng ta đi bán thân! - Cái này rất quan

trọng, bán cho tứ đại hoa khôi thì có thể bàn, bán cho người khác thì nghĩ đều đừng nghĩ, Hoa Chi Phá bổ sung nói.

- Được một tắc lại muốn tiến một thước! - Vị Triều nhớ tới ngôn từ của Phong Chi Lô liền cảm thấy nghẹn lợi hại, cùng nhau ra điều kiện, nàng đã mất mặt như vậy bao giờ!

- Được! Lạc Nhân, ta đồng ý! Tuyệt đối sẽ không đánh người! - Du Lăng gật đầu, không thể dùng tay đánh thì có thể dùng chân đá!

Ly Tuyết rất muốn trừng chết luôn Nguyệt Chi Loạn, còn không đi, người còn muốn thế nào!

- Được! - Niệm Khanh tựa hồ nghĩ tới gì đó, lạnh lùng cười - Những điều này chúng ta đều đáp ứng! Hiện tại các người có thể đi ra ngoài! - Nàng ghét nhất là bị uy hiếp, nếu là người khác sớm đã chết tám mươi lần.

- Thật? - Tứ cầm thú có chút không tin, thỏa hiệp nhanh như vậy?

- Tuyệt không giả! - Niệm Khanh nhìn thoáng qua mấy người, ba nữ còn lại đều gật đầu mặc dù có chút không cam lòng.

- Được! Một khi đã như vậy, không quấy rầy mọi người nữa - Bốn cầm thú vội vàng sửa sang lại quần áo, mở cửa nhỏ chạy vội ra ngoài.

Trời ạ! Vừa rồi là dùng hết dũng khí cả đời đấy.

- Thật sự cứ bỏ qua cho các nàng như vậy? - Ly Tuyết nhìn chăm chăm hướng Nguyệt Chi Loạn rời khỏi, trong lòng có điểm bối rối, nắm tay nhẹ nhàng thả lỏng.

- Sao có thể? Niệm Khanh tuyệt đối sẽ không chịu để người khác uy hiếp! - Du Lăng lười biếng nói - Nàng tất nhiên có chiêu sau.

Vị Triều nhăn mặt nhíu mày:

- Chiều sau?

Niệm Khanh gật đầu, mắt nhìn Vị Triều tràn đầy giáo hoạt, cười:

- Vị Triều, lần này phải nhờ ngươi!

TỨ CẦM THÚ VÀ TỨ HOA KHÔI

Phá Quân Tinh

dtv-ebook.com

Chương 34

Ba ngày sau tứ chích cầm thú sống có thể gọi là dễ chịu, mỗi ngày có thịt ăn, mỗi ngày không phải làm, ngay cả huấn luyện cũng không, ăn rồi ngủ ngủ rồi ăn, lúc nhàm chán lại bắt đầu nói khoác, đi dạo quanh Điêu Lan Thuỷ Tạ Lâu, làm quen những cổ nhân có tham vọng vì nhân loại mà hiến thân, mọi người cùng nhau nói chuyện lý tưởng sống, về cuộc sống, những ngày này bốn người sống rất thỏa thích.

Chỉ là nhìn không thấy tứ đại hoa khôi khiến các nàng thật sự có chút tưởng niệm.

Tứ cầm thú trải qua chuyện này thì rốt cục đã hiểu, người hiền lành dễ bị bắt nạt là tuyệt đối chính xác, thi thoảng khởi nghĩa một chút, nhìn xem, chẳng phải tứ đại hoa khôi cũng không có biện pháp đụng tới các nàng sao!

Không phải không thèm nhìn chúng ta sao? Không sao cả, ta cũng không để ý - Tứ đại cầm thú hạ quyết tâm, trừ khi tứ đại hoa khôi mở miệng trước, không thì có chết cũng không đi tìm các hoa khôi. Các nàng gọi đây là cốt khí, tuyệt đối không phải là vì sợ tứ đại hoa khôi trả thù nên mới kiếm đường tránh xa.

Không thể trêu vào, chẳng nhẽ ta không trốn được sao!

Hoa Chi Phá thức dậy vào sáng sớm, buồn ngủ díp mắt, lại bị tiếng la kinh thiên động địa của Phong Chi Lâu ép tỉnh:

- Lão đại! Người bị quý ám? Mặt của người...

Hoa Chi Phá nửa tỉnh nửa mê bị nàng làm cho hoảng sợ, Tuyết Chi Lạc và Nguyệt Chi Loạn cũng bị đánh thức.

- Lâu chết tiệt! Quỷ cái đít ấy! - Tuyết Chi Lạc đập Phong Chi Lâu một cước, vừa xoay người lại nhìn thấy mặt Nguyệt Chi Loạn - Oái! Loạn Loạn, người có trứng cá tuổi dậy thì?

Nguyệt Chi Loạn lùi người lại:

- Trứng cá? Ta thấy là người mới đúng?

- Người mới bị quỷ ám! - Hoa Chi Phá lười biếng uốn lưng, mở mắt ra đã thấy một màn ly kỳ - Ba người các người bị bệnh truyền nhiễm hả? Sao trên mặt đều có nốt đỏ?

- Không thể nào! Ta cũng có? - Phong Chi Lâu nhảy dựng lên, lập tức tìm gương soi - Trời ạ! Nhan sắc của ta! Ta không muốn sống nữa!

Hoa Chi Phá, Tuyết Chi Lạc, Nguyệt Chi Loạn lúc này cũng đã hoàn toàn thanh tỉnh, sao mới một đêm lại xuất hiện nhiều nốt đỏ như vậy? Chẳng lẽ là dị ứng? Không lý nào! Nào có chuyện cả bốn người đều bị?

- Chẳng lẽ là dịch bệnh? - Tuyết Chi Lạc thốt ra.

- Không có khả năng! Không hề nghe nói có phát sinh bệnh dịch, tối thiểu là Ô Tô không có! - Hoa Chi Phá cũng không hiểu - Mặc kệ thế nào vẫn nên đi xem đại phu trước đã! Ta không muốn đeo cái mặt như vậy cả đời!

- Trời ạ! Vì sao chúng ta xui xẻo như vậy! Hôm qua ta mới câu được một nha hoàn muội muội, vốn định hôm nay tâm sự cùng nhau, xem ra là phải hủy rồi! - Nguyệt Chi Loạn mặt bi ai - Muội muội, xin lỗi người!

- Tên cầm thú nhà người! Người có Ly Tuyết rồi còn muốn ôm thêm muội muội? - Phong Chi Lâu buông gương, vẻ mặt khó chịu.

- Chân giẫm hai thuyền, cẩn thận chết đuối! - Tuyết Chi Lạc cũng rất khinh bỉ - Muốn ôm tình nhân thì cũng nên tìm xa một chút, sao người lại không thông minh như vậy!

- Loạn Loạn, cũng phục người có thể xuống tay! Không phải cùng một cấp bậc, ôm thêm có gì thích? - Hoa Chi Phá cũng không hiểu, đầu năm nay hình như người lẳng nhăng quá ít.

Nguyệt Chi Loạn lắc đầu:

- Các người không hiểu đâu! Cái ta muốn chỉ là cảm giác. Tuy rằng Ly Tuyết nhà ta tốt là chuyện thật, nhưng hiện tại không phải là ta không có cách theo đuổi được nàng sao? Hơn nữa đùa giỡn muội muội luôn luôn là chuyện vui vẻ nhất trong đời ta, sao ta có thể bỏ chứ? Bây giờ ta đã bị treo cổ trên cây treo cổ của Ly Tuyết, người còn không cho phép ta nhìn ngắm phong cảnh sao!

Ba người nghe xong đều không nói gì.

- Đi tìm đại phu đi, không chữa mặt cho tốt thì ngay cả Ly Tuyết người cũng không ôm được! - Tuyết Chi Lạc vỗ vỗ bả vai Nguyệt Chi Loạn - NP (một công nhiều thụ hoặc ngược lại) cái gì đều là mây bay, trình độ tự kỷ của người rất tốt! Nếu như Ly Tuyết biết được, ta đoán chắc người không có khả năng sống sót!

Bốn người mặc quần áo rồi đeo mặt nạ, không có cách, mặt nhiều nốt đỏ như vậy tất nhiên không thể gặp người! Bốn người lén lút chuồn ra ngoài mặc quần áo tiểu tư, cuộc đời thật bi thảm!

- Đại phu, người xem chúng ta bị bệnh gì? Sao trên mặt lại xuất hiện nhiều nốt đỏ như vậy? - Hoa Chi Phá nhìn lão lang trung trước mặt, may

mẩn không phải là người lần trước, nếu không nàng thật phải lo lắng, lão lang băm!

- Cô nương, vì sao người phải phấn nam trang? - Lão đại phu là lần đầu tiên gặp bốn nữ tử như vậy - Còn cắt tóc, thật không hay!

Mẹ kiếp! Người muốn quản chúng ta! Tập trung vấn đề chính đi!

- Đại phu, trước hết nói cho chúng ta biết đây là bệnh gì! - Tuyết Chi Lạc thấp giọng hỏi - Còn cả cách chạy chữa ra sao? Tiền không thành vấn đề!

- Chuyện này... nói thật, lão phu cũng không biết! - Lão lang trung vuốt râu dưới cằm - Lão phu cũng là lần đầu tiên thấy bệnh này, mạch tượng của các cô nương vững vàng, không hề giống người có bệnh! - Nhìn mặt bốn người lại trầm mặc - Chẳng lẽ các cô nương là làm ở Điều Lan Thủy Tạ Lâu?

- Đúng thì sao? - Nguyệt Chi Loạn hỏi - Cái đó và bệnh của chúng ta có quan hệ gì?

Lão lang trung tựa hồ nghĩ ra điều gì, biểu cảm nhìn bốn người có chút quái dị:

- Các người hay là... khụ khụ, bệnh này vẫn khá ít gặp, nhưng mà nữ tử thanh lâu cũng không mấy sạch sẽ, có lẽ... các người phải tắm rửa sạch sẽ thường xuyên, đặc biệt là phía dưới!

Ta hiếp chết cái đầu người! Lão già biến thái! Con mẹ nó trong đầu người đều đã nghĩ đến đó rồi! - Bốn người hết chỗ nói nổi, là lang băm! Sao toàn gặp phải lang băm?

- Lão nhân gia, người tuyệt đối nghĩ sai rồi! - Hoa Chi Phá hít sâu một hơi - Chuyện người nghĩ tuyệt đối chưa từng phát sinh!

- Có hay không can hệ gì tới ta? - Lão lang trung bĩu môi - Bốn vị cô nương, thứ cho lão phu lực bất tòng tâm, các người hãy tìm đại phu khác đi! - Nói xong liền cúi chào, rõ ràng không muốn nói thêm nữa!

- Nhà ngươi là cúc hoa vạn năm! Lão già thối tha, thái độ gì vậy, đừng tưởng rằng ngươi lớn tuổi thì ta không dám đánh ngươi, ta trên đánh lão nhân tám mươi tuổi, dưới đánh hài tử tám tuổi, ngươi tin không! - Phong Chi Lâu thấy thái độ lão thất phu thì khó chịu, vênh váo cái gì!

- Ngươi dám uy hiếp lão phu? - Lão lang trung cũng nổi giận, hẳn xem bệnh nhiều năm như vậy cũng chưa từng thấy qua nữ nhân độc miệng như thế này.

- Lão nhân gia, như thế mà bảo uy hiếp? Sao chúng ta có thể uy hiếp ngươi? Chúng ta nói mỗi ngày sẽ cắm ở ngoài điểm của ngươi, tìm cơ hội dùng bao tải chụp ngươi rồi đem ngươi đánh cho tơi bời một trận, cuối cùng tìm một nam nhân mỗi ngày ngược đãi cúc hoa của ngươi lúc nào? - Hoa Chi Phá cũng rất bất mãn với thái độ hành nghề của lão gia hỏa này, trách cứ? Quân tử động thủ không động khẩu.

- Đúng vậy, chúng ta càng không nói muốn tìm một thời điểm trời nắng nóng sẽ phóng lửa đốt tiệm này một phen, sao lại nói là uy hiếp được? - Nguyệt Chi Loạn cũng phụ họa.

- Hơn nữa, chúng ta cũng không tính bắt cóc con gái ngươi bán vào kỹ viện, bắt cóc con trai ngươi bán làm thái giám, sao có thể tính là uy hiếp? - Tuyết Chi Lạc vuốt nếp uốn trên quần áo, thong thả nói.

- Các người... - Lão lang trung xem chừng sắp hôn mê bất tỉnh, cái này còn không gọi là uy hiếp thì cái gì gọi là uy hiếp! Ta đã tới tuổi này rồi, gây nên tội gì đây! Trời ạ, ta ngất!

- Chậc! Đã có tuổi còn ham lăn sàng đan, đây là kết cục! - Phong Chi Lâu.

- Chậc! Đã có tuổi còn thích hàng đêm sanh ca, đây là kết cục! - Hoa Chi Phá.

- Chậc! Đã có tuổi còn ham trèo lên người nương tử, đây là báo ứng! - Tuyết Chi Lạc.

- Chậc! Đã có tuổi còn dâm loạn trẻ nhỏ tiểu la lệ, đây là nhân quả! - Nguyệt Chi Loạn.

Bốn người cảm khái lại quên mục đích ban đầu tới nơi này.

Nói, các người là đi xem bệnh hay là đi chơi!

TỨ CẦM THÚ VÀ TỨ HOA KHÔI

Phá Quân Tinh

dtv-ebook.com

Chương 35

Ngay tại thời điểm tứ cầm thú cảm thán y đức không thôi thì một vị công tử xốc lên màn che đi ra từ bên trong, hẩn nhìn thấy tình cảnh trong sân thì sửng sốt, vị công tử từ miệng tiểu nhị mà biết được chuyện tình vừa xảy ra, sắc mặt cũng có chút kinh ngạc, cuối cùng ánh mắt nhìn về phía tứ cầm thú cũng mang theo vẻ nghiên cứu:

- Bốn vị công tử, bằng không chúng ta vào bên trong tán gẫu. Bệnh này để ta chẩn trị cho các người xem sao.

- Thiếu đông gia (chỉ ông chủ sắp kế nhiệm), bốn người này... - Rõ ràng là tới quấy rối! Được đồng muốn nói gì thêm lại bị vị công tử kia ngăn cản
- Bốn vị mời vào bên trong.

Tứ cầm thú cũng không sợ bị người kia hành hung giữa ban ngày, nhìn dáng vẻ của hẩn thì tốt hơn nhiều so với lang băm kia, có lẽ thật sự có thể chữa khỏi bệnh cũng không biết chừng.

Người kính ta một thước, ta kính người một trượng. Nếu người ta đã khách khí như vậy thì các nàng tự nhiên cũng không vô lễ:

- Khách khí khách khí - Nói xong liền đi theo người này đi vào trong.

Công tử này lớn lên thật không tồi, trắng nõn thanh tú, chuẩn bộ dạng tiểu bạch kiếm, dùng góc độ đam mê mà nói, thật sự là một cực phẩm tiểu thụ!

Được nhất là đối với các nàng khách khí như vậy, có thể thấy được tố chất thật sự rất được, còn dâng cả trà bánh, nếu không biết còn tưởng rằng là bạn tốt đến làm khách!

- Bệnh của bốn vị cô nương rất kỳ lạ, mạch tượng vững vàng, không giống như có bệnh, hơn nữa xem cách ăn mặc của bốn vị thì hẳn là cũng không có ai lại xuống tay với tiểu tử, mà nếu không phải là bệnh thì không có cách chữa bệnh. Nếu tại hạ không đoán sai, có lẽ là bốn vị cô nương trúng độc, hơn nữa độc này cũng không khiến mất mạng, chỉ có dung mạo... nếu không giải được độc, ta sợ... - Vị công tử xem họng nhìn mặt lần lượt từng người rồi cau mày, vẻ mặt bất đắc dĩ - Thứ cho tại hạ tri thức nông cạn, độc này ta không giải được.

- Cái gì? Trúng độc? - Sắc mặt bốn người hơi chuyển trắng.

- Sao có thể? - Hoa Chi Phá nhìn ba người còn lại, mà ba người cũng nhìn lẫn nhau, hiển nhiên cũng không biết tại sao lại thế này.

- Những ngày ở đây bốn vị cô nương có từng đắc tội với ai không? Cần thận nghĩ lại, có lẽ người hạ độc ở trong đó - Tuy rằng miệng các nàng có chút độc nhưng lương y như từ mẫu, hẳn vẫn rất trách nhiệm nói cho các nàng biết.

Người đắc tội phải? Các nàng đắc tội với nhiều người, một bàn tay chắc cũng đếm không hết. Chỉ có điều, nếu bàn về người có khả năng nhất, không thể nghi ngờ chính là tứ đại hoa khôi! Chẳng trách lại không tìm các nàng tính sổ, thì ra sớm đã có mưu kế, hơn nữa chỉ dùng độc, quả nhiên rất độc!

Hiện tại bốn người đã khắc sâu hiểu biết về trình độ tàn nhẫn của nữ nhân, thì ra góa phụ đen thật sự tồn tại, thừa dịp bây giờ còn chưa dính dáng sâu đến tứ hoa khôi, các nàng có thể thu tay lại không?

- Đại khái chúng ta đã biết là ai, nhưng ngoại trừ người đó thì còn ai có thể giải độc này không? - Hoa Chi Phá hiển nhiên cũng biết tứ hoa khôi hạ độc là muốn giáo huấn các nàng, hơn nữa mục đích chính là muốn các nàng đến cầu xin, đến lúc đó khẳng định là nhục như mất nước, cắt đất bồi thường là việc nhỏ, sợ nhất là sống không bằng chết! Cũng không biết là ai làm? Niệm Khanh? Ly Tuyệt? Vị Triều? Du Lăng?

- Trong thiên hạ có lẽ chỉ có một nơi có thể giải độc này.

- Ở đâu? - Bốn người trăm miệng một lời hỏi.

- Thần Y Sơn Trang, Hoạt tử nhân thịt bạch cốt, chỉ cần còn thở thì không bệnh gì không thể trị khỏi - Nói tới đây thì vị công tử kia rất kích động, trong mắt tràn đầy sùng kính - Chỉ có điều đường xá đến Thần Y Sơn Trang khá xa xôi, hơn nữa nơi đó chỉ nhận vàng khối chứ không nhận bạc trắng, thấp nhất cũng phải thu một ngàn lượng vàng một người, nhưng đó chỉ mới là chẩn bệnh, chưa tính tiền dược liệu.

Fuck! Thối nát! Rất thối nát! Ngàn lượng vàng, đây là cái gì! 1000 văn bằng 1 lượng bạc, 10 lượng bạc bằng 1 lượng vàng. Nói cách khác, 10.000 văn bằng 1 lượng vàng. Một văn tiền tương đương một tệ, tính ra một ngàn lượng vàng chẳng khác nào một trăm ngàn! - Bốn người hít sâu một hơi khí lạnh, Thần Y Sơn Trang này hẳn hẳn vô cùng giàu có, sợ cả đời các nàng cũng không kiếm được nhiều tiền như vậy.

- Công tử rất hiểu biết nơi đó? - Tuyệt Chi Lạc mặt trắng bệch - Không còn cách khác?

- Tại hạ họ Lâm, tên Văn Vũ, tự là Mặc Uyên. Nếu bốn vị cô nương đã vào hiệu thuốc Lâm gia ta thì coi như là bằng hữu của Lâm mỗ, hơn nữa thấy bốn vị giả dạng như vậy hẳn cũng là kỳ nhân, tất sẽ không so đo thế tục. Một khi đã như vậy, chúng ta kết giao bằng hữu được không? Gọi ta Mặc Uyên là được - Lâm Mặc Uyên ôn hòa cười, cảm giác không thoải mái

ban đầu cũng đã biến mất, hẳn cũng biết chút thuật xem tướng, nhìn tướng mạo bốn người này cũng không phải là đại gian đại ác, hơn nữa khuôn mặt thanh tú, là tướng đại phú đại quý. Quan trọng nhất là nhìn các nàng thì hẳn như nhìn thấy bản thân mình, cho nên cũng sinh hảo cảm. Có lẽ vừa rồi là do thái độ đại phu ngồi công đường xử án không tốt nên mới bị giáo huấn một chút.

- Trừ cách này ra, không còn cách nào khác - Lâm Mặc Uyên lắc đầu, tiếp tục nói - Thần Y Sơn Trang là chỗ y sĩ thiên hạ hướng tới, Mặc Uyên bất tài cũng từng tới đó học tập qua, chỉ là y thuật không tinh, chỉ có thể trở thành đệ tử ký danh mà thôi - Nói xong rất bất đắc dĩ.

Bốn người nghe xong tâm lạnh một nửa, như thế không phải nói là ngoài tứ đại hoa khôi ra thì không còn ai có thể cứu được các nàng sao!

Hoa Chi Phá đứt từng khúc ruột, sớm biết như vậy thì nàng sẽ không đi tới chỗ đó tắm rửa, thì sẽ không gặp phải loại chuyện này, tiếc rẻ muốn chết, trừ bỏ Lâu thì các nàng cũng thật sự không nhìn thấy gì, lúc sau bị phát hiện thì cũng chỉ thấy bả vai lộ ra ngoài, thế thì khác gì không nhìn trộm?! Rất thiệt thòi!

- Mặc Uyên...huynh - Phong Chi Lâu kêu hai chữ liền ngừng một chút - Không phải là người chưa phát dục (dậy thì) chứ? Sao lại không có yết hầu? - Nói xong còn chọc chọc cổ Lâm Mặc Uyên.

Tuyết Chi Lạc, Hoa Chi Phá, Nguyệt Chi Loạn cũng đã phục hồi tình thần sau hỗn loạn, gắt gao nhìn chăm chăm Lâm Mặc Uyên.

- Ngu ngốc, cái gì mà chưa phát dục? Nàng là nữ! - Hoa Chi Phá lườm Phong Chi Lâu một cái, nhưng cũng không thể không cảm thán một câu - Lâu chết tiệt mắt vẫn rất sắc bén!

- Thì ra là người đồng đạo! - Tuyết Chi Lạc cảm khái, là nữ phần nam trang - Mặc Uyên, lần sau người tới Điều Lan Thủy Tạ Lâu của chúng ta

tìm cô nương thì ta sẽ bảo chưởng quầy miễn phí cho người!

Nguyệt Chi Loạn gật đầu:

- Mặc Uyên, mấy chúng ta thực minh bạch, mặc kệ người đi đường lớn nam nữ hay bách hợp thì chúng ta vẫn sẽ ủng hộ người! - Bây giờ có vẻ mấy các nàng đang đi đường bách hợp phải không.

Khí chất mà Lâm Mặc Uyên phát ra vẫn khiến tứ cảm thú thực thích, nếu người khác muốn làm bằng hữu với các nàng thì đương nhiên các nàng cũng sẽ đối xử với đối phương như bằng hữu.

Nam nữ? Bách hợp? Lâm Mặc Uyên chớp mắt, là cái gì vậy? Nhưng thấy các nàng có thể nhìn ra thân phận nữ tử của mình thì vẫn rất bội phục:

- Mặc Uyên từ lúc sinh ra đến giờ đã bị coi là nam tử để nuôi dưỡng, không ngờ lại bị bốn vị phát hiện ra, xem ra duyên phận thật sự là kỳ lạ.

Không có ai nhìn ra sao? Người nơi này đều mù sao? Bất quá nhớ tới lúc bản thân các nàng mặc nam trang cũng không có ai phát hiện ra, thật đúng là kì quái!

Các nàng không biết, ở đây nhận biết nam tử không phải bằng cách xem yết hầu mà là xem trang phục, cũng không có người biết cách xem yết hầu. Huống hồ có vài nam tử cũng không có yết hầu nhô ra thật, không xem bên dưới cũng không chắc có thể phát hiện điều dị thường.

Bốn người và Lâm Mặc Uyên vừa gặp mà như đã quen, rất có ý muốn gặp lại nhau.

Lâm Mặc Uyên này rất được, làm thiếu đông gia hiệu thuốc Lâm gia chắc hẳn cũng rất có tiền, hơn nữa bộ dạng của nàng...chắc chắn, nếu làm nữ nhân còn có chút hương vị tiểu công.

Đột nhiên bốn người nhớ tới Vô Thương cô nương ở Phẫm Hương Các, nếu hai người đi cùng nhau cũng không phải là đẹp đôi bình thường đâu!

Bốn người hạ quyết tâm, có cơ hội nhất định phải bồi dưỡng một tuyệt thế tiêu công, tướng mạo Lâm Mặc Uyên này không làm công quá lãng phí!

TỨ CẦM THÚ VÀ TỨ HOA KHÔI

Phá Quân Tinh

dtv-ebook.com

Chương 36

Editor: Truyện dừng post đến mừng 2/7 do bạn phải đi học chỗ không tiện dùng laptop.

=====

Tứ chích cầm thú từ hiệu thuốc Lâm gia trở về thì đến thẳng chỗ tứ đại hoa khôi, không còn cách nào khác, càng để lâu mấy cái này trên mặt thì càng thấy bất an. Vốn đã thấp hơn một bậc so với tứ đại hoa khôi, nếu bị hủy dung nữa thì cái ngày làm tiểu bạch kiếm càng xa xôi.

Đi được nửa đường thì gặp Tiểu Trúc, bốn người liền thay đổi hướng tiến thẳng đến rừng trúc.

Toàn bộ Điều Lan Thủy Tạ Lô, trừ chỗ ở xa xỉ của tứ đại hoa khôi thì hẻo lánh nhất là rừng trúc xanh quanh năm, nơi đây vốn cũng là một đại phong cảnh, đáng tiếc sau một lần một muội muội trong thanh lâu gặp phải rắn thì trừ tứ hoa khôi người mang tuyệt kỹ ra, không ai dám đến rừng trúc này nữa.

Dù sao thì có rất ít nữ nhân không sợ rắn, đương nhiên tứ hoa khôi cơ bản không tính là nữ nhân, là độc phụ!

- Các nàng thật quá nhàn hạ thoải mái, còn có thể ở trong rừng trúc uống trà! - Nguyệt Chi Loạn tức giận không có chỗ phát tiết, đánh cũng không đánh lại, mắng cũng không thể mắng, uy hiếp chỉ tổ rước phải họa, còn có chiêu gì dùng được!

- Sai! Thứ các nàng uống không phải là trà, là tịch mịch! - Một câu của Tuyết Chi Lạc làm cho không khí lạnh thêm ba phần.

- Tịch mịch? Ta thấy là một con gà đang mài mực, gà chọi, gà đen. Đầu óc người bị úng? - Phong Chi Lôu nhìn về mặt Tuyết Chi Lạc - Người cởi sạch quần áo rồi nằm trên đó, Du Lăng nhà người không phải là gà chọi, bởi vì nàng sẽ chọi gà (?) - Nói xong, ánh mắt rơi xuống hạ bộ Tuyết Chi Lạc.

- Cút! Tên xấu xa nhà người! Cách xa ta một chút! - Tuyết Chi Lạc đỏ mặt, đá Phong Chi Lôu một cước - Lôu đáng chết!

Phong Chi Lôu xem thường xì một tiếng, tên có sắc tâm không có sắc đảm!

Lúc này là lúc nào mà các người còn có tâm tình đấu võ mồm!

- Tứ hoa khôi không có chuyện nhàn rồi, cũng không có trí hướng ẩn dật, lại càng không tịch mịch, các nàng là đang câu cá giống Khương thái công: Đợi cá tự nguyện mắc câu! Thực không hay, chúng ta chính là bốn con cá đó - Hoa Chi Phá nhìn rừng trúc xanh um tươi tốt chỉ cảm thấy độ ẩm quanh thân cũng rơi chậm dần đều - Lại còn là bốn con cá không biết điều.

Nghe xong lời nói đầy ý tứ của lão đại thì ba người cũng cảm thấy lạnh thêm vài phần, rốt cuộc các nàng trêu chọc phải mỹ nữ hay là góa phụ đen?

Theo một đường duy nhất, rốt cục bốn người cũng thấy được bốn bóng dáng đang ở trong rừng trúc dâng hương đánh đàn. Chỉ nhìn dung mạo và tính tình đơn thuần thì bốn người này tuyệt đối là mơ ước của bao người, nhưng sau khi hiểu biết sâu xa thì sẽ thấy thống khổ biết nhường nào! Bốn cầm thú mắt mù mới rơi vào hang cọp!

- Ha, đây không phải là bốn tiểu tử đại nhân của chúng ta sao? Ngọn gió nào đem các người tới đây? - Du Lăng tỷ tỷ nhìn thấy bốn người thì mắt

sáng rực, chập chập, nốt đỏ trên mặt thật sự nhiều, chẳng trách tâm tình nhiều ngày nay của Niệm Khanh lại cực tốt, mỗi ngày lôi các nàng tới nơi này pha trà nói chuyện phiếm như thể không hận thù gì ngày ấy, thì ra là nàng đã bảo Vị Triều làm việc này.

Ly Tuyết ngẩng đầu lên từ trong sách, lúc nhìn thấy bốn người thì sắc mặt đơ một cục, tạo hình này nàng sẽ không góp ý thêm, đi ra ngoài tuyệt đối rất phong cách.

Vị Triều nâng mắt nhìn một chút rồi sau đó tiếp tục đắm chìm trong cờ vây.

Niệm Khanh ngay cả đầu cũng lười ngẩng, tiếp tục cùng Vị Triều đánh cờ.

- Trời, Du Lăng tử tử nói vậy sao được, chúng ta chẳng qua chỉ là tiểu tử nhỏ nhỏ, chúng ta vẫn luôn lấy việc phục vụ các tử tử làm quy tắc tối cao, lấy mọi thứ của các tử tử làm trung tâm, làm mọi điều các tử tử muốn, vì các tử tử dù vượt lửa băng sông cũng không chối từ - Phong Chi Lâu về mặt a dua nói, chỉ thiếu nước học vượn người vỗ bộ ngực cam đoan.

Vô sỉ! - Ba cầm thú khinh bỉ nhìn nàng lật mặt như trở bàn tay - Không biết là ai nói tứ đại hoa khôi chẳng khác nào bốn con nhện tinh.

- Du Lăng, người thật sự càng ngày càng đẹp! Ta cảm thấy ta sắp say đến nơi! - Tuyết Chi Lạc cũng vứt bỏ thể diện, ngay cả lời ngon tiếng ngọt bình thường không thể nói được cũng lấy ra - Có người đẹp chờ, gặp rồi không quên, Một ngày không gặp, nhớ như điên cuồng (trích 'Phượng cầu hoàng' - Tư Mã Tương Như) - Hơn nữa quần áo người mặc hôm nay rất hợp khẩu vị bé nhỏ của ta!

Hoa Chi Phá và Nguyệt Chi Loạn chỉ cảm thấy dạ dày khó chịu, Lạc thật sự là chân chó đáng yêu, đáng tiếc không ai yêu!

- Ly Tuyết, xem sách gì vậy? Thi tập? Quả nhiên phẩm vị tốt - Nguyệt Chi Loạn đi đến bên người Ly Tuyết gãi đầu gãi gáy nhìn, nói thật, nàng nhìn sách không hiểu gì hết - Ly Tuyết? Ly Tuyết? Tiểu Tuyết nhi? - Thấy Ly Tuyết không để ý đến nàng liền tiếp tục xưng hô ghê tởm - Một ngày không thấy như cách ba thu, tiểu Tuyết nhi, chúng ta đã mấy ngày không thấy, thì phải là cách vài năm! Người xem ta đều gầy đi, nhưng mà đừng lo, có câu nói rất đúng: Áo quần rộng dần (gầy đi) nhưng trước sau cũng không hối hận, chỉ vì người ấy (nhớ nhung) mà hao gầy tiêu tụy, vì tiểu Tuyết nhi, ta cam tâm tình nguyện.

Hoa Chi Phá chỉ thấy tay cầm sách của Ly Tuyết hơi run run là biết nàng nhẫn nhịn rất vất vả.

- Niệm Khanh, ta sợ đại hội thanh lâu kia chúng ta không có cách nào tham gia - Hoa Chi Phá xem bộ dạng ba người bộ kia, thật sự lấy làm hổ thẹn!

Niệm Khanh nhìn thoáng qua Vị Triều rồi ngẩng đầu:

- Vì sao? Sao trên mặt các người lại xuất hiện nhiều nốt đỏ như vậy? Chẳng lẽ là vì vậy?

Giả bộ! Người còn tiếp tục giả bộ! Người còn không biết! Đánh chết ta cũng không tin! Nhưng mà hành động này nếu là ở thế kỉ 21 thì người này tuyệt đối có thể diễn tour vòng quanh thế giới, lấy một đại gia trẻ tuổi là không thành vấn đề, không chừng lấy xong địa vị giải trí trong nước có thể bay lên một bậc.

- Đúng vậy, hôm nay chúng ta đi xem đại phu, đại phu nói đây là bệnh không thể trị, cho nên, chúng ta không muốn bôi tro chắt chấu lên Diêu Lan Thủy Tạ Lâu, khuôn mặt này chắc chắn không thể đi tỉ thí. Chúng ta mất mặt là chuyện nhỏ, mà nếu đánh mất thể diện của tứ đại hoa khôi thì sẽ không tốt lắm! - Lời lẽ của Hoa Chi Phá thực mềm mỏng, vì không thể

vạch trần chuyện tứ đại hoa khôi hạ độc nên chỉ có thể đi đường vòng cứu nước - Trùng trị chúng ta? Có thể, tí thí gì kia các người tự mình nghĩ cách đi! Lão tử không đi!

- Bệnh không thể trị? - Khóe miệng Niệm Khanh nhếch lên, liếc mắt nhìn Vị Triều mặt không biểu tình im lặng nhìn chăm chăm bàn cờ một cái - Sợ là các người gặp phải lang băm rồi! - Nàng còn tưởng rằng bốn tên này sẽ trực tiếp đến chết, thật đáng tiếc!

- Lang băm? Mặc Uyên huynh vẫn có chút năng lực, nói thế nào cũng là đệ tử ký danh của Thần Y sơn trang - Hoa Chi Phá nói xong lời này theo bản năng quét mắt rất nhanh hết một lượt bốn người, quả nhiên nghe được tên Thần Y sơn trang thì mấy người thoáng có chút mất tự nhiên, Vị Triều còn ngẩng đầu nhìn Hoa Chi Phá một cái rồi nhìn sang Phong Chi Lôu, thấy Phong Chi Lôu không có vẻ gì khác thường thì cũng không có ý nói chuyện.

Hoa Chi Phá nhìn hành động của Vị Triều thì trong lòng nàng cũng sáng tỏ, nhìn vẻ mặt mờ mịt của Phong Chi Lôu, Lôu đệ, người vẫn còn hi vọng!

- Thần Y sơn trang? Các người cũng biết nơi đó? - Niệm Khanh cười cười, nhưng nụ cười này không quá tự nhiên.

Phong Chi Lôu vừa nghe đến Thần Y sơn trang thì lập tức nhảy vào:

- Phí khám bệnh là một ngàn lượng vàng, cho dù không biết nhưng nghe xong cái giá thì cũng không quên nổi! Xã hội đen, thật sự là đen tột đỉnh! Trang chủ thật sự là nhân tài, đáng tiếc tim gan phèo phổi đều đen, tiểu hài tử nhà hãn ta chắc cũng toàn là người da đen ở châu Phi, đen từ đầu đến chân! Đen ca ca, đen muội muội! Quá đen!

Một câu tám chữ đen, hiển nhiên chứng tỏ rằng Phong Chi Lôu rất bất mãn với Thần Y sơn trang. Chỉ là Vị Triều nghe xong lời này thì khuôn mặt nguyên bản lạnh lùng cũng ứng với lời Phong Chi Lôu mà bắt đầu đen đi.

Tuy rằng nàng không biết người da đen ở châu Phi là loại người nào, nhưng tám chữ đen này, chỉ cần không phải gốc thì đều hiểu!

TỨ CẦM THÚ VÀ TỨ HOA KHÔI

Phá Quân Tinh

dtv-ebook.com

Chương 37

- Kỳ thật, ngoài Thần Y Sơn Trang ra thì vẫn có một người có thể trị cho các người - Du Lăng thật sự không chịu nổi lời ngon tiếng ngọt của Tuyết Chi Lạc nữa, tuy rằng trong lòng nàng vẫn rất vui vẻ vì dù sao cũng là khen nàng xinh đẹp mà! Chẳng qua từ miệng người kia nói ra lại tạo cảm giác không phải là tư vị kia.

- Ai? - Phong Chi Lôu kích động, không nhìn tới cái nhãn mày của Vị Triều mà nhanh nhẩu mở miệng hỏi.

- Vì sao ta lại phải nói cho người biết? - Du Lăng nhìn bộ dạng ngây thơ của Phong Chi Lôu thì trong lòng thầm cao hứng, Vị Triều ơ là Vị Triều, người thông minh cả đời sao lại bập phải một người 'đơn thuần' như vậy, đến giờ còn không nhìn ra! Nhớ tới bình luận của Phong Chi Lôu về Thần Y Sơn Trang thì nàng cảm thấy buồn cười, đen, thật sự rất đen!

- Lạc Nhân, thu phục người của người! - Phong Chi Lôu đến bên cạnh Tuyết Chi Lạc thì thầm.

Tuyết Chi Lạc ngửa đầu nhìn trời, ta không nghe thấy, ta không nghe thấy, cái gì ta cũng không nghe thấy.

Ly Tuyết cảm nhận được ánh mắt nóng rực của Nguyệt Chi Loạn ở một bên thì trong lòng cảm thấy buồn bực thật sự, còn gì mà Tiểu Tuyết Nhi? Gì mà chỉ vì người ấy mà hao gầy tiêu tụy? Ghê tởm muốn chết! Chẳng qua nàng cũng cảm thấy có chút ả ý ngọt ngào.

- Cũng không phải là không thể nói, chỉ là... - Niệm Khanh là người quen biết Du Lăng lâu nhất, cũng là người phối hợp tốt nhất, chậm rì tiếp lời của nàng, tiếp tục nói - Các người phải đáp ứng một điều kiện của chúng ta.

- Được! - Tứ cầm thú gật đầu, các người nếu không ra điều kiện mới kỳ quái!

- Một khi đã như vậy, bốn chúng ta sẽ đem điều kiện viết lên giấy, mỗi người viết một cái, các người cho một người đến chọn, nếu hoàn thành thì chúng ta sẽ bảo người nọ chữa khỏi mặt cho các người - Niệm Khanh cười thực vô hại, thực trong sáng - Yên tâm, chúng ta sẽ không bảo các người làm chuyện xấu, tở như trộm cướp giết người phóng hỏa.

Vị Triều, Ly Tuyệt ngây người một lúc, Niệm Khanh lại đang làm cái quỷ gì vậy? Nhưng Du Lăng thì rất phối hợp vỗ bàn:

- Chủ ý này hay! Ta thích! - Kỳ thật trong lòng nàng đã bắt đầu cân nhắc, hơn nữa còn chưa từng tà ác như vậy bao giờ.

Ly Tuyệt nhìn Niệm Khanh và Du Lăng cười, không biết nghĩ tới cái gì mà cũng sáng tỏ:

- Được, không tồi! - Mượn tay người khác hoàn thành chuyện mình không làm được, kỳ thật cũng rất hay.

Vị Triều nhìn ba người gật đầu thì cũng không thể không đồng ý, chỉ có điều...vì sao nàng lại cảm thấy có chút dự cảm xấu?

Nếu đã quyết định thì phải hành động. Du Lăng đi trước làm gương, vào phòng Ly Tuyệt lấy giấy bút rồi khẩn trương trở lại, nụ cười kia tà mị muốn chết.

Đế công bằng, lúc tứ đại hoa khôi viết thì tứ cầm thú đều đứng ở một bên rất xa, mà mấy người Niệm Khanh, Ly Tuyệt, Vị Triều, Du Lăng cũng có ý

tránh để đối phương biết, dù sao nội dung trên tờ giấy này các nàng cũng không muốn người khác thấy.

- Được rồi, ai trong các người tới chọn? - Ly Tuyết muội muội thực hưng phấn, cùng bốn cầm thú tiếp xúc một thời gian lâu làm nàng cũng dần trở nên hư thân, lại có ý niệm như vậy trong đầu.

- Lão đại, lên! - Phong Chi Lâu thúc Hoa Chi Phá.

- Ta không đi, để Loạn nhi đi! Nếu là Ly Tuyết nhà nàng mở miệng hỏi thì để nàng đi - Hoa Chi Phá cũng không muốn vận mệnh được quyết định bởi tay mình, nếu chọn không tốt thì chẳng phải sẽ bị tam chích cầm thú đập chết sao!

- Có lý! - Tuyết Chi Lạc gật đầu, tất nhiên là nàng không muốn đi, chuyện khiến Du Lăng hăng hái như vậy thì khẳng định không phải là chuyện tốt.

Nguyệt Chi Loạn nuốt nước miếng một cái, nàng cũng không muốn đi, nhưng thôi quên đi, nếu là Tiểu Tuyết Nhi nhà mình mở miệng thì cố mà làm! Nhắm mắt lại, tùy tiện lấy một tờ trong đó, mở ra...sốc! May chỉ có mình nàng thấy nội dung trong đó, nếu không đại chiến thế giới là không thể tránh khỏi. Khẳng định sẽ là một trận đầu rơi máu chảy!

Hơn nữa nội dung trên tờ giấy này đã không thể dùng từ sốc để miêu tả, phải là cực sốc, hoàn toàn vô cùng siêu cấp cường đại sốc!

Nhìn tứ đại hoa khôi mặt không đổi sắc rồi nhìn lại ba tờ giấy chưa mở trên bàn, Nguyệt Chi Loạn không biết cái nàng chọn phải là cực phẩm nhất hay là còn có cái cực phẩm hơn!

- Thế nào? Có vấn đề gì không? - Ly Tuyết nhìn sắc mặt chuyển trắng chuyển xanh của Nguyệt Chi Loạn, cũng không biết là chọn phải tờ giấy

của ai, trong lòng cũng có chút không yên, chẳng lẽ chọn phải của nàng?
Có lẽ...đại khái...chắc thế...không thể nào!

Nguyệt Chi Loạn hít sâu một hơi:

- Không, tuyệt đối không có vấn đề! - Tử đạo hữu bất tử bần đạo, dù sao người xui xẻo cũng không phải là ta! Đem bỏ tờ giấy vào trong vạt áo, tuyệt đối không thể để Lâu đệ nhìn thấy, nếu không đến lúc thực thi sẽ khó khăn.

- Nếu vậy thì chúng ta sẽ chờ tin tốt của các người! - Du Lăng vừa nói tay vừa hướng đến ba tờ giấy còn lại.

Tay nàng vừa mới tiếp xúc với tờ giấy liền bị kẻ khác đè lại, chính là Niệm Khanh, Vị Triều và Ly Tuyết. Nhìn bộ dạng kích động của các nàng, chẳng lẽ cũng giống mình? - Du Lăng xấu bụng nghĩ như vậy.

Nhìn bóng dáng bốn người Phong Hoa Tuyết Nguyệt rời đi cho đến khi biến mất nàng mới mở miệng nói:

- Các người làm gì vậy?

- Người muốn làm gì? - Ly Tuyết không muốn tờ giấy nàng viết bị người khác thấy, đương nhiên, tứ đại hoa khôi đều nghĩ như vậy.

- Buông tay! - Vị Triều lạnh lùng nói.

- Một mình vui vẻ không bằng mọi người đều vui vẻ, người nói phải không, Du Lăng? - Niệm Khanh cũng nhanh chóng nhìn chăm chăm mặt bàn, chỉ sợ bị ai giành trước.

Ai cũng không chịu buông tay, thế giằng co tiếp tục.

- Cứ vậy cũng không phải là cách hay, bằng không ta đếm tới ba, mọi người cùng buông tay? - Du Lăng thấy các nàng khẩn trương như vậy lại tò

mò muốn chết, trong lòng như bị mèo cù ngứa ngứa, không được, nhất định phải xem!

- Một.

- Hai.

- Ba.

Bốn người cùng nhau buông tay, chẳng qua là Du Lăng nhanh chóng trở mặt. Vị Triều lập tức định bắt lấy tay Du Lăng, nhưng một đôi tay khác lại cản tay của nàng:

- Niệm Khanh, người cản ta! - Tay Vị Triều bị Niệm Khanh bắt được.

- Vị Triều, đến tột cùng là người viết cái gì mà lại có thể không bình tĩnh như vậy? Thật ngạc nhiên! - Niệm Khanh nhìn Vị Triều khác thường thì biết chắc chắn có chuyện kỳ quái, hơn nữa Ly Tuyết, Du Lăng đều khẩn trương muốn chết, xem ra nội dung tờ giấy này không thể nào tốt đẹp được!

Mặt Vị Triều đỏ lên, lơ nàng mà tiếp tục động thủ. Niệm Khanh sao có thể chịu thua? Vì thế hai người nhanh chóng đánh nhau.

Du Lăng và Ly Tuyết ở một bên nhìn cũng choáng váng, mình còn chưa đánh, các nàng đã đánh nhau?

Xem ra ba tờ giấy này là siêu cấp không đơn giản!

- Chúng ta đừng cãi nhau nữa, cùng nhau xem đi - Du Lăng mở miệng nói, cũng không chờ Ly Tuyết đáp ứng, ngay lập tức mở tờ giấy ra.

Hai người vừa thấy lập tức có cảm giác bị sét đánh, ngây người. Oa! Chữ viết này... khẩu vị của Niệm Khanh thật sự rất nặng!

Mở ra tờ thứ hai, mặt Ly Tuyết đỏ lên nhưng Du Lăng chỉ cười nhẹ, so với Niệm Khanh cũng chưa là gì. Ly Tuyết bé nhỏ vẫn rất thuần khiết!

Nàng đang định mở tờ giấy thứ ba thì cảm thấy một luồng xé gió sau lưng, nhanh nhẹn né tránh thì thấy ba cây ngân châm cắm trên bàn đá. May là Du Lăng tránh mau, hơn nữa tờ giấy vẫn ở trong tay nàng, chưa bị Vị Triều xuyên phải.

- Hai người các người, vô si! - Vị Triều không ngờ nàng đánh nhau với Niệm Khanh một trận lại tiện nghi cho hai người kia.

- Ta vô si? - Xem xong tờ giấy cuối cùng trong tay, mặt Du Lăng cũng hơi đỏ - Vị Triều, người mới vô si! Người lại có thể viết như vậy?

Mặt Vị Triều vốn hơi đỏ, nghe xong lời này lại càng đỏ:

- Đùa mà thôi! - Vẫn dùng giọng nói đầy bình tĩnh nói.

Du Lăng cầm tờ giấy trong tay tức giận bắn về phía Vị Triều, người kia xoay người một cái rồi nương theo lực hóa giải ám kình, mở ra tờ giấy, mặt đột nhiên càng đỏ thêm:

- Niệm Khanh, người có ý gì? - Nếu ánh mắt có thể giết người thì Niệm Khanh nhất định đã chết không có chỗ chôn.

Du Lăng thấy thái độ của Vị Triều, chặc chặc, dưới tình thế cấp bách nhưng vẫn không thể nhận sai.

- ...Đùa mà thôi - Niệm Khanh ho khan hai tiếng rồi học ngữ khí của Vị Triều.

Vị Triều lửa giận ngút trời, nhưng lại nghĩ đến cái mình viết thì cũng trấn tĩnh không ít, nhưng nàng vẫn giận, hiện tại nàng dám khẳng định, mấy tờ giấy khác cũng không phải thứ tốt đẹp gì!

'Khiến Phong Chi Lâu trộm yếm của Vị Triều' - Là bút tích của Niệm Khanh, đây là điều kiện của nàng ta, may không chọn phải, Vị Triều thậm thấy may mắn.

Niệm Khanh lờm Du Lãng một cái, người hại chết ta, nhưng mà Vị Triều viết cái gì? Nghĩ vậy, nàng lặc mình một cái đến bên người Du Lãng, đoạt lấy một tờ giấy khác rồi nhìn lại.

Vị Triều nhìn hành động của Niệm Khanh cũng biết được ý của nàng, nhìn tờ giấy trong tay Niệm Khanh lại đỏ mặt.

'Sáng hôm sau khiến Phong Chi Lâu ở trên đài hôn môi Vị Triều' - Là bút kí của Ly Tuyệt. Vị Triều cảm thấy nàng tức sắp ngất đến nơi.

Bốn người tựa vào nhau nhìn tờ giấy cuối cùng.

'Trên người bốn người, ai có bốt?' - Là bút ký của Vị Triều. Cái này không phải là muốn tứ cầm thú lại đi rình trộm một lần nữa sao! Lần trước sương mù có thể thấy gì được!

Lần này tứ đại hoa khôi đều đỏ mặt. Vị Triều quả nhiên cũng không phải là kẻ dễ bắt nạt! Một vấn đề liền tha thêm ba người còn lại.

Du Lãng viết cái gì? - Niệm Khanh, Ly Tuyệt, Vị Triều chỉ có duy nhất một ý niệm như vậy trong đầu - Không phải cũng là loại vấn đề này chứ!

TỬ CẦM THÚ VÀ TỬ HOA KHÔI

Phá Quân Tinh

dtv-ebook.com

Chương 38

- Loạn Loạn, rốt cuộc là người chọn phải cái gì? Cho ta xem! - Phong Chi Lôu thấy thái độ khác thường của Nguyệt Chi Loạn, không cho các nàng xem tờ giấy cũng không nói cho các nàng biết, cảm thấy hơi kỳ quái. Loạn Loạn kia miệng rộng đến tai, từ khi nào lại im lặng như vậy, hài hòa như vậy!

Trong lòng Nguyệt Chi Loạn bộp chộp một chút, chẳng lẽ Lôu đệ thần kinh phát hiện ra cái gì? Mắt nhìn Hoa Chi Phá và Tuyết Chi Lạc một cái rồi lại dùng thân mình làm thế phòng thủ, hai người nhìn thấy lập tức hiểu ra.

- Loạn nhi như vậy chắc là chuyện rất đơn giản thôi, có lẽ cũng không cần Lôu đệ người xuất thủ - Hoa Chi Phá vỗ vỗ bả vai Phong Chi Lôu - Lôu à, lần này người cứ vui vẻ đi, có lẽ một mình Loạn cũng có thể thu phục. Chắc hẳn là Ly Tuyết nhà nàng hảo tâm, hạ thủ lưu tình.

- Đúng vậy, ta cảm thấy cái Loạn nhi chọn phải là của Ly Tuyết, mà chuyện Ly Tuyết muốn làm thì tự nhiên là muốn Loạn nhi đi làm, cho nên khẳng định là không cần tới chúng ta, Lôu đệ, yên tâm đi - Tuyết Chi Lạc vỗ bả vai còn lại của Phong Chi Lôu, rất nhàn nhã nói.

Tuy rằng Hoa Chi Phá và Tuyết Chi Lạc không biết Nguyệt Chi Loạn chọn phải tờ giấy của ai, nhưng dựa theo kịch tình thì phải là của Ly Tuyết mới đúng, đương nhiên cũng có thể không phải.

Phong Chi Lôu ngẫm lại cũng đúng, gian tình của Loạn nhi của Ly Tuyết dù sao cũng không cần gì đến mình, vậy là tốt nhất, nàng đang lười đi làm

việc. Nghĩ vậy, nàng cũng đem việc này quăng ra sau đầu:

- Loạn nhi, làm tốt vào, mặt mũi của chúng ta phụ thuộc vào người! - Phong Chi Lôu đặc ý gật đầu.

- Được, nhất định - Nguyệt Chi Loạn nhìn lưng Phong Chi Lôu rồi lộ ra một nụ cười âm hiểm.

Không may là cười gian này bị Hoa Chi Phá và Tuyết Chi Lạc thấy được, nhớ tới thể phòng thủ của Loạn nhi...Lôu đệ, người bảo trọng!

Hôm nay, sau bữa tối thực phong phú, Nguyệt Chi Loạn không biết lấy ở đâu ra một vò rượu mà mê mẩn, nhất quyết không say không về. Hoa Chi Phá và Tuyết Chi Lạc đã biết chân tướng nên tất nhiên cũng tận lực chuốc say Phong Chi Lôu, không đạt được mục đích thì không bỏ qua.

- Lôu đệ, nói thật đi, lần trước người thấy những gì? Của Vị Triều nhà người ấy? - Tuyết Chi Lạc giơ chén rượu, vẻ mặt đáng khinh.

Phong Chi Lôu vừa nghe thấy lời của Tuyết Chi Lạc thì trên mặt đầy vẻ hưng phấn:

- Vị Triều nhà ta ấy hả, hề hề, lớn nhỏ vừa đủ, không quá lớn như phương Tây - Nói xong nốc liên tiếp thêm ba chén rượu - Con gái phương Tây quá tục, con gái Trung Quốc vẫn xinh đẹp hơn!

- Lôu đệ, nếu buổi tối cho người ở chung cùng Vị Triều, chỉ hai người các người, người có bản lĩnh bóc trần Vị Triều, sau đó tiếp tục hay không? - Hoa Chi Phá cười cười, hỏi.

- Ông là loại người sẽ làm loại chuyện này sao! Đương nhiên nếu Vị Triều tự cởi hết rồi xin ta, dâng lên ngọn nến roi da thì ta sẽ cân nhắc - Phong Chi Lôu dốc rượu, nói đầy kích động và nghiêm túc.

Hãy, xin nhanh như vậy! - Tam chích cảm thú không nói gì nữa mà ngồi nhìn Phong Chi Lôu càng uống càng hăng, thẳng đến khi nàng gục xuống bàn mới thở ra.

- Không ngờ nội tâm Lôu đệ lại thâm đặng như vậy! - Nguyệt Chi Loạn xấu hổ - Xem ra chúng ta không có lý do gì không thành toàn cho nàng!

- Có lẽ vậy, ngày mai có lẽ nàng phải cảm tạ chúng ta - Hoa Chi Phá nhìn Phong Chi Lôu đang ngủ, không biết vận mệnh gì đang chờ đón nàng đây!

- Đúng vậy! Ta cảm thấy Lôu đệ vẫn có khả năng làm công - Tuyết Chi Lạc gật đầu, lấy ra dây thừng và vải trắng đã chuẩn bị sẵn, ba người đồng tâm hiệp lực trói Phong Chi Lôu lại rồi đem vải trắng nhét vào miệng nàng.

Người bị trói mê man ngộ ngộ khó chịu một chút, thôi quên đi, ta vẫn nên ngủ thôi.

- Thừa dịp ngay bây giờ mang qua đi - Nguyệt Chi Loạn nói.

Ba người lén lút đi vào tiểu viện của Vị Triều.

- Tối hôm nay tứ đại hoa khôi đều ra ngoài kết bạn, cơ hội tốt! - Xem ra đây là vì tạo cơ hội cho các nàng hành động!

Ba người không chút hoang mang bắt đầu hành động, dù sao loại chuyện này cũng không phải là lần đầu tiên phạm phải. Tờ giấy từ trên người Nguyệt Chi Loạn rơi xuống lộn vài vòng, không biết bị gió thổi tới nơi nào.

Trên tờ giấy viết rõ ràng vài chữ.

'Tối hôm nay buộc Phong Chi Lôu vào giường của Vị Triều.'

Vị Triều thật vất vả mới thoát khỏi Du Lăng, Ly Tuyết, Niệm Khanh, cuối cùng nhẹ nhõm thở dài một hơi.

Tính của nàng có chút lãnh đạm, nhưng trải qua vài năm ở chung thì quan hệ cùng ba nữ kia có thể nói là thân như tỷ muội, có khi còn thân thiết hơn cả tỷ muội, ở trước mặt các nàng, nàng cũng có thể tùy ý, có thể giải phóng bản thân, có đôi khi cũng cãi nhau ầm ĩ với các nàng, nếu không thì ngày qua ngày cũng quá nhàm chán.

Tuy rằng buổi chiều bị các nàng chọc tức muốn chết, nhưng nàng cũng biết dụng ý của các nàng. Bởi vì Phong Chi Lâu vũ nhục Thần Y Sơn Trang, còn vũ nhục cả hậu nhân của Thần Y Sơn Trang, cho nên các nàng muốn giúp nàng hết giận, muốn đưa Phong Chi Lâu lên tận cửa cho nàng bạo ngược.

Tuy rằng biết là ý tốt, nhưng viết cũng thật quá đáng.

Trộm yếm? Nhọc lòng Niệm Khanh người rồi! Hôn môi? Ly Tuyết, người vẫn là đứa nhỏ đơn thuần trước đây sao!

Thần Y Sơn Trang, bốn chữ vô cùng đơn giản này lại làm cho Vị Triều nhớ lại tất cả những chuyện nàng tưởng như mình sắp quên.

Chuyện cũ phủ đầy bụi như hoa tuyết, chậm rãi, chậm rãi rơi.

Thần Y Sơn Trang thực ra không thuộc về ai cả, mỗi đời trang chủ đều được tuyển chọn qua tầng tầng lớp lớp vòng thi. Sau khi trang chủ chết thì trang chủ kế nhiệm nhất định phải do những trưởng lão lựa chọn. Thần Y Sơn Trang có ba nội trưởng lão, sáu ngoại trưởng lão, còn có hoàng tộc làm khách quý.

Muốn trở thành trang chủ phải có y thuật tuyệt đối cao siêu, có thể nói mỗi một đời trang chủ đều là người có y thuật tốt nhất, nhưng người này cần phải được chín trưởng lão cùng đồng ý và được khách quý hoàng tộc thừa nhận, nếu không thì tiếp tục tuyển đến lúc nào được mới thôi.

Mà Vị Triều, chính là người thiếu chút nữa trở thành trang chủ của Thần Y Sơn Trang. Hoặc có thể nói, ở bước cuối cùng thì nàng bỏ cuộc.

Bởi vì một câu nói của một người.

"Mộ Trầm Tịch, nếu người thật sự thích ta thì hãy bỏ cuộc đi! Chỉ cần không phải là người, ta nhất định có thể thắng!"

"Thì ra chức vị trang chủ này có thể khiến người biến thành như thế, tiện!"

"Xin lỗi, nhưng ta nhất định phải ngồi lên vị trí đó."

Mộ Trầm Tịch là tên trước kia của nàng, cũng là vinh quang của nàng ở Thần Y Sơn Trang.

Chỉ có điều, hiện tại nàng tên là Vị Triều, nàng và Thần Y Sơn Trang đã không còn liên quan gì đến nhau.

Kỳ thật, nàng vốn tính bỏ cuộc, chức vị trang chủ không thích hợp với nàng, nhưng thật không ngờ người sư huynh vẫn nói với nàng rằng muốn dựa vào thực lực của chính mình lại nói ra những từ đó với nàng.

Mười năm, làm cho một cô gái ngây thơ không biết gì trở mã thành giai nhân thanh lệ vô song.

Mười năm, làm cho một nam hài đôn hậu chất phác lớn lên thành công tử phong lưu vô song.

Mười năm, có rất nhiều kỉ niệm tốt đẹp, cũng có rất nhiều ngây ngô trẻ con.

Hắn muốn, nàng liền cho, bởi vì nàng vốn không hiếm lạ, bởi vì nàng vốn không cần. Chỉ là, thấy rõ một người khiến một giấc mộng vỡ vụn.

Cho nên nàng bỏ đi, rời khỏi nơi nàng đã lớn lên từ nhỏ.

Kỳ thật, nàng vẫn luôn muốn rời đi, chỉ vì có một người, có một giấc mơ giữ chân nàng lại.

Bây giờ, người đã thay đổi, mộng đã vỡ nát, còn có gì đáng giá để ở lại?

TÚ CẦM THÚ VÀ TÚ HOA KHÔI

Phá Quân Tinh

dtv-ebook.com

Chương 39

Ánh trăng rất đẹp, nhưng Vị Triều lại cảm thấy cô độc, có chút mệt mỏi.

Đã rất lâu rồi nàng không có cảm giác này, một năm? Hai năm? Hay là ba năm?

Từ sau khi người đó đến đây, có rất nhiều điều đã thay đổi.

Phong Chi Lôu, cực độ vô sỉ, cực độ ác liệt, cực độ ti bỉ. Còn có ba người nữa cũng như thế, nhưng mắt Vị Triều chỉ nhìn Phong Chi Lôu.

Có lẽ là vì tiếp xúc đã nhiều, đã lâu, có lẽ là bởi vì Phong Chi Lôu luôn quần quít lấy nàng?

Kỳ thật lần đầu tiên nhìn thấy Phong Chi Lôu nàng đã biết người nọ là nữ hài tử. Nàng là người học y, còn là truyền kỳ khiến người người ngưỡng mộ, cho nên chỉ cần liếc mắt một cái thì lập tức nhìn ra manh mối.

Phong Chi Lôu cho Vị Triều ấn tượng đầu tiên chỉ có hai chữ: Bát phụ (người phụ nữ chanh chua).

Có thể công khai đụng Tiểu Hồng rồi lăn xuống đất đòi bồi thường! Vị Triều thật chưa từng gặp người như vậy bao giờ. Nhưng người đó lại diễn không chuyên nghiệp, nếu bị thương rất nặng thì căn bản chỉ có thể bất động, mà kêu giống như nàng ta? Mười phần là giả.

Khi nhìn thấy nàng bước ra thì Phong Chi Lôu ngay cả con người cũng không động đậy, cũng may là ánh mắt Phong Chi Lôu lúc đó rất trong sáng,

nếu không nàng đã không ngại giúp nàng ta trở thành người què thật.

Chỉ là Vị Triều có điều không hiểu, Phong Chi Lâu mặt dày mày dạn quần quít lấy mình rốt cuộc là vì cái gì?

Thích? Hay là có mục đích riêng?

Nàng ta thích nàng? Hay là muốn từ trên người nàng lấy được cái gì? Bản thân nàng hiện tại còn có cái gì khiến người nhớ thương? Trừ bỏ một thân y thuật thì nàng còn có cái gì?

Huống hồ Phong Chi Lâu căn bản cũng không biết nàng biết y thuật.

Kỳ thật, hiện tại Vị Triều đã không còn là Mộ Trầm Tịch trước đây nữa.

Mộ Trầm Tịch có một thân ngạo cốt trữ chiết bất loan (kiên quyết thà rằng chịu thiệt chứ không khom người, không đầu hàng), thà rằng ta phụ người trong thiên hạ cũng không thể để người trong thiên hạ phụ ta.

Cũng bởi vì thế mà nàng mới rời khỏi Thần Y Sơn Trang. Kiên quyết rời đi, không một tia lưu luyến.

Chỉ là Mộ Trầm Tịch vĩnh viễn cũng không ngờ một thân y thuật của nàng sẽ trở thành vết thương trí mạng của nàng.

Vốn là thiện tâm cứu người, không ngờ lại cứu phải một tiểu nhân. Cho nên nàng bị ám toán, bị tính kế, thiếu chút nữa mất mạng trên đường. Nếu không phải Du Lăng và Niệm Khanh đứng lúc đi ngang qua đó thì có lẽ nàng không thể thấy được ánh trăng tối nay.

Ba ngày ba đêm đấu tranh trên ranh giới sinh tử, lúc nàng tỉnh lại, nàng đã không còn là Mộ Trầm Tịch nữa mà là Vị Triều, là Vị Triều đạ mạc, lạnh lùng như thế không có gì khiến nàng để ý, không có gì khiến nàng hứng thú. Đây chính là Vị Triều, một người không thú vị.

Chỉ là, sau khi gặp Phong Chi Lôu thì tất cả đều thay đổi! Ngay cả Vị Triều cũng nhanh chóng không nhận ra chính mình nữa. Ngay cả ngọc bích tiêu cũng bị Phong Chi Lôu cưỡng bức lấy đi.

Sao nàng lại thả tay để cho người kia lấy ngọc bích tiêu từ trong tay mình?

Có lẽ là vì ánh mắt quật cường khi đó của Phong Chi Lôu, biểu cảm kiên định đó làm nàng nhất thời mất đi phòng ngự.

Ngọc bích tiêu vốn có một đôi, là phần thưởng lúc nàng trở thành y giả xuất sắc. Các trưởng lão tự mình mở Tàng Bảo Lôu của Thần Y Sơn Trang để cho nàng tùy ý chọn lựa, mà nàng liếc mắt một cái liền nhìn trúng đôi ngọc bích tiêu này. Cho dù là người kia nàng cũng không cho. Bởi vì lúc cầm đôi ngọc Bích tiêu nàng đã quyết định, tiêu này nàng sẽ chỉ đưa cho người trọng yếu nhất của mình, hoặc là người mình kính trọng nhất.

Hiển nhiên Phong Chi Lôu không thuộc loại người sau. Vậy chẳng phải là nàng ta thuộc loại người trước?

Vị Triều lắc đầu, nhất định là lúc đó nàng bị quý mê hồn nên mới có ý nghĩ đó, đợi lúc sau muốn cứu vẫn đã không còn kịp rồi. Nàng thật sự quá ngượng ngùng để đòi lại. Chẳng qua là, tiêu này đưa cho Phong Chi Lôu thật sự khiến nàng tức đến giậm chân. Bị người kia cầm ở trong tay gõ vào bàn, thiếu chút nữa tức chết nàng, nàng chỉ có thể nhắm mắt làm ngơ. Bình tĩnh của Vị Triều chung quy đã bị Phong Chi Lôu công phá.

Đặc biệt lúc thấy người này vô si nhìn trộm các nàng tắm, nàng hận không thể trực tiếp giết chết nàng ta! Còn dám đi lại gần nhìn lén, sắc đảm bao thiên!

Nhưng cuối cùng nàng vẫn không hạ thủ. Vị Triều biết nếu đổi lại là người khác thì sớm đã thành một thi thể. Ngay cả Niệm Khanh, Ly Tuyết, Du Lăng cũng không hạ thủ, nếu không ngày hôm sau đã có bốn thi thể.

Dù sao thì người có phúc phận này không nhiều, còn người chết ở trên tay các nàng thì không thiếu. Các nàng không phải là hạng người lương thiện, chưa bao giờ phải. Chỉ đối với bốn người này, một lần lại một lần không nở xuống tay.

Không thể không nói, thân phận nữ tử vẫn thực chiếm tiện nghi. Nếu bốn người này là nam tử thì các nàng đã hạ thủ lâu rồi.

Cho nên mới nói, nữ nhân là tai họa!

Vị Triều cảm thán thật lâu, đập ánh trăng vào phòng, còn chưa sửa sang tốt lại suy nghĩ thì đã bị thân ảnh trên giường mình làm hoảng sợ.

Phong Chi Lâu? Sao nàng ta lại ở trong này? Còn bị cột ở trên giường nàng?

Vị Triều rất cục đã biết Du Lăng viết gì, không khỏi dờ khóc dờ cười! Du Lăng là làm mai cho nàng sao? Người cũng đem đến tận giường. Mà Phong Chi Lâu vẫn còn ngủ được, Vị Triều thật sự rất bội phục. Bị trói mà còn ngủ chây cả nước miếng, cái này cũng là một loại cảnh giới.

Chỉ là bộ dáng của nàng ta lúc này thật ra so với lúc thanh tỉnh lại đáng yêu hơn, thiếu đi cái miệng tuôn đầy lời ác độc và hành động mặt dày mày dạn, giờ thì im lặng giống một hài tử không hề phòng bị.

Có lẽ là người thấy được mùi của Vị Triều, Phong Chi Lâu chậm rãi mở mắt ra, nhưng lời nói ra thiếu chút nữa khiến Vị Triều hành hung nàng.

- Vị Triều, sao ngươi còn mặc quần áo? Mau cởi! Đại gia cần người làm ấm giường!

-..... - Nàng thu hồi ý nghĩ trước đó, người này không phải đáng yêu mà là khiếm tấu (đáng bị đánh).

-Tiểu nữ (con nhỏ) này, nghe thấy không? Mau cởi quần áo! Thuận tiện chuẩn bị ngọn nến roi da, gia nhất định hầu hạ người thật tốt! - Hiển nhiên Phong Chi Lôu không phải đang tỉnh, là mở mắt nằm mơ.

Không thể nhìn được nữa, không cần nhìn nữa!

"Tiểu nữ"? Lớn từng này chưa ai dám gọi nàng như vậy!

"Làm ấm giường"? Sao nàng ta không chết đi!

"Ngọn nến roi da"? Cầm thú! Hôm nay nàng nhất định phải giáo huấn Phong Chi Lôu này thật mạnh tay!

Một cái tát hung hăng giáng xuống không một chút lưu tình.

Phong Chi Lôu còn đang cảm thán sao Vị Triều lại xuất hiện trong giấc mộng của mình thì đột nhiên nhận ngay một cái tát đánh thẳng vào mông nàng. Đau quá!

- Con mẹ nó! Người dám đánh ta! - Phong Chi Lôu nổi giận, ở hiện thực đã bị người ăn hiếp, ở trong mộng cũng không cho ta xoay người?

- Đối với loại tiểu nhân vô sỉ như người thì không có gì phải khách khí - Dám nghĩ hèn hạ về mình ở trong mộng như vậy, quá vô sỉ.

Phong Chi Lôu ngây người, bộ dạng tức giận của Vị Triều thật sự đẹp động lòng người:

- Vị Triều, vẻ tức giận của người thật là đẹp mắt! - Tay giơ ra muốn sờ nhưng lại không động đậy được. Phong Chi Lôu nhìn xuống người mình, sốc, mình bị trói? Mơ cái gì đây! Có lầm không! Khẩu vị quá nặng rồi!

Phong Chi Lôu không biết chút gì chuyện tam chích cầm thú đã đem bán nàng, nàng vẫn còn tưởng rằng mình đang ở trong mơ. Bởi vì nàng tất nhiên sẽ không vô duyên vô cớ ở trên giường của Vị Triều được!

- Vị Triều, không ngờ người lại có ham muốn S&M! Nhưng sao ta lại là S (người bị bạo)! - Mộng này thật sự rất đáng khinh, cho dù là S&M, sao mình lại là S được? Muốn trói cũng phải trói Vị Triều chứ! Chẳng lẽ mình là thụ tiềm ẩn? Không thể nào! Ông là thuần công!

- S&M? - Là gì vậy? Vị Triều cau mày, hiển nhiên là không hiểu lời của Phong Chi Lâu.

- Là bạo dâm! - Cái này cũng không hiểu, thực ngốc! Cũng chỉ có mình ta mới coi trọng người.

Vị Triều nghe xong thiếu chút nữa tắt thở, Phong Chi Lâu tên lưu manh này! Nàng ta đã đem nàng trở thành cái gì!

Vô sỉ!

TỨ CẦM THÚ VÀ TỨ HOA KHÔI

Phá Quân Tinh

dtv-ebook.com

Chương 40

Hiện tại có thể nói Vị Triều thật sự có xúc động muốn làm thịt Phong Chi Lôu. Nếu trong tay nàng có đao thì chắc Phong Chi Lôu cách vận mệnh thịt vụn cũng không xa.

- Người... - Vị Triều không ngừng tự nói với mình phải bình tĩnh, phải bình tĩnh, nhưng khi nhìn thấy vẻ mặt khiếm tấu kia của Phong Chi Lôu thì cơn tức vừa nguôi lại nổi lên, nàng hít sâu một hơi - Người rốt cuộc muốn thế nào? Đừng tìm ta và nói rằng người thích ta, ta không tin - Bị nàng ta thích cũng là một loại tra tấn. Âm hồn không tiêu tan quả thực là từ dùng để miêu tả Phong Chi Lôu này.

Phong Chi Lôu vừa nghe xong thì không vui, ta thích người thì sao? Ta không thể thích người sao? Chúng ta cũng không phải là nhân thú luyện (tình yêu giữa người và thú), tại sao không thể?

- Vị Triều, ta cứ muốn thích người thì người có thể làm gì ta? Hôm nay ông nói cho người biết, ta chỉ nhận định người, muốn chạy trốn cũng không có cửa. Hoặc là ta chết, nếu không người đừng mơ tránh được lòng bàn tay của ông! Nếu người thích người khác thì ông liền làm thịt người người thích! Ta mặc kệ, người tin cũng được, không tin cũng xong, dù sao người chỉ có thể là người của ta, sống chết đều là - Phong Chi Lôu nói như lẽ đương nhiên, không chút cảm thấy có cái gì không đúng, dù sao nàng vốn là cầm thú, có gì phải giả dạng?

Phong Chi Lôu sẽ không phải kẻ ngờ nghệch mà đi nói mấy lời dối trá làm người ta buồn nôn, cái gì mà "người hạnh phúc ta cũng hạnh phúc, người

vui vẻ ta cũng mừng thầm, cho dù người không yêu ta cũng không sao, chỉ cần người nhớ rõ có một người như ta thì tốt rồi". Mẹ kiếp! Giả tạo muốn chết.

Cho dù dưa hái xanh không ngọt (tình yêu cưỡng ép thì không đẹp) thì Phong Chi Lôu nàng cũng muốn xoay chuyển, không ngọt? Không sao cả, có cái ăn thì tốt rồi.

Hơn nữa đây chính là ở trong mộng của bản thân, nàng có cái gì không dám nói chứ!

Vị Triều thiếu chút nữa tắt thở, bị thổ lộ như vậy thì người khác đã phải cao hứng, nhưng nàng một chút cũng không cảm thấy thế, quả thực là từ ngữ của vô lại! Một nữ tử có thể trắng trợn nói ra những lời như vậy mà mặt không đổi sắc, Vị Triều không thể không bội phục, hơn nữa đối tượng còn là một nữ nhân.

- Ta là nữ! - Vị Triều thật sự không hiểu nổi bốn cầm thú rốt cuộc nghĩ gì lại muốn dính chặt lấy bốn hoa khôi các nàng? Không phải ban đầu chỉ vì muốn lấy tiền thôi sao? Vị Triều cảm thấy có một số việc cần phải nói rõ ràng, nàng không định chơi cùng Phong Chi Lôu một trò chơi lâu như vậy. Nàng chơi không nổi!

Phong Chi Lôu chớp mắt, nàng có chút không hiểu ý nghĩ của Vị Triều, không phải nói ngày nghĩ gì đêm mộng nấy sao? Dựa theo tưởng tượng ngày thường của nàng thì Vị Triều hẳn đã phải sẵn sàng tư thế chờ nàng lâm hạnh mới đúng chứ, sao lại nói nhiều như vậy? Lại còn toàn thứ vô nghĩa!

- Người có điểm nào giống nam? - Phong Chi Lôu khó hiểu - Ta chỉ biết người là Vị Triều, là nam hay nữ không quan trọng, người ta thích là Vị Triều, cũng chỉ là Vị Triều.

Lúc này đến lượt Vị Triều nói không nên lời, bản thân nàng đối xử với Phong Chi Lôu không thể nói là rất tốt, vì sao nàng ta lại thích nàng?

"Vị Triều, chỉ là Vị Triều". Vì sao nghe một câu này lại khiến tâm nàng chấn động lợi hại?

- Vì sao là ta? - Câu này Vị Triều nói rất nhẹ, hơn nữa cũng không như đang chất vấn, giống như đang cảm thán.

Phong Chi Lâu nhìn nét mặt Vị Triều nhu hòa dần, trong lòng cũng thấy như có dòng nước ấm chảy qua. Vì sao chỉ là mộng? Vì sao chỉ là mộng? Oa, đáng tiếc!

- Xuyên qua ngàn năm, ta cũng chỉ đối mặt với người mới có cảm giác hít thở không thông! - Phong Chi Lâu nhắm mắt lại, dần dần mất đi ý thức, thần trí cũng bắt đầu không rõ ràng - Tim...chưa từng đập mạnh như vậy... - Nghiêng đầu chìm vào giấc ngủ.

Vị Triều là bị câu cuối cùng của Phong Chi Lâu là chấn động. "Xuyên qua"? "Ngàn năm"? Cái gì là xuyên qua, nàng không hiểu, nhưng ngàn năm, nàng không thể tưởng tượng được.

Còn nhớ lúc mới gặp, bốn người các nàng cái gì cũng không hiểu, cái gì cũng không biết, thường xuyên nói những lời bản thân nàng nghe không hiểu, chẳng trách có thể thản nhiên thừa nhận chuyện mình thích nữ tử, ngàn năm sau...là thế giới như thế nào?

Vị Triều kinh ngạc ngây người, tâm tình phức tạp, ánh mắt dò xét nhìn Phong Chi Lâu, không nói lời nào. Có một số việc nhất định chỉ có thể để ở trong lòng. Vị Triều nhìn Phong Chi Lâu đã ngủ say thì cũng đỡ xuống phòng bị trên mặt.

Vị Triều chậm rãi tiêu sái đi lại gần, cẩn thận chỉnh trang cho người đang ngủ. Tuy rằng trên mặt đầy những nốt đỏ nhưng vẫn có thể nhìn ra nét thanh tú. Tóc Phong Chi Lâu không giống tóc dài của nàng, mà là tóc ngắn nhẹ nhàng khoan khoái, nếu không nhìn kỹ thì thật sự rất khó nhìn ra nàng ta là nữ tử. Nhớ tới của hành động vô sỉ và những lời khó nghe của nàng ta thì

khuôn mặt lạnh lùng của Vị Triều lại hiện lên một nụ cười ôn hòa hiem có, đáng tiếc Phong Chi Lâu không thấy được.

Cởi trói dây thừng, Vị Triều thấy ngấn hồng trên da thịt mềm mỏng thì nhướn mày, trong lòng hơi có chút không thoải mái. Xem ra ba người kia xuống tay cũng hơi mạnh!

Như chợt nghĩ ra điều gì, sắc mặt Vị Triều hơi tái nhợt, ánh mắt đầy vẻ không thể tin nhìn Phong Chi Lâu. Nàng lại có thể bất bình thay Phong Chi Lâu này?

Áp chế xao động bất an trong lòng, cố nén xuống ý niệm chạy trốn trong đầu, Vị Triều rút ra một bao vải từ trong lòng, ngân châm lóe sáng, đâm vào mép tai Phong Chi Lâu. Nhẹ nhàng động châm, vẻ mặt chuyên chú.

Phong Chi Lâu chỉ cảm thấy hơi đau, tỉnh lại một chút, mơ hồ nhìn thấy lọn tóc dài của Vị Triều lướt qua cổ mình, khuôn mặt của người kia gần khuôn mặt nàng trong gang tấc, bờ môi hồng như được đánh bóng. Phong Chi Lâu như ma xui quỷ khiến rướn lên hôn một cái vào đó.

Tư vị này...thật mất hồn! - Đầu óc Phong Chi Lâu sớm đã không thể nghĩ ngợi, vốn chỉ định chạm một cái nhưng giờ càng ngày càng dán chặt - Mộng này...thật quá đẹp...quá duy mỹ! Ta có thể hôn môi Vị Triều? Lâu thêm một chút nữa thôi!

Vị Triều thấy Phong Chi Lâu đang ngủ nên cũng không phòng bị, nhưng nụ hôn bất thành linh vừa xảy ra làm cho Vị Triều suýt trợn tròn mắt, tim nhất thời ngừng đập. Nàng còn chưa kịp phản ứng thì Phong Chi Lâu đã cắn vào môi của nàng, còn liếm một chút.

Vị Triều cảm thấy như bị ngũ lôi oanh đỉnh, nụ hôn đầu tiên của nàng lại bị mất vô duyên vô cớ như vậy! Nhu tình, ôn hòa cái gì lại biến mất, mặt nàng đã đen không thể đen hơn. Một lưỡi dao vung lên, sẵn sàng bổ vào Phong Chi Lâu.

Nhìn Phong Chi Lôu đã ngất xỉu, Vị Triều hận không thể cắt lưỡi của nàng ta. Lớn từng này nàng chưa từng bị ai hôn qua, bây giờ lại bị Phong Chi Lôu nhân cơ hội cướp đi nụ hôn đầu tiên, sao nàng có thể không phẫn nộ!

Đặt tay lên môi, nhớ lại ấm áp trong nháy mắt vừa nãy, lòng Vị Triều rối bời. Tim nàng đập rất nhanh, hô hấp cũng không tự nhiên. Nhớ tới cái cắn khê của Phong Chi Lôu, Vị Triều chỉ cảm thấy một luồng nhiệt nóng nảy nở trong lòng. Đôi môi phấn hồng, phiếm phiếm trong suốt.

Dựa vào cái gì lại để nàng tập kích mình? Dựa vào cái gì mình lại bị cắn một cái? Tuy rằng cũng không phải là rất đau nhưng vẫn rất không thoải mái.

Bốn bề vắng lặng, ban đêm thật yên tĩnh.

Vị Triều đột nhiên nảy lên một ý tưởng trong đầu, nụ cười lại hiện lên trên môi. Nàng nhổ ngân châm ở mép tai Phong Chi Lôu, nghĩ tới cảnh tượng có thể thấy ngày mai thì tâm tình lại tốt lên. Cất ngân châm rồi chỉnh trang lại cho Phong Chi Lôu, trên mặt có chút trầm tư, cuối cùng vẫn hạ quyết tâm, Vị Triều cúi người xuống.

- Ta sẽ tin ngươi một lần!

TÚ CẦM THÚ VÀ TÚ HOA KHÔI

Phá Quân Tinh

dtv-ebook.com

Chương 41

Phong Chi Lôu cảm thấy giấc ngủ vừa rồi phi thường thoải mái, nàng còn có thể hôn môi Vị Triều trong mộng, đáng tiếc đáng tiếc, nếu có thể đây ngã nữa thì tốt.

Nàng mở mắt ra thì lập tức thấy ba khuôn mặt phóng đại trước mắt.

- Các người làm gì vậy? - Ba người Hoa Chi Phá, Tuyết Chi Lạc, Nguyệt Chi Loạn gắt gao nhìn chăm chăm nàng, vẻ mặt quỷ dị.

- Không làm gì cả, ta chỉ đang cảm thán, công thực thụ lại giấu diếm mà mặt đậm chất công lại không phải là công - Hoa Chi Phá nhìn khóe miệng hơi rách của Phong Chi Lôu thì rất cảm khái - Cuộc đời thật không thôi thốn thức! - Không ngờ Vị Triều lại là kiêu trong nóng ngoài lạnh, hơn nữa xem tình hình thì có vẻ là công, Lôu đệ gặp nguy hiểm.

- Chậc, sự thật thường khiến người ta khó tiếp nhận - Tuyết Chi Lạc đồng tình nhìn Phong Chi Lôu - Lôu đệ, ta cũng không nói gì đâu, những ngày tươi đẹp đang tới - Đương nhiên, tốt hay xấu thì chỉ có một con đường duy nhất.

Nguyệt Chi Loạn gật đầu:

- Lôu à, người khiến người hiện đại chúng ta rất mất mặt, thật đáng buồn đáng tiếc! - Vỗ vỗ bả vai lão đại và Lạc Lạc, đậm mạnh chân đi ra ngoài. Gian tình dày đặc!

Phong Chi Lôu chỉ cảm thấy khó hiểu:

- Ba tên thần kinh! Đầu bị cửa hôn phải không! - Không phải ta chỉ uống nhiều một chút thôi sao? Sao lại bôi nhọ ta như vậy!

Nàng rời giường rửa mặt, hả, sao môi lại rách thế này? Chẳng lẽ lúc mơ hôn Vị Triều mà hiện thực lại cắn môi mình? Trời ạ, nàng sẽ không đói khát đến như vậy chứ! Phong Chi Lâu ngây người, nhưng sự thật khó biện minh, nàng chỉ có thể trầm mặc tiếp nhận sự thật này.

- Lâu, nhanh lên! Tứ đại hoa khôi triệu kiến! Chắc là muốn cho chúng ta thuốc giải, người mau nhanh lên! - Nguyệt Chi Loạn ở bên ngoài thúc giục, nếu không thấy Phong Chi Lâu quần áo toàn thân không chút tổn hao thì nàng thật sự đã nghĩ đến chuyện Lâu đệ đã bị Vị Triều ăn sạch.

- Biết rồi, thúc giục cái khi mà thúc giục! - Phong Chi Lâu bĩu môi, con mẹ nó tỉnh dậy cũng không biết gọi ta, giờ còn thúc giục ta?

Ba người chờ Phong Chi Lâu chuẩn bị tốt rồi đi tới chỗ ở của tứ đại hoa khôi, cả đường đều không nói chuyện. Lúc nhìn thấy tứ đại hoa khôi nhàn nhã ngồi ở đình bên hồ ăn điểm tâm thì bốn người lại cảm thán một câu: Nhìn mỹ nữ ăn cũng là một loại hạnh phúc nhỏ bé. Đáng tiếc, nhìn thấy mấy thứ như cháo hoa kia thì lại ghét cay ghét đắng.

Du Lăng vừa thấy bốn người thì lập tức buông bát đũa, ánh mắt lướt tới Phong Chi Lâu, không nhìn thì không biết, vừa nhìn đã bị dọa nhảy dựng.

- Phong Chi Lâu, miệng của người sao vậy? - Không thể nào? Mới một buổi tối thôi mà, Vị Triều và nàng ta sẽ không phát triển đến bước cuối cùng luôn chứ! Du Lăng nói xong, mặt không biểu cảm nhìn về phía Vị Triều vẻ mặt thản nhiên, chẳng lẽ là nàng nghĩ nhiều?

Ly Tuyệt và Niệm Khanh cũng rất tò mò, chặc chặc, nhanh như vậy?

Phong Chi Lâu ngượng ngùng trước ánh mắt soi mói của Du Lăng, chẳng nhẽ trả lời là nàng tự kỷ trong mộng với Vị Triều nên tự cắn mình

sao!

- Bị đánh!

- Bị phỏng!

Phong Chi Lâu và Vị Triều cùng mở miệng, nhưng hai đáp án lại không giống nhau.

Hả? Vì sao Vị Triều lại nói như vậy? Phong Chi Lâu không hiểu.

Vị Triều cũng hận không thể tự vả cái miệng rộng của mình, cứ ngoan ngoãn ăn cơm đi, nhiều chuyện như vậy làm gì!

Có câu có tật giật mình, nghĩ lại cũng thấy rất có đạo lý.

- Ah, thì ra là bị đánh sau đó lại bị phỏng, đúng không? - Du Lăng tỷ tỷ rất kích động và cực hưng phấn, mùa xuân của Vị Triều muội muện đã tới rồi sao? Như vậy cũng tốt, Phong Chi Lâu tuy rằng miệng lưỡi ti tiện nhưng vào lúc thời điểm mấu chốt vẫn hành động rất tích cực, tối thiểu cũng không phải là người nhu nhược.

- Ha ha, đại khái là vậy, ha ha - Phong Chi Lâu rất xấu hổ, sao nàng có cảm giác ánh mắt của mọi người đều rất kì quái? Nàng không làm gì mà!

Niệm Khanh nhìn Phong Chi Lâu rồi lại nhìn Vị Triều, như nghĩ ra cái gì rồi mỉm cười không nói gì thêm.

Ly Tuyết im lặng ăn cháo hoa, nàng sợ nhìn tiếp thì cháo trong miệng nàng sẽ phun ra hết.

Kỳ thật trong lòng mọi người đều rất rõ ràng, có lẽ chỉ có Phong Chi Lâu là không rõ.

Giấu đầu lòi đuôi, câu này chính là để nói Vị Triều.

Từ sau khi Vị Triều gặp Phong Chi Lâu thì hai chữ bình tĩnh đã cuốn theo chiều gió lâu rồi. Không bị Phong Chi Lâu làm tức chết đã là có công lực rất cao thâm rồi.

- Đây chính là đan dược đặc chế của người nào đó, cam đoan các người thuốc đến bệnh trừ - Du Lăng lấy ra bình dược Vị Triều đưa mình, rất khẳng khái nói.

Tứ cầm thú nhìn thấy thuốc thì mắt sáng quắc, không chút khách khí cướp lấy, mỗi người một viên.

- Nếu chuyện này đã xong, có phải là chúng ta nên nói đến chuyện tử thí thanh lâu hay không? - Niệm Khanh xem chán rồi cũng không định chinh các nàng nữa, dù sao cũng là người của mình, chết không đúng, người của mình trên danh nghĩa, đôi khi cũng cần phải tự bao biện một chút.

Bốn cầm thú ghen lời nhìn lẫn nhau, thiếu chút nữa các nàng đã quên chuyện này.

- Các người có nắm chắc không? - Lúc Niệm Khanh hỏi câu này thì cơ bản nàng cũng không ôm hi vọng, hơn nữa, dù thua nàng cũng không định cho các nàng đi bán thân, Vị Triều chắc chắn là người đầu tiên không đồng ý, nhìn tư thế của Du Lăng thì chắc cũng sẽ phản đối, Ly Tuyệt vẫn là đứa trẻ ngoan, chuyện tổn hại đến đạo lý thì nàng cũng không thể mặc kệ chứ đừng nói đến chuyện bắt người lương thiện đi làm ca kỹ. Về phần nàng... như Hoa Chi Phá thì dù bán cũng không thể có giá tốt, vẫn nên vỗ béo rồi nói sau.

Ly Tuyệt, Du Lăng, Vị Triều nghe xong lời của Niệm Khanh thì cũng lộ ra bộ dạng rất nghiêm túc nhìn bốn cầm thú.

Nắm chắc mới là lạ! Vị Triều thối tiêu, Ly Tuyệt vẽ tranh viết thư pháp, Niệm Khanh đàn cổ cầm, Du Lăng múa, bốn cầm thú không học nổi một cái nào nên khẳng định là không thể dùng những tài nghệ này, còn bản thân

thì thật sự không biết có tài nghệ gì! Cho dù có cũng không có thiết bị cho các nàng dùng để tẩy thí!

- Chuyện này... theo ta cảm nhận, tỷ lệ thắng của chúng ta kém hơn cả chuyện cưới được công chúa, cơ bản là không có khả năng - Lời Hoa Chi Phá vẫn rất nhún nhường, không còn cách nào khác, người đứng dưới mái hiên không thể không cúi đầu!

Phong Chi Lôu, Tuyết Chi Lạc, Nguyệt Chi Loạn mắt xoay ngang xoay dọc nhưng nhất định không nhìn Niệm Khanh. Nói đùa gì vậy, Niệm Khanh là lão đại, đương nhiên là do lão đại ứng phó rồi, hơn nữa nữ nhân này phúc hắc, các nàng cũng không phải mới chỉ mắc mưu một lần.

Niệm Khanh nghe xong lời của Hoa Chi Phá thì ngẩn người, tỉ mỉ đánh giá nàng:

- Cưới công chúa? Chi bằng người?

Này này, tuy rằng ta biết là không có khả năng nhưng người cũng không cần dùng loại ánh mắt coi rẻ đó nhìn ta chứ! Này! - Hoa Chi Phá đang muốn cãi lại vì mặt mũi của mình thì đã nghe thấy tiếng Du Lăng truyền đến:

- Niệm Khanh, không thể nói như vậy, có một số việc không thể nói chắc chắn, ta thấy Hoa Chi Phá vẫn rất có triển vọng!

Du Lăng quả nhiên là đồng chí tốt! Thật tinh mắt!

- Tất nhiên, nếu nàng công chúa kia mù mắt - Du Lăng nói xong cũng không quên khiêu khích nhìn Niệm Khanh - Niệm Khanh, nếu thực sự có công chúa coi trọng Hoa Chi Phá thì người nói xem, nàng mù hay không mù?

Holy Fuck! Du Lăng, đồ yêu nghiệt nhà người, lại bôi xấu ta như vậy, quả nhiên tứ đại hoa khôi không có một ai là người tốt, là ta quá ngây thơ rồi - Hoa Chi Phá bi ai nghĩ.

- Vậy người nói xem, nếu có một sát thủ hàng đầu coi trọng Tuyết Chi Lạc thì nàng mù hay không mù? - Niệm Khanh mặt lạnh phản kích.

Niệm Khanh và Du Lăng chiếu tướng lẫn nhau không chút nhường nhịn, đến khi hai người bật cười thì bầu không khí mới dịu đi.

Hoa Chi Phá đang định hỏi rõ ràng thì bụng nàng lại đột nhiên không thoải mái, sắc mặt cũng dần biến đổi. Tuyết Chi Lạc và Nguyệt Chi Loạn cũng thế, chỉ cảm thấy một trận quặn đau trong bụng, các nàng đang rất thương nhớ nhà vệ sinh.

- Chuyện này...các người cứ chờ đi! Không còn việc gì thì chúng ta đi trước - Hoa Chi Phá đã sắp không cố được nữa, đi như chạy, theo sau là Tuyết Chi Lạc và Nguyệt Chi Loạn đều có vẻ mặt nhăn nhó, mục tiêu: Nhà vệ sinh.

Phong Chi Lôu nhìn bộ dạng ba người thì đầy khó hiểu, khẩn cấp như vậy sao? Nhưng vẫn đi theo.

Nhìn Phong Chi Lôu rời đi cùng khuôn mặt càng ngày càng đen, Ly Tuyết, Niệm Khanh và Du Lăng tán thưởng không thôi, chỉ có sắc mặt Vị Triều là vẫn như thường.

- Thuốc có tác dụng phụ cũng là bình thường - Vị Triều giải thích.

- - Ba người không nói gì.

Nào có loại thuốc nào có tác dụng phụ khiến người ta biến thành mặt than đen? Là người trả thù mới đúng! Bởi vì một câu người da đen kia của Phong Chi Lôu! - Niệm Khanh, Ly Tuyết, Du Lăng im lặng không nói gì -

Xem ra vẫn nên tránh chọc phải Vị Triều thần bí, không sợ bị Vị Triều hạ độ, chỉ sợ nàng khiến cho người không còn mặt mũi nào mà gặp người khác. Nếu có lúc mình cũng mang một cái mặt đen hoặc đầy nốt đỏ thì thật sự làm sao có thể đi gặp người!

Nữ nhân, luôn rất để ý đến dung mạo của bản thân!

TỬ CẦM THÚ VÀ TỬ HOA KHÔI

Phá Quân Tinh

dtv-ebook.com

Chương 42

Trong hai ngày tiếp theo, Phong Chi Lôu mặt đen như Bao Công còn Hoa Chi Phá, Tuyết Chi Lạc, Nguyệt Chi Loạn không ngừng ghé thăm nhà xí, qua thêm một ngày nữa thì 'tác dụng phụ' của thuốc cuối cùng cũng hết. Có thể nói, trúng độc là khổ sở không bằng tự tử, ăn thuốc giải là sống không bằng chết.

Hoa Chi Phá đã thấu hiểu ra rằng Vị Triều mới là chủ tử không dễ chọc vào! Chỉ nhẹ nhàng như vậy đã khiến các nàng như sống cùng một lúc ở địa ngục và thiên đường, không có chút cơ hội thương lượng. Xem ra về sau, lúc khi dễ Lôu đệ thì nên giữ thể diện cho Vị Triều, đánh chó phải ngó mặt chủ.

Ngay sau khi bốn người yên tĩnh trở lại tập trung nghĩ cách đối phó với đại hội thanh lâu thì Tuyết Chi Lạc lại xảy ra vấn đề. Kỳ thật, ở hiện đại thì chuyện này căn bản không tính là vấn đề, nhưng ở cổ đại lạc hậu thì lại là vấn đề không thể lớn hơn được. Là vấn đề gì có thể khiến bốn kẻ vô sỉ đến cực điểm rối rắm như thế?

Nói ra thì cũng là việc nhỏ, đáng tiếc sống ở chỗ mới nên không có kinh nghiệm, nói ra thì lại là chuyện rất xấu hổ. Tại thời điểm trọng yếu thì dì mẹ cả (kinh nguyệt) của Tuyết Chi Lạc đến thăm nàng ta, hơn nữa không phải chỉ một dì mà là một đồng dì, rất nhiều dì!

Tuyết Chi Lạc đáng thương chỉ có thể đau khổ bi thảm ngồi trên bồn cầu, còn không phải là gồm sứ mà là thùng gỗ, phương tiện đi tiêu ở cổ đại.

- Trời ạ, nếu biết rằng ta phải xuyên không thì ta đã mua một xe tải bằng vệ sinh, thì giờ sẽ không bi thảm đến mức này! - Tuyết Chi Lạc muốn khóc
- Ba người các người mau nghĩ cách cho ta, làm sao ta đi ra ngoài được! Chẳng nhẽ cứ để ta ngồi ở đây!

- Lạc Lạc, nếu không người quán chút giấy đi? - Hoa Chi Phá cũng không biết người cổ đại xử lý kinh nguyệt như thế nào, nghĩ đến đây có hơi nóng ruột.

- Lạc Nhi, đừng sốt ruột, người dùng chút đồ nhựa cao su, xong hết. Ha ha ha! - Phong Chi Lôu cười rất thoải mái, cũng may không phải là nàng trước đến, nếu không hiện tại chẳng phải đã bị Lạc Nhi cười nhạo rồi sao?

Nguyệt Chi Loạn ghen cười, liếc nhìn Phong Chi Lôu đang vui sướng khi người gặp họa một cái:

- Ta thấy nên dùng biện pháp của lão đại đi, nếu thật sự không được thì chúng ta có thể đi hỏi người khác, được không?

Tuyết Chi Lạc nghe xong lời của Nguyệt Chi Loạn thì hiểu ra:

- Loạn Nhi, người thật sự là thiên sứ của ta, tạ ơn Chúa! Chị đây phải dựa vào người! Nhanh đi hỏi Ly Tuyết nhà người xem việc này giải quyết thế nào, ta chờ người!

- Shit, vì sao ta phải đi? - Nguyệt Chi Loạn trừng lớn mắt.

- Vớ vẩn, không phải Ly Tuyết nhà người được mệnh danh là ôn nhu muội muội sao, loại chuyện này không hỏi nàng thì hỏi ai? Người cảm thấy Vị Triều sẽ dạy cho ta loại chuyện này sao? Còn nữa, người cảm thấy Niệm Khanh nhà lão đại nghe đến vấn đề này thì có thể đuổi giết chúng ta hay không? - Phong Chi Lôu thực khách quan phân tích thiệt hơn, cuối cùng xác nhận tính vô hại của Ly Tuyết muội muội.

Tuy rằng Nguyệt Chi Loạn cảm thấy lời này rất hợp lý, nhưng bảo nàng đến hỏi Ly Tuyết loại vấn đề này thì thật sự rất xấu hổ, nhưng dưới sự cưỡng bức và dụ dỗ của tam chích cầm thú thì nàng chỉ có thể ảm đạm đi ra, tiến thẳng đến khuê phòng của Ly Tuyết.

Trong ấn tượng của Nguyệt Chi Loạn thì Ly Tuyết rất ôn nhu, chắc hẳn sẽ không vì loại chuyện này mà tức giận với nàng đâu phải không? Hơn nữa, cho dù tức giận cũng sẽ không giống như Niệm Khanh, Vị Triều, Du Lăng, cho nên ở trong lòng Nguyệt Chi Loạn luôn cho rằng mình vẫn hạnh phúc hơn so với ba người còn lại.

- Tiểu Tuyết nhi, người đang vẽ sao? - Từ lần trước vô lại kêu Ly Tuyết là Tiểu Tuyết nhi thì Nguyệt Chi Loạn lập tức thích cách xưng hô này, có chết cũng không định sửa.

Ly Tuyết nghe thấy cách xưng hô của Nguyệt Chi Loạn thì khóe miệng hơi mím, sắc mặt hơi hồng:

- Người tới làm gì? Đại hội thanh lâu sắp bắt đầu, các người còn không gấp rút luyện tập? Hay là các người đã có chủ ý khác? - Tuy rằng nàng không thích hành vi vô sỉ của Nguyệt Chi Loạn nhưng cũng không quá chán ghét, hoặc có thể nói, chưa từng có người nào gọi nàng như vậy, nàng cũng là kiểu người ý tứ nên cũng không tiện ngăn cản, dù sao hiện tại nàng là hình mẫu ôn nhu, chuyện bạo lực là nàng mặc kệ.

- Ta có chuyện quan trọng - Nguyệt Chi Loạn vẫn cảm thấy khó mở miệng - Đại di mục đến thì phải làm sao? - Hỏi theo bản năng, thần sắc cũng có chút không yên.

Ly Tuyết nháy mắt mấy cái, không hiểu:

- Đại di mục của ta đã chết nên không thể tới được - Nhìn vẻ mặt như bị sét đánh của Nguyệt Chi Loạn thì cảm thấy có chút không hiểu nổi - Người hỏi cái này để làm gì?

Nguyệt Chi Loạn nghe Ly Tuyết trả lời xong thì thiếu chút nữa hộc máu, xem ra ý tứ là không được, dù sao thì ngôn ngữ cũng chênh lệch quá lớn, người ta nghe không hiểu.

- Ý của ta là...ừm nếu người... à... nguyệt, đúng rồi, nguyệt sự của người đến, xử lý thế nào? - Bất an nhìn phản ứng của Ly Tuyết, nếu có gì không đúng thì mình nhanh chân chạy.

- Người đang nói đến quý thủy (cũng có nghĩa là kinh nguyệt)? - Lúc này đến lượt Ly Tuyết ngây người, loại chuyện này thì sao có chuyện một nữ tử không biết? Người tới hỏi vấn đề cá nhân như vậy không phải là muốn trêu chọc ta chứ? Người lớn từng này chẳng lẽ còn không biết xử lý như thế nào sao! Còn nữa, quý thủy thì nói là quý thủy, cái gì mà đại di mụ, hai cái này sao có thể đánh đồng! Chẳng phải là bất kính với trường bối sao!

Ly Tuyết hận không thể cầm nghiên mực trên tay ném vào đầu Nguyệt Chi Loạn, nhưng lại nhớ vấn đề hình tượng nên cuối cùng vẫn biết xấu hổ mà hạ tay xuống, chịu đựng bực dọc trong lòng mà hỏi lại:

- Chẳng lẽ người không biết? Rốt cuộc người có phải là nữ tử hay không?

Nguyệt Chi Loạn cũng biết vấn đề này thật khó hiểu, nhìn xem, người đều đã lớn như vậy, không có khả năng tới tận bây giờ mới dậy thì được! Nếu đã dậy thì thì còn không biết phải xử lý như thế nào sao? Vấn đề là ở thế kỷ hai mươi một người ta đều dùng băng vệ sinh! Cái này không thể trách Nguyệt Chi Loạn!

- Chuyện này không phải ta đã nói từ lần trước rồi sao, chúng ta đến từ nơi rất hẻo lánh, tổ tiên vì tránh nạn nên đi đến một nơi xa xôi, hơn nữa vì nguyên nhân cá nhân nên nữ hài tử như chúng ta ở đó dậy thì muộn là chuyện phổ biến, nguyệt sự cũng chậm hơn một chút so với bạn cùng lứa. Chuyện chính là như vậy - Nguyệt Chi Loạn vắt hết óc cuối cùng cũng biên

tập ra một lý do như vậy, giả bộ làm vẻ ta-tuyệt-đối-không-nói-dối nhìn Ly Tuyết.

- Thật?- Thiên chân vạn xác, sao ta có thể nói dối Tiểu Tuyết nhi của ta?

Ly Tuyết cau mày, suy nghĩ một chút:

- Là ai?

- Tuyết Chi Lạc, Lạc Lạc.

- Ha ha, các người thật không giống người thường! - Ly Tuyết cười cười, chỉ có điều nụ cười này có thêm một tia nghi hoặc. Tên gốc này, lừa trẻ con còn có thể, muốn lừa nàng? Gặp quý rồi! Quý thủy chưa tới mà đã cao lớn như vậy? Như thế mà là chưa dậy thì? Vậy dậy thì xong thì chẳng phải sẽ cao như cái tháp sao! Mọi chuyện liên quan đến xuất thân của Nguyệt Chi Loạn thì Ly Tuyết đều không tin, xem ra mấy người các nàng rất không thành thật!

Tuy rằng biết Nguyệt Chi Loạn đang nói dối nhưng Ly Tuyết cũng không vạch trần, vẫn nói cho nàng biết nên làm gì, dù sao mấy người này luôn luôn ở bên người các nàng, các nàng có thời gian để từ từ tìm hiểu, nếu biết chân tướng quá sớm cũng sẽ mất đi rất nhiều thú vị.

Nhìn bóng Nguyệt Chi Loạn rời khỏi, Ly Tuyết đột nhiên cảm thấy có chút không thú vị, tâm tình vẽ tranh của nàng cũng biến mất. Xem ra đây không phải là một dấu hiệu tốt! Ly Tuyết hất mực nước còn lại lên giấy Tuyên, đợi thứ nước màu đen kia thấm hết vào bức tranh sơn thủy, sau đó ném bức tranh xuống đất. Thiếu tâm tình thì cũng không còn hy vọng có thể vẽ xong bức họa này. Nếu đã như vậy thì không cần cũng được!

Nàng xoay người khóa cửa khuê phòng rồi kéo ngăn kéo bàn ra, ấn vào một cơ quan ngầm ở bên trong, góc tường chập rây mở một đường hầm thẳng xuống dưới đất. Ly Tuyết đi vào, cả người biến mất khỏi phòng. Sau

đó tiếng bản lề nặng nề vang lên, trong phòng trở về trạng thái không có gì khác thường. Đi xuống theo bậc thang, hai bên tường địa đạo đốt nển, chiếu sáng toàn mật thất. Trên một cái giá thật to bày ra nhiều thứ rực rỡ sắc màu hình thù kỳ quái, trên bàn đá thật lớn còn có nhiều công cụ lớn nhỏ không giống nhau.

Nhìn quanh mật thất, Ly Tuyết như trở về những ngày ở Đường Môn, nhớ đến cảm giác thỏa mãn và hưng phấn không thể giải thích lúc ám khí kinh thiên động địa kia sinh ra từ trên tay mình. Sờ lên ám khí mới chế tác một nửa, nụ cười của Ly Tuyết đã không còn nét ôn hòa mà là cảm giác lãnh khốc, thậm chí mang theo tia khát máu.

Kỳ thật, nàng vẽ tranh và viết thư pháp chỉ là vì muốn nung đúc tâm tính, giảm bớt áp lực khi chế tác ám khí cơ quan, tránh để trái tim biến thành lạnh lùng, và cũng vì muốn quên đi năm tháng nàng sống ở Đường Môn, đúng vậy, nghĩ lại chuyện cũ mà kinh.

Từ sau khi vào Điều Lan Thủy Tạ Lô, số lần nàng tới nơi này có thể đếm trên đầu ngón tay, chỉ những lúc có việc gì không nắm chắc hay phiền não thì nàng mới tới nơi này để tĩnh tâm. Hôm nay, nàng lại vì một người không có năng lực mà đi vào nơi này.

Nguyệt Chi Loạn, lần trước không giết người xem ra là thất sách. Giờ này, ta lại không chắc mình có thể xuống tay.

Nàng sợ cảm giác này, thật sự ghét!

TỨ CẦM THÚ VÀ TỨ HOA KHÔI

Phá Quân Tinh

dtv-ebook.com

Chương 43

Nguyệt Chi Loạn tất nhiên là không biết mặt thật của Ly Tuyệt, vẫn còn cảm thán Tiểu Tuyệt Nhi nhà mình ôn nhu như nước, thật sự là tức phụ tốt điển hình cổ đại, cảm thán mình so với tam chích cầm thú kia thì thật sự rất hạnh phúc.

Đương nhiên, không biết sau khi Nguyệt Chi Loạn biết chân tướng thì sẽ cảm khái như thế nào?

Hai ngày lại trôi qua, sau khi tứ chích cầm thú cân nhắc n loại phương án thì cuối cùng quyết định bỏ qua sở trường tuyệt kỹ của tứ đại hoa khôi, bốn người hợp sức diễn một vở kịch. Vì có thể diễn hiệu quả nên ba người Phong Chi Lôu, Hoa Chi Phá, Nguyệt Chi Loạn đi lấy cái Alto giấu kín trên núi, tìm được không ít dụng cụ ở cốp xe, đương nhiên còn có không ít thứ nên vẫn tiếp tục giấu xe ở chỗ đó. Vì đối với bốn người mà nói, mấy thứ này đã không còn là vật cần thiết hiện tại, hơn nữa nhìn đến mấy thứ này sẽ lại nhớ tới ít chuyện cũ không vui.

Cũng may là trên núi này ít có người sống, hơn nữa chỗ giấu Alto không dễ phát hiện, nếu không cái ô tô mà xuất hiện thì không biết phải chấn động như thế nào.

Cầm dụng cụ, bốn người lại khẩn trương tăng cường tập luyện, thề sẽ cho tứ đại hoa khôi một niềm vui bất ngờ.

Kỳ thật, chúng ta không phải đồ bỏ! - Đây chính là tâm niệm bốn người ôm ấp trong đầu, bốn người phá lệ ra sức cố gắng, rất có khí phách không thành công lập tức hy sinh.

- Tỷ tỷ, người đang có bầu, không nên động võ, để Tiểu Thanh đi dạy dỗ tiểu tử Pháp Hải... - Lúc Nguyệt Chi Loạn tung lời kích thì theo bản năng nhìn 'bụng bầu' của Tuyết Chi Lạc, nén cười - Pháp Hải, tên tặc tử, nộp mạng đi!

- A Di Đà Phật, chỉ bằng một tiểu thanh xà tu hành chưa đến ngàn năm như người cũng dám làm càn như vậy, xem Kim Bát của ta! - Hoa Chi Pháp giơ tay lên, một cái bát sứ xuất hiện ở trong tay nàng - Thu!

- Tiểu Thanh, dừng... - Tuyết Chi Lạc vẻ mặt bi phẫn nhìn Hoa Chi Pháp, vì sao bắt ta diễn Bạch Xà!

Phong Chi Lôu thấy thế lập tức tiến tới đỡ Tuyết Chi Lạc:- Nương tử, cẩn thận đứa bé - Hai đôi mắt nhìn trực diện, tình ý miên man, hay cho một đôi gian phu dâm phụ!

- Tướng công, nhưng còn Tiểu Thanh... - Tuyết Chi Lạc ngã vào lòng Phong Chi Lôu, nhu nhược vô cùng.

Phong Chi Lôu lắc đầu, vẻ mặt dâm đãng:

- Nương tử, Pháp Hải sẽ chiếu cố tốt nàng!

- - Tuyết Chi Lạc (Bạch Xà).

- - Nguyệt Chi Loạn (Thanh Xà).

- Con mẹ người! Người tới quấy rối phải không! - Hoa Chi Pháp sắm vai Pháp Hải thiếu chút nữa thổ huyết, sao cái gì phát ra từ miệng Lôu đệ đều thay đổi hương vị như vậy!

Phong Chi Lôu nhìn ánh mắt giết người của ba người thì trong lòng run run:

- Ha ha, không cần nghiêm trọng như vậy, ta thấy mọi người đều rất cố gắng nên muốn mọi người cười vui vẻ một chút thôi, không được sao! Thả lỏng một chút! - Nếu theo thói quen bình thường thì đã có người không thể đứng dậy nổi rồi!

Kịch bốn người tập chính là 'Bạch nương tử truyền kỳ', chẳng qua một tác phẩm kinh điển như vậy bị bốn người diễn lại thành thử chẳng ra làm sao, thậm chí như sét đánh cháy khét. Cũng may không diễn ra bên ngoài, nếu không không thể không học máu.

Ngay lúc bốn người thần thần bí bí, hùng hực khí thế luyện tập thì tại đại hội thanh lâu cũng xuất hiện vài người thần bí.

Lần này dự thi tổng cộng có mười hai thanh lâu, vì tứ đại hoa khôi bị cấm thi tiếp nên Vô Thương của Phàm Hương Các nổi lên như một thế lực đứng đầu có thể đoạt giải quán quân.

Đại hội thanh lâu lần này vẫn giống như những năm trước, mỗi thanh lâu cử ra một nhóm hoặc một người tham gia. Đương nhiên cho dù là nhiều người cũng chỉ được diễn một lần thuộc thể loại hợp lực, một người biểu diễn tương đối vẫn ít hơn.

Giám khảo lần này cũng khá khả quan: Tri phủ Ô Tô, Dương Thư; thiếu đông gia hiệu thuốc Lâm thị, Lâm Mặc Uyên; lão bản tửu lâu Thịnh Thế, Hàn Mộc Phong; tài tử đứng đầu Ô Tô, Tá Hi; những người này có thể xem là nhân vật nổi tiếng ở Ô Tô.

Lúc thấy Lâm Mặc Uyên ở trong danh sách đã khiến tứ cầm thú giật mình, nhưng khi nhìn từ đầu đến cuối mấy người còn lại thì tứ cầm thú thiếu chút nữa ngã xuống đất bỏ mình. Cuộc đời thật sự là khắp nơi tràn ngập bi kịch nhỏ bé!

Thiên Nặc Bảo - Phượng tử - Phù Dung, đây là tổ hợp cường đại cỡ nào! Thiên Nặc Bảo và Phượng tử tình chàng ý thiếp tiêu sái đi ra, bên người là

Phù Dung yên lặng không tiếng động đi theo, cả ba đều không trò chuyện.

- Rốt cục ta đã thoát khỏi bi kịch mang tên Phượng tỷ - Hoa Chi Phá rất cảm khái nói - Thiên Nặc Bảo quả nhiên cao tay, mới mấy ngày ngắn ngủn đã lấy được phương tâm Phượng tỷ, lợi hại!

- Lão đại, đừng đau thương, nếu người hối hận thì đoạt lại Phượng tỷ từ trong tay tiểu tử kia đi, bằng mọi lực của người, không phải chỉ còn thiếu chút lòng thành thôi sao! - Phong Chi Lâu dùng khuỷu tay thúc vào thắt lưng Hoa Chi Phá, cười rất đáng khinh.

- Đúng vậy, nhân tiện ẵm thêm Phù Dung, cả đôi mới là vương đạo! - Tuyết Chi Lạc vội vàng gật đầu, rất đồng tình với đề nghị của Phong Chi Lâu.

Nguyệt Chi Loạn ho khan một tiếng:

- Đáng thương cho Phượng tỷ lúc trước một lòng say mê người, không ngờ hoa rơi cố ý nước chảy vô tình, thật đáng buồn đáng tiếc! - Nếu Phượng tỷ công kích mãnh liệt hơn thì tốt rồi, trực tiếp đẩy ngã lão đại xong là đã thành công rồi!

Hoa Chi Phá nhìn vẻ mặt dâm dăng của ba người, một lúc lâu sau mới hộc ra hai chữ:

- Vô sỉ! - Nàng đã không tìm ra từ ngữ nào để miêu tả ba người này, chỉ có thể biến phức tạp thành đơn giản.

Không thể không nói, đại hội thanh lâu khiến cho các cô nương dùng hết tài nghệ mình có, so công phu cao thấp ngay trong trang phục, chỉ một chữ: Lộ, hai chữ: Cực lộ, dù sao cũng là vì hấp dẫn ánh mắt mọi người. Những nam nhân kêu gào ở dưới đài nhiệt huyết sôi trào, ánh mắt hận không thể dính luôn vào thân thể các cô nương.

Cổ cầm, tỳ bà, thổi sáo, thổi tiêu, khiêu vũ, múa kiếm, ngâm thơ, vẽ tranh, mọi loại nhạc cụ đều đủ, vũ đạo ùn ùn.

Phẩm Hương Các ở vòng rút thăm thứ tự rút được lượt áp chóp, mà bốn tên bất tử của Điêu Lan Thuỷ Tạ Lâu bốc trúng lượt cuối cùng, thật đúng là cảm giác đối thủ một mất một còn. Xem ra đây là cái gọi là thiên ý!

Tiếng vỗ tay theo từng màn biểu diễn chậm rãi nhỏ dần đến tận lúc nghênh đón Vô Thương cô nương. Vô Thương vừa xuất hiện lập tức làm mọi người có cảm giác thấy tiên nữ. Thân hình mảnh mai, dung nhan tinh xảo, quả thực có thể sánh bằng tứ đại hoa khôi.

Mà lúc Lâm Mặc Uyên nhìn thấy Vô Thương thì sắc mặt thoáng có chút tái nhợt, khóe miệng cười chua sót, ánh mắt nhìn Vô Thương tràn ngập thương tiếc cùng bất đắc dĩ. Làm thiếu đổng gia của hiệu thuốc Lâm thị, muốn dạng nữ nhân nào mà không có, nhưng người hãn muốn chỉ có một người.

Người biết nội tình tự nhiên cho rằng là bởi vì hãn không phải là hãn mà là nàng. Nhưng chỉ có Lâm Mặc Uyên tự mình hiểu, người đó là Vô Thương. Hoặc có thể nói, lúc nàng chưa trở thành Vô Thương thì Lâm Mặc Uyên sớm đã mê luyến nàng. Chỉ có điều thiên ý trêu người, có một số việc bỏ lỡ thì không thể vãn hồi, nàng đã đánh mất cơ hội.

Vô Thương...Vô Thương...thật sự là không còn thương sao? Nhớ tới mỗi lần đi Phẩm Hương Các gặp Vô Thương, nhìn vẻ lạnh lùng của nàng, Lâm Mặc Uyên lại cảm thấy tim đau lợi hại.

Cảnh còn người mất!

TỨ CẦM THÚ VÀ TỨ HOA KHÔI

Phá Quân Tinh

dtv-ebook.com

Chương 44 (Ngoại Truyện): Bạch Xà Truyền (Chế)

Nhân vật - Diễn viên:

Bạch xà - Tuyết Chi Lạc (Nữ)

Hứa Tiên - Phong Chi Lôu (Nam)

Thanh xà - Nguyệt Chi Loạn (Nữ)

Pháp Hải - Hoa Chi Phá (Nam)

Có một truyền thuyết.

Nữ chính trong truyền thuyết đó không phải là người mà là một bạch xà tu luyện ngàn năm, còn nam chính trong truyền thuyết là một thư sinh mặt búng ra sữa, gió thổi liêu xiêu, tay không thể xách vai không thể vác, trừ việc biết chút y thuật thì cơ bản là phế vật.

Có điều, mấy đời trước của phế vật tâm địa lương thiện, lúc làm mục đồng đã hảo tâm cứu một con bạch xà nhỏ ngoài đồng, tiểu bạch xà toàn thân trắng như tuyết, mục đồng thấy đáng yêu nên bắt con rắn nhỏ về sờ soạng một hồi, còn cảm thán da con rắn nhỏ rất trắng mịn, lành lạnh, rất thoải mái.

Vốn định bắt nó nuôi làm sủng vật nhưng lại ngại tai tiếng, hơn nữa hẳn cũng không muốn ngủ cùng rắn, vì thế đành nhịn đau thả bạch xà đi.

Tiểu bạch xà mặc kệ - dù gì ta cũng là hoàng hoa khuê nữ, sao người có thể sờ loạn ta như vậy? Tuy rằng ta là rắn, nhưng rắn cũng có tôn nghiêm

của rắn - Cho nên tiểu bạch xà hạ quyết tâm, nó nhất định phải tu luyện thành người, sau đó đi tìm tiểu mục đồng thành thân! Nhất định phải thành thân! Không thể không chịu trách nhiệm! Bội tình bạc nghĩa!

Bấy giờ còn chưa có mấy chuyện nhân thú luyện nhưng nó cũng chẳng thèm để ý, thế thì mấy chuyện đồng tính luyện ái cần gì phải lo lắng! Cho nên, tu luyện một mạch, nhất định không thể thất bại.

Rốt cục khi sắp tu luyện thành tiên, tiểu bạch xà hóa thân làm người, lại còn là một đại mỹ nhân, nàng đi tìm tìm tiểu mục đồng đã chuyển thế. Trên đường đi tìm, tiểu bạch xà dùng tên giả là Tuyết Chi Lạc, ý là hoa tuyết bay lạc, thuần khiết không chút bụi trần.

Tuyết Chi Lạc tịch mịch ngàn năm không ngờ lại gặp được đồng loại, một con thanh xà, tuy rằng tu vi còn thấp nhưng vẫn có thể biến ảo thành người, quá tiện nghi. Thanh xà này tên là Nguyệt Chi Loạn, có điều nhân lực hơi thấp, đi đùa giỡn Tuyết Chi Lạc nên bị nàng giáo huấn cho một trận.

Cuối cùng, Nguyệt Chi Loạn có điểm thích bị ngược lại thích bị Tuyết Chi Lạc đánh, trong lòng có chút cảm xúc khác thường. Chuyện, Tuyết Chi Lạc dung nhan tuyệt thế khiến nội tâm Nguyệt Chi Loạn say mê một hồi.

Để tiếp cận Tuyết Chi Lạc, Nguyệt Chi Loạn nhất quyết đi theo Tuyết Chi Lạc, tự xưng là nha hoàn của nàng, đương nhiên trong lòng có một câu không nói ra, có cơ hội chúng ta có thể phát triển thành tình nhân.

Tuy rằng biết mục đích của Tuyết Chi Lạc là tìm kiếm tiểu mục đồng chuyển thế, nhưng không sao, Nguyệt Chi Loạn nghĩ: Cùng lắm ta tìm cơ hội xử lý tiểu mục đồng chuyển thế, như vậy thì Tuyết Chi Lạc sẽ là của ta.

Đáng tiếc, Nguyệt Chi Loạn còn chưa kịp động thủ thì Phong Chi Lô đã tiến vào trong mắt Tuyết Chi Lạc. Trải qua xác nhận, Tuyết Chi Lạc khẳng định Phong Chi Lô chính là tiểu mục đồng chuyển thế, hơn nữa so với

kiếp trước còn soái hơn, tuy rằng hơi yếu đuối kiểu nhà Nho, nhưng như vậy cũng tốt, nàng không thích quá cơ bắp! Làm một yêu quái pháp lực cao cường, nghịch ý trời mới là vương đạo!

Tuy rằng Nguyệt Chi Loạn khó chịu với Phong Chi Lôu, nhưng cũng không dám xử lý hẳn trong tầm mắt của Tuyết Chi Lạc, chỉ có thể tạm thời nhân nhượng vì lợi ích toàn cục mà thành toàn cho hai người. Trải qua tiếp xúc, Nguyệt Chi Loạn phát hiện ra Phong Chi Lôu cũng không quá tệ, chỉ hơi cổ hủ. Nhưng mà hẳn đối với Tuyết Chi Lạc là thực tình thực dạ, hơn nữa sau khi Tuyết Chi Lạc đi theo Phong Chi Lôu thì tâm tình tốt lên n lần, ăn toàn đồ ăn của loài người mặc kệ vóc dáng có điểm biến dạng.

Làm một yêu quái, lãnh đạo nói cho chúng ta biết, đừng thất cổ tự tử trên một thân cây, ngoài hoa hồng còn có rất nhiều hoa khác: bách hợp, hướng dương, hồng Trung Quốc, mẫu đơn, lan dạ hương, đủ các loại phong tình như vậy, tại sao chỉ yêu một loài hoa duy nhất?

Nguyệt Chi Loạn mơ tưởng, Tuyết Chi Lạc tuy rằng tuyệt mỹ nhưng nhìn bộ dạng thụ của Phong Chi Lôu, người bị áp nhất định là hẳn. Pháp lực của nàng không bì kịp Tuyết Chi Lạc, thể lực cũng không so được với Tuyết Chi Lạc, nếu các nàng ở cùng một chỗ thì người làm thụ sẽ là nàng sao? Không được, kiên quyết không được, tỷ tỷ ta chỉ làm công!

Nghĩ thông suốt, cuối cùng một chút tâm tư cũng không còn.

Đi theo Tuyết Chi Lạc và Phong Chi Lôu cũng không có gì không tốt, không cần làm việc, chỉ cần làm năm gạo là xong. Việc lớn có Tuyết Chi Lạc, việc nhỏ có Phong Chi Lôu, nàng chỉ cần vui chơi thì có gì không tốt?

Đến một ngày, cuộc sống bình yên bị một con lừa ngốc làm hỏng. Con lừa ngốc này không phải ai khác, chính là thằng nhãi Hoa Chi Pháp.

Cũng không biết vì sao mà con lừa ngốc này luôn nhìn chăm chăm Phong Chi Lôu, còn nói muốn đưa Phong Chi Lôu đi làm hòa thượng. Buồn

cười, như vậy thì Tuyết Chi Lạc tỷ tỷ sẽ thành quả phụ sao? Nữ nhân ba mươi như hổ như sói, nếu thiếu Phong Chi Lôu thì những ngày sau này của Nguyệt Chi Loạn chẳng phải sẽ thành nước sôi lửa bỏng rồi sao? Sinh lý lôu ngày không được phát tiết sẽ đem phát tiết lên người khác, Tuyết Chi Lạc lại coi nàng như người thân cận nhất, nàng chắc chắn phải đứng mũi chịu sào!

- Tỷ tỷ, người có bầu, không nên động võ, để Tiểu Thanh dạy dỗ thẳng nhãi Hoa Chi Phá... - Kỳ thật Nguyệt Chi Loạn cũng không muốn làm chim đầu đàn, nhưng Phong Chi Lôu là một tiểu bạch kiếm, cái gì cũng không biết, Tuyết Chi Lạc tỷ tỷ có bầu, còn không biết là rắn hay là người, hay là nửa rắn nửa người, không thể tưởng tượng nổi! - Hoa Chi Phá, con lừa ngốc nhà người, mau nộp mạng!

Hoa Chi Phá cảm thấy tiểu thanh xà nhất định là có tật xấu, ta chưa tìm người, người đã chạy đến làm gì? Muốn chết cũng không cần cực khổ như vậy! Một giây của ca ca ít cũng đáng giá mấy chục vạn, đâu ra thời gian rồi chơi cùng người! Còn nữa, ai là con lừa ngốc? Ta đây mái tóc đen như gỗ mun, nhà sản xuất dầu gội đều tới tìm ta chụp hình quảng cáo đấy! Chẳng qua người ta đội mũ che khuất tóc đen hoàn mỹ thôi!

Nhớ tới Phong Chi Lôu, Hoa Chi Phá liền thổn thức. Một người thanh tú hiếm có trong thiên hạ như vậy lại trở thành người của Tuyết Chi Lạc, tuy rằng Tuyết Chi Lạc lớn lên cũng quốc sắc thiên hương, nhưng quan trọng nhất là nàng không phải là nam!

Lại nhớ Kim Sơn Tự của hãn, hậu cung không đến một ngàn cũng phải tám trăm, người nào cũng đẹp hiếm có trong thiên hạ, nhưng người cũ sao có được hương vị của người mới?

- A Di Đà Phật, chỉ bằng một tiểu thanh xà tu vi chưa đến ngàn năm cũng dám làm càn, xem Kim Bát của ta! - Hoa Chi Phá giơ tay lên, một cái bát sứ xuất hiện ở trong tay - Thu! - Mặc kệ là Phong Chi Lôu hay là Tuyết

Chi Lạc, bắt được một người trở về hẳn cũng thỏa mãn rồi. Về phần tiểu thanh xà, tu thêm mấy trăm năm nữa rồi nói sau!

- Tiểu Thanh, đừng ... - Tuyết Chi Lạc vẻ mặt bi phần nhìn Hoa Chi Phá, người muốn bắt ta thì sao lại bắt người yêu và tỷ muội của ta làm gì?

Phong Chi Lâu thấy thế lập tức đỡ phía sau Tuyết Chi Lạc:- Nương tử, cẩn thận đứa bé... - Hai mắt giao nhau, tình ý miên man, hay cho một đôi gian phu dâm phụ!

- Tướng công, nhưng còn Tiểu Thanh... - Tuyết Chi Lạc ngã vào lòng Phong Chi Lâu, nhu nhược vô cùng.

Phong Chi Lâu lắc đầu, vẻ mặt dâm đãng:

- Nương tử, Hoa Chi Phá sẽ chiếu cố tốt nàng! - Nguyệt Chi Loạn tốt nhất nên bị Hoa Chi Phá bắt đi.

Mỗi lần nhìn thấy ánh mắt nương tử mình như vậy thì Phong Chi Lâu đều cảm thấy cực nóng, hận không thể cởi hết quần áo nương tử. Trước kia hẳn không cảm thấy gì, chỉ cho là tỷ muội tình thâm, nhưng gần đây bách hợp nở hoa, hẳn cũng hiểu biết thêm rất nhiều, cái gì mà tỷ muội tình thâm? Mẹ kiếp! Một đôi câu nữ nữ! Nương tử hẳn cũng thật là, hẳn cũng không tin nương tử không nhìn ra, còn giả vờ không biết, thực cho rằng hẳn ngọc sao!

Người xem, người xem cảnh tượng bây giờ đi! Có vấn đề, tuyệt đối có vấn đề!

- Tướng công, sao người có thể nói như vậy! - Tuyết Chi Lạc kinh ngạc nhìn Phong Chi Lâu, chẳng lẽ Lâu Lâu đã nhìn ra ái muội của ta và muội muội?

- Ta nói sai sao? Người xem... - Phong Chi Lâu nhìn tình thế trong sân thay đổi trong nháy mắt cũng khá kích động, chuyện gì vừa xảy ra?

Chỉ thấy cái mũ trên đầu Hoa Chi Phá đã bị Nguyệt Chi Loạn đánh rơi xuống, một mái tóc đen tung bay theo gió, khuôn mặt nho nhã tương xứng với vòng hào quang nhà Phật sáng lờ lờ sau lưng, mị lực thần thánh không chê vào đâu được.

Nguyệt Chi Loạn ngã vào lòng Hoa Chi Phá, lúc này mắt nàng chỉ thấy một mảng hào quang, sau đó là khuôn mặt khiến người ta tự nguyện chết của Hoa Chi Phá, người này soái kinh thiên địa quý thần khiếp sợ! So với Phong Chi Lâu cao gấp n bậc!

Hoa Chi Phá đỡ lấy lưng Nguyệt Chi Loạn, chỉ cảm thấy cả người một trận xúc cảm, đây..... đây.....đây là tỉ lệ vàng trong truyền thuyết sao! Hãn sinh thời lại có thể nhìn thấy, lại còn ôm được vào ngực? Có được nữ tử này thì suốt đời hãn còn gì hơn được để theo đuổi! Nam nữ cái gì đều là mây bay, dáng người đẹp mới là tốt nhất!

Trong lúc nhất thời thiên lôi gặp địa hỏa, sét giạt sấm gầm, tiếng trống dồn dập.

- Người dùng gì để gọi đầu? Thật đen! - Nguyệt Chi Loạn mê say.

- Dùng Rejoice chắc chắn sẽ như vậy! - Hoa Chi Phá đột nhiên cảm thấy hãn và Nguyệt Chi Loạn có cùng tiếng nói chung - Răng của người thật trắng! Ta thích!

Mặt Nguyệt Chi Loạn đỏ lên, lấy ra một cái bình nhỏ từ phía sau.

- Extra? - Hoa Chi Phá giật mình, thánh vật trắng răng trong truyền thuyết?

- Sai, là Extra của người! - Đem bình nhỏ nhét vào trong tay Hoa Chi Phá, Nguyệt Chi Loạn đột nhiên cảm thấy nàng có mục tiêu mới.

Mắt Hoa Chi Phá sáng lên:

- Không đúng, là Extra của chúng ta!

Nguyệt Chi Loạn thẹn thùng:

- Nhưng mà...người là phật, ta là yêu, chúng ta...

- Không đi con đường tầm thường!

- Chúng ta không có khả năng...

- Tất cả đều có khả năng!

- Nhưng mà...nếu để những người trên thiên đình biết...

- Đi con đường của mình, mặc kệ chó sủa mèo kêu!

Phong Chi Lôu và Tuyết Chi Lạc đã trợn tròn mắt, chẳng lẽ đây chính là nhất kiến chung tình trong truyền thuyết? Thời đại phát triển, xem ra chúng ta còn cần phải học tập nhiều hơn!

- Nương tử, chúng ta vẫn nên đi thôi, quấy rầy đôi tình nhân sẽ không hay! - Phong Chi Lôu nhìn hai người, một đôi cầu nam nữ!

- Tướng công, xem ra rốt cục muội muội đã nghĩ thông suốt - Đáng tiếc, muội yêu của ta, ra đi không thềm quay lại!

TỨ CẦM THÚ VÀ TỨ HOA KHÔI

Phá Quân Tinh

dtv-ebook.com

Chương 45

Tiết mục biểu diễn của Vô Thương không khỏi khiến người ta sáng mắt, tay áo màu xanh nhạt dính mực nước, nàng vũ động trên một tờ giấy Tuyên siêu cấp lớn. Một bên khiêu vũ, một bên vẽ tranh, miệng còn hát một khúc điệu dàng mà thê lương. Vô Thương hoàn toàn đắm chìm trong màn biểu diễn của mình mà không hề nhìn xuống dưới khán đài đầy ánh mắt kinh diễm.

Lâm Mặc Uyên gắt gao cắn môi, nhìn hành động của Vô Thương mà trong lòng chua xót nói không nên lời, người đang cố tình khiến ta hối hận phải không?

Đúng vậy, ta rất hối hận! Biết vậy đã chẳng làm!

Móng tay cắm sâu vào thịt nhưng không có chút cảm giác, nữ tử trước mặt tên Vô Thương đã lấp đầy mắt của nàng.

Nàng sa đọa là lỗi của mình!

Lâm Mặc Uyên không khỏi nhớ tới lần đầu tiên hai người gặp mặt, vẻ ôn nhu của nàng, ngượng ngùng nhỏ nhẹ kêu tên mình.

Khi đó, nàng là nha hoàn, Lâm Mặc Uyên là chủ tử.

Còn giờ, nàng là kỹ nữ, Lâm Mặc Uyên tương đương với khách làng chơi.

Chuyện buồn cười làm sao!

Nhưng mọi thứ xảy ra hôm nay thì nàng có quyền trách ai? Là chính nàng hung hăng cự tuyệt, thậm chí không thương tiếc đuổi người ta ra khỏi nhà, nhưng không ngờ sẽ có kết quả như hiện tại, nàng thật sự sai rồi sao?

Tuy rằng đang biểu diễn nhưng ánh mắt của Vô Thương luôn đặt ở một người trên đài.

Vẫn là loại mùi hương của dược liệu trước đây, cho dù cách xa nhau như vậy nhưng nàng tựa như vẫn có thể ngửi thấy mùi hương quen thuộc kia.

Chính là người này, nàng hận hãn vô tình, hận hãn lạnh lùng, hận hãn cho nàng hiểu được, tình yêu là thương nhớ như thế nào.

Hai người rõ ràng quen biết nhưng không thể nhìn nhận nhau, có mấy người biết nguyên do trong đó?

- Lão đại, ta thích Vô Thương này! - Nguyệt Chi Loạn xem rất hưng phấn, nàng đang mặc váy ngắn màu xanh, vẫn còn ít mùi vị tiểu cô nương.

Hoa Chi Phá yên lặng liếc nhìn Nguyệt Chi Loạn một cái, không ngờ tên nhãi Loạn Loạn mặc loại quần áo này lại có chút phong tình của Tiểu Thanh:

- Người muốn đi tường sau lưng Ly Tuyệt nhà người?

Phong Chi Lâu dào dạt đặc ý vung tay áo dài:

- Tiểu Thanh, tướng công nhà người sẽ tức giận, người chớ có hồng hạnh ra tường!

Tuyệt Chi Lạc yên lặng trợn mắt nhìn ba người, không thèm quan tâm đến các nàng, nàng đang rất khó chịu, vì sao nàng phải diễn Bạch nương tử? Lại còn diễn cùng Lâu súc sinh, rất bi kịch!

- Người biết cái gì, Ly Tuyết nhà ta ôn nhu hiền thực, nàng sẽ không để ý. Đương nhiên, ta cũng chỉ là thường thức thuần túy, không có ý niệm bất lương gì trong đầu - Nguyệt Chi Loạn giọng nói rất nghiêm túc, nhưng biểu cảm trên mặt lại rất tiếc hận.

- Loạn Loạn, nhãn lực của người càng ngày càng kém, chẳng lẽ người không nhìn ra được Vô Thương muội muội và Lâm Mặc Uyên có quan hệ không hề bình thường sao? - Hoa Chi Phá rất bất đắc dĩ lắc đầu - Từ sau khi Vô Thương lên diễn thì sắc mặt Lâm Mặc Uyên lập tức thay đổi, người xem, hai tay nàng nắm chặt thành quả đấm chứng tỏ nội tâm bất an, còn Vô Thương dù không có biểu cảm gì, nhưng thời gian nàng nhìn Lâm Mặc Uyên rõ ràng nhiều hơn so với những người khác. Điều này chứng minh cái gì? Có gian tình!

- Lão đại, người thật uy vũ, thế mà cũng bị người nhìn ra, không hổ là Hoả Nhân Kim Tinh! - Nguyệt Chi Loạn rất bội phục - Tề Thiên Đại Thánh! - Kỳ thật nói cho oai chứ Tề Thiên Đại Thánh chính là một con khi, nói tiếp cho hiểu, kỳ thật chính là một súc sinh.....

Trong lúc bốn người nói cười ồn ào thì tiết mục của Vô Thương đã kết thúc tốt đẹp. Không thể không nói, Vô Thương thật sự rất tài hoa, tiết mục này cũng là hạng nhất.

- Loạn Loạn, Vô Thương dùng tay áo vẽ thì so với thư pháp của Ly Tuyết nhà người cũng không kém hơn bao nhiêu! - Tuyết Chi Lạc cau mày, nữ nhân Vô Thương này quả thật rất cường đại, nàng vốn nghĩ nàng ta chỉ có ngón nghề đàn tỳ bà là tốt.

- Lạc Lạc, Vô Thương dùng tay áo múa thì so với Du Lăng nhà người cũng không kém hơn bao nhiêu! - Nguyệt Chi Loạn không thể để người khác đim hàng Ly Tuyết nhà nàng, muốn đim thì cũng là ta đim, sao đến lượt người khác!

Từng đợt trầm trở khen ngợi qua đi, tứ cầm thú trụ vững trước áp lực, bước lên vũ đài. Chuyện này liên quan đến mặt mũi bản thân, đến mặt mũi tứ đại hoa khôi, thật không còn gì tốt hơn!

Vì lí do thời gian nên vở kịch bị áp lực thêm n lần, nên lược bỏ đều đã bỏ, không nên lược bỏ cũng đã bỏ. Dù sao thì chuyện xưa này đại ý chính là nói chuyện Bạch nương tử báo ân Hứa Tiên, chuyện chủ tớ tình thâm với Tiểu Thanh, sau đó bất hạnh vạn phần gặp phải Pháp Hải dưng mờ không có việc gì làm, Pháp Hải giơ gậy đánh gãy đôi uyên ương.

Tuy rằng đã lược bỏ rất nhiều chỗ nhưng tận dụng thiết bị hiện đại cũng đã cứu vãn không ít. Đặc biệt là lúc Tuyết Chi Lạc hát bài 'Thiên niên đằng nhất hồi', hát nhép giống bản gốc như đúc, âm nhạc cũng truyền ra từ người nàng như thật. Đây là kết quả của việc biết sử dụng dụng cụ!

(<http://mp3.zing.vn/bai-hat/Ngan-Nam-Doi-Mot-Hoi-Luu-Tu-Linh/ZWZF0BO6.html>)

Hát đoạn Tuyết Chi Lạc bí mật thò tay vào người vắn nhỏ âm lượng, miệng đối khẩu hình.

Tại sao có bài này? Thực đúng dịp, lúc Hoa Chi Phá nhàm chán đã tải, nhưng chưa bật lần nào.

Phải nói là ở hiện đại có rất nhiều chuyện gặp hàng ngày nhưng lại không thể nhìn thấy ở cổ đại. Cho nên người trên đài dưới đài đều nhất thời kinh sợ như thấy thần thánh. Đặc biệt là Tuyết Chi Lạc toàn thân mặc trang phục cung đình màu trắng, khí chất lạnh nhạt, rất xinh đẹp!

Nguyệt Chi Loạn cũng vì nghe qua bài này đam nghiện nên Hoa Chi Phá đành biên tập thêm một đoạn giữa người chèo thuyền và khách nhân.

(<https://www.youtube.com/watch?v=hTomFMkKehc>)

"Người chèo thuyền:

A~~ a~~

A~~ a~~

Tây Hồ mỹ cảnh tam nguyệt công a ai~

Xuân vũ như tửu liễu như yên a ai~

Người chèo thuyền và Tiểu Thanh:

Hữu duyên thiên lí lai tương hội

Vô duyên đối diện thủ nan khiên

Thập niên tu đắc đồng bàn độ

Bách niên tu đắc cộng chẩm miên

Nhã thị thiên nha niên nha hữu tạo hóa

Bạch thủ đồng tâm tại nhân tiền

Nhã thị thiên nha niên nha hữu tạo hóa

Bạch thủ đồng tâm tại nhân tiền

La là lá..."

Âm nhạc tuyệt diệu phối hợp với ngữ pháp mới mẻ độc đáo, bốn người phối hợp ăn ý, trong lúc nhất thời khiến người ta không tài kịp.

Tuy rằng đã lược bỏ rất nhiều nhưng kịch tình trọng yếu vẫn được giữ lại, cho nên người xem vẫn có thể nhìn ra cốt truyện. Không thể không nói, đối với người cổ đại, vở kịch này quả thực là nghệ thuật đột phá, là một sự

kiện cách tân quan trọng. Mà tứ cầm thú chính ở thời khắc này đã khắc dấu trong lòng khán giả.

- Các nàng... - Mặt lạnh của Vị Triều đã bị thay thế bằng vẻ không thể tin được, ba người cạnh nàng cũng như vậy - Thật sự đây là các nàng hát? Chuyện xưa này... - Thật thảm thiết khôn cùng.

Niệm Khanh cũng bị chấn động, nhưng dù gì nàng cũng đã gặp qua rất nhiều chuyện lớn nên lập tức phục hồi bình thường:

- Thế loại âm nhạc này đến từ đâu? - Quay đầu lại nhìn về phía ba người nhưng ai cũng lắc đầu tỏ vẻ không biết.

- Thật không thể tưởng tượng được, các nàng có thể nghĩ và làm được đến mức này, xem ra chúng ta đã quá coi thường các nàng, cũng không phải không có chút tài năng! - Du Lăng tán dương gật đầu - Biểu hiện của Lạc Nhân rất tốt, rất khó nhìn ra Bạch nương tử chỉ là nàng đang diễn - Cùng khí chất lúc bình thường thì quả thực không một chút giống nhau.

Ly Tuyệt gật đầu, nhìn người giữa sân, ánh mắt rất phức tạp, Tiểu Thanh nghịch ngợm đáng yêu kia thật sự là kẻ vô sỉ miệng văng bừa bãi Nguyệt Chi Loạn?

Phong Chi Lôu vẫn nhược thanh tú, Hoa Chi Phá ti bỉ vô sỉ, Tuyệt Chi Lạc ôn nhu lịch sự tao nhã, Nguyệt Chi Loạn linh động nghịch ngợm, thật khiến người ta khó tưởng tượng nổi đây là bốn cầm thú không có việc gì liền làm loạn, miệng không từ bất kì từ ngữ nào, tư tưởng xấu xa đầy người ngày thường, nhưng dù có biến đổi bề ngoài thế nào thì cũng chỉ là mặt người tâm cẩu.

Màn kịch này khiến cho người xem diễn trực tiếp đều sáng mắt, đội giám khảo cũng lâm vào trầm tư mê man, cái này đã quá khả năng nhận thức của bọn họ.

Tứ đại hoa khôi cũng hiểu biết được thêm một chút về bốn người kia, một lần nữa, trong lòng các nàng đưa ra một kết luận:

Cho dù là cầm thú cũng có chỗ dùm được.

TỨ CẦM THÚ VÀ TỨ HOA KHÔI

Phá Quân Tinh

dtv-ebook.com

Chương 46

Có thể nói, tiết mục của Vô Thương khiến mọi người giật mình, mà tuồng kịch của tứ cầm thú lại làm cho mọi người khiếp sợ.

Chuyện, Bạch nương tử truyền kì vốn đã động lòng người, kết hợp với âm nhạc vô địch như vậy, quả thực chính là kĩ thuật Tất Sát (một chiêu đã hạ được hết đối thủ). Năm nào bốn các nàng túm tụm với nhau xem Tân Bạch nương tử truyền kì, bộ phim đã để lại ấn tượng quá sâu đậm trong lòng, nhắc vở một chút là cứ thế tuôn ra.

Giám khảo trên đài còn đang cân nhắc lựa chọn thế nào thì dưới đài đã ồn ào, không ít người đã rơi lệ sâu thẳm, còn có cả thiếu nữ xem xong khóc sướt mướt. Bởi vì đại hội thanh lâu hàng năm luôn được truyền thông quan tâm nhất, cho nên như thế toàn bộ Ô Tô đều đến đây góp vui, tất nhiên có không ít thiếu nữ.

Hiệu quả này đến tứ cầm thú cũng không thể ngờ được, vốn chỉ định không được giải quán quân cũng có thể lấy được á quân, nhưng có vẻ quần chúng nhìn trúng tiết mục của các nàng rồi!

Tứ cầm thú đặc ý ngồi ngồi, nhìn từ lâu đối diện chỗ tứ đại hoa khôi đang uống trà, có cảm giác giống như cao thủ.

- Người xem ánh mắt Ly Tuyết nhà ta nhìn ta kìa, mãnh liệt làm sao! - Nguyệt Chi Loạn chỉ cảm thấy ánh mắt Ly Tuyết thật nóng bỏng, tuy rằng xa đến nỗi không nhìn thấy gì nhưng nàng luôn có cảm giác hơi nóng, Nguyệt Chi Loạn quyết định mặc định cái nóng này là vì sự 'cuồng nhiệt' của Ly Tuyết.

- Xì, người không thấy ánh mắt Vị Triều nhà ta sao, tràn ngập sùng bái! - Phong Chi Lôu quyết không thể bại bởi thằng nhãi Loạn Loạn này, dù yếu kém cũng phải dốc toàn lực.

- Chắc, Du Lăng nhà ta tuy trong mắt không có nhiệt liệt hay sùng bái gì, nhưng ta nhìn là hiểu ánh mắt của nàng, nàng đang nói: Chúng ta động phòng đi! - Tuyết Chi Lạc làm bộ dạng ta-bại-dưới-tay-các-người, nhưng ý tứ lời nói thì dù ngu ngốc cũng hiểu được, Đương nhiên, có lẽ hàm nghĩa sâu xa của từ 'động phòng' thì ngu ngốc chưa chắc đã hiểu.

Khỏe miệng Hoa Chi Phá đã cứng ngắc từ lâu, ba tên này phán đoán hay hoang tưởng đây!

- Niệm Khanh nhà ta chỉ nói với ta ba chữ: Ta yêu người!

- Xì! - Ai tin được! So với chuyện Du Lăng tìm Lạc Lạc đi động phòng còn không thiết thực bằng, một bên là nhu cầu sinh lý, một cái là nhu cầu tâm lý!

Cũng may là tứ đại hoa khôi không nghe được lời của các nàng, nếu không đã có một vụ hành hung rồi.

Mọi người đang chờ đợi kết quả từ giám khảo thì 'Bùm' một tiếng, tiếng nổ mạnh từ trên trung tâm vũ đài vang lên, một làn khói từ giữa phiêu tán rộng ra.

Trong lúc nhất thời, mọi người đều chạy trốn chết, còn quản ai thắng làm gì! Chỉ có duy nhất bộ khoái (lính chuyên bắt cướp) và đội trị an xem xét xung quanh, rốt cuộc là ai làm càn như vậy.

- Đây là Phích Lịch Đạn? - Trà trong miệng Du Lăng thiếu chút nữa phun ra - Đây không phải là của Đường Môn các người bán cho Âm Bộ chúng ta sao? Chẳng lẽ Âm Bộ đang chấp hành nhiệm vụ ở đây? - Nhìn vẻ mặt không rõ của Ly Tuyết, lại nhìn vẻ trấn định tự nhiên của Vị Triều và

Niệm Khanh, Du Lăng quyết định coi như không biết, chắc là thủ hạ trong bộ đang chấp hành nhiệm vụ, dù sao người của nàng ở bên ngoài rất nhiều, nàng không thể biết hết mọi chuyện.

- Âm Bộ các người có nhiệm vụ ở nơi này sao? - Niệm Khanh nhăn mặt
- Địa phương nhỏ này còn có thể có người của Âm Bộ? Người không thấy kỳ quái sao? Nơi này có người có tiền mời nổi người của Âm Bộ các người sao?

Vị Triều thần nhiên ngó xuống một chút:

- Ta thấy khả năng cao là đi ngang qua.

Du Lăng, Ly Tuyết, Niệm Khanh đều nhìn xuống, lại cảm thấy như bị sét đánh.

Bộ khoái đều nằm rên rỉ khắp trên mặt đất, hiển nhiên là đã bị thương. Nhóm giám khảo cũng bất an tránh sang một bên, cũng không hiểu đã xảy ra chuyện gì.

Đứng giữa sân là một nam tử trẻ tuổi tóc dài phiêu tán, trong tay cầm một cây thương dài, chỉ thẳng vào mặt Thiên Nặc Bảo. Cũng may là Thiên Nặc Bảo thấy tình thế không ổn đã nhanh chân chạy, nếu không không thể không trở thành vong hồn dưới thương.

- Thư sinh mặt trắng, tay trói gà không chặt như người mà cũng có thể có được mỹ nhân trong tay? - Nói xong, nhìn về phía Phù Dung phía sau Thiên Nặc Bảo, hai mắt hiện rõ vẻ thèm muốn - Tiểu nữ này của người, gia muốn!

- Người làm gì vậy? Vì sao lại làm công tử nhà ta bị thương? - Phù Dung nổi giận, người này tuy rằng lớn lên rất tuấn tú, nhưng sao có thể làm tổn thương thiếu gia nhà nàng, cái gì mà hấn muốn, nàng là người của thiếu gia, sao có thể là của hấn!

- Làm gì hả? Đương nhiên là tranh giành mỹ nhân! - Nam tử áo xanh cười lớn, động tác mau lẹ làm cho người ta không nhìn rõ, trong nháy mắt đã kéo Phù Dung đến bên người hắn, tay vòng qua thắt lưng nàng, ánh mắt nóng bỏng - Quả nhiên là thiên hạ tuyệt sắc!

Phù Dung muốn giãy lại kiêng dè khí lực của người này, căn bản khí lực của nàng không thể bằng được hắn:

- Tên vô sỉ điên cuồng, Phù Dung ta tuy không phải là nữ tử trinh liệt gì, nhưng cũng biết đạo lí chỉ theo một chủ, ta sinh ra là người của thiếu gia, chết cũng là quý của thiếu gia!

Thiên Nặc Bảo xem mà rất cảm động, động tình la lên:

- Phù Dung...

Phượng tỷ đỡ lấy Thiên Nặc Bảo:

- Người mau buông Phù Dung tỷ ra!

Nam tử híp mắt lại nhìn một lát:

- Phúc khí hôm nay của ta thật sự không tồi, lại là một giai nhân tuyệt sắc, vừa nãy bị Phù Dung làm mù mắt cho nên không nhìn thấy người. Nhưng mà không sao, người sẽ đi cùng Phù Dung tỷ của người!

- Phượng tỷ, không cần lo cho ta, ta chết rồi người hãy phụng dưỡng công tử thật tốt, Phù Dung chết không hối tiếc! - Nói xong định cắn lưỡi tự sát, không ngờ nam tử kia đã sớm đề phòng chiêu này của nàng, nắm lấy cằm nàng, cười thoải mái.

- Ta thích tính quật cường này của người, nào mỹ nhân, đi cùng gia! - Trường thương vung lên khiến Thiên Nặc Bảo bay ra xa tám chín thước,

nếu không phải hãn không có ý giết thì Thiên Nặc Bảo chắc đã đầu thai - Nếu không đi, gia sẽ giết công tử của người!

- Người... - Phù Dung vừa xấu hổ vừa giận dữ muốn chết, nhưng nhìn cảnh Nặc cục cứng hôn mê bất tỉnh chỉ có thể cắn răng rít lên - Được, ta đi theo người, nhưng không được mang theo người khác nữa! - Nếu thiếu cả Phượng tử thì nhất định thiếu gia sẽ rất đau khổ trong lòng. Thiếu gia, Phù Dung đi rồi, người phải bảo trọng! Kiếp này, Phù Dung có thể trở thành người của thiếu gia, có thể lọt vào mắt xanh của thiếu gia đã là phúc của Phù Dung, kiếp sau dù làm trâu làm ngựa cũng sẽ báo đáp thiếu gia!

Nam tử áo xanh nhìn Phù Dung rồi lại nhìn Phượng tử chưa hết kinh hồn:

- Được, ta đáp ứng người! Nhưng mà, nếu người tìm đến cái chết thì đừng trách ta cho thiếu gia nhà người xuống đó cùng người! - Mỹ nhân như vậy mà chết thì không phải rất đáng tiếc sao?

Lúc trước hãn vào sinh ra tử cũng chưa từng sợ hãi điều gì, mà nay lại sợ nữ nhân đang ở trước mặt mình tìm đến cái chết. Chẳng lẽ chỉ một cái liếc mắt đã khiến cõi lòng băng giá của hãn nứt ra rồi?

Phù Dung nhắm mắt lại, gắt gao cắn môi, vô lực gật đầu.

Nam tử áo xanh vui vẻ, ôm chặt thắt lưng mỹ nhân, trong chốc lát mấy người vừa đến đã đi xa, chỉ còn nghe thấy tiếng vó ngựa cách đó không xa, sau đó chỉ còn bóng dáng bụi đường.

- Đó là Ngự Bát? - Du Lăng vỗ trán - Không ngờ lại là hãn!

- Ngự Bát? Chẳng lẽ là người đứng hàng thứ tám trong Âm Bộ Thập Sát? - Người nói lời này là Ly Tuyết, đối với chuyện trong Âm Bộ thì nàng vẫn biết khá rõ, dù sao thì rất nhiều ám khí của Âm Bộ đều là do Đường Môn cung cấp.

- Không ngờ khẩu vị của người trong Âm Bộ lại...đặc biệt như vậy! - Vị Triều cũng toát mồ hôi lạnh trên đầu, hóa ra trên đời không chỉ có một Thiên Nặc Bảo, chỉ là bọn họ ẩn nấp trong quần chúng nên không phát hiện ra thôi.

Niệm Khanh gật đầu, nàng không quan tâm đến việc này, cái này đều do Du Lăng phụ trách nên nàng cũng không hiểu rõ lắm, chỉ biết được vài thứ chung chung mà thôi.

Âm Bộ Thập Sát, sắp xếp từ số hiệu thứ một đến số hiệu thứ mười.

Có thể nói đây là những sát thủ tinh anh nhất, chỉ cần là Thập Sát ra tay thì cơ bản không thể thất bại.

Năng lực của Thập Sát thì số một mạnh nhất, số mười yếu nhất, đương nhiên Thập Sát cũng không phải là có tiền là có thể mời được, bởi vì Thập Sát chuyên phụ trách dọn dẹp sát thủ phản bội Âm Bộ, còn làm nhiệm vụ đặc biệt của Âm Bộ, địa vị cũng thấp hơn một chút so với môn chủ Âm Bộ.

Có thể nói, Thập Sát là dưới một người trên vạn người, đương nhiên là chỉ ở trong Âm Bộ.

Mà môn chủ Âm Bộ chính là Du Lăng.

Ai có thể nghĩ đến chuyện một địa phương nhỏ như Ô Tô lại cất giấu môn chủ Âm Bộ, tổ chức ám sát khiến người trong chốn võ lâm đều sợ hãi?

Mà môn chủ kia còn làm hoa khôi trong thanh lâu?

Quả nhiên là làm người nghe kinh sợ!

=====
=====

Lạc: *Ý thức chưa trở lại* (đề tên)

Song: Thiệt giả để ý đến làm gì (nam nữ)

Phá: Trên dưới đều chỉ là mây bay (công thụ)

Loạn: Sống chết mây mưa đến mất hồn (cao siêu)

Lâu: Quay lại tưởng xong hóa không phải (kết bài)

Năm chữ phía trước là tên bốn chúng ta và một người nữa, lúc nói chuyện phiếm đột nhiên phát hiện ra, kết hợp lại, thực tâm dâng.....

TỨ CẦM THÚ VÀ TỨ HOA KHÔI

Phá Quân Tinh

dtv-ebook.com

Chương 47

Đại hội thanh lâu tốt đẹp vì sự xuất hiện của Ngự Bát mà biến thành trò khôi hài, hậu quả để lại cũng chưa cái nào được giải quyết.

Về phần ai thắng ai thua, đã xảy ra loại sự kiện ác tính như vậy thì ai còn tâm tư mà đi bình luận?

Thiên Nặc Bảo là con của Tứ Vương gia, là hoàng thân quốc thích, giờ lại gặp nạn ở một địa phương nhỏ như Ô Tô, Dương Thư tri phủ Ô Tô đều đã có ý định thắt cổ tự tử, không ai biết nam tử áo xanh kia là ai, hắn lại còn bắt đi nha hoàn bên người Thế tử, tạm thời xem như là nha hoàn đi, dù sao ai là nam nhân thì đều hiểu rõ trong lòng.

Nghĩ đến hậu quả trong đó... trời ạ, đời trước nhà hăn tạo nghiệt gì vậy! Thế tử Thiên Nặc Bảo sau khoảng ba ngày tu dưỡng trên giường đã có thể đi lại được, nếu không do hăn ngăn cản thì không chừng đã lập tức đuổi theo nam tử áo xanh kia, xem ra phân lượng của nha hoàn kia ở trong lòng Thế tử rất nặng.

Dương Thư đem chuyện Thế tử bị tập kích báo lên trên, hăn đoán không bao lâu sau người của phủ Tứ Vương gia sẽ đến đây, đến lúc đó không biết mình sẽ có kết cục gì đây! Dù sao việc trước tiên cần làm là đánh chết cũng phải ngăn cản Thiên Nặc Bảo, nếu hăn có chuyện gì thì mình xác định phải chôn cùng.

Kiếp sống chính trị của hăn... xem ra đến đây là cùng cực! Không ngờ lại bị chôn vùi trong tay nữ tử tên Phù Dung kia... buồn bực đến mức muốn đập đầu vào tường.

Mặc kệ Dương Thư lo lắng thế nào thì chuyện nên đến vẫn sẽ đến.

Tỷ như, vốn là một sự kiện chẳng có gì lạ nhưng không ngờ lại mang theo phản ứng dây chuyền mà người ta không tưởng tượng được.

Lần trước tứ cầm thú xem bệnh ở chỗ Lâm Mặc Uyên, qua đó mà biết đến Thần Y Sơn Trang vô cùng giàu có, chuyện này vốn là một chuyện nhỏ.

Nhưng mà một chuyện nhỏ lại thường dẫn đến một đoạn chuyện xưa.

Vì Lâm Mặc Uyên không biết tứ cầm thú trúng phải độc gì nên dựa theo quy củ của Thần Y Sơn Trang, đệ tử ký danh như bọn họ phải đem những bệnh không biết cùng nguyên nhân mắc bệnh, thậm chí cả bệnh khó giải quyết đi nói lại với Thần Y Sơn Trang, bệnh nặng không có cách chữa cũng phải truyền lên sơn trang. Đây cũng là nguyên nhân Thần Y Sơn Trang có thể làm mũi nhọn trong ngành y dược.

Đây vốn là cách hay, đệ tử không biết bệnh có thể hỏi lão sư, lão sư không hiểu nốt thì có thể cùng lão sư của hãn thảo luận, nếu vẫn chưa rõ nguyên nhân nữa thì sẽ tiến hành nghiên cứu, nếu thật sự không tìm ra cách thì sẽ cho vào kho bảo tồn để hậu nhân có thể phá giải.

Nhưng thật không ngờ hồi âm của Thần Y Sơn Trang cho Lâm Mặc Uyên lại khiến nàng hoảng sợ, bọn họ nói muốn tìm hiểu sự tình đã xảy ra, sẽ phái người đến đây xem xét.

Hồi âm này khiến Lâm Mặc Uyên choáng váng, người của Thần Y Sơn Trang muốn tới đây?

Mặc kệ thế nào thì đây cũng là sự kiện lớn. Chỉ có điều bốn người kia... nhớ tới bốn người diễn xuất ở trên đài ngày đó, là các nàng phải không? Lần trước do mấy nốt ban đỏ trên mặt nên nàng cũng chưa thấy rõ dung

mạo thật của các nàng, nhưng trong lòng nàng có 90% nắm chắc đó chính là bốn người này.

Xem ra người hạ độc đã giải độc cho các nàng rồi! Nhưng mà rốt cuộc là cao thủ nào?

Ô Tô nhỏ bé này xem ra càng ngày càng náo nhiệt!

- Thanh U sư huynh, phía trước không xa chính là Ô Tô! - Người nói là một cô nương mười sáu mười bảy tuổi, tóc tết hai bím, mặc quần áo hồng nhạt, cho người ta cảm giác có chút vẻ dễ thương kiểu trẻ con.

Mộ Thanh U mặt nhăn mày nhíu, nhìn cô gái dám đi theo mình bất đắc dĩ gật đầu:

- Thanh Minh sư muội, chuyện lần này lớn, người đừng quấy rối ta - Nói xong nhìn mỹ nữ trung niên không nói lời nào bên cạnh, trong lòng run lên một cái.

Mỹ nữ trung niên lạnh lùng nhìn hai người một cái, nói:

- Mộ Thanh U, chuyện lần trước ta sẽ không so đo với người, nếu lần này thật sự là Trầm Tịch, người biết nên làm thế nào phải không? - Cứ nhìn thấy thiếu niên này là trong lòng nàng lại có một trận lửa lớn, nếu không vì hấn thì sao đệ tử kiệt xuất nhất Thần Y Sơn Trang lại không chào một tiếng mà bỏ đi? Chuyện ti bỉ như đi cầu xin người khác rời đi như vậy mà hấn cũng làm được! Cũng bởi vì chuyện này mà khiến người trong hoàng tộc bất mãn, cho rằng nhân phẩm của đệ tử Thần Y Sơn Trang càng ngày càng kém, chẳng lẽ hấn thật sự nghĩ chỉ cần dựa vào Thần Y Sơn Trang thì sẽ có được thế lực như bây giờ mà không cần có người hoàng tộc chống lưng?

- Trưởng lão, Thanh U đã hiểu! - Mặc dù có chút không cam lòng nhưng hấn vẫn không thể chống lại ý của các trưởng lão. Hấn vốn tưởng rằng chỉ cần không có sư muội thì hấn có thể yên ổn ngồi vào ngai vị trang chủ,

không ngờ người tính không bằng trời tính, những lời hăn nói với sư muội lại trùng hợp để cho trưởng lão Huyền Hi Mạt và khách nhân hoàng tộc nghe thấy được, kết quả có thể tự biết.

- Hi Mạt tỷ tỷ, đừng mắng Thanh U sư huynh nữa, chúng ta vẫn nên nhanh chóng vào thành đi! - Tiểu mỹ nhân thấy sư huynh mình sùng bái bị trưởng lão răn dạy thì chỉ có thể lấy lòng nói.

Huyền Hi Mạt bất đắc dĩ nhìn thoáng qua nha đầu kia, gật đầu, không nói gì nữa.

Tỷ tỷ? Cũng không biết bao lâu rồi không có người kêu nàng như vậy. Chẳng trách người trong Thần Y Sơn Trang ai cũng thích nha đầu kia, miệng thật ngọt làm sao.

Ba người tiếp tục đi cùng nhau, chỉ có điều tâm tình mỗi người lại khác nhau.

Nói đến tứ cầm thú, lần này cứ tưởng sau đại hội thanh lâu sẽ là xan cụ (bộ đồ ăn), không ngờ vì người xem nhiệt tình mà biến thành bôi cụ (bi kịch), sau sự kiện Ngư Bát huynh cướp người thì biến thành chén cụ (cũng nghĩa là bi kịch), quả nhiên là cụ cụ liên thông!

Tuy rằng tứ đại hoa khôi không khen ngợi gì các nàng nhưng có thể thấy ánh mắt của bốn hoa khôi cũng đã phức tạp lên nhiều.

Bởi đại hội thanh lâu đã chấm dứt nên huấn luyện gì đó cũng không còn, vì vậy cơ hội tứ cầm thú tiếp xúc với các hoa khôi lại ít đi, đương nhiên bốn cầm thú không chịu.

Kết quả là các nàng vô liêm sỉ tự hạ thấp mình, nói văn hóa rèn luyện hàng ngày của mình rất thấp, rồi thì trình độ thường thức và học tập dưới 0, tóm lại ý tứ là: Sao các ngươi có thể mặc kệ để bốn chúng ta thất học? Chúng ta là người tính tình thiện lương hiếu học, mỗi ngày hướng về phía

trước, làm một người lớn nhiệt tình thời cổ đại, sao các người có thể cự tuyệt không cho chúng ta tiếp tục đào sâu lòng? Các người có lương tâm hay không? Có lòng đồng cảm hay không? - Sử dụng mọi loại ngôn từ như vậy.

Tứ hoa khôi bị quấy rầy đến mức thiếu chút nữa xuống tay diệt các nàng, cuối cùng không còn cách nào khác đành đáp ứng yêu cầu của các nàng với điều kiện: Không biết có thể hỏi, nhưng không có việc gì thì đừng léo nhéo trước mặt ta, chướng mắt!

Cho nên mới nói, cuộc sống luôn có lên có xuống, có buồn có vui!

Vốn tưởng rằng tứ hoa khôi hội sẽ có thêm vài phần kính trọng đối với các nàng, không ngờ lại lãnh đạm hơn rất nhiều, các nàng cũng không biết vì sao.

- Lão đại, người nói xem Vị Triều nhà ta rốt cuộc là bị sao vậy? Trước kia bảo trì khoảng cách ba bước với ta, hiện tại là sáu bước, còn như vậy nữa thì sự nghiệp đầy ngã của ta sẽ xa đến không còn thấy được! - Phong Chi Lâu rất ai oán nói, còn tưởng rằng sau khi xem đại hội mỹ nhân thì người kia sẽ mở cờ trong bụng, lấy thân báo đáp, không ngờ lại đối đãi với nàng như sắc lang.

- Gần đây Niệm Khanh cũng rỗng thần chỉ thấy tay không thấy đuôi (ý nói rất mờ ám), cơ bản ngay cả người cũng không nhìn thấy - Hoa Chi Phá vô lực tựa cằm lên mặt bàn đá - Nhàm chán!

Tuyệt Chi Lạc thở dài:

- Trước kia Du Lăng ra sức hành hung ta, hiện tại không đánh cũng không mắng, ngay cả nói cũng không nói.

- Ta thảm nhất, trước kia Ly Tuyệt không ngừng chỉ điểm khi ta viết thư pháp, hiện tại ta viết bậy vẽ bậy nàng cũng không bảo gì, chưa hết, ta nói gì

nàng cũng đều mặc kệ vùi đầu vào vẽ tranh, không thèm quan tâm đến lý lẽ của ta, bi kịch! - Nguyệt Chi Loạn đập đầu vào bàn đá, rất có tư thế tự mình hại mình.

- Người nói xem, có thể là các nàng sợ sẽ yêu chúng ta hay không? - Mặt Phong Chi Lôu nhăn nhó, phân tích.

- Thần kinh! - Hoa Chi Phá, Tuyết Chi Lạc, Nguyệt Chi Loạn đồng loại mở miệng, còn không quên lườm nàng một cái.

Làm sao có khả năng?

Nhưng mà...thật sự không có khả năng sao?

Ai biết được?

TỨ CẦM THÚ VÀ TỨ HOA KHÔI

Phá Quân Tinh

dtv-ebook.com

Chương 48

- Người tìm ai? - Nguyệt Chi Loạn vừa ra cửa đổ rác thì thấy một nam nhân bộ dáng lén lút - Chỗ chúng ta chỉ mở cửa vào mùng một và mười lăm
- Nhìn dáng vẻ của hãn cũng không giống đến tìm gái!

- Vị tiểu huynh đệ, không biết bốn vị cô nương thay Điều Lan Thuỷ Tạ Lâu tham gia đại hội thanh lâu có ở đây không? - Mộ Thanh U hơi xấu hổ cười cười, lấy từ trong lòng ra mười lượng bạc nhét vào tay Nguyệt Chi Loạn - Bỉ nhân (người dốt nát, hèn hạ) ngưỡng mộ các nàng đã lâu - Lúc nói ra lời này, Mộ Thanh U tự cảm thấy ghê tởm, hãn vẫn là người đứng đắn, cho tới giờ chưa bao giờ đến những nơi thế này, từ nhỏ đến lớn đều ở thôn trang nghiên cứu y thuật, có thể không ra ngoài sẽ không ra ngoài, hãn không ngờ hôm nay hãn lại phải tìm cách trà trộn vào thanh lâu, bi ai dữ dội!

Nguyệt Chi Loạn nhìn thấy bạc thì mắt sáng ngời - Không tồi, đứa trẻ có hiểu biết! Chỉ có điều, lời người nói sao lại rất giả dối? Cái gì mà ngưỡng mộ đã lâu, chúng ta gặp qua người lúc nào? Dối trá! - Mặc dù trong lòng khinh bỉ hãn, nhưng trên mặt nàng vẫn làm bộ thực khó xử:

- Chuyện này...nghe nói bốn các nàng là đệ tử chân truyền của tứ hoa khôi, hạ nhân như chúng ta đều không được thấy mặt, chỉ có điều...

- Chỉ có điều gì? - Mộ Thanh U trong lòng căng thẳng, đứng ngời không yên hỏi.

- Tuy rằng chúng ta không biết mặt những người này, tứ hoa khôi thì càng không phải bàn - Nguyệt Chi Loạn nhìn vào bên trong thấy không có

ai mới thấp giọng nói - Muốn gặp tứ hoa khô không dễ dàng, nhưng không phải là không thể - Nói xong liền ho khan một tiếng, hơi mân mê mười lượng bạc trong tay, ý tứ rất rõ ràng, có tiền có thể sai khiến cả ma quỷ.

Mộ Thanh U nhìn tư thế của Nguyệt Chi Loạn cũng hiểu, cười thầm, có tiền có thể giải quyết vấn đề tưởng như bất khả thi!

- Mấy cái này coi như là để tiểu huynh đệ uống trà! - Lấy ra ngân phiếu một trăm lượng, cười cười - Không biết bì nhân phải làm sao để nhìn thấy tứ hoa khô đây?

Nguyệt Chi Loạn nhanh như chớp giật lấy ngân phiếu:

- Không biết công tử đang làm gì?

- Đại phu! - Khiêm tốn nói.

Vốn chỉ là thuận miệng hỏi, nhưng khi nghe thấy hai chữ đại phu thì Nguyệt Chi Loạn như nhớ ra điều gì, âm thầm đánh giá người trước mặt. Toàn thân chính khí, ánh mắt hần thể hiện rõ ngạo khí mười phần, tuy rằng đã cố che giấu cảm xúc nhưng tia khinh bỉ vẫn hơi lộ ra nơi đáy mắt thì người kinh nghiệm như Nguyệt Chi Loạn có thể lập tức thấy rõ.

Nhà ngươi còn dám khinh thường ta? Con mẹ nó!

- Vậy chắc công tử cũng biết Thần Y Sơn Trang, đại phu ở đó đều là thần y, khiến ta khâm phục không thôi - Nguyệt Chi Loạn giả bộ tôn thờ - Nếu không phải trong nhà túng thiếu, lại không có thiên phú, ta cũng muốn vào trong đó học y, cho nên ta đối với chức nghiệp đại phu đặc biệt kính nể!

- Bì nhân bất tài đúng là người của Thần Y Sơn Trang - Nghe được người khác khen Thần Y Sơn Trang thì Mộ Thanh U ngẩng đầu cười cười, dù sao hần cũng còn trẻ nên cũng chưa để ý nhiều.

- Vậy sao...nếu là người của Thần Y Sơn Trang thì việc này ta nhất định phải giúp! - Nguyệt Chi Loạn gật đầu - Công tử, giờ tỵ đêm nay đợi ở chỗ này, ta dẫn công tử vào.

Mộ Thanh U gật gật đầu, sau đó có chút khó hiểu hỏi:

- Vì sao lại là giờ tỵ? Muộn như vậy? - Hắn chỉ hỏi thế thôi.

- Công tử, có vài quy tắc không thể phá! - Nguyệt Chi Loạn lắc đầu - Người có biết có bao nhiêu người muốn gặp tứ đại hoa khôi không? Nếu ta mang công tử đi vào bây giờ mà để người khác biết được, ta liền thảm - Nói đạo lý rõ ràng.

Mộ Thanh U ngẫm lại cũng đúng, hắn cũng đã thăm dò về tứ đại hoa khôi, nhân khí của những người này thực không phải bình thường, nếu không hắn cũng sẽ không ở cửa sau bồi hồi nghĩ biện pháp.

- Vậy đa tạ tiểu huynh đệ! - Nói xong gật gật đầu - Cáo từ.

Nguyệt Chi Loạn nhìn bóng người rời đi, muốn gặp tứ đại hoa khôi? Sao có thể dễ dàng như vậy? Huống chi còn là người của Thần Y Sơn Trang! Nếu nàng đoán không sai, xem ra người này không phải có ý tốt.

Từ Hoa Chi Phá, nàng sớm đã biết có 99% khả năng Vị Triều chính là người của Thần Y Sơn Trang, hơn nữa địa vị chắc hẳn không hề thấp, hiện tại có đồng môn tìm tới, thật đúng là chuyện phiến toái.

Nhưng mà có lẽ như vậy cũng không tồi, chuyện của Lô đệ gần đây tiến triển thật không thuận lợi. Có lẽ chuyện này có thể xúc tiến quan hệ giữa hai người.

Chỉ có điều ai mà biết được? Là tốt hay xấu, nàng vẫn có cái hay để xem!

Mười một giờ, Nguyệt Chi Loạn mở cửa sau của Điều Lan Thủy Tạ Lâu thì quả nhiên thấy người nọ đang chờ ngoài cửa:

- Công tử, xin đi theo ta.

Mộ Thanh U cũng có chút bất an, cảm thấy giống như trộm, tuy rằng cảm giác có chút không ổn nhưng tên đã lên dây thì không thể không bắt, đành đi theo Nguyệt Chi Loạn vào.

Đi được một đoạn thì Nguyệt Chi Loạn đột nhiên ôm bụng ngồi xổm xuống kêu "Ồi" một cái.

- Sao vậy? - Mộ Thanh U kinh hãi, vừa định bắt mạch cho hắn thì đã thấy Nguyệt Chi Loạn chạy còn nhanh hơn thỏ, đảo mắt đã không thấy bóng người.

Đây là tình huống gì? Mộ Thanh U lập tức không biết mình nên tiếp tục đi hay là ở lại chỗ này chờ hắn, nghĩ ngợi một lúc bèn đứng chờ.

Chẳng qua đợi thật lâu cũng không thấy Nguyệt Chi Loạn quay lại, trong lòng Mộ Thanh lập tức hoảng loạn, vừa định đi tìm người thì một tiếng thét chói tai vang lên bất thành linh làm hắn hoảng sợ:

- Có...dâm...tặc... - Ba chữ ngăn ngụt lại giống như sét đánh kinh thiên khiến toàn bộ người của Điều Lan Thủy Tạ Lâu bừng tỉnh. Thanh lâu có dâm tặc, còn có chuyện này? Người người đều là dâm tặc, chẳng nhẽ xong việc không trả tiền?

Làm sao? Làm sao? Mộ Thanh U quay đầu liên tục tìm kiếm, buồn cười, còn có dâm tặc rình rập trong đây? Ba chữ vừa rơi xuống đất thì hắn lập tức nhìn thấy ba người cầm đuốc và gậy, vẻ mặt không vui nhìn hắn:

- Tặc tử lớn mật, dám có ý định có cử chỉ cầm thú với tứ đại hoa khôi chúng ta kính yêu, buồn cười! Nơi này cách chỗ ở của tứ đại hoa khôi chỉ

khoảng một hoa viên mà thôi, tin chắc không bao lâu sau các nàng sẽ tới!

Ba người này không phải ai khác mà chính là Phong Chi Lôu, Hoa Chi Phá, Tuyết Chi Lạc. Bởi vì Nguyệt Chi Loạn dẫn hấn vào nên tự nhiên không thể xuất hiện tiếp, nếu không sẽ trợ giúp một tay.

- Ta không phải! - Mộ Thanh U mở to hai mắt nhìn, sao hấn lại thành dâm tặc được?

- Nhìn người đầu trâu mặt ngựa, tầm nhìn hạn hẹp, đáng khinh không chịu nổi, tướng dâm đãng, trừ người ra còn có thể là ai? - Hoa Chi Phá rất lớn tiếng - Còn không ngoan ngoãn giơ tay chịu trói!

Có lẽ là do nghe được động tĩnh nên hộ vệ viện cũng chạy đến, vây quanh Mộ Thanh U, hình thành một vòng vây, nhìn hấn như hổ rình mồi.

- Tiện nô (đầy tớ nghèo hèn), đừng khinh người quá đáng! - Mộ Thanh U nghe được một loạt từ miêu tả của đối phương thì thiếu chút nữa hộc máu. Không ai gặp hấn mà không nói hấn ngọc thụ lâm phong, anh tuấn tiêu sái, thứ mắt gì đây!

- Các huynh đệ, còn khách khí với dâm tặc này làm gì, đánh chết hấn! - Tuyết Chi Lạc không nhìn vẻ ngạo mạn của hấn, quản gì chuyện hấn là người của Thần Y Sơn Trang hay không, tấn trước đã, chút nói sau! Chờ tứ hoa khôi đến đây, người sẽ có cơ hội.

Trong lúc nhất thời, các nam nhân quần chúng đều xúc động, năm đấm như mưa rơi xuống người Mộ Thanh U, còn nói chúng ta là tiện nô, ta nhờ vào!

Ba cầm thú cũng góp náo nhiệt đá hấn hai cái, ta ghét người lớn lên soái!

- Dừng tay! - Tiếng quát lớn đầy khí phách truyền đến từ phía sau, ba cầm thú bủ môi, đáng ghét, sao đến nhanh như vậy!

TỨ CẦM THÚ VÀ TỨ HOA KHÔI

Phá Quân Tinh

dtv-ebook.com

Chương 49

Sắc mặt của Du Lăng tỷ tỷ thật sự không tốt, nàng có một bí mật không muốn ai biết, chính là lúc đang ngủ rất ghét bị người khác đánh thức, nếu bị đánh thức sẽ rất nóng tính, có thể nói là tâm tình lập tức ngã xuống đáy cốc.

Lúc nhìn thấy Phong Chi Lô, Hoa Chi Phá, Tuyết Chi Lạc vẻ mặt hưng phấn đánh người thì nàng lập tức cảm thấy không đúng, sao lại thiếu Nguyệt Chi Loạn? Bốn người này không phải luôn luôn như hình với bóng sao? Hơn nữa các nàng so với nàng còn ngủ sớm hơn, hôm nay lại phần khích như bị trích máu gà, riêng phương diện này đã có vấn đề!

- Dừng tay! - Tiến lên vài bước, nhìn ba người đang cười lấy lòng - Các người đang làm gì? - Lại nhìn một đám hộ vệ viện bộ dạng chân tay luống cuống - Vừa nãy là ai kêu có dâm tặc? Dâm tặc đâu? Chẳng lẽ là hản?

- Du Lăng cô nương, đây chính là tặc tử! - Bọn hộ vệ viện rất căm phẫn, tên khốn dám gây rối nữ thần của chúng ta, phải đánh chết hản!

Du Lăng đi từng bước sang bên phải để không bị ba người che tầm mắt, chẳng qua vừa nhìn thấy thì mắt nàng cũng tối đi một chút.

Là hản?

Đánh hay!

- Vị cô nương, ta không phải... - Mộ Thanh U thật vất vả mới thoát khỏi phần tử bạo lực xung quanh, tự nhiên là muốn biện giải cho sự trong sạch cho bản thân, tuy rằng mắt hơi sưng hơi mờ, nhưng lúc nhìn thấy Du Lăng

cũng sững sốt một chút, hồng y như lửa, nụ cười đầy ẩn ý, ánh mắt sáng chói, quả nhiên là dạng nữ tử có phong tình đặc biệt.

- Người không phải? Trộm đều nói mình không phải là trộm, vậy người nói xem, rốt cuộc hẳn có phải là trộm hay không? - Du Lăng hiển nhiên cũng không định để hẳn nói chuyện tiếp nên điểm huyết cam của hẳn - Xuống tay nhẹ chút, đừng giết chết, tránh phiền toái! - Nói với tam chích cầm thú - Động tác nhanh lên, đừng đánh vào mặt.

Ba người toát mồ hôi khó hiểu với hành động của Du Lăng - Cuối cùng ý tứ là muốn chúng ta đánh hay không đánh? Không muốn? Muốn? Còn nữa, Du Lăng tử tử, không phải người có thù oán với người này chứ? Còn độc án hơn so với chúng ta! - Dưới ánh mắt phát ra hàn ý của Du Lăng, ba người chấn động tinh thần, còn lo lắng gì! Tấn trước nói sau!

Lại thêm một trận đấm đá khiến Mộ Thanh U bị đánh đến ngay cả cơ hội cầu xin tha thứ cũng không có, huyết cam đã bị điểm, còn có cơ hội gì mà mở miệng?

Du Lăng xem mà rất vui, mặc kệ có phải mưu kế của tam chích cầm thú hay không thì nàng đều cao hứng thật sự. Quan trọng là đối tượng bị đánh khiến nàng vừa lòng vạn phần - Đừng tưởng rằng tử tử không biết người, năm đó ta và Niệm Khanh còn cố ý đi Thần Y Sơn Trang thăm dò để tìm tên tiểu nhân ti bỉ vô sỉ này, dám khi dễ Vị Triều muội muội của chúng ta, mơ tưởng!

Nghĩ đến chuyện năm đó Vị Triều thiếu chút nữa mất mạng, lòng Du Lăng lại đầy ngập phần hận, ở chung vài năm, có thể nói tình cảm giữa các nàng còn thân hơn tử muội ruột thịt, khi dễ Vị Triều chính là khi dễ nàng, chính là khi dễ tứ hoa khôi các nàng! Sao có thể hạ thủ lưu tình?

Du Lăng xả hết giận xong thì Niệm Khanh và Ly Tuyết khoan thai đến. Niệm Khanh nhìn thấy người kia thì nhất thời vô thức nói:

- Mộ Thanh U? - Bởi vì giọng rất nhỏ nên chỉ có Ly Tuyết bên cạnh nghe thấy.

Người sở hữu cái tên này, Ly Tuyết đã biết thật lâu. Niệm Khanh và Du Lăng sớm đã nói qua cho nàng biết, nếu không vì người này thì tính tình của Vị Triều sẽ không biến thành đạm bạc như vậy. Nên Ly Tuyết rất thông minh lựa chọn không nhìn thấy, còn Niệm Khanh cũng cười cười:

- Du Lăng, người không biết nên chụp bao tải lên sao?

Du Lăng nghe xong hai mắt sáng ngời, đúng vậy, đợi lát nữa Vị Triều thấy chắc chắn sẽ muốn ngăn cản:

- Người đâu, đi lấy bao tải bỏ hẳn vào cho ta, động tác nhanh lên! - Dựa theo tính tình của Vị Triều thì chắc cũng sắp đến đây, cũng may nàng là người đến đầu tiên, nếu không sao có thể xả hết giận được?

Mọi người không nhìn ánh mắt phẫn hận của Mộ Thanh U, trực tiếp cho hẳn vào bao tải, tiếp tục đánh!

- Sao ta cảm thấy Du Lăng, Niệm Khanh, Ly Tuyết rất kỳ quái? - Tuyết Chi Lạc cảm thấy tình huống này hơi quỷ dị - Nếu là bình thường thì không phải các nàng sẽ ngăn chúng ta lại sao? Làm sao còn có thể để cho chúng ta đánh tiếp?

- Chắc chắn là có thù! - Hoa Chi Phá gật đầu, điểm này nàng cũng phát hiện ra, liên quan đến Thần Y Sơn Trang thì chỉ có thể là Vị Triều, chẳng lẽ... - Lâu đệ, ta đoán có lẽ người này là tình địch của người! Dựa theo định luật của tiểu thuyết ngôn tình, khả năng này là 80%!

Phong Chi Lâu vừa nghe xong thì mở to hai mắt, còn có khả năng này? Tiểu bạch kiểm này dám có ý với Vị Triều nhà nàng, con mẹ nó, muốn chết!

Phong Chi Lâu mặc kệ có phải là thật hay không, dùng hết toàn lực xuống tay, vừa nãy còn có ý định kìm lại, bây giờ nàng hận không thể dùng hết sức bình sinh.

Vừa ra thì đập vào mắt chính là hình ảnh bạo lực như vậy, Vị Triều mặt nhăn mày nhíu, nhìn Du Lăng, Niệm Khanh, Ly Tuyết đứng ở bên cạnh xem hăng say, trong lòng dấy lên chút nghi vấn, lại nhìn Phong Chi Lâu như ăn phải Đại Lực Kim Cương hoàn, nếp nhăn trên mặt Vị Triều càng nhiều. Cá nhân nàng không thích động võ, cho nên lúc nhìn thấy Phong Chi Lâu đánh người hăng say như vậy thì theo bản năng có chút phản cảm:

- Các người đều dừng tay cho ta! - Giọng nói lạnh lùng lập tức đông lạnh tất cả mọi người có mặt, đặc biệt là Phong Chi Lâu, ôi, hình tượng của nàng!

Du Lăng, Ly Tuyết và Niệm Khanh bị tiếng nói lạnh như băng của Vị Triều làm cho hoảng sợ, ba người liếc nhau, Du Lăng mở miệng trước:

- Vị Triều, chỉ là tên trộm thôi, chỉ muốn giáo huấn một chút!

Tất nhiên Vị Triều không tin lí do thoái thác của các nàng, nếu chỉ là trộm thì hô to tìm kiếm kinh thiên động địa như vậy làm gì? Lại còn dùng bao tải? Đánh một chút không phải là xong sao? Cho là nàng không biết tiểu xảo của các nàng sao? Ánh mắt sắc bén đảo qua ba người rồi hướng thẳng tới Phong Chi Lâu lúc này đã ngừng tay.

- Các người làm mọi việc thực sự không thèm để ý đến hậu quả sao! - Vị Triều cảm thấy ngực nghẹn một cục khí, không nói ra sẽ không thể thoải mái, đặc biệt khi nhìn thấy mu bàn tay đỏ ửng của Phong Chi Lâu lại càng buồn bực trong ngực - Sao vậy? Còn một người đâu?

Lâu đệ, hôm nay Vị Triều nhà người ăn nhầm thuốc! - Ba cầm thú.

Phong Chi Lâu cũng ai oán - Hôm nay Vị Triều rất không bình thường!

- Giơ tay lên! - Trước mặt mọi người đang trợn mắt há hốc mồm, Vị Triều nói với Phong Chi Lâu một câu như vậy thật khiến người ta mơ hồ không thôi.

Lúc này đến lượt Phong Chi Lâu choáng váng - Không phải chứ, chẳng lẽ người muốn đánh lòng bàn tay ta?

Tuy rằng vạn phần không muốn, nhưng Phong Chi Lâu cũng không dám làm trái ý Vị Triều, hơn nữa nhìn ánh mắt âm mộ của bọn hộ vệ viện thì trong lòng lại cảm thấy ngọt ngào. Có ai có thể có được đôi ngọc này như nàng?

Vị Triều cũng lườm quản người khác nghĩ gì, nhìn bàn tay đỏ rực của Phong Chi Lâu thì lạnh lùng cười:

- Đả thương người một ngàn, tổn hại mình tám trăm. Người cũng có năng lực vớ vấn này! - Bỏ tay nàng ra, không muốn nói gì nữa, xoay người định đi.

Phong Chi Lâu còn ở trong trạng thái ngây ngô, ý của Vị Triều là gì?

Đang muốn hỏi lại thì không ngờ Mộ Thanh U bị các nàng bỏ quên đã chui ra từ trong bao tải bò đến gần, tay gắt gao nắm lấy vạt áo Vị Triều không chịu buông. Tuy rằng hắn bị đánh rất nặng, nhưng hắn không phải là đứa ngốc, sớm đã dùng tay bảo vệ đầu nên chỉ bị thương trên người.

Vừa nghe thấy giọng nói kia đã khiến hắn cao hứng sắp ngất - Trầm Tịch, đây là tiếng của Trầm Tịch! Quả nhiên, độc kia là bút tích của Trầm Tịch! Mà lúc này, cũng chỉ có Trầm Tịch có thể cứu ta!

TÚ CẦM THÚ VÀ TÚ HOA KHÔI

Phá Quân Tinh

dtv-ebook.com

Chương 50

Giờ này khắc này Mộ Thanh U sớm đã coi Mộ Trầm Tịch như Đạo thảo cứu mạng, sao có thể buông ra? Nếu không phải không thể nói chuyện thì hẳn sớm đã kêu to!

Vị Triều chỉ cảm thấy quần áo căng ra, cúi đầu và nhìn thấy khuôn mặt mà nàng khó có thể quên được. Chưa từng nghĩ sẽ gặp lại, cũng chưa từng nghĩ sẽ gặp lại dưới tình cảnh như vậy.

Người từng khí thế ngời ngời như thế cũng có ngày chật vật không chịu nổi như bây giờ. Mặt hơi bầm tím, nhưng cũng không bị thương nghiêm trọng, lúc bị đánh chắc hẳn đã tự bảo vệ đầu. Nhìn hẳn há mồm muốn nói nhưng lại không ra tiếng, Vị Triều biết ngay là hẳn bị điểm huyết.

Nói không có một chút ý niệm thì chắc chắn là giả. Là hẳn chỉ dẫn cho nàng lúc nàng còn nhỏ tuổi, hẳn là mục tiêu của nàng. Trong quá trình trưởng thành, bọn họ cũng bắt đầu có bất đồng. Hẳn ham thích quyền lực, nàng say mê y đạo. Kỳ thật thiên tư của hẳn sâu hơn so với nàng, nhưng hẳn lại đặt nhiều tâm tư lên những thứ hư vô mờ mịt mà bỏ quên những y thuật căn bản nhất.

Vị Triều không biết tình cảm bản thân đối với Mộ Thanh U khi đó là thế nào, hình như là một khát khao. Mà khát khao này, ở thời khắc hẳn nói với nàng những lời kia đã vỡ thành từng mảnh nhỏ!

Nay hẳn lại xuất hiện ở trước mặt nàng nhưng tất cả những gì Vị Triều cảm thấy chỉ là rất xa lạ. Nếu không phải trí nhớ của nàng rất tốt thì có lẽ đã quên mất khuôn mặt này?

Thần Y Sơn Trang, giống như là một cảnh trong mơ. Có chút hoảng hốt ban đầu, sau đó là đăm đăm.

Còn người này, đã chết cùng với trí nhớ của Mộ Trầm Tích ngày trước!

Ngồi xồm xuống, nhìn Mộ Thanh U lộ rõ vẻ kích động trong con người, Vị Triều cười lạnh trong lòng, nắm cổ tay hắn đang vướng vào vạt áo mình, sau đó bứt ra vút ra xa, xoay người đi không hề dừng lại.

Đạo bất đồng bất tương vi mưu! (Một câu trong Luận ngữ, không cùng chí hướng thì không thể cùng nhau mưu cầu sự nghiệp được).

Mọi người có mặt có chút không hiểu một màn vừa diễn ra, nhưng xem ra là thẳng nhãi trước mắt mình đã tiết độc trong lòng Vị Triều cô nương của mọi người, còn có khả năng này? Đem phần nộ trong lòng phát tiết toàn bộ trên quyền cước, cho người dám nắm quần áo của Vị Triều cô nương, chúng ta đều chưa từng đụng vào được đâu!

Tam chích cầm thú xấu hổ nhìn bọn hộ vệ viện phát cuồng, nhân khí của Vị Triều thực không phải cao bình thường!

Du Lăng, Ly Tuyết, Niệm Khanh lại không biết rốt cục Vị Triều có ý gì, cứ đi luôn như vậy? Vậy người kia phải làm sao bây giờ? Rối rắm!

- Ba người các người ném hắn ra ngoài cho ta! - Niệm Khanh xem chán rồi mới nói với ba cầm thú - Những người khác đều đi nghỉ ngơi đi.

Thấy hoa khôi mở miệng thì mọi người cũng không có ý kiến, tản đi bốn phía.

Hoa Chi Phá nhìn mấy người Niệm Khanh rời đi thì cuối cùng đã có thể buông xuống một tảng đá lớn trong lòng, còn tưởng sẽ bị mắng, không ngờ sự việc thuận lợi như vậy, trời cũng giúp ta. Còn hiện tại xử lý người này

thế nào đây? Ném ra ngoài là chắc chắn, chỉ có điều cứ như vậy thôi thì quá tiện nghi cho hã!

Ba người thương lượng một chút, cuối cùng quyết định chốt phương án.

Cửa lớn của Điều Lan Thuỷ Tạ Lâu bị mở ra, một nam tử bị đập một cước ra ngoài. Dây thừng buộc người rất chắc chắn, ở trên cổ hã còn đeo một thẻ bài, trên mặt viết: Ta là dân tặc, ta sợ ai!

Bởi vì đoạn đường này rất tấp nập nên một màn này tự nhiên là bị rất nhiều công tử trẻ tuổi tầm hoa văn liễu nhìn thấy, không khỏi cảm thán trong lòng: Vì khiến tứ hoa khô chú ý mà thật sự không từ bất cứ thủ đoạn tồi tệ nào! Bội phục bội phục!

Mộ Thanh U ai oán nhìn ánh mắt của mọi người, bi thảm!

Bảng hiệu cao cao phía sau ghi rõ bốn chữ 'Điều Lan Thuỷ Tạ' tựa như ác mộng của hã, mở ra là một miệng toàn máu, cố gắng cắn nuốt hã.

Mộ Thanh U cảm thấy từ khi hã bước vào chốn thanh lâu này thì hã bắt đầu bi thảm! Nhưng hiển nhiên là bi thảm của hã còn chưa chấm dứt.

Bởi vì chuyện Thiên Nặc Bảo ở Ô Tô nên Dương Thư tri phủ Ô Tô tăng mạnh quản lý trị an, dù là buổi tối cũng có rất nhiều quan sai tuần tra.

Một màn này vừa vãn bị quan sai tuần tra đại ca thấy, còn gì hay hơn? Ô tô hiện giờ không giống như trước, có hoàng thân quốc thích ở, hơn nữa nghe nói bên kinh thành cũng có người muốn tới đây, tình cảnh này nếu để cho mấy đại nhân thấy thì quan sai phát hiện ra còn không phải là người đầu tiên bị mắng sao? Vì thế lập tức kêu vài bộ khoái đến, mang Mộ Thanh U về mặt bi thảm đi, trực tiếp ném vào phòng giam, cũng lười đi quản tiếp.

Đã đắc tội với người của Điều Lan Thuỷ Tạ Lâu thì chỉ có thể nhận mệnh thôi! Ngay cả tri phủ Dương Thư của bọn họ cũng không dám đắc tội

với tứ hoa khôi, người là cái đĩnh gì?

Đáng thương cho Mộ Thanh U có oan mà kêu không nên lời, hãn vốn định trở về tìm Thanh Minh sư muội để giải huyết, không ngờ chưa đi được vài bước thì lập tức bị bắt đi!

Những năm qua không học võ quả nhiên là lựa chọn sai lầm!

Nhớ tới năm đó hãn lập tức nhớ đến một tiểu cô nương trắng trẻo, Mộ Trầm Tịch, nữ tử nhìn một cái đã khiến hãn trầm mê. Bản thân hãn được dự đoán là thiên tài, sau khi gặp nàng mới phát hiện thiên tài thực sự là nàng. Dưới bóng ma của nàng, hãn không ngừng cố gắng, không muốn bại bởi Trầm Tịch, muốn làm một nam tử có tôn nghiêm. Hãn lấy vị trí trang chủ làm mục tiêu, hãn cố gắng hơn bất cứ ai, học thủ đoạn hãn từng khinh thường, chỉ có vị trí trang chủ mới có thể chứng minh bản thân hãn.

Chỉ có điều, trên con đường này, nàng lại trở thành chướng ngại vật lớn nhất của hãn. Nếu nàng thành trang chủ thì nhiều năm cố gắng của hãn chẳng phải là đổ mặc cho nước cuốn trôi? Bán đứng từng ấy trảng chí hùng tâm, chẳng lẽ không đạt được một cái gì? Hãn tuyệt đối không chịu!

Ôm tâm tình phức tạp, hãn đi tìm Trầm Tịch, nhưng thật không ngờ nàng hạnh phúc như được giải thoát, bỏ lại địa vị kia dễ như trở bàn tay. Hãn nên cao hứng, nhưng vì sao lại không thể cười nổi?

Nhiều năm sau đó hãn mới phát hiện, thì ra cái hãn đánh mất không chỉ có địa vị trang chủ mà còn nhiều hơn thế.

Gặp lại Trầm Tịch, không ngờ nàng lại cư xử với hãn như người xa lạ, so với trước kia còn lạnh lùng hơn, ánh mắt nhìn hãn, lạnh như băng. Không biết vì sao, khi hãn nhìn thấy Trầm Tịch như vậy thì tim như bị chém một đao thật mạnh, rất đau.

Nhìn nhà tù âm u, Mộ Thanh U thở dài, tựa vào tường lạnh như băng, chậm rãi nhắm mắt lại. Nếu tất cả những gì xảy ra đều là mộng thì thật tốt biết bao!

Một đêm này nhất định có người mất ngủ, tựa như là Phong Chi Lôu.

Phong Chi Lôu nhớ tới phản ứng dị thường của Vị Triều liền cảm thấy rất bất an trong lòng, luôn có cảm giác nam tử kia quen biết Vị Triều, hơn nữa chắc hẳn rất quen thuộc, chẳng lẽ thật sự là tình địch?

Nghĩ như vậy nàng lại càng thêm mất ngủ.

Vị Triều nhà nàng có khả năng chạy trốn cùng người khác, nàng có thể ngủ được mới là có quý.

Nếu không ngủ được thì rời giường đi hỏi rõ ràng đi. Đi đến trước cửa phòng của Vị Triều, nhìn trong phòng tối đen, chẳng lẽ Vị Triều đã ngủ? Vậy nàng nên tiến vào hay không nên tiến vào? Phong Chi Lôu lại rối rắm. Không đi vào thì nàng khẳng định là mình không ngủ được, mà đi vào thì không phải sẽ đánh thức Vị Triều!

Quay ra quay vào, đi tới đi lui, ngoái trước ngoái sau, chân nàng không hề ngừng lại, suy nghĩ nửa ngày cũng không biết nên làm gì, nan giải! Nếu để nàng thư thái thì Vị Triều khẳng định là không thoải mái, nếu để Vị Triều thoải mái thì nàng khẳng định là không thư thái.

Phong Chi Lôu còn đang cân nhắc nên hy sinh thân mình hay hy sinh Vị Triều thì cửa đã bị mở ra rập một tiếng, đập vào mắt Phong Chi Lôu là sắc mặt thay đổi không ngừng của Vị Triều.

Hự, chẳng lẽ chúng ta là thần giao cách cảm? Phong Chi Lôu cảm thấy mình sắp gặp bi kịch!

=====
=====

Mộ Thanh U: Đều là vai quần chúng nhưng vì sao ta lại bị thảm như vậy?

Tiểu Phá: Quần chúng muốn!

Mộ Thanh U: Ta chỉ muốn nói, nữ nhân sao lại làm khó nữ nhân!

Tiểu Phá: o("-"-)o

Editor: Chắc có người sẽ thất vọng. Cuộc đời, thật không thôi thốn thức :))

TỨ CẦM THÚ VÀ TỨ HOA KHÔI

Phá Quân Tinh

dtv-ebook.com

Chương 51

Vị Triều vốn vì sự kiện hôm nay mà tâm tình không tốt, Phong Chi Lâu còn cố tình đi tới đi lui trước cửa phòng nàng nhưng nhất định không tiến vào, bảo nàng ngủ thế nào được! Tâm tình phiền táo càng thêm phiền táo!

Người định đi vào thì đi vào, không định đi vào thì biến, ở trước cửa phòng ta vòng qua vòng lại như vậy không phải là có bệnh sao! Người không ngủ được nhưng ta rất buồn ngủ! Bảo trì tốt giấc ngủ mới có được thể xác và tinh thần tốt được!

Vị Triều vốn định so kiên nhẫn với Phong Chi Lâu xem ai không chống đỡ được trước, sự thật chứng minh, Vị Triều thua. Bởi vì nàng thật sự hơi mệt, Phong Chi Lâu còn cố tình không buông tha cho nàng mà bồi hồi ở trước cửa, nàng có thể ngủ được mới là lạ!

Rốt cục nàng không thể nhịn được nữa, đứng dậy mở cửa ra thật mạnh, lập tức thấy cảnh Phong Chi Lâu cúi đầu đi tới đi lui ở trong sân giống con kiến mất phương hướng, trên người khoác một kiện quần áo mỏng, kinh ngạc nhìn lại nàng.

Vị Triều chỉ cảm thấy một luồng tức giận xông lên trong lòng, gặp qua người ngốc cũng chưa thấy qua người ngốc như vậy, chẳng lẽ nếu nàng không ra thì nàng ta sẽ ngốc cả đêm ở bên ngoài?

Ngực rầu rĩ nhưng lại có chút chua xót không thể nói rõ, Vị Triều không biết đây là tình cảm gì, rất phức tạp, còn có chút cảm động nho nhỏ, cảm giác cảm động này lại còn đến từ một nữ tử? Một nữ tử mà ngay cả dáng người của nàng ta cũng không phân chia rõ ràng!

Thật sự là kẻ ngu ngốc!

Thở dài ở trong lòng, sắc mặt cũng dần dần nhu hòa đi, nhưng ở trong mắt Phong Chi Lâu thì sắc mặt Vị Triều vẫn 'lạnh lùng' như trước.

- Người đang làm gì vậy? - Vị Triều quyết định mở miệng trước, không muốn tiêu hao nửa buổi tối với người kia.

Phong Chi Lâu không tự chủ được lui lại một bước, nhìn ánh mắt không có nửa phân độ ấm của Vị Triều thì rung mình trong lòng, ngón tay chỉ trắng sáng trên trời:

- Ta đang ngắm trăng! Rất tốt, rất lớn, rất được! - Lúc nói những lời này, mắt Phong Chi Lâu không tự chủ được dừng trên người Vị Triều, trong đầu nhớ lại một màn sương khói giăng đầy, còn cả màn khiến chảy cả máu mũi, quả nhiên là rất tốt, rất lớn, rất được!

Vị Triều cau mày, ngắm trăng? Nhất định phải đến tiểu viện của nàng xem sao?

- Vậy người tiếp tục đi! - Vị Triều thấy Phong Chi Lâu không định nói thật thì chuẩn bị đóng cửa.

- Chờ một chút...

Thấy Vị Triều định đóng cửa thì Phong Chi Lâu trở nên nóng nảy, vất vả lắm mới đợi được người đi ra, sao có thể để người lại đi vào?

- Đêm dài nhưng không ngủ được, không bằng chúng ta đạp ánh trăng đi chung quanh một chút? Người không biết cảm giác này rất không tồi sao?

-

-Hoặc là cho ta đi vào uống chén trà, người sẽ không tiếc một chén trà chứ? - Phong Chi Lâu nhìn Vị Triều chăm chăm, tuyệt không lui bước. Nếu

người không theo ta ra ngoài thì để ta vào trong, chọn một trong hai - Phong Chi Lôu chấp nhất.

Vị Triều nhìn vẻ mặt hôm-nay-ta-nhất-định-muốn-vào của Phong Chi Lôu thì hết chỗ nói nổi. Đây mới là mục đích của người phải không?

Gió thổi hiu hiu qua người Phong Chi Lôu, nàng run run một trận.

- Vào đi... - Vị Triều nhìn nàng một cái thật sâu rồi xoay người đi vào.

Hử? Vị Triều đồng ý! Phong Chi Lôu nghĩ đến tác phong ngày thường của Vị Triều, quả nhiên hôm nay Vị Triều ăn thâm thuốc! Chỉ có điều, chỉ cần đáp ứng là tốt rồi!

Phong Chi Lôu nghe xong hai chữ kia thì nhanh như chớp vào khuê phòng của Vị Triều, chỉ sợ Vị Triều giữa đường lại đổi ý, tốc độ này khiến người khác cần phải lười.

- Muốn uống trà tự mình rót - Vị Triều chỉ vào khay trà trên bàn nói.

- Được được! - Phong Chi Lôu cũng rất thức thời gật đầu, rót một ly trà cho mình, ngửa đầu uống.

Vị Triều thắp nến, đèn đuốc lập tức liền sáng rực lên.

Ôi chao, cô nam quả nữ, chết không đúng, phải là giả nam quả nữ, đêm hôm khuya khoắt ở chung một phòng, đây là chuyện mất hồn cỡ nào! - Tâm tư Phong Chi Lôu lập tức bay hơi xa ở trong khuê phòng của Vị Triều, còn là buổi tối, chặc chặc, nhanh chóng cảm thấy nhiệt huyết mênh mênh, tim đập cực nhanh! Nếu không phải nàng không đánh lại Vị Triều thì đây tuyệt đối là một cơ hội tốt để hóa thú, đáng tiếc đáng tiếc, thật đáng tiếc!

Tâm tư Phong Chi Lôu biến chuyển, biểu cảm trên mặt cũng thay đổi vạn phần.

Vị Triều thấy biểu cảm của Phong Chi Lâu rất thâm đặng, rất đáng khinh, nàng cam đoan trong đầu Phong Chi Lâu không phải ý niệm tốt đẹp gì, quả nhiên là siêu cấp vô sỉ.

Tất nhiên nàng không tin là Phong Chi Lâu không có việc gì lại mà lại đến tiểu viện của mình, chắc hẳn là có chuyện muốn hỏi nhưng không biết phải mở miệng như thế nào!

Vị Triều đoán thập phần chính xác, Phong Chi Lâu đang vắt hết óc suy nghĩ nên biểu đạt ý tứ của mình sao cho uyển chuyển để tránh bị Vị Triều đá ra ngoài, như vậy sẽ rất bi thảm!

- Vị Triều, chuyện vừa rồi người không bị dọa sợ chứ? - Phong Chi Lâu tự thấy mình hỏi một câu vô nghĩa, nếu Vị Triều mà bị dọa sợ thì chắc nàng đã phải bị hù chết, nhưng mà ta đây đang khách sáo, sẽ không chú ý nhiều như vậy.

- Rốt cuộc là người muốn hỏi gì? - Vị Triều thật sự không muốn cãi cọ với người này, thời gian tốt của nàng thật sự không nên lãng phí tiếp, ngủ không đủ giấc là thiên địch lớn nhất của sắc đẹp!

Phong Chi Lâu nghe ngữ khí hỏi thẳng của Vị Triều thì ngây ngẩn cả người, Vị Triều quả nhiên rất quyết đoán! Nàng đã hỏi như vậy mà ta còn vòng vo thì chẳng phải sẽ khiến Vị Triều khinh thường ta sao? (Tác giả: Vị Triều từng coi trọng người khi nào?)

Phong Chi Lâu quyết định tỏa khí thế Bá Vương của mình ra, để cho Vị Triều cũng hiểu một chút rằng kỳ thật nàng cũng rất khí phách.

- Nam nhân kia là ai? Người quen hẳn? - Lúc nói đến đây thì ngữ khí hơi chua, hừ, gì chứ, nam nhân kia lớn lên cũng rất bình thường, soái sao? Soái sao? Được rồi, hơi có chút soái, thế thì sao nào! Anh đây lúc nam trang thì soái khí không gì sánh kịp, nữ trang xinh đẹp tao nhã tuyệt đại, hẳn có thể

so với ta sao? (Tác giả: Quả thật hẳn không thể so với người! Hẳn là nam, người là gay!)

Vị Triều xoay người, đưa lưng về phía Phong Chi Lôu, cười nhẹ, khoe miệng khê nâng lên:

- Người là gì của ta? Quan hệ gì tới người? - Được rồi, Vị Triều thừa nhận khí thế của Phong Chi Lôu thật đúng là khiến nàng hơi kinh ngạc, đương nhiên chỉ là kinh ngạc mà thôi.

Phong Chi Lôu nổi giận - Quan hệ gì tới ta? Người dám đi tường? Ta mới chỉ vừa nghĩ đến mà người đã dám hành động, người cho rằng ta là người chết sao? Cho dù ta chết cũng không cho người đi tường!

- Ta... - Phong Chi Lôu vừa định nói gì lại nghĩ lại, quan hệ một năm nay giữa các nàng bị vây trong ái muội, tầng giấy cửa này chưa có ai đâm, dù sao thì hiện tại tình cảm của hai người cũng còn chưa rõ ràng, chưa đến mức tình yêu, nếu vạch trần quá sớm thì ngược lại sẽ không tốt, chẳng lẽ chưa kịp nhậm chức đã phải từ chức để Vị Triều cùng nam nhân kia cọ xát ra lửa tình yêu lần nữa? Chó má, tuyệt đối không được!

- Chẳng lẽ người muốn bội tình bạc nghĩa với ta! - Phong Chi Lôu quyết định sử dụng 'bi tình' tiến công, con bà nó, cấu huyết Quỳnh Dao nàng đã khắc sâu trong trí nhớ, lực sát thương tuyệt đối sẽ không nhỏ.

Vị Triều cảm thấy ngữ khí ai oán của Phong Chi Lôu lại giống như đem ném mình vào hồ nước, để mình sắp chết chìm. Thật lạnh! Cái gì mà ta bội tình bạc nghĩa với người? Đừng có dùng loạn thành ngữ! Chúng ta thanh thanh bạch bạch, chết, à ừm... dù sao thì, cho dù không thanh bạch cũng không tới mức như người nói!

- Lần trước người sờ soạng ta, chẳng lẽ đã quên? - Phong Chi Lôu nhớ tới lần biểu diễn đó, bị Vị Triều sờ soạng chỗ không nên sờ mà canh cánh

trong lòng, ngữ khí càng thêm ai oán - Nữ nữ thụ thụ bất thân, người hành động như vậy bảo ta làm sao chịu nổi? Ta muốn lấy cái chết rửa nhục!

Người cút đi! - Vị Triều nói trong lòng - Còn nữa, ta chỉ nghe qua nam nữ thụ thụ bất thân, chưa từng nghe qua nữ nữ thụ thụ bất thân.

=====

Vị Triều: Mọi người đều nói đây là dẫn sói vào nhà. Chẳng lẽ... ta là thụ?

Phong Chi Lâu: Đây đều là nhận định của mọi người, nương tử.

Vị Triều:..... *Xoay xoay bình dược thảo*

Ban đêm.

Vị Triều: Xem tình đan Dục Hỏa Đốt Thân Lửa Cháy Thảm Thương hoàn của ta đây! *Cười tà ác*

Phong Chi Lâu: Cứu mạng! Buông ra..... Ta không muốn làm thụ!

Vị Triều: Lâu Lâu, người cứ yên tâm nằm dưới đi! Độc giả bây giờ đều thích xem kết thúc bất ngờ... kỳ thật, đây là dê vào hang sói!

TỨ CẦM THÚ VÀ TỨ HOA KHÔI

Phá Quân Tinh

dtv-ebook.com

Chương 52

Vị Triều cảm thấy mình sắp hỏng mất rồi, rốt cuộc là mắt nàng mù hay sao mà lại có thể thả cửa cho loại tặc vô sỉ như Phong Chi Lô tới gần mình, để giờ muốn giết Phong Chi Lô cũng không xuống tay được, bị ai dữ dội!

Cuộc sống tốt đẹp của nàng chẳng lẽ sẽ vì một lần lầm lỗi mà bị chôn vùi như vậy?

Nghe xong lời của Phong Chi Lô thì Vị Triều chỉ cảm thấy toàn thân nổi da gà, ngữ khí ai oán kia như thể nàng thật sự là kẻ bạc tình bạc nghĩa phụ lòng người, trời đất chứng giám, lần đó nếu không phải nàng ra tay che chở thì thằng nhãi Phong Chi Lô này sớm đã đập vào đá mà thăng thiên rồi, còn có thể không chút hao tổn gì ở đây nói chuyện sao? Lại nói tiếp, đáng người kia, nàng thật sự không có lấy một chút cảm giác gì khác lạ khi chạm phải (LCD :v).

Kỳ thật, ý đồ đến đây của Phong Chi Lô thì Vị Triều phi thường hiểu rõ, chỉ là nàng không muốn nói thôi, hoặc có thể nói, nàng muốn để Phong Chi Lô nói, rụt rè gì đó vẫn là có tầm ảnh hưởng.

Niệm Khanh đã nói qua với mấy người các nàng, đối mặt với tứ cầm thú cần phải bảo trì trấn định, kiên trì giữ vẻ mặt khinh thường khi đã kích lại!

Vì sao?

Lí do còn không đơn giản sao, nếu để cho tứ cầm thú biết mấy người các nàng có hảo cảm với họ thì cái đuôi của mấy con cầm thú này còn không

vênh lên đến tận trời sao? Sao còn có thể để các nàng áp bức?

Vị Triều cảm thấy mình là một người sống nội tâm, cho nên đối với loại chuyện này nàng sẽ không chủ động. Hơn nữa, Vị Triều cũng không có cách xác định tâm Phong Chi Lâu có kiên định thật hay không. Dù sao đây không phải là một trò chơi, các nàng đều là nữ tử dù cho hai người đến từ hai thời đại khác nhau. Nếu ngay cả lời muốn hỏi cũng không dám hỏi thì nàng lấy cái gì tin tưởng Phong Chi Lâu có thể đi cùng mình đến tận cuối cùng? Nếu nàng hỏi thì tên tiểu nhân này nhất định sẽ đắc ý.

Nhưng mà, chuyện muốn nàng ta nói thì nàng ta đánh chết cũng không nói, lại tán gẫu mấy chuyện râu ria. Chỉ có điều giữa các nàng có một lớp cửa sổ giấy nên Vị Triều cũng không quá để ý đến sự vô dụng của người kia, dù sao thì thời gian nàng vốn không thiếu.

Về phần Mộ Thanh U, đó đã là chuyện từ rất lâu rất lâu trước kia, hoặc có thể nói nếu không có lần gặp lại này thì có lẽ nàng đã quên luôn khuôn mặt kia.

Tâm tình thời con gái, sớm đã cuốn theo chiều gió. Với cuộc sống hiện tại, nàng rất vừa lòng cũng rất thích. Đặc biệt là sau khi gặp Phong Chi Lâu, chuyện khiến nàng vui vốn chưa hề đứt đoạn. Chỉ điểm này thôi cũng đã đáng quý.

Chỉ có điều...danh hiệu bội tình bạc nghĩa này, vu khống!

- Người mở cửa đi ra sân, tiến về phía trước một trăm bước sẽ thấy một cái đình, nhảy xuống là được. Lần trước không phải Hoa Chi Phá thiếu chút nữa chết đuối ở đó sao? - Vị Triều mặt không đổi sắc, chỉ ánh mắt là thể hiện điều ngược lại, nếu Phong Chi Lâu thực sự đi tìm chết thì còn ai hầu hạ nàng cả đời!

Phong Chi Lâu nghe xong lời của Vị Triều thì cứng họng trừng lớn hai mắt - Quả nhiên độc nhất là lòng dạ đàn bà! Chị đây mà chết thì chẳng phải

chắc chắn Vị Triều sẽ đi tường sao?

- À ừm... kỳ thật là Vị Triều có lòng tốt, làm sao ta lại không biết? Chính vì thế ta mới bắn khoăn! Ta làm người luôn không thích thiếu nợ ân tình người khác, huống chi là ân cứu mạng. (Tác giả: Nghiêm trọng quá đà?) Chuyện báo đáp nhất định phải có, bằng không ta lấy thân báo đáp là tốt nhất! - Hai mắt Phong Chi Lôu sáng lên, sống chết nhìn chăm chăm Vị Triều, chỉ cần cởi quần áo, không biết được là ai cho phép ai đâu!

Vị Triều cười trong lòng, sắc mặt đã có chút khó xử:

- Người đã muốn lấy thân báo đáp thì ta ngăn cản cũng không hay, cởi đi! - Nói xong còn không quên ngồi xuống nhìn cho rõ.

Trời, quả nhiên hôm nay Vị Triều ăn nhầm thuốc! Cái gì mà cởi đi?

- Cởi..... cởi cái gì? - Khẳng định không phải như nàng đang tưởng, Vị Triều nhà nàng làm sao có thể nói ra những lời không thuần khiết như vậy? Không có khả năng! Nàng chỉ nói đùa, chẳng lẽ Vị Triều cho là thật?

Vị Triều nhìn cảnh Phong Chi Lôu lui người lại, vẻ mặt đề phòng nhìn mình thì không khỏi cảm thấy khinh bỉ, nhìn dáng vẻ 'trinh liệt' như thế nàng muốn có gian tình với nàng ta! Còn dám nghiêm túc nói lớn như vậy, cái gì mà lấy thân báo đáp, tất cả đều là lời nói suông! Không phải chỉ muốn nàng ta cởi một cái áo thôi sao? Đã nhăn như đít khỉ như vậy, còn nói gì được nữa.

- Đương nhiên là cởi quần áo, không thì người lấy thân báo đáp như thế nào? Chẳng lẽ người thích mặc quần áo? - Vị Triều nở nụ cười, băng sơn tan chảy nhất thời mê hoặc hai mắt của Phong Chi Lôu.

Cũng may là gần đây Phong Chi Lôu ở chung với tứ đại hoa khôi nên sức đề kháng tăng lên không ít, nếu không chắc đã đi vào quan tài.

Người này là ai? Nàng không phải là Vị Triều của ta! Bãng sơn của ta chạy đi đâu rồi?

- Nói mau, người là ai? Người không phải là Vị Triều! Người đã làm gì Vị Triều của ta? - Phong Chi Lâu lui về phía sau n bước, ánh mắt đề phòng sống chết nhìn chăm chăm nữ nhân trước mặt, người này tuy rằng lớn lên giống Vị Triều như đúc, nhưng Vị Triều của nàng là người sẽ không đùa giỡn, cho nên người này nhất định là giả mạo!

Vị Triều toát mồ hôi, cảm thấy nhãn lực của Phong Chi Lâu quả thật rất không tốt, thần kinh cũng có chút ngứa trời trên không trung (ý nói không tầm thường), nàng không phải là Vị Triều thì ai là Vị Triều? Ngay cả nàng là ai cũng không nhận ra, thẳng nhãi Phong Chi Lâu này còn dùng được vào việc gì?

Nói xem, chẳng lẽ nàng không thể cười đùa hay nói giỡn sao! Danh hiệu nữ nhân mặt than không phải do mấy người các nàng lưu truyền ra sao? Hiện tại ai trong Điêu Lan Thủy Tạ Lâu mà chẳng biết lời đồn nói mặt nàng từ lúc lớn lên đã là mặt than, hại nàng hiếm khi cười một cái liền dọa cả một rổ người phải lùi lại, bi ai dữ dội!

- Phong Chi Lâu, chẳng lẽ người còn muốn ta nhốt người trong phòng, mỗi ngày cho người ăn cháo sao? - Vị Triều nhớ tới cảnh tượng lần đầu tiên cố ý ngược đãi trong đời nàng, thực thê thái.

Rắc rắc... Tim Phong Chi Lâu vỡ vụn...

Vị Triều của nàng...học xấu! Là ai làm hỏng Vị Triều nhà nàng! Niệm Khanh hay là Du Lăng! Ngoại trừ hai nữ nhân này, Ly Tuyệt cơ bản là không có khả năng. Thù này không báo, thề không làm người! Trả Vị Triều xinh đẹp khiến người ta cảm thấy lạnh lẽo cho nàng!

- Vị..... Vị Triều, ta chỉ nói đùa thôi mà! Sao ta lại không nhận ra người được? Ta không biết mẹ ta cũng sẽ không thể không biết người! - Diễn hình

của loại có vợ quên cha mẹ.

- Thật không? - Nụ cười của Vị Triều lại đông lại, không để ý đến người kia nữa, chẳng qua khi nhìn thấy mu bàn tay vẫn còn vết đỏ của Phong Chi Lôu thì trong lòng lại mềm nhũn, lấy ra một cái bình từ trong ngăn tủ đưa cho Phong Chi Lôu - Cầm lấy, nhớ bôi lên chỗ tay bị thương, khoảng ba ngày sẽ lành.

Phong Chi Lôu cúi đầu nhìn tay mình, mặc dù hơi hồng nhưng không hề đau, có phải Vị Triều hơi chuyện bé xé ra to không? Nhưng mà...thật cảm động! Vị Triều nhà nàng kỳ thật rất ôn nhu!

- Hẳn là Mộ Thanh U, sư huynh cũ của ta, chẳng qua đó là chuyện từ rất lâu rồi, hiện tại ta chỉ là Vị Triều - Vị Triều cũng không biết vì sao lại nói những lời này, có lẽ là cảm khái.

Sư huynh cái gì là thứ đáng ghét nhất! - Phong Chi Lôu đã hạ quyết tâm trong lòng, chỉ cần Mộ Thanh U lại đến nữa thì tuyệt đối sẽ không cho hắn ra được - Mặc kệ người là đồ cũ hay là đồ đang dùng, dù sao trong lòng ta khó chịu thì phải cho người đau đớn một chút mới có thể hết giận!

- Tuy rằng ta không biết đã xảy ra chuyện gì, nhưng ta tuyệt đối sẽ đứng về phía của người! - Phong Chi Lôu nói đầy kiên định - Chuyện cũ như mây bay, phải quý trọng người trước mắt! - Cho nên người mau chóng tựa đầu vào lòng anh đi! - Đến đây, ôm một cái....

Chụp hụp.

- Cút... - Một chương trực tiếp đẩy Phong Chi Lôu bay ra ngoài, Vị Triều đóng cửa lại tựa lưng vào cửa, nhìn chăm chăm ánh nến sắp cháy hết không ngừng dao động, nhắm mắt lại. Một giọt nước mắt lướt qua hai má.

Là ai vào lúc nàng tịch mịch nhất mà bồi hồi ở cửa? Là ai không phân biệt đúng sai nói với nàng "Ta tuyệt đối đứng về phía của người"? Là ai

dùng cái đầu đất mà nhất quyết nhập vào lòng nàng?

Kỳ thật, băng sơn so với bất cứ ai khác cũng yếu ớt hơn. Trái tim mãi cảm sợ hãi bị hòa tan. Vì sợ biến đổi xong rồi sẽ khó đông lại được.

TỨ CẦM THÚ VÀ TỨ HOA KHÔI

Phá Quân Tinh

dtv-ebook.com

Chương 53

Mấy ngày nay tâm tình của Phong Chi Lâu như rơi xuống hồ lô, tuy rằng Vị Triều đối với nàng vẫn như trước kia nhưng lại có cảm giác cải biến rất nhiều, trước kia Vị Triều căn bản sẽ không chú ý tới nàng, nhưng hiện tại Vị Triều lại quan tâm tới nàng, đưa thuốc trị thương cho nàng, sự khác nhau quả thực là xa như khoảng cách từ Trái Đất tới Mặt Trăng!

Người ta vì hoài bão mà gạt bỏ người khác, ta vì nhớ nhung Vị Triều mà gạt bỏ người khác, Phong Chi Lâu rất chịu khó bám theo Vị Triều học thổi tiêu, nhưng lại thường xuyên được thưởng thức vài khúc Vị Triều cố ý vì nàng mà thổi, đương nhiên chuyện hai người thổi tiêu cùng nhau gì đó quả thực là vọng tưởng, Vị Triều đã hết hi vọng từ lâu với kỹ nghệ thổi tiêu của Phong Chi Lâu.

Ngay tại thời điểm chuyện tình phát triển vững bước, rất có đột phá thì một nốt nhạc đệm không hài hòa lặng yên đi tới.

Như thường lệ, Phong Chi Lâu đang đi tới tiểu viện của Vị Triều nói chuyện yêu đương, vun đắp tình cảm thì đột nhiên một hắc y nhân bịt mặt từ trên trời rơi xuống, một thanh chủ thủ kề sát cổ nàng.

- Người chính là Phong Chi Lâu? - Tuy rằng giọng nói giả thành trầm thấp nhưng vẫn khó giấu được giọng nữ, lại còn là loại giọng hơi ngọt của nữ sinh - Đúng vậy, chính là người!

Phong Chi Lâu cảm thụ được cái lạnh như băng ở cổ, sau lưng không khỏi hơi toát mồ hôi.

Ta không đắc tội với ai mà! (Tác giả: Người người đắc tội còn thiếu sao?) Nói mau, người đã biết ta thì còn hỏi vô nghĩa như vậy làm gì!

- Vị tráng sĩ, ta không quen biết người phải không? Chúng ta ngày xưa không oán ngày nay không thù, người đang làm gì vậy? - Tiểu muội muội, người còn trẻ tuổi mà nghịch đao thì rất nguy hiểm, ba mẹ người không dạy cho người sao? Nhìn người chỉ thấp gần bằng nửa mình, Phong Chi Lâu cảm thấy nguy hiểm không bình thường thời cổ đại, còn mình vô dụng không bình thường.

- Hừ, miệng lưỡi trơn tru, quả nhiên là tiểu bạch kiếm! Cũng mất đi vài phần kính trọng của tỷ tỷ đối với người, lại dám khiến sư huynh chịu loại tội này! - Ngoại trừ hoa ngôn xảo ngữ thì người này còn có cái gì? Trong cảm nhận của nàng, chuyện sư tỷ hoàn mỹ tuyệt đối lại vì người này mà vứt bỏ sư huynh quả thực là quá đáng, nàng nhất định phải báo thù thay sư huynh.

Nhớ tới cuộc sống bi thảm của sư huynh trong phòng giam thì nàng liền giận dữ, có người nào đi ra từ Thần Y Sơn Trang mà không phải là con cưng của trời, đặc biệt là đệ tử nội môn như bọn họ, thân phận người bình thường không thể sánh bằng, ngoại trừ người trong hoàng thất và người có trong tay quyền cao chức trọng thì không có ai bọn họ không dám đắc tội.

Mắt của Dương Thư kia cũng không biết là phát triển như thế nào mà lại nhốt sư huynh Mộ Thanh U trong phòng giam tối tăm, không cho cơm ăn, không cho nước dùng, quan trọng nhất là còn dám dùng ngôn từ vũ nhục hãn. Đệ tử Thần Y Sơn Trang bọn họ có phúc cùng hưởng, có họa cùng chịu, chuyện này giống như đánh một bạt tai vào mặt nàng, sao nàng có thể không tức giận?

Đều do tiểu bạch kiếm này! Lừa bịp sư tỷ nàng kính ngưỡng nhất, nhìn bộ dạng đáng khinh của hãn kìa!

Phong Chi Lâu hết chỗ nói nổi - Tiểu cô nương này đầu óc bị cửa hôn phải không? "Tiểu bạch kiểm"? Hầy, coi như mắt nàng ta cũng không tồi, người có thể làm tiểu bạch kiểm thì có ai không phải là phong cách phiêu dật, mỹ nam độc nhất vô nhị? Chị đây miễn cưỡng coi như có thể đứng vào hàng thứ năm trong bảng tiểu bạch kiểm hàng đầu!

Chỉ có điều..."sư huynh"? "Sư tỷ"? Nàng ta đang nói Vị Triều và Mộ Thanh U kia phải không?

Nhớ tới Mộ Thanh U thì Phong Chi Lâu lập tức thầm hận không thôi, thằng nhãi này còn dám nghĩ đến chuyện tranh giành Vị Triều với mình, không có cửa! Càng đừng nói đến cửa sổ!

- Cho dù ta là tiểu bạch kiểm thì ta cũng sẽ không coi trọng người! - Phong Chi Lâu không nhìn chủ thủ trên cổ, ánh mắt hơi khinh thường - Muốn đáng người không có đáng người, muốn mặt mũi không có mặt mũi, hừ, cho dù mắt ta mù cũng sẽ không coi trọng người như người!

Được! Phong Chi Lâu, rất khí thế! - Trong lòng tự thỏa mãn với bản thân, cả người lâng lâng.

Nàng không sợ tiểu nữ này cũng là có nguyên nhân, bởi vì nàng ta không có sát khí, một chút cũng không có, nên tự nhiên nàng sẽ không sợ hãi!

Nếu không có ý giết mình thì sợ chó gì! Phong Chi Lâu nàng cũng không dễ bị dọa, đương nhiên nếu chủ thủ nàng ta lấy ra là giả nữa thì càng hoàn mỹ. Đáng tiếc, chủ thủ này là hàng thật, hơn nữa còn có vẻ phi thường sắc bén.

Vốn không có ý định giết Phong Chi Lâu nhưng nghe xong những lời này thì cơn tức trong người hắc y nhân lại lớn phi thường, người này thật sự là vô sỉ đến cực điểm! Làm tiểu bạch kiểm còn cảm thấy vinh quang? Lại còn dám khinh thường nàng? Thanh Minh này ở Thần Y Sơn Trang là

nhân vật người gặp người thích, người ngăm thích không đến một ngàn cũng phải tám trăm, có thể nói kể sau Mộ Trầm Tịch sư tử thì nàng là thiếu mỹ nữ có nhân khí nhất.

Người này là loại mắt gì thế!

Tuy rằng nàng chưa từng giết người, nhưng không có nghĩa là nàng sẽ không chinh người! Đi ra từ Thần Y Sơn Trang sao lại không dùng chút thủ đoạn ngăm? Phấn độc gì ở đây, chỉ có ý nghịch tặc mà thôi.

- Hừ, tiểu bạch kiếm nhà ngươi! Ăn cho ta! - Trong nháy mắt, cái gì đó nhanh như đạn rơi tọt vào miệng Phong Chi Lôu - Ngươi còn kiêu ngạo, ta sẽ làm dạ dày ngươi đau không chịu nổi mà chết!

- Ngươi... tiểu nữ nhà ngươi cho ta ăn cái gì? - Nếu tiểu nữ trước mặt thật sự là người của Thần Y Sơn Trang thì cái thứ cho mình ăn tất nhiên không phải thứ gì tốt!

- Nói thật cho ngươi biết, ngươi đã trúng phải độc ta mới nghiên cứu tạo ra, tên là Tiểu-bạch-kiếm-nhuyễn-chân-tôm-tùng-bước-ngã-gục-yên-nghi, không có giải dược của ta thì ngươi chuẩn bị nhuyễn chân tôm cả đời đi! - Hờ hờ, tên uy vũ làm sao, là ta vừa quyết định đặt tên như vậy, ai bảo Phong Chi Lôu lớn lên đáng khinh như vậy!

Nói năng lung tung gì vậy! Phong Chi Lôu nghe xong cái tên cũng không biết là độc dược gì, nhưng theo dáng vẻ đặc ý kia thì chắc hẳn sẽ không nhẹ nhàng, trời ạ, chẳng qua chỉ muốn đi nhìn Vị Triều một chút, chẳng lẽ lại trúng thường?

- Ăn thuốc này, chân của ngươi sẽ chậm rãi càng ngày càng không có sức lực, cuối cùng thì ngay cả đi đường cũng không thể, đi một bước ngã một bước. Tiếp đó, giọng nói của ngươi cũng sẽ càng ngày càng khàn, nói vài từ cũng ho như hen suyễn, hừ hừ, để xem ngươi còn có thể làm tiểu bạch kiếm được không! - Càng nói càng đặc ý, thu lại chủy thủ trong tay, đi xung

quanh Phong Chi Lôu đã đứng ngậy ngốc mà nhìn tỉ mỉ - Chỉ là một tên tiểu tử, nếu không lừa được sư tỷ thì người cũng không là cái gì cả! Còn có gì để kiêu ngạo? Thế nào, biết sự lợi hại của ta chưa?

Phong Chi Lôu cảm thấy thể xác và tinh thần của tiểu nữ này rất không bình thường, có loại dục không bình thường như vậy? Người đang chặt đứt đường để chị đây làm công! Âm hiểm dữ dội!

Hít sâu một hơi, Phong Chi Lôu làm ra một hành động mà người ta không tưởng tượng được.

- Cứu... mạng... có... nữ... dâm... tặc...

Trong nháy mắt tiếng kêu vang vọng bầu trời đêm.

Lập tức nghe thấy tiếng mở cửa sổ rầm rầm:

- Làm sao? Làm sao?

- Không ngờ ngay cả nữ cũng đến thăm nơi này của chúng ta, xinh đẹp không? Xinh đẹp thì tỷ tỷ hầu hạ người miễn phí!

Vũ Thanh Minh choáng váng, sao người này ra bài không giống lẽ thường! Chẳng phải hẳn nên quỳ xin nàng cứu hẳn sao?

Tại sao có thể như vậy!

Không kịp tự hỏi gì nữa, điểm huyết đạo của Phong Chi Lôu rồi lập tức ôm đi, trong lòng thầm mắng người này thật đúng là tiểu bạch kiểm, ngay cả xương cốt cũng giống nữ hài tử!

Lúc Vị Triều nghe thấy tiếng hô chạy tới thì đã không còn thấy bóng dáng của Phong Chi Lôu, chỉ còn lưu lại một truyền thuyết: Có một nữ dâm tặc nhìn trúng mỹ mạo của Phong Chi Lôu, mang hẳn đi.

TÚ CẦM THÚ VÀ TÚ HOA KHÔI

Phá Quân Tinh

dtv-ebook.com

Chương 54

- Tiểu hòa thượng xuống núi đi khất thực~ lão hòa thượng có dặn dò~ - Phong Chi Lôu nhàm chán cực độ bèn ca hát, nhìn tiểu sư muội thờ nặng nhọc ngồi ở trên tảng đá, giọng lại cao thêm vài phần - Nữ nhân dưới núi đều là hồ~ lỗ có gặp bằng mọi cách phải chạy trốn~!

- Người có tâm miệng không thì bảo? - Vũ Thanh Minh chỉ cảm thấy bên tai như có hàng trăm con ruồi bay vo ve, đầu đau nhức - Người tâm miệng cho ta! - Thật muốn một kiếm giết hẳn, đáng tiếc nàng không dám! Trời ạ, sao nàng lại bắt hẳn đến đây? Vũ Thanh Minh ai oán nhắm mắt lại, hiện tại cũng không dám trở về. Bi thảm!

- Rốt cuộc người muốn thế nào? - Phong Chi Lôu cũng gào - Quá nửa đêm người bắt ta lên chỗ núi khi ho cò gáy, còn trói ta vào gốc cây, rốt cuộc người muốn làm gì? Ta còn chưa kêu thì người kêu nổi gì? Ta hát thì ảnh hưởng gì đến người?

Người làm gì cũng ảnh hưởng đến ta! - Vũ Thanh Minh xoa thắt lưng, giận dữ trừng mắt nhìn Phong Chi Lôu:

- Tên tiểu bạch kiếm nhà người, nếu không do người thì ta sẽ rơi vào hoàn cảnh như thế này sao? Có nhà không thể về, còn không phải đều do người! Nếu như để trưởng lão biết chuyện ta trói người lại, sư tỷ truy cứu thì ta nên làm sao bây giờ? Sư huynh, ta xin lỗi người!

Fuck you! Tiểu cô nương này là điển hình của vừa ăn cướp vừa la làng! Người ủy khuất thì ta càng ủy khuất so với người, ta chỉ đi gặp Vị Triêu

nhà ta thì chọc gì tới người? - Phong Chi Lôu lần đầu tiên biết đến loại người không nói lý còn sống chết ra vẻ chính nghĩa, quả nhiên là nhân tài.

- Ngừng ngừng, đều là lỗi của ta. Vậy người thả ta ra, thuận tiện đưa giải được cho ta, ta coi như không có chuyện gì phát sinh, thế nào? - Ta bị trói rất khó chịu! Hai tay như bị chặt đứt, hôm nay thật sự là phải công về nhà.

- Người cho rằng ta có bệnh sao! Mất cả ngày của ta lại thả người ra như vậy, thế thì không phải có bệnh thì là gì? - Về mặt Vũ Thanh Minh cũng rồi rắm, nếu thả ra thì nàng thật không cam lòng, nếu không thả ra thì chẳng nhẽ cứ trói trên núi? Hơn nữa bằng trí tuệ của sư tỷ Trầm Tịch thì nhất định sẽ liên tưởng đến sư huynh, sau đó sẽ rất nhanh đoán được là nàng, hậu quả... không dám tưởng tượng! Sư tỷ Mộ Trầm Tịch chính là truyền thuyết sống trong Thần Y Sơn Trang.

Trời ạ! Rốt cuộc là mình làm sai bước nào mà lại có thể mang hấn đến đây cùng mình! Nếu không...hay bỏ hấn ở chỗ này đi! - Vũ Thanh Minh vụng trộm liếc Phong Chi Lôu một cái - Một đại nam nhân hấn sẽ không có vấn đề gì đâu!

Phong Chi Lôu cũng không phải là đồ ngốc, tuy rằng miệng chưa bao giờ ngừng nói nhưng mắt vẫn chăm chú nhìn nữ nhân này, thấy bộ dạng lén lút của nàng ta là biết có vấn đề:

- Đây, người đừng có ý định để ta ở chỗ này, chỗ này ở trên núi, có sói! - Nàng không muốn bị sói cắn chết.

- Một đại nam nhân như người thì có gì phải sợ, không phải chỉ là sói thôi sao! - Vũ Thanh Minh khinh thường nhìn - Thật không biết sư tỷ coi trọng người ở điểm nào? Người nhìn người xem, nào có chút khí phách nam tử hán? Vô dụng hơn cả nữ nhân, vậy mà cũng là nam nhân! - Ngữ khí này, vẻ mặt này, chỉ còn thiếu nước nhổ một bãi nước miếng xuống đất để tỏ vẻ bất mãn.

- Ta nhớ vào! Người mới là nam nhân, cả nhà người đều là nam nhân, tổ tông mười tám đời của người đều là nam nhân... - Tuy rằng Phong Chi Lâu là nữ phần nam trang, cũng có chút vừa lòng đối với bề ngoài tuấn tú của mình, nhưng mà điều này không có nghĩa nàng là nam nhân. Tính nữ ấm áp tình cảm, nàng vẫn thích hơn.

Đặc biệt, sau khi có người từng ôm nàng mà còn cho rằng nàng là nam nhân, quả thực không có thuốc nào cứu được! Mắt mù.

- Này này, người có ý gì? Người không phải là nam nhân thì chẳng lẽ là nữ nhân? Nếu người là nữ nhân thì nữ nhân khắp thiên hạ chắc đã chết hết!
- Vũ Thanh Minh trơ trẽn đáp trả lại Phong Chi Lâu, vì không muốn ở lại chỗ này mà dám giả mạo tính nữ vĩ đại của các nàng, buồn cười!

Phong Chi Lâu thiếu chút nữa phun ra một ngụm máu - Lời này của người bảo chị đây chịu làm sao nổi!

Vị Triều, ta rất nhớ người, ta muốn về nhà! Lòng tự trọng của ta rất tổn thương, của ta không nhỏ đến tình trạng này! - Nàng vẫn cho rằng của mình là bánh bao nhỏ, kết quả Loạn Loạn lại bảo là tiểu bánh bao, Lạc Lạc nói là tiểu bánh bao hết lớn, lão đại nói là sân bay, hiện tại có vẻ đã biến thành hố, đi chết hết đi!

- Xin hỏi cao danh đại tánh của cô nương? - Cẩn rắng hỏi.

- Bốn cô nương đi không thay tên ngồi không đổi họ, Vũ Thanh Minh là ta.

- Hay! Hay! Hay! Hay cho một cái tên Vũ Thanh Minh! - Phong Chi Lâu hít sâu một hơi, mắt sáng ngời - Ta sẽ thắp hương cho người vào tiết Thanh Minh có mưa hàng năm, người yên tâm!

- Ta nhớ vào... - Tiện tay nhặt lên cái gì đó ném đến người Phong Chi Lâu - Người cầm miệng cho ta! Để ta nghe thấy người nói một chữ nữa ta

liền cắt lưỡi người!

- Có gan thì người cứ cắt! Hôm nay ta sẽ không từ bất cứ giá nào! - Phong Chi Lôu hiếm có được một lần làm dũng sĩ, bộ dạng khăng khái hy sinh.

Nếu là bình thường thì khăng định nàng đã ngoan ngoãn nghe lời, nhưng sau khi bị người 'vũ nhục' như thế thì sao có thể trấn định tiếp? Kỳ thật bản chất Phong Chi Lôu là người ăn mềm không ăn cứng, đương nhiên cái này cũng chỉ những lúc nàng động kinh mới có khả năng thể hiện ra.

- Người thật sự cho rằng ta không dám? - Rút chủy thủ ra, đi về phía Phong Chi Lôu.

- Người cắt! - Nói hai chữ đầy khí phách, mắt gắt gao nhìn chăm chăm người kia, miệng ngậm chặt lại, không cười.

- Ta.. - Vũ Thanh Minh thật sự không dám, nói thế nào người này cũng là người sử tử bảo vệ, làm sao nàng dám động thủ trên đầu Thái Tuế? Vốn chỉ định dọa hăn nên mới nửa đêm đánh bất ngờ, không ngờ không chút lưu ý đã trói hăn lại, lại còn phát triển đến tình cảnh bây giờ.

Nếu không cắt thì chẳng phải là bại dưới tay tiểu bạch kiếm này? Về sau sao còn có thể tung hoành?

- Bây giờ ta cho người hai con đường, hoặc là người rời khỏi sử tử Trầm Tịch, cũng chính là Vị Triều, hoặc là người để mạng lại đây! - Vũ Thanh Minh hạ nhãn tâm - Đừng cho là ta không dám, dù sao chuyện ta đem người đến đây cũng chỉ có trời biết đất biết người biết ta biết, nếu người chết rồi thì sẽ không còn ai khác biết! Ta giết người xong sẽ chôn người, ai cũng không biết được!

Khốn kiếp! Tiểu nữ này thật sự là tâm địa rắn rết! Sắc mặt biến đổi nhanh đến nỗi làm người ta lú lờ - Phong Chi Lôu nhìn chăm chăm vào

mắt của người kia, đọc ra sự giằng co bên trong cùng quyết tâm ngoan tuyệt, nhìn lại bốn phía cũng chỉ có hai người các nàng, nếu thật sự nàng ta xuống tay giết thật thì đúng là sẽ không ai biết được.

Nàng nên làm gì bây giờ?

Buông tay Vị Triều, nghĩ cũng đừng nghĩ!

Tuy rằng biết dưới tình huống hiện tại thì nàng nên quyết đoán lựa chọn con đường thứ nhất, chạy trốn chết trước rồi nói sau, nhưng lại nghĩ đến vị sư huynh tên Mộ Thanh U mà Vị Triều không muốn nhắc tới, người nọ chắc chắn cũng từng làm chuyện làm tổn thương Vị Triều phải không? Còn nhớ thái độ của Vị Triều đối với Mộ Thanh U, tuyệt tình không cho một chút cơ hội, nếu hôm nay nàng lựa chọn buông tay Vị Triều thì nàng còn mặt mũi nào đi gặp lại Vị Triều nữa chứ? Lúc đó thì mình và Mộ Thanh U còn có gì khác biệt?

Không được, tuyệt đối không được! Lời này có chết cũng không thể nói ra khỏi miệng.

Bởi vì sẽ khiến Vị Triều thương tâm.

So với chính mình mà xem, nếu Vị Triều nói ra những lời như vậy thì mình cũng sẽ như thế!

- Ta nói cho người biết, cho dù ta chết, ta cũng sẽ không buông tay Vị Triều! - Phong Chi Lâu bình tĩnh nói, trong mắt là vẻ kiên định chưa từng có.

Đời này, ta chỉ cần Vị Triều - Tại một khắc này, Phong Chi Lâu hạ quyết tâm.

TỬ CẦM THÚ VÀ TỬ HOA KHÔI

Phá Quân Tinh

dtv-ebook.com

Chương 55

Phong Chi Lâu nhắm mắt lại, chuẩn bị hy sinh anh dũng. Cùng lắm thì để Vị Triều chờ ta mười tám năm nữa! Mười tám năm sau anh lại là một hảo hán! Tình yêu chị em, quyến rũ nhất luôn. Tuy rằng khoảng cách tuổi của chị em hơi lớn chút, nhưng mà chỉ cần là Vị Triều thì tất cả đều có thể.

Phong Chi Lâu rất có loại cảm khái 'Gió đìu hiu sông Dịch lạnh, tráng sĩ một đi không trở về' (câu nói của Kinh Kha khi từ biệt bạn đi giết Tần Thủy Hoàng), không ngờ xuyên không đến cổ đại, ngay cả giường của Vị Triều cũng chưa được nằm qua đã phải chết như vậy, thật sự là... rất cam tâm!

Nhưng tối thiểu cũng nên cho nói một câu cuối cùng chứ, sao có thể cứ như vậy chết? Nhưng mở mồm cầu xin tha thứ thì nàng cũng không nói nên lời được, vừa này còn lớn tiếng đại nghĩa lắm liệt như vậy, bây giờ mà đổi ý thì không phải là tự mình tát vào miệng mình sao?

Xem ra, hôm nay là kiếp nạn khó thoát. Vị Triều, ta đi đây! Người trăm ngàn lần phải chờ ta! Không được đi tởng! Không được tìm sư huynh sư đệ gì đó! Quan trọng nhất là không được lập gia đình!

- Tiểu nữ, muốn giết muốn chém tùy ngươi, ta chỉ muốn một cái cúi đầu của ngươi như với ông nội nhà ngươi! - Bởi vì ta chết chắc rồi.

- Ngươi... - Vũ Thanh Minh không ngờ Phong Chi Lâu lại chọn như vậy, càng không nghĩ tới ngữ khí của hắn lại kiên định như vậy, chẳng lẽ hắn thật sự không sợ chết? Nhưng mà nhìn thế nào hắn cũng giống một người sợ chết!

Nàng thật sự phải giết hắn sao? Lúc này đến lượt nàng do dự. Hạ quyết tâm là một chuyện, động thủ thật lại là một chuyện khác.

- Được, đây là người tự tìm lấy, đừng trách ta! - Chủ thủ đâm tới ngực Phong Chi Lôu.

Chính trong nháy mắt này, Phong Chi Lôu nghĩ rằng mình sẽ phải chết không thể nghi ngờ, không ngờ tay nắm chủ thủ của Vũ Thanh Minh lại đột nhiên buông lỏng:

- Ái, đau quá! Ai đánh ta? - Vũ Thanh Minh nắm lấy cổ tay phải bị tập kích nhìn chung quanh, lúc nhìn thấy người đứng phía sau thì cả người phát lạnh - Trầm Tịch sư tử... - Trời ạ, sao sư tử lại đến nhanh như vậy? Ta không lưu lại dấu vết gì mà?

- Vị Triều! - Phong Chi Lôu lập tức cảm thấy như tới Thiên Đường, rốt cục có thể không chết. Vị Triều, Vị Triều, quả nhiên vẫn là Vị Triều nhà nàng tốt nhất! - Vị Triều, cứu ta... nữ nhân này quấy rối ta... - Phong Chi Lôu muốn bẻ cong sự thật, chỉ có điều bị cáo hiển nhiên không thừa nhận.

- Ta nhổ vào! Ta quấy rối người, sao người không chết đi! - Vũ Thanh Minh nhìn bộ dạng cáo mượn oai hùm của Phong Chi Lôu thì tức không nhẹ, quả nhiên đủ vô sỉ!

Vị Triều lẳng lẳng nhìn hai người, không nói gì.

Trong lúc nhất thời, không khí có vẻ hơi ngột ngạt.

Phong Chi Lôu len lén nhìn phản ứng của Vị Triều, cũng không biết những lời hùng hồn vừa nãy của mình nàng có nghe thấy không. Nếu nghe được thì chắc phản ứng không phải thế này? Nếu không nghe được thì rất đáng tiếc.

Kịch tình ơi kịch tình, chẳng lẽ người không phải là dựa theo lẽ thường? Đoạn cao trào cầu huyết như thế, sao người không thể cho ta bay lên một lần? Nếu Vị Triều nghe được, thì hẳn là...:

"Lâu, không ngờ người đối với ta tình thâm ý trọng như thế, cuộc đời này, Vị Triều sao có thể phụ phu quân?"

"Vị Triều, ta chỉ muốn cho người biết, trong tim của ta chỉ có một mình người."

"Lâu, người bảo Vị Triều phải làm sao bây giờ?"

"Vị Triều, Phong Chi Lâu có thể sống vì người, chết vì người, hai chữ sinh tử chỉ vì một mình Vị Triều."

"Lâu, đến khi trời đất biến đổi hoặc hủy diệt thì mới cắt đứt."

"Vị Triều, nguyện một lòng với người, đầu bạc không xa rời."

"Lâu..."

"Vị Triều..."

Phong Chi Lâu híp mắt đắm chìm trong ảo tưởng, nhìn chăm chăm Vị Triều ở xa xa, vẻ mặt dâm dăng. Nếu là như vậy, thật tốt đẹp biết bao!

Vị Triều bị Phong Chi Lâu nhìn đến cả người lạnh thấu xương, người này suy nghĩ linh tinh cái gì đây? Bất đắc dĩ bỏ qua ánh mắt của Phong Chi Lâu, nhìn về phía tiểu cô nương đang đứng một bên, có thể gọi mình là Trầm Tịch sư tỷ thì nhất định là người của Thần Y Sơn Trang, hơn nữa tướng mạo của nàng...

- Thanh Minh? - Vị Triều gọi có chút không chắc chắn.

- Ha ha, trí nhớ của sư tỷ thật sự rất tốt - Vũ Thanh Minh xoa đầu - Nếu sư tỷ đã đến thì ta cũng nên đi - Nói xong định trốn chạy, chỉ không ngờ lại bị Vị Triều ngăn cản lại.

- Thanh Minh, người không định cho ta một lời giải thích sao?

Nói đến Vũ Thanh Minh, trí nhớ của Vị Triều vẫn còn một ít. Bởi vì Vũ Thanh Minh thiên phú rất cao, từ nhỏ đã là người rất nhân khí trong đám bạn cùng lứa, điểm yếu là tính cách của nàng không tốt, gây ra không ít chuyện trong trang. Vị Triều cũng từng chỉ bảo nàng một thời gian, chẳng qua sau đó vì muốn nghiên cứu một loại dược liệu nên đã để cho nàng đi theo học tập Mộ Thanh U.

- Giải thích? À, đúng rồi - Vũ Thanh Minh đối với Mộ Trầm Tịch sư tỷ còn có chút sợ hãi từ đáy lòng, nàng còn nhớ rõ thời gian cùng học với sư tỷ, đó là lúc một ngày không nói lời nào, chỉ cần nhìn thấy ánh mắt lạnh lùng kia thì nàng lập tức nuốt vào lời định nói, những ngày ấy thật sự là rất bi kịch. Nhưng mà nàng vẫn kính nể sư tỷ thực sự, có thể nói, sư tỷ là hình tượng nàng khát khao, lý tưởng của nàng, mục tiêu của nàng.

- Kỳ thật, ta chỉ muốn xem xem sư tỷ sống thế nào, về phần hấn... - Vũ Thanh Minh chỉ vào Phong Chi Lôu, tròng mắt trợn ngược - Ta thấy hấn lén lén lút lút, ánh mắt dâm loạn, miệng còn kêu tên sư tỷ. Vì thế ta định dọa cho hấn sợ, không ngờ hấn lại lớn tiếng nói ta là nữ dâm tặc, ta bị hấn làm hoảng sợ nên lúc không chú ý liền mang hấn trốn đến đây - Nàng rất vô tội, thật sự! Nhặt lên chùy thủ rơi trên mặt đất - Về phần chùy thủ này, kỳ thật là giả - Nói xong, cầm xuống người Phong Chi Lôu, lưỡi đao lập tức rụt vào - Ta chỉ muốn xem hấn có thật tâm hay không mà thôi - Sư tỷ, ta là vì tốt cho người, chớ để tiểu bạch kiếm này lừa gạt.

Phong Chi Lôu choáng váng - Mẹ kiếp, mất cả nửa ngày hóa ra là người đang đùa chị đây! Làm ta vất vả đại nghĩa như thế, lo trước nghĩ sau, đấu tranh tư tưởng như vậy, làm cả nửa ngày hóa ra lại là giả!

Vị Triều nhìn Vũ Thanh Minh nửa ngày không nói gì, chỉ có điều cái nhìn mà rõ ràng tỏ vẻ nàng rất bất mãn.

- Chỉ một lần này, ta không hy vọng có lần sau - Không nhìn lại Vũ Thanh Minh đang xấu hổ, hướng tới chỗ Phong Chi Lôu đi tới.

Tên ngu ngốc này! Sao có thể... đem sống chết ra làm trò đùa như vậy!

"Ta nói cho người biết, cho dù ta chết, ta cũng sẽ không buông tay Vị Triều!"

Những lời này còn văng vẳng bên tai nàng, người sợ chết như vậy mà cũng có vẻ mặt không sợ chết như vậy.

Lúc nghe được Phong Chi Lôu nói ra những lời này, Vị Triều cũng có cảm giác tim đập thật mạnh một cái, chưa từng có người nào nói những lời này với nàng, càng không có ai ở thời điểm ngàn cân treo sợi tóc lại có thể lựa chọn tự nhảy xuống trước như vậy.

Chỉ có một người không buông tay nàng. Không phải Mộ Trầm Tịch mà là Vị Triều. Vì Vị Triều, có thể lựa chọn cái chết.

Vị Triều không biết lúc này nàng nên dùng loại tâm tình nào để đối mặt với Phong Chi Lôu, càng không biết về sau hai người sẽ dây dưa đến mức độ nào.

Nhưng mà mặc kệ thế nào thì đời này, Vị Triều cùng người tên Phong Chi Lôu này sẽ vĩnh viễn dây dưa không ngừng.

Cũng vào lúc Phong Chi Lôu nói ra những lời này, rất nhiều điều nàng không rõ trong lòng đều được giải đáp.

- Về sau, người vào ở trong viện của ta! - Như vậy cũng đỡ phiền toái, dù sao các nàng dây dưa đã đến mức rối tinh rối mù.

Lời này của Vị Triều làm Phong Chi Lôu như uống phải Cường Tâm
Châm (loại thuốc có tác dụng kích thích tim, tăng nhịp tim), sự nghiệp đây
ngã có hi vọng! Phong Chi Lôu rơi lệ đầy mặt trong lòng.

=====
=====

Editor: 1 con súc sinh đã vào chuồng.

TÚ CẦM THÚ VÀ TÚ HOA KHÔI

Phá Quân Tinh

dtv-ebook.com

Chương 56

Editor: Định để dành ngày mai đăng nhưng lại cảm thấy đăng ngay sau chương 55 có vẻ hay hơn.

=====

- Rác rưởi! - Nguyệt Chi Loạn.

- Ti bỉ! - Hoa Chi Phá.

- Cầm thú! - Tuyết Chi Lạc.

Phong Chi Lôu đắc ý dào dạt nhìn vẻ mặt hâm mộ của ba người, tự hào cực độ nói:

- Các người cứ ghen tị với ta đi, không sao, dù sao hiện tại ta chỉ cách Vị Triều nhà ta có một bức tường, sự nghiệp đấy ngã chỉ là vấn đề thời gian. Ha ha ha, ta cười thật đắc ý, ta cười thật đắc ý - Chuyển vào tiểu viện của Vị Triều, chuyện này tương đương với ở chung rồi! Sao có thể không hưng phấn được?

- Lôu đệ, đấy ngã là chuyện rất tốt đẹp, nhưng người xác định là người đấy ngã chứ không phải bị đấy? - Nguyệt Chi Loạn thật không nhìn nổi bộ dạng kiêu ngạo của Phong Chi Lôu, không quên đá kích - Vị Triều nhà người dù thế nào cũng là cao thủ võ lâm, muốn đấy ngã nàng rất khó! Ngược lại, Vị Triều đấy ngã người dễ như trở bàn tay, nhìn cái mặt xuân tâm nhộn nhạo của người kia, nàng chưa đấy người đã tự động dâng lên tận cửa.

- Loạn nhi, người lại dự đoán! - Hoa Chi Phá nháy mắt, buồn cười nhìn mặt Phong Chi Lâu càng ngày càng đen - Kỳ thật, công thụ gì đều là mây bay - Người chớ tiếp tục kích thích Lâu đệ.

Tuyết Chi Lạc rất đồng tình gật đầu:

- Lâu đệ đừng lo, không đủ thiên tư thì trau dồi kỹ thuật. Bằng kinh nghiệm xem qua vô số AV của anh, người nhất định có thể! - Nếu thật sự không được thì thụ lâu ngày cũng thành quen.

- Cút chó... mẹ kiếp... đi chết... - Phong Chi Lâu run run chỉ vào ba người - Người là thụ! Người là thụ! Người là thụ! Cả nhà các người đều là chịu! Ông là công, thuần công! Ông sao có thể bị Vị Triều đẩy ngã, tuyệt đối không có khả năng! Ông là công! Công công... công...

Hoa Chi Phá không nói gì chỉ chép miệng nhìn Lâu 'Khiêu Đại Thần', nháy mắt gửi tin cho Nguyệt Chi Loạn và Tuyết Chi Lạc: Lâu đệ lại động kinh!

Nguyệt Chi Loạn gửi tin lại: Nàng đang chột dạ!

Tuyết Chi Lạc biện giải: Nàng đang ngạo kiều! (Bằng với Tsundere, ngoài cường ngạnh nhưng bên trong lại ngại ngùng xấu hổ)

Cuối cùng ra đưa một kết luận: Lâu đệ không hổ là thánh ngạo kiều!

Ngay lúc tứ cảm thú vì chuyện Phong Chi Lâu vào ở tiểu viện của Vị Triều mà tiến hành phân tích thì tứ đại hoa khôi cũng đang thăm vấn người nào đó.

- Vị Triều, người thật sự quyết định như vậy? - Ly Tuyết có chút lo lắng nhìn tỷ muội nhiều năm, chậm rãi hỏi - Chưa bàn đến chuyện nàng là nữ,

chỉ xét riêng ngôn ngữ hành động ngày thường của nàng thôi, là thật tình đối đãi với người sao?

Vị Triều đồng ý để cho Phong Chi Lâu vào ở trong tiểu viện của nàng cũng đồng nghĩa với việc nàng mở rộng cánh cửa trái tim đối với Phong Chi Lâu. Phong Chi Lâu... thật sự đáng sao?

Du Lăng cười mềm mại đáng yêu:

- Ly Tuyệt, người quá coi thường Vị Triều. Bằng thủ đoạn của Vị Triều, Phong Chi Lâu dám đi ra ngoài ăn vụng sao? Hơn nữa, tuy rằng người kia vô tâm vô phế, nhưng không khó nhìn ra nàng ta đối với Vị Triều là thật tâm. Theo như phương thức ở chung của bốn cầm thú các nàng, vui thì cười giận thì mắng, dùng hết sức lực để chửi bới đối phương, nhưng nếu thật sự có chuyện gì xảy ra thì người khẩn trương nhất cũng chính là các nàng, loại phương thức tình nghĩa này không thể không nói rất kỳ quái nhưng cũng khiến người ta rất an tâm.

Niệm Khanh tao nhã uống trà, nhìn Vị Triều không nói lời nào:

- Kỳ thật như vậy cũng không tồi, băng sơn thì hẳn phải dùng núi lửa để làm ấm thôi! Mặt than thì nên dùng mặt cười không sợ hãi để trị thôi! - Chắc chắn, thật sự chờ mong biểu hiện của Vị Triều lúc ở cùng Phong Chi Lâu.

Vị Triều thản nhiên quét mắt nhìn các nàng một cái:

- Các người nghĩ quá nhiều.

- Phải không? Hình như ta nhìn thấy một quyển sách ở đầu giường của người, tên là gì nhỉ? - Du Lăng nói ái muội - Khiến ta cứ tưởng tượng.

Vị Triều cả người run lên, lập tức nhảy dựng lên từ trên ghế:

- Người đi vào phòng ta từ lúc nào? - Chạm phải ánh mắt nhìn ngược lại của Du Lăng thì mặt đỏ trong chớp mắt - Không cho nói!

Ly Tuyết nghi hoặc nhìn hai người:

- Sách gì? - Nhìn Niệm Khanh cũng bày ra vẻ mặt không biết, lại nhìn về phía Du Lăng.

Du Lăng trốn sau lưng Ly Tuyết:

- Hì hì, không phải là thứ hay gặp ở thanh lâu, 'Đông Cung mười sáu thức' hay sao! - Nhìn mặt Vị Triều càng ngày càng hồng thì lại cười vui vẻ - Cũng không biết bắt đầu từ khi nào ngay cả hoa khôi Vị Triều của chúng ta cũng đọc loại sách này, thật sự là chuyện hiếm có! Lúc trước không biết là ai nói loại sách này chỉ cho hạng vô sĩ xem... chắc chắn, xuân tâm nảy mầm thật rồi sao?

Ly Tuyết nghe xong toàn thân cứng đờ, nàng không nghe thấy gì hết. Nhưng mà, tư thế trong quyển sách kia thật đúng là thập phần quyến rũ khó quên, tóm lại, người bình thường cũng khó có thể làm đến.

- Du Lăng! Ta giết người! - Vị Triều không bình tĩnh được nữa, băng sơn sập âm âm.

Loại chuyện này lại bị đưa ra trước mặt người khác, nàng làm sao chịu nổi? Vốn định âm thầm học hỏi, không ngờ... Du Lăng, lần sau ta nhất định phải bắt được gian tình của người! - Vị Triều thề trong lòng!

Niệm Khanh buồn cười trong lòng, trên mặt vẫn là vẻ không sợ vinh nhục, chờ Du Lăng và Vị Triều đánh xong mới chậm rãi nói:

- Kỳ thật các người đều xem nhầm hướng, 'Đông Cung mười sáu thức' là giảng chuyện phòng the giữa nam nữ nên không có chỗ để trọng dụng, hơn nữa, 'Đông Cung mười sáu thức' cũng chỉ là chút tư thế phổ biến mà thôi, ta

nhớ rõ trước kia từng xem qua một quyển tuyệt bản (hàng limited), là sách quý trong hoàng cung, quyển đó là bảy mươi hai thức.

Niệm Khanh nói rất thản nhiên, nhưng Ly Tuyệt, Du Lăng, Vị Triều nghe xong lại thấy hơi kinh dị.

- Vị Triều, cái này đưa cho người! Tuyệt đối là sách quý, chắc chắn không thấy được ở trên chợ! - Niệm Khanh lấy từ trong lòng ra một quyển sách đồ họa, trên mặt cười đen tối - Chớ để mất mặt tứ đại hoa khôi hàng đầu của chúng ta! - Sách này là nàng bảo người ta mang từ trong cung ra, tuyệt đối đủ bộ!

Du Lăng và Ly Tuyệt thấy vậy đi qua xem, nhất thời ngây người.

'Ma Kính Đại Toàn'

Được lắm! Rất cường đại!

Vị Triều nhìn sách trong tay, không biết nên khóc hay nên cười.

Du Lăng cũng giống Vị Triều, là lần đầu tiên biết đến Niệm Khanh cường đại:

- Niệm Khanh, rốt cuộc người đã xem qua bao nhiêu? - Ly Tuyệt gật đầu, tuy rằng không phải nàng chưa từng xem qua loại sách này, nhưng loại này thì tuyệt đối chưa từng thấy.

- Cái này... - Niệm Khanh cau mày, suy tư một lát - Trong hoàng cung có bao nhiêu thì chắc ta xem qua bấy nhiêu.

Người vẫn là người sao? Người thật sự là nữ nhân sao? - Ngay cả Du Lăng cũng cảm thấy ngượng ngùng - Trong hoàng cung là nơi tàng trữ sách đủ bộ nhiều nhất, còn có gì người chưa xem qua?

Ly Tuyệt cũng giống hai người trên, là lần đầu tiên biết đến Niệm Khanh cường đại, hết chỗ nói nổi.

Kết cục cuối cùng của câu chuyện phiếm giữa tứ đại hoa khôi là Niệm Khanh toàn thắng.

Về phần Vị Triều, nàng còn có chút việc cần hoàn thành, hoặc là chuyện không thể không làm. Dùng thời gian của hai ngày, cuối cùng cũng đem chuyện này giải quyết xong.

Nhìn ba người cười ngửa đi xa, Vị Triều không nhịn được thở dài một hơi thật sâu. Trưởng lão Huyền Hi Mạt là người tốt, đáng tiếc chí hướng của bản thân nàng không phải trên con đường kia. Trang chủ Thần Y Sơn Trang, có lẽ với người khác là vinh quang suốt đời, nhưng với nàng, người đã tìm được chuyện có ý nghĩa, cũng đã có người muốn quý trọng, thì chức vị trang chủ chỉ là mây bay.

Vị Triều không khỏi nhớ tới buổi nói chuyện ngày đó.

"Trầm Tịch, người thật sự không muốn trở về sao?"

"Tam trưởng lão, ta đã không còn là Mộ Trầm Tịch. Ta chỉ là Vị Triều."

"....."

"Thần Y Sơn Trang không thiếu một người như Vị Triều, nhưng Vị Triều lại không thể không có ở nơi này."

"Trừ ngươi ra còn ai có thể thích hợp với chức vị trang chủ này!"

"Không, còn có một người. Tam trưởng lão không biết Thanh Minh có tiềm lực này sao? Nàng chỉ là không tốt tính một chút, nhưng nếu kiên trì dẫn dắt thì nhất định có thể khiến Thần Y Sơn Trang lên cao thêm một bậc"

- Chỉ bằng tính tình linh hoạt của nàng, một đêm lần trước Vị Triều nhìn ra rất rõ ràng.

"Phải không? Vậy...cứ vậy đi!" - Huyền Hi Mạt bất đắc dĩ gật đầu, có lẽ như vậy cũng tốt, là mình quá cố chấp. Trầm Tịch tìm được thứ nàng muốn rồi, như vậy còn mình thì sao? Có lẽ đến hết đời này đều phải ở lại trong Thần Y Sơn Trang.

Ba người đi càng lúc càng xa, cuối cùng biến mất khỏi tầm mắt Vị Triều, nàng mặc nhiên xoay người rời khỏi.

Mộ Thanh U quay lại nhìn phía sau một cái, cứ ngỡ như nhìn thấy một tiểu cô nương vẫn đi theo mình trước đây.

Chuyện cũ xa xôi, chung quy là bị mình tự tay phá huỷ.

Lưu luyến? Có lẽ!

Chỉ có điều vào lúc nàng nhìn đến mình lại xoay người rời đi, hẳn đã biết, đã không còn cơ hội.

Khi đó hẳn còn rất trẻ tuổi, rất cao ngạo, mà hiện tại...vẫn nên trở về Thần Y Sơn Trang thôi. Nơi đó mới là số mệnh của hẳn.

=====
=====

Phong Chi Lôu: Mọi người đều nói xấu nhân cách của ta..... tất cả ta đều nghe rõ hết..... Đời này ta chỉ muốn một mình Triều Triều..... Trừ khi nàng chết..... Bằng không..... tuyệt không hai vợ! Đương nhiên, không thể không bài trừ một câu của Nguyệt Chi Loạn: Vị Triều vừa chết lập tức cưới. Nói linh tinh khỉ gì thế..... Cho nên, lúc này nghiêm túc thanh minh: Anh tốt xấu gì cũng biết lễ tiết. Dù thế nào cũng phải chờ hài cốt Vị Triều lạnh rồi mới cưới tiếp...

Vị Triều: Ta sẽ không chết trước người..... Nếu thật sự phải chết..... thì sẽ độc chết người trước.....

TỨ CẦM THÚ VÀ TỨ HOA KHÔI

Phá Quân Tinh

dtv-ebook.com

Chương 57

Vì hạnh phúc của Lâu đệ, vì tương lai của Lâu đệ, cuối cùng Tuyết Chi Lạc vẫn không nhẫn tâm bỏ mặc tử muội nhiều năm này, nàng cho rằng nếu mình mặc kệ thì Phong Chi Lâu có 90% khả năng sẽ làm thụ.

Chuyện Phong Chi Lâu làm thụ kỳ thật cũng không phải chuyện lớn gì, vấn đề là tứ đại cầm thú các nàng có phúc cùng hưởng, có họa cùng chịu, sao có thể để Lâu đệ bơi nhò lên mặt mình được? Đặc huấn xem ra vẫn rất cần thiết.

Xem ra Tuyết Chi Lạc nàng vì Phong Chi Lâu mà phải gánh trên lưng rất nhiều 'tội danh' đây.

Tuyệt Chi Lạc lôi kéo ba người Phong Chi Lâu, Hoa Chi Phá, Nguyệt Chi Loạn đi tìm lại chỗ cái Alto, lấy ra từ bên trong một cái máy tính xách tay được bao kĩ. Tuyết Chi Lạc cảm khái vạn phần - Bên trong là tâm huyết nhiều năm của anh đấy! Không ngờ hai ta cùng nhau xuyên đến đây. Cũng may cái nàng mua là nạp điện bằng năng lượng mặt trời, tuy rằng giá hơi cao nhưng khuyết điểm thì nhìn thế nào cũng chỉ có thời gian nạp điện hơi lâu mà thôi.....

Bốn người trở lại phòng Tuyết Chi Lạc, đóng cửa, cài then.

- Oh Fuck, Lạc Lạc, người đem theo cả laptop, sao không sớm giao nộp? Đã lâu không chơi trò chơi, bên trong có gì không? - Nguyệt Chi Loạn nhìn thấy laptop thì lập tức kích động, hoài niệm - Có Kiếm Tiên không?

Phong Chi Lâu lườm Nguyệt Chi Loạn một cái:

- Người cảm thấy một tên dâm đãng như Lạc Lạc thì máy tính sẽ có những thứ thuần khiết như vậy sao?

- Đúng vậy, Lạc Lạc thế nhưng khinh thường trò chơi, phỏng chừng bên trong là trân quý nhiều năm của nàng! - Hoa Chi Phá cười rất ái muội - Lạc Lạc, người vẫn ham muốn bản người thật như vậy sao?

Tuyết Chi Lạc mặt cứng đờ:

- Kỳ thật ta đã bỏ rất nhiều năm! Ta vì Lôu đệ nên mới lấy ra dùng!

Hoa Chi Phá ồ lên nhìn Phong Chi Lôu, vỗ vỗ bả vai nàng:

- Có Lạc Lạc dạy, Lôu đệ người có hi vọng! Thật! Bằng kinh nghiệm nghiên cứu n năm, xem phim heo vô số của nàng, ngay cả cầm thú như ta cũng thấy mặc cảm.

Phong Chi Lôu mếu máo:

- Ta cảm thấy rất áp lực!

Nguyệt Chi Loạn cũng hiểu được, mặc dù hơi đáng tiếc nhưng ngẫm lại tổng thể thì có so với không có vẫn tốt hơn:

- Có áp lực mới có động lực, bớt nói nhảm đi, xem phim! - Thấy Tuyết Chi Lạc đã mở lên màn hình thì ra hiệu yên lặng.

Trong lúc nhất thời, tiếng rên rĩ không ngừng.

- Chật chịt, sức chịu đựng không tồi! - Hoa Chi Phá.

- Chật chịt, tư thế không tồi! - Nguyệt Chi Loạn.

- Chật chịt, tốc độ không tồi! - Phong Chi Lôu cố ra vẻ trấn định - Không được, ta vẫn luôn không thích bản người thật! Có hentai không? -

Thật quá áp lực!

- Loại hoạt hình đó hình như ở folder thứ hai, chị đây khinh thường loại đó, muốn xem thì xem người thật, nhìn mãi cũng thành quen - Tuyết Chi Lạc vẽ mặt nhân nhiên - Cái này chính là loại nhẹ nhất, Lâu đệ, trình độ của người sao lại thấp như vậy? Ta còn chưa thèm mở đến loạn luân, học đường, hiệp dâm, sử dụng đạo cụ, nhân thú, NP đâu!

Phong Chi Lâu toàn thân run lên, ánh mắt mang theo sùng bái nhìn Tuyết Chi Lạc:

- Người cho ta xem nam nữ cũng vô bổ! Cho nên, hay là thôi đi...

Tuyết Chi Lạc nhìn bộ dạng của Phong Chi Lâu thì làm sao không hiểu:

- Lâu đệ, không phải người đang ngưỡng ngùng chứ?

- Người mới ngưỡng ngùng! Cả nhà người ngưỡng ngùng! Năm đó anh đây bình tĩnh nhìn trăm người đàm thoại về phim heo cũng chưa nhăn mày lấy một cái! - Phong Chi Lâu chống chế nói - Mới xem chút ít nhỏ như vậy sẽ làm ta ngưỡng ngùng? Buồn cười!

Nguyệt Chi Loạn và Hoa Chi Phá che miệng ghen cười, Lâu lại ngạo kiêu. Khẩu thị tâm phi!

Nhưng mà nếu so với Tuyết Chi Lạc thì các nàng thật là mặc cảm.

Hoa Chi Phá ngoài mặt bình tĩnh phi thường nhưng trong lòng cũng đã cực kì kinh hãi rồi. Nàng và Phong Chi Lâu giống nhau, xem không lọt mắt bản người thật, chỉ thích xem hentai, ngẫu nhiên có thể chơi Gal game (Thể loại game tán gái), đồ họa phong cảnh nhất định phải thật duy mỹ, có thể nói nàng rất cố chấp đối với cảnh đẹp. Người thật gì quả thật rất áp lực.

Nguyệt Chi Loạn thì hoàn hảo, thể loại AV gì cũng đã xem qua một ít, tuy rằng không xem nhiều như Tuyết Chi Lạc nhưng cũng không đến mức bị dọa. Chỉ chút ít thể cũng có thể khiến nàng lùi bước ư? Sao có khả năng! OOX cũng không phải trình tự là: Sáp vào, vào, ra, vào, ra, đến mà thôi sao! Có gì mà phải kích động!

- Vậy sao... - Tuyết Chi Lạc cũng không vạch trần lời của Phong Chi Lôu
- Vậy xem bách hợp đi! Dù sao trong laptop cũng có 200Gb AV, đam mê, bách hợp, nam nữ, cái gì cần có cũng có. Lôu đệ có vẻ còn cần chỉ dẫn kỹ xảo, ta để laptop chỗ nào trên bàn?

Phong Chi Lôu, Hoa Chi Phá, Nguyệt Chi Loạn đều bị sốc đến toát mồ hôi. 200Gb... được lắm, rất cường đại! Lại còn có hết nam nữ, nam nam, nữ nữ. Ngay cả nhân thú cũng không buông tha!

Lạc Lạc, người quả nhiên không hổ danh là thánh AV! *Quỳ lạy*

Trải qua một buổi sáng bị hãm hại, Phong Chi Lôu hấp hối đi ra khỏi phòng Tuyết Chi Lạc, tâm hồn bị tàn phá! Theo sau nàng là Nguyệt Chi Loạn và Hoa Chi Phá vẻ mặt xanh xao, thật sự là được mở mang kiến thức. Nghe nói buổi chiều còn có đặc huấn, hai người các nàng là trẻ con vô tội mà!

Phong Chi Lôu thấy Tuyết Chi Lạc đưa cho mình một quả ớt, đầu mờ mịt:

- Người cho ta ớt làm gì? Còn là ớt đã vật đầu? - Không phải nói buổi chiều có đặc huấn sao? Chẳng lẽ liên quan đến quả ớt này?

- Người không nhìn ra điều gì sao? - Tuyết Chi Lạc bất đắc dĩ lắc đầu - Trẻ con không thể dạy! Người không phát hiện bên trong ớt rỗng sao?

- Vớ vẩn, người chưa từng nhìn thấy bên trong quả ớt sao! - Phong Chi Lôu khinh bỉ nhìn nàng một cái, điểm căn bản này mà cũng không biết.

Tuyết Chi Lạc thở dài một hơi thật sâu, lại nhìn Loạn Loạn và lão đại đang xem diễn, chỉ thấy các nàng dùng ánh mắt không hiểu gì nhìn mình. Hứ! Ta còn không phải đang vì Lôu đệ sao!

- Chọc ngón tay vào đi...

- Như vậy sao? - Phong Chi Lôu chọc ngón trỏ vào, chọc khắp trên dưới trái phải rồi lại duỗi ngón tay rút ra, đặt trước mũi người người - Khốn kiếp, một hương thơm của ớt!

- - Hoa Chi Phá không nói gì nhìn Phong Chi Lôu, đây là chuột bạch trong truyền thuyết sao?

-- Nguyệt Chi Loạn mặt run rẩy nhìn động tác Phong Chi Lôu, thật đáng khinh! Thì ra ớt cũng có thể có chuyện đáng khinh như vậy! Lạc Lạc, người thật cường đại! Sau này ta không bao giờ ăn ớt nữa!

Tuyết Chi Lạc cũng bị động tác bộc phát tự nhiên của Phong Chi Lôu làm kinh ngạc, đây là thiên phú sao!

- Người có cảm giác gì? - Tuyết Chi Lạc nhìn chăm chăm Phong Chi Lôu, chờ mong sự giác ngộ của nàng.

Phong Chi Lôu cau mày, nhìn biểu tình khác nhau của ba người, thần kinh, cái này thì cảm thấy cái gì?

- Xong việc muốn rửa tay - Phong Chi Lôu nghiêm túc gật đầu - Hương vị này rất quái lạ, ta không thích!

.....

Một đám quạ đen bay qua, có ba người đóng đá.

Phong Chi Lôu dùng ngón trỏ và ngón giữa chọc vào, nhanh nhẹn chọc lên xuống, rồi lại đổi tư thế cho ngón tay cái đi vào xoa xoa, thuận tiện

khều khều:

- Dù sao cũng đã làm hỏng, không nên lãng phí! Dùng ốt này tiêu độc cũng được, dù sao nơi này cũng không có xà phòng.

Lâu đệ, người còn có thể mạnh thêm một chút không?

Tuyệt Chi Lạc không nói gì giữa mặt kêu thấu trời, có loại năng lực gọi là thiên phú, vui mừng nhìn Phong Chi Lâu, cảm khái nói:

- Lâu đệ, người xuất sư!

Phong Chi Lâu a một tiếng, cũng không biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, chỉ thấy bị Tuyệt Chi Lạc ai oán đẩy ra ngoài, trong tay còn cầm quả ốt vừa bị ngón tay nàng dùng để 'tiêu độc'.

Shit! Con mẹ nó! Lãng phí thời gian của ta! Có bệnh!

TỨ CẦM THÚ VÀ TỨ HOA KHÔI

Phá Quân Tinh

dtv-ebook.com

Chương 58

Phong Chi Lâu trở lại phòng Vị Triều ngồi chờ Vị Triều, càng nghĩ càng cảm thấy không đúng, sao ta thấy hành vi của Lạc Lạc rất quỷ dị?

Khẳng định là có vấn đề!

Phong Chi Lâu tỉ mỉ suy nghĩ, đột nhiên mặt đen một cục, tên này... vô sỉ! Dâm dăng! Không biết xấu hổ!

Căn bản là nàng không suy nghĩ theo hướng đó, hơn nữa có người bình thường nào lại lấy ốt đi thử nghiệm chứ! Chuyện đó nàng cũng coi như thấy nhiều như đi chợ, nhưng cũng chỉ nghe nói đến dưa chuột và cà, không ngờ hôm nay lại vì một quả ốt mà biến thành chuột bạch! Nàng sao còn mặt mũi tự xưng là 'Cầm thú đệ nhất' nữa, bị kịch!

Phong Chi Lâu đều đã có ý nghĩ tự tử, nàng thế nào cũng không nghĩ đến chuyện thăng nhãi Tuyết Chi Lạc lại vô sỉ như vậy, đáng ngạc nhiên như vậy, mà bản thân nàng lại trở thành chuột bạch cho người kia thử nghiệm.

Chỉ có điều...phẩm vị cũng khá tinh tế, thật đúng là giống như đang làm chuyện đó vậy.

Phong Chi Lâu đột nhiên cảm thấy hành vi trước đó của mình đáng khinh ra sao, lần đầu tiên của mình lại là cho một Ốt tiểu thụ, nàng làm sao chịu nổi? Hành vi này thật sự là biến thái hết mức có thể.

Cường gian một quả ốt ~_

Phong Chi Lôu đang suy nghĩ thì không hiểu sao đột nhiên thấy khô nóng trong lòng, bèn rót một chén nước nuốt xuống.

Nếu kia không phải là quả ớt mà là Vị Triều thì thật tốt biết bao!

Nhìn quanh khuê phòng của Vị Triều, hương khí như có như không thấm vào tận trong lòng Phong Chi Lôu, rung động trong lòng càng thêm mãnh liệt.

Phong Chi Lôu lắc đầu, muốn đem ý niệm đen tối trong đầu đá văng ra thì lại nhớ tới quả ớt kia, cảm giác khi đó... không đủ từ ngữ để diễn tả được. (Thánh Ớt: Vì sao người còn nhớ tới ta? Người cường gian ta một lần chưa đủ hay sao, còn muốn lần thứ hai sao!)

Nàng cũng đang ở thời kì sức khỏe thịnh vượng, vốn không định khắc sâu chuyện hôm nay, nhưng 'bài học ớt' mà Tuyết Chi Lạc dạy cho nàng lại như mở một cánh cửa lớn vốn là điều cấm kỵ, cảm giác kia với lúc xem AV rất khác nhau, khắc sâu càng mạnh hơn, dù sao kia cũng là tự mình trải nghiệm.

Hơn nữa bây giờ còn ở trong phòng Vị Triều, sao có thể không suy nghĩ kỳ quái?

Nhưng mà chỉ cần nhớ tới quả ớt đáng chết thì nàng lập tức thấy tức giận mà không có chỗ phát tiết, trực tiếp cầm chén trà trên tay ném về phía cửa chính.

Mẹ nó! Là lần đầu tiên! Lại là cho rau dưa!

- Người lại phát điên gì ở đây? - Vị Triều cau mày, vừa nãy thiếu chút nữa bị chén trà đập phải, cũng may là tay mắt lạnh lẽo, nếu để bị thương thì nàng xuất môn kiểu gì? Tựa hồ cảm thấy ngữ khí của mình hơi quá nghiêm khắc bèn nói tiếp - Chén trà này trọc giận người?

Từ sau khi Phong Chi Lôu vào ở trong tiểu viện của Vị Triều thì Vị Triều đối với hành động của Phong Chi Lôu ở trong phòng mình cũng đành cam chịu, cơ bản thì phòng nàng chính là nơi Phong Chi Lôu thường đến nhất. Đương nhiên, ngoại trừ lúc ngủ.

Nàng đối với Phong Chi Lôu cũng không còn lạnh lùng như lúc đầu, càng không keo kiệt lời nói.

Có lẽ đây mới là bản tính của Vị Triều.

Phong Chi Lôu không ngờ tùy tiện ném một chén trà mà suýt trúng Vị Triều, nếu vừa nãy nàng đem ghế ném thì có phải Vị Triều sẽ bay lên cao rồi đáp xuống đất không?

Chỉ có điều...vì sao Vị Triều trong mắt nàng lại biến thành quả ớt! (☉ ○ ☉)

Phong Chi Lôu nhìn thấy một quả ớt lớn đi về phía mình, đem chén trà không chút tổn hao đặt lên bàn, sau đó cúi thấp người nói với mình:

- Làm sao vậy? Không thoải mái? - Vị Triều chưa từng thấy Phong Chi Lôu thất thố như vậy bao giờ, sắc mặt cũng không bình thường, hơi ửng đỏ, trong lòng cũng có chút lo lắng, ngữ khí ôn hòa đi rất nhiều.

- Không..... Không sao..... - Phong Chi Lôu cảm thấy tinh thần mình không bình thường, ngón trỏ tự động run rẩy lên tục.

Trời ạ! Lần này ta bị Tuyết Chi Lạc hại chết!

Phong Chi Lôu như thế nghe thấy được tiếng tim mình dùng lực nhảy lên, càng ngày càng rõ, hô hấp cũng có chút không bình thường, trên mặt ửng hồng quái dị, vô thức nuốt nước miếng, cả người nóng lợi hại, lý trí cũng như sắp đi xa. Dùng sức lắc lắc đầu, cả người quay mòng mòng, nhưng thân nhiệt càng nóng thêm.

- Vị Triều, người có cảm thấy nóng không? - Nói xong những lời này thì Phong Chi Lôu đã mồ hôi đầm đìa, kì quái, sao nàng lại nóng như vậy? Vừa này còn không cảm thấy gì!

Vị Triều nhìn thấy bộ dạng của Phong Chi Lôu đã cảm thấy có gì đó không đúng, giờ nghe nàng hỏi như vậy thì trong lòng không khỏi rùng mình, tay nắm lấy cánh tay Phong Chi Lôu:

- Người có chạm qua thứ gì hay không?

- Thứ gì hả? Ta có uống một chén trà - Phong Chi Lôu chỉ cảm thấy tay Vị Triều lạnh lạnh, đang muốn đưa tay ra nắm thì Vị Triều đột nhiên buông tay ra, cầm lấy ấm trà trên bàn, xốc lên xem xét, hình như không phát hiện cái gì, sau lại lấy ra từ túi áo một mảnh giấy màu vàng rồi ném vào trong nước trà, mảnh giấy kia chậm rãi chuyển dần thành màu đỏ thẫm.

Sắc mặt Vị Triều nhìn Phong Chi Lôu cũng dần trở nên khó coi, nhìn mảnh giấy màu đỏ kia mà nàng tức giận trong lòng - Du Lăng! Thù này không báo ta thề không làm người!

Vị Triều nhớ tới có lần Du Lăng hỏi mình muốn thứ thuốc gì đó thì lại khóc không ra nước mắt, cảm giác nhấc lên tảng đá đánh rơi xuống chân mình chính là cảm giác này.

- Người trúng độc... - Mặt Vị Triều đỏ lên, lúc nói ra lời này cũng hơi nhăn nhó.

Phong Chi Lôu thanh tỉnh lại ba phần:

- Độc gì? - Tuy rằng vẫn cảm thấy rất nóng nhưng lý trí đã thanh tỉnh hơn không ít.

Vị Triều nghiêng đầu qua một bên:

- Xuân được thôi. Người nhanh đi ngâm nước lạnh, sau khoảng hai ba canh giờ sẽ hết - Tuy rằng nàng cũng đã nhìn qua quyển sách mà Niệm Khanh đưa cho, nhưng mà thực tế...tạm thời nàng còn chưa chuẩn bị tâm lý. Nói đến đây, nếu như vậy thì nàng có cảm giác quá nhanh.

Phong Chi Lôu thiếu chút nữa bị chết đuối bởi nước miếng của chính mình - Mẹ nó, không phải ta chỉ uống một ly trà thôi sao, trúng thưởng rồi? Chỉ có điều...thật sự nóng quá đi!

Ngẫm lại thái độ của Vị Triều thì Phong Chi Lôu lại cảm thấy rất khó chịu, rất không cam lòng - Ta đã như vậy mà người còn lạnh nhạt như thế? Có làm không! Không phải nên sống chết lôi kéo tay ta, nói muốn dùng thân để giải độc cho ta sao? Dựa theo kịch tình thì như vậy mới là vương đạo. Nay lại bảo ta đi ngâm nước lạnh?

Phong Chi Lôu khó chịu trong lòng, cộng thêm tác động của thuốc mà càng ngày càng thấy không khoẻ, nụ cười cũng dần dần có điểm thay đổi ý nghĩa:

- Vị Triều, người thật sự nhẫn tâm như vậy sao? - Hai tay ôm eo nhỏ của Vị Triều, đầu tựa vào bả vai nàng, thối khí nóng từ miệng vào vành tai nàng.

Quả nhiên thủ đoạn AV không phải là vô dụng! Cảm giác được thân người Vị Triều quả nhiên cứng ngắc ở trong lòng mình, Phong Chi Lôu càng hưng phấn tợn, người cũng càng ngày càng nóng:

- Bằng không chúng ta... - Chưa nói xong đã cảm thấy đau tức trước ngực, cả người ngã xuống giường - Hự!... Người làm gì thế! - Cho dù không OOX cũng không cần phải nặng tay như vậy chứ?

Một khuỷu tay của Vị Triều chèn chặt không cho Phong Chi Lôu thoát ra, nàng cúi đầu nên không nhìn thấy biểu hiện trên mặt, nhưng mà hai nắm tay gắt gao kia đã minh chứng cho cơn phần nộ của nàng.

- Người hỏi ta làm gì? - Ngắc đầu, cười lạnh lùng - Người lại muốn gì đây! - Lại dám dùng sức mạnh với mình?

Phong Chi Lâu lại thanh tỉnh thêm vài phần, trên lưng đã ra không ít mồ hôi lạnh, cách xử lý tình huống của Vị Triều rất không bình thường!

- Ha ha, ta nên đi tắm nước lạnh - Nói xong muốn đứng lên.

- Người còn định đi sao? - Vị Triều híp mắt, khóe miệng nhếch lên, thản nhiên nhìn nàng rồi cười.

Cho nàng ta vài màu nhuộm vải, nàng ta đã muốn mở phường nhuộm, thực cho rằng nàng sẽ để im sao?

TÚ CẦM THÚ VÀ TÚ HOA KHÔI

Phá Quân Tinh

dtv-ebook.com

Chương 59

- Sao Lâu đệ còn chưa đến? - Nguyệt Chi Loạn tựa vào bàn đá - Không phải nói lúc nhàn hạ sẽ nói chuyện với nhau sao?

Hoa Chi Phá cầm lấy cái đĩa rồi ném vào miệng một khối điểm tâm:

- Buổi sáng hôm nay ta đến phòng nàng ta cũng không thấy nàng ta đâu, ai biết nàng ta chạy đi đâu.

Tuyết Chi Lạc bắt chéo hai chân, tựa lưng lên cột đình:

- Ngoài chỗ Vị Triều nhà nàng thì nàng còn có thể đi đâu?

- Tên đồng tính không có nhân tính, chúng ta còn định đi dạo cùng nhau, thật là - Nguyệt Chi Loạn bĩu môi, cũng ném một khối điểm tâm to vào miệng - Khà khà, người nói xem, có thể nào đem qua hai người các nàng làm chuyện kia rồi không?

Hoa Chi Phá lờm Nguyệt Chi Loạn một cái:

- Người nói xem, thân hình phẳng lì kia của Lâu đệ, có thể sao?

- Không nhanh như vậy - Tuyết Chi Lạc tay chống cằm - Vị Triều không phải là người nóng vội.

- Vị Triều không phải không có nghĩa là Lâu đệ cũng không phải, Lâu đệ mà cầm thú lên thì cũng rất cầm thú - Nguyệt Chi Loạn biện giải thay Phong Chi Lâu - Huống hồ ngày hôm qua còn xem nhiều AV như vậy, Lâu

đệ nhất định xuân tâm nhộn nhạo, không thể tự chủ! - Nói xong còn cười cười ái muội.

- Ta thấy người đang nói chính mình phải không? - Tuyết Chi Lạc châm chọc.

Nguyệt Chi Loạn hừ lạnh một tiếng không có trả lời.

- Này này, đừng nói nữa, các người nhìn ở đó... - Hoa Chi Phá hai mắt phát sang, chỉ tay vào sân tiểu viện của Vị Triều - Giờ này Lâu đệ lại đi ra từ đó, bước đi loạn choạng, hai mắt vô thần, buồn bã ỉu xìu - Quay đầu nhìn hai người đang kinh ngạc - Có lẽ nào?

Tuyết Chi Lạc vươn cổ:

- Lâu đệ sẽ không thất thân chứ?

- Chẳng lẽ bị Vị Triều đẩy lại? - Nguyệt Chi Loạn nháy dựng lên - Quả nhiên là như thế mà! Ta biết mà, Lâu đệ sao công nổi Vị Triều!

Ba người nhìn lẫn nhau, chẳng lẽ họ còn chưa nghĩ đến thì Phong Chi Lâu đã bị như vậy? Ôm tâm lý kích động với mục đích xem kịch vui, ba người nóng lòng đợi Phong Chi Lâu đi tới.

Phong Chi Lâu chỉ cảm thấy cả người không chút sức lực như say rượu, đi đường cũng lâng lâng. Nếu không phải hôm nay có hẹn với mấy cầm thú kia thì giờ nàng vẫn còn ngủ trong phòng Vị Triều rồi!

Mệt mỏi quá! Người mệt muốn chết! Quả thực là kiệt sức cả về thể xác và tinh thần. Nhớ tới chuyện đêm qua, quả thực có thể coi là gặp phải ác mộng. Thật không thể ngờ được, Vị Triều lại đối xử với nàng như vậy! Quả thực buồn cười! Thật sự là một đêm nghĩ lại mà kinh.

=====

- Người còn định đi sao? - Vị Triều nói một câu đã trực tiếp nhốt Phong Chi Lôu vào mười tám tầng Địa Ngục - Chẳng lẽ mình nhìn nhầm người? Vị Triều sao lại thú tính đầy mình, muốn tấn công mình như thế?

Nhìn Vị Triều chậm rãi đi tới, Phong Chi Lôu chỉ cảm thấy mình cách cái chết không còn xa.

Lần đầu tiên làm thụ, về sau còn có cơ hội công sao? Không phải nàng không muốn làm thụ, không phải nàng không muốn đưa bản thân cho Vị Triều, chẳng qua bình thường địa vị công thụ đều được quyết định từ lần đầu OOXX, thi thoảng làm thụ cũng được, nhưng làm công mới là vương đạo! (Tác giả: Kỳ thật hiện tại lưu hành hồ công...)

Cổ tay Phong Chi Lôu bị Vị Triều nắm lấy dễ dàng, cánh tay nhỏ bé kia lại truyền đến lực đạo không thể phản kháng. Đây là sự khác nhau giữa người tập võ và người thường, Phong Chi Lôu khóc không ra nước mắt, nói chuyện cũng run lấy bầy:

- Vị Triều, người..... người muốn làm gì? - Cái gì mà dục hỏa đốt thân! Đã bị dọa chạy mất một nửa luôn rồi! Tuy rằng thân thể vẫn rất không thoải mái, rất nóng bức, nhưng đúng là vẫn có thể khống chế được.

- Làm gì? Hừ! - Vị Triều cũng không nói lời nào, điểm vài huyệt đạo trên người Phong Chi Lôu, sau đó đứng dậy đi ra ngoài.

⊙~⊙ Cứ thế quảng ta ở trong này?

Không lâu sau thấy Tiểu Hồng từ bên ngoài đi vào khiêng theo một cái đục dững (thùng gỗ chuyên để tắm), sau đó lại chạy thêm mấy chuyển ra ngoài rồi quay lại thêm nước vào trong thùng, sau khi xong việc, lúc đi ra ngoài còn nhìn Phong Chi Lôu đang nằm ở trên giường mà lộ ra một nụ

cười ái muội, không nói một lời rồi đi ra. Dựa theo tính tình thường ngày của Tiểu Hồng, nếu đối tượng là Phong Chi Lôu thì sao có thể hòa bình như vậy?

Quả nhiên Vị Triều đi rồi quay lại, nhìn thấy đục dững đã đầy nước thì vừa lòng gật đầu, sau đó trực tiếp nâng Phong Chi Lôu dậy, để người kia tựa nửa người vào lòng mình, tay cởi đai lưng của nàng.

Phong Chi Lôu đáng thương không thể động đậy cũng không thể nói, chỉ có thể trừng lớn mắt sống chết nhìn Vị Triều, vẻ mặt ta-muốn-làm-thịt-người. Chẳng qua theo từng lớp quần áo trên người bong ra thì biểu cảm trên mặt Phong Chi Lôu cũng càng ngày càng mất tự nhiên, màu đỏ trở thành xu hướng, cuối cùng đành nhắm mắt lại, vẻ mặt người-muốn-làm-gì-thì-làm.

Huhu, ta không muốn đâu! Rất không khí phách! - Cho dù trong lòng Phong Chi Lôu không muốn một chút nào, nhưng thần trí cũng dần dần trở nên mơ hồ, cắn chặt môi không nói. Cảm thấy người chột lạnh, Phong Chi Lôu tự động mở mắt, thiếu chút nữa chết vì xấu hổ.

Vị Triều đã cởi hết quần áo của nàng, còn nhìn lướt qua đánh giá tỉ mỉ, cuối cùng mắt dừng lại nhìn thẳng vào mắt Phong Chi Lôu:

- Sao vậy, người nghĩ rằng ta và người sẽ làm gì? Cùng nhau lên giường sao?

Chẳng lẽ không đúng? - Phong Chi Lôu.

Vị Triều nhìn bộ dạng thẹn thùng của Phong Chi Lôu thì trong lòng cũng hơi nóng, chẳng qua nếu làm chuyện này dưới tác dụng của xuân dược thì nàng rất khinh thường.

- Người cảm thấy dáng người của người có thể khiến ta xúc động đến mức cùng người làm chuyện đó sao? - Vị Triều không nói thì thôi, nói câu

nào thì câu ấy nổi tiếng, lời này thật... độc! Đáng người Phong Chi Lâu không tồi tệ đến mức này chứ? Tuy rằng không thể nói có hứng thú rõ ngoài mặt, nhưng cũng không đến mức khiến người ta không có nổi một tia thú tính chứ?

Trào máu! Sét mau đánh chết nữ nhân vừa nói những lời này cho ta! - Phong Chi Lâu lần đầu tiên biết đến một Vị Triều nói lời ác độc, chỉ có điều nàng thật không thể vui vẻ nổi. Rất rõ ràng là băng sơn đã hòa tan, chẳng qua bên trong hình như không phải là lửa nóng mà là phúc hắc.

Đưa Phong Chi Lâu vào dục dũng xong, Vị Triều thở dài nhẹ nhõm một cái, cũng không dám giả trang trấn định trở lại, nàng sợ sẽ bị tẩu hỏa nhập ma mất.

Trước kia Vị Triều đã xem cho nhiều nữ bệnh nhân, nhìn toàn thân cũng không ít, nhưng đều không có loại rung động này, còn Phong Chi Lâu thế nhưng lại làm cho trái tim nàng như gặp phải một cuộc khảo nghiệm. Nếu không che dấu tốt thì có lẽ thật sự sẽ khiến Phong Chi Lâu cho rằng nàng là kẻ háo sắc.

- Người ở bên trong ngâm đến sáng ngày mai, không hơn không kém là có thể giải hết tác dụng của thuốc - Vị Triều tựa hồ đang giải thích - Tối hôm nay cứ ngủ ở bên trong đi - Nói xong không nhìn Phong Chi Lâu nữa mà nằm trên giường nghỉ ngơi.

Vì thế trong một buổi tối tốt đẹp và trong khuê phòng của Vị Triều, Phong Chi Lâu ngồi trong dục dũng nửa mê nửa tỉnh, trên giường là bóng hình của Vị Triều khiến Phong Chi Lâu tự kỉ ở trong nước lạnh.

Kết quả bởi vì ngâm nước lạnh lâu như vậy nên lẽ tự nhiên là Phong Chi Lâu bị cảm, sau khi Vị Triều phát hiện thì Phong Chi Lâu được lên ngủ trên giường của Vị Triều. Đáng tiếc Vị Triều đã dậy ngay sau đó.

Đem nguyên nhân, quá trình, kết quả sự việc nói đại khái cho ba người kia nghe, rốt cuộc Phong Chi Lâu đã không còn chút tinh thần chơi bởi gì nữa.

- Lâu đệ đáng thương - Hoa Chi Phá đồng cảm nhìn Phong Chi Lâu một cái, chỉ được xem không được ăn là chuyện bi thảm biết chừng nào!

- Chuyện cũ nghĩ lại mà kinh - Tuyết Chi Lạc lắc lắc đầu, xem ra khí lực của Lâu đệ không đủ rồi.

- Muốn nhìn xa vạn dặm, lên thêm một tầng lầu (Trích 'Đăng Quán Tước lâu' - Vương Chi Hoán). Muốn đẩy ngã Vị Triều nhà người, chỉ một tầng lầu là có thể giải quyết sao? - Nguyệt Chi Loạn không biết nên trầm trồ khen ngợi Vị Triều hay nên đồng cảm rớt nước mắt vì Lâu đệ.

Cho nên sự thật là...đẩy ngã gì đó đều là mây bay. Chơi đùa cùng Nước Lạnh muội muội mới là thật.

TỨ CẦM THÚ VÀ TỨ HOA KHÔI

Phá Quân Tinh

dtv-ebook.com

Chương 60

Ba người Hoa Chi Phá, Tuyết Chi Lạc, Nguyệt Chi Loạn bỏ qua Phong Chi Lôu, công khai ra ngoài đi dạo phố. Ai bảo Lôu đệ chỉ nhớ mỗi Vị Triều? Đáng đời! Chưa bị ăn thật sự đã là quá may.

Ba người đi một chút lại dừng lại, nhìn bên này một cái xem bên kia một cái, phi thường thích thú. Sau đó tách nhau ra đi tiếp, thời gian có hạn, vẫn nên tự mình tìm cái mình thích nhất thôi. Cuộc sống chỉ có như thế thôi!

Hiện tại, các nàng cơ bản thuộc dạng vô công rồi nghề ở Điêu Lan Thủy Tạ Lôu, cũng không biết có phải mọi người loáng thoáng nhận ra các nàng là phân mèo (ám chỉ những bí mật xấu xa, vô đạo đức của người nào đó) của tứ đại hoa khôi, dù sao hiện tại các nàng sống mà không cần làm.

Tứ hoa khôi cũng mở một mắt nhắm một mắt, coi như nuôi bốn người rảnh rỗi, chỉ cần bốn người đừng quá điên là được, yêu cầu đối với tứ chích cầm thú này thật sự không lớn. (Tác giả: Điển hình của được bao nuôi.)

Nguyệt Chi Loạn ghé vào tiệm trang sức, chẳng qua thứ gì ở nơi này cũng đắt tiền muốn chết, thật sự không thích hợp cho nàng mua. Quên đi, vẫn nên mua quán ven đường thôi, tuy rằng chưa chắc là hàng thật nhưng rất giống thật, loại này vẫn thích hợp hơn với túi tiền của nàng. Ly Tuyết thì mặt hàng nào mà không có? Mình có tâm là được rồi. Chờ sau này buôn bán kiếm lời được núi vàng núi bạc thì ta mua hàng thật sau.

Hướng đến một quầy bán hàng rong bên kia đường, không bao lâu sau lập tức nhìn trúng một cây trầm ngọc màu trắng và một cây trầm gỗ.

- Lão bản, hai cái này bao nhiêu tiền?

- Ngọc năm lượng, gỗ một lượng, tuyệt đối không giả, thích mua thì mua

- Nam tử trung niên ngáp một cái nhìn Nguyệt Chi Loạn, lười biếng nói.

Nguyệt Chi Loạn lần đầu tiên gặp phải chủ quầy bán hàng rong trâu bò như vậy ở cổ đại, lập tức hơi ngậy người.

- Không mua thì đi chỗ khác, đừng cản trở chuyện kinh doanh của ta, khốn thật! - Tựa vào tường híp mắt buồn ngủ.

Cuối cùng Nguyệt Chi Loạn vẫn dùng một lượng mua trầm gỗ, lúc sắp đi còn không quên hỏi một câu:

- Lão bản, tên người là gì? - Lại kêu ngạo như vậy!

- Phó Vân.

Quả nhiên, cái gì đều là phù vân (mây bay)!

Ngay tại thời điểm lòng Nguyệt Chi Loạn nảy sinh cách mặc cả thì từ phía sau truyền đến tiếng vó ngựa cấp tốc.

- Mau tránh ra...

Nguyệt Chi Loạn còn chưa thấy rõ chuyện gì thì một bên người đã bị va phải, cả người ngã mạnh xuống đất, đau đến thiếu chút nữa không nhắc hông lên được.

- Dân đen lớn mật, người đi đường thế nào vậy, dám làm ngựa của ta sợ hãi! - Đang nói chuyện là một thiếu nữ mười tám mười chín tuổi, gương mặt thu hút, da trắng như tuyết, đôi mắt sáng ngời rất có thần, tròng mắt nhìn Nguyệt Chi Loạn nằm trên mặt đất.

- Tiểu thư, bỏ đi, ta thấy người này cũng không phải cố ý - Một con ngựa khác với một nữ tử giống như vậy ngồi trên, chẳng qua nhìn quần áo và lời nói của nàng thì rất có thể là thuộc hạ của thiếu nữ kia. Ước chừng khoảng hai mươi mốt hai mươi hai tuổi, không quá đẹp nhưng cũng không khiến người ta thấy phát quay đi, quan trọng nhất là phía sau lưng nàng đeo một cây côn khiến người ta có cảm giác rất quái dị.

Thiếu nữ mặt lạnh nhìn nữ tử phía sau một cái, hừ lạnh một tiếng:

- Xem như người gặp may! Đi! - Roi ngựa vung lên, không nhìn Nguyệt Chi Loạn nữa mà đi về phía trước.

Nữ tử phía sau âm thầm thở dài, ném một đĩnh vàng lên người Nguyệt Chi Loạn, theo sát phía sau thiếu nữ kia, vội vàng giục ngựa chồm lên chạy nhanh.

Khốn nạn! Cho rằng lão tử là ăn mày? - Nguyệt Chi Loạn tức giận nói không ra lời, ngực đau đến ngay cả nói cũng không được, chẳng qua tay vẫn gắt gao túm nhanh lấy đĩnh vàng kia, chắc khoảng mười lượng...

Nhưng mà nữ tiện nhân kia dám mắng ta là dân đen, thật sự là chuyện cười! Còn nói ta làm ngựa của nàng ta sợ hãi? Trời đất chứng giám, trên lưng ta không hề vẽ Phượng tử để có thể kinh động đến con ngựa kia!

Nguyệt Chi Loạn càng nghĩ càng sinh khí, càng sinh khí càng ghen khuấy, ngoài Ly Tuyệt thì nàng đã từng sợ ai khác? Hôm nay lại bị một tiểu nữu chế ngạo như vậy, nàng sao có thể gặp mặt người khác nữa đây? Cũng may là lão đại, Lạc Lạc, Lâu nhi không ở đây, nếu không nàng thật sự không còn mặt mũi nào nhìn Giang Đông phụ lão (nơi Hạng Vũ chiêu binh lúc khởi nghiệp).

Cố nén đau nhức đứng lên, Nguyệt Chi Loạn cũng không tiếp tục tự hành hạ tâm trạng, đi từng bước tiêu sái trở về. Chẳng qua khi nhìn thấy hai

con ngựa kia ở cửa Điều Lan Thuỷ Tạ Lâu thì trong lòng nộ khí xung thiên. Nguyệt Chi Loạn kéo một tạp dịch qua một bên hỏi:

- Vừa nãy có hai nữ nhân tiến vào phải không?

- Nhân lực của Loạn ca thật tốt, hai người này đều là mỹ nữ! Nhưng lại quen biết với Ly Tuyết cô nương, hiện tại đang ở trong viện của Ly Tuyết cô nương - Làm một tạp dịch thì phải học cách đoán ý qua giọng điệu và nét mặt, hơn nữa tứ đại cầm thú này nổi danh xấu tính ở Điều Lan Thuỷ Tạ Lâu. Nghe nói đắc tội với tứ đại hoa khôi thì cùng lắm là bị đuổi ra khỏi cửa, còn nếu đắc tội với tứ đại cầm thú thì sẽ không phải sẽ chỉ đơn giản là bị đuổi ra khỏi cửa! Quả thực là sống không bằng chết!

Nguyệt Chi Loạn trợn ngược mắt, quen biết với Ly Tuyết? Ôn nhu người người đều biết như Ly Tuyết nhà nàng sao có thể quen biết một thiếu nữ thô bạo không phân rõ phải trái như vậy? Nàng phải nhanh chân đến xem, không để tiểu nữu kia khi dễ Ly Tuyết nhà nàng mới được.

Hạ quyết tâm xong Nguyệt Chi Loạn lập tức bước nhanh về hướng tiểu viện của Ly Tuyết, nàng muốn nói cho Ly Tuyết biết tiểu nữu kia rất ác! Hiện tại ngực nàng còn âm ỉ đau đây! Cũng coi như mạng nàng lớn, nếu vó ngựa kia mà dừng ở trên người thì liệu còn có đường sống không! Nàng cũng không hy vọng qua kiếp sau cùng làm bạn với Lâu đệ (ý nói ngực lép như Lâu).

Nguyệt Chi Loạn liếc mắt một cái lập tức nhận ra nữ tử đang canh giữ ngoài cửa tiểu viện của Ly Tuyết, đây không phải là nữ tử cho nàng vàng sao? Vẫn là có chút hảo cảm, tối thiểu còn đền tiền, còn thiếu nữ kia coi như hết, bộ dạng kiêu ngạo kia thật là!

- Là người? - Nhìn thấy Nguyệt Chi Loạn bình yên vô sự xuất hiện trước mặt mình, trong lòng nữ tử cũng thở dài nhẹ nhõm một cái, chỉ sợ Nạp Lan

tiểu thư va phải người đến mức xảy ra chuyện, cuối cùng cũng không việc gì.

- Không là ta thì sao? Còn muốn cảm ơn cô nương vì vừa rồi ngăn cản tiểu nữ kia, nếu không ta thực sự đã bị nàng dùng vó ngựa giẫm chết - Nguyệt Chi Loạn nói tiếng cảm tạ rồi định đi vào.

- Xin lỗi, người không thể vào - Nữ tử lấy tay ngăn Nguyệt Chi Loạn lại, nhú mày nói.

Nguyệt Chi Loạn sửng sốt, nàng vào tiểu viện của Ly Tuyết mà còn có người dám ngăn trở? Ngay cả Ly Tuyết cũng làm như không phát hiện hành vi này của nàng, người này có ý gì?

- Người dựa vào cái gì mà không cho ta vào? - Sắc mặt Nguyệt Chi Loạn có chút khó coi, nụ cười cũng có ý tứ hàm xúc hơn rất nhiều.

- Tiểu thư nhà ta đang ở bên trong nói chuyện cùng thiếu tiểu thư, người không phận sự miễn vào.

Nguyệt Chi Loạn hận nghiến răng, nhìn cây côn sau lưng nữ tử thì biết là người tập võ, nếu mọi người đều không có võ công thì tự nhiên sẽ không là trở ngại, vấn đề là mình không có mà nàng có. Gặp hội có võ thì mình chỉ có thể cúi thấp đầu, đây cũng là nguyên nhân vì sao vừa nãy mới không có biện pháp chống lại tiểu nữ kia.

Người không cho vào thì ta sẽ không vào, hiển nhiên điều này không phù hợp với nguyên tắc làm người của Nguyệt Chi Loạn.

- Tiểu Tuyết nhi.... cứu mạng... - Nguyệt Chi Loạn hai tay khum trước miệng, lớn tiếng hét lên.

Nữ tử hết sức sửng sốt, lần đầu tiên nàng gặp phải dạng mặt dày vô lại như vậy, trong lúc nhất thời cũng không biết nên làm gì cho phải.

Cửa cách một tiếng rồi bị đẩy mạnh, lộ ra một khuôn mặt nô khí xung thiên:

- Người nào không biết sống chết ở bên ngoài rống loạn gọi bậy? Hắc, người làm ăn kiểu gì thế! Ngăn một người cũng không ngăn được, nuôi người uống phí rồi? - Tiểu hạt tiêu xanh mặt, lúc nhìn thấy Nguyệt Chi Loạn thì thiếu chút nữa giơ chân lên - Dân đen lớn mặt, thì ra là người đến quấy rối! Hắc, giết hẳn cho ta!

- Tiểu thư... - Sắc mặt của Hắc cũng không thể nào tốt được, hiển nhiên là đối với thiếu nữ này cũng hết cách.

- Sao? Lá gan càng ngày càng lớn, không nghe lệnh của ta? Một khi đã như vậy, người rút cho ta! - Thiếu nữ càng nói càng giận, nàng lại bị một tên vô lại khi dễ đến tận cùng, buồn cười.

- Nạp Lan Lê Lạc! Người quậy đủ chưa! - Ly Tuyết đi ra từ trong phòng, nhìn chăm chăm thiếu nữ, lạnh lùng nói - Chỗ này của ta nhỏ, không chứa nổi người, về sau người chớ đến đây nữa, để dân đen như chúng ta khỏi làm bẩn mắt của người!

Lúc nghe thấy Nạp Lan Lê Lạc mắng Nguyệt Chi Loạn là dân đen, Ly Tuyết theo bản năng cảm thấy lỗ tai rất không thoải mái, cho dù Nguyệt Chi Loạn khiến nàng khó chịu đến mức nào thì nàng cũng chưa từng mắng nàng ta như vậy, dựa vào cái gì để cho người khác mắng như thế?

- Tỷ tỷ... - Nạp Lan Lê Lạc vừa nghe xong thì cuống cuồng, hốc mắt đỏ lên, cổ nén không khóc ra tiếng, chỉ có ánh mắt đăm đăm đáng yêu gắt gao nhìn Ly Tuyết.

"Tỷ tỷ"? Nguyệt Chi Loạn nhìn chăm chăm hai người, sao nàng vẫn chưa nhìn ra có điểm nào giống nhau? Ly Tuyết và người này rốt cuộc có quan hệ gì?

TỬ CẦM THÚ VÀ TỬ HOA KHÔI

Phá Quân Tinh

dtv-ebook.com

Chương 61

Một tiếng tử tử của Nạp Lan Lê Lạc làm cho Ly Tuyết hơi đổi thần sắc như thể có cái gì sắp xuất hiện nhưng vẻ mặt nàng lại chậm rãi dịu xuống, chỉ có điều thái độ của nàng đối với chuyện Nạp Lan Lê Lạc tới nơi này tìm mình thì vẫn như trước.

"Tử tử"? Ly Tuyết chỉ lắc đầu cười cười đối với cách xưng hô này, không biết nên nói gì.

Nạp Lan Lê Lạc tròn tròn mắt quật cường nhìn Ly Tuyết, khịt khịt mũi nói:

- Vì sao phải đi? Nếu không có lão nhân nói cho ta biết chuyện của tử tử thì ta sẽ không bao giờ biết! Cho dù không có chỗ nào để đi cũng có thể đến kinh thành tìm ta, vì sao lại ở loại nơi như thế này mà đợi?

Ly Tuyết thầm thở dài một cái, làm sao nàng dám đi tìm Nạp Lan Lê Lạc? Tâm tư thầm kín của Nạp Lan Lê Lạc đối với mình, nàng sớm đã biết rõ trong lòng, những năm hồn nhiên tốt đẹp thừa đó...

Nói về quan hệ giữa hai người thì không thể không đề cập tới mẫu thân của Ly Tuyết.

Mẫu thân của Ly Tuyết khuê danh là Nạp Lan Linh Vân, bà có một đệ đệ tên là Nạp Lan Phạn, mà Nạp Lan Lê Lạc chính là con gái độc nhất của Nạp Lan Phạn.

Cha mẹ của Nạp Lan Linh Vân và Nạp Lan Phạn chết sớm, có thể nói, Nạp Lan Linh Vân đã một tay nuôi lớn đệ đệ từ nhỏ, vì thế nên tình cảm tỷ đệ giữa hai người đặc biệt tốt.

Nạp Lan Phạn vì không muốn tỷ tỷ làm lưng khổ sở nữa mà nghĩa vô phần cố đi tòng quân, lương lính mỗi tháng đại đa số đều đưa cho tỷ tỷ, bản thân hẳn không giữ một hoa một văn tiền nào. Sau đó phương Bắc xảy ra chiến sự, Nạp Lan Phạn từ một tiểu binh lên làm Thiên Hộ, Vạn Hộ, đến nay là Trấn Quốc tướng quân.

Tiên hoàng tứ hôn cho Nạp Lan Phạn, đem gả bào muội An Bình công chúa của mình cho hắn. Trong lúc nhất thời, Nạp Lan Phạn nổi tiếng nhất nước.

Nhưng ngay cả lúc này hắn cũng không quên tỷ tỷ của mình, hắn đưa Nạp Lan Linh Vân đến quý phủ của mình, vì lúc đó Nạp Lan Linh Vân đã qua tuổi hoa tín miên hoa (tuổi đã chín chắn, 24 tuổi) nên không còn nam tử tới cửa cầu hôn nữa.

Nạp Lan Linh Vân vốn đã không còn hy vọng gì, cuộc đời này nhìn thấy đệ đệ đạt thành tựu như vậy đã quá đủ cho nàng, cho dù có chết cũng không hổ thẹn với cha mẹ. Nhưng thật không ngờ nàng lại gặp thiếu chủ đương thời của Đường Môn, Đường Ngạo Phong.

Đường Môn tuy rằng là tổ chức trong giang hồ nhưng có triều đình chống lưng vì đây là nơi cung cấp binh khí, áo giáp, thậm chí có cả một số ám khí, cơ quan cực đặc biệt. Lúc ấy Đường Ngạo Phong vì công việc mà đi gặp Nạp Lan Phạn, không ngờ lại gặp Nạp Lan Linh Vân ở trong phủ đệ của Nạp Lan Phạn, trong lúc nhất thời phi thường kinh ngạc mà ngây ngốc tại chỗ.

Nạp Lan Linh Vân cũng bị nam tử trước mặt làm cho hoảng sợ, nhưng nàng đã không còn là thiếu nữ tuổi xuân, biết Đường Ngạo Phong tới gặp

đệ đệ mình nên dẫn người kia đi vào theo.

Chuyện vốn không có gì nhưng Nạp Lan Linh Vân lại không biết Đường Ngạo Phong bắt đầu hứng thú với nàng.

Đường Ngạo Phong, người này giống như tên của mình, cao ngạo lạnh lùng, tuy rằng đã qua tuổi lập gia đình (30 tuổi) nhưng vẫn chưa từng cưới vợ, không ngờ lại đối với độc nhất Nạp Lan Linh Vân mà xuất hiện lòng ái mộ.

Đường Ngạo Phong dùng hết tâm tư, cuối cùng cũng ôm được mỹ nhân về nhà.

Sự tình đến đây thì sẽ là một kết thúc rất hạnh phúc, chỉ có điều thế sự luôn vô thường.

Nạp Lan Linh Vân quả thật là một nữ nhân tốt hiếm có, Đường Ngạo Phong vì nàng mà thay đổi rất nhiều, hai người phi thường ân ái, luôn dính chặt lấy nhau khi ra ngoài. Sau đó Nạp Lan Linh Vân mang thai, đứa nhỏ đó chính là Ly Tuyết, hoặc chính là Đường Vân Ly.

Y thuật cổ đại rất lạc hậu, bởi vì nửa đời trước làm lụng vất vả quá độ mà thân thể của Nạp Lan Linh Vân yếu hơn so với người thường, cuối cùng vì khó sinh mà ra đi, để lại đứa trẻ mới sinh và Đường Ngạo Phong thương tâm muốn chết.

Vân Ly, Vân Ly, cùng Vân vĩnh viễn không rời.

Đường Vân Ly trở thành bảo vật trong tay Đường Ngạo Phong, cũng là một cây kim trong lòng hắn.

Hắn yêu đứa nhỏ này nhưng cũng hận đứa nhỏ này. Đường Ngạo Phong cho Đường Vân Ly mọi thứ tốt nhất nhưng lại không muốn nhìn thấy nàng.

Đường Vân Ly chậm rãi lớn lên, càng ngày càng giống Nạp Lan Linh Vân, cũng càng ngày càng làm cho Đường Ngạo Phong thống khổ.

Sau đó Đường Ngạo Phong đưa Đường Vân Li đến chỗ cậu nàng, cũng chính là Nạp Lan Phạn, vài năm sau đó thì Đường Ngạo Phong chết.

Ly Tuyết luôn đối đãi với Nạp Lan Lê Lạc như muội muội, nhưng càng lớn lên thì nàng càng thấy thái độ của Lê Lạc đối với mình phát ra cái gì đó không đúng. Không phải nàng không tiếp thụ được chuyện nữ tử và nữ tử mến nhau, chỉ là tình cảm lúc đó giữa nàng và Lê Lạc không phải là tình yêu, cho nên nàng luôn trốn tránh Nạp Lan Lê Lạc.

Sau đó thì nàng lại chạy trốn khỏi Đường Môn, trốn tránh tất cả mọi người liên quan tới Đường Môn. Bây giờ gặp lại Nạp Lan Lê Lạc, nàng cảm thấy chuyện cũ không nên truy cứu tiếp, nhớ lại lại có cảm giác gió lạnh thổi qua.

- Nạp Lan Lê Lạc, chớ giờ tính trẻ con, mau quay về! - Mặt Ly Tuyết lạnh lùng nghiêm túc cau mày - Nếu để cậu biết người tới nơi này thì sẽ đánh gãy chân người! - Đường đường là nữ nhi của Trấn Quốc Tướng quân và An Bình Công chúa lại vượt ngàn dặm xa xôi đuổi theo nàng đến tận kỹ viện, cậu mợ nàng còn mặt mũi nào nữa? Chẳng phải là nàng đã làm chuyện có lỗi với cậu mợ sao?

- Không phải tỷ tỷ cũng ở đây sao? Còn lên làm hoa khôi! - Nạp Lan Lê Lạc bĩu môi rất không phục nói - Hơn nữa ta đã là người lớn, chuyện của ta không cần bọn họ quản! - Tiến lên phía trước cầm lấy tay Ly Tuyết một hồi - Ta muốn ở cùng một chỗ với tỷ tỷ!

Một câu này trực tiếp khiến Ly Tuyết như bị sét đánh, cũng khiến Nguyệt Chi Loạn xem mà tức giận trong lòng.

Hừ hừ, tiểu nữ này lại dám ăn đậu hũ của Ly Tuyết nhà ta, tay kia ta còn chưa được sờ qua đâu, người lại dám nhảy lên ăn trước như vậy, buồn

cười. Vốn tưởng là thân thích, không ngờ lại là tình địch! - Nguyệt Chi Loạn nhìn mà bực bội, cũng bất chấp tiến tới hất ra tay đang nắm tay Ly Tuyết của Nạp Lan:

- Thật ngại quá! Người tới chậm, Ly Tuyết là của ta! - Nói xong, như để chứng minh cho lời nói của mình, Nguyệt Chi Loạn hôn một cái lên khuôn mặt đã đại ra của Ly Tuyết.

Nạp Lan Lê Lạc nhìn Ly Tuyết cúi đầu, cảm thấy tim mình vỡ thành từng mảnh bay theo gió. Tỷ tỷ lại thích dân đen này? Điều này khiến nàng làm sao chịu nổi?

Ly Tuyết sợ mình mà ngẩng đầu lên thì sẽ không nhận được mà động thủ với Nguyệt Chi Loạn, nàng ta lại dám ở lúc nàng không hề phòng bị mà hôn nàng? Các nàng còn chưa phát triển đến bước này mà! Tuy rằng nàng quả thật có chút hảo cảm đối với Nguyệt Chi Loạn, nhưng theo bản năng cũng không muốn hai người tiếp xúc quá mức cho phép.

Bởi vì sau trăm luân là điên cuồng. Loại điên cuồng này, thậm chí có thể khiến người ta đối với cả người thân cận nhất của mình cũng không buông tha.

- Dân đen! Ta muốn quyết đấu với người! - Nạp Lan Lê Lạc chỉ vào Nguyệt Chi Loạn, bi phẫn muốn chết nói.

Tất nhiên Nguyệt Chi Loạn không ngộ nổi loại tinh thần hiệp sĩ này - Người muốn quyết đấu thì quyết đấu, vì sao ta phải đáp ứng người?

- Quyết đấu? Thật ngại quá, ta tay không thể xách vai không thể vác, vẫn không có võ không được. Trừ bỏ bộ mặt lớn lên coi như dễ nhìn này thì cũng chỉ có một loại chuyện còn có thể xuất thủ, chẳng lẽ người muốn so với ta xem ai ăn cơm nhiều hơn sao? - Nguyệt Chi Loạn chớp mắt, tò mò nhìn Nạp Lan Lê Lạc, tiểu muội muội người còn hơi béo, quyết đấu cái này thật sự không thích hợp với người đâu!

Ly Tuyết nghe xong lời của Nguyệt Chi Loạn thì đầu vai run rẩy một trận, người này...sao lại vô sỉ như thế? Đối với lượng cơm ăn của Nguyệt Chi Loạn thì Ly Tuyết tràn đầy hi vọng chiến thắng, quả thực là thùng cơm!

Nạp Lan Lê Lạc nhìn Ly Tuyết không hề có ý bảo vệ mình thì trong lòng lại đau khổ, nhìn Hắc ở một bên không lên tiếng thì trong lòng lại đốt lửa:

- Giết dân đen này cho ta! Ta sẽ cho người tự do!

Tự do, hai chữ này cơ hồ như căn răng phỉ nhổ ra, ánh mắt Nạp Lan cũng trở nên phức tạp mang theo nét phẫn hận. Nữ tử tên Hắc kia sắc mặt trắng nhợt, nhìn Nạp Lan Lê Lạc nửa ngày, cuối cùng rút cây côn ở sau lưng ra.

Cũng không thấy nàng làm như thế nào, đoàn côn kia lập tức dài thêm một đoạn tuột ra từ bên trong, sau đó lại tuột ra đầu thương.

Thì ra đây cũng là một kiểu trường thương.

TỬ CẦM THÚ VÀ TỬ HOA KHÔI

Phá Quân Tinh

dtv-ebook.com

Chương 62

Ôi khốn kiếp, cổ đại chính là có điểm này không tốt! Nói không lại sẽ động thủ, người bảo loại 'văn nhược thư sinh' như ta sống thế nào đây! - Nguyệt Chi Loạn nhìn thấy binh khí của đối phương thì rất vô sỉ lui từng bước về sau lưng Ly Tuyệt.

- Tiểu nữ, nói không lại ta nên muốn động thủ sao? Sao? Người định mưu sát tỷ phu của người? - Năm lấy góc áo Ly Tuyệt, Nguyệt Chi Loạn cảm thấy như có người tâm phúc - Ta nói cho người biết, Tiểu Tuyệt Nhi là người của ông, toàn thân trên dưới của nàng không có chỗ nào ta chưa thấy qua! - Lần trước ở bồn tắm, cảnh tượng kia thật sự là... đồ sộ nhất có thể.

Ly Tuyệt đang phòng bị người tên Hắc trước mặt có thể xuất thủ, không ngờ ngôn từ của Nguyệt Chi Loạn đúng là hại chết không ít người, thiếu chút nữa khiến nàng ngất tại chỗ. Tỷ phu cái gì? Dựa vào cái gì người là phu? Còn nữa, cái phần sau, loại chuyện tu nhân như thế sao có thể lớn tiếng nói to như vậy được? Nhìn lại biểu tình của Nạp Lan Lê Lạc và Hắc - Biểu cảm đó của các người là gì hả? Rõ ràng chúng ta chưa từng phát sinh bất cứ cái gì mà!

Trong lòng kêu to oan uổng nhưng Ly Tuyệt vẫn chịu đựng xúc động, nụ cười trên mặt nàng xuất hiện không thể ôn nhu hơn nữa. Để bóp chết tâm ý nhỏ kia trong đầu Nạp Lan Lê Lạc, nàng đành phải ủy khuất chính mình, phải tạm thời nhẫn nại. Vì sao ta lại giả trang thành mỹ nhân ôn nhu chứ! Vì sao? Sớm biết vậy đã học Vị Triều làm mặt than, mặt than, mặt than...

Nạp Lan Lê Lạc ôm ngực, ánh mắt vẻ không thể tin nhìn Ly Tuyết, nước mắt lóe lên trong hốc mắt:

- Tỷ tỷ, lời hăn nói không phải là thật phải không? Các người...các người... đã... có phải không? Có phải không! - Cũng may có Hắc ở một bên thấy tình huống không hay nên đỡ nàng, nếu không nàng sớm đã gục ngã. Nạp Lan cũng không để ý đến chuyện nàng ghét nhất là bị Hắc chạm vào mình nữa mà chỉ nhìn một mình Ly Tuyết, răng cắn vào môi, quật cường nhìn người kia.

Ta không có ý này! - Nguyệt Chi Loạn toát mồ hôi hột, rất bội phục sức tưởng tượng của Nạp Lan Lê Lạc - Nói mau, người đã tưởng tượng đến chuyện kia rồi phải không? Cho dù ta muốn thì Ly Tuyết cũng không chịu!

Chẳng qua câu trả lời của Ly Tuyết thật nằm ngoài dự kiến của Nguyệt Chi Loạn rất xa.

- Phải! Hăn đã là người của ta - Ly Tuyết hận không thể tự tát mình một cái, nàng đang nói gì vậy? Trong sạch của nàng! Nhưng nếu phủ nhận thì Nạp Lan Lê Lạc càng không thể chết phần tâm kia, thế nên nàng chỉ có thể gỡ răng nanh nuốt vào bụng, dù sao thì quan hệ giữa Nguyệt Chi Loạn và nàng rõ ràng là chưa đâu vào đâu. Tay Ly Tuyết nhéo mạnh hông Nguyệt Chi Loạn - Cuộc đời này, không phải hăn ta không lấy chồng! - Đương nhiên chuyện đó là không thể.

Nạp Lan Lê Lạc chỉ nghe đến chữ 'phải' kia, còn lại đều không nghe được, về phần Ly Tuyết nói 'hăn đã là người của ta' thì có gì khác với 'ta đã là người của hăn'? Dù sao thì bọn họ vẫn là vợ chồng thật sự, không phải sao? Thì ra nàng đã đến chậm.

Nhưng Nguyệt Chi Loạn lại nghe rất rành mạch - Ý của Ly Tuyết là gì? Ta là người của nàng? Sao có thể! Loại mỹ nhân ôn nhu như nước như Ly Tuyết nên là thụ chứ, là thụ, nếu không thì quá lãng phí tài nguyên!

Cho dù không phải thì cũng không phải là vấn đề lớn. Dù sao đời này, Nguyệt Chi Loạn nàng đã định là Ly Tuyệt rồi.

Lại nói, Tiểu Tuyệt Nhi thân yêu, mời người buông tay người ra được không? Ta rất đau! - Nếu không có Nạp Lan Lê Lạc ở đây thì Nguyệt Chi Loạn đã kêu thành tiếng - Vì sao lại néo ta? Cũng không phải là ta thừa nhận! Là người thừa nhận, Tiểu Tuyệt Nhi!

Nạp Lan Lê Lạc bị kích thích không nhẹ, câu 'không phải hẳn ta không lấy chồng' kia trực tiếp đả kích nàng đến mức hôn mê. Hắc gấu ôm lấy Nạp Lan Lê Lạc, ánh mắt tiếc thương nói không nên lời với nét ôn nhu không che dấu được:

- Thiếu tiểu thư, cáo từ! - Ôm lấy Nạp Lan Lê Lạc rồi xoay người định đi.

- Lê Lạc nàng... - Ly Tuyệt còn chưa nói xong đã bị Hắc đánh gãy.

- Thiếu tiểu thư, đa tạ hảo ý, chỉ là, đừng - Hắc thu lại trường thương, bình tĩnh nhìn Nạp Lan Lê Lạc mê man, thở dài một cái - Tương Vương có tâm, thần nữ vô tình! Khó mà giải thích!

Giọng nói u buồn khiến Ly Tuyệt và Nguyệt Chi Loạn động loạt chấn động, phản ứng lại, liếc nhìn nhau. Không thể nào! Tương Vương này là chỉ Nạp Lan Lê Lạc hay là người?

Quả nhiên lại là một đôi có gian tình! Nguyệt Chi Loạn đột nhiên phát hiện ra, thì ra bách hợp không chỗ nào không có. Trước kia căn căn chưa được mở, hiện tại khai thông rồi mới phát hiện, thì ra nàng đứng ở giữa một vườn hoa bách hợp.

- Xem ra vị Hắc tử tử này đối với muội muội người là tình căn đậm sâu! - Nguyệt Chi Loạn rất cảm khái - Chẳng qua hình như muội muội người đối với nàng ta lại phi thường chán ghét, người nói xem là vì sao?

Ly Tuyết lờm nàng một cái:

- Người nói xem? - Người hỏi ta thì ta hỏi ai? Ta còn không biết là nên buồn hay nên vui đây.

- Theo cảm nhận của ta... - Nguyệt Chi Loạn chặc chặc hai tiếng, tay phải vuốt cằm, vẻ mặt trinh thám - Người xem vị Hắc tử tử này, võ công cũng không tồi, nhưng đối với muội muội người lại nói gì nghe nấy, theo lý thuyết thì nhân sĩ võ lâm không phải vô cùng cao ngạo sao? Nhưng nàng ta lại không hề, tư thái thực khúm núm. Còn nữa, lời muội muội người nói với nàng ta cho ta cảm giác giống như... nói thế nào nhỉ, cảm giác như là kiểu người-thiếu-nợ-ta, có thể nào là nàng ta đã làm chuyện gì thiên lý không dung đối với muội muội người cho nên phải bán thân trả nợ hay không? - Nếu không, lấy tính tình của muội muội người mà nói thì chỉ có cao thủ mất mù mới nhìn trúng.

Ly Tuyết đã mặc kệ Nguyệt Chi Loạn, đầu óc người này còn có thể xấu xa hơn được nữa hay không? Tuy rằng biểu hiện của Nạp Lan Lê Lạc hơi mãnh liệt nhưng kỳ thật nàng ấy chỉ là ăn nói chua ngoa chứ tâm đậu hũ hủ giấy mà thôi. Còn nữ tử gọi là Hắc kia, tuy rằng nàng chưa từng thấy qua, nhưng bằng cảm giác cũng biết rằng người này không xấu, lại càng không làm gì Nạp Lan Lê Lạc, nhìn cách nàng ta ôm Lê Lạc như bảo bối vậy, chắc là vì tình thâm nên mới ủy khuất chính mình mà thôi!

Chặc, nếu không phải nàng lăn lộn ở thanh lâu đã lâu thì có lẽ thật sự khó có thể nhìn ra. Ly Tuyết nhìn lại Nguyệt Chi Loạn bên người, tình cảm của người này với nàng rốt cuộc là thế nào? Dưới bề ngoài bất cần đời kia rốt cuộc là một nội tâm như thế nào?

- Nếu vậy thì người nghĩ thế nào? - Ly Tuyết quay đầu lại nhìn bộ dạng sừng sốt của người kia, hỏi.

- Ta? - Nguyệt Chi Loạn chỉ tay vào mũi mình - Cuộc sống trên đời giống như mây bay, ta chỉ muốn vui vẻ thật nhiều ở hiện tại, nên ăn thì ăn, nên uống thì uống, nên chơi đùa, nên vui vẻ - Thu lại ý cười sắp quá đà, chợt nghĩ ra điều gì lại nhìn Ly Tuyết - Đương nhiên, nên bắt giữ tuyết không thể buông tha - Ly Tuyết, người biết!

Nguyệt Chi Loạn nhếch mép cười, lại nói tiếp:

- Nam thì sao? Nữ thì sao? Ta chỉ tin trái tim ta. Người là mây bay phiêu dạt trên trời, ta là chó sói cứ chạy đuổi theo! Vô luận người bay tới đâu, ta đều sẽ đuổi theo người. Bởi vì, ta yêu mây! - Tiến đến trước mặt Ly Tuyết giống con chó nhỏ, sau đó cười cười tiêu sái đi ra ngoài.

Lần này anh phải quay lưng đi trước mắt Ly Tuyết. Bởi vì như vậy mới tạo rung động. Nghe nói dáng lưng anh tạo cảm giác rất u buồn. Cho nên ta xoay người cười trộm, lưu lại dáng lưng 'u buồn'. Tin chắc lời nói này nhất định khiến Tiểu Tuyết Nhi bị kinh sợ mạnh mẽ. Thêm bóng dáng 'cô đơn u buồn' khi rời đi của ta, quả thực chính là một phát chết hết. Tiểu Tuyết Nhi, mau tới yêu ta đi!

Ly Tuyết đứng tại chỗ rất lâu sau, ngẩng đầu nhìn đám mây trắng trên trời.

Mây bay?

Có lẽ là đúng.

TỬ CẦM THÚ VÀ TỬ HOA KHÔI

Phá Quân Tinh

dtv-ebook.com

Chương 63

Gần đây Ô Tô thật náo nhiệt, náo nhiệt đến mức khiến người ta á khẩu.

Làm tri phủ Ô Tô, Dương Thư cảm thấy ông trời muốn diệt hẳn. Thế tử Thiên Nặc Bảo còn đang dưỡng thương tại trạm dịch thì nữ nhi của Trấn Quốc đại tướng quân cũng tiến vào trạm dịch, có điều là bị người ta bế vào.

Nữ nhi của Trấn Quốc tướng quân và An Bình công chúa! Cũng là hoàng thân quốc thích! Huống chi Trấn Quốc tướng quân Nạp Lan Phạn chấp giữ cả một đạo quân, nếu nữ nhi của ông ta xảy ra chuyện gì ở Ô Tô này thì Dương Thư thực sự sợ Nạp Lan Phạn sẽ phái binh đến giết hẳn.

Bi kịch! Đây quả thực là bi kịch!

Khiến Dương Thư đau đầu hơn là hai vị thiếu gia tiểu thư này đều dính dáng không ít tới Điêu Lan Thủy Tạ Lâu. Nghe nói thế tử Thiên Nặc Bảo là đoạt đi vương phi hiện tại, Phượng tử, ở Điêu Lan Thủy Tạ Lâu ngay trước mặt tứ đại hoa khôi, còn Nạp Lan Lê Lạc là nhìn thấy Ly Tuyết trong tứ đại hoa khôi rồi tự nhiên ngắt xiu, có vẻ như quan hệ giữa nàng và Ly Tuyết kia cũng không xa lạ.

Nói tóm lại, tứ đại hoa khôi ở Điêu Lan Thủy Tạ Lâu thâm tàng bất lộ (cao thâm mà không lộ ra).

Tri phủ tiền nhiệm trước lúc đi đã dặn dò hẳn rất kỹ, nhất định không được đắc tội với tứ đại hoa khôi, cho dù có đắc tội bề trên cũng không được đắc tội với các nàng, nếu không nửa đêm bị giết người diệt khẩu cũng không phải là chuyện không thể. Truyền thuyết kể rằng, tri phủ tiền nhiệm

của tri phủ tiền nhiệm chính là bị ám sát thẳng tay, chết không minh bạch, ngay cả chân tướng cũng không điều tra được.

Cho nên Dương Thư hãn cũng không dám can thiệp quá nhiều, nếu không sợ ngay cả chết thế nào cũng không biết.

Ngàn cầu vạn khẩn chỉ mong hai vị hoàng thân quốc thích này nhanh nhanh đi, miễn cho hai người họ nhìn thấy cái gì lại không hài lòng, lấy cơ tự mình đi điều tra.

Chỉ có điều Dương Thư không đoán được sẽ có phiền toái lớn hơn nữa đang chờ hãn.

Gần đây nam tử trẻ tuổi ở Ô Tô liên tục mất tích, vốn không ai chú ý đến việc này, nhưng càng ngày càng nhiều người mất tích, khi tra đến đã chậm mất rồi. Tuy rằng đã tăng số lượng bộ khoái tuần tra nhưng vẫn có nam tử trẻ tuổi mất tích thêm, ngay cả mất tích như thế nào cũng không biết.

Trong lúc nhất thời, lòng người trong thành Ô Tô đều hoảng sợ.

Căn cứ theo tin người trong nha môn lộ ra, người mất tích đều là nam tử có chút tuấn tú, có thể coi là mỹ nam tử hàng đầu. Vì thế chỉ có dạng khó coi đi trên đường, dạng có chút nhan sắc đều ở trong nhà không dám ra ngoài.

Cho nên có thể suy ra được tâm trạng của quan tri phủ Dương Thư. (Dương Thư: Làm tri phủ, áp lực của ta rất lớn!)

Nhưng mặc kệ bên ngoài náo loạn ngất trời như thế nào đi chăng nữa thì tứ cầm thú vẫn sống cuộc sống khoái hoạt nhàn nhã như cũ.

Đã năm ngày trôi qua kể từ ngày Nạp Lan Lê Lạc tới tìm Ly Tuyết, năm ngày này đối với Nguyệt Chi Loạn mà nói thì có thể nói là đau cũng vui sướng. Ly Tuyết đã không còn cự tuyệt những hành động thân thiết của

nàng, dù sao thì chỉ cần không quá phận thì đều mở một mắt nhắm một mắt cho qua. Về phần danh xưng Tiểu Tuyết Nhi kia thì cũng đã có vẻ cam chịu, nhưng vẫn có chút chuyện không chịu nói rõ cho nàng biết.

Vị Triều là đại phu, cái này các nàng đều biết. Nhưng còn thân phận của Ly Tuyết, Niệm Khanh, Du Lăng thì còn chưa sáng tỏ.

Lúc Nguyệt Chi Loạn hỏi Ly Tuyết đang làm gì thì Ly Tuyết cũng không có ý nói nhiều, chỉ nói rằng sau này Nguyệt Chi Loạn tự nhiên sẽ biết được.

Tiểu Tuyết Nhi, chẳng lẽ người không biết đây mới là chỗ ngứa trong lòng ta sao? Sắp đẩy cửa ra để giải quyết xong việc lại phát hiện không thấy cái chìa khóa, tâm tình hiện tại của ta có thể so sánh với cái này - Cho nên Nguyệt Chi Loạn khá buồn bực.

- Loạn nhi, đừng sốt ruột, ăn vội thì đậu hũ chưa hết bồng - Hoa Chi Phá miệng ngậm cành cỏ, rất lưu manh nói - Bên ta cũng không có gì tiến triển, không phải ta đang rất tiêu dao sao? Người đừng trưng bộ mặt đau khổ ra cho chúng ta xem nữa có được không?

Tuyết Chi Lạc gật gật đầu, nói:

- Tiểu Loạn Tử, nếu thật sự không được thì ta cho người mượn tiểu thiếp của ta, gạo nấu thành cơm không phải là ok sao? Kỹ thuật mới là vương đạo - Tiểu thiếp mà Lạc Lạc nói chính là laptop của nàng, là bảo bối quý giá nhất của nàng, ngoài Du Lăng ra, tất nhiên. Đương nhiên nếu tiểu thiếp của nàng mà mặc ra được loại phong tình màu đỏ như Du Lăng thì vợ cả chính là nó.

Nguyệt Chi Loạn nghe xong lời của Tuyết Chi Lạc thì trong lòng run rẩy, sắc mặt trắng bệch - Người vẫn giữ tự mình dùng đi! Khẩu vị quá nặng không thích hợp với chị. Lần trước nàng còn có ý định muốn tìm xem trong máy có trò chơi không, nhưng sau khi thấy được độ nặng khẩu vị của Lạc

Lạc thì thiếu chút nữa nàng hộc máu mà chết, đêm ngủ gặp ác mộng liên tục, cực kỳ bi thảm.

Phong Chi Lôu cũng không giống với ba cầm thú còn lại, gần đây rất hăng hái, đặc biệt là sau buổi bị cảm mạo, quả thực là tinh thần sáng khoái, có một lần còn khiến ba cầm thú kia nghi nàng ăn phải thuốc kích thích.

Kỳ thật cũng không phải chuyện lớn gì, chẳng qua là trong lúc Phong Chi Lôu bị cảm mạo, Vị Triều đã tự tay chăm sóc, bưng trà rót nước, thi thoảng Phong Chi Lôu còn lợi dụng lúc đầu choáng váng mà chạm vào 'bình nước' của Vị Triều, còn có thể cảm nhận được ngực Vị Triều bằng tay, tuy rằng cách lớp y phục nhưng trong lòng Phong Chi Lôu vẫn nóng như lửa phải chết. Nếu không có giáo huấn lần trước thì Phong Chi Lôu đã không thể không làm tới.

Vị Triều, kỳ thật ta vẫn muốn nói rằng, chỉ cần vận động nhiều một chút thì cảm mạo tự nhiên sẽ khỏi. Đương nhiên, ta là người lười biếng, ngoại trừ vận động trên giường thì các dạng vận động khác đều có thể cho qua.

Dù sao thì trong tứ chích cầm thú, có người cao hứng thì có người chán chường. Đương nhiên có cả người nhìn không ra nông sâu.

Ngay tại thời điểm bốn người nhàm chán mồm meo thì một vật thể màu trắng đột nhiên nhảy tới trước mặt họ.

- Thỏ! - Trăm miệng một lời.

- Đã lâu không ăn thịt thỏ... - Tuyết Chi Lạc nhìn con thỏ lông bóng mượt trắng béo, rất cảm khái.

- Nghe nói là rất mềm - Hoa Chi Phá chớp mắt - Ta đã quên là ta đã từng nếm qua chưa.

- Quán người nếm qua hay chưa, làm thịt chúng ta sẽ được nếm qua - Phong Chi Lôu thấy con thỏ lập tức như bị chích máu gà - Chị đây đã nhiều ngày không ăn thịt, mỗi ngày đều ăn chay! - Nhớ tới lúc bị Vị Triều 'chiếu cố', điều duy nhất không hoàn mỹ chính là không được ăn thịt.

Nguyệt Chi Loạn nhìn con thỏ trắng lại cảm thấy hơi quen mắt, nhưng nàng lại không nghĩ ra là của ai.

- Các người nhìn ta làm gì chứ? - Nguyệt Chi Loạn ngờ - Các người sẽ không định bảo ta đi giết chứ?

- Người cũng không phải chưa từng làm, sợ gì chứ? - Phong Chi Lôu rất khinh bỉ nói - Loại việc giết thịt này không phải là sở trường của người sao?

Hai cầm thú gật đầu, Lôu đệ nói quá chuẩn.

- Đúng vậy, đợi lát nữa ra rừng trúc lần trước nướng thịt, tránh bị người khác phát hiện sẽ mất mặt - Hoa Chi Phá nhớ tới chỗ lần trước tứ đại hoa khôi tiếp kiến các nàng - Nơi đó phong cảnh thật sự không tồi!

- Thuận tiện đi phòng bếp lấy thêm vò rượu thì hoàn mỹ - Tuyết Chi Lạc nói tiếp. Vẫn là Lạc nhi nghĩ chu đáo.

Vì thế, dưới sự cưỡng bức dụ dỗ của ba người, Nguyệt Chi Loạn bất đắc dĩ bắt đầu động dao.

Vào dao trắng, ra dao hồng. Hoàn mỹ biết chừng nào!

Nhưng mà vì sao ta luôn cảm thấy như để lộ chuyện gì? Rốt cuộc là chuyện gì? Quên đi, mặc kệ. Giết cũng đã giết, còn có thể làm gì nữa! Cùng lắm cũng chỉ là một con thỏ, có gì đâu! Cho dù không thấy chắc cũng không sao, chẳng nhẽ sẽ náo loạn ngất trời vì một con thỏ sao? Đến lúc đó chết cũng không nhận, có ai biết là ta làm thịt nó đâu? - Nguyệt Chi Loạn.

Lại nói, nếu đã nghĩ thông suốt thì vì sao ta còn thấy bất an như vậy? Một con thỏ nhỏ này có thể có lai lịch lớn lao gì chứ? - Nhắc lên con thỏ chết đã 'trần truồng', Nguyệt Chi Loạn nghĩ như vậy.

(Tác giả: Nói, tứ chích cầm thú các người thật sự không nhớ sao?
ヽ (ノ ▽ ヽ) ㄟ)

TỨ CẦM THÚ VÀ TỨ HOA KHÔI

Phá Quân Tinh

dtv-ebook.com

Chương 64

- Tay nghề nướng thịt của lão đại thật sự là tuyệt nhất! - Phong Chi Lôu lấy tay xìa răng, nắm một cách lười biếng trên mặt đất, không có chút dáng vẻ thực nữ, ngay cả nam tử cũng không theo kịp.

- Lôu đệ, chú ý hình tượng! - Nguyệt Chi Loạn nuốt vào miếng thịt cuối cùng, rất cảm khái nói - Cũng là do công phu dùng dao của ta tốt, nhìn thấy không, miếng lớn miếng nhỏ đều đặn! - Nhìn bàn thịt xương xấu chất đầy thì toát mồ hôi ngậy người.

Tuyệt Chi Lạc gật gật đầu:

- Loạn Loạn giết nhiều gà nên công phu dùng dao luyện thành là lẽ tự nhiên.

Phong Chi Lôu xen mồm nói:

- Ta vẫn có thể hồi tưởng đến tình cảnh năm đó, cảnh tượng lúc đó, thật hoành tráng!

- Các người... - Nguyệt Chi Loạn oán hận trừng mắt nhìn Phong Chi Lôu, cứng lưỡi không nói gì.

Năm đó, mấy người các nàng tâm huyết dâng trào, lúc nghỉ hè đi ra ngoài làm thêm. Hoa Chi Phá nướng thịt ở quán thịt nướng, Phong Chi Lôu nhật bóng ở sân golf, Tuyệt Chi làm Bartender ở quán bar, còn Nguyệt Chi Loạn lại cực bi thảm, làm culi ở khách sạn, công việc chuyên môn là giết gà.

Bởi vì đặc sản của khách sạn đó là các món về gà, giết phát làm luôn, hơn nữa lại ở vùng ngoại thành, không khí cũng đặc biệt trong lành cho nên người đến ăn cũng khá nhiều, trên cơ bản là Nguyệt Chi Loạn tay không rời gà. Sau một ngày thì mùi gà hôi thối đầy người, nếu không phải bốn người đánh cược xem ai ít kiên trì nhất thì nàng đã bỏ việc lâu rồi.

Vẫn là Lạc Lạc ngon nhất, làm Bartender. Khi đó không biết có bao nhiêu muội muội yêu thương nhưng nhớ nàng ta, không khéo là Lạc Lạc lại chấp nhất với màu đỏ, hai mắt không nghe không thấy chuyện bên ngoài, chỉ một lòng pha rượu.

Hoa Chi Phá cũng nhớ lại tình cảnh khi đó, cười nhẹ:

- Đột nhiên ta muốn uống rượu.

Mắt Tuyết Chi Lạc sáng lên:

- Ta sớm đã muốn uống! Lúc này ăn thịt thỏ nên có rượu mới đúng, đáng tiếc lúc ta xuống phòng bếp thì không nhìn thấy một vò nào.

- Lão đại nói như vậy, hay là người có rượu? - Phong Chi Lôu nhắc người lên một chút, nhìn chăm chăm Hoa Chi Phá.

- Lão đại, không nghĩa khí! - Nguyệt Chi Loạn cũng vội vã mở miệng - Rượu với thịt nướng, quả thực là mỹ vị nhân gian, sao vừa này người không lấy ra?

- Ta nói ta có sao? Ta chỉ nói ta muốn uống mà thôi - Hoa Chi Phá khinh bỉ nhìn ba người - Huống hồ, rượu ngon thực sự mà bị các người uống như vậy cũng rất lãng phí.

- Lời này giải thích làm sao?

- Rượu của ta chỉ dùng để nhắm nháp, không phải dùng để làm nước uống - Hoa Chi Phá nhìn đồng xương xấu rồi lại nhìn ánh mắt chờ mong của ba người - Nếu có lạc lược làm điểm tâm, thêm chút âm nhạc từ laptop thì thật chẳng kém lạc thú nhân gian là bao nhiêu.

Fuck! Nói vòng vo nửa ngày cuối cùng là muốn chúng ta làm chân sai vặt! - Nguyệt Chi Loạn, Phong Chi Lôu nghĩ.

Fuck! Nói vòng vo nửa ngày cuối cùng là nhớ thương tiểu thiếp của ta! - Tuyết Chi Lạc thầm nghĩ.

- Vấn đề nhỏ, chỉ có điều, rượu của người là tuyệt phẩm như thế nào? Lại còn muốn phải có cảnh nền? - Tuyết Chi Lạc rất không thuận mắt với hành vi đòi hỏi trợ trên của Hoa Chi Phá, hừ, ở trước mặt chúng ta còn giở trò mèo!

Hoa Chi Phá ngẩng đầu bốn mươi năm độ nhìn trời:

- Rượu hoa quế ba năm mà Niệm Khanh trân quý...

- Nàng ta đưa cho người? - Phong Chi Lôu kinh ngạc nói, tốc độ của lão đại cũng quá nhanh!

- Sao có thể! - Hoa Chi Phá rất bi thảm nói - Chỉ là ta biết nàng ấy giấu ở đâu thôi.

- Một khi đã như vậy thì còn nói làm gì nữa, lão đại đi lấy rượu, mấy thứ khác giao cho chúng ta - Nguyệt Chi Loạn giải quyết dứt khoát, lôi Phong Chi Lôu và Tuyết Chi Lạc chạy nhanh mất hút.

Hoa Chi Phá híp mắt nhìn bộ dạng sốt ruột của Nguyệt Chi Loạn mà mỉm cười, lại nhìn xuống đồng xương, chặc chặc, cũng không biết là ai nuôi con thỏ này mà béo như vậy. Nàng đứng lên tiến về phía sau rừng trúc,

đào từ trong đất ra bình rượu được chôn giấu, phủ sạch đất phía trên, thật đúng là của quý.

Lần trước Hoa Chi Phá vô tình phát hiện ra vẻ lén lút của Niệm Khanh, sau đó tự mình đi đào thì mới phát hiện ra vò rượu. Niệm Khanh siêu yêu rượu hoa quế, hơn nữa nghe nói một năm trước có người tặng nàng một vò rượu hoa quế, Hoa Chi Phá chắc chắn chính là vò rượu này, không thể sai được.

Niệm Khanh, xin lỗi người! - Hoa Chi Phá nhìn vò rượu bi ai một phút đồng hồ, sau đó ngênh ngang tiêu sái đi ra ngoài - Chờ uống xong rồi đổ nước vào bên trong, cho dù sau này Niệm Khanh mở ra uống cũng không liên quan đến ta, nhờ là do biến chất thì sao?

Trong lúc chờ Hoa Chi Phá đến, Tuyết Chi Lạc ngồi trên ghế đá nghịch máy tính. Bởi vì nàng tiện nhất, chỉ cần ôm tiểu thiếp nhà nàng ra khỏi cửa là xong.

- Lạc Lạc, máy tính của người ngoài AV và âm nhạc thì còn gì không? - Nói thật Hoa Chi Phá cũng rất tò mò, không thể có chuyện một chút thứ khác cũng không có được!

Tuyết Chi Lạc cau mày:

- Ta không nhớ rõ, trước kia có tải mấy thứ nhưng cũng không nhớ để chỗ nào. Hơn nữa, ta nhớ rõ có một lần ta động kinh kéo từ trên mạng về rất nhiều kỹ thuật: Chế tạo thủy tinh, thứ tự quy trình làm rượu trắng, có rất nhiều, chẳng qua không biết ở chỗ nào.

Hoa Chi Phá hít sâu một ngụm khí lạnh, Lạc nhi, người thật sự là quá bỏ công!

- Lạc nhi, chúng ta phát tài - Tiểu thiếp của người quả thực là bảo vật nhân gian!

- Lão đại, có nhiều tiền cũng không hay, có ăn có uống hàng ngày mới hay, làm tiểu bạch kiểm cũng không tồi - Tuyết Chi Lạc cười tà tiếp tục nghịch máy tính, không chút gợn sóng - Hơn nữa cho dù kiếm ra tiền thì người thấy... - Lấy tay chỉ chỉ lên trên - ...các nàng sẽ không bắt chúng ta nộp lên sao? Làm việc như điên, kết quả không cầm được một phân tiền, rất bi kịch!

Chậc, cũng đúng. Theo tính nết của tứ hoa khôi thì thật sự là bi kịch! Hoa Chi Phá đánh mất ý tưởng dựa vào laptop để kiếm tiền, quên đi, việc lớn như khuấy động lịch sử vẫn nên giao cho người xuyên không sau này đi!

Có lẽ là vì có rượu ngon nên động tác của Nguyệt Chi Loạn và Phong Chi Lôu cũng mau lẹ không thể hiểu nổi, mới một lúc đã thấy chạy vội tới, trong tay quả nhiên cầm mấy đĩa lạc luộc điểm tâm và chén rượu.

Chuẩn bị xong hết, Hoa Chi Phá mở vò rượu ra, một cỗ mùi hoa quế túa ra.

Laptop mở nhạc, sau lưng là rừng trúc xanh rì, trên bàn đá bày ra chén nhỏ, nâng cốc đổ rượu, tránh để rơi mất bất kì giọt nào. Nhắm nháp rượu, nghe nhạc, cảm thụ gió hiu hiu, tiếng trúc xào xạc, nhắm mắt lại, như thể đi vào cảnh trong mơ.

"Một chiếc thuyền con

Mưa phùn Giang Nam

Cầu nhỏ nước chảy

Dù giấy dầu rơi

Có mỹ nhân ở

Cô độc mà đi."

(Cái này là trộn nhiều bài với nhau)

Gặp rồi khó quên, tâm tư rối loạn (Trích 'Phượng cầu Hoàng' - Tư Mã Tương Như)...Cái này không phải là về Niệm Khanh đâu! Không thể ngờ được ta đã tự kỷ đến trình độ này. Hoa Chi Phá toát mồ hôi hột, hơi xấu hổ, thì ra ta trúng độc cũng không nhẹ.

- Quả nhiên rượu thường không thể sánh bằng rượu hoa quế - Tuyết Chi Lạc lại rót cho mình một chén rượu, trở về chỗ cũ nói.

Phong Chi Lâu cũng gật gật đầu:

- Không sai không sai - Nhưng mà hơi ngọt, vị rượu rất nhạt. Được rồi, khẩu vị của ta có vẻ nặng.

- Lão đại thật là lão đại, dám hiến rượu của Niệm Khanh - Nguyệt Chi Loạn giơ ngón cái về rất tán dương hành vi của Hoa Chi Phá.

- Người dám giết con thỏ của Ly Tuyết thì tất nhiên ta cũng không thể thua kém - Một câu của Hoa Chi Phá khiến nhiều người bưng tỉnh, lấy rượu nhớ lại.

Con thỏ kia là con thỏ mà Ly Tuyết đã ôm ở lần đầu tiên xuất trường? Nguyệt Chi Loạn trực tiếp phun ra một ngụm rượu:

- Là Ly Tuyết nuôi? - Sao ta không nhớ!

- Ta cũng vậy, sau mới nhớ ra - Hoa Chi Phá nhún vai, tỏ vẻ không-liên-quan-đến-ta.

- Loạn nhi, người gặp bi kịch rồi - Phong Chi Lâu ồn ào nói.

- Loạn nhi, đứa nhỏ đáng thương - Tuyết Chi Lạc thở dài.

- Fuck! Các người cũng ăn mà! - Mấy tên không gánh vác giúp đồng đội!

- Không phải là ta giết! - Phong Chi Lôu lắc lắc tay, quay đầu không nhìn ánh mắt phẫn hận của Nguyệt Chi Loạn.

- Ta cũng không biết gì hết - Tuyết Chi Lạc học Phong Chi Lôu, quay đầu không nhìn Nguyệt Chi Loạn.

- Lão đại... - Nguyệt Chi Loạn ai oán gào thét - Chúng ta người tám lạng kẻ nửa cân, người cũng vậy, dám trộm rượu của Niệm Khanh.

Hoa Chi Phá nhìn bộ dạng như không có việc gì của Phong Chi Lôu và Tuyết Chi Lạc, lại nhìn vẻ mặt bi thảm của Nguyệt Chi Loạn, rất bình tĩnh nói:

- Nếu Ly Tuyết biết thì cùng lắm là xuống tay với người, nếu Niệm Khanh biết...

Phong Chi Lôu, Tuyết Chi Lạc, Nguyệt Chi Loạn run người, vừa nãy còn lên não mà quên mất Niệm Khanh phúc hắc đáng sợ, nếu nàng ta biết, chúng ta còn có đường sống sao?

- Cho nên, chúng ta chưa từng làm chuyện gì, chỉ ngắm hoa thưởng trăng mà thôi - Hoa Chi Phá một phát uống hết rượu trong chén, quả nhiên mùi thanh nhã thơm ngát, rượu ngon!

Ba người liếc nhau, lão đại, người tính kế với chúng ta! Người quá vô sỉ! Muốn chúng ta chôn cùng người! Ngắm trăng? Ban ngày ban mặt lấy đâu ra trăng! Thay nhau trợn trắng mắt:

- Mặt trăng? Mặt trời mới đúng!

- Thí chủ, nhìn tướng của người - Hoa Chi Phá làm tư thế A Di Đà Phật, lẩm bẩm nói - Bồ đề vốn không cây, gương sáng cũng chẳng đài, xưa nay

không một vật, chỗ nào dính bụi nhơ (bài kệ của nhà sư Huệ Năng).

Chết! Nguy rồi, lão đại đã say!

Lão đại không phải ngọc, là giả bộ!

Giả bộ bị sét đánh, sao không để sét đánh chết lão đại người đi! Tên không có nhân tính!

TỨ CẦM THÚ VÀ TỨ HOA KHÔI

Phá Quân Tinh

dtv-ebook.com

Chương 65

- Tiểu Lục, người xác định là con thỏ không thấy ở chỗ này? - Tiểu Hồng quệt miệng, cẩn thận nhìn khắp nơi - Tên ngu ngốc nhà người, ngay cả một con thỏ cũng không trông được, lãng phí thời gian đẹp của chúng ta - Hừ! Không bao giờ thèm để ý đến nàng nữa. Đại ngu ngốc!

Tiểu Lục xấu hổ cười cười, trong lòng đã lên tiếng - Còn không phải tại người sao, nếu người không thả nó ra thì nó chạy trốn được sao? Ta rất vô tội! Ta phải nói thế nào với tiểu thư nhà ta đây? May mà tiểu thư đối với con thỏ này cũng chỉ là tâm huyết trào dâng nhất thời, nếu không, có thể nói chắc chắn không thể không hành hạ mình.

- Ha ha, là lỗi của ta, lỗi của ta! - Tiểu Lục rơi lệ đầy mặt trong lòng, vẻ mặt lại giả bộ khiêm tốn nhận phê bình, đứa nhỏ số khổ! Nếu nàng không có thái độ này thì hôm nay không thể ngủ trên giường, không thể ôm Tiểu Hồng nhà nàng ngủ thì cuộc sống còn ý nghĩa gì? Bỏ đi, trên giường chính là thiên hạ của ta, Tiểu Lục đáng khinh nghĩ.

- Bỏ đi, người tiếp tục tìm, ta phải đi nấu tổ yến cho tiểu thư - Tiểu Hồng thấy hy vọng tìm được con thỏ cơ bản là rất nhỏ, nàng cũng lười tìm, hừ, để một mình nàng ta đi tìm cho mệt chết! Quay đầu đi hướng đến phòng bếp.

- Tiểu Hồng, ta cũng muốn... - Tay nghề của Tiểu Hồng có thể dùng một cụm từ để mô tả, há mồm thèm thường.

- Ăn cái đầu người! Heo! - Tiểu Hồng liếc mắt xem thường, sao nàng lại coi trọng một tên đầu heo như vậy chứ? Chỉ có điều, nghĩ đến tiểu thư nhà

nàng, quên đi, Tiểu Lục có kém cõi thế nào nữa cũng tốt hơn nhiều lần so với Phong Chi Lôu, xem ra mắt tiểu thư còn không bằng mắt nàng!

Lại nói, lúc Tiểu Hồng đi vào phòng bếp thì thấy một đồng lông màu trắng trong thùng rác, trên mặt còn vương phải một chút lông gà.

- Màu trắng này là cái gì vậy? - Hỏi tiểu tư ở phòng bếp.

- Tiểu Hồng tỷ, đây là lông thỏ Loạn ca để lại - Tiểu tư Giáp.

- Đúng vậy, không ngờ Loạn ca còn có công phu ấy, giết mấy con này nhanh như tia chớp! - Tiểu tư Ất.

- Đúng rồi, Loạn ca mua thỏ lúc nào nhỉ? - Tiểu tư Bính.

- Mua cái gì, Loạn ca nói là trời cho, bị hấn nhật được thì là của hấn - Tiểu tư Đinh.

- Vừa nãy Loạn ca còn cùng Lôu ca cầm lạc lược điểm tâm đi đâu đó, hình như là vào rừng trúc phải không? - Tiểu tư Mậu.

Mấy người gật đầu liên tục, đây là đặc quyền giai cấp. Từ sau khi ăn bám được tứ đại hoa khôi thì bốn người Phong Hoa Tuyết Nguyệt hoàn toàn thoát khỏi giai cấp bần nông, bay lên giai cấp địa chủ. Vì sao tứ đại hoa khôi chướng mắt chúng ta? Đây là tiếng lòng của nhóm tiểu tư.

Tiểu Hồng chết cũng không có tâm tình nấu tổ yến nữa, thì ra con thỏ các nàng tìm bấy lâu đã sớm biến thành xác chết. Lại là tên Phong Chi Lôu chết tiệt!

Tuy rằng Nguyệt Chi Loạn chắc mới là chủ mưu, nhưng chỉ cần Phong Chi Lôu đứng gần một bước thì Tiểu Hồng theo bản năng đều thích quy kết hết tội danh liên quan lên người Phong Chi Lôu. Xem ra chuyện Phong Chi Lôu ăn vạ Tiểu Hồng lúc trước đã bị người nào đó nhớ cả đời.

Không được, chuyện này không thể để bị lãng quên như vậy, nàng phải nói cho Tiểu Lục biết, sau đó đi nói cho tiểu thư, để tiểu thư thu phục tên kia.

Hừ hừ, dám giết cả con thỏ mà tiểu thư Ly Tuyệt nuôi, xem ra các nàng đã không còn chút sợ hãi, tiếp tục như vậy nữa thì còn có thể xảy ra chuyện gì? Nếu các tiểu thư bị bốn tên này ăn sạch sành sanh, trời biết các nàng còn có thể làm ra chuyện gì lớn hơn nữa. Cơ phong ba này không thể để kéo dài, nhất định phải trừng trị nghiêm khắc!

Phong Chi Lôu, đừng tưởng rằng bây giờ người lên được giường của tiểu thư thì người trở thành người của tiểu thư! Hừ hừ, trước khi người chưa bị tiểu thư OOX thì ta tuyệt đối không thừa nhận!

Oán niệm của Tiểu Hồng không ai biết được, tối thiểu là hiện tại tứ đại cầm thú không biết. Hiện tại các nàng đang xem Avatar, bộ phim duy nhất có trong tiểu thiếp của Tuyệt Chi Lạc, tinh thần tập trung, mắt sáng ngời có thần.

Ha ha, ăn điểm tâm, uống chút rượu, xem phim điện ảnh, thật là lạc thú nhất cuộc đời!

Bộ phim này là lướt qua nhiều thư mục các nàng mới tìm được, thật không biết Lạc nhi kia giấu nó kỹ như vậy làm gì, cái nên tàng trữ thì không có, cái không nên tàng trữ thì ngày càng nhiều.

Bốn người không một chút phát giác ra có người đứng sau lưng, mà những người này đang trợn mắt há hốc mồm nhìn chăm chăm vào màn hình máy tính.

Dù Vị Triều đã biết Phong Chi Lôu không phải là người thời đại này nhưng khi nhìn thấy phim điện ảnh nàng vẫn bị dọa không nhẹ. Quái vật màu lam có thể nói này là người thật sao? Còn con rồng đang bay kia nữa, thật sự tồn tại sao? Các nàng... đến từ chỗ kia sao?

Không chỉ có Vị Triều mà Niệm Khanh, Ly Tuyết, Du Lăng, Tiểu Hồng, Tiểu Lục, Tiểu Trúc, Tiểu Linh, trong lòng các nàng không chỗ nào không phải là những ý nghĩ này.

Cái này cũng không thể trách người ta, họ đã xem những cảnh tượng chân thật như vậy bao giờ đâu.

- Các người rốt cuộc là ai? - Nói lời này không phải ai khác mà chính là Du Lăng một thân hồng y, lúc này nàng sửa sạch vẻ ham chơi ngày xưa, ánh mắt lạnh thấu xương gắt gao nhìn Tuyết Chi Lạc.

Lời nói của Du Lăng khiến bốn người đang đắm chìm trong tình kịch hoảng sợ, xoay người lại thiếu chút nữa bị hù chết, chén rượu trên tay Hoa Chi Phá thiếu chút nữa đổ lên quần áo Niệm Khanh.

Trong ánh mắt Niệm Khanh cũng có nét kinh dị nhưng trầm tĩnh hơn nhiều, còn có cả suy tư sâu xa.

Ly Tuyết chỉ ngây ra một lúc, sau đó tầm mắt dừng ở dưới chân tứ cầm thú, quả nhiên có xương.

Tuy rằng Vị Triều bị chấn động rất lợi hại nhưng vẫn không hề mở miệng.

- Ta...chúng ta...chúng ta đương nhiên là người! - Phong Chi Lôu cố cười, nhìn Tuyết Chi Lạc phi thân bổ nhào ra che đi tiểu thiếp nhà nàng, trong lòng thở dài nhẹ nhõm một hơi - Cái... cái vừa nãy là ảo giác, đúng vậy, là ảo giác! - Vẻ mặt của Vị Triều thật đáng sợ!

- Người là người? Ta thấy người là yêu quái mới đúng! - Tiểu Hồng tử tử hung hãn dị thường - Nói mau, người có phải là quái vật da xanh kia biến ra không! Người tiếp cận tiểu thư nhà ta có phải vì muốn ăn thịt nàng hay không! Ta đã biết người không phải là thứ tốt đẹp gì mà! - Tuy rằng cũng bị dọa không nhẹ nhưng Tiểu Hồng không hề bị đánh tan ý chí. Không phải

chỉ là yêu quái sao? Muốn gây bất lợi cho tiểu thư nhà nàng, nàng sẽ thần ngăn giết thần, phật cản giết phật! Đừng nói đến chỉ là một yêu quái da xanh.

Phong Chi Lâu ghen lời nhìn bộ dạng hung hăng của Tiểu Hồng, trong lòng phát lạnh:

- Con mắt nào của người nhìn ra ta muốn ăn thịt Vị Triều? Ta giống yêu quái ăn thịt người sao! - Tiểu Hồng này có ý gì vậy!

- Không phải sao? - Hai tay Tiểu Hồng chống thắt lưng - Đừng cho rằng ta không biết suy nghĩ trong đầu người, người muốn câu dẫn tiểu thư nhà ta, sau đó lợi dụng lúc nàng không chú ý mà ăn luôn nàng phải không?

Tiểu Hồng tỷ tỷ, người nên đi viết tiểu thuyết đi! Tin ta, người có thể phát tài - Phong Chi Lâu bị hỏi đến á khẩu không trả lời được, chỉ có thể dùng ánh mắt bất lực xin Vị Triều giúp đỡ.

- Tiểu Hồng! - Vị Triều nhăn mặt nhíu mày - Người nói hơi quá - Cái gì mà câu dẫn chứ! Người rất để mắt đến Phong Chi Lâu, người thấy đáng người này của nàng có thể câu dẫn sao? Đương nhiên, lời này thì Vị Triều không nói ra.

Quả nhiên vẫn là Vị Triều tốt! Biết giúp đỡ ta - Phong Chi Lâu kích động nghĩ.

- Các người đến tốt cùng là ai? - Niệm Khanh thấy ngoài Phong Chi Lâu thì không ai mở miệng, lại hỏi tiếp - Kia là cái gì? - Chỉ vào laptop Tuyết Chi Lạc đang ôm hỏi.

Câu này người muốn chúng ta trả lời thế nào! Chẳng lẽ lai lịch của chúng ta sẽ bị vạch trần như vậy sao?

TÚ CẦM THÚ VÀ TÚ HOA KHÔI

Phá Quân Tinh

dtv-ebook.com

Chương 66

- Chúng ta là ai? Hỏi thật hay, lão đại, người nói xem, chúng ta là ai? - Nguyệt Chi Loạn chỉ cảm thấy ánh mắt Ly Tuyết quét qua toàn thân nàng từ trên xuống dưới, lạnh thấu xương.

Tuyết Chi Lạc sống chết ôm tiểu thiếp nhà nàng, ngoài miệng cười nhưng trong lòng không cười nổi:

- Lão đại, người nói xem, đây là cái gì? - Ánh mắt Du Lăng thật sự có lực sát thương, đây thật sự là nữ nhân thích cười yêu mị, thích trêu chọc người sao?

- Đúng vậy lão đại, người nói mau, chúng ta có phải là yêu quái hay không? - Phong Chi Lâu thấy Nguyệt Chi Loạn và Tuyết Chi Lạc đều vô sỉ đem bài khó vớt cho Hoa Chi Phá cũng vội vàng học tập ném qua. Dù sao thì nàng là lão đại mà! Loại thời khắc mấu chốt này đương nhiên cần nhờ nàng.

Hoa Chi Phá bị Niệm Khanh nhìn khiến trong lòng sợ hãi, lại thấy ba người kia đem loại đề khó ngàn năm ném cho mình chứ sống chết không chịu nói gì, bọn cầm thú này, không một tên có can đảm! Nàng phải nói như thế nào đây? Ăn ngay nói thật? Kết quả chắc sẽ không tốt đâu! Nếu không, nói rõ...

- Nếu đã bị các người phát hiện thì ta cũng không che giấu nữa - Hoa Chi Phá nhắm mắt lại, vẻ mặt hồi tưởng - Ngàn năm trước, bên cạnh Dao Trì, lần đầu tiên ta nhìn thấy người đã biết rằng mình chạy trời không khỏi nắng. Niệm Khanh, người không nhớ rõ sao?

Phong Chi Lôu ho khan một cái năm lấy bả vai Nguyệt Chi Loạn, ôm ngực thiếu chút nữa nôn ra - Ngàn năm trước? Dao Trì? Lão đại, người thật sự là chém gió đến tận trời rồi!

Người! Chết cũng không được khai, đừng phá rối ta! - Hoa Chi Phá năm chặt hai tay sau lưng, trên mặt là vẻ hoài niệm:

- Lúc ấy bốn các người đang nô đùa ở bên cạnh Dao Trì, mà ta chỉ đối với mình người là vừa thấy khó quên. Người mặc một thân quần áo tím, cũng giống như hôm nay vậy, chỉ là khi đó người không có hơi thở rất khói lửa. Ta vĩnh viễn cũng không quên được cảnh tượng trong nháy mắt đó, quên được tim ta đập thành thịch. Niệm Khanh, chuyện này người hiểu không?

Ngoài Hoa Chi Phá thì những người đều bị sét đánh không nhẹ. Niệm Khanh cũng có vẻ mặt không thể tin nhìn nàng, thấy bộ dáng đứng đắn kia lại nghĩ tới lời nàng nói, trong lòng bách chuyển thiên hồi (chỉ sự lặp lại không ngừng).

Người trong sân ngoài khiếp sợ thì vẫn là khiếp sợ. Ý của Hoa Chi Phá là kiếp trước các nàng cũng đã quen nhau? Hơn nữa các nàng còn là thần tiên trên trời?

Hoa Chi Phá thấy vẻ mặt không thể tin của mọi người thì cũng biết mấy câu nói vừa rồi của mình là vô dụng, chỉ vào laptop Tuyết Chi Lạc đang ôm nói:

- Đây là chứng cứ!

Chứng cứ? Tuyết Chi Lạc làm biểu cảm như thiếu chút nữa ngã chết, cái này có thể làm chứng cứ gì?

- Cái này kỳ thật là sản phẩm nghiên cứu mới nhất trên Thiên Giới, tập hợp vô số trí tuệ của người Thiên Giới, dùng nhiều loại kim loại mà chế tác

thành, máy tính kỹ thuật số! Mà cái các người vừa thấy chính là chuyện của hơn hai trăm năm trước, ghi lại tình hình yêu ma tấn công lên Thiên Giới lúc đó - Hoa Chi Phá chậm rãi nói, không có chút vẻ khoác lác - Đương nhiên cái này không phải là trọng điểm, cái này chỉ có thể minh chứng cho chuyện chúng ta từng là thần tiên, và đây là thứ của Thiên Giới. Còn về phần vì sao chúng ta lại đến nơi đây? Nguyên nhân chính là bởi vì các người! - Chỉ vào tứ đại hoa khôi đã ngấn người - Thượng cùng Bích Lạc Hạ hoàng tuyền (Trích 'Trường hận ca' - Bạch Cư Dị, nghĩa là trên trời dưới đất tìm khắp mọi nơi), chúng ta chính là nhân duyên truyền kiếp. Dù có trải qua chuyện gì thì cuối cùng chúng ta luôn ở cùng một chỗ! - Phất tay liên tục với người ở phía sau, mau tới hỗ trợ, ta sắp chịu không nổi nữa.

Lão đại, người chém quá lợi hại, chúng ta giúp thế nào bây giờ! Phong Chi Lô hơi xấu hổ, làm bộ như không nhìn thấy.

Mẹ kiếp! Ba tên không có nhân tính! Hoa Chi Phá hít sâu một hơi, sắc thái mang điếm u buồn tiếp tục nói:

- Kỳ thật bốn người chúng ta vốn là thần tướng trên trời, còn các người là tiên tử ở Dao Trì. Bởi vì gian tình của chúng ta, chết không đúng, tình yêu của chúng ta bị vạch trần nên chúng ta mới bị đày xuống Hạ Giới. Thần tiên làm sao có thể có tình cảm? Nhưng Thiên đế cũng không hề tệ bạc, cho chúng ta một cơ hội, nếu không làm sao chúng ta có thể đứng ở trước mặt các người như bây giờ được?

Thấy mọi người không có phản ứng gì, Hoa Chi Phá cũng biết mình chém hơi quá tay, nhưng đã chém đến tận đây thì không thể xuống được nữa, cho nên chỉ có tiếp tục làm bộ bình tĩnh nói tiếp:

- Vì sao chúng ta không đụng đến xe ngựa của người khác mà lại đụng phải của các người? Vì sao lại làm bộ bị thương? Vì sao lại không chạy đi? Kỳ thật, chúng ta làm vậy là vì muốn tiếp cận các người. Đừng phủ nhận chuyện các người cũng không đối xử với chúng ta giống như những người

khác. Chẳng lẽ không đúng sao? Các người không hề có chút cảm giác như thể chúng ta quen biết lẫn nhau sao? Thậm chí có lẽ còn hơi thân mật? Nếu đối là người khác thì các người có thể dùng thái độ như vậy đối xử với bọn họ sao?

Đáp án là không! Nếu đối là người khác thì chắc hiện tại xác chết đã nằm la liệt đến kín mặt đất không biết chừng, làm sao còn có thể tiêu dao được tứ đại hoa khôi nuôi như thế này!

May là Niệm Khanh, Du Lăng, Ly Tuyết, Vị Triều không phải người bình thường, nếu không không thể không đem tứ chích cầm thú đang biến thành yêu nghiệt kéo ra ngoài hỏa thiêu.

Thần tiên? Thần tướng? Ngay cả Du Lăng thường xuyên nói đùa cũng cười không nổi, mấy người như vậy mà là thần tướng? Có thể nghĩ ra tình cảnh ngày đó ở trên trời là thế nào rồi. Nếu trước kia nàng thật là tiên nữ thì hạ phàm thật đúng là quyết định sáng suốt.

Chỉ có điều bi kịch còn tiếp tục trình diễn.

- Người nói đây là kết quả từ trên trời thì chúng ta sẽ tin sao? - Tiểu Hồng tỷ tỷ việc nhân đức không nhường ai, chỉ là ngữ khí cũng đã tốt lên nhiều, dù sao khiến thái độ của nàng chuyển biến xấu chỉ có một mình Phong Chi Lôu.

- Tin hay không là chuyện của các người, ta chỉ nói ra chuyện các người muốn biết mà thôi - Hoa Chi Phá tỏ vẻ không sao, dù sao vốn không phải là sự thật, ta chỉ muốn mấy người các người tin mà thôi.

Nhưng nếu Hoa Chi Phá vừa nói xong mà các nàng đã tin thì tứ đại hoa khôi cũng quá hữu danh vô thực. Người xem, ngay cả Tiểu Hồng cũng không tin!

- Lời của nàng không phải là thật sự phải không? - Tiểu Hồng bán tín bán nghi, dù sao cái hộp sắt vừa nãy nàng nhìn thấy cũng là trước nay chưa từng có.

Bị Tiểu Hồng hỏi như vậy thì tất nhiên Phong Chi Lôu không thể nói là giả, trên mặt tạo vẻ sắt thép nghiêm trọng, tất nhiên là dùng hết sức duy trì:

- Ta thế nào thì trước kia cũng là thần tiên, sao lại muốn lừa dối một người phàm như ngươi? - Phong Chi Lôu nói như đang tức giận - Hiện tại đã biết vì sao ta không chấp nhận với ngươi chưa? Bởi vì cấp bậc giữa chúng ta rất xa nhau - Dùng ngón trỏ chỉ lên trời rồi lại chỉ xuống đất - Đây là sự chênh lệch!

Tiểu Hồng thiếu chút nữa tức hộc máu, nếu không có tiểu thư ở đây thì nàng không thể không động chân động tay. Đừng nói Phong Chi Lôu từng là thần tiên, cho dù nàng ta là Thiên đế thì Tiểu Hồng nàng quyết không nhìn lầm.

- Nguyệt Chi Loạn, đêm nay ngươi tới phòng ta một chuyến - Ly Tuyệt ổn định cảm xúc, nói xong không có ý định nghe tiếp, nhìn Nguyệt Chi Loạn một cái rồi bước đi, lưu lại một dáng lưng không rõ cảm xúc. Mặc kệ các nàng có phải là thần tiên hay không thì con thỏ của nàng chết ở miệng các nàng cũng là sự thật. Tuy rằng cũng chỉ là nuôi đùa lúc nhàm chán nhưng chỉ cần nghĩ đến chuyện nó bị mấy người các nàng làm thịt thì nàng liền có oán niệm.

Tiểu Tuyệt Nhi, ngươi không thể đối xử với ta như vậy! Nguyệt Chi Loạn cũng oán niệm.

- Nếu như vậy, trước hết cho ta mượn cái gì đó ở 'Thiên Đình' để thưởng thức một chút, chuyện này không có vấn đề chứ? - Niệm Khanh vẫn thực lý trí, ánh mắt tia đến hộp sắt sần sùi Tuyệt Chi Lạc đang ôm vào lòng.

- Chuyện này.... - Hoa Chi Phá nhìn về Tuyết Chi Lạc dáng vẻ như đang bảo vệ trinh tiết - Cái này không phải của ta nên ta không làm chủ được.

Niệm Khanh cười nhẹ, nhìn Du Lăng bên cạnh. Hai người không hổ là bạn tâm giao, Du Lăng lập tức hiểu ý.

- Lạc Nhân... - Vươn tay ra, người hiểu mà!

- Du Lăng... - Đứng! Tiểu thiếp của ta!

- Hử? - Muốn chết hay muốn sống? Giao ra thì người không chết!

- Ta... - Giao hay không giao đây?

- Chậc, đột nhiên ta phát hiện ra ngoài màu đỏ thì quần áo màu sắc khác cũng thật không tệ. Xem ra về sau cần phải thay đổi mới đúng - Người không giao? Được, đừng nghĩ đến chuyện ta mặc hồng y nữa.

- Du Lăng, so sánh với người thì cái gì cũng không bì được! - Tuyết Chi Lạc vẻ mặt chân thành nói, kỳ thật đau lòng muốn chết. Tiểu thiếp! Chẳng lẽ người sẽ ra đi trong tay chính thể của ta sao?

Du Lăng nhận lấy máy tính, ngắm nghía một chút, trọng lượng không nhẹ.

- Lạc Nhân... - Du Lăng hướng về phía Tuyết Chi Lạc lộ ra một nụ cười khuynh quốc khuynh thành - Ta nhìn người thật sự là càng ngày càng thuận mắt. - Nói xong câu đó thì Du Lăng mỹ nhân chậm rãi rời đi, hay chính là muốn nghiên cứu kỹ lưỡng một chút thứ nhỏ nhỏ 'thành quả của Thiên Đình'!

(Tiểu thiếp: Tướng công..... Cứu ta.....)

Hai đại hoa khôi rời cuộc chơi, Vị Triều và Niệm Khanh cũng không ở lâu liền đi về cùng nhau, mấy nha hoàn đều theo chủ tử mà rời đi, chiến

trường này, chắc chắn.

Nếu không thiếu đi bóng dáng tiêu thiếp của Tuyết Chi Lạc thì thật sự sẽ tưởng mọi điều vừa xảy ra đều là mơ!

Hoa Chi Phá thở dài nhẹ nhõm một hơi, nói sang chuyện khác quả nhiên là vương đạo! Niệm Khanh không chú ý tới rượu kia thật sự là kết quả quá tốt! Rơi lệ đầy mặt.

TỬ CẦM THÚ VÀ TỬ HOA KHÔI

Phá Quân Tinh

dtv-ebook.com

Chương 67

- Lão đại... - Tuyết Chi Lạc thực hận không thể bóp chết thẳng nhãi Hoa Chi Phá - Người đền tiểu thiếp cho ta! - Nếu không phải do người nói lung tung thì tiểu thiếp của ta sẽ không bị tịch thu nghiên cứu! Bộ dạng ai oán như thế Hoa Chi Phá làm gì mờ ám với nàng.

Hự! Biểu cảm thật ghê tởm.

- Lạc chết tiệt, đừng dùng vẻ mặt đó với ta, ta thấy lạnh! - Hoa Chi Phá đẩy mặt Tuyết Chi Lạc ra - Nếu không phải vì các người đem đề khó giao cho ta thì ta phải chém gió như thế sao? Kêu các người tới hỗ trợ thì cả đám đều làm như không thấy, bây giờ lại oán trách ta? Sao vừa nãy không có can đảm đi! - Nói các người là cầm thú thật không làm hỏng hai chữ này!

- Lão đại, cho dù như vậy thì người chém cũng quá mạnh đi! - Phong Chi Lôu thật ra lại không cảm thấy sao, nói ra hay không đối với nàng cũng không có gì. Xem Vị Triều nhà nàng bình tĩnh cỡ nào kìa! Một câu nghi vấn cũng không có, có thể thấy Vị Triều sẽ không để ý đến cái này!

- Lão đại, người thật sự là thiên tài! - Nguyệt Chi Loạn bội phục nhìn Hoa Chi Phá - Ngàn năm trước, bên cạnh Dao Trì, nghe xong tóc gáy ta dựng thẳng đứng! Hơn nữa biểu cảm trên mặt còn giống như thật, công lực tự sướng của người càng ngày càng cao. Thật là nhân tài kiệt xuất trong chúng ta!

Vẫn là Loạn Loạn nói xuôi tai - Hoa Chi Phá cảm thấy tinh thần sáng khoái - Không uống phí ta khổ tâm đảo ngược tình hình!

- Các người cho rằng ta thật sự muốn chém mạnh như vậy sao? Nếu ta nói ra chân tướng thì giờ này bốn chúng ta tuyệt đối sẽ gặp bi kịch! - Hoa Chi Phá thu lại ý cười bất cần đời, tiếp tục nói - Nếu ta nói chúng ta đến từ ngàn năm sau thì quả thực là muốn chết.

Hoa Chi Phá phân tích một hồi, liên hệ với tất cả chuyện đã xảy ra:

- Khoảng cách một ngàn năm, còn là loại thời đại mất quyền lực này, cái này có khả năng sao? Cho dù tố chất của tứ đại hoa khôi rất cao thì các nàng vẫn là cổ nhân, có một số việc tuy rằng ở ngoài mặt không thể hiện gì nhưng trong lòng sẽ có một quả cân. Chúng ta đến như thế nào? Trước kia làm gì? Ta cũng không biết chúng ta đến như thế nào, chẳng lẽ người muốn ta nói là lái xe chạy đến sao? Mấy câu hỏi linh tinh coi như có thể bịa chuyện cho qua, nhưng chẳng lẽ các nàng sẽ không có suy nghĩ có lẽ sẽ có một ngày chúng ta bỗng nhiên trở về sao? Không nắm giữ được chúng ta thì các nàng sẽ tình nguyện đáp lại tình cảm của chúng ta sao? Tình cảm chưa ổn định, còn có thêm khả năng xuyên không như bom hẹn giờ, làm sao ta dám đánh cược? - Hoa Chi Phá xoa phần giữa hai lông mày, rất khó xử - Nếu bi thảm hơn một chút, các nàng sẽ cho rằng chúng ta chỉ là đang chơi đùa mà thôi, đặc biệt là với việc làm của mấy chúng ta, các nàng có thể nghĩ có lẽ là do hiểu kì với cổ nhân, có lẽ là muốn ăn bám kiếm cơm lâu dài, có lẽ là lơ mơ do mới đến mà tìm núi dựa vào, chờ an ổn hơn sẽ không đối xử như vậy với các nàng nữa. Nếu các nàng thật sự nghĩ như vậy thì chúng ta còn có cơ hội sao?

Dù sao thì tứ đại hoa khôi vẫn là cổ nhân, tuy rằng cảm thấy kiến thức của các nàng có vẻ nhiều, năng lực nhận thức có vẻ mạnh, nhưng nếu thật sự nói chuyện mình đến từ ngàn năm sau, không nói đến chuyện các nàng tin hay không, mà nếu tin, có lẽ thật sự sẽ giống như lời lão đại.

Nguyệt Chi Loạn nghe xong liên tục gật đầu:

- Lão đại, người nghĩ thật sự rất chu đáo. Nhưng vì sao vừa nãy lại nói kiếp trước chúng ta là thần tiên? - Lão đại không hổ là lão đại, lo toan thật chu đáo.

Phong Chi Lâu và Tuyết Chi Lạc tựa hồ cũng đã nghĩ thông suốt, phụ họa gật đầu.

- Nghe cho hay! - Thấy bộ dạng khiếm tốn hiếu học của ba người kia thì Hoa Chi Phá càng phồng to tính tự sướng - Ta nói như vậy sẽ khiến các nàng có cảm giác bốn chúng ta là vì các nàng nên mới đến, hơn nữa nhân duyên giữa chúng ta là dây dưa từ kiếp trước, kiếp này chúng ta hạ phạm cũng là vì các nàng, bốn các nàng cùng bốn chúng ta chính là trời đất sinh một đôi! Kiếp trước chúng ta có ước hẹn, kiếp này có thể tiếp tục tiền duyên. Chúng ta dùng trăm phương nghìn kế tiếp cận các nàng cũng là vì muốn ở cùng một chỗ với các nàng, cho nên chúng ta vô sỉ chỉ là vì các nàng mà thôi. Cái này giống như một tốt che trăm xấu.

Tuyết Chi Lạc nghe xong thán phục không thôi, ngay cả chuyện tiểu thiếp bị xung công cũng quên mất, so ra thì đương nhiên là Du Lăng tỷ tỷ trọng yếu hơn.

- Tứ đại hoa khôi sẽ tin sao? - Phong Chi Lâu nghi hoặc nói, tin thần tin quỷ cũng không thể tin lão đại!

- Người cho rằng các nàng ngốc sao! - Hoa Chi Phá lườm Phong Chi Lâu một cái - Tin mới là lạ! Cũng không phải chưa từng thấy bác gái ở chợ, nhìn thân phận thần y của Vị Triều là có thể biết ba người còn lại không tầm thường, nếu các nàng tin thì ta chỉ có thể nói các nàng là bình hoa.

Không tin thì người còn nói nhiều như vậy làm gì? Có bệnh! - Phong Chi Lâu phỉ nhổ trong lòng - Súng bắn chim đầu đàn! Tuyết đối không thể ở lúc lão đại đường làm quan rộng mở, tự sướng không thôi mà cắt lời nàng, ta

không phải Niệm Khanh, không có năng lực này! - Tên họ Phong bất đắc dĩ chỉ có thể xem thường trong lòng.

- Ta chỉ gieo một hạt mầm trong lòng các nàng, cho dù các nàng không tin thì hạt mầm cũng đã được chôn xuống. Tuy rằng hiện tại không thấy kết quả nhưng tương lai chắc chắn sẽ thấy. Đây là ám thị tâm lý! - Hoa Chi Phá càng nói càng đắc ý, hận không thể ngửa mặt lên trời hét dài một tiếng, vì sao ta thông minh như vậy! Người trên trời còn có thể thông minh hơn ta sao? Tịch mịch! Rất tịch mịch! Ta đây khó bại dù chỉ một lần! Thật trống rỗng.

(Tác giả: Người để Niệm Khanh mỹ nhân ở chỗ nào?)

Phong Chi Lâu và Nguyệt Chi Loạn không nói gì nhìn lão đại thần hồn bay lên trời, cho xin đi, lại lâm vào thế giới tự kỷ! Ta phục người.

- Nhưng mà bên trong ta có 200 Gb AV! - Tuyết Chi Lạc nhìn xuống đất, sắc mặt trắng bệch - Hơn nữa ta cũng chưa tắt máy! Ta chỉ đóng màn hình thôi, chỉ cần mở ra là có thể dùng tiếp.

... Cái này có chút nguy hiểm! Khóe miệng Hoa Chi Phá hơi cứng ngắc:

- Dù sao thì người đang truy cập ở tệp Avatar. Hơn nữa chắc hẳn các nàng sẽ không tìm được đâu.

Ta không biết gì cả nên không có quan hệ với người - Ngoài Tuyết Chi Lạc thì ba người còn lại đều hiện lên một suy nghĩ như vậy trong đầu.

Không phải ở cùng một tệp, nhưng ở cùng một ổ! Hơn nữa, lần trước vì dạy Lâu đệ mà xem phim heo nên phim đó cũng có trong danh sách phát lại... bi kịch. Hy vọng Du Lăng đừng tiện tay bấm vào.

Về phần có bị phát hiện hay không? Chúng ta chuyển màn hình đi một chút.

Du Lăng mỹ nhân cầm laptop của Tuyết Chi Lạc đi khoan thai tiêu diêu, theo phía sau là nha đầu Tiểu Linh với biểu cảm như thể không có gì tồn tại.

- Tiểu Linh, người nói xem, ta có nên tin không? - Du Lăng dừng bước chờ Vị Triều và Niệm Khanh cách đó không xa.

Tiểu Linh lắc đầu không nói gì. Nàng cũng không tin nổi hướng chi là tiểu thư!

- Ý Niệm Khanh là tốt nhất từ cái này tìm ra manh mối - Du Lăng lộ ra một nụ cười quái dị - Không thể ngờ nổi đứa nhỏ nhà Niệm Khanh nói dối không hề chớp mắt, thiếu chút nữa ta cũng tin là thật, biểu cảm kia thật giống như đã từng sinh ly tử biệt - Nếu không có vẻ mặt quái dị của ba người phía sau Hoa Chi Phá, đặc biệt là Phong Chi Lâu còn ho khan lợi hại như vậy thì có lẽ nàng đã tin là sự thật dù cái tin này cũng có vài cục sạn bên trong.

Nhìn Niệm Khanh và Vị Triều đi tới, Du Lăng mới nói với các nàng:

- Để chúng ta nhìn xem bên trong rốt cuộc là 'Thiên đình kỳ cảnh' gì! - Một mình vui vẻ không bằng mọi người cùng vui vẻ, còn Ly Tuyết, nàng đi sớm như vậy chắc hẳn cũng không có tâm trạng xem thứ này. Để nàng giáo dục tốt Loạn nhi nhà nàng rồi nói sau.

Về phần 'Thiên đình kỳ cảnh' rốt cuộc là cái gì thì còn phải chờ xem xét đã.

TỬ CẦM THÚ VÀ TỬ HOA KHÔI

Phá Quân Tinh

dtv-ebook.com

Chương 68

Đối với một khối sắt khó hiểu như vậy, để đụng tay vào thật đúng là có điểm khó khăn.

Nhưng Du Lăng là ai? Còn Niệm Khanh là ai? Hai người này ghép vào cùng nhau quả thực là sự kết hợp kinh thiên động địa quý thần khiếp sợ, ngay cả Vị Triều đứng ở một bên xem cũng xúc động không ngừng. Không phải thứ này cũng sẽ bị các nàng hủy đi chứ?

Rốt cục, từ thực tiễn mà tìm được chân lý, con trỏ máy tính cuối cùng đã có cử động. Không biết là ai nhấn phải cái nút, cửa sổ thu nhỏ của Avatar nhảy ra, tuy rằng đang ở chế độ tạm dừng nhưng vẫn khiến hai nàng kia hoảng sợ.

- Tiểu thư, ta nhìn thế nào cũng thấy đây là yêu quái! - Tiểu Hồng kéo tay áo tiểu thư nhà nàng, vừa hơi sợ hãi lại vừa tò mò nói.

Vị Triều gật gật đầu, tỏ vẻ đồng cảm.

- Tiểu Hồng, xem xét mọi thứ đều không thể chỉ nhìn vẻ bề ngoài, nếu đây thật sự là yêu quái thì bốn người kia còn có thể bình tĩnh xem như vậy sao? Như các nàng mấy cân mấy lượng thế sớm đã không biết chạy trốn tới tận đâu rồi - Du Lăng nhìn bộ dạng Tiểu Hồng thì hiểu ý cười, trong lúc vô tình tay nàng chạm phải chuột cuộn laptop, con trỏ máy tính trực tiếp hoạt động trên màn hình đi tới chỗ biểu tượng truyền phát tập tin.

- Du Lăng, đợi đã! - Niệm Khanh cúi đầu tỉ mỉ nhìn kỹ - Nếu ta không đoán sai thì đây là bốn chữ 'truyền phát tập tin'.

Bởi vì là chữ giản thể nên đối với các hoa khôi mà nói thì các nàng chỉ có thể đoán bừa, không còn cách nào khác, nơi các nàng sống dùng chữ phồn thể.

- Đây là... - Vị Triều cũng không hiểu - Chữ này sao so với của chúng ta còn quái dị hơn? Méo mó gập khúc!

- Chắc hẳn là xem qua rồi ghi lại, giống như làm sổ sách vậy - Du Lăng vẫn có thể đưa ra lý giải - Chẳng qua đây hình như là chữ bên Đông Doanh (Nhật Bản)? - Nhìn về phía Niệm Khanh, đối với cái này thì nàng ta hiểu biết rõ ràng nhất.

Niệm Khanh cau mày, tựa hồ có chút không hiểu nhưng vẫn gật đầu:

- Đúng vậy, đây là chữ của quốc đảo Đông Doanh. Lần trước lúc bọn họ đến tiến cống ta có nhìn thấy, một phần là loại chữ này một phần là chữ bên chúng ta. Nhưng làm thế nào mà Đông Doanh lại liên quan tới các nàng?

- Chẳng lẽ các nàng là người Đông Doanh? - Tiểu Lục nghe xong phân tích nói.

- Chắc là không phải, nhưng nếu không thì chữ viết này phải giải thích thế nào? - Niệm Khanh lấy tay chỉ chỉ chữ giản thể hiện trên màn hình nói - Chỉ lên đây xem, nếu các nàng thật sự là mật thám... - Trong mắt nàng hiện lên một tia lạnh... thì các nàng diễn thật sự quá tốt!

Mọi người có mặt nhanh chóng nhìn chăm chăm vào màn hình, ngay cả tiếng thở cũng không nghe thấy mấy. Chẳng qua hình ảnh kế tiếp lại thiếu chút nữa khiến các nàng xấu hổ phải chết.

- Đừng mà..... đáng...ghét..... [nói bằng tiếng Nhật] - Một thiếu nữ xinh đẹp mặc quần áo thủy thủ Nhật, vẻ mặt đầy xuân ý đầy nhẹ một nữ tử khác cũng mặc giống như vậy, sau đó hai người vẫn giữ nguyên tư thế trên đùa và hôn môi lẫn nhau.

- Đây...đây là... - Nha hoàn của Du Lăng, Tiểu Linh, cũng bị sét đánh, nhìn thấy cảnh này thì theo bản năng nhìn về phía Tiểu Trúc ở một bên, không ngờ Tiểu Trúc cũng đang nhìn nàng, hai cặp mắt đối diện nhau thì hoang mang vội vàng quay đầu đi.

Tiểu Hồng thì hai mắt lóe sáng, cảnh tượng này thật kích con mẹ nó thích!

Vị Triều mặt đỏ bừng, ánh mắt không tự nhiên cực độ, nhìn chăm chăm vào tay mình, nàng nhất định không nhìn điều sai trái! Cái này quả thực so với Ma Kính Đại Toàn mà Niệm Khanh đưa còn khó coi hơn! Không biết thế nào nàng lại nghĩ đến tình cảnh cái đêm Phong Chi Lâu lửa thế ở trong mộc dũng, tim nàng đập càng thêm nhanh, trên mặt đỏ đến có thể xuất huyết.

Du Lăng cũng có điểm không được tự nhiên, nếu không phải muốn biết lai lịch của mấy người kia thì nàng tuyệt đối sẽ đem cục sắt sần sùi này ném ra ngoài. Nhìn về phía Niệm Khanh đang ở một bên, thấy nàng ta bình tĩnh hết như cũ, thi thoảng còn gật gật đầu, đây là nữ nhân sao? Niệm Khanh, xin người đó, cảm thấy thẹn thùng một chút cũng không được sao?

Lúc này kích tình đã tiến đến giai đoạn cao trào, tuy rằng quần áo vẫn chưa cởi nhưng quần nhỏ tam giác đã bị kéo xuống, âm thanh rên rỉ truyền ra từ bên trong, cuộc đại chiến hết sức căng thẳng. Trừ bỏ Niệm Khanh thì hưng phấn nhất là Tiểu Hồng, hơn nữa còn là một đôi mắt như lang sói.

Tiểu Hồng chỉ cần nghĩ đến chuyện mình bị Tiểu Lục chinh đến không xuống giường được thì trong lòng dâng lên một nỗi hận nghiến răng, nàng luôn cho rằng là do kỹ thuật bản thân không đến nơi đến chốn, hơn nữa mỗi lần đều bị người kia đoạt trước, vất vả lắm mới có cơ hội phản công thì lại bị Tiểu Lục dễ dàng hóa giải, làm hại Tiểu Linh và Tiểu Trúc đều nói nàng là vạn năm thụ! Ngay cả tiểu thư cũng dùng loại ánh mắt không thể không

chịu thua kém để nhìn nàng. Lần này nhất định phải nắm chặt cơ hội, chăm chỉ học hỏi!

Thừa dịp Tiểu Lục không có mặt! Hahaha! Chờ ta học xong rồi dùng trên người Tiểu Lục, để nàng biết được sự lợi hại của Tiểu Hồng ta! Tiểu Hồng đã chìm trong ảo tưởng nghiêm trọng, có lẽ là bình thường lúc ở trên giường bị ức hiếp không nhẹ.

Bộ phim chỉ còn trong nháy mắt nữa sẽ tiến vào phần chính. Chẳng qua...Phụt một tiếng, màn hình tối đen một màu. Hết điện. Đương nhiên là các hoa khôi không biết sao lại như vậy. Bên trong phòng là một mảng yên tĩnh, chỉ có tiếng thở gấp gáp, mà tiếng thở cũng không bình thường.

Du Lăng: Hô..... May mà không còn, ta sắp không nhìn nổi nữa!

Vị Triều: Hô..... Còn tiếp tục thì ta không thể không công phá!

Niệm Khanh: Chậc..... Đáng tiếc, so với Ma Kính Đại Toàn còn đẹp hơn!

Tiểu Linh và Tiểu Trúc cũng thở dài nhẹ nhõm: Thứ này thật sự không thích hợp để mọi người xem cùng nhau!

Tiểu Hồng: Ta hiếp chết người! Sao có thể! Đại kế phản công của ta...

Du Lăng mất tự nhiên ho khan hai tiếng nhìn mọi người một cái:

- Xem ra thứ này là xấu. Ta thấy chắc chắn là vậy!

Vấn đề là nên làm gì với khối sắt sần sùi này? Như thế đọc được tiếng lòng của Du Lăng mỹ nhân, Tiểu Hồng đi trước làm gương:

- Ta đi vứt! Thứ này thật sự rất đáng giận! Thằng nhãi Phong Chi Lâu quả nhiên không phải là người tốt, tiểu thư, người phải cẩn thận!

Vị Triều bị Tiểu Hồng nói như vậy thì mặt lại đỏ lên:

- Tiểu Hồng! Người nói bừa gì vậy! Ta và Phong Chi Lâu không có chút quan hệ gì, đừng nói lung tung! - Nhìn ánh mắt không tin của mọi người thì lại chột dạ, liền trưng lên mặt than - Thứ này nếu giữ lại thì quả thật là tai họa! - Mím môi, nhìn thoáng qua thứ sần sùi kia!

Một đám sắc phôi! Nghĩ đến chuyện Phong Chi Lâu cũng xem qua những thứ này thì trong lòng Vị Triều lại buồn bực một trận! Chẳng trách đêm đó lại khác thường như vậy, thì ra là vậy! Dù sao thì mình tuyệt đối sẽ không tin nàng chưa từng xem qua!

Du Lăng nhìn Tiểu Hồng như vậy thì biết ngay ý định của nàng ta:

- Được rồi được rồi, thứ này giao cho Tiểu Hồng xử lý - Oán niệm của Tiểu Hồng đối với Tiểu Lục đúng là thâm sâu phi thường!

- Đa tạ Du Lăng tiểu thư! - Tiểu Hồng ôm khối sắt sần sùi kia như thể ôm đứa con bảo bối của nàng. cũng phải, có lẽ hạnh phúc cả đời của Tiểu Hồng đều đặt ở khối sắt sần sùi này.

- Tiểu Hồng, kỳ thật người không cần phải lao lực như vậy, muốn gì thì hỏi tiểu thư nhà người, chắc chắn người có thể đạt được ước nguyện! - Niệm Khanh lắc đầu, kỳ thật Tiểu Hồng cũng thật đáng thương, nhiều lần ở dưới, chẳng trách vừa nãy xem nhập tâm như vậy.

Tiểu Hồng nghe xong thì chút phần chấn lại tàn lụi:

- Ta không cần! Dùng xuân dược thì còn gì là hảo hán! Tuy rằng ta là tiểu nữ tử nhưng cũng sẽ không làm loại chuyện vô sỉ như thế!

Tiểu Hồng! Cho nên mới nói là người nhất định bị áp! Niệm Khanh hết chỗ nói nổi, Tiểu Lục nhà người thế nhưng lúc các người ở cùng nhau lần

đầu đã từ chỗ ta lừa Vị Triều lấy thuốc, đứa nhỏ đáng thương! Có lẽ thứ khó hiểu này thật sự có thể trợ giúp tiểu Hồng cũng không chừng.

Thôi, tiếp tục xem diễn! Tiện thể nhìn xem vạn năm thụ có thể phản kháng làm công hay không!

Nhưng mà "Á mỹ điệp" nghĩa là gì nhỉ? (Editor: Là gì ấy nhỉ ((:))

TỨ CẦM THÚ VÀ TỨ HOA KHÔI

Phá Quân Tinh

dtv-ebook.com

Chương 69

Tiểu Hồng tý tý ôm lấy laptop, ngay cả tiểu thư nhà nàng nàng cũng không để ý nữa, lúc này trong đầu Tiểu Hồng đều là những hình ảnh đáng khinh, tinh thần phấn chấn cực độ.

Khối sắt sần sùi này có bị hư hay không nàng không biết, nhưng Tiểu Hồng biết, nếu muốn xem lại một màn kịch tình mênh mông vừa nãy thì chỉ có thể tìm một người, Phong Chi Lâu. Cũng chỉ ở dưới dạng tình huống này thì Tiểu Hồng mới có thể nghĩ đến người nào đó họ Phong.

Vì sao lại là Phong Chi Lâu? Rất đơn giản, vì Phong Chi Lâu để ý Vị Triều, tiểu thư nhà nàng, hơn nữa Tiểu Hồng tự nhận rằng nàng có thể trấn trụ được người họ Phong kia. Lúc cần thì phải mềm dẻo mới là vương đạo!

Bốn cầm thú vì chuyện vừa rồi chắc đều đã rời đi, về phần thằng nhãi Phong Chi Lâu, cơ bản không cần nàng mất công đi tìm, trừ bỏ viện của tiểu thư nhà nàng thì nàng ta còn có thể đi đâu?

Sự thật chứng minh, Tiểu Hồng căn bản không cần phung phí đầu óc vì điều này thì dùng ngón chân cũng có thể đoán được.

Phong Chi Lâu trông mòn con mắt nhìn cửa tiểu viện chờ Vị Triều nhà nàng. Đáng tiếc, nàng không nhìn thấy Vị Triều mà lại nhìn thấy Tiểu Hồng đang ôm tiểu thiếp của Lạc nhi.

Tiểu thiếp của Lạc nhi sao lại ở trên tay Tiểu Hồng? Phong Chi Lâu cảm thấy rất kỳ quái, đương nhiên nàng cũng không có ý nghĩ đòi lại thay Lạc nhi. Dù sao thứ này cũng không phải là của nàng, không cần thiết vì thứ

này mà đắc tội với Tiểu Hồng. Tiểu Hồng thế nhưng là chương ngại vật lớn nhất ngăn cản nàng đẩy ngã Vị Triều! Vì vậy nên Phong Chi Lâu quyết định theo bản năng không nhìn Tiểu Hồng mà tiếp tục chờ Vị Triều thân yêu nhà mình, chẳng qua là Tiểu Hồng không định buông tha Phong Chi Lâu.

- Phong Chi Lâu, cái này dùng như thế nào? - Tiểu Hồng chỉ vào laptop trong lòng, hơi nhăn nhó hỏi. Nếu không phải vì để áp đảo Tiểu Lục thì nàng sẽ không hỏi người tên Phong Chi Lâu này!

- Vì sao ta phải nói cho người? - Phong Chi Lâu nghĩ đến chuyện mấy người kia không biết dùng, như vậy rất tốt, bí mật trong đó cũng không thể phát hiện được.

Tiểu Hồng nổi cơn tam bành, bốn tiểu thư thật lòng hỏi mà người dám không đáp?

- Hừ, đừng tưởng rằng không ai biết hành động xấu xa của các người, Á mỹ điệp cái gì... - Nhìn động tác của Phong Chi Lâu rõ ràng trở nên cứng nhắc thì Tiểu Hồng đặc ý nói không nên lời - Tiểu thư vậy mà cũng đã thấy được! Không biết nàng nghĩ thế nào?

- Tiểu Hồng tử... - Phong Chi Lâu túm chặt ống tay áo Tiểu Hồng, vẻ mặt thống khổ - Chuyện này không liên quan đến ta! Ta bị oan! Người không thể bỏ đá xuống giếng được!

Tiểu tử, rượu mời không uống lại muốn uống rượu phạt! Ta không tin người không nhận tội.

- Ta cũng muốn giúp người, nhưng hình như người không muốn hợp tác!
- Tiểu Hồng bộ dạng thực khó xử - Nếu ta không thể nói rõ ràng thì làm sao có thể làm tiểu thư tin phục đây? Nếu tiểu thư không tin thì nàng nhất định sẽ cho rằng người là kẻ háo sắc...

- Tiểu Hồng tỷ, loại việc nhỏ này tuyệt đối không thành vấn đề - Phong Chi Lâu vỗ tiểu bánh bao hết lớn của mình mà cam đoan - Ta tuyệt đối sẽ dạy cho người!

Vì vậy Phong Chi Lâu nói cho Tiểu Hồng biết thứ này cần để dưới ánh sáng mặt trời để nạp điện, sau đó mới có thể dùng, giờ không mở được chính là vì không có điện. Dù sao thì giờ này hai người không nhìn thấy Vị Triều nên cũng không có việc gì làm, vì vậy hai người rất chú tâm cẩn thận tìm một địa phương để 'phơi nắng'. Trong lúc này Phong Chi Lâu cũng moi móc được không ít bí mật của Vị Triều, điều này khiến nàng vui sướng không thôi.

Đại khái đợi khoảng nửa giờ thì hai người không còn kiên nhẫn nữa, Phong Chi Lâu thử mở ra, quả nhiên đã mở được. Một bên thao tác, một bên giải thích đến tận khi xuất hiện màn hình mới thôi.

- Cái Á mỹ điệp kia ở chỗ nào? Nhanh mở ra cho ta xem! - Tiểu Hồng thực kích động như thể nhìn thấy Tiểu Lục ở dưới thân mình, chỉ còn kém nước phun máu mũi.

Phong Chi Lâu toát mồ hôi hột liếc nhìn Tiểu Hồng một cái, thì ra là kiểu biến thái ngầm, thật nhìn không ra.

- Á mỹ điệp nào? - Nhiều như vậy làm sao ta biết là cái nào?

- Chính là hai nữ nhân Đông Doanh ấy.

- Á mỹ điệp đều là Đông Doanh, người nói cái nào?

- Có rất nhiều sao? - Tiểu Hồng kích động sắp hôn mê, bảo bối!

- So với người tưởng tượng còn nhiều hơn! Ta đưa văn kiện gốc cho người tìm, người nhìn kỹ trình tự này - Phong Chi Lâu từng xem Tuyết Chi Lạc thao tác nên tự nhiên biết nàng ta giấu ở đâu - Đại khái có khoảng mấy

trăm bộ, ta cũng chưa nhìn kỹ nên không rõ lắm. Nhưng ta nghĩ cái người có thể sử dụng chắc cũng không nhiều lắm, bên trong thế nhưng là trân quý của Lạc nhi, nam nữ, nam nam, nữ nữ, nhân thú, dù sao thì có cả thanh thuần, biến thái thì càng nhiều.

Tiểu Hồng trừng lớn con mắt:

- Nhân thú? Cái này... cái này cũng quá...

Phong Chi Lâu dùng ánh nhìn đồng cảm nhìn Tiểu Hồng:

- Cho nên chúng ta đều nói nàng là biến thái!

Tiểu thư Du Lăng thật đáng thương - Tiểu Hồng nói thầm trong lòng.

- Đây, tất cả đều là... - Mở ra tệp 'nữ nữ', bên trong lại phân nhỏ thành châu Âu, châu Á, châu Phi, vào hộp châu Á, bên trong đa phần đều là Nhật Bản.

Tùy tiện mở ra một bộ, lúc này cũng khiến tay Phong Chi Lâu hơi run lên. Một ngự tử toàn thân áo da màu đen cầm trong tay một cái roi da nhỏ, chân dẫm lên lưng la li ở dưới, không ngừng dùng roi quật vào mông la li.

- Mẹ kiếp! S&M! - Phong Chi Lâu hết chỗ nói nổi, sao vận may của nàng lại tốt như vậy? Vừa bật lập tức dính phải món kích thích như vậy?

Tiểu Hồng cũng không so đo với Phong Chi Lâu, mắt sáng ngời có thần. Cái nàng đang cần chính là loại này!

- Được rồi! Ta không nên xem - Tiểu Hồng lưu luyến liếc mắt một cái - Quả thật người cũng không tồi! - Người đã trượng nghĩa như vậy thì ta cũng không thể keo kiệt - Lần sau lúc người ở cùng tiểu thư nhà ta thì ta sẽ không đến quấy rầy... - Tiểu Hồng dùng loại giọng Từ Hi Thái Hậu mà nói, khiến Phong Chi Lâu có cảm giác được ban ân.

Người vốn không nên làm bóng đèn! Phong Chi Lâu nhớ tới mỗi lần ở chung cùng Vị Triều thì Tiểu Hồng luôn luôn xuất hiện thần không biết quỷ không hay, Phong Chi Lâu trên đầu toàn mồ hôi lạnh, hại nàng không có nổi một chút tư tưởng xấu.

- Tiểu Hồng tử yên tâm, không biết cứ tới hỏi ta, ta nhất định biết gì nói này, đã nói là nói hết - Diêm vương dễ gặp, tiểu quý khó chơi là đây!

Tiểu Hồng nhìn thái độ của Phong Chi Lâu thì rất vừa lòng, nghĩ lại trước kia cũng là do mình lòng dạ hẹp hòi, thôi thì lần này rủ lòng từ bi tha thứ cho nàng ta, ôm lấy bảo bối định đi luôn nhưng lại đột nhiên dừng bước:

- Từ Á mỹ điệp rốt cuộc có nghĩa là gì? - Quay đầu hỏi, tuy rằng tiểu thư Niệm Khanh có biết nhưng nàng cũng không thể không biết xấu hổ mà đi hỏi.

- Á mỹ điệp hả, người có thể coi nó như một loài bướm trong truyền thuyết - Nhìn vẻ hoài nghi của Tiểu Hồng thì Phong Chi Lâu tiếp tục nói - Ở bên kia có một phong tục như thế này, lúc bị đùa giỡn mà kêu lên một câu "Á mỹ điệp" thì cam đoan rằng tình cảm giữa hai người sẽ rất dài lâu, vĩnh viễn không phân li - Không phải ai cũng thích giọng này sao? - Lúc người nghe các nàng kêu như thế thì có phải có một cảm giác nhiệt huyết dâng trào hay không? Đây là một câu thần chú khiến tình yêu thêm mãnh liệt!

- Bướm thần? - Nghe vậy thì ý tứ của nàng ta chính là cái này phải không?

Phong Chi Lâu thiếu chút nữa phun nước miếng, miễn cưỡng gật đầu:

- À ừ, Á mỹ điệp, bướm thần trong truyền thuyết, không chỗ nào không có nó. Nếu muốn tình yêu vĩnh viễn lâu dài thì khắp nơi đều phải Á mỹ điệp.

Tiểu Hồng gật đầu, lúc nghe ba âm tiết này thì nàng thực sự nhiệt huyết sôi trào, xem ra cần phải để Tiểu Lục kêu một chút cho mình nghe mới được. Hơn nữa còn có thể phù hộ cho tình cảm thật dài lâu, xem ra đây ắt hẳn là thứ không thể thiếu!

Tiểu Lục, tuôn rơi một trận rơi nước mắt đồng cảm vì người.

Tiểu Hồng đã lâm vào ma chướng.

Đứa nhỏ đáng thương!

(Á mỹ điệp: Yamete, nghĩa là đừng mà trong tiếng Nhật.)

TỨ CẦM THÚ VÀ TỨ HOA KHÔI

Phá Quân Tinh

dtv-ebook.com

Chương 70

Nguyệt Chi Loạn vẫn cảm thấy Tiểu Tuyết Nhi nhà nàng là loại mỹ nhân ôn nhu vô cùng, cho dù mình làm sai chuyện gì cũng sẽ không phạt quá mạnh tay, cho nên có thể nói gánh nặng trong lòng nàng cũng chỉ tương đối thôi chứ không phải quá lớn. Nhưng mà lúc nghe Tiểu Tuyết Nhi muốn gặp nàng vào ban đêm để nói chuyện thì trong lòng lại thoáng có dự cảm không tốt, hơn nữa giác quan thứ sáu cũng rất mãnh liệt.

Ôm tâm tình vô cùng không yên, Nguyệt Chi Loạn đến viện của Ly Tuyết, nhẹ nhàng gõ cửa. Tuy rằng bình thường nàng chưa bao giờ gõ cửa nhưng giờ là thời kì đặc biệt, nàng cũng hiểu được nên đúng mực.

- Vào đi - Giọng nói của Ly Tuyết không có gì khác thường, Nguyệt Chi Loạn hơi yên tâm buông tảng đá trong lòng, biết ngay là Ly Tuyết nhà ta sẽ không làm gì quá mức với ta mà!

Mở cửa ra, đập vào mắt Nguyệt Chi Loạn là hình ảnh Ly Tuyết im lặng, ánh trăng mỏng như mảnh vải chiếu vào phòng, ánh mắt Ly Tuyết chăm chú, nàng cầm một chiếc bút lông vẩy mực lên giấy Tuyên trên bàn.

Vì sao nhiều lần tìm Ly Tuyết thì nàng ấy không phải đang đọc sách thì là vẽ tranh hoặc viết thư pháp? Nguyệt Chi Loạn có chút cảm thán, Ly Tuyết nhà ta thật sự là mỹ nhân thông thái! Hương vị kia khiến ta muốn say!

Cho xin đi, đã là lúc nào rồi mà người còn mê gái?

Nguyệt Chi Loạn ho khan một tiếng, hé ra một khuôn mặt tươi cười muốn ăn đòn:

- Tiểu Tuyệt Nhi tìm ta có việc gì? Có phải nhớ ta không?

Ly Tuyệt ngẩng đầu lên, nhìn Nguyệt Chi Loạn đầy vẻ lạnh lùng chăm chú, trong lòng cân nhắc không ngừng.

Đối với người này, ban đầu là không thèm để ý, đến bây giờ lại không đành lòng xuống tay, rốt cuộc mình đã bỏ lỡ bao nhiêu cơ hội giết chết nàng ta?

Người khiến tâm tình mình dao động chính là người uy hiếp sự tồn tại của mình. Vì không tin vào điều đó cho nên mình đã đem tất cả ý niệm giết chóc trong đầu bóp chết từ lúc vừa nẩy sinh.

Nàng chết rồi thì khúc mắc trong mình cũng có thể được hóa giải. Nhưng vì quen sự tồn tại của nàng mà thật sự không xuống tay được.

Không thấy sẽ nhớ, thấy rồi sẽ sợ, đây chính là cảm giác khiến Đường Ngạo Phong ngày trước không muốn gặp mình phải không?

- Nguyệt Chi Loạn, người có biết ta thật sự là ai không? - Đối với vấn đề nên hay không nên, Ly Tuyệt hoàn toàn bỏ qua theo bản năng, hôm nay muốn nói toàn bộ cho người kia biết, để nàng biết rằng mình không phải là loại người như trong tưởng tượng của nàng. Khiến nàng chết đi phần tâm kia, cũng khiến mình phong tỏa lại phần tâm không an phận của mình.

Nguyệt Chi Loạn bị ngữ khí của Ly Tuyệt làm cho mông lung, đây là chuyện khi gió gì! Ai? Cái này còn phải trả lời sao?

- Nữ nhân...

- - Người có thể đừng ngu ngốc một chút không?

- Đùa thôi, ta hay nói giỡn! - Thấy ánh mắt lạnh như băng của Ly Tuyết thì Nguyệt Chi Loạn cũng hoảng sợ, rốt cuộc hôm nay sao vậy? Ly Tuyết ôn nhu nhà nàng chạy đi đâu rồi? - Chuyện này... kỳ thật, ta biết hay không thì có sao? Chẳng lẽ ta biết rồi thì sẽ thay đổi? Được rồi, ta đã chuẩn bị tâm lý, dù sao thì nhìn địa vị của Vị Triều ở Thần Y Sơn Trang cũng thấy được Tiểu Tuyết Nhi nhà ta nhất định cũng sẽ không kém hơn. Cho nên mặc kệ, là xấu cũng được, tốt cũng được, dù sao ta chỉ biết đó là Tiểu Tuyết Nhi là được.

Nguyệt Chi Loạn cảm thấy bản thân nàng vẫn xem như rất cởi mở, đương nhiên trừ bỏ việc hơi chấp nhất đối với tiền bạc thì năng lực nhìn nhận của nàng vẫn còn khá mạnh, cho dù Ly Tuyết nói mình là nữ hoàng gì đó thì nàng cũng có thể chấp nhận một cách lạnh nhạt, nhưng sẽ cảm khái mình lại có thể ăn bám nữ hoàng. Đương nhiên, đây không phải là sự thật.

Ly Tuyết không biết nên dùng biểu tình gì để đối mặt với những lời này, nàng nên cười nhạt sao? Đó là vì người kia không biết chuyện của mình cho nên mới có thể nói như vậy, giống như chưa chính mắt nhìn thấy thì vĩnh viễn sẽ không hiểu được.

- Người có biết Đường Môn không? - Giọng nói nặng nề, bút lông trong tay cũng ngừng lại một chút.

- Đường Môn? Tứ Xuyên? Món cay Tứ Xuyên? - Nguyệt Chi Loạn nghe hai chữ Đường Môn thì trực tiếp liên hệ đến món cay Tứ Xuyên, thật không thể không khiến người ta bội phục! Cái này không phải trọng điểm được không! - ...Biết một chút... - Cả người lạnh lẽo một trận, ánh mắt Ly Tuyết quả thực còn lạnh hơn so với tảng băng! - ...Độc được? - Không chắc chắn hỏi.

Nghe được hai chữ này thì cả người Ly Tuyết run rẩy, nắm chặt bút trong tay, bình tĩnh bình tĩnh, trăm ngàn lần không thể hành hung! Tên này, Đường Môn bán độc được lúc nào!

- Độc cái đầu người! - Ly Tuyết rất cục không thể khắc chế mình được nữa, quát lên với Nguyệt Chi Loạn. Rốt cuộc mình đụng đến cái dạng hàng hóa gì thế này!

Nguyệt Chi Loạn trợn ngược hai mắt, Ly Tuyết...Tiểu Tuyết Nhi...Tuyết Tuyết nhà ta lại mắng chửi người? Trời ạ, ta không nghễnh ngãng chứ?

(Tác giả: Đứa nhỏ Ly Tuyết này là bị người bức được chưa?)

- Tiểu Tuyết Nhi, người mắng ta thêm một lần đi! - Trong mắt tràn đầy phẫn chấn, ngữ khí và thần thái lúc Ly Tuyết mắng chửi người quả thực đáng yêu muốn chết!

Khóe miệng Ly Tuyết run rẩy, được rồi, nàng đã xem nhẹ lực sát thương của Nguyệt Chi Loạn, vốn muốn làm cho nàng ta hết hy vọng, kết quả lại làm cho mình sắp hết hy vọng.

- Đến đi... đến đi... - Nguyệt Chi Loạn vòng hai tay ôm vai, híp mắt, vẻ mặt đen tối, dâm dăng nhất có thể.

- Người đi chết đi... - Một cây bút lông bay về phía nàng, đánh thẳng vào giữa hai lông mày của Nguyệt Chi Loạn, một chấm mực đen điểm vào chính giữa ấn đường, hơi bị giống Ấn Độ.

Ly Tuyết thấy một màn như vậy thì đột nhiên liên tưởng đến cảnh mình bị Nguyệt Chi Loạn hắt xì khiến khắp mặt đều là mực nước, tâm tình vốn âm trầm cũng trong sáng lên vài phần, nhẹ nhàng cười lên tiếng:

- Người thật là... - Muốn ta làm sao với người bây giờ?

Về phần tiếp nối đề tài đang nói, Ly Tuyết vừa muốn nói tiếp lại vừa muốn giấu đi, cuối cùng vẫn quyết định mạo hiểm đem mọi chuyện nói ra, còn kết quả sẽ không do nàng quyết định.

- Đường Môn ở trong chốn võ lâm có thể coi như là Thái Sơn Bắc Đẩu, vừa chính vừa tà. Không chỉ tạo ra binh khí áo giáp mà còn cả các loại ám khí, thậm chí còn liên quan một chút đến cơ quan ngấm. Mà vũ khí tạo ra, không hề ít thứ là bán cho triều đình. Vì có triều đình làm chỗ dựa nên Đường Môn mới có thể một mình lớn mạnh, không sợ gì các môn phái võ lâm. Ta hiện tại có thể xem như là môn chủ Đường Môn - Dù sao những người trong môn đều nghe lời nàng, chỉ là nàng không chính thức thừa nhận mình là môn chủ mà thôi.

- Đây là thương gia bán sỉ vũ khí lớn nhất trong truyền thuyết sao? - Nguyệt Chi Loạn thì ào ào nói, Ly Tuyết nhà nàng rất có tiền! Nàng cảm thấy mình không phải là bám được vào một núi vàng mà là núi kim cương! - Vậy thì sao? Chứng tỏ rằng Tiểu Tuyết Nhi nhà ta có nhiều tiền? Hay lắm! Ta thích! - Nguyệt Chi Loạn rất thẳng thắn thành khẩn nói, biết làm sao được, thành thật là phẩm chất tốt nhất của ta!

Ly Tuyết hít sâu một hơi, ngoài tiền ra thì người không nhìn ra miêu ni nào khác không! Còn nữa, người thích ta là vì tiền sao?

(Tác giả: Đây là ước nguyện ban đầu...)

- Người chết trên tay ta không hề ít! Hoặc có thể nói, nhiều đến mức người không đếm được - Ánh mắt Ly Tuyết hơi ảm đạm - Dùng tử tù để thử nghiệm uy lực của binh khí, thậm chí còn lấy cả người nhà của các quan viên triều đình mắc tội, trong số những người đó có khi còn có cả trẻ con. Thời điểm máu tươi dính trên mặt, thậm chí ta không cảm thấy một chút độ ấm của máu - Tiếng nói càng ngày càng thấp, đến cuối cùng thì khó nghe được.

Nguyệt Chi Loạn không cắt lời Ly Tuyết, chỉ im lặng lắng nghe, trên mặt là vẻ nghiêm túc chưa từng có. Biết làm sao được, đề tài này mà không nghiêm túc thì không phải muốn chết hay sao?

- Nếu là tử tù thì là bọn họ bị trừng phạt đúng tội, nếu không đáng tội thì sao lại trở thành tử tù? Về phần người nhà đại thần, ta chỉ có thể nói đó là vật hi sinh cho vương quyền. Cho dù người không xuống tay thì bọn họ cũng sẽ chết, nếu kiểu gì cũng phải chết thì chết trên tay ai còn quan trọng gì? Huống hồ, dùng bọn họ thử nghiệm uy lực vũ khí cũng không phải là một chuyện không tốt, so với việc dùng người dân vô tội vẫn tốt hơn. Bọn họ cũng coi như là hy sinh có công lao - Nguyệt Chi Loạn cũng không ngờ đến chuyện Ly Tuyết lại có một mặt như vậy, ở trong tiềm thức của nàng, Ly Tuyết chính là loại tiểu thư khuê các, nhìn cảnh giết gà cũng té xiu - Diệt cỏ mà không trừ tận gốc, gió xuân thổi về lại sinh sôi, điểm này ta cũng rất đồng ý.

Ly Tuyết thật không ngờ Nguyệt Chi Loạn lại nói như vậy, ngẩng đầu lên kinh ngạc nhìn nàng:

- Người không sợ?

Nguyệt Chi Loạn bị Ly Tuyết làm cho muốn ngất:

- Vì sao ta phải sợ? Chẳng lẽ người muốn giết ta?

- Người nghĩ rằng ta chưa từng nghĩ vậy sao?

- Vì sao? - Ta làm gì đắc tội với người?

- Ta không thích chuyện ngoài ý muốn.

- Hử? - Có ý gì?

- Nguyệt Chi Loạn, người... thích ta sao?

"Thích ta sao?"

"Thích ta sao?"

"Thích ta sao?"

Ba chữ này như tua đi tua lại trong đầu khiến Nguyệt Chi Loạn bất ngờ đến không kịp phòng thủ.

TỬ CẦM THÚ VÀ TỬ HOA KHÔI

Phá Quân Tinh

dtv-ebook.com

Chương 71

Trời ạ, ta phải nói gì đây? Nên nói hay không? Nên nói hay không? Ly Tuyết đã hỏi như vậy rồi thì nói đi! Nói đi! Nói đi! - Nguyệt Chi Loạn.

Nhưng mà cứ như vậy mà tiếp lời thì Nguyệt Chi Loạn lại cảm thấy như bị Ly Tuyết nắm mũi dắt đi, về sau còn không phải là nàng ấy nói hướng Đông thì là Đông, nói đi hướng Tây liền đi Tây? Chí hướng nhỏ bé muốn trở thành đại nữ tử của nàng làm sao mà thành đây?

Có lẽ là nên nói, xem tư thế hiện tại của Ly Tuyết thì phỏng chừng về sau sẽ không còn cơ hội khác để nói. Quên đi, về sau bị dắt mũi thì ta cũng nhận. Ai bảo Ly Tuyết là đại mỹ nhân tuyệt sắc như vậy chứ? Nếu đổi lại là Phượng tỷ thì ta đã phi một cước đá chết nàng ta rồi! Bằng tư sắc của Phượng tỷ mà muốn nắm được ta? - Nguyệt Chi Loạn

(Phượng tỷ: Bằng tư sắc của người ta còn không chướng mắt? Xí!)

- Ai cũng có tâm lý thích chường diện, Tiểu Tuyết Nhi lại thiên hương quốc sắc, chim sa cá lặn, hoa nhường nguyệt thẹn như thế, một phàm nhân như ta sao có thể không thích? - Nguyệt Chi Loạn về mặt ái mộ nhìn Ly Tuyết, trên mặt ửng đỏ có chút mất tự nhiên - Ta chưa bao giờ tin vào nhất kiến chung tình, nhưng giờ khắc khi ta gặp người thì ta đã biết, không phải ta không tin mà là ta chưa gặp được người khiến cho ta tin. Giờ đây, ta gặp được người như gió gặp được cát bụi, triền miên bên nhau đến chân trời. Vì vậy làm sao ta lại không thích người được? - Ôi lời này thật quá hay, ngay cả ta cũng bị tài ăn nói của chính mình mê hoặc!

Tất nhiên Ly Tuyết không bị hoa ngôn xảo ngữ này lừa gạt, nói thế nào thì loại lời này nàng cũng nghe rất nhiều, sớm đã có khả năng miễn dịch. Chỉ có điều ngay cả như vậy thì trong lòng nàng vẫn gợn sóng nhộn nhạo không ít.

- Vậy thì người thích điều gì ở ta? - Nàng không định miệt mài theo đuổi tình cảm trong nội tâm, chỉ là hỏi vậy thôi.

Nguyệt Chi Loạn nghe thế cũng có điểm đau đầu, vì sao đã là thích mà còn hỏi rõ ràng như vậy? Mọi thứ đều hơi mông lung không phải tốt hơn sao?

- Ta thích sự ôn nhu của người, ta thích vẻ khi xem thư của người, im lặng như một bức tranh; ta thích thư pháp của người, đẹp để uyển chuyển lại hàm xúc, trời sinh cao siêu; ta thích bộ dạng không biết làm sao với ta của người, cho dù tức giận cũng sẽ không trách móc ta nặng nề; ta thích sự thiện lương của người, cho dù những người đó có tội nhưng người vẫn sẽ vì bọn họ mà cảm thấy khổ sở. Có lẽ còn nhiều điều mà ta không biết, nhưng ta nghĩ trong tương lai ta sẽ càng ngày càng phát hiện ra nhiều điều tốt của người!

Nguyệt Chi Loạn nói xong động tình nắm lấy bàn tay nhỏ bé của Ly Tuyết kéo lại gần, thật mịn! Nghe được buổi nói chuyện này của anh mà còn không bị anh thuyết phục sao? Tiểu Tuyết Nhi, nhanh lao vào vòng tay của ta, lấy thân báo đáp đi!

Ly Tuyết không thể nói là không hề cảm động, vấn đề chỉ là cảm động ít hay nhiều thôi, chẳng qua nhìn thấy vẻ mặt dâm dăng của Nguyệt Chi Loạn thì dù có một tia cảm động cũng bị Ly Tuyết ném tới Trảo Oa quốc (Java, một hòn đảo của Indonesia) luôn.

Sao trong đầu người lại luôn suy nghĩ những ý niệm không tốt vậy? Người thật sự là nữ sao! Sao lại háo sắc như vậy? Ly Tuyết rút tay mình ra,

sau đó lui lại ba bước tránh việc lại bị người kia sấp tới gần:

- Nếu sự ôn nhu của ta đều là giả thì sao? Kỳ thật cho tới bây giờ ta chưa bao giờ là người như trong tưởng tượng của người. Ta đọc sách, viết chữ, vẽ tranh chỉ là để che giấu sát khí trên người, người chết trên tay ta không đến một vạn cũng phải tám ngàn. Lúc chế tạo ra thứ gì đó, bình thường có thể khiến hơn trăm người trong chốc lát mà mất đi một phần cơ thể như chân tay, người nói xem, sát khí trên người ta nặng đến cỡ nào? Đối với một người hai tay dính đầy máu tươi như vậy, người còn có thể thích không? - Bản thân Ly Tuyết cũng không tự tin nếu người mình thích trên tay dính đầy máu tươi như vậy thì nàng còn có thể thích không? Đáp án ngay cả bản thân nàng cũng không biết.

- Ta đây càng thích! - Nguyệt Chi Loạn nghe xong mắt càng sáng, ôn nhu quá cũng không tốt, ở chung lâu ngày mới biết được, ôn nhu như nước cái gì chứ, tà một chút vẫn tốt hơn. Đương nhiên chỉ cần là Ly Tuyết thì ta đều thích!

Ly Tuyết cảm thấy Nguyệt Chi Loạn quả thực không ra bài theo lẽ thường, trong lòng cũng hơi tức giận, ta đã nói như vậy rồi mà sao người còn không biết đường lùi? Người nên bị dọa đến chạy trốn chết mới đúng chứ!

- Phải không? - Hừ, ta sinh khí! Ta là vì tốt cho người! Thừa dịp lúc ta còn có thể buông tay còn không đi mau!

- Ta tuyệt đối sẽ không hối hận! - Nguyệt Chi Loạn nói như đinh đóng cột. Lão bà xinh đẹp như vậy, ai hối hận thì là heo nái!

Ly Tuyết nhìn vào mắt Nguyệt Chi Loạn, thấy bên trong là sự kiên định tự nhiên.

- Nếu vậy... - Năm tay Nguyệt Chi Loạn đi đến một bên rồi buông ra - Người xuống đó cho ta! - Không biết nàng nhấn cơ quan kiểu gì mà sàn

nhà dưới chân Nguyệt Chi Loạn nứt ra.

Nguyệt Chi Loạn theo bản năng liền nắm lấy ống tay áo của Ly Tuyết rồi cả người rơi thẳng xuống, đương nhiên bao gồm cả Ly Tuyết không ngờ tới kết quả này.

Đây là tình huống gì chứ? Nguyệt Chi Loạn khóc không ra nước mắt, chẳng lẽ ta sẽ giống như phụ thân của Vô Kỳ ca ca? (Trong 'Cô gái Đồ Long', Chương Thúy Sơn, cha của Chương Vô Kỳ, đã bị Tạ Tốn bắt đến đảo hoang cùng mẹ Chương Vô Kỳ, từ đó hai người nảy sinh tình cảm và sinh ra Chương Vô Kỳ.)

Bởi vì trọng tâm và vận tốc nên cả người Nguyệt Chi Loạn ngã thẳng ra sau, còn Ly Tuyết thì vì bị kéo xuống theo nên lẽ tự nhiên là toàn bộ trọng tâm cơ thể đều dồn lên người Nguyệt Chi Loạn, vậy nên lúc chạm đất cũng rơi trên người Nguyệt Chi Loạn.

Nguyệt Chi Loạn bị đập xuống đất không nhẹ, cũng may mông nàng là phần nhận lực nhiều nhất, nếu không thể không bị nội thương. Nhưng cho dù là như vậy thì nàng cũng ngã thiếu chút nữa hộc máu, vốn vấn đề không lớn, nhưng cả người Ly Tuyết lại đặt trên người nàng, vấn đề này mới lớn. Tuy rằng Ly Tuyết không nặng nhưng không có nghĩa là không nặng được vài chục cân, lại ngã từ nơi thế cao như vậy, còn là ngã trên người nàng, trọng lượng kia thật sự có thể gây nội thương.

- Tiểu Tuyết Nhi, người muốn đè chết ta sao! - Nguyệt Chi Loạn cảm thấy mình đang rất bị kịch, nhưng nếu bỏ qua đau đớn trên người thì kỳ thật vẫn là điều đáng hưởng thụ. Đáng người Ly Tuyết thật không hề tồi, nàng ôm lưng của người bên trên, tuy rằng cách lớp quần áo nhưng vẫn có thể mừng tượng được da thịt bên dưới, thật mịn!

- Người...người không sao chứ? - Ly Tuyết cũng không ngờ người kia lại kéo mình xuống cùng, càng không ngờ mình không kịp phòng thủ mà cứ

như vậy ngả lên cơ thể nàng.

- Người thấy ta giống như không việc gì sao! - Nguyệt Chi Loạn nhe răng trợn mắt, không thôi thốn thức - Nhưng mà ta cũng không ngại Tiểu Tuyệt Nhi đè lên ta như vậy - Đương nhiên, ta càng thích đè lên người hơn. Về câu sau rất bất lương nên nàng chỉ nói trong lòng thôi.

Ly Tuyệt nhìn vẻ vô lại của Nguyệt Chi Loạn thì dở khóc dở cười. Đánh thì nàng ta vẫn tiếp tục như vậy, nếu không đánh thì chẳng khác nào để nàng ta đùa giỡn mình giữa ban ngày. Ly Tuyệt mặc kệ người kia, đang định nhắc người mình lên thì không ngờ bàn tay nàng lại truyền đến cảm giác mềm mại.

Toàn bộ không gian yên tĩnh. Nguyệt Chi Loạn sốc, Ly Tuyệt cũng sốc. Đó là cái gì các nàng đều biết rõ. Đây tính là gì? Tập kích ngực?

Ly Tuyệt cả người như bị điện giật, vội vàng thu tay lại, nàng chưa kịp nói chuyện thì phiến đá phía trên đầu hai người rầm một tiếng liền đóng kín lại, bên dưới chỉ còn một màu tối đen.

- Ta...ta không phải cố ý! - Ly Tuyệt muội muội là lần đầu tiên gặp phải loại chuyện này, huống chi còn là bản thân mình đuối lý. Ly Tuyệt lúc này sao còn có nửa điểm phong thái như lúc ở phía trên vừa nãy?

- Người đứng lên trước đi! - Nguyệt Chi Loạn bẻ răng nanh nuốt vào bụng, người vốn đang đau nhức nên giờ ngay cả tức giận cũng không đủ sức.

Vì sao? Vì sao? Vì sao?

Vì sao không phải là ta tập ngực Ly Tuyệt chứ! Vì sao vậy? Vì sao vậy?

Trong bóng đêm không ai nhìn rõ, tay Ly Tuyệt lại không khống chế được đặt vào chỗ cũ, lần này còn không sợ chết bóp bóp.

- Người cố ý! - Nguyệt Chi Loạn nổi giận, nào có chuyện hai lần đều khéo như vậy! Người đùa giỡn ta!

- TỐI NHƯ VẬY THÌ AI THẤY CHỨ? - Ly Tuyết nghe được tiếng Nguyệt Chi Loạn la lớn như vậy thì biết là nàng ta không việc gì, nàng cũng khôi phục lại lý trí, ngữ khí tự nhiên sẽ không còn ngượng ngùng như vừa nãy. Tối như vậy mà người có thể nhìn thấy? Đương nhiên, có một câu mà Ly Tuyết chưa nói: Ta cố ý đấy, người định làm gì ta?

Ai bảo người kéo ta xuống đây? Nếu ta không buông tha người được thì bây giờ người không bỏ chạy được nữa! Cho nên sờ soạng một chút cũng không có gì. Nếu không phải vì bàn tay đê tiện của người đang lang thang trên lưng ta thì ta sẽ cố tình làm thế sao! - Ly Tuyết.

Chỉ có điều, không ngờ Nguyệt Chi Loạn vẫn có chút của cải đủ xài. (Ý nói là vòng một cũng được.)

TỨ CẦM THÚ VÀ TỨ HOA KHÔI

Phá Quân Tinh

dtv-ebook.com

Chương 72

Bốn phía trừ bỏ bóng tối thì vẫn là bóng tối. Trong hoàn cảnh im lặng như thế, có thể nghe thấy tiếng hít thở của hai người, đương nhiên đối với Ly Tuyết mà nói, nàng còn nghe thấy tiếng tim đập của người nào đó. Tuy rằng nàng ghét võ công nhưng thân làm đối tượng được bồi dưỡng để trở thành môn chủ tương lai của Đường Môn thì sao có thể không tập võ được chứ? Chỉ là Ly Tuyết chưa bao giờ để lộ mà thôi.

Có thể giải quyết hòa bình thì sẽ giải quyết hòa bình, không thể giải quyết hòa bình thì tự nhiên sẽ có mấy người Niệm Khanh giải quyết. Cho nên hình tượng của Ly Tuyết trong mắt mọi người vẫn rất ôn hòa. Đương nhiên, có rất nhiều trong đó là biểu hiện giả dối mà nàng tạo ra cho người khác thấy.

Chỉ có điều sau khi gặp Nguyệt Chi Loạn thì mọi thứ đều lộn xộn. Lúc nàng làm bộ bình tĩnh sẽ bị Nguyệt Chi Loạn gọi lên lửa giận. Giờ này Ly Tuyết xem như đã hiểu được tình cảnh của Vị Triều.

- Sao người lại kéo ta xuống dưới? - Rất im lặng, im lặng đến lộn xộn trong lòng.

Nguyệt Chi Loạn còn đang chìm đắm trong chuyện cũ mà ai oán, vẻ mặt luyến tiếc như đứa nhỏ không có được đồ chơi, như sói không vồ được mồi, nhưng nàng nghĩ lại, để nắm bắt được Ly Tuyết, hy sinh một chút mặt mũi thì có là gì? Dù sao về sau chắc chắn phải tập ngược lại, đến lúc đó nàng ăn gian thêm một lần nữa là được! Nghĩ như vậy thì trong lòng Nguyệt Chi Loạn cũng thư thái hơn nhiều, đương nhiên vẫn có điểm không cam lòng.

- Không thể sinh cùng chỗ, chết cũng muốn cùng huyết - Nguyệt Chi Loạn nói rất kiên định, dù sao ta chết mà cũng kéo theo người được là được.

Ly Tuyết sửng sốt một chút, nàng thật không ngờ Nguyệt Chi Loạn lại trực tiếp nói ra như vậy. Không phải người bình thường sẽ nói rằng, cho dù ta chết thì người cũng phải sống thật tốt sao? Đến tột cùng thì nàng động tâm đối với người như thế nào đây! Nhưng tại sao nàng lại cảm thấy rất an tâm? Có lẽ là do tịch mịch quá lâu rồi!

- Đúng rồi, sao người lại muốn ném ta vào đây? - Nguyệt Chi Loạn hỏi rất vô tội - Chẳng lẽ Tiểu Tuyết Nhi nhà ta sợ bị ta đả động tâm sao?

Ly Tuyết nhẹ giọng thở dài một hơi:

- Đến bây giờ người muốn chạy cũng không chạy thoát.

- Ta tuy rằng nhìn qua như người vô tâm vô phế, nhưng ta chưa từng hối hận với quyết định của mình - Nguyệt Chi Loạn nhìn một mảng tối đen, bởi vì không thấy gì nên cũng không biết biểu cảm lúc này Ly Tuyết như thế nào, cũng tốt, như vậy cũng có lợi cho nàng thổ lộ - Ly Tuyết, ta sẽ cho người 'tính phúc' (chỉ hạnh phúc trong sinh hoạt vợ chồng)!

Không thể không cảm tạ sự bác đại tinh thâm của ngôn ngữ, rõ ràng là hai chữ khác nhau mà lại cùng một âm đọc (hai từ hạnh phúc và tính phúc đồng âm).

Vào tai Ly Tuyết thì hai chữ này lại thành hạnh phúc, nếu không phải thế thì phỏng chừng nơi này đã trở thành chỗ chôn xương của Nguyệt Chi Loạn. Đương nhiên nếu như vậy thì có lẽ câu tiếp theo của Ly Tuyết sẽ là: Nguyệt Chi Loạn, ta sẽ đốt vàng mã cho người!

Còn lúc này thì Ly Tuyết đang cúi đầu tựa hồ như đang tự hỏi, tay phải sờ lên cổ tay trái, một cái vòng tay màu vàng nhạt sáng lên.

- Đưa tay ra đây... - Giọng Ly Tuyệt có điểm trầm khiến người ta không nghe ra cảm xúc của nàng, nhưng Nguyệt Chi Loạn nghe xong thì lập tức vươn tay ra đụng phải cánh tay nhỏ bé mềm mại như không xương của Ly Tuyệt.

Bởi vì hai người ngồi mặt đối mặt nên dù không nhìn thấy biểu cảm của đối phương nhưng cũng có thể cảm nhận được tiếng hít thở dần trở nên dồn dập của nhau. Một vật mang theo hơi ấm chạm vào cổ tay Nguyệt Chi Loạn, sau đó là âm thanh lách cách đeo vào (như tiếng cồng số 8 ấy). Âm thanh thanh thúy giống như nhạc chốn thần tiên truyền vào lỗ tai Nguyệt Chi Loạn.

Tín vật đính ước! Tín vật đính ước! Tín vật đính ước! Tiểu Tuyệt Nhi cho ta tín vật đính ước! Nguyệt Chi Loạn thiếu chút nữa chảy nước mắt, sờ lên tay, có vẻ cứng, hình như là vòng tay:

- Tiểu Tuyệt Nhi, người chịu nhận ta rồi sao! - Kéo tay Ly Tuyệt, nửa người đổ đến chỗ nàng, nếu không phải tay Ly Tuyệt đang để ở vai Nguyệt Chi Loạn thì phỏng chừng nàng đã bị Nguyệt Chi Loạn áp đảo.

Nhưng mà cái này thật sự chỉ là một cái vòng tay bình thường sao? Cái này thật sự là tín vật đính ước sao? Chắc chắn, chuyện này còn có phải xem xét.

Ly Tuyệt khẽ hừ một tiếng, ngữ khí có điểm vui sướng khi người gặp họa:

- Người có biết đây là gì không?

- Đương nhiên ta biết, đây không phải là tín vật đính ước sao! - Nguyệt Chi Loạn kích động - Được Tiểu Tuyệt Nhi đối đãi như vậy khiến ta rơi lệ đầy mặt! Đúng rồi, cái này đưa cho người! - Lần trước tại quán của 'mây bay' huynh mua trâm gỗ gài tóc nhưng vẫn chưa có cơ hội đưa cho Ly Tuyệt, giờ vừa đúng lúc.

Nói xong Nguyệt Chi Loạn liền lấy ra cây trâm gài tóc kia nhét vào tay Ly Tuyết. Thứ hàng hóa một lượng bạc này lại tiện nghi lừa được một núi kim cương, ông trời, người rất thương ta!

Ly Tuyết cầm trâm gỗ gài tóc, khoe miệng nàng cong lên trong bóng đêm.

- Tín vật đính ước? Người nói phải thì cho là phải đi - Ly Tuyết khó có khi thuận theo lời Nguyệt Chi Loạn khiến người nào đó vui sướng không thôi.

Nguyệt Chi Loạn: Quả nhiên Ly Tuyết đã thừa nhận! Mùa xuân của ta đến rồi!

- Chẳng qua, tên của vật này là... Tỏa Tình Hoàn - Ngữ khí thản nhiên của Ly Tuyết ở trong nơi tối đen như mực lại có vẻ tăng thêm âm trầm, như thể có gió lạnh thổi qua người Nguyệt Chi Loạn.

Dự cảm không tốt! Rất mãnh liệt rất mãnh liệt!

- Tỏa... Tỏa Tình Hoàn? Haha tên rất hay! - Sau lưng Nguyệt Chi Loạn phát lạnh từng đợt.

Ly Tuyết nghe ra vẻ run rẩy trong lời nói của Nguyệt Chi Loạn thì trong lòng lại đặc ý:

- Đây chính là tác phẩm ta đặc ý nhất! Đừng xem thường nó chỉ là một cái vòng nhỏ, trong đó nuôi dưỡng một vạn trùng Tình do ta lao lực hết sức mới làm được. Ta dùng bản thân mình nuôi dưỡng chúng hai năm, bây giờ khi chúng đã cài lên tay người thì ngoài ta ra, người không thể đụng đến bất cứ ai khác cho đến hết đời. Đương nhiên trừ khi người chết hoặc là người bị chặt đứt tay, nếu không thì cả đời này cũng không thể cởi ra. Nhưng mà tại khoảnh khắc mà tay người đứt khỏi người thì người cũng không thể sống tiếp, khi Tỏa Tình Hoàn mất đi hơi ấm của cơ thể người thì trùng Tình

sẽ chết đi trong nháy mắt, sau đó sẽ hóa thành chim bay đầy trời, trong vòng một thước tuyệt đối không có người sống sót!

Thật độc! Nọc độc rắn Lục và châm độc của ong Vò Vẽ cũng không độc bằng lòng dạ đàn bà! Nguyệt Chi Loạn không biết nên cười hay nên khóc, chiếu theo ý lời nói của Ly Tuyết thì thứ này có thể xem như tén vật dính ước, nhưng ý nghĩa nặng hơn là gì? Đây là lời cảnh cáo vô cùng rõ ràng! Đời này chỉ có thể cùng một mình Ly Tuyết OOX, nếu nàng hồng hạnh ra trường thì phỏng chừng kết quả sẽ là bị một vạn châm bắn vào người chết đi chết lại, còn về đối tượng gian díu thì chắc cũng cùng chung kết cục.

Không thể không nói Tòa Tình Hoàn này quả thực là vật nhỏ độc nhất thiên hạ!

- Thế nào, người thích không? - Lời này của Ly Tuyết đã là lời trêu chọc rõ ràng, không phải người nói không thể sinh cùng chỗ thì chết cũng muốn cùng huyết sao, người đã thâm tình như vậy thì ta sao có thể xem nhẹ tấm chân tình của người đây?

Nguyệt Chi Loạn sờ vào Tòa Tình Hoàn trên cổ tay, trăm loại cảm khái xuất hiện trong đầu:

- Ta... ta rất thích! Ta thật sự thích, Tiểu Tuyết Nhi nhà ta đối xử với ta thật sự quá tốt! - Cuối cùng bất chấp hết, thừa dịp lúc Ly Tuyết đang đặc ý liềm ôm cổ và thắt lưng của nàng, nước mắt giàn giụa.

Nếu ta không tranh thủ một chút thì không thể nâng dậy nổi tinh thần! Cả đời cứ như vậy thôi... Hoa thơm cỏ lạ, anh đi rồi không cần nhớ nhưng anh, bởi vì anh cũng là bất đắc dĩ! Nhưng mà ta rất thương tâm híc! Ta còn muốn đi đùa giỡn muội muội nữa! - Nguyệt Chi Loạn.

Lần này Ly Tuyết cũng không đẩy nàng ra, nếu đã quyết định là nàng thì ngẫu nhiên cho nàng chút ngọt ngào cũng là điều nên làm. Huống chi đã đeo Tòa Tình Hoàn thì trừ bỏ mình, đừng mong có người khác.

- Khi nào thì chúng ta ra ngoài? - Nếu đã thành sự thật thì cũng không còn cách nào khác, chỉ có thể ai oán mà chấp nhận.

- Nếu có thể ra ngoài thì ta còn ở chỗ này cùng người làm gì? - Ly Tuyệt đẩy về xem thường - Chờ Tiểu Lục đến là có thể ra ngoài.

- Khi nào thì Tiểu Lục đến? - Nguyệt Chi Loạn dùng đầu cọ vào ngực Ly Tuyệt, hô, kỳ thật như vậy cũng không tồi!

- Chuyện này... chắc là sáng ngày mai? - Này, người đừng cọ vào ta như chóthế!

Vì vậy tại một nơi tối đen như mực, Nguyệt Chi Loạn đã bị Ly Tuyệt muội muội xác định như vậy. Đương nhiên, về phần Tiểu Lục khi nào đến thì... Chuyện này, thật khó mà nói được! Dù sao thì chắc chắn sẽ không sớm như vậy!

Vì sao?

Khà khà, không thể nói cùng người ngoài được.

TỨ CẦM THÚ VÀ TỨ HOA KHÔI

Phá Quân Tinh

dtv-ebook.com

Chương 73

Nguyệt Chi Loạn hiện tại chính là mặt đầy sắc xuân, tiểu nữ nhân đắm chìm trong hạnh phúc.

Về phần chuyện đêm hôm đó, thật sự là vừa đau vừa hạnh phúc! Về phần Tiểu Lục tỷ tỷ khoan thai đến chậm nàng cũng không so đo. Nhìn bộ dạng xanh xao vàng vọt của Tiểu Lục thì xem ra bị bệnh không nhẹ. Đương nhiên cái này không liên quan gì tới Nguyệt Chi Loạn, nàng chỉ cần quan tâm đến Ly Tuyết của nàng là được rồi.

Tuy rằng vì đeo Tỏa Tình Hoàn nên không thể cùng người nào khác ngoài Ly Tuyết OOX, nhưng nàng cũng không nghĩ tới việc cùng người khác làm chuyện kia, chẳng qua là ăn no nhìn cho đã mắt, đùa giỡn chơi đùa mà thôi. Đương nhiên hiện tại nàng sẽ không lộ ra bản tính này, lẽ dĩ nhiên là muốn bắt Ly Tuyết sau này làm việc cần phải cân nhắc.

Ra oai với Ly Tuyết thật sự là chuyện thần tiên cũng không muốn làm.

Vì lấy lòng mỹ nhân, bù lại chuyện giết chết con thỏ trắng hôm trước mà Nguyệt Chi Loạn định mua đồ tặng Ly Tuyết một lần nữa, lần này cần mua một đôi! Một cái để cho Ly Tuyết, một cái để cho bản thân. Tương thân tương ái.

Ôm theo mục đích vĩ đại, Nguyệt Chi Loạn một mình lén lút ra đường. Chẳng qua là vì sao người trên đường lại ít như vậy? Nàng mới chỉ ở nhà vài hôm mà dân cư Ô Tô lại ít đi nhiều như vậy?

- Ôi chao, các người biết không? Thế tử Thiên Nặc Bảo bị người ta bắt đi rồi! - Bác gái Giáp.

- Là Nặc cục cưng cưới Phượng tỷ? - Bác gái Ất - Ta nghe nói nữ nhân ở cùng hẳn trong dịch quán cũng bị bắt đi cùng.

- Thế tử phi Phượng tỷ? - Bác gái Bính.

- Không phải, là nữ nhi của Trấn Quốc tướng quân, Nạp Lan Lê Lạc! - Bác gái Ất rất kích động tiếp tục nói - Vị hôn phu của nữ nhi của dì cả con cụ ta có huynh đệ là nha sai ở phủ, nghe nói tri phủ Dương Thư sợ đến mức tóc cũng đã bứt sạch, đáng thương!

- Các người đừng nói bậy, nghe nói hoa khôi của Phẫm Hương Các, Vô Thương, cũng là một người bị hại, ân khách liên quan đến nàng là Lâm công tử hiệu thuốc Lâm thị cũng mất tích cùng - Bác gái Bính.

- Ôi chao, thật là loạn! Ta thực sợ có một ngày ta cũng bị bắt đi, nếu vậy thì phải làm sao! - Bác gái Giáp.

- - Bác gái Ất, bác gái Bính.

Nguyệt Chi Loạn vô tình nghe lén, nhưng cũng là vì giọng ba vị bác gái này thật sự quá lớn, nàng không muốn nghe cũng không được.

Nạp Lan Lê Lạc bị bắt cóc? Mẹ nó rất tốt! Rốt cục đã trừ bớt một tình địch. Tuy rằng nàng xem như đã định với Ly Tuyết nhưng Nạp Lan Lê Lạc vẫn giống như một cái gai trong lòng nàng, khiến nàng không thoải mái. Hiện tại nàng ta mất tích, thật sự là tốt đến không thể tốt hơn! Ngay cả ông trời cũng giúp mình!

Còn vài người nữa là ai? Phượng tỷ, Thiên Nặc Bảo, Vô Thương, Lâm Mặc Uyên? Tên Lâm Mặc Uyên này sao có chút quen tai? Ai nhỉ? Nguyệt Chi Loạn nhức đầu, ân khách của Vô Thương? Không phải là tiểu tử hiệu

thuốc sao? Nàng cũng bị bắt cóc? Lại còn bị bắt cùng Vô Thương? Có gian tình có gian tình! Nhất định là có gian tình!

Tuy rằng bên ngoài đang có chuyện làm mưa làm gió nhưng Nguyệt Chi Loạn cũng không có tâm tư đi cứu người. Không nói đến chuyện không biết địa điểm thì nàng cũng không có khả năng cứu được.

Thần kinh, ta mà có khả năng này thì đã sớm tranh hùng một phương, sao còn ngồi lì ở thanh lâu? An ổn bình yên là tốt hơn, bốn bề sóng dậy không thích hợp với chị đây. Về phần người bị bắt cóc, mọi người đều có duyên mệnh của mình, cưỡng cầu không được - Nguyệt Chi Loạn.

Nguyệt Chi Loạn rất yên tâm thoải mái, Nạp Lan Lê Lạc đã có tỷ tỷ bảo tiêu Hắc kia trông nom, có lẽ chuyện này đối với Hắc mà nói cũng là một cơ hội. Cho nên Nguyệt Chi Loạn cũng không để chuyện này trong lòng, bây giờ chuyện lấy lòng Ly Tuyệt nhà nàng là quan trọng nhất!

Chẳng qua người không để trong lòng không có nghĩa là người khác cũng không để trong lòng.

- Chính là người kia... - Cách đó không xa có hai người đang lén lút nhìn chăm chăm Nguyệt Chi Loạn - Lớn lên cũng không tệ lắm, trại chủ hẳn sẽ thích. Trói lại!

- Trại chủ thật sự càng ngày càng biến thái, nam nữ đều muốn!

- Quản nhiều như vậy làm gì, dù sao thì chỉ cần lúc chia bạc không thể thiếu người là được.

Hai người đi theo Nguyệt Chi Loạn, rốt cục khi nàng đi ngang qua một ngõ nhỏ không người thì một phát gây mê nàng. Nguyệt Chi Loạn đáng thương ngay cả cọng lông cũng chưa nhìn thấy đã hôn mê.

Xe ngựa xóc nảy khiến nàng dần dần tỉnh lại, mở mắt ra liền thấy mình bị trói túm tay với chân, miệng còn bị nhét vải bố, rất thê thảm! Mẹ nó rốt cuộc là ai bắt cóc lão tử? Ta phải bảo Tiểu Tuyết Nhi diệt cả nhà người! MÀN xe bị xóc lên hé ra một khuôn mặt to lớn trong tầm mắt của Nguyệt Chi Loạn:

- Tiểu bạch kiểm, kêu cái gì mà kêu! Kêu thêm nữa ta sẽ một đao chém chết người, con bà nó!

Mẹ kiếp! Ta rửa tổ tông mười tám đời nhà người! Nguyệt Chi Loạn hận nghiến răng thành tiếng nhưng cũng không có cách nào khác, nàng không có võ công, người là dao thớt ta là thịt cá (quyền sinh sát của mình nằm trong tay người khác), không muốn chết thì phải thành thật, bi kịch!

Hài kịch còn chưa mở màn không ngờ chớp mắt một cái đã đến bi kịch.

Tiểu Tuyết Nhi, mau tới cứu ta! Ta không bao giờ hoa tâm nữa...

Cũng không biết qua bao lâu, ở trong ý thức của Nguyệt Chi Loạn thì là rất rất lâu, cuối cùng bọn họ cũng dừng xe ngựa. Nguyệt Du Lợi bị ném xuống xe, lập tức nhìn thấy một cổng trại to lớn! Sơn trại hoàn toàn bằng gỗ, hai bên còn có hai chòi gác. Thật sự là... càng thêm bi kịch!

- Ái chà, lại tìm được một người mi thanh mục tú, không tồi không tòi, trại chủ nhất định sẽ thích! Chờ lúc cầm tiền thưởng nhớ mời ca vài chén rượu - Thổ phỉ gác cửa? Chắc là vậy, Nguyệt Chi Loạn nghĩ.

- Không thành vấn đề - Thổ phỉ đang đề đầu Nguyệt Chi Loạn đặc ý nói.

Nguyệt Chi Loạn nghe xong lời này thiếu chút nữa khóc thành tiếng, trong lòng kêu rên, ta không phải là nam, ta không phải là gay! Ta không muốn làm tiểu thụ!

Nàng bắt đầu theo bản năng nhận định trại chủ sơn trại này nhất định là một đại ca cao lớn thô kệch, có lẽ còn có ham muốn biến thái. Nghĩ như vậy khiến Nguyệt Chi muốn khóc, trong lòng rơi lệ đầy mặt.

-Này đại lão gia, khóc gì mà khóc! Trại chủ của chúng ta là đại mỹ nhân, tiểu tử người thật có phúc!

Phúc cái đít! Ta đã có người trong lòng. Còn nữa, nếu là đại mỹ nhân thì sao không gả đi! Đầu gối! Nguyệt Chi Loạn có khổ mà không nói nên lời, ta không khóc ta không khóc! Nếu để người khác nhìn thấy ta vô dụng như vậy thì không phải sẽ khi dễ ta chết đi sống lại sao? Ta muốn mặt than, ta muốn lãnh khốc! Khóc lóc, ta nhịn.

Nguyệt Chi Loạn bị áp giải đến đại sảnh, lọt vào tầm mắt là cảnh tượng nam nữ ngồi lẫn lộn, ngoài mỹ nhân ra thì cũng là dễ nhìn. Mà nàng thật bất hạnh cũng thành một thành viên trong đó. Nhưng mà nếu nhìn quanh bốn phía, xem ra chị đây nam trang cũng vẫn vô cùng soái.

Này này, hiện tại không phải là lúc nghĩ cái này! Nguyệt Chi Loạn phe phẩy đầu, nhìn chăm chăm ghế dựa bọc da hổ cao cao phía trên không có một bóng người.

- Trại chủ đến - Giọng nói nâng cao quanh quần trong toàn bộ đại sảnh.

Tiểu lâu la nghe thấy đều quỳ xuống:

- Trại chủ mạnh khỏe!

Lập tức Nguyệt Chi Loạn nhìn thấy từ đường vào bên trái, một thiếu niên tóc ngắn mặc áo lông lót vai đi ra. Dáng người cao gầy, bên hông đeo một thứ giống như là đao võ sĩ kiểu Nhật. Trên vai thiếu niên là một người đang ngồi, một tiểu la lì sáu bảy tuổi. Tiểu la lì kia quả thực đáng yêu đến mức giết người không đền mạng! Như thế một nhân vật Nhật Bản đi ra từ truyện

tranh. Mặt mũm mĩm, đôi mắt thật to, tóc xoăn nhẹ, trong tay còn ôm một con gấu bông.

Ta phục người, đây là loại cảnh tượng gì? Nguyệt Chi Loạn trong phút chốc như bị điện giật, tai họa! Tuyệt đối là tai họa! Khi lớn lên chắc chắn là yêu cơ hại nước hại dân! Tội lỗi!

Vốn tưởng rằng thiếu niên kia sẽ ngồi trên ghế dựa da hồ da lớn thì không ngờ hấn lại bế tiểu cô nương trên vai đặt lên đó.

- Trại chủ, người đã có mặt - Thiếu niên nói.

Giọng nói này tuyệt đối không phải là của thiếu niên! Rõ ràng là giọng thiếu nữ! Cho xin đi, người rốt cuộc là nam hay nữ! Nguyệt Chi Loạn cuồng loạn trong lòng, còn nữa, trại chủ? Tiểu la lệ kia là trại chủ, còn có thiên lý không!

- Dã Nhân, hàng lần này thế nào? - Giọng trẻ con mềm mại, nhưng ngữ khí thật sự khiến người ta vui vẻ không nổi.

Thiếu nữ (Phải không?) đi xuống rồi tùy tiện nhìn lướt một vòng:

- Có mấy người không tòi, còn lại cũng được.

- Vậy an bài giống lần trước đi - Tiểu la lệ ngáp một cái - Ta mệt, Dã Nhân, ôm một cái...

Thiếu nữ vừa nghe xong chậm rãi đi tới:

- Mấy người này... - Dùng tay chỉ điểm - Đưa vào một phòng địa lao, còn lại giống như lần trước - Nói xong liền ôm lấy tiểu la lệ đang buồn ngủ mà xoay người rời khỏi.

- Vâng nhị trại chủ! - Giọng nói tuân lời có vẻ là của thủ hạ cấp cao - Mấy người các người đem mấy người này vào một phòng địa lao - Chỉ vào

Nguyệt Chi Loạn và mấy người khác, nhìn về phía lính quèn hô hoán.

Vì thế, Nguyệt Chi Loạn còn chưa nhận thức tình huống rõ ràng đã lại bị đưa khỏi trận địa.

TỨ CẦM THÚ VÀ TỨ HOA KHÔI

Phá Quân Tinh

dtv-ebook.com

Chương 74

Tiểu la lệ nhắm mắt lại như thể thật sự đang ngủ, trên mặt là nụ cười hài hòa thiên chân vạn xác.

Thiếu nữ vụng trộm ngăm nhìn tiểu la lệ trong lòng mình, môi hồng răng trắng, da thịt trẻ con dưới ánh mặt trời lóe lên ánh sáng động lòng người chói mắt khiến lòng nàng say. Ý cười như có như không chậm rãi gợi lên, nhớ lại tình cảnh lần đầu tiên nhìn thấy nhau. Nhưng có ai khi đó lại có thể nghĩ đến một mỹ nhân phong hoa tuyệt đại không gì sánh kịp như vậy có một ngày sẽ nằm ngủ gọn trong lòng mình?

Thiếu nữ ôm tiểu la lệ đi vào phòng hoa lệ nhất trong sơn trại, nhẹ nhàng đặt nàng xuống chiếc giường đã trải sẵn tơ tằm, thở dài nhẹ nhõm một hơi, trong lòng lại có chút mất mát. Nhìn khuôn mặt khiến mình hồn bay nhiều mộng, tay không tự chủ được khẽ vuốt ve, cả người lo sợ không yên.

- Người đang làm gì! - Giọng nói lạnh như hàn băng vang lên bên tai, làm cho người đang đắm chìm trong mộng bỗng nhiên bừng tỉnh, đập vào mắt là một đôi mắt không có độ ấm, bên trong không chút cảm xúc ngoài cái lạnh thấu xương.

Lúc này tiểu la lệ sao còn có nửa phần đáng yêu như lúc ở trong đại sảnh, âm thanh mềm mại lúc trước đã biến mất từ lúc nào, nếu chỉ nhìn duy nhất cặp mắt kia thì căn bản không giống một đứa trẻ mới sáu bảy tuổi.

- Sư... sư phụ... - Sắc mặt đột nhiên trắng bệch, thiếu nữ không khỏi lùi về phía sau một bước - Ta không... không làm gì cả - Cúi đầu nhìn mũi chân mình, không dám ngẩng đầu nhìn cặp mắt, chột dạ nói.

Tiểu la lệ nhìn nàng, trong mắt lộ vẻ khinh thường:

- Quỳ xuống! - Khẩu khí chân thật đáng tin cùng với áp lực khiến người ta không thở nổi làm cho chân thiếu nữ mềm nhũn lập tức quỳ rạp xuống đất - Người còn nhớ rõ tên vi sư lấy cho người không? - Tiểu la lệ từ từ ngồi dậy, cánh tay ngăn ngùn béo tròn hướng về phía thiếu nữ kia nhưng vì tay ngăn nên không với tới, trên mặt lại xuất hiện vẻ không hài lòng.

Ta ghét hình dáng này! - Tiểu la lệ xuống giường một cách chắc chắn rồi đi đến trước mặt thiếu nữ, đáng tiếc ngay cả như vậy, kiễng chân thêm nữa thì cũng chỉ đến ngang bả vai thiếu nữ là cùng.

- Là Dã Nhân... - Âm thanh mang theo khiếp đảm.

- Nếu kém thêm một bậc nữa thì đừng vọng tưởng đến thứ người muốn mà vốn người không thể có, nếu không... người biết phải không! - Cánh tay nhỏ mập mập không chút nhẹ nhàng nắm lấy cằm Dã Nhân, bỏ qua vẻ ảm đạm trong đáy mắt người kia - Chớ khiến vi sư thất vọng! - Ngừ khí lạnh lạnh, vững chắc như đinh đóng cột.

Cũng hẳn là không có người thấy một màn này, nếu không không thể không bị thần kinh. Một tiểu la lệ dễ thương thiên chân vạn xác biến thân chỉ trong nháy mắt, tiếng nói vẫn mềm mại kia biến thành vẻ nữ vương không ai bì nổi, nụ cười vô hại kia biến thành cái cười mỉm tà mị. Mà nhị trạ chủ lãnh khốc lại run rẩy quỳ trên mặt đất, không có chút khí thế như vừa rồi.

Cho nên mới nói, mọi thứ đều không thể nhìn bề ngoài! Các bạn trẻ nhớ kĩ nha!

Ngay tại thời điểm tiểu la lệ biến thân thì Nguyệt Chi Loạn cũng đang bị giải vào đại lao trong bí thất, đương nhiên là không nói đến chuyện đại lao như thế này cũng coi như có thể so sánh với khách sạn. Đi cùng nàng còn

có hai người, một nam một nữ. Ba người bị bắt uống cái gì đó sau khi vãi trong miệng bị gỡ ra, dây thừng trên chân cũng được tháo bỏ.

Nguyệt Chi Loạn không nói gì, nhìn lên trời, đây là tình huống gì chứ? Điều khiến nàng thấy kỳ quái là không một ai khóc, ngay cả nữ nhân kia cũng có vẻ thờ ơ, dáng vẻ như người đã chết, mặt khác nam nhân kia cũng cúi đầu không nói một lời. Thật sự là những người kỳ quái! Nguyệt Chi Loạn cũng không định mở miệng nhìn cửa phòng bị khóa chặt, được rồi, kỳ thật ở đại lao này đái ngộ cũng không quá tệ.

Cũng không biết qua bao nhiêu lâu, lâu đến mức nàng sắp tiến vào mộng đẹp thì nghe thấy tiếng mở cửa lạch cạch, sau đó là thiếu nữ làm nhị trại chủ, trên vai là tiểu la lệ cực phẩm đi vào.

Đây là hình ảnh làm người ta mơ màng đến mức nào? Vẫn là tốt hơn so với tử thần Zarak Kenpachi* đứng cùng với Kusajishi Yachiru*, niềm yêu thích cô dâu nhỏ!

(*Tên hai nhân vật trong bộ truyện Naruto, editor không đọc nên không rõ.)

Đương nhiên đó là vì Nguyệt Chi Loạn không biết sự thật, nếu không nàng tuyệt đối sẽ không cho rằng như vậy.

Tiểu la lệ nhảy xuống khỏi vai Dã Nhân, nhẹ nhàng đáp trên mặt đất, đôi chân ngắn béo vững vàng đứng thẳng, nàng nhìn quanh ba người trong gian phòng, trên mặt lộ ra nụ cười đầy ý tứ:

- Các người biết vì sao ta lại bắt các người không? - Giọng nói thanh thúy giống gạo nếp đường vừa dẻo vừa ngọt, đáng tiếc hiện tại không có mấy người muốn thưởng thức.

Ngay cả Nguyệt Chi Loạn cũng thức thời không nói chuyện, chỉ nhìn thiếu nữ đứng phía sau tiểu la lệ, xem cái tư thế bảo hộ kia thì nàng cũng

không muốn chết lúc còn trẻ khỏe.

- Người có người mình thích chưa? - Đi đến trước mặt nữ tử kia, khí chất hiên ngang hỏi.

Nữ tử kia tựa hồ như bị chữ thích làm chấn động một chút, trên mặt hơi mất tự nhiên:

- Có thì thế nào, không có thì thế nào? Nếu đã bị các người bắt tới đây ta cũng không định còn sống ra khỏi đây! - Giọng nói bình thản nghe không ra cảm xúc gì, nhưng cái nắm tay chặt kia lại nói rất rõ.

Nguyệt Chi Loạn không khỏi hơi bị lé mắt, nữ nhân này thật có cốt khí! Lẳng lặng nghe để xem mục đích cuối cùng của các nàng là gì.

Tiểu la lệ đối với lời này của nữ nhân kia thì rất bất mãn, nhướn mày:

- Vì sao ta lại muốn giết các người? Nếu ta muốn giết các người thì sẽ không bắt người đến đây, nông cạn! Thật nông cạn! Ta lại là người nông cạn như vậy sao? - Nói xong vẫn chưa hết giận, chân phải nhẹ nhàng dậm một cái, trên mặt sàn bằng đá lập tức nứt ra thành từng mảnh.

Ba người nhìn mà trợn mắt há hốc mồm, đây thật sự là tiểu la lệ sao? Đây là lực sát thương cỡ nào!

- Người có người mình thích chưa? - Hỏi lần thứ hai, trong mắt mang vẻ không dung thứ cùng hoài nghi uy hiếp.

Nữ tử cắn môi, nhắm mắt lại, nhẹ nhàng phun ra một chữ:

- Có.

Tiểu la lệ rất vừa lòng với câu trả lời này, cười lộ ra một cái răng khểnh:

- Vậy thì người có muốn ở cùng một chỗ với hãn không?

- Không thể! Nàng là tấu tấu của ta! - Tựa hồ như vừa nói ra một bí mật không thể tiết lộ, sắc mặt nữ tử đen như tro bụi, lộ ra một nụ cười sầu thảm, đầu chôn thật sâu trong đầu gối, không hề nói một lời.

Nguyệt Chi Loạn lại bị chấn động một chút, từ sau khi nàng xuyên không thì khắp nơi đây đều thấy hoa bách hợp nở! Trước kia sao nàng lại không phát hiện ra vậy? Không nói đến bốn các nàng, chỉ nói những người đã gặp qua: Nạp Lan Lê Lạc thích Ly Tuyết, Hắc thích Nạp Lan, Tiểu Hồng và Tiểu Lục, đương nhiên còn có những đôi không rõ có phải hay không là Vô Thương và Lâm Mặc Uyên, Tiểu Linh và Tiểu Trúc, tiểu la lị này và thiếu nữ sau lưng, đúng là gian tình muôn nơi! Hiện tại lại thêm em chồng - chị dâu, chẳng lẽ là thiên hạ đều giống nhau hay sao?

Tiểu la lị nghe đến hai chữ chị dâu thì hai mắt sáng ngời:

- Chị dâu? Được lắm, phi thường tốt! Tình yêu cấm kỵ ta càng thích! - Không nhìn khuôn mặt kinh ngạc của ba người trong phòng, tự củng cố mục đích bản thân mà nói - Trên đời này không có gì là không thể! Ta muốn chị dâu người và người thành đôi thành lứa, nâng mâm ngang mày (ý nói vợ chồng tôn trọng lẫn nhau, từ điển tích vợ Lương Hồng thời Hậu Hán khi dâng cơm cho chồng luôn để ngang lông mày)!

Những lời này đối với Nguyệt Chi Loạn mà nói lại như sét đánh ngang tai, không nhìn ra tiểu la lị này lại yêu thích bách hợp? Bái phục!

- Dã Nhân, an bài nàng tốt cho ta... thuận tiện cho người bắt chị dâu của nàng đến đây rồi nhốt cùng nhau - Tiểu la lị chỉ vào nữ tử đang sững sờ, tiếp tục nói - Ta tạo cơ hội cho người, nếu người không thể nắm chắc cho tốt thì cùng chị dâu người đi gặp Diêm Vương rồi tiếp tục!

Câu dẫn không được thì phải chết sao? Nguyệt Chi Loạn câm nín cực độ.

Dã Nhân vô cùng thuận thực dẫn nàng kia ra ngoài, ra lệnh vài câu rồi lại đi vào, trên mặt không có chút biểu cảm, hiển nhiên là không phải lần đầu

tiên làm chuyện này.

Tiểu la lệ rất vừa lòng với biểu hiện của mình hôm nay, tiếp đó nhìn đến Nguyệt Chi Loạn rồi lại nhìn một nam tử khác, trong mắt ánh lên vẻ vui vẻ. Hai người sợ hãi một trận.

- Ta không phải là đoạn tay áo (từ ngày xưa chỉ nam thích nam)! - Tiếng nam nhân kia.

- Ta không thích nam nhân! - Nguyệt Chi Loạn cũng vội vàng mở miệng.

Tiểu la lệ bĩu môi, trừng mắt nhìn Nguyệt Chi Loạn một cái, xoay người hướng tới chỗ nam tử, nhưng nàng còn chưa mở miệng hỏi thì nam nhân kia đã miệng năm miệng mười bắt đầu nói:

- Ta không có người mình thích, nhưng loại ta thích là kiểu người dịu dàng, không có ham muốn bất lương, đặc biệt không có ma kính (từ ngày xưa chỉ nữ thích nữ) - Hiển nhiên là chuyện vừa rồi đã kích thích hẳn.

Không thú vị! Tiểu la lệ phất tay:

- Dẫn đi dẫn đi, cho hẳn đi nhìn các nữ tử trong này, xem có nhìn trúng ai không rồi cho hai người ở chung, có cảm tình thì thành thân, không cảm tình thì giết hết! - Xem ra tiểu la lệ rất khó chịu khi bị trách móc.

Nguyệt Chi Loạn lại xấu hổ một phen, tiểu la lệ này không phải đang tác hợp cho người ta chứ? Sao lại mua nài bán ép như vậy? Đam mê thật biến thái!

Nhìn nam tử kia bị mang đi đầy bi thảm, Nguyệt Chi Loạn hít sâu một hơi, lúc nên đến cũng đã đến!

TỬ CẦM THÚ VÀ TỬ HOA KHÔI

Phá Quân Tinh

dtv-ebook.com

Chương 75

Không thể không nói tiểu la lệ này xem như là người không nói đạo lý không đứng số một thì cũng phải số hai trong những người mà Nguyệt Chi Loạn từng gặp. Thật không biết là nàng ta làm bà mối hay là làm thổ phi nữa! Bắt cóc nhiều mỹ nữ và dễ nhìn vậy vì muốn tác hợp cho người ta hay sao? Nguyệt Chi Loạn cảm thấy nàng thật sự không hiểu nổi, do nàng rất ngốc hay là thế giới này trôi quá nhanh?

- Còn người? - Ngữ khí của tiểu la lệ không hề tốt, xem ra nam tử vừa này đã làm cho nàng không thuận khí thật sự, mà Nguyệt Chi Loạn lại bị thảm thay trở thành vật phát tiết.

- Ta? - Nguyệt Chi Loạn chỉ vào mũi mình, sắc mặt có chút kỳ quái - Kỳ thật nếu các người không bắt ta thì ta đã sớm thu phục nàng! - Thật muốn nhảy qua lay tỉnh la lệ này mà nói rằng: Cho xin đi, đến tột cùng là người muốn thế nào? Nếu không phải sợ bị la lệ này cho đi bồi dưỡng tình cảm với người khác thì nàng thật không định nói. Xem võ công của tiểu la lệ thì không biết Ly Tuyệt nhà mình có đánh được không, hơi mù mờ! Tiểu Tuyệt Nhi, người nhất định phải tới cứu ta!

La lệ hừ một tiếng, tựa hồ rất bất mãn đối với oán hận của Nguyệt Chi Loạn, khinh bỉ nhìn đối phương:

- Không thú vị, sao lại thật thà như vậy? Người thật sự khẳng định người kia thích người sao? Người thật sự chắc chắn là người có thể ở cùng một chỗ với người kia sao? Ta đây là đang giúp người, người chẳng những không cảm kích mà còn dùng loại ngữ khí này nói chuyện với ta sao?

Người muốn trở thành vong hồn dưới đao của nàng không? - Chỉ vào đao võ sĩ bên hông Dĩ Nhân, nhìn sắc mặt trắng bệch của Nguyệt Chi Loạn thì rất hài lòng - Để ta xem người người thích có tới cứu người hay không!

Nguyệt Chi Loạn nội thương thiếu chút nữa hộc máu, nàng không cần tình yêu dậy sóng bốn bề, nàng chỉ muốn một cuộc sống bình thường thanh thản, vì sao lại khó như vậy? Tuy rằng cũng muốn biết Ly Tuyết có thể đến hay không nhưng phương pháp này...nàng thật sự không thể chấp nhận nổi.

Vừa hy vọng Ly Tuyết đến lại không hy vọng Ly Tuyết đến. Nhưng mà Ly Tuyết nhất định sẽ đến thôi! Lúc Ly Tuyết cho mình mang Tỏa Tình Hoàn thì Nguyệt Chi Loạn đã biết, mình nhận Tỏa Tình Hoàn này thì đã là chồng nhà người ta, nếu không thì là gì?

- Ta chỉ muốn biết người làm vậy rốt cuộc là vì cái gì? - Nguyệt Chi Loạn chớp mắt vẻ rất vô tội, thật sự rất vô tội, nàng luôn tự nhận mình thông minh tuyệt thế cũng không đoán được tiểu la lị này đang làm gì, chẳng lẽ là vì chơi cho vui?

Tiểu la lị sửng sốt một chút, nàng thật không ngờ người này lại hỏi mình như vậy, cuối cùng là vì cái gì?

Đúng vậy, cuối cùng là vì cái gì?

Không khỏi nhớ tới lời mà người đó từng nói với mình, mỗi câu mỗi chữ đều khắc trong lòng.

"Khuynh Sở, chúng ta không thể!"

Cái gì là không thể? Trên thế giới không có chuyện không thể! Cho dù có thì ta sẽ đem chuyện không thể biến thành có thể!

"Khuynh Sở, dưa hái lúc xanh thì không ngọt, chúng ta không có kết quả!"

Không thử sao biết không ngọt? Ta không tin! Kết quả cái gì, người có thể cam đoan cùng người khác có thể có kết quả sao!

"Khuyन्ह Sở, chúng ta đều là nữ tử, ta sẽ không yêu người!"

Nữ thì thế nào! Ta thích người thì có gì sai? Người sẽ không yêu ta, ta đây yêu người thì vẫn thế!

Người đó rõ ràng ôn nhu như vậy nhưng lại nói ra những lời này đánh nát sạch sẽ hy vọng của nàng. Nhìn người đó gả cho người khác, còn nàng một mình rời đi. Cuối cùng nàng vẫn không nỡ ép buộc người đó. Nhưng những lời nói của người đó lại như mầm cây mọc rễ nảy mầm trong lòng nàng. Cho nên nàng không thèm để ý đến ai, đem những người không quen biết ghép vào với nhau.

Không có tình cảm? Có thể bồi dưỡng!

Thành kiến xã hội? Chỗ này không có!

Ma kính thâm kín? Hết sức duy trì!

Dù thế nào thì nàng cũng sẽ đem chuyện không thể biến thành có thể. Giống như chuyện nàng buông xuống năm đó biến thành một khúc mắc không cách nào hóa giải. Mà giải được thì người đó không biết đã xa đến tận nơi nào? Chân trời? Góc bể? Hay là trong gang tấc?

Mắt đã hơi ươn ướt, tình cảm bị che dấu ở đáy lòng như bị chọc phá một lỗ, bên trong là gì có thể thấy rõ ràng.

- Dã Nhân, người đi ra ngoài trước, đừng cho bất kì kẻ nào tiến vào -
Tiểu la lệ phát tay về phía thiếu nữ tỏ ý muốn nàng ta đi ra.

Người kia nhìn Nguyệt Chi Loạn một cái, trong mắt ánh lên vẻ cảnh cáo, tất nhiên là Nguyệt Chi Loạn tự động xem nhẹ ánh mắt này. Như ta bây giờ

mà người còn sợ ta ăn tiếu la lệ này sao! Người quá coi trọng ta! Nguyệt Chi Loạn bây giờ đã không còn dám khinh thường la lệ này, tuy rằng bề ngoài của nàng là la lệ nhưng bên trong nàng có tâm tư của nữ vương.

- Nếu người người yêu không thương người thì người sẽ làm gì? - La lệ cũng không biết là đang hỏi Nguyệt Chi Loạn hay là đang hỏi chính mình.

Nguyệt Chi Loạn mờ mịt nhìn tiếu la lệ đang đắm chìm trong ưu sầu, rất tự nhiên mà hỏi đáp:

- Dùng mọi cách khiến nàng yêu ta, cho dù là dùng sức mạnh để đạt được cũng không sao, chỉ cần có ý chí thì sắt đá cũng phải mòn - Có được thân thể của nàng rồi thì còn sợ gì không chiếm được lòng nàng? Đương nhiên những lời này Nguyệt Chi Loạn sẽ không nói, nếu là nói với lão đại và các cầm thú thì không sao, nói với người khác? Quên đi, nàng cần phải giữ hình tượng.

Tiểu la lệ không ngờ Nguyệt Chi Loạn lại nói như vậy, chỉ cần có ý chí thì sắt đá cũng phải mòn? Nhưng cho dù nàng không để ý thì người đó cũng đã lập gia đình rồi.

- Ti Mộ, vì sao người không thương ta? - Chỉ cần la lệ nhớ tới người đó thì mọi thứ đều không còn quan trọng với nàng. Tuy rằng mong nhớ nàng nhưng lại không có dũng khí đi gặp nàng. Không dám nhìn cảnh nàng cùng với người khác cùng vào cùng ra, không dám nhìn cảnh nàng nằm trong lòng người khác.

Nguyệt Chi Loạn nghe thấy hai chữ Ti Mộ thì lại cảm thấy quen quen, hình như nàng đã từng nghe thấy ở đâu đó rồi. Nhưng mà rốt cuộc là ở đâu? Hình như là nghe Lạc Lạc nhắc đến. Miệng chớ của nàng sao lại phun ra hai chữ Ti Mộ này?

Nguyệt Chi Loạn nhắm mắt cố nhớ lại, hít sâu một hơi, thật là cấu huyết thiên chân vạn xác! Người tên Ti Mộ này hình như là thủ hạ của Du Lăng

tỷ tỷ, còn rất trung thành, vì để thuận lợi thực hiện nhiệm vụ của mình mà nhẫn tâm cự tuyệt người yêu rồi gả cho người khác, trong đêm tân hôn liền giết chết nam nhân kia... nghe nói nam nhân đó là mục tiêu nhiệm vụ của Ti Mộ muội muội. Sau đó, Ti Mộ muội muội đi tìm người bị chính mình cự tuyệt nhưng đáng tiếc không sao tìm được, hai người vì hiểu lầm mà bỏ lỡ cơ hội.

Tình kịch này sao chỉ dùng một từ cầu huyết để mà miêu tả được?

(Tác giả: Bây giờ người tìm một tình kịch không cầu huyết cho ta xem!)

Chỉ có điều Ti Mộ kia có phải là Ti Mộ trong miệng tiểu la lệ hay không? Nguyệt Chi Loạn cũng không chắc chắn. Nhìn tiểu la lệ như vậy, chẳng lẽ Ti Mộ kia yêu thích la lệ? Yêu thích cô dâu nhỏ? Nguyệt Chi Loạn lắc đầu, hay là tiểu la lệ này thật ra chính là hiện thân của Thiên Sơn Đồng Mỗ*? Vậy Ti Mộ kia chẳng lẽ là Thiên Sơn Đồng Mỗ* thứ hai?

*Một nhân vật trong Thiên Long Bát Bộ, trong lúc luyện công bị phá đám nên luôn có ngoại hình như một bé gái 12 tuổi.

- Có lẽ sự việc không đơn giản như người tưởng tượng! - Nguyệt Chi Loạn suy nghĩ một chút, cuối cùng vẫn nói ra một cách uyển chuyển, dù sao thì Ti Mộ kia cũng là thủ hạ của Du Lăng, muốn điều tra thì có thể tìm Du Lăng, vì an toàn của Ly Tuyệt nhà nàng thì vẫn nên đem vấn đề giao cho Du Lăng tỷ tỷ đi.

- Ti Mộ kia của người có lẽ là có nỗi khổ trong lòng... - Nhìn thấy ánh mắt như sắp giết người của tiểu la lệ thì Nguyệt Chi Loạn lại nuốt nước miếng - Hình như là nàng bất đắc dĩ mới làm vậy, có lẽ là vì nàng đang chấp hành nhiệm vụ!

-

- Hơn nữa, hình như nàng là một sát thủ! - Tuy rằng Nguyệt Chi Loạn không biết rõ về nghề nghiệp thật sự của Du Lăng, nhưng theo đủ loại dấu hiệu bên ngoài thì 98, 7% là sát thủ hàng đầu! Cho nên Ti Mộ cũng là sát thủ!

Tiểu la lệ chỉ cảm thấy như thể một luồng sét kinh thiên hung hăng giáng vào lòng, đá cứng bề mặt vỡ vụn lộ ra một trái tim nóng bỏng bên trong.

Ti Mộ...người cũng yêu ta sao?

TỨ CẦM THÚ VÀ TỨ HOA KHÔI

Phá Quân Tinh

dtv-ebook.com

Chương 76

Bị Nguyệt Chi Loạn khơi dậy hồi ức, tiểu la lệ sớm đã không còn tâm tư đi tác hợp người khác, thái độ đối với Nguyệt Chi Loạn cũng tốt hơn rất nhiều, còn để nàng có thể tự do đi lại trong sơn trại, giống như đang ở trạng thái giam lỏng.

Trạng thái giam lỏng là gì? Chính là khi bác nông dân đem con gà vừa mua về liền vút một phát vào trong vườn, không thèm quan tâm đến nữa. Giả thiết này tương đối giống với trạng thái hiện tại của Nguyệt Chi Loạn.

Cũng không phải Nguyệt Chi Loạn chưa từng nghĩ đến việc chạy trốn, nhưng nàng lại rất tò mò với chuyện gian tình giữa tiểu la lệ và Ti Mộ.

Đương nhiên điều này cũng không phải là trọng điểm. Trọng điểm là nàng căn bản không trốn thoát được! Không nói đến chuyện nàng đã ăn được, chỉ cần nói đến hàng phòng ngự của sơn trại này thì nàng cũng không có khả năng trốn chạy, cho nên chỉ có thể bất đắc dĩ tiếp tục bị giam lỏng.

Đương nhiên ở trong trạng thái bị giam như vậy còn có rất nhiều người khác, hơn nữa đều là một chọi một. Không thể không nói, chính sách của tiểu la lệ thực thi rất tốt. Nhìn các cặp tình chàng ý thiếp kia đi, truyền điện nhiệt tình, gian tình phát ra tung tóe.

Hai ngày nay Nguyệt Chi Loạn không có việc gì để làm suốt ngày dạo khắp nơi, rốt cục nàng đụng phải người quen cũ. Phượng tỷ và Thiên Nặc Bảo, đôi này có thể nói là... Nguyệt Chi Loạn cũng không biết nên miêu tả như thế nào, Thiên Nặc Bảo coi như là công tử đẹp mã, đáng tiếc mắt rất không tốt, cũng không biết hẳn coi trọng điểm nào nhất ở Phượng tỷ.

Chắc, có lẽ thật sự có người như câu nói: Cái ta yêu không phải là bề ngoài của người mà là vẻ đẹp tâm hồn bên trong của người.

Xem ra bởi vì mình là người thế kỷ hai mươi mốt nên thành kiến với Phượng tỷ hơi lớn một chút, mình thật sự là nông cạn. Nguyệt Chi Loạn định xoay người bước đi thì không ngờ tiếng của hai người kia lại hơi lớn khiến nàng dù không muốn nghe cũng không thể.

- Phượng, cuộc đời này có người, ta không bao giờ hối hận.

- Cục cưng, người đừng nói như vậy, ta có đức gì để có thể được lọt vào mắt xanh của người? Trước kia là ta ngốc mới không hiểu, không biết quý trọng, kỳ thật từ lúc sống cùng người thì trong lòng ta đã sớm có người rồi!

- Phượng, thật không? Thật không? Đây là sự thật phải không?

- Đồ ngốc, trải qua kiếp nạn này, ta càng xác định tình cảm của mình đối với người, cả đời này ta sẽ không rời khỏi người.

- Phượng, ta yêu người!

- Đồ ngốc, ta cũng vậy!

.....

Nguyệt Chi Loạn nghe mà lưng ra mồ hôi lạnh không ngừng, dạ dày co rút, cuối cùng bất chấp hai người kia chạy như điên mấy trăm thước, nắm chặt một cái hàng rào muốn nôn. Quá lớn, lực sát thương quá lớn. Phượng tỷ uy vũ!

Nguyệt Chi Loạn còn chưa nôn ra cái gì thì lại thấy hai nữ tử khác ở gần đó, thực không thể khéo hơn hai người này nàng lại biết: Nạp Lan Lê Lạc và Hắc tỷ tỷ. Nàng chỉ thấy cảnh Hắc sống chết lôi kéo tay phải của Nạp Lan Lê Lạc, còn Nạp Lan Lê Lạc dùng khuỷu tay trái đánh vào ngực Hắc tỷ

tỷ, không biết đang nói gì nhưng biểu cảm của Nạp Lan là ba phần thẹn thùng bảy phần tức giận.

Nguyệt Chi Loạn nhìn thấy Hắc lại ra mồ hôi lạnh một trận, Nạp Lan tiểu muội muội này không biết xuống tay có nặng không, nếu đánh Hắc tỷ tỷ từ một đại ngự tỷ thành một đại ngự phủng thì sẽ rất bi kịch.

Hắc tỷ tỷ cũng nổi giận, dùng sức một phát đã kéo Nạp Lan Lê Lạc áp vào trong ngực mình, hai tay vòng ra ôm nàng, mặc kệ hai tay của Nạp Lan Lê Lạc đang đánh mình sau lưng. Cũng không biết hai người đang tranh chấp cái gì, chỉ thấy càng nói càng hăng, Nạp Lan Lê Lạc không chỉ dùng tay đấm mà còn dùng chân đá, bạo lực đến cực điểm.

Sau đó không gian yên tĩnh.

Vì sao?

Vì Hắc đồng chí giải phóng bá vương khí, trực tiếp dùng miệng mình ngăn lại miệng của Nạp Lan. Cho nên thế giới mới im lặng.

Nguyệt Chi Loạn che miệng thiếu chút nữa hét lên, là gian tình! Hưng phấn! Rất hưng phấn! Tình địch tiềm tàng của nàng đã bị Hắc tỷ tỷ câu đi, tốt lắm thực không tồi.

- Người buông ra!

- Không buông! Không buông! Chết cũng không buông!

- Ta muốn giết người! Ta nhất định phải giết người!

- Người giết đi! Nếu người muốn mạng này của ta, ta tuyệt đối không oán trách nửa lời!

- Người hỗn đản! Người vô sỉ! Người ti bỉ! Ta ghét người...

- Nếu như vậy thì người ghét ta thêm một chút đi!

Sau đó là nụ hôn kiểu cách.

Đương nhiên những lời này đều là Nguyệt Chi Loạn tự sướng ở trong đầu, khoảng cách xa như vậy, nàng không phải là Thuận Phong Nhi thì sao mà nghe được. Nhưng cho dù như vậy thì cũng rất hấp dẫn!

Cuối cùng dạ dày cũng thoải mái hơn, Nguyệt Chi Loạn cũng không định tiếp tục coi lén, lặng lẽ rời khỏi.

Nghĩ kĩ thì tuy rằng hai người kia đều có võ công trên người nhưng chắc cũng ăn được nên tạm thời mất đi nội lực, cảnh giác đối với xung quanh cũng giảm nhẹ, hoặc có lẽ là vì rất kích động nên mới không phát hiện ra có người nào đó rình trộm. Tất nhiên cái này cũng không quan trọng, quan trọng là, lại là một đôi!

Nguyệt Chi Loạn cảm khái vạn phần, tiểu la li kia cũng làm được một chuyện tốt!

Quả nhiên sự việc không thể nhìn bề ngoài. mấy ngày nay nàng đã quan sát, kỳ thật tuyệt đối có không ít gian tình, có khi còn phát triển mạnh. Có thể nói nam nữ, nam nam, nữ nữ đều có. Ngay cả nữ tử lúc trước có tình cảm em chồng - chị dâu cũng đang cùng chị dâu của nàng gian tình cuồng nhiệt.

Tiểu la li, công đức của người không nhỏ! Cũng không biết mình thì thế nào đây? Tiểu Tuyệt Nhi, ta nhớ người... Người ta đều có đôi có cặp, chỉ có ta cô đơn một người, thật tịch mịch. Suy nghĩ như vậy khiến tâm tình nàng có chút chùng xuống, lúc trở về cũng không nhìn kỹ phòng mà cứ như vậy đẩy vào, sau đó lập tức ngậy người.

Đây không phải là Vô Thương muội muội sao? Nói thế nào thì mình cũng từng bị nàng khâm điểm một lần, hơn nữa còn là một mỹ nữ như

nàng! Nhưng mà người dưới thân nàng là ai? Nguyệt Chi Loạn mở to hai mắt nhìn kỹ lưỡng, là Tiểu Lâm Tử? Thiếu gia hiệu thuốc Lâm Thị? Đồng đạo nữ phần nam trang?

Lúc này Lâm Mặc Uyên quần áo không chỉnh tề, tóc tai hỗn độn, ánh mắt mơ hồ, trên cổ còn có một khóa ô mai thật to.

Trời, thật sự là nhìn người không thể nhìn tướng mạo, nước biển không thể đong đếm. Nàng vẫn cảm thấy tướng mạo Tiểu Lâm Tử khi nam trang thì phải là công, thật không ngờ cuối cùng lại là thụ.

- Người xem đủ chưa? - Vô Thương trừng mắt cười lạnh - Còn không cút đi!

Nguyệt Chi Loạn bị sự biến đổi của Vô Thương làm hoảng sợ, vội vàng đi ra ngoài đóng cửa lại. Người chưa thỏa mãn dự vọng quả nhiên rất dọa người. Thật là, người Vô Thương nhìn trúng lại chính là tiểu tử Lâm Mặc Uyên, nhìn không ra nhìn không ra. Hồi tưởng lại ánh nhìn cầu xin của Tiểu Lâm Tử lúc ra khỏi cửa, đáng tiếc ta lực bất tòng tâm! Người tiếp tục làm thụ đi... thụ lâu ngày sẽ thành quen!

Vất vả lắm mới trở về phòng mình, Nguyệt Chi Loạn rót chén nước uống hết một hơi mới buông lỏng người. Mẹ nó hôm nay thật quý dị! Nhưng mà xem ra gian tình của các nàng cũng coi như là tu thành chính quả! Nguyệt Chi Loạn tin tưởng, chỉ cần trái tim không thay đổi thì các nàng nhất định có thể hạnh phúc mãi mãi về sau.

Phượng tử với Thiên Nặc Bảo, đôi duy nhất thuộc loại nam nữ, ở trong nhận thức của tứ cầm thú thì nam nữ là loại đi ngược thời đại.

Còn lại có vẻ là thiên hạ đều giống nhau!

Nạp Lan Lê Lạc với Hắc, đôi này xem như là mây tan sẽ thấy trăng sáng phải không? Hắc tử tử, thần nữ của người xem ra cách người cũng không

xa, chỉ cần giơ tay ra là có thể tháo xuống. Chỉ có điều Tương Vương người có thể bảo vệ cho tình yêu này không đây?

Có kết quả nhưng không có nghĩa đó là kết thúc.

Lâm Mặc Uyên với Vô Thương, đôi này nhược công cường thụ, được rồi, là nhược thụ cường công, coi như là tu thành chính quả! Chỉ là kết quả này làm cho mình nhìn thấy mà khó chấp nhận, thật khó coi!

Nguyệt Chi Loạn lắc đầu, thật là có ý nghĩa, rất có ý nghĩa. Tiểu Tuyệt Nhi, ta tin hai chúng ta ở cùng một chỗ cũng rất ý nghĩa. Hơn nữa ta tuyệt đối sẽ không giống tên Lâm Mặc Uyên kia! Tuyệt đối!

TỨ CẦM THÚ VÀ TỨ HOA KHÔI

Phá Quân Tinh

dtv-ebook.com

Chương 77

Nguyệt Chi Loạn trong mơ màng trông thấy một đôi mắt trong suốt, trắng đen rõ ràng chiếu rọi vào khuôn mặt buồn ngủ của nàng, trong đêm đen mà lại làm loá mắt, khiến người ta kinh dị.

Nguyệt Chi Loạn vốn chưa tỉnh ngủ thì đôi mắt kia thiếu chút nữa dọa chết nửa cái mạng của nàng, mở ra miệng định kêu cứu thì đúng lúc này lại bị một bàn tay mềm mại bịt kín miệng, cảm giác quen thuộc khiến Nguyệt Chi Loạn thanh tỉnh không ít.

- Ừm...ừm...ừm... - Tiểu Tuyết Nhi? Sao người lại tới đây?

- Đừng kêu, giọng của người mà kêu thì ai cũng nghe được! - Ly Tuyết xem thường, nhẹ nhàng bỏ tay khỏi miệng Nguyệt Chi Loạn, thật là, vì sao ba người kia chưa bị sao mà người lại bị bắt? Hại ta phải đi một chuyến.

Nhớ tới khi Nguyệt Chi Loạn mất tích, bản thân nàng chưa từng lo lắng đến vậy, nàng tức giận đến không có chỗ phát tiết. Một người bình tĩnh vô tâm như ta sao lại vì hỗn đản như người mà đánh mất tâm tình nhiều năm đây? Thật là, lòng thật lạnh lẽo.

Nguyệt Chi Loạn nghe được giọng nói của Ly Tuyết thì đã không còn buồn ngủ, lập tức có tinh thần:

- Tiểu Tuyết Nhi, sao người tìm được nơi này? - Cầm bàn tay nhỏ bé của Ly Tuyết, vẫn là mùi hương như vậy, cảm giác mềm mại như vậy.

Ly Tuyệt thấy Nguyệt Chi Loạn không bị xây xước gì thì trong lòng cũng thở dài nhẹ nhõm một hơi:

- Đã đeo Tỏa Tình Hoàn của ta thì người có thể chạy đi đâu? Cho dù là chân trời góc biển, chỉ cần ta muốn thì ta sẽ tìm được! - Nói xong, lấy từ trong lòng ra một cái hộp tròn nhỏ giống như la bàn, bên trong là một tiểu trùng siêu lớn - Trùng trong Tỏa Tình Hoàn đều là con cháu của nó nên ta tự nhiên là tìm được người.

Nói nửa ngày, tóm lại đây là thiết bị định vị GPRS thời cổ đại! Tốt lắm rất cường đại! Xem ra đời này ta chạy cũng không thoát khỏi lòng bàn tay của Tiểu Tuyệt Nhi. Nguyệt Chi Loạn cảm khái ngàn vạn lần, nhưng mà nàng vẫn nắm bắt cơ hội, đem chuyện của tiểu la lị và Ti Mộ nói cho Ly Tuyệt biết, người kia gật gật đầu, sau đó nhìn họ Nguyệt nào đó một cái rồi nói:

- Việc này ta đã biết, trước hết người cứ ở đây, chờ thời cơ đến thì ta tự nhiên sẽ cứu người ra ngoài.

- Tiểu Tuyệt Nhi, người hẳn tâm để ta một mình ở nơi này sao? - Ta không muốn một người lẻ loi hiu quạnh, híc!

Ly Tuyệt không nhìn đôi mắt cún con của Nguyệt Chi Loạn:

- Thiếu người, gần đây ta ngủ rất ngon - Không có người nào đó quấy nhiễu nàng ăn rất ngon miệng. Hơn nữa nàng còn phải tới chỗ Du Lăng để trút hết giận, hỏi xem đến tột cùng là một gian tình như thế nào lại có thể dẫn đến một án bắt cóc kinh thiên như vậy?

- Tiểu Tuyệt Nhi... - Dẫn ta đi đi! Dẫn ta đi đi! Nắm chặt tay Ly Tuyệt không buông.

Khóe miệng Ly Tuyệt cứng ngắc, người này uống phải cao da chó rồi sao? Thở dài:

- Thứ này người cầm lấy, nếu có nguy hiểm thì dùng cái này ném vào hẳn - Lấy ra một túi vải màu lam, bên trong là một bản tinh chỉnh của Oanh Thiên Lô - Uy lực của thứ này không hề bình thường, người phải cẩn thận khi sử dụng.

Vốn Ly Tuyết không định đưa cho Nguyệt Chi Loạn, sợ nàng ta không bị địch hại chết mà lại bị cái này tiêu diệt, như vậy thì rất bi kịch. Cuối cùng nàng vẫn lo lắng cho họ Nguyệt nào đó mà đưa ra, hơn nữa lúc đi cũng không mang theo ám khí gì ở trên người, lợi hại nhất cũng chỉ có cái này, nên nàng nghĩ vẫn nên đưa cho người kia.

Nguyệt Chi Loạn nhận lấy thứ kia rất tự nhiên, sau đó còn vô sỉ cực độ tiếp tục lắc lư tay Ly Tuyết:

- Tiểu Tuyết Nhi, một ngày không thấy như cách ba thu, ta luyện tiếu người...

Mỗ Tuyết cũng không ngốc, thật là, ngay cả lời nói cũng không hay ho, nhưng trong lòng thật ra lại vui rạo rức.

- Bằng không người giúp ta ngủ đi...

Mỗ Tuyết mặt cứng đờ đen lại, sắc lang này!

- Kỳ thật ta rất thuần khiết - Mỗ Loạn không sợ chết tiếp tục nói.

- Cút! - Mỗ Tuyết cắn răng rút tay ra, hận không thể cho Nguyệt Chi Loạn mấy chưởng, người này chính là điển hình của ba ngày không đánh nhà bị dỡ ngói, hừ (ý nói trẻ con không dạy dỗ sẽ hư).

Bỏ Nguyệt Chi Loạn lại một mình, Ly Tuyết trực tiếp ẩn thân. Dù sao Nguyệt Chi Loạn bây giờ ăn ngon ngủ kỹ, hình như còn hơi béo lên, xem dáng vẻ vui đến quên trời đất của nàng ta thì nàng nên nhắm mắt làm ngơ

cho rồi. Nàng vẫn nên đi thương lượng với Du Lăng xem tiếp theo nên làm thế nào thôi.

Sau khi Nguyệt Chi Loạn bị Ly Tuyệt đến 'thăm' một hồi thì lòng ổn định, không còn tịch mịch, chỉ là có hơi trống rỗng. Không thể quán quít lấy Tiểu Tuyệt Nhi, ta thương tâm, híc!

Qua thêm hai ngày không có việc gì, rốt cục ngày thứ ba có chuyện, lại bị trói tay ném tới trước mặt tiểu la lệ.

- Đêm nay nếu không có gì bất ngờ xảy ra thì ta sẽ tha cho ngươi - Tâm tình tiểu la lệ hình như thật không tệ - Ti Mộ của ta... - Hai mắt xuất hiện hào quang - ...Không biết bây giờ nàng đang mong chờ ra sao! - Không hay, mình lại nhận nhạo.

Nguyệt Chi Loạn chỉ cảm thấy trên đỉnh đầu có quạ đen bay loạn, bị kịch gì đang chờ đợi nàng? Bị một la lệ rồi loạn thần kinh bắt cóc, hơn nữa giờ chắc đã từ rối loạn thần kinh thành thần kinh ngoại biên rồi. Đáng thương!

Thời gian: Lúc chạng vạng, trăng mọc một nửa, gió thổi âm u.

Địa điểm: Vực sâu đằng sau sơn trại.

Vì sao chọn chỗ này? Căn cứ theo cách nói của tiểu la lệ, nơi này gần mặt trăng nhất, sau khi giải quyết hiểu lầm thì có thể dễ dàng bồi dưỡng tình cảm.

Bái phục! Quả nhiên không bình thường. Nguyệt Chi Loạn bị canh giữ bên cạnh một tảng đá lớn cạnh vực sâu ngòi chờ đồng chí Ti Mộ đến, phía sau nàng còn có thiếu nữ Dã Nhân ánh mắt tang thương. Tiểu la lệ hai tay chắp sau lưng, bất an đi đi lại lại, thỉnh thoảng lại nhìn ngó, vẻ mặt lo lắng.

Trong lúc mọi người trông mòn con mắt, nước chảy đá mòn thì một chiếc xe ngựa, à không phải, hai chiếc xe ngựa chậm rãi đi đến, tiếng vó

ngựa trong đêm tối nghe phi thường rõ ràng.

Dự cảm không tốt, Nguyệt Chi Loạn mở lớn mắt, toát mồ hôi hột găt gao nhìn chăm chăm xe ngựa phía trước không nói gì. Xuống đầu tiên chính là Phong Chi Lôu:

- Oa, Loạn nhi, người làm chuyện giết người cường hiếp gì mà bị đối xử như vậy?

Sau đó là Tuyệt Chi Lạc xuống xe:

- Ta ghét đường núi... - Nếu không phải vì xem cảnh bi thảm của Loạn nhi thì nàng còn lâu mới đến!

Hoa Chi Phá là người cuối cùng nhảy xuống xe, xem xét bốn phía:

- Quả nhiên là chỗ khí ho cò gáy.

Quả nhiên ông vẫn là người hiểu rõ phải trái nhất! - Nguyệt Chi Loạn muốn khóc.

Tiểu la lệ nhìn thấy ba người kia thì cau mày, nét mặt đáng yêu nhất thời lạnh đi vài phần:

- Các người là ai? Sao lại đến nơi này?

Ba người kia nhìn nhau không nói. Người từ xe ngựa phía sau đi xuống, không mặn không nhạt nói:

- Không phải người muốn chúng ta đến sao? - Niệm Khanh xuống xe hết sức kiêu cách, nữ vương khí phát huy toàn bộ. Cũng không biết là người nào ngu ngốc đi truyền tin lại cho rằng nàng là Du Lăng, còn bắ phi đao cuốn thư vào trên cửa lớn của nàng, thật là muốn nhện mà không thể nhện.

Ba người chậm rãi xuống xe, Du Lăng rất bàng quan nhìn Niệm Khanh, vì sao loại việc nhỏ này người cũng muốn đến! Tìm một Ti Mộ, kết quả lại đến một đám, chẳng trách xe ngựa chật chội như vậy.

Vị Triều thật ra thì tới hay không cũng không sao, tất nhiên nếu mọi người đều đến xem náo nhiệt thì nàng cũng nước chảy bèo trôi.

Ly Tuyết cũng rất đau đầu, không ngờ chúng tử muội đều đồng thời ra khỏi ỗ, đây cũng là do tên truyền tin ngu ngốc kia ban tặng.

(Giảm Béo: *Hắt xì*... ai đang mắng ta? Thật là, không biết gần đây người ta đang vội vàng giảm béo sao! Thế lại còn gọi ta đi truyền tin, thật là... cũng may là ta anh minh thần tốc, trực tiếp phi đao truyền tin, tiết kiệm bao nhiêu thời gian! *Tiếp tục rèn luyện*...)

Chẳng qua mấy người này không giống như đến hẹn mà như là đến du sơn ngoạn thủy.

- Ti Mộ? - Tiểu la lệ kích động hô - Ti Mộ đâu? - Mặc kệ có bao nhiêu người, chỉ cần có Ti Mộ là được!

Du Lăng vỗ trán, thủ hạ của mình rốt cuộc cường đại đến mức nào? Ngay cả tiểu hài tử nhỏ như vậy cũng không buông tha! Xốc màn xe ngựa lên:

- Ti Mộ, đi ra đi.

Trong ngàn hô vạn gọi, rốt cục họ Ti đã lộ ra dung nhan của mình.

Mọi người phi thường kinh ngạc!

TỬ CẦM THÚ VÀ TỬ HOA KHÔI

Phá Quân Tinh

dtv-ebook.com

Chương 78

Vì sao mọi người lại phi thường kinh ngạc?

Đối với tử đại hoa khôi mà nói, loại cấp bậc nhan sắc dưới các nàng này có thể nói là hàng tồn kho nhiều vô kể, đẹp nữa cũng có, có gì mà kinh ngạc?

Nguyệt Chi Loạn mặt không biểu tình nhìn mỹ nhân ngoại quốc cách đó không xa, Hồ Cơ (một từ ám chỉ giai nhân)? Bên Tây Vực phải không? Còn chuyện Tây Vực ở chỗ nào thì Nguyệt Chi Loạn cũng chỉ biết là đi lên phía trên Tân Cương, có lẽ còn phải đi về phía Tây.

Chỉ thấy Ti Mộ trong truyền thuyết hồng sa phiêu dật, ngọc bội kêu leng keng, giữa hai lông mi điểm một chu sa hồng, giơ tay nhắc chân đều tràn đầy vẻ lãng mạn tình cảm.

Trong nháy mắt, Nguyệt Chi Loạn nhớ tới Tử Sam Long Vương Đại Ý Ti (Kim Hoa bà bà) trong 'Cô gái Đồ Long', thật là mỹ nhân đệ nhất võ lâm!

Có lẽ do nhìn quen nữ tử Trung Nguyên nên đối với mỹ nhân ngoại quốc này mọi người đều càng ham thích, cũng càng muốn nhìn ngắm thêm vài lần, đây chính là điển hình của cảm giác mặt trăng nước ngoài có vẻ tròn hơn (ý là thích đồ ngoại).

Không thể không nói Nguyệt Chi Loạn cũng bị hung hăng chấn động một hồi. Không ngờ Du Lăng tử tử lại có thủ hạ tuyệt sắc như thế! Nàng ta chọn thủ hạ là không phải mỹ nhân thì không cần sao? Chẳng trách tiểu la

lị kia bị câu hồn đến cái gì cũng không cần, chặc chặc, may mà tình yêu vẫn còn nguyên vẹn. Nếu không phải nàng đã có Ly Tuyệt thì nàng đã đi tường rồi.

Quả nhiên mỹ nhân cổ đại chất lượng đều là đỉnh cao!

Mắt trong như nước mùa thu, mũi cao mắt đen, da trắng như tuyết, hoàn toàn khác so với nữ tử Trung Nguyên, nhưng cũng là một loại phong tình đặc biệt, loại phong tình này ở trong Trung Nguyên lại đặc biệt hiếm thấy, có thể thấy được lực sát thương phi thường lớn. Thắt lưng như cành liễu, dịu dàng như ngọc, mặt trái xoan thanh tú thoát tục tạo ấn tượng mạnh, gây ra kích động trộn lẫn với rung động sâu sắc.

- Khuynh... Khuynh Sở? Người.. sao lại thế này? - Ti Mộ không thể tin vào hai mắt của mình, tiểu cô nương luôn quyến rũ lấy nàng mới mấy năm không thấy, sao lại càng ngày càng nhỏ? Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Nhưng mà thật sự rất đáng yêu!

(Tác giả: La lị có ba cái tốt: Người nhỏ, thắt lưng mềm, dễ đẩy ngã... Ti Mộ Tương, người biết mà)

Tiểu la lị tên Khuynh Sở nhìn thấy Ti Mộ Tương thì đã sớm đã quên hết chung quanh, trong mắt chỉ có Ti Mộ nhà nàng, phi thân đến gắt gao dụi ở trong lòng Ti Mộ, cái đầu nhỏ liễu mạng chiếm tiện nghi, hận mình không thể cao thêm một chút, như vậy thì vị trí áp đầu càng hoàn mỹ.

- Ti Mộ..... - Tiểu la lị Khuynh Sở nỉ non, nước mắt dính vào vạt áo họ Ti, chất giọng kia, biểu cảm kia thật sự làm cho mọi người có mặt đều đau lòng một phen vì nàng, ngay cả Nguyệt Chi Loạn trong tiềm thức cũng trách đồng chí Ti Mộ nhẫn tâm: Người xem, tiểu la lị đáng yêu như vậy mà cũng khóc thành như vậy, nghiệp chướng!

- Vì sao người không cần ta? - Khuynh Sở la lị nắm chặt góc áo Ti Mộ, thỉnh thoảng lại nức nở - Người nói người không thương ta là giả đúng

không? Ta biết người vì nhiệm vụ nên mới nói như vậy, đừng bỏ lại ta thêm lần nữa... hiện tại võ công của ta rất cao nên người không cần lo lắng cho ta, ta cũng có thể bảo vệ người!

Ti Mộ vuốt đầu Khuynh Sở la li:

- Khuynh Sở, do người luyện võ nên mới thế này phải không? - Thời gian ta không bên cạnh, rốt cuộc người chịu bao nhiêu khổ?

Khuynh Sở la li người cứng đờ, ôm chặt lấy eo nhỏ của Ti Mộ:

- Ti Mộ không thích sao? Kỳ thật không phải ta vốn thế! - Muốn giải thích nhưng lại không biết bắt đầu từ đâu. Khuynh Sở la li ngẫm lại, chuyện này nếu xảy ra thì bất cứ ai thì đều rất khó tiếp nhận mà. Nghĩ đến đây trong lòng càng thêm khổ sở - Quả nhiên ta không thể ở cùng một chỗ với Ti Mộ. Cũng được, ta... ta trở về...

Cái gì là thương tâm muốn chết? Cái gì là đau không muốn sống? Từ tuyệt vọng đến hy vọng rồi lại tuyệt vọng, thì ra là loại tư vị này. Khuynh Sở nhẹ nhàng đẩy Ti Mộ ra thì lại bị một đôi bàn tay to hung hăng túm vào trong lòng:

- Khuynh Sở, chừng nào thì người mới thông minh thêm một ít đây! Ta nói không cần người khi nào? - Nhìn cảnh người kia tự ai tự oán, Ti Mộ có chút đau lòng - Nếu không phải lúc trước người nhìn mà không hiểu ánh mắt của ta thì ta làm sao lại nhẫn tâm đi cự tuyệt người?

Khuynh Sở la li nghe xong lời này của Ti Mộ thì tâm tình tốt lên như ngồi hỏa tiễn, rất hạnh phúc:

- Kỳ thật ta bị như vậy là vì luyện công, hàng năm đều có một tháng là bị như bây giờ, mà tháng này cũng sắp qua, Ti Mộ, ta lập tức có thể khôi phục bình thường! - Khuynh Sở la li mặt mày hớn hờ, đến lúc đó nàng có thể lôi

Ti Mộ đi làm chút chuyện người lớn rồi! Nàng làm sao có thể không kích động? Đấy ngã Ti Mộ là mục tiêu duy nhất của nàng!

Đương nhiên, chúng ta không thể bài trừ khả năng họ Ti có yêu thích đặc tính la li tiềm tàng biến thân này. Nếu thật sự là như thế thì không thể không nói Khuynh Sở sẽ gặp bi kịch. Hơn nữa, hình như yêu đương cùng trẻ nhỏ... khẩu vị hơi nặng.

Ti Mộ nắm bàn tay người nhỏ hơn, đi đến trước mặt Du Lăng, mở miệng lại không biết nên nói thế nào, cuối cùng học ra hai chữ:

- Lâu chủ...

- Ti Mộ, người biết đi vào con đường này thì không thể rút khỏi - Du Lăng nhìn tiểu la li Khuynh Sở rồi lại nhìn đồng chí mỹ nhân ngoại quốc Ti Mộ - Trước kia có người muốn rút khỏi, không phải đều do người xử lý sao?

Ti Mộ nghe xong lời này thì sắc mặt tái nhợt như người chết, căn môi không nói được lời nào. Nhưng còn tiểu la li Khuynh Sở ở một bên thì không nhin được:

- Nàng không thể rút khỏi thì ta tiến vào là được đúng không? - Dù sao thì chỉ cần đi theo Ti Mộ là được, còn lại thế nào thì cũng không thành vấn đề với nàng.

Du Lăng sắc mặt khó xử nhưng trong lòng mở nhạc khai hoa:

- Người hãy suy nghĩ kỹ, tự nguyện làm sát thủ? - Trên đời này loại võ công có thể khiến người ta có một tháng trong năm nhỏ đi cũng chỉ có 'tiểu la li biến thân đại pháp' trong truyền thuyết này. Hơn nữa công phu này chỉ có nữ tử mới có thể tu luyện, nghe nói còn có thể bảo toàn thanh xuân. Cho nên kéo nàng ta nhập bọn tuyệt đối là chuyện không lỗ!

Ti Mộ hơi sững sốt vừa định mở miệng khuyên can thì đã bị tiểu la lệ giành trước:

- Chỉ cần ở cùng một chỗ với Ti Mộ thì ta không sao cả. Lấy chồng theo chồng, lấy chó theo chó, chết không đúng, cưới gà theo gà, cưới chó theo chó - Khuynh Sở la lệ rất coi trọng địa vị công quân của mình, không có chút ý muốn làm thụ.

- Được, một khi đã như vậy, Ti Mộ, người theo nàng trở về sơn trại xử lý nốt chuyện, sau đó để nàng làm trợ thủ cho người - Du Lăng rất vừa lòng với an bài của mình, một chuyến đi này cũng không lỗi!

- Vâng lâu chủ... - Ti Mộ thở dài nhưng vẫn thầm vui vẻ vì quyết định của Khuynh Sở, như vậy thì trong lòng Khuynh Sở còn có gì trọng yếu hơn nàng nữa đây?

(Tác giả: Có! Địa vị công quân của tiểu la lệ Khuynh Sở ...)

Ti Mộ nắm tay Khuynh Sở chậm rãi rời đi, nhìn bóng lưng đằng sau của hai người thật giống như mẹ nắm tay con gái, cũng chỉ có nhân sĩ có mặt bây giờ mới có thể hiểu được hai người này là một đôi, là một đôi đấy!

Nguyệt Chi Loạn từ đầu tới cuối đều cảm thấy đây là trò khôi hài, chỉ là nàng không ngờ lại có chuyện tiểu la lệ chỉ hiện thân có một tháng hàng năm, nói như vậy thì có 11 tháng là nàng ở trạng thái ngự tử?

Không thể không nói, Ti Mộ thật là có phúc hưởng, có một ngự tử nghe lời lại có cả một la lệ đáng yêu. Ở trong phòng không biết là cảnh tượng mất hồn như thế nào!

TỨ CẦM THÚ VÀ TỨ HOA KHÔI

Phá Quân Tinh

dtv-ebook.com

Chương 79

Nguyệt Chi Loạn tự sướng trong đầu bằng hai người nào đó đã đi xa, không chút chú ý đến Ly Tuyết đã đến gần nàng, càng không chú ý đến ánh mắt không tốt của Ly Tuyết.

- Ti Mộ rất đẹp sao? - Nhìn đi nhìn đi, mắt sấp lồi luôn! Một người cũng đẹp như vậy là ta đứng ở đây mà người lại không nhìn?

- Đúng vậy, không giống nữ tử vùng sông nước Giang Nam! Chậc chậc, phong cách thật hoang dã. Nhưng mà ta thích! - Nguyệt Chi Loạn thì ào ào nói, trong mắt lộ vẻ thưởng thức, tự nhiên cảm thấy sau lưng phát lạnh, tựa hồ như cảm giác được điều gì, khóe miệng giật giật găng sức chịu đựng không quay đầu lại, tiếp tục nói - Đáng tiếc lòng ta đã có người, nữ tử đẹp hơn nữa thì trong mắt ta cũng chỉ là bộ xương khô! Quả nhiên vẫn là Tiểu Tuyết Nhi nhà ta xinh đẹp tuyệt luân nhất! Ồi Tiểu Tuyết Nhi, người đến lúc nào vậy? - Phù, may mà ta thông minh, nếu không, chết thế nào cũng không biết, híc! Thấy sắc mặt Ly Tuyết tốt hơn một chút thì Nguyệt Chi Loạn mới nhả ra khí.

Nguyệt Chi Loạn nhìn thoáng qua phía sau, ủa, thiếu nữ đeo kiếm võ sĩ đâu rồi? Cau mày, lại một người tổn thương vì tình! Amen! Đứa nhỏ đáng thương!

- Người đang nhìn gì? - Ly Tuyết thấy Nguyệt Chi Loạn như đang tìm cái gì thì cũng nhìn theo hỏi.

- À không có gì - Nguyệt Chi Loạn lắc đầu, bỏ đi, chuyện chẳng liên quan đến mình - Tiểu Tuyết Nhi, mau mở trời cho ta với! - Vươn hai tay bị

buộc chặt vô tội nói.

Ly Tuyết thật muốn làm vẻ mặt xem thường khinh bỉ Nguyệt Chi Loạn, bây giờ người mới phát hiện mình bị trói sao? Vừa nãy người nhìn mỹ nhân sao không cảm thấy? Tuy rằng nghĩ như vậy nhưng nàng vẫn cẩn thận cởi trói giúp. Đột nhiên nhìn thấy túi vải màu lam bên hông Nguyệt Chi Loạn thì nàng nhanh tay lấy xuống, mặt không chút thay đổi nói:

- Những thứ này không thích hợp với người, nếu không có việc gì thì đưa ta - Nói thật, nàng rất lo nếu để người kia mang trên người loại vật phẩm nguy hiểm này.

Nguyệt Chi Loạn nhìn túi vải kia một cái rồi lại nhìn Ly Tuyết, ánh mắt phiêu du, lấy từ trong lòng ra một quả mận cắn một cái, nhìn Ly Tuyết lấy lòng:

- Tiểu Tuyết Nhi, người muốn không? Rất ngọt!

Ly Tuyết không đáp, nhìn hành động của Nguyệt Chi Loạn, hít một hơi thật sâu:

- Người ăn đi! - Ăn cho chết con heo nhà người đi!

Nguyệt Chi Loạn lại lấy ra hai quả mận còn lại, cũng không nhìn kỹ, nghe xong lời của Ly Tuyết lại cảm thấy có vấn đề, trực tiếp đem hai quả mận ném ra chỗ không xa:

- Kỳ thật ăn cũng không quá ngon!

Không ăn được người còn cất giấu! Ly Tuyết thật muốn đánh chết người này, nhưng nàng còn chưa kịp hành động thì nghe thấy "đòang" một tiếng, chỗ các nàng đang đứng đột nhiên truyền đến một tiếng nổ quen thuộc, vốn là đang đứng trên vách núi sâu, hiện tại mòm đá vỡ ra, và Ly Tuyết với Nguyệt Chi Loạn thực bất hạnh lại đang đứng đúng ở chỗ nứt đó. Còn chưa

kịp phản ứng thì cả hai người đã không thể khống chế rơi xuống, đập vào mắt là ánh mắt hoảng sợ của mọi người.

Trời ạ, rốt cuộc ta phạm tội gì? Ly Tuyết ngốc cũng biết chuyện gì đang xảy ra, âm thanh này không phải là âm thanh của Oanh Thiên Lôì nàng đưa cho Nguyệt Chi Loạn sao?

Mẹ nó, cái bao vải đấy để làm gì chứ! Ly Tuyết thật muốn chửi ầm lên, nhưng trong nháy mắt khi xảy ra chuyện nàng vẫn vòng tay ôm lấy thắt lưng của Nguyệt Chi Loạn. Nếu không giữ chặt người nào đó thì người nào đó nhất định sẽ chết. Giữ chặt người nào đó thì có lẽ cả hai sẽ cùng chết. Bị kích!

Nguyệt Chi Loạn cũng bị bất ngờ đến cứng họng, còn chưa ý thức được gì thì cả người đã rơi xuống dưới, tình cảnh này quen thuộc cỡ nào, lần trước là nàng giữ chặt Ly Tuyết, lần này là Ly Tuyết ôm nàng.

Trong đầu đột nhiên xuất hiện một hình ảnh thoáng qua, chính là cảnh nàng đem thứ gì đó trong túi vải màu lam kia nhét vào trong người, sau đó lại đem mấy quả mạn nhét vào tiếp, tiếp theo đem cái nhẫn ngọc chuyên đeo ngón tay cái tìm thấy dưới giường trong phòng nhét vào túi vải màu lam... vì mấy thứ quý giá như thế phải bảo quản cẩn thận... cho nên mới nhét vào túi vải.

Trời ạ, 'quả mạn' vừa nãy ta ném là cái gì? Tiểu Tuyết Nhi, xin lỗi người!

Chúng ta không thể không nói, không có hiểu biết quả thật đáng sợ!

Kỳ thật, từ lúc Ly Tuyết giúp Nguyệt Chi Loạn mở trói đến lúc Nguyệt Chi Loạn vớt Oanh Thiên Lôì rồi bị Ly Tuyết ôm lấy cùng nhau rơi xuống, tất cả chỉ diễn ra trong hơn một phút đồng hồ, không ai nghĩ tới Nguyệt Chi Loạn sẽ làm ra một chuyện vô lí như vậy, càng không ngờ Oanh Thiên Lôì kia thế nhưng lại trực tiếp làm sứt hoàn toàn vách núi. Cho nên mọi người

có mặt đều chỉ có thể trở mắt nhìn bóng người chậm rãi biến mất trong tro bụi đầy trời.

- Loạn Loạn... - Hoa Chi Phá.

- Loạn nhi... - Tuyết Chi Lạc.

- Tiểu Loạn Tử... - Phong Chi Lô vừa hô khởi miệng đã bị Hoa Chi Phá và Tuyết Chi Lạc trừng mắt nhìn một cái, tình trạng đã thế này mà còn đùa được! Xưng hô đáng khinh như vậy!

Kỳ thật ta rất thuần khiết, Phong Chi Lô ho khan hai tiếng không nói gì.

- Ly Tuyết... - Du Lăng, Niệm Khanh, Vị Triều cùng kêu lên.

Mặc kệ các nàng kêu thế nào thì sức hút của Trái Đất vẫn không thay đổi, như quả táo vĩ viễn chỉ biết đi xuống chứ không thể đi lên. Cho nên bị kịch vẫn tiếp tục.

Lần này chết chắc rồi, nhưng mà rất trọn vẹn, đường Hoàng Tuyền có Tiểu Tuyết Nhi nhà ta đi cùng thì ta cũng không tịch mịch. Nguyệt Chi Loạn nghĩ như vậy nhưng trong lòng vẫn không cam lòng. Chưa kịp OXXX với Ly Tuyết tuyệt đối là chuyện nàng tiếc hận nhất!

Chỉ có điều vốn tưởng rằng là mình đuổi theo một áng mây, không ngờ thật ra áng mây đã sớm ở trên đỉnh đầu mình không dịch chuyển.

Tiểu Tuyết Nhi tình nguyện cùng ta đồng sinh cộng tử, cuộc đời này trừ bỏ OXXX thì ta đã không còn gì tiếc nuối. Đương nhiên nếu trước khi chết ta giết xong ba cầm thú kia thì càng không còn chuyện ăn năn. Nguyệt Chi Loạn á một tiếng, chỉ cảm thấy sau lưng bị gió quất đến sinh đau, bên tai ngoài tiếng gió thì không nghe thấy gì khác.

- Mẹ của con ơi... - So với Roller Coaster thì kích thích hơn gấp bội! Lá gan nhỏ bé của con ơi!

Ly Tuyệt chỉ hận mình không có thêm mấy cánh tay, như vậy tối thiểu cũng có thể che cái miệng của Nguyệt Chi Loạn để nàng đừng hét lên như vậy. Đương nhiên nàng càng hận mình tiện tay cho họ Nguyệt nào đó mấy khóa Oanh Thiên Lô. Một tay ôm chặt thắt lưng Nguyệt Chi Loạn, một tay rút ra từ đai lưng một sợi chỉ bạc mỏng:

- Câm miệng! - Nếu không trúng thì chết chắc rồi! Ly Tuyệt cắn răng, bắn chỉ bạc tới một gốc cây khô ở trên vách vực sâu.

Chỉ bạc quán quanh thân cây khô, Ly Tuyệt cũng thở dài nhẹ nhõm một hơi, hai người rơi thêm vài giây mới dần dần dừng hẳn. Hai người ở giữa không trung liếc mắt nhìn nhau, cả hai đều láng máng nghe thấy âm thanh cái gì đó gãy, sau đó... hai người tiếp tục rơi xuống.

Mẹ kiếp!

Cũng may là hai người cách mặt đất cũng không còn bao nhiêu, cũng chỉ cao hơn mười tầng lầu một chút thôi.....

Cái gì là cao hơn mười tầng lầu một chút thôi! Cái gì là không còn bao nhiêu! Rơi sáu tầng đều đã phải chết, huống chi là mười tầng! Nguyệt Chi Loạn chỉ cảm thấy hông bị siết chặt, sau đó nghe được tiếng răng rắc truyền đến từ sau lưng, Ly Tuyệt ôm nàng rồi hai người lăn xuống vách núi.

Nguyệt Chi Loạn chỉ cảm thấy trời đất chao đảo, không biết đầu đập vào cái gì mà mất đi tri giác, không biết gì nữa.

Nếu giữa vực sâu không có cây khô giúp giảm bớt một phần lực rơi, nếu Huyền Nhai không phải có hình thái bên trái chữ xuyên (viết là 川, phía trên thẳng đứng ở dưới thành hình vòng), nếu không có cao thủ võ lâm Ly Tuyệt ở đây, thì có lẽ thế gian này chỉ còn tam chích cầm thú.

Nhưng mà mặc kệ may mắn cỡ nào, rơi xuống từ chỗ cao như vậy thì không thể bình yên vô sự, cho nên bi kịch vẫn tiếp tục.

TỨ CẦM THÚ VÀ TỨ HOA KHÔI

Phá Quân Tinh

dtv-ebook.com

Chương 80

Ngã xuống vực là đã thảm rồi? Chưa đủ thảm đâu! Còn có gì thảm hại hơn so với việc ngã xuống vực? Nếu nhất định phải nói thì không thể nghi ngờ đó chính là ngã xuống vực rồi hôn mê, kế tiếp bị gió mưa lay tinh, cuối cùng phát hiện ra có một vết thương trên trán.

Và Nguyệt Chi Loạn lại phù hợp với một loạt yêu cầu giả thiết bi kịch này.

Nàng sờ lên miệng vết thương, mưa rơi từ trên trời, thật sự không thể phân rõ ở đó là máu hay là mưa nữa! Cả người Nguyệt Chi Loạn đều đau muốn chết, nàng miễn cưỡng đứng lên, thấy cách đó không xa là Ly Tuyệt hôn mê bất tỉnh, tim lập tức ngã xuống đáy cốc.

Khi lăn xuống, tiếng rảng rắc kia nàng nghe rất rõ ràng, lúc ấy cánh tay Ly Tuyệt gõ lên che chở phía sau nàng, không thể nghi ngờ tiếng kia chính là tiếng gãy tay.

Lắc lư chậm rãi đi qua, nàng run rẩy đặt tay ở dưới mũi Ly Tuyệt, hô, may quá, còn thở! Thật sự là hù chết nàng.

Đặt mông xuống mặt đất, nàng chưa từng sợ hãi như vậy, sợ rằng Ly Tuyệt sẽ ngủ một giấc không tỉnh, sợ rằng vì sai lầm của mình mà làm hạnh phúc bản thân tới tay còn trốn mất, sợ rằng trên đời này sẽ không còn một người có thể chấp chứa nàng, để cho nàng hồ nháo, sợ rằng giấy bút kia sau này sẽ không thấy chủ nhân của mình.

Mưa vẫn rơi, rơi tí tách xuống đất khiến người ta không kiên cường nổi... Lắc lắc đầu, hiện tại không phải là lúc nàng nghĩ mấy cái này.

- Tiểu Tuyết Nhi... Tiểu Tuyết Nhi... - Thấy Ly Tuyết căn bản không đáp trả mình thì lòng Nguyệt Chi Loạn vốn đang bình tĩnh lại căng thẳng - Ly Tuyết? Ly Tuyết? Mau tỉnh lại! - Vỗ vỗ mặt người kia, thật nóng!

Nguyệt Chi Loạn thầm nghĩ không tốt, sờ trán Ly Tuyết, chết tiệt, nàng ta đang phát sốt? Chó cắn áo rách, lão thiên gia, người đưa ta phải không! Nơi này không thôn không điểm, ngoài cỏ ra thì là cây, có thể có chỗ nào để trú mưa đây?

Hức, nàng sắp hỏng mất! Muốn đi tìm chỗ có thể trốn mưa lại không dám để một mình Ly Tuyết ở nơi này. Không nói đến vấn đề ở đây có dã thú hay không, nếu nơi này có một người 'dân' bản địa vừa lúc đi qua đây thấy Ly Tuyết đang hôn mê, thấy sắc đẹp mà nảy lòng tham thì chẳng phải nàng sẽ ngay cả chỗ khóc cũng không có sao? Chính vì Dương Quá mắc phải sai lầm nhỏ như vậy nên Tiểu Long Nữ mới bị thằng nhãi Doãn Chí Bình làm bẩn.

Cho nên tuyệt đối không thể để Ly Tuyết ở đây một mình!

Hạ quyết tâm xong, Nguyệt Chi Loạn dùng nghị lực chưa từng có mà cõng Ly Tuyết trên lưng, từng bước in dấu chân, dựa vào giác quan thứ sáu mà đi.

Mưa bụi đánh vào mặt Nguyệt Chi Loạn, lạnh vào tận lòng nàng. Nhưng vì Ly Tuyết, nàng nhất định phải tiếp tục kiên trì! Tiểu Tuyết Nhi đang phát sốt nên nhất định phải nhanh chóng tìm được chỗ có thể trú mưa, nếu không sốt cao sẽ cháy hỏng đầu óc, vậy thì thật là, tuyệt đối không thể.

Cũng không biết là do quyết tâm của Nguyệt Chi Loạn cảm động trời xanh hay là do thung lũng dưới chân núi này từng có người ở, kết quả là nàng tìm thấy một tòa nhà bằng trúc. Nguyệt Chi Loạn bỏ Ly Tuyết xuống

rồi chạy đến gõ cửa, đáng tiếc không có người đáp lại. Mà nếu không người thì Nguyệt Chi Loạn sẽ không khách khí. Đẩy cửa vào, trong lâu thế nhưng đầy đủ mọi thứ, đáng tiếc tất cả đều phủ tro bụi.

Nguyệt Chi Loạn dọn dẹp qua tháp rồi nhẹ nhàng đỡ Ly Tuyết vào, nhanh chóng đi tìm chăn bông. Ôm cái chăn ra ngoài, Nguyệt Chi Loạn run lên, quả nhiên toàn tro bụi. Đáng tiếc hiện tại không phải là lúc để khủng hoảng, nếu không chăn này nàng thật đúng là không dám dùng.

Nguyệt Chi Loạn đang muốn giúp Ly Tuyết nằm lên cái chăn bông thì lại nhìn đến quần áo ướt đẫm của Ly Tuyết mà do dự. Cứ để như vậy thì cái này cũng vô dụng! Không cởi hết thì sao có thể hết cảm mạo đây? Không trị cảm mạo tốt sẽ tiếp tục phát sốt! Phát sốt thêm sẽ đốt thành đồ ngốc! Vì vậy đây là mình muốn Tiểu Tuyết Nhi nhanh chóng tốt lên, tuyệt đối không có tư tưởng nào khác.

Đương nhiên có lẽ lúc ban đầu thì Nguyệt Chi Loạn thuần khiết thật sự, nhưng sau nhiều lần suy nghĩ tưởng tượng thì còn có thể thuần khiết sao?

Vì tránh cho mình thú tính quá sẽ thừa dịp Ly Tuyết đang suy yếu mà làm chuyện gì, Nguyệt Chi Loạn nhắm chặt mắt lại rồi cởi quần áo Ly Tuyết. Ý tưởng này khiến sờ nhiều hơn so với nhìn, rất nhiều. Cũng không biết là họ Nguyệt nào đó là cố ý hay là cố tình.

Có lẽ do bị Nguyệt Chi Loạn đụng phải cánh tay gãy nên Ly Tuyết cau mày rên một tiếng. Một tiếng này dọa Nguyệt Chi Loạn sợ không nhẹ, thiếu chút nữa vút luôn mỹ nhân trong lòng.

Chẹp chẹp, mỗ Loạn có tà tâm không có tặc đảm.

Ly Tuyết mơ mơ màng màng cảm thấy người lạnh thấu xương như thể đang đi trên núi băng và núi lửa cùng một lúc, một hồi lạnh một hồi nóng, bây giờ còn thấy đau muốn chết. Nâng mí mắt nặng như chì lên, đập vào mắt nàng là cảnh Nguyệt Chi Loạn chật vật cùng vết thương đã băng trắng

ở trên đầu. Trên vạt áo người kia còn dính máu loãng, quần áo trên người dính chặt, quả thực giống hệt như vừa ra khỏi nước.

Hình ảnh hỗn độn trước mặt hiện lên, nhìn thấy vẻ mặt lo lắng lại sợ hãi kia của Nguyệt Chi Loạn, trong lòng Ly Tuyết có tư vị gì đó nói không nên lời. Nếu còn khí lực thì nàng sẽ không ngại giáo huấn thẳng thắn này một chút, vấn đề là toàn thân nàng vô lực, cả người như bị ngâm trong nước đá, lạnh thấu xương.

Ly Tuyết vừa động một chút, cảm giác đau đớn muốn ngất, nàng hít một ngụm khí lạnh, quả nhiên tay nàng... đã gãy.

- Thật... lạnh... - Ly Tuyết nhắm mắt lại, suy nghĩ lại bắt đầu hỗn loạn, phân không rõ giờ là buổi tối hay ban ngày.

Cơ thể cứng đờ của Nguyệt Chi Loạn sau khi Ly Tuyết nhắm mắt lại mới mềm lại, nàng thực sợ Ly Tuyết nhìn thấy cảnh mình không mặc quần áo xong sẽ liều mạng với nàng, tuy rằng nàng cái gì cũng chưa làm. Đem chăn bông che chắn thật tốt 'cảnh xuân' lộ ra ngoài của Ly Tuyết, Nguyệt Chi Loạn mới yên tâm hạ tảng đá lớn trong lòng.

Đương nhiên, đây mới chỉ là hoàn thành bước đầu tiên mà thôi.

Đi tìm kiếm chung quanh trong phòng, nàng phát hiện ra thứ mình cần: một cái chậu rửa mặt cũ nát, một cái khăn vải. Nàng đi ra ngoài đến chỗ suối nước vừa tìm thấy, múc đầy một chậu rồi về trúc lâu.

Không dám ngồi trên giường trúc cũng không dám bê cái ghế dựa ra ngồi bên cạnh giường trúc, nàng sợ mình không cẩn thận một cái sẽ đè đau cánh tay gãy của Ly Tuyết. Cho nên Nguyệt Chi Loạn chỉ có thể ngồi dưới đất một cách bí hiểm.

Nguyệt Chi Loạn dùng khăn vải dính nước áp lên trán Ly Tuyết, nhìn chằm chằm Ly Tuyết không biết đang ngủ hay đang hôn mê mà bắt đầu

ngây ngốc. Nhìn Ly Tuyết ở khoảng cách như thế này chắc là lần đầu tiên? Gần đến mức khiến Nguyệt Chi Loạn tưởng có thể hôn lên môi Ly Tuyết, gần đến mức... chỉ cần nàng giơ tay ra là có thể sờ thoải mái.

Thật lạnh... Thật nhẵn... Thật mềm... Nguyệt Chi Loạn xuất thần một hồi mới phát hiện không biết từ lúc nào mà tay phải nàng đã với vào ổ chăn. Mình không háo sắc như vậy chứ? Chỉ mới tưởng tượng thôi mà, cơ thể đã phản ứng rồi sao?

Ặc, NO! Chuyện đáng khinh, chuyện giậu đổ bìm leo như vậy, sao ta có thể làm? Nguyệt Chi Loạn híp mắt, lệ hoen mi. Đây là lần đầu tiên, cũng là lần cuối cùng! Ta thề!

Tâm can nàng nhảy lộn xộn, huhu, ta sai rồi! Rút mạnh tay về, trên mặt khô nóng không ngừng, ngửi đầu ngón tay, phàn phất có một mùi hương, mùi trầm hương? Tay Nguyệt Chi Loạn đã hơi run lên, đặt tay lên tim, nàng không muốn kích động đến bệnh tim tái phát. Tuy rằng nàng không có bệnh tim.

Trời, ta quả thực là cầm thú sao? Cư nhiên vào lúc Tiểu Tuyết Nhi bị thương đến mê man mà cởi quần áo của nàng, ăn đậu hũ của nàng!

Nhưng mà, nếu Tiểu Tuyết Nhi thanh tỉnh thì mình tuyệt đối không thể có cơ hội này đâu nhỉ? Tối thiểu, sẽ không có tình huống không mặc quần áo hay gì đó đâu. Cho nên loại chuyện này vẫn chỉ trời biết đất biết ta biết. Nếu Tiểu Tuyết Nhi hỏi đến thì mình đánh chết cũng không thừa nhận!

Trong sạch thanh bạch phải chối quanh mới được.

TÚ CẦM THÚ VÀ TÚ HOA KHÔI

Phá Quân Tinh

dtv-ebook.com

Chương 81

Trong mơ hồ lại xuất hiện một thứ mà nàng đã khắc sâu tận trong xương tủy, như những cơn ác mộng vẫn quấy nhiễu nàng vào ban đêm, cái đêm năm đó khiến nàng suốt đời khó quên.

Mưa rơi nặng hạt, sét đánh sáng vằng trời, gió mạnh không ngừng, khung cửa sổ kêu to.

Nàng nhìn lên khuôn mặt của người kia, con người nàng luôn sợ hãi, bàn tay đang gắt gao bóp cổ nàng, vì một lời thề mà tuổi thơ của nàng rất ít khi thấy hẳn.

Nàng thấy rõ bộ mặt dữ tợn của hắn, đôi mắt đỏ như máu gắt gao nhìn chăm chăm nàng như rắn độc ăn thịt người, âm u, lạnh như băng.

Nàng không thể thở được, người trước mắt cũng mơ hồ dần, thấy không rõ khuôn mặt của hắn, chỉ nhìn rõ trong mắt hắn chảy xuống dòng nước trong suốt, cản chặt răng thở hồng hộc:

- Vì sao? Vì sao? Vì sao lại sinh ra người? Vì người nên nàng mới chết! Tất cả là do người! - Giọng nói thê lương của nam tử khiến một cô bé là nàng khi đó cảm thấy sợ hãi từ tận đáy lòng, rất sợ hãi.

- Cha... - Nàng dùng hết toàn lực, nhìn người nọ mà phun ra một chữ này.

Nàng không làm gì sai, vì sao lại đối xử với nàng như vậy? Nàng là nữ nhi của hã, nhưng vì sao hã lại muốn giết chết nàng?

Có lẽ là bị giọng nói suy yếu kia làm bưng tỉnh, người kia run run bỏ tay, không biết phải làm sao mà nhìn Đường Vân Li ngã nằm trên mặt đất:

- Vân...Vân Li, cha không cố ý! Xin lỗi! Thật xin lỗi! - Ôm lấy tiểu hài tử là nàng, thì thào tự nói - Chỉ là ta quá yêu mẹ con, chỉ là ta quá yêu nàng... Vì sao? Vì sao con càng ngày càng giống nàng như vậy? Con muốn từng giây từng khắc nhắc nhở ta sao? Nhắc nhở ta rằng nàng vì con mà chết? - Nhớ tới thê tử đã mất, nước mắt hã rơi như mưa, dùng sức lay người nàng - Vì sao lại sinh ra người! Là người hại chết nàng! Ta hận không thể giết người... giết người...

Thời khắc đó hận ý phát ra từ hã quả thực không thể tin.

- Đứng... - Ly Tuyệt mở mạnh mắt, trong mắt tràn đầy hoảng sợ.

Nguyệt Chi Loạn bị một tiếng "đứng" này làm cho hoảng sợ, nàng vốn khó ngủ, giờ lại vì phải giúp Ly Tuyệt đổi khăn mới nên nàng căn bản không ngủ được.

- Tiểu Tuyệt Nhi, người tỉnh rồi? - Nguyệt Chi Loạn ngồi xuống mép giường, lo lắng nhìn Ly Tuyệt - Ta rất lo lắng cho người.

Lời này cũng không phải là giả, Nguyệt Chi Loạn chưa từng lo lắng cho một người như vậy, Ly Tuyệt là người đầu tiên, có lẽ cũng là người cuối cùng.

Ly Tuyệt hoảng hốt khi nhìn thấy hình ảnh của một người, quay đầu lại liền thấy bộ dạng chật vật của Nguyệt Chi Loạn, suy nghĩ phức hồi về hiện tại. Thì ra vừa rồi là ác mộng!

Ly Tuyết tự nhủ Nguyệt Chi Loạn sẽ không giống người kia, không dám cùng xuống Hoàng Tuyền mà lại đem sự yếu đuối nhất gan của mình phát tiết lên người một đứa nhỏ như nàng. Nếu thật sự là yêu thì sẽ không khiến nàng tịch mịch như vậy. Còn hẳn, tất cả đều là cái cớ!

Ly Tuyết nhắm mắt lại làm cho suy nghĩ trầm ổn lại, sau đó lại mở ra, trong mắt đã thanh tỉnh hoàn toàn, định đứng dậy thì tay trái lại đau khiến nàng thờ đốc vì kinh ngạc:

- Đau quá.

- Đừng cử động đừng cử động, Tiểu Tuyết Nhi, tay trái của người đã gãy, ta không biết xử lý, người nói cho ta biết phải làm như thế nào? - Nguyệt Chi Loạn tuy rằng rất muốn hỗ trợ nhưng nàng thật sự không biết, này giờ ra về đi tìm cái này cái nọ để cố định.

Ly Tuyết đã không còn chút khí lực để đi mắng chửi người, tuy rằng nàng thật sự rất muốn mắng người này, đương nhiên nàng càng mong muốn một cái tát đánh chết nàng ta!

- Quên đi, dù sao thì đã có Vị Triều, cứ để như vậy đi - Ly Tuyết cũng không yên tâm giao thương thế của mình cho người này, vốn đang gãy một bàn tay, làm không tốt thì cái còn lại cũng đi đứt nốt. Nàng không hoài nghi chuyện Nguyệt Chi Loạn tuyệt đối có khả năng này.

Nguyệt Chi Loạn gật gật đầu, đang muốn nói cái gì đó thì bất ngờ hắt xì một cái.

- Người...sao người lại bị ướt như vậy? - Ly Tuyết nghi hoặc nhìn Nguyệt Chi Loạn, chẳng lẽ nàng ta rơi xuống sông?

- Trời mưa nên bị ướt.

Sao ta lại không có cảm giác gì? Ly Tuyết nghi hoặc, tay phải đụng đến cơ thể không một mảnh vải của mình, mặt nàng lập tức cứng lại. Quần áo của nàng đâu?

- Người...cởi...? - Khóe miệng run rẩy - Thôi bỏ đi... - Thở dài một hơi, dù sao cũng đã cởi rồi.

Trải qua chuyện này nàng xem như đã thấy rõ, thì ra trong lúc bất tri bất giác thì nàng và Nguyệt Chi Loạn đã lúc nào cũng phải ở cùng nhau, ngay cả chết cũng phải cùng nhau. Như vậy thì cởi sớm cởi muộn còn quan trọng gì!

Nguyệt Chi Loạn đã nhắm mắt lại quyết định nhận hết cơn giận của Ly Tuyết, không ngờ Tiểu Tuyết Nhi lại nói một câu "Thôi bỏ đi" làm cho nàng hơi bị đứng ngốc giữa đường. Chẳng qua câu tiếp theo của Ly Tuyết lại làm cho Nguyệt Chi Loạn thiếu chút nữa chết trôi giữa đường.

- Cởi quần áo ra - Không cần hoài nghi, lời này không phải ai khác nói mà đúng là của Ly Tuyết với vẻ mặt bình tĩnh đang nằm trên giường.

Lời này... sao lại quen tai như vậy?

Vớ vẩn, câu này Niệm Khanh đã nói qua với Hoa Chi Phá, Vị Triều đã nói qua với Phong Chi Lôu, nay đến Ly Tuyết nói với Nguyệt Chi Loạn. Chỉ còn không biết Du Lăng có thể nói một câu như vậy với Tuyết Chi Lạc hay không mà thôi!

- Hả? - Ta nghe nhầm, ta nghe nhầm, nhất định là ta nghe nhầm. Tiểu Tuyết Nhi sao có thể nói ra lời đáng khinh như vậy!

- Sao, chẳng lẽ người muốn mặc quần áo mà nằm trên tháp? - Ly Tuyết cười lớn nhìn Nguyệt Chi Loạn, ánh mắt mang theo một chút trêu chọc - Hay là người không muốn ngủ cùng ta?

Đương nhiên, khẳng định từ 'ngủ' này của Ly Tuyết cùng với từ 'ngủ' trong đầu Nguyệt Chi Loạn không có cùng ý nghĩa, tối thiểu là thuộc về hai phạm trù lớn rất khác nhau.

- Muốn muốn, đương nhiên là muốn!

Vẻ chân chó của Nguyệt Chi Loạn làm cho Ly Tuyết quên mất bất an vốn có:

- Nếu như vậy thì người còn không cởi ra? - Ánh mắt mong chờ nhìn nàng.

Muốn bắt được sói thì không được hoảng sợ, không được tiếc cái giày (muốn đạt được một thứ thì phải trả một cái giá tương ứng), mặt Nguyệt Chi Loạn đây vẻ luyện tiếc thẹn thùng không dứt, vì hạnh phúc cả đời của ông, có cái gì phải sợ! Tuy rằng nói như vậy nhưng đang lúc cởi quần áo được một nửa thì Nguyệt Chi Loạn lại dừng tay:

- Tiểu Tuyết Nhi, người có thể nhắm mắt lại không? Ta bị áp lực rất lớn!
- Người cứ nhìn chăm chăm ta như vậy, làm sao ta dám xuống tay?

- Mọi người đều là nữ nhân, người có thì ta cũng có, ta còn không để ý đến chuyện người nhìn của ta, người còn để ý đến chuyện ta xem của người?

Ly Tuyết, người đang trả thù sao? Vì lúc trước người tên Loạn cởi quần áo của người nên bây giờ người muốn mở to mắt nhìn người tên Loạn tự cởi quần áo của mình mới cam tâm sao?

Nguyệt Chi Loạn chỉ cảm thấy như có một cơn buồn nôn không nôn được lại không xuống được, tư vị kia không khác mấy so với việc ăn một con gián. Ta đã nói mà, Ly Tuyết sao có thể không phát hỏa, thì ra là nàng muốn trả thù ta như vậy. Bi kịch!

- Người còn thất thần gì, cời mau! - Ly Tuyết thấy Nguyệt Chi Loạn mãi không động thủ thì vội vàng thúc giục - Người không muốn ngủ cùng ta sao?

Được rồi, lại là một câu này. Uy hiếp, là uy hiếp! Nguyệt Chi Loạn hạ quyết tâm, không nhìn ánh mắt như dùi đục của Ly Tuyết, một chữ thôi, cời!

Thấy Nguyệt Chi Loạn cời thật thì Ly Tuyết cũng hơi ngượng ngùng, nhưng nghĩ đến mình đã bị nàng xem hết thì không có lý do gì không xem lại! Cho nên Ly Tuyết tiếp tục nhìn.

Không thể không nói, đáng người Nguyệt Chi Loạn cũng không tồi, tuy rằng không nô cao, nhưng ít nhất cũng có nô lên.

(Phong Chi Lôu: Này này, người có ý gì? Chẳng lẽ ta là hóp vào sao!)

- Người ngủ bên trong.

- Ừm.

Nguyệt Chi Loạn lấy vẻ điếc không sợ súng tiến lên tháp trúc, đặt móng tiến vào trong chần. May mà ông mặc khố tam giác, nếu không liền thực sự bị nhìn hết. Trần chuồng phía trên còn có thể chịu được, còn trần chuồng phía dưới tuyệt đối không được. Nhưng mà vì sao Ly Tuyết cũng mặc? Không phải luôn nói là cổ nhân không mặc đế khố (quần lót bây giờ) sao?

TÚ CẦM THÚ VÀ TÚ HOA KHÔI

Phá Quân Tinh

dtv-ebook.com

Chương 82

Nguyệt Chi Loạn nhập gia tùy tục mà mặc yếm, về phần 'áo con' gì đó , tuy nói là chế tác không khó nhưng cũng gặp khó khăn, nếu chỉ có bốn các nàng thì dù dồn hết sức bình sinh cũng không thể, trừ khi có các hoa khôi tài trợ. Đương nhiên là nếu việc này được thì bạc kiếm được tuyệt đối là cuồn cuộn không ngừng, đáng tiếc chí hướng bốn người không ở đây.

Hơn nữa, được các hoa khôi bao dưỡng thật là tốt, còn muốn vất vả đi kiếm tiền, không phải là bị bệnh sao? Tiền lời buôn bán cũng sẽ không rơi vào túi các nàng, khẳng định là toàn bộ đều nộp lên trên, về phần phú giáp thiên hạ gì đó, các nàng không có chí hướng lớn như vậy đâu!

Cho nên mới nói, dùng yếm kỳ thật cũng không có gì, dù sao ngực của Nguyệt Chi Loạn nàng cũng không sợ bị rủ xuống, tuy rằng so với Lâu đệ thì chỉ nhỉnh hơn một chút. Nàng cho rằng là mình không mang theo cái gì nên cũng không cần phải lo lắng, rất vui vẻ!

Nhưng sau khi nhìn thấy người của Ly Tuyệt thì Nguyệt Chi Loạn nhiệt huyết sôi trào, chỉ còn thiếu nước chảy máu não.

- Tay người đang làm gì thế! - Ly Tuyệt trừng mắt, vẻ mặt không được tự nhiên, tay siết chặt chần, vẻ mặt có điểm khẩn trương - Nếu người động tay động chân chiếm tiện nghi của ta, đừng trách ta không khách khí! Dù ta gãy tay thì vẫn mạnh hơn người!

Nguyệt Chi Loạn ghen hòng, người cứng đờ, nhắm chặt mắt không nhìn Ly Tuyệt, bất chấp ôm lấy thắt lưng Ly Tuyệt, đầu tựa vào vai người tên Tuyệt, còn tự củng cố mục đích của bản thân mà nói:

- Ta không ôm thứ gì thì không ngủ được, hơn nữa ôm Tiểu Tuyết Nhi nhà ta có vẻ ấm, như vậy thì chúng ta đều có thể ấm hơn một chút mà! Đương nhiên, tư tưởng của ta rất thuần khiết, nên Tiểu Tuyết Nhi người cũng không nên hiểu sai. Hơn nữa chúng ta cũng không mặc quần áo, cũng không thể nói là ai chiếm tiện nghi của ai, dùng sức là cùng nhau dùng, tiếp xúc cũng là cùng nhau, người sao có thể nói là ta chiếm tiện nghi của người? Tiểu Tuyết Nhi, người phải học tập sự thuần khiết của ta!

Thuần khiết cái đấy! Tay người đang sờ chỗ nào? Ly Tuyết hận nghiến răng thành tiếng nhưng lại bị một câu 'hiểu sai' của Nguyệt Chi Loạn chặn miệng, nếu nàng không đồng ý thì chẳng phải là nàng xấu bụng không thuần khiết sao? Cho nên Ly Tuyết chỉ có thể dùng cánh tay lạnh lặn của mình đè lại móng vuốt xấu xa của Nguyệt Chi Loạn:

- Nếu người còn lộn xộn nữa, ta sẽ đá người xuống ngay lập tức!

Ta làm gì chứ? Thật là. Nguyệt Chi Loạn biết Ly Tuyết nói được thì sẽ làm được nên cũng không dám vọng động tiếp, chỉ im lặng ôm Ly Tuyết, ngửi mùi hương đặc trưng trên người Ly Tuyết, ôn hòa, hương thơm hấp dẫn tâm hồn nàng.

Mưa đêm trong trẻo nhưng lạnh lùng, hơi thở gần trong gang tấc, lòng bình yên, cơ thể hai người gần gũi nhau thật tự nhiên. Tuy rằng không hề lên tiếng nhưng các nàng lại dùng tâm linh để cảm thụ lẫn nhau.

Cảnh tượng này ở trong đầu Nguyệt Chi Loạn đã hình thành một bức họa. Đó là bức họa duy mỹ được cất giữ chỉ thuộc về nàng và Ly Tuyết.

Đương nhiên, nếu sau khi tỉnh mà không nhìn thấy máu nữa thì càng hoàn mỹ.

Ly Tuyết vẻ mặt tựa tiểu phi tiểu nhàn nhìn Nguyệt Chi Loạn còn đang ngủ say, có vết máu đã khô giữa hai lỗ mũi Nguyệt Chi Loạn, hơn nữa không

phải chỉ là như có như không mà là rất sâu rất dài, thậm chí máu này còn nhỏ cả xuống vai nàng.

Người này... đã đến mức này rồi? Ly Tuyết có điểm không lời mà hỏi ông trời, người này không phải là rất cầm thú, rất vô sỉ, rất sắc phôi sao? Hiện tại lại còn như thế, cái này gọi là "thuần khiết như ta" sao? Thật là làm sao chịu nổi!

Ly Tuyết sờ sờ mũi mình, không có gì, lắc đầu. Chẳng lẽ thật có cái là chó không cắn người sao? ...Đương nhiên nàng không phải ý nói Nguyệt Chi Loạn là chó, đây chỉ là để so sánh mà thôi.

Nguyệt Chi Loạn vừa mở mắt ra liền nhìn thấy một khuôn mặt phóng đại, ồ một tiếng:

- Mỹ nhân, có hôn phối chưa?

Ly Tuyết đầu đầy hắc tuyến, nàng quyết định vẫn kiên trì với ý tưởng Nguyệt Chi Loạn là sắc phôi.

- Người nên dậy đi - Ly Tuyết đẩy ra khuôn mặt chưa kịp thẩm thấu của Nguyệt Chi Loạn, cười lạnh lùng - Nếu không thì sao theo kịp mỹ nhân của người? - Hừ, mất công ta chưa kịp nghĩ gì đã vì người rơi xuống vực mà nhảy xuống theo, người lại dám ham muốn ba thê bảy thiếp?

Nguyệt Chi Loạn bừng tỉnh khỏi mộng, nhìn vẻ mặt không tốt của Ly Tuyết cũng biết là mình vừa lỡ lời. Mẹ nó thật xui xẻo! Ở trong mộng đang mừng thầm vì thấy một mỹ nữ tuyệt thế, tiện miệng chạy tới hỏi một tiếng, không ngờ mở mắt ra lại ngu đần hô lên với Ly Tuyết, đây không phải là tìm chết sao?

- Cuộc đời này có Tiểu Tuyết Nhi nhà ta thì ta còn muốn mỹ nhân gì nữa? Mỹ nhân nào sẽ có khuôn mặt đẹp như Tiểu Tuyết Nhi nhà ta? Tiểu Tuyết Nhi nhà ta là chim sa cá lặn, hoa nhường nguyệt thẹn, dung mạo như

nước mùa thu, cốt cách như bạch ngọc, giơ tay nhắc chân như thể nữ thần hạ phàm, mỹ nhân sao có thể so với nữ thần được? Mỹ nhân ở cùng chỗ với Tiểu Tuyết Nhi nhà ta thì như đom đóm với trăng sáng, chim trĩ với phượng hoàng! - Mắt Nguyệt Chi Loạn xuất hiện hai sợi tơ máu, lời nói thập phần đáng khinh.

Hừ! Có trời tin người. Nhưng coi như người còn có mắt nhìn. Ly Tuyết bị Nguyệt Chi Loạn tâng bốc một trận thì không khỏi có chút đắc ý nho nhỏ, nữ nhân có ai không thích được người khác khen ngợi? Cho dù bên ngoài không nói thì vẫn thầm vui mừng. Huống chi còn là được người mình đang để ý khen?

Dù sao, ở lúc Ly Tuyết ngốc thiên chân vạn xác mà nhảy xuống thì Nguyệt Chi Loạn ngớ ngẩn ngây thơ đời này xem như sẽ không thoát khỏi tay Ly Tuyết. Đương nhiên, Ly Tuyết còn cho rằng là nàng rất ngớ ngẩn ngây thơ mới ôm Nguyệt Chi Loạn rất ngốc rất ngây ngô.

Ngay tại lúc hai người vô cùng triền miên thì âm thanh rất không hài hòa truyền vào lỗ tai Ly Tuyết, mặc dù khoảng cách không gần nhưng cũng tuyệt đối không xa.

- Mau mặc quần áo vào - Ly Tuyết nghe thấy tiếng động thì nói - Các nàng đang đến đây.

Hả? Nguyệt Chi Loạn giật mình một cái, luống cuống bò xuống giường, bối rối tìm quần áo nàng tự cởi ngày hôm qua.

- Người nhanh lên! - Ly Tuyết nóng nảy. Nếu để các nàng nhìn thấy sẽ nghĩ chúng ta ra làm sao đây.

Nguyệt Chi Loạn bị Ly Tuyết thúc giục thì càng nóng nảy, cổ trang thật là phiền toái! Còn bị gió thổi làm nàng lạnh buốt, thật là đáng ghét.

Hoa Chi Phá đi theo Niệm Khanh, Phong Chi Lâu đi theo Vị Triều, Tuyết Chi Lạc đi theo Du Lăng, chia làm ba đội đi chung quanh tìm kiếm.

Không thể không nói, thung lũng dưới vách núi này thật sự lớn không bình thường. Mà thật không khéo, ngay tại lúc Nguyệt Chi Loạn đang thất đại lương thì người nào đó rất không đúng giờ đẩy cửa ra.

Hoa Chi Phá mặt run rẩy nhìn Nguyệt Chi Loạn quần áo không chỉnh tề cùng máu mũi đã khô đi trên mũi, còn có cả Ly Tuyết đang nằm ở trên giường. Tốt lắm rất cường đại! Dưới loại tình huống này mà các người còn có thể tình cảm tới mức như thế, bội phục!

Niệm Khanh tới chậm hơn một bước so với Hoa Chi Phá nên tự nhiên cũng thấy được một màn này.

- Xem ra chúng ta đến không đúng lúc - Nhẽ ra phải tới sớm hơn một chút, đáng tiếc. Hoa Chi Phá thực hận mình tới muộn.

Niệm Khanh tựa tiểu phi tiểu quét qua vẻ mặt lúng túng của Nguyệt Chi Loạn và vẻ xấu hổ vô cùng của Ly Tuyết, thản nhiên nói:

- Chúng ta đi ra ngoài trước - Xoay người nhìn thoáng qua Hoa Chi Phá rồi lại nhìn hai người kia - Các người có thể tiếp tục. Đúng rồi Ly Tuyết, đợi lát nữa trở về ta sẽ bảo Tiểu Lục nấu cho người bát cháo gạo đỏ, bổ máu.

Ly Tuyết nghe xong những lời này của Niệm Khanh thì thiếu chút nữa hộc máu. Bổ máu cái gì? Cho rằng ta ở dưới sao?

Niệm Khanh không để ý tới hai người mặt hồng đỏ sau lưng, vô cùng bình tĩnh tiêu sái đi ra ngoài, bắn lên trời một quả pháo lệnh rồi đứng đợi người của nàng đến.

Hoa Chi Phá Lạc hiểu được thành đạt là làm chuyện tốt cho người, cho nên loại chuyện nghe lén góc tường này...à... ừm...tối thiểu là hiện tại thì nàng sẽ mặc kệ, nàng sẽ không vượt mặt Niệm Khanh.

Nhưng mà những lời cuối cùng của Niệm Khanh thật là...tuyệt. Sắc mặt vừa nãy của Ly Tuyệt...chật chịt, ai nói chỉ có bốn chúng ta cầm thú? Ai nói chỉ có bốn chúng ta hãm hại lẫn nhau? Kỳ thật thì tứ đại hoa khôi Niệm Khanh các nàng cũng không kém!

- Sao, vì sao lại nhìn ta như vậy? - Niệm Khanh thấy Hoa Chi Phá dùng ánh mắt quái dị nhìn mình thì cảm thấy buồn cười.

- Người không thấy kỳ quái sao? Hay là người đồng ý với tình cảm như vậy? - Đối với Niệm Khanh, Hoa Chi Phá thủy chung cảm thấy mình không thể hiểu thấu.

Niệm Khanh cười đầy ẩn ý:

- Người nói xem? - Cả người khuynh đảo tới phía Hoa Chi Phá khiến người kia không tự chủ được mà cứng người lại. Khuôn mặt hoàn mỹ và tinh xảo, nụ cười thản nhiên giữa hỗn loạn kia chính khiến người ta không thấy rõ âm mưu!

- Một chiếc lá cây - Niệm Khanh nhẹ nhàng thổi một cái, nhìn theo chiếc lá cây bay trong không trung, cười như hồ ly.

Niệm Khanh, sao ta cảm thấy người đang đùa giỡn ta? Hoa Chi Phá mở miệng muốn nói gì nhưng cuối cùng lại nuốt vào bụng. Quên đi, phải hay không thì liên quan gì đến ta! Hoa Chi Phá, người thật sự biến trò chơi này thành thật rồi sao? Chẳng lẽ bởi vì ba tên kia mà ngay cả ta cũng thay đổi?

Trong lúc chờ người đến thì Hoa Chi Phá và Niệm Khanh thường thức không khí sáng sớm sáng khoái, chỉ là trong đó lại có nhiều hơn một tia cảm giác mơ hồ không thể rõ nói.

Sau khi trở lại Điêu Lan Thủy Tạ, dưới châm pháp thần diệu của Vị Triều, Ly Tuyết thoát khỏi danh hiệu gãy tay. Đáng tiếc, bị thương nên tránh động đậy trong một trăm ngày, tay trái của nàng xem như tạm thời bị hỏng.

Đối với Nguyệt Chi Loạn mà nói, đây chính là cơ hội rất lớn. Ly Tuyết đủ hai tay nàng không đối phó được, Ly Tuyết một tay nàng... cũng không đối phó được, nhưng nếu có thêm hỗ trợ thì vẫn có thể.

Thuận tiện ăn đậu hũ, hạnh phúc dữ dội! Đương nhiên nếu ba tên cầm thú kia chết thì mình càng hạnh phúc. Nghe bài về truyền vào từ ngoài cửa sổ mà Nguyệt Chi Loạn bi phần nghĩ.

Loạn ca rất là nam tính, hán tử thiết huyết chân chính.

Huynh đệ tốt trong thanh lâu, Tiểu tư tốt của Ly Tuyết.

Có quyền chặn đường người khác, có tay có thể cười ngựa.

Tiện tay ném đĩa lôi đi, tiện tay nhận lại tạc đạn.

Ngã xuống Huyền Nhai không chết, ôm mỹ nhân trở về nhà.

Muốn biết ta đây là ai? Là Nguyệt Chi Loạn thần kinh.

Vì vậy, biệt danh thánh thần kinh của Nguyệt Chi Loạn được khai sinh. Có ai trong Điêu Lan Thủy Tạ chưa từng nghe qua bài về này? Có ai chưa từng thấy thánh thần kinh?

"Có quyền chặn đường người khác, có tay có thể cười ngựa. Tiện tay ném đĩa lôi đi, tiện tay nhận lại tạc đạn". Ly Tuyết, rốt cuộc là người tìm được dạng người gì vậy?

TỨ CẦM THÚ VÀ TỨ HOA KHÔI

Phá Quân Tinh

dtv-ebook.com

Chương 83 (Phiên Ngoại): Chúc Mừng Năm Mới

Tấu chương đầu tiên từ tứ cầm thú do Phong Chi Lâu cung cấp.

Nhân vật: Tấn Trữ Thần, Hồn Hồn. Nhân vật chính: Lâu đệ.

=====
=====

Nếu có một câu mà chắc chắn tất cả mọi người đều đã nghe thì chính là 'Thời gian là con dao giết heo!' Nhưng con dao này đối với tứ cầm thú Phong Hoa Tuyết Nguyệt mà nói thì thật sự không đúng. Nhiều lắm cũng chỉ là mặt các nàng từ nhiều thịt biến thành ít thịt mà thôi.

Từ lúc các nàng xuyên tới Ô Tô, rơi vào thanh lâu, cầm bốn cây cải trắng một người một củ rồi đến khi vào 'vườn hoa' nhà mình là vừa tròn hai năm.

Lạc Lạc xét thấy mức độ đáng giá của kỷ niệm này còn trọng đại hơn so với Phượng tỷ cường gian lão đại, cho nên nếu không đi ra ngoài chơi một chút, chiêu đãi mình cho bổ thì sao được?

Vì thế, sau khi thảo luận nửa ngày, bốn người quyết định đi tới chỗ Tấn huynh, thánh 'ăn cơm nát' (chỉ người ăn bám vào đàn bà) mà bốn người tình cờ quen biết, địa điểm tại quán trà vừa mở cùng nhau lúc hưu nhàn để vui chơi nửa ngày.

Về phần quá trình ra sao... Mọi người biết đấy, không tìm chút việc vui thì sao có thể sống được với những chuỗi ngày nhàn rỗi bình thường?

Ngẩng đầu lên đã qua buổi trưa, cuối cùng đã tới lúc!

Thay quần áo xong xuôi, lấy ngân phiếu đầy đủ, báo cáo cẩn thận nơi đi, bốn người quang minh chính đại tiêu sái ra khỏi Điều Lan Thủy Tạ Lâu, hưng phấn xông đến nhà gian ở Phù Vân Tự mà thánh ăn cơm nát đặc chế vì bốn người, không khỏi một trận cảm khái.

- Tấn huynh, gần đây tốt không? - Hoa Chi Phá đi đầu hỏi.

Tấn Trữ Thần thấy bốn người thì lập tức chấp tay:

- Tốt lắm, bốn các người mãn hạn ra tù?

- Cái này không gọi là mãn hạn ra tù, cái này gọi là hình thức tại ngoại...trong một ngày! - Phong Chi Lâu bi tráng cảm thán. Chẳng bao lâu nữa anh sẽ tự do, muốn đi đâu thì đi, muốn làm gì thì làm. Hiện nay, một năm mới được một ngày nghỉ, không phải ngày hội đặc biệt thì còn không cho đi dạo phố! Bi thảm, bi thảm dữ dội! Thật sống không bằng chết.

- Không sai. Hết thầy bị kịch đều do Tiểu Thần Thần người tạo ra - Nguyệt Chi Loạn oán niệm nhìn chăm chăm Tấn Trữ Thần. Nếu không phải một năm trước bọn họ cùng nhau đến quán trà này gặp bằng hữu với danh nghĩa đại gia rồi bị bắt được thì cũng không rơi vào kết cục như hôm nay. Cẩn thận mấy cũng có sai sót, cẩn thận mấy cũng có sai sót mà.

- Đúng vậy, hôm nay nếu người không làm tốt phương sách vẹn toàn cho ông thì ông liền làm lần lượt cả nhà người - Tay trái Tuyết Chi Lạc vuốt ve ngón giữa tay phải, trong mắt lộ ra tia tà ác.

Mọi người trợn mắt nhìn nàng một cái. Tên này buổi tối chưa thỏa mãn dục vọng sao? Du Lãng sao chưa cho nàng ăn no đã thả nàng ra ngoài làm hại nhân gian.

- Yên tâm, sai lầm một năm trước ta cũng ghi tạc trong lòng. Sau khi cải tiến, chỉ cần có gió thổi cỏ lay thì chúng ta lập tức chạy theo cửa ngầm trốn tới phòng cách vách. Cửa cũng có mật khẩu, ngoài ta ra tuyệt đối không có người thứ hai biết, vì vậy yên tâm vui vẻ đi.

Mẹ kiếp, có mật khẩu..... Có tài! Tư cầm thú vừa lòng yên tâm, mọi người nhìn nhau cười, chỉ thấy Tấn Trữ Thần vỗ vỗ tay, một đám nữ tử liền đi vào, phân thành các nhóm: cuồng dã, ôn nhu, quyến rũ, tài nữ, hành động, còn mang vào cả la li, ngự tử, nữ vương, song sinh..... Chờ đã chậm thôi..... Bốn người run rẩy hoa cả mắt, bị mùi son phấn vờn quanh tiêm nhiễm toàn bộ.

- Các huynh đệ, không cần lo lắng, phòng cách vách ta đã bài trí mười cái lư hương dùng Long Đản (hay hương Long Diên, chất chuyên dùng sản xuất nước hoa), bảo đảm vào phòng cách vách như vào chỗ hỏa hoạn, nồng đến mức người quanh đó mười dặm cũng ngửi thấy hương. Chút son phấn này sợ cái gì! - Tấn Trữ Thần giơ chén trà trấn định.

- Không hổ là Tấn huynh, ngã một lần khôn thêm một chút - Phong Chi Lâu chấp tay bội phục.

- Ngu thế, cách vách giống đám cháy thì chúng ta còn có thể đợi để mà về sao! - Tuyết Chi Lạc không nhịn được khinh bỉ Phong Chi Lâu. Thăng nhải này trong đầu toàn phân!

- Đúng vậy, ngu ngốc - Nguyệt Chi Loạn cũng khinh bỉ nói.

- Biến! - Phong Chi Lâu rống to. Mẹ nó lại liên thủ khi dễ ta, có gian tình thì giỏi à, ông và lão đại cũng có một chân. (Mọi người cười: Thì ra là thế.....!)

- Phá, sao người không nói lời nào? - Tấn Trữ Thần biết ý bảo mọi người tản đi để lại không gian yên tĩnh, quay đầu thấy Hoa Chi Phá không nói một lời chỉ uống trà xem diễn, hơi không bình thường.

Chỉ thấy Hoa Chi Phá bình tĩnh buông chén trà trong tay, tiện đà cười vô cùng siêu thoát nói với bốn người:

- Vừa nãy hình như ta thấy Tiểu Trúc và Tiểu Linh.

Một trận sét xuất hiện, trong phòng yên tĩnh, bốn người đều như thấy ngày đó của một năm trước, cửa bỗng nhiên bị đá ra. Bốn người nhất tề nhập vào cảnh tượng, phát lạnh mạnh mẽ, do dự nhìn thoáng qua cửa.

Vài giây sau.

- Ta đề nghị, lập tức giải tán! - Phong Chi Lâu bất an nói. Năm trước chưa làm gì, chỉ uống một ly rượu của một muội muội, Vị Triều đã cho ta ngủ ngoài phòng trong một tháng..... Năm nay ta ăn hai quả nho..... Nói không chừng ngay cả cái bàn đá ngoài phòng cũng bị dọn đi cho ta trực tiếp ngủ sàn.

- Mau mở cửa ngăm - Nguyệt Chi Loạn lui đến bên cửa sổ thúc giục nói. Lâu nhi một tháng không cho về phòng, cái này đáng cái khi gì so với lão tử, cái gì cũng chưa uống cái gì cũng chưa làm, vừa mới vào phòng các nàng đã đánh tới. Trao túi giữa đường, chỗ đẹp chưa đến đã mất công chôn cùng, ban ngày lo lắng đề phòng trốn tránh ám khí của Tiểu Tuyết Nhi, buổi tối không dám nằm trên giường, sợ rằng ngày hôm sau tỉnh lại ở trong phòng Tiểu Hắc (thần chết), đã chết cũng chưa biết. Tinh thần và thể xác bị ngược đãi nghiêm trọng.

- Cửa ngăm cái gì, trực tiếp trèo cửa sổ, bớt việc - Nói xong Tuyết Chi Lạc liền nhấc chân qua cửa sổ. Không phải ta sợ chết, bị Du Lăng áp mới là sống không bằng chết, ông đường đường là công quân. 200Gb kỹ thuật AV tu luyện nội công đã bị mất ở trong tay Du Lăng, thương biết bao nhiêu cho các muội muội đã chết, xót biết bao nhiêu cho tâm của tiểu thiếp, thể diện của thánh AV nay còn đâu! Không được, nói gì cũng phải trèo cửa sổ, ông chưa chuẩn bị để chết.

Thôi đi đừng giả vờ. Năm ấy không phải là do người đùa quá phận, trực tiếp bị giam lỏng nửa tháng, đêm nào cũng kêu gào khiến toàn bộ Điêu Lan Thủy Tạ Lâu mất ngủ sao. Yên tâm đi, mọi người đều biết chuyện người là thụ. Không có gì mất mặt đâu.

- Nhanh chóng giải tán - Hoa Chi Phá là người đầu tiên lui đến cách vách, Phong Chi Lâu và Nguyệt Chi Loạn cũng lập tức theo sau, Tuyết Chi Lạc nhìn độ cao dưới cửa sổ xong thì bình tĩnh thu chân lại:

- Lâu này quá thấp, không đủ kích thích. Lần sau đổi cái cao hơn sẽ trèo.

Mọi người phì nhố trong lòng: Người có thể giả bộ thêm lúc nữa. Được rồi, đây không phải trọng điểm, trọng điểm là năm người đã ở vị trí và cương vị riêng cho từng người, ở phòng cách vách xuất hiện một hình ảnh văn nhân nhã sĩ gặp nhau.

Mà hình ảnh này duy trì suốt hai canh giờ.

- Shit, không có một chút vấn đề, lão đại người nhìn lầm rồi phải không?

- Phong Chi Lâu bất mãn bỏ bút xuống, làm nửa ngày mà ngay cả một cục phân cũng không có, lãng phí thời giờ của bốn công tử.

- Không thể, ta có mù cũng nhận ra được Tiểu Trúc và Tiểu Linh - Hoa Chi Phá nhíu mi, nàng tuyệt đối không thể nhìn lầm giọng nói lạnh lùng cộng thêm biểu tình vui sướng khi người gặp họa kia.

- Lạc nhi, mau chọc mù mắt lão đại - Nguyệt Chi Loạn vội vàng trêu chọc.

- Loại chuyện này phải để Lâu đệ, ta là người nhã nhận.

- Nhã nhận mợ người, người là bạo lực nhất biến thái nhất - Phong Chi Lâu kích động ném một cái bút lông qua chỗ Tuyết Chi Lạc.

Tuyết Chi Lạc nghiêng đầu né tránh, cũng không quản gì nữa liền cầm nghiêng mực trước mặt ném qua, tuyết đối không sợ ném chết người, nói không chừng là đang ước gì ném chết Phong Chi Lâu, tốt nhất là ngay cả Vị Triều cũng không trị được.

- Rõ thối! Rõ ràng biến thái bạo lực nhất là Loạn nhi - Mắt thấy Phong Chi Lâu dùng cây quạt đánh bay nghiêng mực qua thì Tuyết Chi Lạc liền tiếc hận, thế mà không chết người, thực xin con bà nó lỗi nghiêng mực này.

- Đi tìm chết, ông thuần khiết chung thủy nhất - Mạo hiểm né tránh nghiêng mực Phong Chi Lâu đánh tới, Nguyệt Chi Loạn kinh dị, cũng không khách khí nâng một đồng sách vở lên, sách vở bay liên hoàn gắng ném chết hai tên bại hoại kia.

- Ta nhớ vào! Giả vờ cái mẹ gì, không có cái còng tay kia thì người đã sớm đi gian dứu với tiểu muội muội mẹ nó rồi, bà vợ người ta - Phong Chi Lâu và Tuyết Chi Lạc cùng mắng. Không biết xấu hổ nhất chính là người.

- Mẹ nó, các người là đang ghen tị ông toàn tâm toàn ý với Tiểu Tuyết Nhi . Hai tên dâm đảng - Nguyệt Chi Loạn giơ ngón giữa, sợ gì các nàng nói đúng. Nhưng đúng thì sao? Thân thể ông hoàn toàn trung thành với Tiểu Tuyết Nhi, tinh thần có thoáng qua bên ngoài cũng chỉ là tình cảm nhất thời. Vị Triều và Du Lăng mù mắt chó mới nhìn trúng hai tên lòng dạ không trong sạch như các người.

- Thật âm ỉ! Có thời gian cãi nhau không bằng nghĩ xem vì sao mấy người Niệm Khanh các nàng không tiến tới giết đi! - Hoa Chi Phá không thể nhịn được nữa mở miệng. Một ngày không âm ỉ liền như nghiện thuốc, bệnh. Nhưng ngẫm lại thật kỹ, bây giờ không âm ỉ thì lúc về Điêu Lan Thủy Tạ Lâu.....Có thể thật sự không còn cơ hội âm ỉ!

- Trữ Thần?

Cửa bị mở ra cách một tiếng, tim bốn người nhất thời ngừng đập, sau khi thấy không phải là các hoa khô thì mới nhẹ nhàng thở ra. Nhưng còn thánh ăn cơm nát thì ngày tim ngừng đập cũng không còn xa.

- Hồn Hồn...

- Sắp ba canh giờ rồi, nên trở về phủ.

- Được. Ta đi đây - Tấn Trữ Thần nuốt xuống một ngụm nước miếng trả lời.

Lê Hồn mỉm cười nhìn về phía bốn người kia, vuốt cằm một cái, xoay người xong lại dừng lại:

- Vừa rồi bốn vị phu nhân và ta hội trà ở cách vách, các nàng vừa đi. Bốn vị công tử cũng nên sớm trở về một chút.

- - Đây là ý gì? Chân tướng chỉ có một: Chờ chúng ta trở về tự thú..... Bốn cầm thú ai oán trừng mắt nhìn người vừa thề son sắt. Kết giao không cẩn thận, kết giao không cẩn thận mà. Haiz..... Cái gì cũng chưa đụng đến, nên đến thì nhất định sẽ đến.

Trở lại Điều Lan Thủy Tạ Lâu, không khí hiện tại có thể gọi là áp lực ngầm. Tứ cầm thú có vẻ đang lưu ý thật kỹ biểu tình của mọi người và động tĩnh bốn phía. Lúc đi vào trong đại sảnh, như có một cỗ áp lực bị nén đập vào mặt. Bốn hoa khô ngồi ngay ngắn ở trên, tứ cầm thú đứng ở một bên, giống y xì cảnh thẩm tra tội phạm.

- Đã trở về? - Niệm Khanh cười mở miệng hỏi.

Phong Chi Lâu, Tuyết Chi Lạc, Nguyệt Chi Loạn lập tức lui về phía sau một bước, nhanh chóng ngậm chặt miệng, đẩy cho lão đại đi ứng phó. Hoa Chi Phá thấy thế thì trong lòng gầm to một tiếng, nghĩ rằng lui về phía sau thì sẽ không sao sao! Ta chết, các người cũng không sống được!

- Đã trở về - Cung kính trả lời, trên mặt hoàn toàn bình tĩnh. Kỳ thật từ thời khắc nàng nhìn thấy Tiểu Trúc và Tiểu Linh thì đã ngay lập tức tính toán lời khai: Khi tất yếu sẽ chối sạch sẽ. Dù có chết nàng cũng muốn là người chết nhẹ nhàng nhất.

(Tác giả: Bằng không các người nghĩ Niệm Khanh bình tĩnh uống trà không nói lời nào như vậy là đang hưởng thụ không khí sao?)

- Ủ, tán gẫu với Tấn công tử vui vẻ chứ?

Đối phương cười càng rạng rỡ thì Hoa Chi Phá liền càng bình tĩnh, không biết mặt trời ngày mai có sáng không, thật sự luyến tiếc mà rời đi thế giới này. Lâu đê, Lạc Nhi, Loạn Loạn, các người bảo trọng. Lão đại xin lỗi các người!

- Ta chỉ uống trà, ba người các nàng tán gẫu - Hoa Chi Phá không chút do dự thanh minh cho mình.

Ba người lại một lần nữa đồng loạt ngẩng đầu nhìn nàng.

Trời ạ, tiện nhân lão đại lại định chỉ lo cho bản thân - Phong Chi Lâu.

Mẹ nó, chết cũng kéo người theo - Nguyệt Chi Loạn.

Tiện nhân, muốn làm sạch cho mình, nằm mơ - Tuyết Chi Lạc.

- Đúng vậy đúng vậy, lão đại chỉ uống trà, chuyên uống trà Dung Tuyết cô nương đưa - Phong Chi Lâu châm chọc nói.

Ba người cả kinh, tên ngu ngốc này, chưa đánh đã khai, dù cho đối phương biết cũng không thể thừa nhận. Trong nháy mắt, ý nghĩ lột da cạo lông sạch sẽ con thỏ con Phong Chi Lâu lóat bôn cầu để ngòi đều đã xuất hiện trong đầu ba người.

- Dung Tuyết cô nương? - Niệm Khanh cười rất hòa ái dễ gần.

Hoa Chi Phá ra mồ hôi lạnh ướt sũng lưng. Nếu Lâu đệ người đã ra chiêu, vậy đừng trách ta.

- Ủ, người pha trà ngon nhất Phù Vân Tụ, lúc trước giúp nàng chút chuyện nhỏ nên nàng pha chén trà để cảm tạ ta. Nhưng thật ra cũng không thiếu phần Lâu đệ, quả nho chua như vậy cũng ăn ngon lành.

Phong Chi Lâu mềm nhũn chân, thiếu chút nữa quỳ xuống luôn. Hay lắm lão đại, ta không định chết nhưng người, chờ chết đi. Lạc nhi, Loạn nhi, cùng đến đây đi, xem ai chết thảm hơn.

- Ta ăn ngon cũng không thoải mái bằng Loạn nhi và Lạc nhi đâu, ngâm thơ đối đáp với vài vị tài nữ, rất sung sướng - Diễn hình của mình chết cũng phải lấy người làm đệm lưng. Cho nên mới nói, tứ cầm thú là có phúc cùng hưởng có họa cùng chịu. Loại chiến hữu như vậy, khả năng rất thấp còn hàng tồn chất lượng thấp hơn.

Ăn cái shit, ngâm thơ mượn người, đối thơ mượn người, trà còn chưa uống được vào mồm đâu. Bì quý xá, ai không muốn chứ. Tuyết Chi Lạc trầm mặc nghĩ. Dù sao thì nhất định là toàn đội đều bỏ mình, vậy làm bảo tấp mãnh liệt thêm chút đi.

- Sung sướng nữa cũng không so được với Lâu đệ người, phải ôm trái ấp vui đến quên cả trời đất - Nguyệt Chi Loạn hiền lành vỗ bả vai Phong Chi Lâu, âm thầm dùng sức. Lâu nhi à, người bất nhân thì chúng ta bất nghĩa, nhưng dù người hữu nhân thì chúng ta cũng vẫn bất nghĩa. Người hại Tiểu Tuyết Nhi nhà ta không ngừng lấy ám khí để đe ta, vậy đừng trông mong ta sẽ buông tha người.

- Đúng vậy Lâu đệ, người định trèo lên Vị Triều sao? - Tuyết Chi Lạc vẻ mặt tiếc rẻ rên sắt không thành thép.

Nguyệt Chi Loạn và Hoa Chi Phá đều nhất trí đồng ý, Vị Triều trư du mông tâm (nghĩ không thông suốt, hồ đồ), mắt thi hồ nhân (gi làm mờ

mắt), tạo nhiều nghịệt chướng nên mới thích người như người.

Cửa bên này sung sướng, cửa bên kia xem ra cũng rất sung sướng.

- Thật sự là tai vạ đến nơi cùng nhau cản, không ai tốt hơn ai - Du Lăng khẽ chớp mắt phượng, cười tà mị cùng ba người, thỉnh thoảng lộ ra ánh mắt lo lắng.

Vị Triều sắc mặt âm trầm ở cách đó không xa âm thầm nghe Nguyệt Chi Loạn nói, nhìn Phong Chi Lôu một cái, cười lạnh không nói.

Ly Tuyết xem cũng như không xem, đã sớm hạ quyết tâm xong xuôi, muốn cho Nguyệt Chi Loạn vô lại nhớ thật lâu. Một cái vòng tay quả nhiên vẫn chưa đủ?

Còn lại Niệm Khanh là bình tĩnh nhất trong bốn người, vẫn như không có chuyện gì, thản nhiên nhìn bốn người đang hành động, tao nhã uống một ngụm trà, chậm rãi chờ các nàng tự thú nhận hoàn toàn.

Còn có tứ đại nha hoàn đứng ở phía sau tứ đại hoa khôi đã sớm sáng khoái chuẩn bị tốt, tứ đại thiên vương thầm nhủ phải thay các tiểu thư giáo huấn thật tốt tứ cầm thú này một chút.

- Mẹ kiếp, đừng nói các người không thể. Nhiều muội muội như vậy, giả bộ cái gì! - Phong Chi Lôu tránh khỏi tay của Nguyệt Chi Loạn, tư thế không từ bất cứ giá nào. Không phải chỉ là ngủ sà thôi sao, ông sợ cái gì! Còn tên bị áp Lạc nhi, người khẩn trương chuẩn bị tinh thần. Tâm hồn bị thương của lão đại. Dù thế nào đi nữa thì bi kịch nhất cũng không tới phiên ta!

Không được, muốn ngọc đá cùng vỡ? Tử đạo hữu bất tử bản đạo. Thế nào cũng không thể cho chuột bạch nhà người giành trước, ánh mắt Hoa Chi Phá biến đổi, chuẩn bị tốt màn hỏi đáp.

Tuyết Chi Lạc và Nguyệt Chi Loạn liếc nhau, nhất trí quyết định giao cho Phong Chi Lôu, tất cả đều do tên ngu ngốc này mà ra, không chết nàng là không được!

- Ta thành thật, kỳ thật tất cả đều là do Lôu đề nghị. Ta chỉ là bất đắc dĩ đi theo mà thôi - Lão đại nói xong làm gương đứng ở bên người Niệm Khanh, xem ra là tính trở về phòng rồi bị phạt từ từ.

- Đúng vậy, là do Lôu đề nghị đi chỗ đó, chúng ta đều nói không đi, bảo nàng không nên đi, ngăn thế nào cũng không ngăn được - Nguyệt Chi Loạn là người thứ hai, thật cẩn thận tiêu sái đến bên người Ly Tuyết, nhìn sắc mặt đen kịt của Ly Tuyết thì khóe miệng co quắp, Thượng Đế phù hộ, đừng để Tiểu Tuyết Nhi giết con.

- Lôu, về sau muốn đi thì đi một mình đi, đừng kéo chúng ta đi - Tuyết Chi Lạc bất đắc dĩ nói, chậm rì rì về tới bên người Du Lăng, trưng lên một biểu cảm bất đắc dĩ.

- - Phong Chi Lôu không nói gì, nhìn sắc mặt của Vị Triều là nàng hoàn toàn hết hy vọng. Đừng nói là sà, có thể nhìn thấy mặt trời ngày mai thì nàng đã thỏa mãn. Đến cuối cùng, bị kịch vẫn là ta..... Trước kia cũng vậy, hiện tại cũng vậy, sau này..... ai có thể bảo đảm không như vậy? Vận mệnh của chuột bạch chính là một bộ bi kịch.

Vì thế, sau thời gian nửa chén trà nhỏ, các viện đều dẫn người trở về.

Hôm sau, ở căn cứ của bốn người, bốn người bất ngờ còn sống đều xuất hiện, cũng chưa nói gì cả, ôm đầu khóc rống mới là vương đạo.

- Ông trời ơi, Niệm Khanh cắt khúc hết tiền tiêu vặt của ta, còn nói muốn mình châu Nam Hải của Thiên Đức Hiên. Tiền riêng của ta..... A, anh không muốn sống nữa. Lôu, ta muốn giết người - Nói xong Hoa Chi Phá vọt đến.

Phong Chi Lâu dùng chân cũng đoán được:

- Giết cái mẹ người, người có thảm bằng ta không? Vị Triều cho ta ăn Nhuyễn Cốt Tán, đến bây giờ ông đi đường cũng nhuyễn muốn nằm sấp trên đất. Ngày hôm qua chưa nói một lời nào đã bảo ta mau rút đi. Hôm nay nói muốn ăn gà luộc ta tự làm, không làm được thì đừng xuất hiện trước mặt nàng. Shit! Ta bây giờ đến cầm đũa cũng không nổi chứ đừng nói đến giết gà - Xác thực là chân của Phong Chi Lâu còn chưa nhắc đã muốn té khiến nàng thiếu chút nữa ngã sấp, buồn cười miễn bàn.

- Rõ thôi! Người thế đã là gì! Người xem! - Tuyết Chi Lạc hạ cổ áo một phen.

Mọi người hít hà một ngụm khí lạnh.

- Du Lăng cầm tinh con chó phải không? - Hoa Chi Phá chặc chặc tán dương.

- Đây không phải là trọng điểm, ngày hôm qua Lạc nhi rất thích phải không? - Nguyệt Chi Loạn cười dâm nhìn những vết hôn rậm rạp trên người Tuyết Chi Lạc.

- Còn phải nói sao, tiếng kêu kia khiến ta nghĩ đến cảnh giết heo. À thiếu chút nữa quên mất, tiếng kêu của lão đại người cũng không tồi - Phong Chi Lâu lấy lỗi tai tán thưởng. Lão đại và Lạc nhi..... Chặc chặc, đáng thương.

- Giết mẹ nó heo nhà người, lo giết gà của người cho tốt đi - Tuyết Chi Lạc lười đi quản lão đại bị áp hay không, giờ nàng có một cổ oán khí ghen không có chỗ phát tiết sắp giết người đến nơi, lấy cá tính của Du Lăng thì quỷ biết lần này muốn áp bao lâu! Mẹ nó.

- Ta giết gà thì làm sao? Ông mà cao hứng thì lấy bát tiết gà hất toàn thân người cho người trừ tà cũng được nữa.

- Con bà nó, lão tử vẫn chết người!

- Đến đi!

.....

.....

Hoa Chi Phá quay ngoắt 180 độ xem thường, chọn cách không nhìn hai kẻ phát triển đến trạng thái đồ ngốc Lạc trên Lâu dưới, hỏi Nguyệt Chi Loạn:

- Loạn Loạn, tối hôm qua người bị làm sao?

- Không làm sao cả.

- Sao có thể? - Hoa Chi Phá sừng sốt. Ly Tuyết tốt như vậy?

- Khai mau đi người - Phong Chi Lâu phụ họa cho Tuyết Chi Lạc nói.

- Ta thấy Ly Tuyết ở ngoài (ý nói đi ngoại tình) - Tuyết Chi Lạc tiếp lời Phong Chi Lâu nói tiếp.

- Biến! Tiểu Tuyết Nhi chỉ bắt ta viết kiểm điểm mà thôi - Nguyệt Chi Loạn mắng. Người nghĩ rằng ông quá thoải mái sao, kiểm điểm thật là tốt biết bao? Lão tử viết ba trăm lẻ tám tờ, nàng không liếc mắt lấy một cái cứ thế mà xé, còn tay của ta như bị xích, buông khỏi bút lông liền như bị chặt đứt. Xem đi! Tay ông đến bây giờ vẫn còn run lấy bầy.

- Chặc chặc..... Chẳng trách thần sắc tiêu tụy, tay phải vẫn còn giấu sau lưng, thì ra là vì cầm bút lông - Hoa Chi Phá đồng tình nhìn trời. Thật bi kịch, nếu ngày mai Niệm Khanh lại muốn thứ đặc biệt gì thì mình cũng không muốn sống nữa.....

- Nguyệt Chi Loạn, người lại đi lêu lổng ở đây, còn không mau đi viết kiểm điểm - Trong phút chốc, Tiểu Lục không biết từ phương nào đi ra.

Tay Nguyệt Chi Loạn run lên, khóc không ra nước mắt biến mất khỏi tầm mắt ba người. Xa xa còn có thể thấy nàng cầm bút lông chọc mạnh vào ngực mình.....

- Phong Chi Lâu, người không đi làm gà đi? Lêu lổng ở đây làm gì! - Tiểu Hồng cũng quý mị như bình thường bay ra, hung tợn đá văng người đang bám dính trên người Tuyết Chi Lạc, trực tiếp kéo Phong Chi Lâu đến chuồng gà ở hậu viện, xem cảnh nàng một thân toàn phân gà lông gà cùng đàn gà múa loạn

- Hoa Chi Phá, tiểu thư làm vỡ bình hoa, bảo người đi mua một cái về, muốn cái thời Cảnh Đế nhà Chu. Nếu mua phải đồ giả thì tiểu thư sẽ không vui, hậu quả người tự hiểu - Tiểu Trúc cười với Hoa Chi Phá.

Hoa Chi Phá lão đảo lui lại vài bước, một tay nắm lấy vạt áo, một tay chống lên bàn đá, chỉ còn thiếu nước nôn ra mấy chục lít máu rồi thì thào: Ta biết mà, ta biết mà, Niệm Khanh cực kì thâm hiểm.....

Cuối cùng, vẫn còn có chuyện để nói, ba người đến, Tiểu Linh có thể vắng mặt sao?

- Tuyết Chi Lạc, tiểu thư bảo người buổi tối tắm rửa sạch sẽ chút, ngày hôm qua người toàn mùi hôi thối. Hôm nay nếu còn tắm không sạch sẽ thì nàng sẽ tắm cho người, đảm bảo hầu hạ người 'cực kì tận tình'.

- A! Gió hiu hiu nước sông Dịch lạnh, tráng sĩ một đi không trở về. Các huynh đệ, ta đi đây..... - Tuyết Chi Lạc lưu loát đứng lên, ngửa mặt lên trời cười một tiếng dài, trong lòng lệ rơi đầy mặt, theo đồng chí Tiểu Linh ra đi.....

Vì vậy, một năm mới vô cùng khoái hoạt của tứ cầm thú lại bắt đầu.....

The End!

TỨ CẦM THÚ VÀ TỨ HOA KHÔI

Phá Quân Tinh

dtv-ebook.com

Chương 84

Nguyệt Chi Loạn và Ly Tuyết xem như là một đôi thành dưới hoàn cảnh kinh tâm hết hồn, viên mãn một nửa. Người tên Loạn rất tự giác lấy cố vì chiếu cố Ly Tuyết mà công khai vào ở trong tiểu viện của Ly Tuyết, một lòng thầm nhủ từ nay về sau dính chặt lấy người tên Tuyết, không quan tâm chuyện bên ngoài nữa, dù sao thì đồng tính không có nhân tính là được.

Nguyệt Chi Loạn học tập Phong Chi Lâu đang dính khít lấy Vị Triều, khăng khăng một mực đi theo Ly Tuyết, chuẩn bị lấy đại nghiệp đẩy ngã làm nhiệm vụ của mình. Cách mạng chưa thành công, đồng chí vẫn cần cố gắng. Không chỉ Nguyệt Chi Loạn mà đây cũng là mục tiêu cố gắng của Phong Chi Lâu. Chỉ có thể nhìn mà không thể ăn, đây là loại tình cảnh bi ai biết chừng nào?

Hiện tại có hai cầm thú đang thảo luận 'đại sự' cả đời của Phong Chi Lâu và Nguyệt Chi Loạn.

- Tiếp nối Lâu đệ, Loạn nhi đã rơi vào năm mờ tình yêu, tứ cầm thú chúng ta thiếu mất hai thật là...hầy, đau đớn lòng - Hoa Chi Phá phe phẩy chiết phiến, vẻ mặt hồi tưởng - Lạc Lạc, người không thể cũng lâm vào ma trảo của Du Lăng được! Nếu không ta sẽ tịch mịch - Nhìn Tuyết Chi Lạc ngồi đối diện đang run rẩy, Hoa Chi Phá rất cảm khái nói.

Mới năm nào bốn người Phong Hoa Tuyết Nguyệt bọn họ không chuyện ác nào không làm, hiện tại đã có hai người hoàn lương, thật là không khỏi thốn thức.

Lão đại, người có thể vô sỉ hơn được sao? Hiện tại sắp là mùa thu, người còn cầm chiết phiến tạo gió, người không sợ lạnh chết sao? Tuyết Chi Lạc cũng không biết Hoa Chi Phá trúng phải gió gì lại lấy ra trang phục và chiết phiến bốn người từng mặc lúc đi dạo thanh lâu cùng nhau, xem ra là lão đại cũng có một giai đoạn bị thần kinh!

- Lão đại, người không cần lo cho ta, vẫn nên lo cho chính người đi! - Tuyết Chi Lạc liếc Hoa Chi Phá một cái - Cực phẩm phúc hắc nhà người kia, hắc từ đầu đến đuôi, ta thấy người so với ta còn nguy hiểm hơn, tối thiểu thì Du Lăng đối xử với ta cũng còn không tồi, có gì nói đó, không giống Niệm Khanh của người, nham hiểm!

Hoa Chi Phá ho khan hai tiếng, nhớ đến tình cảnh lần trước bị Niệm Khanh đùa giỡn ở dưới vực sâu thì sau lưng phát lạnh:

- Cái này không cần người nhọc lòng lo lắng, tuy rằng ta không phải là đối thủ của Niệm Khanh nhưng cũng không kém hơn bao nhiêu - Cố gắng giữ thể diện, bình tĩnh nói.

Ta nhớ vào! Người nhìn thấy Niệm Khanh thì ngay cả nói cũng không dám nhiều lời, giờ lại còn dám nói "cũng không kém hơn bao nhiêu"? Người đó, cũng chỉ khi dễ được mấy chúng ta! Vô sỉ!

- Hừ, lão đại, ta cảm thấy người vẫn nên lo cho Lâu đệ và Loạn nhi thì có vẻ tốt hơn - Tuyết Chi Lạc suy tư một chút, tiếp tục nói - Lâu đệ chỉ cứng miệng, Loạn nhi có sắc tâm không có sắc đảm, đại nghiệp đầy ngã của hai người này ta thật không dám tưởng tượng - Lắc đầu, run rẩy.

- Cùng lắm cũng chỉ là thụ, có gì không dám tưởng tượng - Hoa Chi Phá cảm thấy có điểm khó hiểu, dù sao có đẩy thì cùng lắm bị đẩy lại thôi, tóm lại thì cũng chỉ có một 'đẩy'! Hơn nữa, chuyện đó cũng không thể luôn luôn ở trên được!

- Lão đại, người tưởng tượng một chút... - Tuyết Chi Lạc nhìn chăm chăm vào mắt của Hoa Chi Phá, chậm rãi nói - Lâu đệ cởi một nửa quần áo, vẻ mặt quyến rũ, mắt hàm chứa xuân sắc, vừa thờ hờn hờn vừa rên rỉ kêu "Triều Triều", đó là cảnh tượng như thế nào?

Hoa Chi Phá chỉ cảm thấy như bị gió lạnh thổi qua.

- Người cũng tưởng tượng một chút, Ly Tuyết dùng xiềng xích trói cổ định tay chân Loạn nhi, Loạn nhi xấu hổ ngại ngùng, cắn chặt môi, rên rỉ kêu khặc khặc kêu "Đừng", đây lại là loại cảnh tượng như thế nào?

Vì sao lại dùng xiềng xích trói Loạn nhi? S&M? Được rồi, là vì Ly Tuyết làm ám khí và cơ quan ngầm! Nhưng mà có câu học sẽ có chỗ dùng, đây cũng coi như là phát huy hiệu quả tuyệt vời.

Hoa Chi Phá cảm thấy đã không phải là gió lạnh thổi nữa mà là bị đặt trong băng trời tuyết đất, hơn nữa còn có mưa đá rơi. Lạnh ác liệt!

- Lạc, người là nhất! - Hoa Chi Phá vỗ vỗ bả vai Tuyết Chi Lạc - May là không nhìn thấy hình ảnh này, nếu không ta mù mắt.

- Lão đại... - Tuyết Chi Lạc đột nhiên có cảm giác Bá Nha gặp Tử Kỳ* - Uống rượu! Không say không về!

- Được!

(*Thời Xuân Thu có người tên là Bá Nha đánh đàn sắt rất hay, mỗi lần dạo đàn ý tại cao sơn hay lưu thủy thì Chung Tử Kỳ đều biết cả. Tử Kỳ mất, Bá Nha tự nhủ không còn tri âm nào có thể hiểu được tiếng đàn của mình nữa nên đã đứt dây đàn, từ đó không đánh đàn nữa.)

Hai người lấy ra từ bên người ba bốn túm rượu Khai Phong một, ngồi ở gần chỗ sân đình của tứ hoa khôi cũng chính là chỗ Hoa Chi Phá từng chết đuối hụt, hết thấy như còn trước mắt.

Tứ cầm thú bây giờ sớm đã không phải tứ cầm thú trước đây, bởi vì bây giờ các nàng đã đi lên con đường bị bao dưỡng!

Hai người một bên phi nhõ Nguyệt Chi Loạn và Phong Chi Lôu, một bên uống rượu nhìn phong cảnh, thỉnh thoảng còn thấy tứ đại nha hoàn đi qua.

Tiểu Hồng và Tiểu Lục một đôi tình chàng ý thiếp, hiển nhiên không chút cảm thấy đời phong bại tục, còn cho rằng đây là vinh quang. Đặc biệt là Tiểu Hồng, cũng không biết nàng xoay người làm chủ như thế nào, mặt cười đê tiện nhìn Tiểu Lục, thỉnh thoảng còn kể tai người kia nói gì đó, chỉ thấy đồng chí Tiểu Lục mặt lúc trắng lúc xanh, cuối cùng thành đỏ.

Tiểu Trúc và Tiểu Linh có vẻ đặc biệt, người muốn nói là các nàng có gì đó phải không? Các nàng ngay cả chút tiếp xúc thân mật cũng không có, người muốn nói là không có gì? Ánh mắt của đồng chí Tiểu Linh kia thì sao đây? Còn Tiểu Trúc tỷ tỷ, người đừng đi đường mà nhìn xuống giày mình có được không?

Là gian tình! Điều Lan Thủy Tạ Lôu này khắp nơi lộ ra bầu không khí gian tình.

Hoa Chi Phá đột nhiên rất muốn hát vang một khúc, nhưng nghĩ lại giọng hát của mình thì thôi vậy. Hơn nữa nàng cũng không muốn hát cho thằng nhãi Lạc này nghe!

Hai người uống hết vài hũ rượu thì đã hơi say. Tuy rằng rượu này rất nhạt nhưng vẫn rất mạnh, hơi giống rượu Sake của Nhật, dễ dàng lên đầu. Hoa Chi Phá nhìn sắc trời cũng không còn sớm, khoảng hơn 8 giờ tối, giờ này cũng có thể đã ăn xong cơm tối.

Đường ai nấy đi, ai về nhà nấy. Hai người xử lý xong bình rượu lập tức lão đảo.

Ngày mai... lại là một ngày mới. Sống phóng túng...hình như cũng không thể thiếu!

Tương đối mà nói, tửu lượng của Hoa Chi Phá vẫn hơn so với Tuyết Chi Lạc, tối thiểu thì trên mặt không có một chút dấu hiệu đang say, mắt sáng thần thanh, không nhìn thấy nàng uống thì tuyết đối không biết nàng có uống rượu.

Mà Tuyết Chi Lạc lại không giống thế, sau khi uống say thì cười ngây ngô, không giống vẻ lãnh khốc thường ngày, cười có thể gọi là vui vẻ, mắt cũng nheo lại theo.

Hoa Chi Phá tương đối tin rằng nếu thêm một vò rượu thì Lạc Lạc nhất định sẽ hiện hình. Bộ dạng kia thế nhưng là tuyết đối không thấy được vào ngày thường!

Tuyết Chi Lạc cũng biết mình uống say vì thần trí nàng vẫn thanh tỉnh, chỉ là nụ cười ngây ngô này vẫn không khống chế được. Đương nhiên, kiểu cười ngây ngô này là biểu hiện say rượu, mà biểu hiện say rượu của nàng cũng không chỉ đơn giản có vậy. Hiện tại Tuyết Chi Lạc thầm nghĩ phải nhanh chóng trở về phòng, tránh để người khác thấy được vẻ mặt ngu ngốc của mình. Chẳng qua là lúc nhìn thấy màu đỏ phiêu dật thoát tục kia thì cái gì cũng không còn quan trọng nữa.

Du Lăng trên người hồng y phiêu phiêu, tấn vân loạn sái, phong phong nhả nhả, trong tay cầm một vò rượu, ngồi ở trên nóc nhà, rượu nhỏ từ chum rượu như đường kẻ mỏng rơi trên vạt áo nàng, môi hồng răng trắng, quả nhiên xinh đẹp không gì sánh nổi. Có thêm ánh trăng nâng đỡ, quả thực như thể Mỹ Cơ tuyết thế này nọ.

Giờ khắc này, Tuyết Chi Lạc hạ xuống ý nghĩ về màu đỏ như máu, nhìn chăm chăm khuôn mặt như ngọc của Du Lăng mà choáng váng. Không biết vì sao lại cảm thấy Du Lăng như vậy như thế đang chìm trong chuyện xưa

của nàng. Ưu thương, tịch mịch, chuyện xưa chôn giấu dưới đáy lòng không muốn ai biết.

TÚ CẦM THÚ VÀ TÚ HOA KHÔI

Phá Quân Tinh

dtv-ebook.com

Chương 85

Cùng là uống rượu nhưng mỹ nhân uống rượu có ý nhị riêng của nàng, khiến người ta không rời mắt nổi. Về tiêu sái không thể kìm giữ, tư thái phủ mị phiêu nhiên, Tuyết Chi Lạc tự nhận nàng tuyệt đối không có cách nào bày ra được. Cho nên, giờ khắc này trên mặt Tuyết Chi Lạc đã không phải là cười ngây ngô nữa mà là cười ngớ ngẩn. Cũng may Du Lăng không phải là người bình thường, nếu không tuyệt đối sẽ bị kiểu cười này dọa cho lùi lại.

- Lạc Nhân, muốn uống rượu với ta không? - Du Lăng nhún lòng bàn chân hạ xuống trước khuôn mặt ngọc đặc kia cười xinh đẹp, lần đầu tiên nàng nhìn thấy kiểu cười như vậy ở trên mặt Tuyết Chi Lạc, bình thường đều là mặt của người chết, không ngờ hôm nay nàng lại ăn no hưởng phúc mà được thấy.

- Du Lăng đã yêu cầu, sao dám không theo? - Tuyết Chi Lạc trưng khuôn mặt 'tươi cười' ngẩng đầu nhìn Du Lăng - Không biết Du Lăng có ôm ta đi lên không? - Loại địa phương cao này nàng cũng không có cách trèo lên được, nếu như đi tìm thang thì cũng quá phiền toái, hơn nữa như vậy thì hình tượng của bản thân sẽ không tốt, cho nên vẫn nên nhờ vả Du Lăng hỗ trợ. Tuyết Chi Lạc nghiêm nhiên đã quên chuyện mình đã uống say.

Du Lăng vốn muốn nhìn Tuyết Chi Lạc quần bách lại không ngờ nàng ta không có chút giác ngộ, còn làm vẻ mặt người-đã-mời-ta-thì-ôm-ta-lên. Du Lăng chán nản đứng bất động, Tuyết Chi Lạc không thể lên nên cũng bất động. Cuối cùng Du Lăng mỹ nhân vẫn không địch lại nổi Tuyết Chi Lạc vô sỉ, bại trận xuống nước.

Một mảnh vải đỏ cuốn lấy thắt lưng Tuyết Chi Lạc, chỉ một phát đã đem nàng từ mặt đất lên trên mái nhà, Du Lăng còn không chuyển động lấy hơn một bước. Du Lăng thu hồi lại mảnh vải tơ tằm, để nó tiếp tục quấn quanh quần áo trên người:

- Lạc Nhân, có muốn say một hồi cùng ta? - Đưa bầu rượu đang uống trong tay về phía Tuyết Chi Lạc, vẻ mặt khiến người ta nhìn không ra cảm xúc của nàng.

Rượu ngon và giai nhân, sao có thể cự tuyệt? Lại càng không cần nói đến vò rượu chính miệng Du Lăng uống qua. Gián tiếp hôn môi! Lạc nhi tuy rằng đã say nhưng nàng không ngốc, loại chuyện xích lại gần nhau này ai lại đi từ chối? Đầu người đó chắc chắn là bị cửa hôn!

Hơn nữa, bảo không có chút niệm tưởng với Du Lăng cũng là nói dối. Mỗi ngày cứ "Du Lăng nhà người", "Du Lăng của người" ở bên tai thì trong tiềm thức Tuyết Chi Lạc đã sớm coi Du Lăng thành một phần không thể thiếu để sống. Dù tình cảm bên trong cũng không quá mãnh liệt nhưng ở trong lòng Tuyết Chi Lạc, Du Lăng chính là của nàng! Ngoài Du Lăng ra, còn ai có thể thỏa mãn dục vọng biến thái với hồng y của nàng? Nếu Du Lăng chạy theo người khác thì thế giới sau này của nàng còn có thể tìm được một mảnh màu đỏ như vậy hay sao?

Đương nhiên, những lời này nàng cũng không nói cho lão đại biết. "Đừng lâm vào năm mờ"? Thật ra ta cũng muốn lắm, đáng tiếc là Du Lăng chưa cho ta cơ hội! Bây giờ cơ hội tới, ta làm sao có thể bỏ qua? Đáng tiếc, lúc này rượu đã uống quá nhiều, uống thêm nữa thì có điếm miễn cưỡng. Nhưng vì tình kịch khó có này, Tuyết Chi Lạc quyết định bất chấp hết.

Nhận lấy vò rượu mới dính hương Du Lăng liền bắt đầu uống thả cửa, cửa miệng cũng trở nên vô cùng cay độc. Mẹ kiếp, rượu này sao còn nặng hơn cả rượu Ngũ Lương? Tuyết Chi Lạc phun ra ngụm rượu vừa uống, vừa nãy uống cùng lão đại cũng không phải là loại này mà là cái loại rất dễ chịu

với cửa miệng, vị không giống với loại 'rượu nhẹ' này nên phương thức uống cũng không giống. Mới uống mấy ngụm liền cảm thấy trong bụng nóng lên một trận, sau đó cả người cảm thấy tê tê dại dại, vừa thoải mái lại vừa không phải.

- Rượu này... - Tuyết Chi Lạc lắc lư vài cái, đặt mông ngồi lên nóc nhà - ...Sao...hương vị là lạ? - Hình như có mùi lạ?

Du Lăng nhìn người rõ ràng đã uống say mà lắc đầu nói:

- Đây là rượu Ngũ Độc, dùng thanh xà, rết, bọ cạp, thằn lằn, cóc mà chế thành, trải qua một ít thủ pháp đặc biệt trừ đi màu sắc vốn có của nó thì mới trong suốt trắng sạch như vậy.

Còn có hai điểm mà Du Lăng chưa nói:

Thứ nhất: Rượu này rất dễ say, hoặc có thể nói, một trăm người uống sẽ có chín mươi chín người say, người còn sót lại chính là Du Lăng nàng.

Thứ hai: Rượu này không thích hợp cho người không có nội lực uống, cũng chính là không thích hợp với người thường, bởi vì dễ bị bốc hỏa.

Có điều nhìn Tuyết Chi Lạc như vậy, bốc hỏa hay không cũng không sao, dù sao thì cũng đã uống rồi.

Tuyết Chi Lạc à một tiếng, cười ngốc đặc, đầu cũng càng ngày càng choáng váng, con mẹ nó, ta rất muốn nôn. Chỉ cần nghĩ đến cóc nhái, rết, thanh xà gì đó là dạ dày nàng lại đau. Muốn trả lại rượu cho Du Lăng, nhưng mà vì sao trước mắt Tuyết Chi Lạc lại có hai Du Lăng?

- Du Lăng, muội muội của ngươi à? - Chỉ vào chỗ trống không bên cạnh Du Lăng, không xác định hỏi - Nàng đến đây từ lúc nào?

Du Lăng phụt cười, ôm bụng cười không chút lo lắng về hình tượng:

- Tuyết Chi Lạc, thì ra sau khi người uống say lại đáng yêu như vậy.

Du Lăng thấy sợi tóc tán loạn của người kia thì theo bản năng giúp nàng cài lại sau đầu, có lẽ là ý thức được mình vừa làm gì nên quay đi, nhìn trắng sáng trên trời tiếp tục uống rượu, giống như hành động vừa rồi chỉ là vô tình.

Tuyết Chi Lạc nghe được hai chữ uống say thì không vui, anh lại say sao? Đùa gì vậy!

- Ai...ai uống say? Ta không say! - Tuyết Chi Lạc nhanh như chớp bắt lấy cánh tay đang giơ vò rượu của Du Lăng, bởi vì hành động đột ngột nên cả người nàng ngã tới phía Du Lăng, miệng vẫn còn hô - Ta không say! Ta còn muốn...uống!

- Người không say? Vậy hát một khúc cho ta nghe một chút? - Du Lăng nghiêng ngả nhìn tên đang lộn xộn ở trong lòng mình - Hay là người say, nên không được?

Tuyết Chi Lạc cọ quây một chút rồi đứng thẳng dậy, ánh mắt nén giận gắt gao nhìn chằm chằm Du Lăng, nét cười ngây ngô cũng không còn thấy:

- Không được? Ta ghét nhất bị người ta nói ta không được, chưa thử sao biết được hay không? Kỹ thuật của ta là hạng nhất, tuy rằng ta chưa từng thử qua nhưng mà lý luận và thực tế cũng sẽ không khác biệt quá nhiều!

- Ta nghĩ cái chúng ta đang nói chắc chắn không phải là cùng một chuyện - Du Lăng lờm người kia một cái, không muốn tiếp tục để ý tới nàng nữa.

- Hừ, họ Du kia, đừng tưởng rằng người lớn lên giống yêu nữ thì có thể coi rẻ ta! Không phải chỉ là một khúc thôi sao, ai chẳng làm được! - Tuyết Chi Lạc bám lấy cánh tay Du Lăng cố gắng đứng lên, chỉ tay vào Du Lăng,

vẻ mặt đầy ngạo khí nói - Cho người thấy bản lĩnh thật sự của tướng công người!

Du Lăng bị câu 'yêu nữ' của người kia làm câm nín, còn hai chữ 'tướng công' làm nàng thật muốn nâng bình rượu đập vào mặt Tuyết Chi Lạc. Nói nửa ngày thì ra là người cũng ôm tâm tư giống Phong Chi Lôu và Nguyệt Chi Loạn. Nhưng mà người thế nhưng thật sự muốn tay không bắt sói trắng sao!

- Anh giả bộ ngu nhạc quá lâu rồi, thật là...tịch mịch! - Tuyết Chi Lạc chấp hai tay sau người, vẻ cao nhân nói.

Du Lăng cảm thấy nàng đã không thể u buồn nổi nữa. Thì ra Tuyết Chi Lạc cũng là một kẻ dở hơi!

- Nếu ta hát hay thì Du Lăng sẽ thưởng cho ta như thế nào? - Tuyết Chi Lạc chỉ chỉ vào môi mình - Một cái hôn.

Du Lăng chậm rãi buông vò rượu, quay đầu lại nhìn Tuyết Chi Lạc, nàng ta đang say? Hay là đang giả say? Sao nhìn thế nào cũng không thấy giống say vậy? Nhưng mùi rượu dày đặc cùng với tia mờ mịt trong mắt kia... là say phải không? Nếu say thì nàng còn có gì để nói? Người có thể nói đạo lý với một con ma men sao? Hơn nữa, có được hay không đều là do nàng! Nàng muốn trốn chẳng lẽ không thể tránh sao?

- Được, chỉ cần ta cảm thấy vừa lòng - Du Lăng từ từ nhắm hai mắt lại gật gật đầu, đột nhiên cảm thấy trên môi ướt át, mở mắt ra thì nhìn thấy con người sáng như sao của Tuyết Chi Lạc cách mình chỉ có gang tấc.

Đây là trả giá trước? Du Lăng nhanh chóng mím môi lại, trong mắt tràn đầy sát khí, lại còn dám đem đầu lưỡi ra liếm!

Tuyết Chi Lạc thấy hôn lưỡi gì đó không diễn ra cũng chỉ có thể buông bỏ:

- Ta chỉ thu trước phần thưởng mà thôi, bởi vì người nhất định sẽ vừa lòng.

- Phải không? Ta đây phải mong chờ mỗi mắt - Du Lăng cười lạnh, nếu ta có một chút không hài lòng thì ta nhất định sẽ đá người xuống dưới! Người chờ đó cho ta.

Tuyết Chi Lạc xì một tiếng, bĩu môi. Đó là nụ hôn đầu tiên của anh, cũng không biết nụ hôn đầu tiên của người có phải là cho anh hay không, anh còn chưa sinh khí thì người sinh khí cái gì? Tuyết Chi Lạc cảm thấy không phải mình đang so đo, Du Lăng có gì tốt mà phải so đo? Khó hiểu.

(<http://mp3.zing.vn/bai-hat/Giang-Nam-Lam-Tuan-Kiet/ZWZFO6UC.html>)

"Gió thổi tới đây để gắn kết

Gắn kết nỗi nhớ quê hương của lữ khách lãng du

Mưa đến đây đan lại thành sợi nhỏ

Đan lại cả vận mệnh thế gian của chúng ta

Em ở bên anh là duyên phận

Duyên phận đó đã được viết trên mặt đá Tam Sinh

Tình yêu có ngàn phần ngọt ngào

Anh nguyện tang một phần tại nơi đây

Cuộc đời của anh cứ trôi đi

Ngày tháng của anh cứ trôi đi

Chăm chú ngắm nhìn gương mặt em

Gương mặt giận dữ dịu dàng

Oán trách cũng dịu dàng

Chúng ta không hiểu sự dày vò của yêu và hận

Đều nghĩ rằng tình yêu tựa như phong vân thiên biến

Tin tưởng ngày nào đó

Tình yêu sẽ thành vĩnh cửu

Khoảnh khắc đó mọi thứ sẽ đóng băng lại

Chúng ta chẳng hiểu cách biểu lộ sự dịu dàng

Còn tưởng rằng tự vẫn chỉ là cách cư xử thời cổ xưa

Đau làm sao nỗi buồn chia cắt

Đau xót lại càng đau xót

Giấc mộng bị chôn chặt trong sương khói Giang Nam

Chỉ những trái tim tan vỡ mới thấu hiểu."

Một khúc hát 'Giang Nam' này đã nói hết bao nhiêu nỗi buồn ly biệt!

TỨ CẦM THÚ VÀ TỨ HOA KHÔI

Phá Quân Tinh

dtv-ebook.com

Chương 86

Đêm dài không người, cô 'nam' quả nữ uống rượu ca hát, cuộc đời này có bao nhiêu?

Tuyết Chi Lạc đã hoàn toàn thoát khỏi trạng thái say rượu, từ thanh tỉnh một nửa đến 'hoàn toàn thanh tỉnh'. Nói là hoàn toàn thanh tỉnh chứ thật ra cũng chỉ là tư tưởng sinh động dị thường, không hề có chút cảnh giác gì. Tất nhiên, giống như hành vi sau khi say rượu của nàng, đây cũng là cực kỳ hiếm thấy.

Du Lăng vốn không có chút mong chờ khúc hát của Tuyết Chi Lạc, nhưng sau khi nghe đến ca từ bất thường kia thì vẫn dần dần đắm chìm trong bầu không khí của khúc hát.

Khúc hát không giống với xướng khúc nàng thường nghe, vừa trắng trợn hơn cũng vừa mộng ảo hơn. Đặc biệt phối với chất giọng thoáng có chút ưu thương của Tuyết Chi Lạc thì quả thực vừa hợp.

Sương khói Giang Nam như thể hiện lên ngay trước mặt Du Lăng. Mưa nhỏ rơi tí tách, trong mưa có hai nữ nhân đang ôm nhau, ở một bên còn có một người đang quỳ gối, chính là nàng ngày còn nhỏ tuổi.

Bất tri bất giác nước mắt Du Lăng đã lăn lăn rơi xuống.

Giấc mộng bị chôn chặt trong sương khói Giang Nam, chỉ những trái tim tan vỡ mới thấu hiểu. Dùng rượu hun đúc tưởng niệm cho đến một ngày những đau lòng nói tim biến thành điều tốt đẹp.

Tỷ tỷ, người và nàng...ở trên trời có hạnh phúc không? Du Lăng che mặt vùi đầu vào trong đầu gối, khóc rống thất thanh.

Đó là những kí ức bi thương nhất chỉ thuộc về nàng. Đó là biến động thay đổi cả đời nàng. Một khúc 'Giang Nam', trong một ngày gọi lên bí mật chôn sâu nhất trong nội tâm Du Lăng.

Năm đó mất mùa rồi ôn dịch khiến cả cha và mẹ nàng đều chết, nàng và tỷ tỷ may mắn sống sót, nhưng các nàng còn nhỏ tuổi nên không có năng lực sinh tồn, chỉ có thể biệt xứ ăn xin qua ngày.

Khi gặp người khi dễ các nàng thì tỷ tỷ liền lấy thân che chở cho nàng, quyền cước cứ như vậy nện vào thân hình mảnh mai của tỷ tỷ. Khi nàng bị bệnh hấp hối thì tỷ tỷ ôm nàng đến cửa từng y quán một, quỳ trong mưa gió, khấu đầu khẩn cầu đại phu cứu nàng. Khi nàng không ngủ được thì tỷ tỷ đỡ nàng, ôm ấp nàng. Nếu không có tỷ tỷ thì trên thế giới này căn bản không có nàng.

Nàng từng nói rằng muốn cho tỷ tỷ sống những ngày tốt đẹp nhất, muốn cho tỷ tỷ trở thành người hạnh phúc nhất, nhưng khi nàng có năng lực thì tỷ tỷ đã mất rồi.

Nếu không gặp người kia, tỷ tỷ, người có cảm thấy hạnh phúc không? Ăn mày gặp sát thủ, là ai làm ấm trái tim ai?

Nữ nhân kia, nữ nhân thay đổi vận mệnh của tỷ tỷ và của chính nàng.

Đêm Giang Nam, luôn có tiếng mưa nhỏ tí tách. Nữ tử mặc trang phục màu đen, cả người dính máu tươi năm hôn mê bất tỉnh ở trong ngõ nhỏ. Tỷ tỷ đi ăn xin về đã cứu nàng. Cuối cùng đây là duyên phận hay là nghiệt duyên? Lâu ngày sinh tình, chính là nữ nhân kia và tỷ tỷ.

Rời khỏi ngôi miếu đổ nát sắp sụp, vào ở trong gian phòng rộng rãi sáng sủa, chỉ có ba người: nữ tử kia, tỷ tỷ và nàng. Tỷ tỷ không cần đi ăn xin

nữa, giờ là ngày ngày chờ người đó về nhà, nhưng mỗi lần nhìn đến người đó bị thương mà trở về thì đều lấy lệ rửa mặt.

Người đó là sát thủ. Sát thủ, đặt cái chết của mình ra ngoài suy nghĩ. Sát thủ, có thể chết bất cứ lúc nào, thậm chí chết không toàn thân.

Có lẽ người đó thật sự yêu tỷ tỷ, người đó nói muốn rời khỏi tổ chức kia, không muốn làm sát thủ nữa. Nhưng điều chào đón người đó lại là cái chết. Tổ chức sát thủ, thứ không dung tha nhất chính là phản bội. Một khi đã gia nhập, trừ phi chết, nếu không vĩnh viễn chỉ có thể là sát thủ.

Đêm hôm đó, mưa lẫn với máu loãng cọ rửa thế giới.

Tỷ tỷ dùng tính mạng của chính mình chặn một kiếm trí mạng cho người kia. Người kia dùng tính mạng của chính mình báo thù rửa hận cho tỷ tỷ.

Một người chết vì tình. Một người chết vì kiệt lực. Kỳ thật người kia có thể đào tẩu, nhưng thiếu đi tỷ tỷ thì người đó cũng không còn lý do để tiếp tục sống.

Đêm hôm đó, nàng tự tay mai táng nữ tử kia và tỷ tỷ, cùng với đó có cả sự yếu đuối của chính mình. Trưởng thành thật sự cần phải có máu và cừu hận, nàng đã hiểu.

Người đó và tỷ tỷ...là hạnh phúc phải không? Dù cho đó là tình yêu thế tục không dung.

Còn nàng thì sao?

Tỷ tỷ, nếu không có nữ nhân đó, chúng ta có hạnh phúc không?

Tuyết Chi Lạc đắm chìm trong lời ca thần thánh nên hoàn toàn không phát hiện ra chung quanh có cái gì dị thường, chờ nàng hát hết bài mới nhìn

thấy người vẫn thường cười mỉ hoặc kia đang khóc hu hu hức hức vô cùng thâm. Thật mù mắt chó của nàng!

Chẳng lẽ ta hát đã đến mức làm người ta giận sôi đến mức này? Tuy rằng không phải kẻ giết người vô hình, nhưng sao có thể khống chế suy nghĩ của người khác? Nếu không Du Lăng sao có thể nghe xong ta hát lại khóc rống nước mắt lưu trùng như thế? Thì ra ta đã cao siêu đến như vậy. Ở trên con đường ca hát, chị đã tiến rất xa. Kết thúc ca khúc, Tuyết Chi Lạc rất tự nhiên ngồi cạnh Du Lăng, rất tự nhiên choàng vai nàng, rất tự nhiên an ủi nàng:

- Du Lăng, tin ta đi, bộ dạng hiện tại của người tuyệt đối có thể giết chết bất cứ kẻ nào trong nháy mắt, bất luận là nam hay nữ! - Bộ dạng diễm đạm đáng yêu này, ai có thể nghĩ Du Lăng là thủ lĩnh sát thủ chứ! Nếu không phải biết đây không phải là Du Lăng ngày thường thì đánh chết ta cũng không tin nàng là sát thủ! Sát thủ cái gì chứ, quá đáng yêu.

Nghề nghiệp có tiền đồ nhất, thân phận khiến lòng người như hoa nở ở cổ đại nhất là: Sát thủ, thần y, hoa khôi, tiên nữ, yêu nữ, sư phụ, sư tỷ, hoàng hậu, công chúa... vân vân và mây mây. Đây chính là ý nghĩ tự kỉ của nàng những lúc nhàm chán.

Du Lăng không hề muốn có người nhìn thấy bản thân như bây giờ, thật không khéo Tuyết Chi Lạc lại ngay bên cạnh nàng, thứ không muốn nhìn thấy kia cũng đã bị thấy được, trừ phi móc mắt nàng ta, hoặc là đá nàng ta xuống, có điều hiện tại cũng không còn kịp nữa rồi.

Du Lăng biết bộ dạng hiện tại của mình rất thất thố, cũng biết không có cách nào ngăn cản cái miệng đang ăn nói bậy bạ kia.

Tuyết Chi Lạc thấy Du Lăng không có chút dấu hiệu đi thì cũng không muốn an ủi tiếp nữa, nàng cũng không biết gì về nội tình, an ủi cái đấy, nếu nói sai thì trời biết Du Lăng có thể ném nàng xuống dưới hay

không. Vì thế, Tuyết Chi Lạc trong lúc nhàm chán chỉ có thể lấy bình rượu Du Lăng đặt ở một bên mà tiếp tục uống.

Một người đắm chìm trong suy nghĩ của mình, nhớ lại chuyện cũ, ảm đạm đau thương mà khóc. Một người cầm vò rượu ngồi trên mái nhà, mắt nhìn ra xa mông lung, không buồn không vui. Đây là một màn quý dị đến mức nào! Hai người không ai nói chuyện, để mặc ánh trăng phủ một màu mông lung lên các nàng.

Tuyết Chi Lạc cứ một ngụm lại một ngụm, cũng dần dần thích ứng với hương vị là lạ kia, hơn nữa càng ngày càng thấy không tồi. Tuyết Chi Lạc uống hết non nửa vò rượu vẫn cảm thấy không đủ còn muốn uống nữa, phải làm sao bây giờ? Vì thế nàng lấy khuỷu tay thúc vào Du Lăng đang dùng ống tay áo lau nước mắt nói:

- Ta còn muốn uống, còn không?

Du Lăng vất vả lắm mới ổn định được suy nghĩ của mình thì lại thấy Tuyết Chi Lạc đã uống hết vò rượu ban nãy, hơn nữa bộ dạng còn không có chút vẻ gì có chuyện, cũng thăm giật mình:

- Người uống hết rồi?

- Đúng vậy, ta còn muốn uống - Đáng thương nhìn Du Lăng - Còn phải không? Miệng ta muốn.

Miệng muốn thì cách uống cũng không phải như vậy! Huống hồ người lại là tên không có một chút nội lực. Du Lăng đột nhiên cảm thấy kêu người kia lên đây thật sự là một sai lầm. Tên này khiến mình khóc thảm, lại không thèm quan tâm mà uống rượu! Quả nhiên là do mình đối xử với nàng ta quá tốt!

- Chờ chút! - Trừng mắt nhìn Tuyết Chi Lạc một cái, Du Lăng lắc người hoa lệ vài cái xuống đất rồi thân ảnh liền tiêu thất - Xem ra phải đi hỏi xin

Vị Triều một vò! - Thì thào tự nói, rượu này chế không dễ, cũng không biết Vị Triều còn có hay không?

Du Lăng lau sạch mặt mình, sửa sang một chút lại quần áo, tất nhiên là không muốn để Vị Triều nhìn ra điều gì.

Rượu, tất nhiên là có. Vị Triều vốn định nói không có, nhưng khi nghe đến chuyện Du Lăng và Tuyết Chi Lạc chỉ hai người uống rượu cùng nhau thì lập tức sửa miệng. Còn một vò, thiếu chút nữa đã quên. Và vò rượu này trở thành bi kịch lớn nhất từ trước tới nay của Du Lăng tử tử.

Có câu: Tự làm bậy không thể sống! Du Lăng, người còn nhớ rõ chuyện lần trước người trêu chọc Vị Triều không? Giờ là quả báo!

TỨ CẦM THÚ VÀ TỨ HOA KHÔI

Phá Quân Tinh

dtv-ebook.com

Chương 87

Du Lăng nâng vò rỗng đưa cho Tuyết Chi Lạc, người kia rất sáng khoái đem chia vò rượu làm hai phần đổ vào vò rượu trống không kia. Có lẽ chuyện vừa rồi đã khiến quan hệ giữa hai người xích gần lại không ít.

Du Lăng cũng không biết như thế nào mà bắt đầu đem hồi ức kia thành chuyện xưa nói cho Tuyết Chi Lạc nghe, có lẽ là vì muốn cởi bỏ gông xiềng nhiều năm, có lẽ là vì ánh trăng rất mê người? Dù sao thì chuyện chưa từng nói với ai khác cứ vậy mà nói cho người kia.

Tuyết Chi Lạc cũng không ngờ đến Du Lăng lại có một đoạn gian tình như vậy, trong lòng khó tránh khỏi có chút chua nhưng trên mặt vẫn giả bộ tử muội tri tâm, không còn cách nào khác, vì tán gái nên phải nhịn.

Cũng may là có một đoạn gian tình như vậy nên xem ra Du Lăng đối với bách hợp là trong lòng thật sự không có bài xích, đây chẳng phải là Tuyết Chi Lạc nàng có cơ hội sao? Cùng với chuyện không biết đi đâu về đâu mà tìm được một người mặc ra hồng y dễ nhìn như vậy, vẫn là Du Lăng trước mặt càng hợp khẩu vị của nàng! Muốn yêu diễm có yêu diễm, cần phủ mị có phủ mị, thích tiêu sái có tiêu sái, mê võ công có võ công, yêu tướng mạo có tướng mạo. Trọng yếu nhất là chút phong tình hồng y kia, ai có thể với tới?

Tuyết Chi Lạc cũng biết chính vì niềm yêu thích biến thái với hồng y của mình mà đến giờ mình vẫn chưa từng tâm động với ai. Người ngay cả màu đỏ cũng không thích hợp mặc thì có tư cách gì có được tình cảm của nàng? Mặc không ra phong tình gì thì có tư cách gì có được trái tim của nàng?

Nhưng thời khắc nhìn thấy Du Lăng, Tuyết Chi Lạc không thể không thừa nhận, trái tim nàng lần đầu tiên từ trước tới giờ đập nhanh thành thịch. Nhìn thấy vẻ xinh đẹp của hồng y Du Lăng, nàng say đắm điên đảo.

Cổ nhân có câu nói rất đúng, kẻ sĩ chết vì người tri kỷ. Nếu có thể ngày ngày nhìn thấy Du Lăng mặc màu đỏ như máu như lửa thì Tuyết Chi Lạc nàng có ngại gì cái chết?

Nghĩ vậy nên ánh mắt Tuyết Chi Lạc nhìn Du Lăng đã muốn biến thành mê ly. Tuyết Chi Lạc không biết đây có phải là tình yêu hay không, nhưng nếu không có Du Lăng thì thế giới của nàng thật sự sẽ chỉ có một màu đen tối.

Chỉ cần nghĩ đến chuyện Du Lăng sẽ thích người khác, rời đi cùng người khác thì nàng liền sống không bằng chết! Không còn Du Lăng thì màu đỏ của nàng đi đâu để tìm? Lâu đệ và Loạn Loạn đã ăn bám được Vị Triều và Ly Tuyết, nếu mình không thêm chút sức lực thì sao được? Lão đại có thể không có Niệm Khanh nhưng mình không thể không có Du Lăng!

Đặc biệt sau khi trải qua một đêm này thì Tuyết Chi Lạc càng thêm xác định. Cùng một loại hồng y lại mặc ra nhiều loại phong tình, tự nhiên không chút giả tạo, ngoài Du Lăng ra còn có ai?

Chỉ là... trái tim của Du Lăng...đang ở nơi nào?

Tuyết Chi Lạc cũng không biết mình bị làm sao, cảm thấy miệng chua thật sự, như thể ăn phải một vò dấm chua, ê cả răng. Vì sao...nàng lại cảm thấy Du Lăng đã ngây ngô thích tỷ tỷ của mình? Được rồi, tỷ muội luyện rất đáng yêu. Nhưng nếu là Du Lăng.... A! anh khó chịu!

Hiện tại tuy rằng anh còn chưa yêu Du Lăng, nhưng chỉ cần thêm chút thời gian, yêu đương gì đó chắc hẳn không phải là việc khó, dù sao thì ham muốn biến thái của mình cũng chỉ có mình Du Lăng có thể thỏa mãn.

Nhưng Du Lăng nhà nàng làm sao có thể hồng hạnh ra tường! Cho dù là người chết cũng không được!

Tuyết Chi Lạc nheo một hơi, xử lý tuốt tuồn tuột nửa vò rượu, hóa bi phần thành tửu lượng, không say không về. Có điều vì sao lại cảm thấy khó chịu như vậy? Ban đêm cũng nóng sao? Sao không thấy có gió? Tò mò quá đần. Còn nữa, đầu choáng váng? Xem ra mình uống không ít. Tuyết Chi Lạc nằm ngửa trên mái ngói, cả người mờ mịt, quên đi, ngủ một lúc trước đã.

Cũng không biết năm bao lâu, Tuyết Chi Lạc trong mơ hồ cảm thấy hình như có cái gì mềm mềm ở trên mặt mình, hô, còn ngọt ngọt, chẳng lẽ là kẹo mút Chupa Chups? Đã lâu không ăn, liếm cái...Ái, sao kẹo mút lại cắn người? Tuyết Chi Lạc chỉ cảm thấy đau xót ở cổ, mơ mơ màng màng mở mắt ra thì nhìn thấy một khuôn mặt xinh đẹp vạn phần, đồng tử tối đen như mực tràn đầy mông lung mà nàng không biết.

- Du Lăng... - Mỗ Lạc vốn còn hơi say, nay bởi vì hành động của Du Lăng mà càng say.

Quần áo Du Lăng mặc luôn luôn khá rộng vì nàng chưa bao giờ thích bó chặt người, bởi vì...mọi người biết mà. Mà giờ đây, Tuyết Chi Lạc hoa lệ nhìn thấy cái khe rất sâu vách cong cong kia, trong đầu Tuyết Chi Lạc đột nhiên xuất hiện một câu: Có câu tất hỏa. Số đo của Du Lăng...thật sự rất vừa.

Chùng ấy đủ để khiến Tuyết Chi Lạc phun máu mũi. Tuyết Chi Lạc tự nhận mình đã xem hết ngàn bộ AV, trong lòng tự nhiên thành hư không. Nhưng khi nhìn thấy nộn thịt của Du Lăng dù chỉ trong nháy mắt thì nàng vẫn hít sâu một ngụm khí lạnh, nuốt nước miếng. Tương lai của chị thật có phúc hưởng.

- Tỷ tỷ... - Tay Du Lăng ấn vào khuôn mặt Tuyết Chi Lạc, dùng khẩu khí có điểm mơ màng nói - Ta rất nhớ người!

Thời điểm Tuyết Chi Lạc nghe được hai chữ "tỷ tỷ" này thì thiếu chút nữa bạo phát, cảm giác không khỏe khi gió gù trên người cũng bị tiêu biến hết. Tỷ mẹ người! Ta có điểm nào giống với tỷ tỷ đoán mệnh kia của người! Vừa định phản bác thì lại bị Du Lăng gắt gao chặn miệng, Tuyết Chi Lạc muốn đẩy ra thì cổ tay lại bị Du Lăng hung hăng áp chế, Tuyết Chi Lạc muốn đá thì lại bị Du Lăng dùng bấp chân để ở cổ chân không thể động đậy.

Ta hiệp chết người Du Lăng, cầm thú giả heo ăn thịt hổ nhà người! Tuyết Chi Lạc khó thở, nếu nàng có võ công thì không thể không tung một chưởng đánh chết Du Lăng. Dám biến ta thành thể thân? Ta chỉ có bấy nhiêu giá trị thôi sao!

Nếu là lúc Du Lăng thanh tỉnh mà làm như vậy thì có lẽ Tuyết Chi Lạc cũng sẽ không so đo, công thụ khí gì bằng lý luận của ta thì thế nào cũng có thể phản công thành công. Nhưng bây giờ Du Lăng lại biến ta trở thành thể thân của người khác, nàng ta có ý gì?

- Họ Du tên Lăng kia, trợn to mắt chó của người mà nhìn rõ xem ta thật sự là ai! - Vất vả lắm mới có được cơ hội thở dốc, Tuyết Chi Lạc lập tức rống lên. Con mẹ nó, vì sao ta lại giống nữ chính trong ngôn tình, dùng loại ngôn ngữ này nói chuyện với người phụ lòng mình!

Hình như Du Lăng không nghe thấy tiếng rống giận của Tuyết Chi Lạc, lấy ngón tay vuốt ve môi Tuyết Chi Lạc, cười yêu mị:

- Tỷ tỷ, người không ngoan rồi, lại còn nói lời thô tục, phải phạt... - Rất nhanh tay điểm huyệt đạo của người tên Lạc - Như vậy là được rồi! Hì hì...

Tuyết Chi Lạc thiếu chút nữa tức hộc máu, Du Lăng rút, không đúng, không phải là rút, mà là hắc hóa (một từ dùng để chỉ sự thay đổi tính cách),

thần kinh! Tuyết Chi Lạc muốn kêu lại kêu không thành tiếng, được rồi, đây là huyết cam trong truyền thuyết sao? Tuyết Chi Lạc phục hồi lại tinh thần mới phát hiện ra nàng đã bị đưa vào trong khuê phòng của Du Lăng từ lúc nào không biết, lại còn ở trên giường của Du Lăng, điều này có nghĩa là gì? Trời ạ, ta không muốn thất thân dưới tình huống như vậy đâu!

Tuyết Chi Lạc gắt gao nắm chặt vạt áo của mình, dùng ánh mắt đề phòng nhìn Du Lăng. Giờ này là lúc địch mạnh ta yếu, đừng nói đến đây ngã Du Lăng, không bị nàng ta ăn thối đã là may mắn, không phát hiện ra Du Lăng bây giờ đã không thể nói lý được sao?

- Tỷ tỷ đang sợ cái gì? Sợ ta sao?

- ... - Đây, đừng dùng ánh mắt đáng thương đó nhìn ta, ta không phải tỷ tỷ của người!

- Tỷ tỷ không cần ta sao?

- ... - Tỷ cái đầu người!

- Nhưng mà ta cần tỷ tỷ! Vì sao...không phải là ta!

- ... - Đây này, buông tay ra! Đừng xé quần áo của ta, Fuck! Người còn xé!

Vì cái khí gì chứ! AV tất cả đều là gạt người! Cao thủ võ lâm mới là vương đạo!

TỨ CẦM THÚ VÀ TỨ HOA KHÔI

Phá Quân Tinh

dtv-ebook.com

Chương 88

Tuyệt Chi Lạc: Này này này, dựa vào cái gì mà ta bị áp, còn phải làm thế thân nữa! Vì sao chị đây phải đi con đường ngược luyện tình thâm không đường về này? Này! *Giơ ngón giữa*

Tiểu Phá *Ho khan*: người làm thánh AV nên khẩu vị hơi nặng một chút là lẽ tự nhiên! Nếu không thì không phải ta đã khiến người thất vọng rồi sao? Mà ta nói người bị áp lúc nào? Lạc Lạc, mong người đừng có tự sướng ra cảnh tượng này ở trong đầu mình.

Tuyệt Chi Lạc: Con mẹ nó người nhìn lầm ta!

Tiểu Phá: Cho xin đi, chính mình không thuần khiết thì chớ có trách ta! Ngược luyện tình thâm, bốn chữ này đối với người mà nói, rất vui sướng phải không.

=====
=====

Tuyệt Chi Lạc chưa bao giờ nghĩ sẽ có một ngày nàng sẽ bị kịch như vậy. Từ cường gian này... lại có thể dùng ở trên người nàng! Nàng không muốn giống nữ chính trong kịch Quỳnh Dao, vừa rơi lệ vừa giãy dựa còn vừa hô to "Đừng mà".

Nếu không thể phản kháng vậy thì hết sức hưởng thụ đi! Từ từ nhắm hai mắt, nén thở, bão táp đến càng mãnh liệt càng tốt! Tuyệt Chi Lạc quyết định xa xỉ một phen, coi Thanh Hoa* và Đào Quán* là cùng một nguồn

gốc, mắt nhắm chặt mặc dòng nước trôi. Nhưng nàng đợi thật lâu mà không thấy có cảm giác đau đớn, ngay cả bàn tay sờ trên người cũng không thấy.

(*Có lẽ là nói về hai loại gổm sứ chất lượng khác nhau.)

Tình huống quái quỷ gì vậy? Tuyết Chi Lạc vụng trộm mở mắt ra thì thấy Du Lăng đang co người lại về đằng sau nhìn nàng với biểu cảm như gặp quỷ, trên mặt hết xanh lại trắng rồi sau đó đỏ lên.

- Ta...người... - Dù cho Du Lăng hiểu biết rộng rãi cũng không biết nên làm sao bây giờ, rốt cuộc là nàng trúng gió thể nào mà thiếu chút nữa đã ngã Tuyết Chi Lạc? Nàng được xưng là ngàn chén không say, trước kia uống bốn năm vò rượu cũng chỉ hồng mặt một chút là cùng, hôm nay sao chỉ uống chút mà đã làm loạn?

Hơn nữa nàng còn cho rằng Tuyết Chi Lạc là tỷ tỷ của nàng? Tỷ tỷ, thật xin lỗi người! Người sao có thể là Tuyết Chi Lạc hai nhân cách này! Ta có tội! Du Lăng co rút mặt nghiêm trọng, rốt cuộc là sao lại xảy ra chuyện này?

Tuy rằng nàng thích tỷ tỷ, nhớ mong tỷ tỷ, nhưng không hề có ý nghĩ ngoài quy củ với tỷ tỷ của nàng chứ đừng nói đến dùng khẩu khí yêu mị như vậy nói chuyện cùng! Hơn nữa còn bạo lực dùng tay xé rách sạch sẽ quần áo của Tuyết Chi Lạc, nàng sao có thể xúc động như thế? Tuyệt đối, tuyệt đối có vấn đề.

Rượu! Nhớ tới Vị Triều, dây thần kinh tắc nghẽn của Du Lăng lập tức được thông. Tuyệt đối là trúng kế! Vị Triều, xem như người lợi hại! Còn âm hiểm như vậy! Lần trước ta chỉ cho chút 'thành phần' vào nước trà của người thôi mà người đã trả thù ta như vậy.....

Du Lăng chỉ cảm thấy một ngụm khí nghẹn ở ngực, thiếu chút nữa thổ huyết. Nữ nhân Vị Triều này từ khi qua lại với Phong Chi Lâu thì càng

ngày càng tệ, trình độ phức hắc đã không còn thua kém Niệm Khanh, sau này cách nàng còn không bao xa.

Trong khoảng thời gian tới chắc tâm lý của Du Lăng sẽ có bóng ma.

Tuyết Chi Lạc nhìn thấy bộ dạng này của Du Lăng thì lại tức không để đâu cho hết, biểu cảm gì vậy! Làm như thế ta cường gian người vậy, rõ ràng là thiếu chút nữa ta bị người cường gian mà!

Du Lăng cường chế cảm giác chột dạ, quyết định lấy tư thái cường thế cứu vãn cục diện. Người làm một thủ lĩnh sát thủ sao có thể không bình tĩnh như vậy? Du Lăng chịu đựng cảm giác quái dị trong lòng, bắt buộc mình nhìn thẳng vào mặt Tuyết Chi Lạc.

Nhưng ánh mắt lại là thứ không thể khống chế, đặc biệt là dưới tình huống đang nhìn người không mặc quần áo, vì vậy Du Lăng chậm rãi hạ thấp ánh mắt, hạ thấp...thấp chút nữa...Tốt lắm, ta khẳng định Tuyết Chi Lạc thật sự là nữ nhân. Người xem, nàng ta còn dùng cả vải bó ngực? Ta vẫn cho rằng nàng ta không cần.

Du Lăng dùng biểu tình run rẩy nhìn Tuyết Chi Lạc đang xấu hổ và giận dữ muốn chết, lúc này Tuyết Chi Lạc đã không còn bình tĩnh như vừa nãy, giờ là biểu tình 'khốc khốc'.

Cái gì gọi là 'khốc khốc', căn cứ theo tứ cầm thú, 'khốc khốc' chính là soái soái, lạnh lùng, im lặng, cũng chính là không bao giờ thích nói chuyện, có điểm giống với Vị Triều, chẳng qua là có khác biệt căn bản: Vị Triều là thật sự lạnh nhạt, thật sự lạnh lùng, còn Tuyết Chi Lạc lại là bày đặt làm màu, giả vờ bình tĩnh, tỏ vẻ hờ hững.

Cho nên khi nhìn thấy Tuyết Chi Lạc then thừng giống tiểu thiếu nữ thì Du Lăng thật sự không bình tĩnh nổi. Thật là...rất đáng yêu! Ngẫm lại thời gian trước kia mình luôn tận dụng cơ hội khi dễ nàng, rõ ràng là biết mình

đang đùa giỡn nàng thì nàng cũng chỉ cắn răng tiếp tục, còn hiện tại, ánh mắt ăn thịt người này...chà...thì ra đây mới là tử huyết sao?

Du Lăng đột nhiên thấy một phần dải băng quấn ngực của Tuyết Chi Lạc tuột ra một ít, biểu cảm ba phần thẹn thùng, ba phần phẫn nộ, ba phần giết người này... thật là... rất đáng yêu mà! Đột nhiên Du Lăng cảm thấy thiếu cái gì, nàng à một tiếng, mắt sáng ngời, thuận tay giải huyết đạo cho Tuyết Chi Lạc.

- Du Lăng, đồ biến thái chết tiệt nhà ngươi, mau thả ta ra! - Giọng nói của Tuyết Chi Lạc không lớn nhưng là nghiêm rặng nghiêm lợi mà nói. Dù sao thì trong Điều Lan Thủy Tạ Lâu này không an toàn, trời biết có thể có người nghe thấy hay không, đương nhiên nàng sợ hơn là có người đến.

Du Lăng sau khi thanh tỉnh vốn không định làm gì nữa, nhưng khi nhìn thấy Tuyết Chi Lạc dùng ánh mắt giết người nhìn mình, dù yếu thế cũng phải bảo vệ trong sạch thì trong lòng lại không bình tĩnh.

Rốt cuộc là ai làm ầm ở bên ngoài, là ai là ai! Hại ta bị Niệm Khanh, Vị Triều, Ly Tuyết luôn miệng "Lạc Nhân nhà ngươi", "Lạc Nhân của ngươi", đương nhiên mình cũng chỉ bị ảnh hưởng rất ít. Còn nữa, nếu không phải ngươi muốn thêm một vò rượu thì ta sẽ đi tìm Vị Triều sao? Nếu không tìm Vị Triều thì sao có thể trúng dục của nàng? Nói cho mà biết, tất cả đều phải trách ngươi, đều là lỗi của ngươi! Hại ta mất hết hình tượng. Nghĩ như vậy thì Du Lăng lại hung hăng nhéo một cái vào thắt lưng Tuyết Chi Lạc.

Tuyết Chi Lạc hận muốn chết, nếu không biết mình không đánh lại Du Lăng thì nàng thật muốn làm một phát ngươi-không-chết-thì-ta-chết. Nhận nhầm ta thành người khác, còn cậy mạnh đẩy ngã ta, giờ lại còn véo ta? Trên thế gian này rốt cuộc còn có công đạo hay không!

(Tác giả: Tứ hoa khô chính là công đạo, tứ hoa khô chính là vương pháp)

- Người... người buông ra! - Tuyết Chi Lạc giãy giụa.

- Không thích - Lời ít ý nhiều.

- Người... - Tuyết Chi Lạc hít sâu một hơi - Ta không phải tỷ tỷ của người!

Nụ cười của Du Lăng cứng đờ, sau đó cười sâu kín:

- Người có điểm nào giống tỷ tỷ ôn nhu của ta? Nếu không phải ta trúng được Vị Triều hạ trong rượu thì người cảm thấy ta sẽ mù mắt như thế sao?

- Shit! Mẹ nó người có ý gì! - Ngay cả người chết ta cũng thua kém?

- Tuyết Chi Lạc, người là người, cũng chỉ có thể là người - Du Lăng véo hai má phúng phính của Tuyết Chi Lạc - Ta chưa bao giờ cảm thấy người giống tỷ tỷ của ta, hơn nữa, đối với tỷ tỷ, ta tuyệt đối không có...ừm...loại tư tưởng không an phận như vậy, cho nên đây đều là kết quả của việc hạ được - Du Lăng thành thành thật thật nói, nàng thật sự chưa từng có ý niệm không thuần khiết như vậy trong đầu, cũng chưa từng tiết lộ về tỷ tỷ của nàng.

Gì? Có ý gì? Tuyết Chi Lạc ngây ngẩn cả người. Chẳng lẽ Du Lăng nhận nhầm mình thành tỷ tỷ của nàng không phải là vì say rượu? Vậy thì chuyện sao lại thành thế này? "Hạ được"? Vị Triều! Trời, đến tột cùng đây là chuyện khi gió gì!

TỨ CẦM THÚ VÀ TỨ HOA KHÔI

Phá Quân Tinh

dtv-ebook.com

Chương 89

Ngay tại thời điểm Du Lăng và Tuyết Chi Lạc 'cuồng nhiệt' trên giường thì ở một nơi khác.

- Triều Triều, vừa rồi ngươi thả cái gì vào rượu vậy? - Phong Chi Lâu cầm ngọc tiêu trong tay luyện tập, đáng tiếc thiên phú có hạn, thối thế nào cũng chỉ có như vậy. Nhưng cũng vì vậy mà nàng có thể cuốn lấy Vị Triều, buổi tối có thể lấy cớ muốn Vị Triều chỉ bảo cho nàng, nên vừa rồi Du Lăng đến xin rượu nàng cũng thấy.

Vị Triều nhìn sách thuốc trong tay, sắc mặt không chút thay đổi:

- Lần trước không phải ngươi hỏi ta có Mê Huyền dược (thuốc tạo ảo giác) có thêm Xuân dược không sao, còn là loại thích hợp với người có nội lực, gần đây ta có nghiên cứu chế tạo ra một ít nhưng chưa có người thử nghiệm cho. Nếu Du Lăng dâng lên tận cửa thì tất nhiên không thể buông tha. Huống hồ, chuyện này ta làm vậy cũng chỉ là gây ông đập lưng ông, ngươi đã quên giáo huấn lần trước?

Sắc mặt Phong Chi Lâu đỏ lên ho khan lên tục, sao có thể quên, sỉ nhục! Sỉ nhục cả đời!

- Quả nhiên vẫn chỉ có Triều Triều nhà ta thương ta! - Hừ hừ, xem đi xem đi, Triều Triều nhà ta quả nhiên đồng một lòng cùng ta. Lần sau ai còn khi dễ ta thì ta sẽ nói cho Triều Triều biết để Triều Triều trút giận cho ta!

Vị Triều liếc mắt Lâu một cái sắc lém, mặt lạnh nói:

- Tiếp tục! - Nàng thật sự không thể tin được đây là người mình tự tay dạy dỗ, thật bi kịch!

Mặt Phong Chi Lâu lập tức ỉu xìu, "tiếp tục"? Tuy rằng bảo Vị Triều dạy nhưng cũng không cần làm như thật như vậy chứ? Đây chỉ là cái cố thôi! Cái cố để xâm nhập khuê phòng của Vị Triều lúc nửa đêm thôi! Thương tâm.

- Nếu người không muốn luyện thì ngày mai không cần đến nữa - Chút tâm tư đó của người mà ta lại không biết sao? Sau khi nhìn thứ Niệm Khanh đưa cho xong thì Vị Triều đã không còn là tờ giấy trắng năm đó nữa, cho nên cái cần biết tất nhiên là biết. Nhưng mà...chuyện đó nàng vẫn chưa chuẩn bị xong tâm lí! Vị Triều bỏ qua ánh mắt thèm khát của Phong Chi Lâu, lạnh lùng nhìn nàng.

- Triều Triều, ta vốn rất yêu thích luyện tập! Chỉ có thổi tiêu mới có thể thể hiện ra khí chất tiêu sái không thể kìm giữ của ta, cho nên ta sẽ không bỏ cuộc - Sao có thể bỏ cuộc? Không lấy cố này thì đêm hôm khuya khoắt sao có thể đến phòng người được! Không đến phòng người thì sao có tình kịch!

"Tiêu sái không thể kìm giữ"? Vị Triều lướt mắt đánh giá nàng một cái, cúi đầu tiếp tục đọc sách, có điều khóe miệng nàng hơi hơi nhếch lên, tỏ vẻ tâm tình nàng đang thật sự không tồi.

Đây là 'ngọc nhân nửa đêm giáo xuy tiêu' (nghĩa là người đẹp nửa đêm dạy thổi sáo, chế từ câu thơ 'ngọc nhân hà xứ giáo xuy tiêu' trong 'Ký Dương Châu Hàn Xước phán quan' của Bạch Cư Dị) trong truyền thuyết sao? - Trong đầu Phong Chi Lâu nhanh chóng hiện lên một câu vậy, sau đó nàng sống chết phe phẩy đầu, quá tà ác! Chết tiệt, đều do tên Lạc nhi kia dạy hư. Tội lỗi!

- Đúng rồi Triều Triều, thuốc kia gọi là gì? Dược tính như thế nào? - Phong Chi Lâu đột nhiên nhớ đến lại hỏi.

Vị Triều buông sách thuốc, rất bình tĩnh nhìn ánh trăng ngoài cửa sổ, chậm rãi nói:

- Thuốc này chỉ nhằm vào người có nội lực, sau khi trúng sẽ sinh ra ảo giác, có thể làm những việc mà bình thường không bao giờ làm, hơn nữa bởi vì thành phần trong thuốc có Xuân dược cho nên...có điều nếu là Du Lăng, bằng công lực của nàng, ảo giác chắc sẽ có, sau đó nàng có thể vượt qua được.

Phong Chi Lâu nghe xong lời của Vị Triều thì xoay người sang chỗ khác quệt quệt mồ hôi trên trán, Triều Triều à, sao người còn có thể bình tĩnh như vậy! Người không sợ lát nữa Du Lăng sẽ đến liều mạng cùng người sao!

- Nàng sẽ không - Vị Triều như nhìn thấu suy nghĩ của Phong Chi Lâu, tiếp tục nói - Nếu nàng thực sự đến thì sẽ là chuột bạch cho thử nghiệm thuốc tiếp theo mà ta đã chuẩn bị - Dù sao thì trước kia mấy người các nàng cũng thường xuyên là người cho mình thử thuốc, đương nhiên đó đều là trong tình trạng không biết là mình bị thử thuốc.

- Thật đáng tiếc... - Phong Chi Lâu nói rất nhỏ nhưng vẫn bị Vị Triều nghe được, người này... thật là...

- Nhưng mà nàng và Tuyết Chi Lạc uống rượu cùng nhau, không biết sẽ thế nào - Vị Triều nói chuyện có chừng mực lại khiến Phong Chi Lâu mơ mộng vô hạn.

Ý của Vị Triều là... Du Lăng sẽ bị dược làm mê đảo tâm tính, sau đó OoXX Lạc nhi? Ôi, nếu vậy thì thật quá tốt! Lạc nhi không phải luôn tự xưng là thánh AV sao? Không phải vẫn cho rằng mình là một tiểu công quân sao? Nàng ta cũng có một ngày làm thụ! Không được, thời khắc kích

động lòng người này mà ta không đi thì chẳng phải sẽ hối hận cả đời sao? Chỉ cần nghĩ đến biểu tình sau đó của Lạc Nhi thì Phong Chi Lôu liền cảm thấy mình như bị chích máu gà, toàn thân đều xúc động không có chỗ phát tiết.

- Triều Triều, ta đột nhiên nhớ ra Loạn Loạn và lão đại hẹn ta có việc, nên hôm nay đến đây thôi được không? - Vẻ mặt lấy lòng, cho ta ra ngoài đi, cho ta ra ngoài đi, cho ta ra ngoài đi...

Vị Triều khinh thường nhìn Phong Chi Lôu, còn làm biểu cảm cún con chân chính nữa!

Phong Chi Lôu được Vị Triều cho phép thì nhanh như chớp chạy theo hướng đến chỗ Nguyệt Chi Loạn và Hoa Chi Phá ở. Loại chuyện này tất nhiên muốn mọi người xem cùng nhau mới kích thích chứ! Huống hồ, không có người đi cùng thì ta cũng hơi lo lắng. Du Lăng, kỳ thật cũng là một hắc hóa!

Sau khi được nghe giải thích sự tình thì Hoa Chi Phá và Nguyệt Chi Loạn cũng bị chấn kinh một phen.

Lạc Nhi vừa uống rượu cùng ta chưa lâu đã làm ra loại chuyện này? Nói xem, Lạc Nhi có thể thuận theo cảm giác say như vậy hay không? Chẳng lẽ Lạc Nhi là người đầu tiên ăn được thịt sao? Người này, vừa rồi còn nói với ta sẽ không, giờ lại sắp thất thân? Hoa Chi Phá đột nhiên cảm thấy thế sự vô thường, rất cảm khái. Phỏng chừng cách sa đọa của Lạc Nhi cũng quá nhanh.

Vì thế, có ba người như trộm lẩn vào trong viện của Du Lăng.

- Đây, chúng ta nên lấy cớ gì đây? - Phong Chi Lôu đột nhiên dừng bước, nàng cảm thấy không thể cứ như vậy mà vọt vào được.

Hoa Chi Phá đã tỉnh hẳn cơn say rượu, nhưng loại chuyện này tốt nhất là nàng không phát biểu ý kiến, tránh cho sau này Lạc nhi then quá thành giận tìm nàng liều mạng.

- Hay là... tiệc trà xã giao? - Nguyệt Chi Loạn nhớ tới tình kịch lãng mạn của bản thân - Dù sao cũng chỉ là cái có!

- Khuya khoắt lại mở tiệc trà xã giao, quả thật là có bệnh! - Phong Chi Lâu khinh bỉ nhìn Nguyệt Chi Loạn - Nhưng mà ta thích! Không đi con đường bình thường! Loạn nhi, quả nhiên ngươi là hậu bối nhân tài kiệt xuất của ta!

Hoa Chi Phá không nói gì, trong lòng đã hối hận muốn chết về hành động của mình, sớm biết vậy thì đã không tới. Loại chuyện này kỳ thật ta cũng không quá hiếu kì, lương tâm nàng nghĩ như vậy.

Ba người bước đi thật nhẹ, hít nhẹ thở nhàng, dùng công phu tránh né cao thủ võ lâm mà tứ hoa khôi truyền thụ: Để bản thân dung nhập vào bóng đêm, tồn tại cùng thiên địa. Sau đó ba người dùng ngón tay dính đầy nước miếng chọc lỗ trên cửa sổ giấy, lập tức nhìn thấy quần áo đầy đất.

Oa, thật kịch liệt. Đã điên cuồng đến tình trạng này? Oh My God! Lạc nhi, rốt cuộc ngươi bị tàn phá đến mức độ nào rồi? Hoa Chi Phá liếc mắt một cái đã nhận ra đây là quần áo của Lạc nhi, cái này cũng có nghĩa rằng...Du Lăng quá cầm thú, cường bạo Lạc nhi? Được rồi, đây chỉ là tự sướng. Nhưng chắc hẳn không cách sự thật bao xa.

Ba người thấy Du Lăng không phát hiện ra thì tiếp tục lớn mật tìm kiếm góc nhìn tốt. Quả nhiên, AV gì đó vẫn kém hơn so với trực tiếp tại hiện trường! Đủ tạo cảm giác.

Đương nhiên, về việc Du Lăng có phát hiện ra hay không, cái này không thể biết được.

TÚ CẦM THÚ VÀ TÚ HOA KHÔI

Phá Quân Tinh

dtv-ebook.com

Chương 90

Mẹ kiếp, sớm biết thế này đã mang theo máy ảnh, hình ảnh phấn khích như vậy thật đáng giá để lưu niệm! Phong Chi Lôu rất hối hận, đặc biệt sau khi nghe thấy âm thanh bất thường bên trong thì lại càng kích động dị thường.

Ba người ghé mắt lại gần hơn, đáng tiếc cái lỗ trên cửa cũng chỉ lớn trên dưới một ngón tay, căn bản không thể nhìn rõ, chỉ có thể sốt ruột trong lòng.

Nguyệt Chi Loạn nảy ra một ý tưởng, để nước miếng dính lên toàn bộ bàn tay rồi ấn bàn tay lên trên cửa sổ giấy. Hoa Chi Phá và Phong Chi Lôu nhìn thấy hành động của Nguyệt Chi Loạn thì đều lấy ánh mắt dị thường khâm phục nhìn nàng, thế này cũng hơi quá đi? Người không định hủy hết cửa sổ phòng Du Lăng đấy chứ? Dù sao thì một bàn tay cũng không khiến nhìn rõ thêm bao nhiêu.

Nguyệt Chi Loạn không nhìn ánh mắt của hai người kia, vẻ mặt chờ-lát-nữa-đừng-tranh-xem-với-ta. Phong Chi Lôu và Hoa Chi Phá tự nhiên sẽ không để Nguyệt Chi Loạn thỏa mãn tâm nguyện, thấy nàng đại công cáo thành thì đã sớm quên đi cách vừa có trong lòng, ba người xé giấy thành một đồng.

Shit! - Nguyệt Chi Loạn thiếu chút nữa bị hai người áp chết, hung hăng trợn mắt nhìn các nàng - Vừa rồi là ai trợn trừng với ta? Vô sỉ!

Bên ngoài có tam cầm thú âm ỉ trong 'yên lặng', bên trong có hai người đối diện nhau một cách quỷ dị.

Du Lăng đã sớm nghe thấy động tĩnh của ba người bên ngoài, đáng tiếc nàng cũng không định lật tẩy, dù sao thì Tuyết Chi Lạc cũng không biết, vậy thì sao không để các nàng tiếp tục hiểu lầm đi? Loại chuyện này không phải tứ cầm thú thường xuyên làm sao? Lần này đến phiên mình tạo trò tiêu khiển cho các nàng.

- Lạc Nhân, người còn không biết tấm lòng của ta sao? - Du Lăng nhìn chằm chằm Tuyết Chi Lạc, đầu ngón tay di chuyển một hồi trên thân thể mềm mại không mảnh vải của người kia, ngữ khí câu hồn phách khiến người ta không thể nói nên lời.

Tuyết Chi Lạc toát mồ hôi hột, cảm thấy cả người bắt đầu nổi da gà, đặc biệt là ngón tay không quy luật kia càng khiến tâm tư nàng ngứa ngáy. Đương nhiên đây cũng không phải là trọng điểm, trọng điểm là Du Lăng lại trúng phải gió gì? Chẳng lẽ nàng ta nghĩ chỉ tùy tiện nói vài câu như vậy thì nàng sẽ ngu ngốc mà tin sao?

- Du Lăng, bỏ cái tay đê tiện của người ra! Đừng có sờ tới sờ lui trên người ta, ta không đảm đương nổi! - Tuyết Chi Lạc tất nhiên không thể quên chuyện người kia luôn mồm kêu "tỷ tỷ" vừa nãy, hừ, tâm sự cái gì thì đi mà nói với tỷ tỷ ở dưới đất của người ấy, ta đây chịu không nổi!

- Thật sao? Nhưng sao ta lại cảm thấy Lạc Nhân đang nói dối vậy? Người nghe xem, tim đập thật nhanh! - Du Lăng đổi ngón tay thành bàn tay, đặt trên ngực trơn bóng của Tuyết Chi Lạc, vẻ mặt không có hảo ý tiếp tục nói - Hôm nay Lạc Nhân không dùng vải bó ngực, chẳng lẽ là định câu dẫn ta?

- Ta nhõ vào! - Tuyết Chi Lạc giận đến thiếu chút nữa mất lý trí, ta câu dẫn người? Phì phì!

Tuyết Chi Lạc ngây thơ không cảm thấy bầu không khí và sự việc đang phát triển theo hướng để Du Lăng nắm giữ trong lòng bàn tay, còn nàng giờ

đang bị Du Lăng nắm mũi dắt đi không biết gì. Tuyết Chi Lạc tuy rằng không nói ra miệng nhưng ở tận sâu trong đáy lòng vẫn luôn cho rằng mình là công quân, nay bị Du Lăng nói như vậy thì chẳng phải nàng biến thành dụ thụ? Cho nên, hờn hển cũng là ở tình lý bên trong.

Tuyết Chi Lạc cứ tưởng rằng mình xem nhiều AV như vậy thì cho dù không có kinh nghiệm thì cũng có lượng lớn lý lẽ. Xem hết ngàn bộ AV, trong lòng tự nhiên hư không. Xem hết ngàn bộ bách hợp, bàn tay trắng nõn nà tự nhiên hóa thành kiếm.

"Ta nắm giữ lí lẽ công quân và thủ đoạn, sao có thể ủy khuất bản thân mà đi làm thụ? Tối thiểu thì lần đầu tiên tuyệt đối phải công" - Công Quân Vương nói. Đương nhiên, những lời này nàng chôn sâu ở đáy lòng. Nếu là với lão đại, Lâu đệ, Loạn Loạn, nàng tự nhiên sẽ đổi cách nói, tử như là "làm thụ rất hay, người chỉ cần nằm hưởng thụ thì xong" hay "làm thụ rất hay, xúc tiến sự trao đổi chất, hấp thụ đẹp hơn thôi!"

- Lạc Nhân, người không nên học tập phong cách ngạo kiều của Phong Chi Lôu, ta sợ nếu người như thế thì ta sẽ càng yêu người hơn! - Nụ cười của Du Lăng có thể nói là câu hồn, cũng có thể gọi là phủ mị, hoặc là khuynh quốc khuynh thành, quả thực là yêu nghiệt hạ phàm.

Du Lăng vừa đùa giỡn Tuyết Chi Lạc vừa lắng tai nghe động tĩnh bên ngoài, không ngoài sở liệu, nàng nghe thấy âm thanh hít thở sâu ở bên ngoài, trong lòng đã sớm cười hết cỡ, quả nhiên rất thú vị!

Tuyết Chi Lạc nhắm mắt lại, bình tĩnh bình tĩnh, ta nhất định phải bình tĩnh. Ngay từ đầu đã lâm vào thế bị động, giờ mà mất ý trí, còn như vậy nữa thì mặt mũi của anh làm sao còn? Không phải chỉ là bị nhìn hết thôi sao? Không sao cả. Không phải chỉ là thiếu chút nữa bị đẩy ngã thôi sao? Không sao cả. Không phải chỉ là bị ngược thôi sao? Ai sợ ai chứ! Nếu sự việc đã phát triển đến cục diện này thì chết cũng không thể đánh mất thế diện của tứ cầm thú chúng ta. Võ công không bằng người nhưng chẳng lẽ

mồm mép cũng không bằng người được? Công phu anh tu luyện nhiều năm như vậy người có thể cản được? Nếu ta nhận thua ở đây thì ta còn đâu mặt mũi để đối diện với lão đại, Lôu đệ, Loạn Nhi nữa?

- Ta chỉ muốn người yêu ta nhiều thêm một chút - Một câu này của Tuyết Chi Lạc trực tiếp khiến ba vị bên ngoài bị sét đánh ngã ngựa, cũng khiến Du Lăng chấn động một chút.

Con mắt thâm tình, khóe miệng cười nhẹ, thân hình trần truồng, đây chính là hình ảnh của Tuyết Chi Lạc hiện ra trước mắt Du Lăng.

- Vì vậy nên vô luận người muốn ta làm gì thì ta đều sẽ làm - Đương nhiên đây là chuyện không thể, người muốn ta đi chết thì ta tuyệt đối sẽ không đi - Du Lăng, đời này kiếp này cùng khanh không rời - Người là khanh (thần tử), ta là quân (vua). Ý tứ này chắc mọi người đều hiểu.

Ba người bên ngoài đã bị sét đánh đến ngoài giòn trong mềm, Lạc Nhi, không ngờ người lại có ngày sẽ nói những lời thâm tình như thế? Ngay cả lời thề cũng nói ra! Thật là nhân tài! Vì câu Du Lăng lên giường mà có thể vô sỉ như vậy. Ba người hiển nhiên quên mất vừa nãy là ai động tay động chân, càng quên chuyện Du Lăng mới là người bị hạ được.

Du Lăng kinh ngạc nhìn Tuyết Chi Lạc, con người đen tuyền phản chiếu hình ảnh của nàng, nghe những lời của người kia thì nàng lại hoảng hốt dù chỉ trong nháy mắt. Lòng nàng co lại thật chặt, không phân biệt được là vui hay buồn, nhưng hình như có một chút mê hoặc.

- Thượng tà! Ta chỉ mong cùng khanh hiểu nhau, trường mệnh vô tuyệt. Dù núi có mòn, dù sông có cạn, sét đánh trời đông, tuyết rơi giữa hạ, thiên địa làm một, ta mới dám rời khỏi khanh*! - Tuyết Chi Lạc quyết định lần chút đường Quỳnh Dao, còn nhớ năm đó Tử Vi và Nhĩ Khang bằng những lời này đã mê mẩn cả một thế hệ thiếu nữ, cầu huyết đến không gì bằng.

(*Chế từ lời thoại của Hoàn Châu Cách Cách, đã thay từ 'quân' chỉ vua thành 'khanh' chỉ thần.)

Du Lãng cảm thấy nàng đã không biết nên nói gì, bởi vì nàng không phân biệt nổi lời này là thật hay giả. Hoặc có lẽ vẻ mặt của Tuyết Chi Lạc đã mê hoặc nàng, hoặc cũng có thể vì các nàng vốn ái muội.

- Du Lãng, xin người hãy là bảo vật trong lòng bàn tay ta. Bởi vì ta muốn ta và người nắm tay nhau chậm rãi già đi - Tuyết Chi Lạc thì thầm ca từ - Điều lãng mạn nhất mà ta có thể nghĩ ra, chính là cùng người từ từ trở nên già đi, cùng nhau góp nhặt từng chút niềm vui, để sau này cùng nhau ngồi nhớ lại. Điều lãng mạn nhất mà ta có thể nghĩ ra, chính là cùng người từ từ trở nên già đi, cho đến khi chúng ta già đến nỗi không thể đi đâu được nữa, đến lúc đó ta vẫn coi người như bảo vật trong lòng bàn tay - Sửa lại một chút ca từ vì muốn thích ứng với tình huống hiện tại. Tuyết Chi Lạc lựa chọn sử dụng phần ca trào trong khúc ca từng phổ biến một thời 'Điều lãng mạn nhất', nhẹ nhàng hát bên tai Du Lãng.

Ca từ động tình, chất giọng trầm thấp hơi khàn cứ như vậy quanh quẩn ở trong phòng. Không thể không nói, giọng hát của Tuyết Chi Lạc thật sự thuộc hạng nhất. Mặc dù không thể dư âm không dứt nhưng cũng có thể khiến người ta nghe rồi không quên.

Trước mắt Du Lãng như thể xuất hiện một hình ảnh: nàng và Tuyết Chi Lạc dựa lưng vào nhau, cùng nhau từ từ già đi.

TỨ CẦM THÚ VÀ TỨ HOA KHÔI

Phá Quân Tinh

dtv-ebook.com

Chương 91

Đã một tuần kể từ cái đêm khó quên của Tuyết Chi Lạc và Du Lăng, cả hai người đều làm như chưa từng có chuyện gì phát sinh, nhưng trong những lúc hai người ngẫu nhiên đối diện đều khiến người bên ngoài có thể nhìn ra một tia ái muội.

Tuyết Chi Lạc đã không phụ kì vọng của mọi người, trở thành một huyền thoại thần ca trong mắt tam cầm thú, được gọi là 'vương tử tình ca'. Đương nhiên, gọi là vương tử có không ổn lắm, nhưng nếu gọi là công chúa thì thật sự khiến mọi người buồn nôn, vậy nên vẫn nên để Tuyết Chi Lạc tiếp tục làm ngụy vương tử thì tốt hơn.

Tuy rằng tam cầm thú vui sướng khi người gặp họa vì Tuyết Chi Lạc 'bị áp', nhưng nhìn thấy tình trạng như thế của Lạc nhi thì cũng không khỏi có chút cảm động lây. Lạc nhi làm thánh AV còn như thế thì bọn họ chẳng phải là càng thêm bi thảm sao? Đặc biệt là Phong Chi Lô, uế oải không phấn chấn, nàng tưởng từ bài học quả ớt lần trước mà Lạc nhi dạy có thể làm được gì đó, sự phụ còn như vậy thì nàng sao còn có hi vọng?

Cũng may là Tuyết Chi Lạc vẫn còn trong sạch, chuyện 'bị áp' cũng chỉ là hiểu lầm, nhưng mà cảnh quần áo đầy đất kia cũng biết là hiểu lầm này cũng sẽ lớn không mất đi đâu được.

Mặc kệ tam cầm thú đoán chuyện của hai người như thế nào, công khai hay ngầm ngầm thì Tuyết Chi Lạc và Du Lăng đều bình thường như thế không có chuyện gì, thật khiến mọi người được mở rộng tầm mắt. Đến tột cùng đây là tình huống gì? Không thể thấy rõ!

Không nói đến tam cầm thú không hiểu, ngay cả Tuyết Chi Lạc cũng có điểm không rõ. Tưởng rằng đêm đó nàng thâm tình hát một bài phải cảm động cả trời đất, nhưng vì sao Du Lãng lại trực tiếp ngã vào giường mà ngủ?

Nàng ta...cứ như vậy mà ngủ! Nàng ta sao có thể không biết xấu hổ mà cứ vậy đi ngủ! Tuyết Chi Lạc muốn nôn, thực hận không thể thổ huyết phun vào mặt Du Lãng, người này quả thực quá khinh thường anh!

Dựa theo dự đoán của Tuyết Chi Lạc thì Du Lãng phải bị màn thổ lộ bất ngờ làm rung động trực tiếp, sau đó còn cười thẹn thùng, từ nay về sau khắc thật sâu, thật sâu trong lòng hình ảnh của nàng, tối thiểu thì cũng nhìn thấy nàng sẽ thẹn thùng, sẽ thẹn thùng! Nữ nhân kia, người không chút thẹn thùng kia lại là nữ nhân sao?

(Tác giả: Người đang nói chính người phải không?)

Nhưng sự thật lại hung hăng đả kích nàng. Du Lãng, cứ như vậy, bất thành linh, đi ngủ. Nói xem, nếu người buồn ngủ thì tối thiểu cũng phải cởi quần áo phải không? Giờ ngay cả quần áo cũng không cởi, thật là...không phải có ý định chiếm tiện nghi của anh sao! Đã nhìn cơ thể không mảnh vải của mình, Tuyết Chi Lạc bị phần thâm nghĩ.

Ngày hôm sau, lúc Tuyết Chi Lạc tỉnh lại thì đã không thấy bóng dáng của Du Lãng mỹ nhân đâu nữa, trên giường chỉ còn lại một bộ quần áo tốt. Được rồi, còn biết lấy trang phục cho ta, xem như người có chút lương tâm.

Tuyết Chi Lạc vốn tưởng rằng Du Lãng thấy mình thì sẽ giải thích, không ngờ nàng ta lại không thèm nhìn mình nửa con mắt, chỉ nhanh nhẹn đi mất bóng dáng.

Fuck! Khinh ta là gà, vẫy tay một cái là đến, phất tay một cái là đi sao! Gà cũng có tiểu phí chứ! Còn người, ngay cả một văn tiền cũng không đưa!

A phì phì, nghĩ gì vậy, sao ta lại có thể so sánh chính mình với gà? Phi phi, trẻ con không được nói dối. Tuyết Chi Lạc nổi giận trong lòng.

Du Lăng, người có ý gì? Thật sự khinh ta không có người muốn nên mới cho người sao! Trước kia ta từng nói như vậy, người thật sự cho rằng ta không có người thì không thể? Bên ngoài có biết bao cô nàng muốn cho ông, ông còn chưa thèm liếc mắt một cái, thật không ngờ người, đã nhìn hết không nói lại còn không muốn gặp ta, ta thực sự bị coi thường sao?

Nhớ tới chuyện bị nhận nhầm thành tỷ tỷ của Du Lăng thì trong lòng Tuyết Chi Lạc lại khó chịu, ngay cả một người chết ta cũng không bằng! Tuyết Chi Lạc càng nghĩ càng sinh khí, người không nhìn ta, ta cũng mặc kệ người! Hừ, ta cũng mặt than, ta cũng mặt lạnh, cũng không cho người sắc mặt hòa nhã.

Vì thế, không khí quái dị cứ tiếp tục duy trì như vậy. Không thể không nói, người đang yêu có phải là ngốc hay không đây?

(Tác giả: Có, nhưng tuyệt đối không phải là bốn tên này)

Du Lăng vốn còn hơi áy náy với Tuyết Chi Lạc, bởi vì một đêm xảy ra bất thành linh kia mà rối loạn suy nghĩ, nhưng sau khi nhìn thấy Tuyết Chi Lạc làm mặt lạnh với mình thì lại cảm thấy căm giận. Tuyết Chi Lạc, nàng ta lên mặt? Du Lăng nàng phương hoa tuyệt đại, biết bao người xếp hàng muốn được nàng âu yếm, bây giờ nàng ta may mắn có được ưu ái, đã không mang ơn lại còn trả lại sắc mặt cho nàng?

Kỳ thật Du Lăng cũng không phải không muốn gặp Tuyết Chi Lạc, chỉ là một đêm kia đã khuấy đảo nước hồ mùa xuân khiến nàng luôn tự hỏi, theo bản năng bỏ qua chuyện người bị hại là Tuyết Chi Lạc. Đương nhiên những lời này Du Lăng sẽ không nói ra. Nói thế nào cũng là người ở trên địa vị cao nhiều năm, vẫn cần phải giữ thể diện. Hừ, người cho ta sắc mặt thì ta vì sao phải làm mặt cười đón chào?

Dùng ngôn ngữ hiện đại mà nói, Du Lăng chính là bị bệnh công chúa hơi nhẹ.

Vì vậy mà hai người cứ tiếp tục giằng co. Tuyết Chi Lạc tất nhiên không thể biết tâm tư của Du Lăng, càng không thể biết được nguyên nhân Du Lăng nôn khí với nàng chính là do nàng. Cho nên tình thế tiếp tục giằng co trong căng thẳng.

- Lạc ca, phong thư này gửi cho Du Lăng cô nương, người giúp ta đưa nàng đi - Gần đây Du Lăng cô nương không biết ăn phải được gì mà một người vốn cực kì mịn giờ ngày ngày mặt lạnh nghiêm túc, không biết có phải là học Vị Triều cô nương hay không?

- Thư? - Tuyết Chi Lạc nhận lấy - Ai đưa tới?

- Một công tử tuổi còn trẻ, trưởng thành khá tuấn tú - Nhìn thấy mặt Tuyết Chi Lạc đen như than thì lập tức sửa miệng nói - Đương nhiên tuấn tú nữa cũng không bằng Lạc ca - Ai cũng biết Tuyết Chi Lạc và Du Lăng cô nương có dây dưa nên tự nhiên không thể đắc tội.

Hiện tại người của Điều Lan Thủy Tạ Lâu đều nói tứ hoa khôi và tứ cầm thú không thể không có chuyện gì với nhau, đắc tội với tứ cầm thú chẳng khác nào đắc tội với tứ hoa khôi, có ai dám múa trước gió chứ?

- Ừ ta biết rồi, đợi lát nữa ta sẽ đưa cho Du Lăng - Tuyết Chi Lạc gật gật đầu, nhìn thoáng qua tiểu tư nàng không biết tên - Sao, người còn có việc?

- Không có việc gì không có việc gì - Thấy Tuyết Chi Lạc vẻ mặt không tốt thì tiểu tư kia cũng thức thời, lập tức chạy trốn không còn dấu vết.

Nhìn người kia đi rồi Tuyết Chi Lạc mới tìm một nơi yên lặng, mở thư ra. Công tử tuấn tú? Con mẹ nó khinh ta đã chết? To gan dám câu dẫn Du Lăng nhà ta giữa ban ngày?

"Thân khai (Lời đề nghị chính tay người nhận thư mở ra) Du Lăng cô nương" - Tuyết Chi Lạc phi nhổ, lấy ra tờ giấy bên trong thư, chậm rãi đọc.

"Buổi trưa ngày mai, đình ngoại ô cách đây ba dặm. Đề tên: Nguyệt". Bên trong còn tặng kèm một tờ giấy khác vẽ một thứ giống như lệnh bài, trên mặt có chữ 'Tam' viết kiểu phồn thể.

Fuck! Ta để ý đến người mới là lạ! Tuyết Chi Lạc nhìn nửa ngày cũng không hiểu ra có ý nghĩa gì, người gửi cũng không viết rõ lý do, tên cũng không viết. "Nguyệt"? Nguyệt gì mà nguyệt? Ta còn tưởng là thủy binh nguyệt (thủy thủ mặt trăng) chứ!

Còn cả bức họa này nữa, có ý gì? Quên đi, mặc kệ là gì cũng không thể để Du Lăng nhìn thấy. Hiện tại ta và Du Lăng đang trong thời kì mâu thuẫn, không thể để người khác thừa cơ tiến vào. Nếu không thì cọc nhân duyên này của ta sẽ thất bại.

Tuyết Chi Lạc hạ quyết tâm muốn hủy thư, đem đồng giấy đã xé vụn chôn ở bên cạnh núi giả, còn không quên dùng chân dẫm vài cái. Làm xong xuôi thì trưng lên bộ mặt không có việc gì, tiếp tục đi dạo vườn. Trong từ điển làm người của Tuyết Chi Lạc cũng không có cái gì gọi là điều lệ quân tử. Tuy rằng thư này là cho Du Lăng, nhưng Du Lăng là ai của mình? Nội nhân (từ chỉ thê thiếp thời xưa)! Mình đã bị nàng xem hết sạch, nàng còn không định chịu trách nhiệm!

Xem thư của lão bà mình thì có gì? Đặc biệt là loại thư do tiểu bạch kiếm đưa tới, không xem mới là khiến mình không vui. Muốn ngăn chặn hồng hạnh từ trong nô thì phương pháp này là vương đạo.

Ti bí cái gì? Vốn chính là danh từ chỉ ta.

Vậy nên nhưng thứ kiểu này, có bao nhiêu xé bấy nhiêu!

TỨ CẦM THÚ VÀ TỨ HOA KHÔI

Phá Quân Tinh

dtv-ebook.com

Chương 92

Ngày hôm sau, buổi trưa, đình ngoại ô cách đây ba dặm.

Ngồi trong đình là một nữ tử dáng người to lớn rõ ràng, trên mặt đầy son phấn, đứng phía sau nàng là một nam tử áo xanh vẻ mặt nghiêm túc, nhìn qua thì hai người vừa có vẻ giống chủ tớ lại vừa có vẻ không phải.

- Giáo chủ, ta thấy có lẽ nàng sẽ không đến - Nam tử thản nhiên nhìn về phía đường lớn của Ô Tô - Nàng vốn không phải là người dễ dàng nghe theo người khác, trước kia là vậy, hiện tại là vậy, tương lai cũng vậy.

- Tam, người nói xem, nàng thật sự có khuynh quốc khuynh thành, độc nhất vô nhị như trong lời đồn không? - Nữ tử dùng bàn tay phi thường béo của mình vuốt ve mặt - Nàng thật sự sẽ đẹp hơn ta sao? Tất cả mọi người trong giáo đều nói ta là Nguyệt Thần hạ phàm, xinh đẹp không gì sánh kịp, ta vốn tưởng rằng là bọn họ chỉ thổi phồng ta, nhưng sự thật chứng minh là người Bái Nguyệt Giáo đều không dám nói dối ta, ta là tín ngưỡng của bọn họ, cho nên ở trong mắt bọn họ thì ta chính là Nguyệt Thần. Ta...rất tịch mịch!

-

- Thủ lĩnh Âm Bộ, không ai biết gương mặt thật sự, nếu không phải người và ta cũng không biết thì nàng sẽ tiếp tục ẩn cư ở một nơi nhỏ bé như thành Ô Tô - Nữ tử xoay người nhìn người phía sau - Hàn Tam, vì sao người lại phản bội?

- Từ khi Hàn Tam gia nhập Bái Nguyệt Thần Giáo, trong lòng chỉ có tín ngưỡng với giáo chủ, cho nên ngoài giáo chủ ra ta có thể phản bội bất cứ kẻ nào khác - Hàn Tam nhìn nữ tử, trong mắt tràn đầy si mê - Sau khi Hàn Tam gặp giáo chủ mới hiểu được nhiều năm qua Hàn Tam đã sống uổng phí.

- Ta vốn có ý định muốn kết giao với nàng, không ngờ cái giá của nàng lại to lớn như vậy - Trong mắt nữ tử hiện lên một chút tàn khốc rồi nhanh chóng biến mất - Tam, ngươi có biết nàng để ý đến ai không?

- Nghe nói một người tên là Tuyết Chi Lạc có quan hệ ý vị sâu xa với nàng.

- Vậy sao! - Suy tư - Vậy ngươi đi bắt Tuyết Chi Lạc tới đây cho ta, chúng ta mang theo hẳn trở về giáo -Ta muốn nhìn xem nàng còn có thể cự tuyệt ta hay không!

- Vâng - Hàn Tam nhìn nàng rồi gật gật đầu, xoay người đi ra ngoài, lên ngựa chạy như điên về phía thành Ô Tô.

Nếu có Du Lăng ở đây thì chắc chắn sẽ nhận ra hai người này là ai: Đứng hàng thứ ba trong Âm Bộ Thập Sát, Hàn Tam; và giáo chủ Bái Nguyệt Thần Giáo, Tiểu Nguyệt Nguyệt.

Tại sao hai người bọn họ lại đi cùng nhau? Muốn trả lời thì phải bắt đầu từ nhiệm vụ lần này của Hàn Tam: Âm sát giáo chủ Bái Nguyệt Thần Giáo. Nhưng xem tình huống này thì âm sát là chuyện không thể, có vẻ còn gia nhập giáo luôn.

Vì thế, chúng ta không thể không cảm thán giáo chủ Bái Nguyệt Thần Giáo có mị lực phi thường.

- Ai, đau đầu quá, ta đang ở đâu đây? - Tuyết Chi Lạc chỉ cảm thấy cả người đều nhức mỏi, đầu đau lợi hại, mở to mắt ra thì lập tức nhìn thấy

trước mặt mình là khuôn mặt bánh đúc siêu cấp lớn - Oa, yêu quái sao lại đến đây! - Cổ nhúc nhích thân thể không khoẻ, sống chết lui người lại - Người là ai? Sao ta lại ở chỗ này? - Nhìn quanh thì lập tức hiểu được mình đang ở trên xe ngựa, mà ở nơi đầy đậu hũ khối lớn khối nhỏ này cũng chỉ có mình nàng và nữ yêu quái kia.

- Yêu quái? - Tiểu Nguyệt Nguyệt sững sốt một chút - Người nói ta?

- Vợ vẫn, người đừng dựa vào ta gần như vậy! Mau thả ta ra, nếu không ta sẽ không khách khí với người! - Tuyết Chi Lạc nhìn khuôn mặt kia liền cảm thấy buồn nôn, đến tột cùng mặt người tròn đến mức độ nào!

Tiểu Nguyệt Nguyệt tỉ mỉ đánh giá 'nam tử' trước mặt, không thể nói là rất anh tuấn, miễn cưỡng xem như là tuấn tú, so với những mỹ nam dễ nhìn mà nàng đã gặp thì người này chỉ là cực kì bình thường mà thôi. Người như vậy rốt cuộc là làm sao lại khiến thủ lĩnh Âm Bộ có vài phần kính trọng hẳn?

- Vậy sao? Người muốn đối với ta không khách khí như thế nào? - Tiểu Nguyệt Nguyệt dựa vào gần hơn, miệng phun khí nóng vào mặt Tuyết Chi Lạc, nếu người không biết chuyện nhìn vào thì còn tưởng rằng là vợ chồng son liếc mắt đưa tình.

Tuyết Chi Lạc lại thiếu chút nữa vì hơi miệng của người kia mà trực tiếp chết ngất. Cho xin đi, đến tột cùng là người ăn bao nhiêu tội vậy?

- Đồ quái dị nhà người, người đừng tới gần ta, người chết xa ta ra một chút - Tuyết Chi Lạc ôm ngực đẩy người kia ra, còn không quên xốc màn xe ngựa lên, sống chết hít thở luồng không khí mới - Thần kinh! - Vô lực hô.

- Giáo chủ - Hàn Tam nghe được tiếng vang thì quay người lại, thấy vẻ mặt hắc tuyến của Tiểu Nguyệt Nguyệt - Muốn Hàn Tam trực tiếp kết liễu hẳn hay không? - Dám nói giáo chủ ta ái mộ là người quái dị, Tuyết Chi

Lạc hẳn mắt mù sao! Trong Bái Nguyệt Giáo có biết bao nhiêu người lấy dung mạo của giáo chủ làm ước mơ cả đời của mình, hiện tại giáo chủ ở chung một nơi với hẳn, hẳn không biết quý trọng lại còn dùng lời nói vũ nhục giáo chủ, điều này làm cho người ái mộ giáo chủ làm sao chịu nổi!

- Không cần, ta sẽ xử lý - Tiểu Nguyệt Nguyệt phất tay với Hàn Tam - Người làm tốt việc đánh xe của người là được.

Hàn Tam nghe thế thì sắc mặt tối sầm lại:

- Vâng, Hàn Tam biết rồi - Một lần nữa trở lại phía trước xe, an tâm đánh xe.

Tuyết Chi Lạc thụt đầu lại, nhìn kĩ nữ nhân che mặt trước mặt một lần nữa:

- Rốt cuộc người là ai? Còn người vừa nãy nữa, là thuộc hạ của người? - Lại còn nói muốn kết liễu ta, mẹ kiếp.

Tiểu Nguyệt Nguyệt không trả lời nàng, chỉ nhìn nàng hỏi:

- Ở trong mắt người, ta là người quái dị? - Ngữ khí không thể nói là tốt hay không.

Cho xin, người có điểm nào giống mỹ nhân? Không nói đến dáng người như quốc bảo của người, chỉ cần khuôn mặt như kinh kịch của người đã khiến cho mọi người theo không kịp rồi có được không?

- Xấu không phải là lỗi của người, nhưng người xấu mà còn chạy ra dọa người thì là người không đúng - Những lời này thật sự là không nói không vui, cho dù ta chết cũng phải nói! Tuyết Chi Lạc thực sự không thể có lỗi với lương tâm mà khen người kia xinh đẹp, thật tra tấn người ta.

Tuyết Chi Lạc vốn tưởng rằng người đối diện nhất định sẽ phát hỏa, không ngờ nàng chỉ nhìn mình, sau đó cười ha ha. Trời, càng như vậy lại càng quý dị! Điều mà nữ nhân không muốn gặp phải nhất chính là người khác nói nàng xấu. Đặc biệt là loại xấu muốn chết nhưng cho rằng mình là đại mỹ nữ tuyệt thế. Rõ ràng nữ nhân đối diện nàng là thuộc loại này.

- Tuyết Chi Lạc - Tiểu Nguyệt Nguyệt dùng ngón trỏ sờ lên cằm Tuyết Chi Lạc, nói - Thú vị, phi thường thú vị. Chẳng trách ngay cả thủ lĩnh Âm Bộ cũng đối xử khác biệt với ngươi, quả nhiên rất thú vị. Có ngươi, ta nghĩ ta sẽ không còn tịch mịch nữa.

Ngươi không tịch mịch, nhưng ta sẽ ngốc đi! Nhưng may mà ta không ngốc!

- Rốt cuộc ngươi muốn gì! - Tuyết Chi Lạc phát điên, nếu ngươi là mỹ nữ thì ta có miễn cưỡng nhắm một mắt cho qua, nhưng không hay là ngươi thật sự khiến ta buồn nôn - Chúng ta không phải là người đi cùng một đường! Ngươi thả ta ra!

- Ta không thả thì ngươi định thế nào? - Tiểu Nguyệt Nguyệt thập phần thưởng thức bộ dạng phát điên của Tuyết Chi Lạc, không quên nói.

Tuyết Chi Lạc vuốt ve tay nàng, nghiêng răng nghiêng lợi nói:

- Du Lãng nhà ta sẽ không bỏ qua cho ngươi! Nếu ngươi là người thức thời thì mau chóng thả ta, tránh cho sau này ngươi đầu thân ở hai nơi. Đừng trách ta không nhắc nhở ngươi!

- Thủ lĩnh Âm Bộ? Ha ha, ta thực sự chờ mong! - Tiểu Nguyệt Nguyệt xoa nắn hai má phúng phính của Tuyết Chi Lạc - Nếu nàng không chấp nhận lời mời của ta thì để cho nàng đi một chuyến. Bái Nguyệt Giáo ta cũng không phải là thứ dễ dãi như vậy, nàng nên giác ngộ cảm giác bị cho leo cây này.

Tuyết Chi Lạc như bị sét đánh, nói nửa ngày, hóa ra thư ta xé ngày hôm qua là của người? Trời ạ, đến tột cùng là ta tạo nghiệt gì đây!

TỨ CẦM THÚ VÀ TỨ HOA KHÔI

Phá Quân Tinh

dtv-ebook.com

Chương 93

Tiện tay thôi! Ta thực sự chỉ tiện con mẹ nó tay thôi! - Tuyết Chi Lạc hồi hận đến xanh cả ruột, sớm biết vậy nàng đã giao thư kia cho Du Lăng, thế thì sẽ không rơi vào kết cục như thế này. Nhưng dựa theo tính cách của Du Lăng thì chắc hẳn cũng sẽ không đi đến chỗ hẹn đâu phải không? Vậy thì không phải là nàng vẫn bị bắt cóc? Đột nhiên Tuyết Chi Lạc nhớ tới chữ 'Tam' trên tờ giấy kia rồi lại nghĩ tới nam nhân vừa nãy hình như gọi là Hàn Tam gì đó, chẳng lẽ là người Du Lăng quen biết?

Về chuyện của Du Lăng, kỳ thật Tuyết Chi Lạc cũng không biết nhiều, chỉ biết là nàng là thủ lĩnh sát thủ, tổ chức sát thủ hình như tên là Âm Bộ, hình như còn lệ thuộc vào nanh vuốt của triều đình, những thứ khác Tuyết Chi Lạc cũng không biết rõ. Hiện tại nghĩ lại, đối với Du Lăng thì nàng thật sự là hiểu biết quá ít.

Nhưng chuyện này cũng không thể trách nàng, ai mà không có điều riêng tư chứ? Mà nàng cũng không thể cản Du Lăng lại mà truy hỏi kỹ càng sự việc phải không? Nếu thực sự như vậy thì phỏng chừng thiên đường tình yêu trong tưởng tượng sẽ không bao giờ diễn ra. Lúc đó những lời muốn nói thì nàng sẽ nói hết, có điều hiện tại hình như đã chậm không phải chỉ mấy bước rồi.

Tuyết Chi Lạc kêu rên trong lòng, thấy nữ nhân đối diện đang nhìn chăm chăm mình thì phát lạnh một trận, nhanh chóng nhắm mắt làm ngơ.

Tiểu Nguyệt Nguyệt nhìn bộ dạng lộn chết không sợ nước sôi của Tuyết Chi Lạc thì càng cảm thấy thú vị:

- Nhớ kỹ, ta là giáo chủ Bái Nguyệt Thần Giáo, tên là Tiểu Nguyệt Nguyệt. Chớ có quên, nếu không ta sẽ rất tức giận, ta sinh khí thì tính tình sẽ không tốt, ta không muốn làm tổn thương người nên chớ vừa nói đã quên.

Tuyết Chi Lạc nghe được ba chữ "Tiểu Nguyệt Nguyệt" thì lập tức mở mắt ra, đánh giá từ trên xuống dưới:

- Tiểu Nguyệt Nguyệt? - Giọng run run, nàng cũng không biết đã dùng bao nhiêu khí lực mới phun được ba chữ này ra khỏi miệng. Shit, bạn trẻ xuyên đến từ thời không nào thế! Trước có Phượng tỷ, Phù Dung tỷ, sau có Tiểu Nguyệt Nguyệt, vài người này thế nhưng đều để anh đụng phải, đây rốt cuộc là tình huống gì đây!

Nhân thần đã từng nghe danh không thấy mặt, có công lực không tầm thường khiến vô số người truy đuổi cung phụng, rồi sau đó Bái Nguyệt Thần Giáo ngang trời xuất thế, ngay lập tức đánh bại Phượng tỷ và Phù Dung tỷ, để lại vô số truyền kỳ. Hôm nay ta lại có thể nhìn thấy Tiểu Nguyệt Nguyệt ở thời không này? Ông trời, người còn muốn trêu đùa ta như thế nào đây!

- Sao, người đã từng nghe đến ta? - Tiểu Nguyệt Nguyệt nghe thấy Tuyết Chi Lạc gọi tên mình thì vui vẻ ra mặt - Chẳng lẽ mỹ danh của ta đã lưu truyền khắp trong Trung Nguyên? Ngay cả thành Ô Tô nhỏ bé cũng có người biết ta?

- Chưa từng thấy qua cửa ngưỡng đại danh - Tuyết Chi Lạc có vẻ như cắn răng rít ra - Hôm nay mới gặp không thể thôi thốn thức.

Tiểu Nguyệt Nguyệt hí mắt, hình như không cảm thấy nghĩa xấu trong lời nói của Tuyết Chi Lạc, ngẩng đầu bốn mươi lăm độ nhìn đỉnh xe ngựa:

- Ta ba tuổi học văn, trên thông thạo tứ thư ngũ kinh, dưới thông thuộc bày binh bố trận, năm tuổi tập võ, dùng được mười tám loại binh khí, sáu

tuổi học cổ (sinh vật độc hại), giết người ở cách xa ngàn dặm, bảy tuổi khắp Nam Cương không còn một địch thủ, vô số người tùy tùng sùng bái, sáng lập Bái Nguyệt Thần Giáo, tám tuổi thống nhất Nam Cương, không một ai không biết Bái Nguyệt. Nhiều năm như vậy, chuyện làm khó ta là bại, cuộc sống quả thực tịch mịch như tuyết.

-..... - Tuyết Chi Lạc đã không còn biết nên nói cái gì, biết làm sao được, những gì Tiểu Nguyệt Nguyệt trải qua quả thật phải là sét đánh khiến người chết sống lại, người sống đi tìm chết. Đây đâu chỉ là tịch mịch như tuyết? Quả thực chính là mưa sa gió giạt! Ta sống còn có ý nghĩa khi gì nữa!

- Nhưng giờ có người thì ta sẽ không tịch mịch nữa - Tiểu Nguyệt Nguyệt cúi đầu, mắt sáng rực có thần nhìn Tuyết Chi Lạc - Bởi vì người rất thú vị!

Thần thánh ơi, người mau để sét đánh ta chết đi. Ta không muốn sống nữa. Bị Tiểu Nguyệt Nguyệt coi trọng thì cuộc sống còn có ý nghĩa khi gì nữa! Du Lăng, người mau tới cứu ta! Cái gì ta cũng nghe lời người, ta sẽ ngoan ngoãn, ta không muốn Tiểu Nguyệt Nguyệt, ta muốn Du Lăng cơ! - Tuyết Chi Lạc

Đọc đường đi, Tiểu Nguyệt Nguyệt đối xử với Tuyết Chi Lạc tuy rằng không thể nói là quá chăm sóc, nhưng thân là 'con tin' mà có thể mặc vàng đội bạc, cá muối hải sâm, ở phòng tổng thống, Tuyết Chi Lạc coi như là chết có ý nghĩa. Đương nhiên, nếu bỏ qua ánh mắt có thể giết nàng trong chớp mắt của Hàn Tam thì tất cả vẫn rất tốt đẹp.

Ít nhất thì ở trong mắt người khác, đây tuyệt đối không phải là bắt cóc tống tiền.

Cũng có rất nhiều người đoán đây là một đôi vợ chồng, hơn nữa nam tử này còn là dạng ở rể, nếu không thì sao phải trông chừng sắc mặt của nữ nhân kia? Hơn nữa nếu không phải có khúc mắc thì thật sự có nam nhân

tình nguyện cưới loại 'cực phẩm' thế gian này sao? Nhưng sau khi nhìn thấy ánh mắt ghen tị kia của Hàn Tam thì loại ý nghĩ này không còn tồn tại, cách ăn mặc và lời nói của nữ tử kia có vẻ không giống người Trung Nguyên, đại khái là thẩm mỹ ở vùng sát biên giới với chỗ này không quá giống nhau đi.

- Tiểu Nguyệt, rốt cuộc là chúng ta muốn đi đâu đây? - Tuyết Chi Lạc thật sự chán ghét muốn chết chuyện cả ngày bôn ba trên đường, rõ ràng nàng có thể nằm hưởng thụ ở Điêu Lan Thủy Tạ Lâu, vì sao phải ngồi xe ngựa chạy khắp nơi thế này? Mười mấy ngày gần đây quả thực là ác mộng!

Từ Tiểu Nguyệt Nguyệt quá độ lên Tiểu Nguyệt cũng là do tình thế cực chẳng đã, nếu không kêu như vậy thì nàng ta sẽ không cho ăn cơm, đói một ngày cũng không sao, nhưng đói đến hai ba ngày thì không được, nàng không phải là thần tiên thì tất nhiên không thể tịch dục (nhịn đói để tu tiên). Về phần nguyên tắc gì đó đều là mây bay, hiện tại Tuyết Chi Lạc chỉ có thể một hy vọng cấp thiết, đó là Du Lăng nhà nàng có thể nhanh chóng đến cứu nàng ra ngoài.

- Bái Nguyệt Thần Giáo - Tiểu Nguyệt Nguyệt rất hưởng thụ cách xưng hô của Tuyết Chi Lạc, đương nhiên, Tiểu Nguyệt cũng không phải là ai cũng có thể gọi, nàng có thể để Tuyết Chi Lạc gọi thì có thể thấy được mức độ coi trọng Tuyết Chi Lạc của nàng.

Vớ vẩn, đương nhiên là ta biết, vấn đề là...:

- Bái Nguyệt Thần Giáo ở đâu? - Tuyết Chi Lạc chỉ sợ nó ở đâu đó trên một ngọn núi cao chót vót, muốn uống nước cũng phải dựa vào con la, leo dốc mấy chục dặm.

- Nam Cương.

- Nam Cương ở đâu?

- Phía Nam.

- - Tuyết Chi Lạc cảm thấy thật bất lực. Du Lăng, nếu người không đến thì ta sẽ phát điên.

Tuyết Chi Lạc thật sự đã bại bởi Tiểu Nguyệt Nguyệt, đôi khi nói nhiều phải chết, đôi khi lại lười mở miệng. Lúc trước còn âm tình bất định, hỉ nộ vô thường thì ngay sau đó đã như hổ rình mồi, hận không thể múa đao chém chết nàng và Hàn Tam, nàng quả thật là tiền đồ nhấp nhô mà!

Nhưng may là vẫn có chút bồi thường, Tiểu Nguyệt Nguyệt này có vẻ là phú giáp một phương, Tuyết Chi Lạc theo nàng về bên kia chắc cũng đào được không ít thứ đáng giá, sau này bán đi cũng thu lời không nhỏ. Tuyết Chi Lạc sẽ cất giữ tự dùng, nàng không có phúc dùng.

Rốt cục, ở dưới sự trông mơn con mắt của Tuyết Chi Lạc, bọn họ bước vào đất Nam Cương, tiến vào thánh địa trong truyền thuyết, Bái Nguyệt Thần Giáo.

Bởi vì Tiểu Nguyệt Nguyệt có sự vụ trong giáo nên để Hàn Tam mang Tuyết Chi Lạc tới đại điện chờ trước, cho nên hiện giờ Tuyết Chi Lạc đang đứng ở trong điện, bị một đồng nữ nhân vây quanh ngắm nghía soi mói. Bởi vì giáo chủ là nữ tử nên trong điện đều là nữ, cũng chỉ có nữ mới có thể ở lại trong giáo.

Bị n người dùng ánh mắt nhìn khi vây xem, rất lâu xong thì Tuyết Chi Lạc cũng chết lặng. Xem đi xem đi, xem thoải mái, chị đây không thu tiền. Tuyết Chi Lạc đã rất muốn phá quán tử phá suất (thành ngữ chỉ thái độ bất cần, hành động tùy tiện). Đương nhiên, Tuyết Chi Lạc cũng không biết cái mà Tiểu Nguyệt Nguyệt gọi là sự vụ trong giáo là gì, nếu không phỏng chừng đã phải nhảy dựng lên.

- Giáo chủ, sao người có thể để cho một nam tử xa lạ lai lịch không rõ ràng tiến vào giáo? Điều này không hợp với giáo quy! - Lão gia gia râu bạc

rất kích động nói - Hậu điện đều là nữ tử hầu hạ giáo chủ, phần còn lại ở điện là tẩm cung của giáo chủ. Hẳn dựa vào thân phận gì mà vào ở?

- Đúng vậy, ta tuyệt đối sẽ không đồng ý - Nam tử A.

- Giáo chủ hãy cân nhắc! - Nam tử B.

Tiểu Nguyệt Nguyệt cau mày à một tiếng, Tuyết Chi Lạc đặt ở bên người nàng thì nàng mới yên tâm được, nếu không, để cho người của Âm Bộ cướp về thì thật mất công thời gian qua. Hơn nữa bây giờ nàng một ngày không thấy hẳn đã cảm thấy tịch mịch, cho nên vẫn phải đặt ở bên người mới được.

- Một khi đã như vậy, ta gả cho hẳn là được - Tiểu Nguyệt Nguyệt nói nhẹ nhàng băng quơ như thể đang nói hôm nay thời tiết rất tốt vậy.

Một câu này của Tiểu Nguyệt Nguyệt lại như động đất khiến người ta chấn động không biết phải làm sao.

Giáo chủ muốn lập gia đình? Giáo chủ muốn gả cho nam nhân lai lịch không rõ kia? Điều này sao có thể! Giáo chủ là Nguyệt Thần chuyển thế, sao có thể gả cho tiểu bạch kiểm kia! Chúng ta kiên quyết không đồng ý!

TỬ CẦM THÚ VÀ TỬ HOA KHÔI

Phá Quân Tinh

dtv-ebook.com

Chương 94

Ném hòn đá khơi dậy ngàn cơn sóng.

Tuyết Chi Lạc chính là hòn đá nhỏ không có chút thu hút, nhưng nếu cần thiết thì thậm chí có thể thay đổi cả một con đường.

Toàn bộ Bái Nguyệt Thần Giáo vì ba chữ Tuyết Chi Lạc này mà đều sôi trào. Tối thiểu thì lúc tin tức này truyền ra, cục diện ở Nam Cương tuyệt đối sẽ thay đổi.

- Giáo chủ, vạn lần không thể! - Lão nhân râu bạc kích động - Giáo chủ là Nguyệt Thần chuyển thế, sao có thể gả cho...thanh niên kia? - Miễn cưỡng nuốt xuống ba chữ tiểu bạch kiểm để tránh khiến giáo chủ không vui - Nam Cương ta có trăm ngàn nam nhi tốt, người nào mà không tưởng nhớ giáo chủ ở trong lòng, chỉ cần giáo chủ tình nguyện thì ai mà không tranh cướp? Hơn nữa, trong giáo ta cũng có rất nhiều nam tử vĩ đại, nếu giáo chủ thật sự muốn thành thân thì tốt nhất nên tuyển trong số bọn họ.

- Giáo chủ, trưởng lão nói có lý! Giáo chủ đã ở tuổi cưới gả, trước kia là bọn thuộc hạ không suy nghĩ chu toàn mới để giáo chủ phí thời gian phương hoa, nay nếu giáo chủ muốn gả thì chúng ta lập tức tuyên cáo cho toàn bộ Nam Cương biết chuyện tốt đẹp này, thế được không? - Nam tử A.

- Đúng vậy, nam nhi Nam Cương ta không giống tiểu tử Trung Nguyên kia! - Nam tử B.

Một đám người phụ họa gật đầu. Tiểu Nguyệt Nguyệt quét qua những người này, trong lòng cười lạnh:

- Các người khinh thường ta không biết tâm can của các người sao? Sao, người muốn ta gả cho chất nhi của người hay là tôn nhi của người? - Sát khí hiện ra, tập trung ở trên người lão nhân râu bạc.

- Thuộc...thuộc hạ không dám - Lão nhân cúi đầu, mồ hôi lạnh chảy thành ròng.

- Hừ, hôn sự của ta đã có ta tự mình làm chủ, ta muốn gả cho ai thì có quan hệ gì với các người đây? - Tiểu Nguyệt Nguyệt phát ống tay áo, trên tường lập tức xuất hiện một vết lõm, sau đó đổ sập ầm ầm như bột mình.

Công phu đã lâu không thấy mà giáo thủ vừa ra tay khiến mọi người bỗng nhiên nhớ tới việc giáo chủ võ công sâu không lường được. Mọi người đều cảm thấy như bị yểm bùa mà hết hồn.

- Giáo chủ... - Chỉ thấy có một người trong số đó không sợ chết không cam lòng tiếp tục nói - Nếu giáo chủ nguyện gả thì thuộc hạ không dám ngăn cản, chỉ là giáo chủ, người nọ có cùng tâm tư giống giáo chủ hay không? Thuộc hạ chỉ hy vọng giáo chủ đừng giao phó sai người.

Cơn giận của Tiểu Nguyệt Nguyệt đột nhiên bị dập tắt vì một câu này, đúng vậy, sao ta lại đột nhiên nghĩ đến chuyện gả cho hắn? Tuy rằng hắn rất thú vị, nhưng không đến mức ta sẽ gả cho hắn! Nhưng hành động của hắn cũng không tệ, ít nhất cũng không giống nhóm người phía dưới này chỉ biết phụ họa ta!

Nguyệt Thần, Nguyệt Thần, thần cỡ nào nữa thì nàng cũng chỉ là một nữ nhân mà thôi. Hơn nữa, khi nhìn thấy Tuyết Chi Lạc thì lại cảm thấy tâm tình tốt, đặc biệt là người hành ngôn phi thường bình thường như Tuyết Chi Lạc lại có lời nói không thể ngờ, có chút tinh diệu thật sự, có chút thứ là lần đầu tiên nàng nghe thấy nên không hiểu, nhưng cũng không cản trở cảm giác của nàng đối với Tuyết Chi Lạc.

Tuyết Chi Lạc khiến người ta không nhìn thấu, cho nên mới càng khiến nàng hứng thú. Chẳng trách thủ lĩnh Âm Bộ cũng ưu ái với Tuyết Chi Lạc như thế, quả nhiên không giống bình thường.

Tiểu Nguyệt Nguyệt nghĩ đến Du Lăng thì lại nhớ đến chuyện hệ quả phiền toái vẫn chưa phát sinh, tính toán thời gian thì không lâu nữa là nàng có thể nhìn thấy mỹ nhân trong truyền thuyết kia. Chỉ không biết đến tột cùng là Nguyệt Thần hạ phàm là nàng hay là người kia sẽ xinh đẹp hơn ngàn vạn lần đây?

- Chuyện này ta sẽ lo, ta không muốn nghe nữa - Tiểu Nguyệt Nguyệt hơi đau đầu xoa xoa giữa hai lông mày - Chuyện ta muốn nói là một chuyện khác. Gần đây chắc hẳn là có người của Âm Bộ đến thăm Bái Nguyệt Thần Giáo ta, các người bảo mọi người trong giáo chú ý hơn đến người lạ, bất luận là nam hay nữ.

- Âm Bộ? - Lão nhân râu bạc kinh ngạc, đột nhiên nói - Giáo chủ đặc tội sao với người của Âm Bộ? - Âm Bộ, đây cũng không đơn giản chỉ là một tổ chức sát thủ, đằng sau là triều đình chống lưng. Giáo chủ làm thế nào mà chọc vào Âm Bộ?

- Trưởng lão, biết quá nhiều không tốt - Tiểu Nguyệt Nguyệt cau mày - Các người chỉ cần làm theo phân phó của ta là được. Đi xuống đi! - Những người này thật sự là một người so với một người lại càng phiền toái hơn!

- Thuộc hạ cáo lui - Thấy giáo chủ không muốn lộ ra, trưởng lão đức cao trọng vọng nhất cũng giẫm phải đinh thì còn ai dám hỏi tiếp? Không cần đầu nữa?

Tiểu Nguyệt Nguyệt thấy bọn họ đều đi rồi thì thở dài nhẹ nhõm một hơi, cũng xoay người rời khỏi, nàng vẫn nên đi xem Tuyết Chi Lạc thế nào rồi.

Tuyết Chi Lạc cứng ngắc ngồi ở trên ghế cảm nhận những ánh mắt chung quanh, thật quá mạnh con mẹ nó liệt! Trước kia nàng làm công ở quán bar cũng chưa từng bị nhiều ánh mắt nóng rực đuổi giết chặn đường như vậy, rốt cuộc là bọn họ đang nhìn cái gì chứ! Nàng không phải là nam nhân! Tuyết Chi Lạc kêu thảm trong lòng, khóe miệng cứng queo.

Trong lúc vô tình nàng thoáng nhìn thấy vạt áo ở chỗ rẽ, sự quen mắt khiến nàng vừa yêu vừa hận:

- Tiểu Nguyệt, cuối cùng người cũng đến! - Nếu người không đến thì ta sẽ bị các nàng lột sạch xem hết!

Tiểu Nguyệt Nguyệt còn chưa tiến vào điện đã nhìn thấy Tuyết Chi Lạc chạy như điên đến, nghe lời nói thì cảm nhận được sự vội vàng của hắn, trong lòng ấm áp một trận.

Đây là cảm giác bị một người nhớ thương sao? Hay là...hắn cũng thích ta? Đúng rồi, ta lớn lên mĩ mạo như thế, khuynh quốc khuynh thành như thế, phương hoa tuyệt đại như thế, dùng lời của Tuyết Chi Lạc mà nói thì là mỹ nhân 'khiến vô số anh hùng phải khom lưng', Tuyết Chi Lạc mặc dù không phải là anh hùng nhưng cũng không thể là ngoại lệ phải không?

Ôi chao, người đời thật sự nông cạn như thế sao?

Nhớ tới quan hệ thân mật của Tuyết Chi Lạc và Du Lăng thủ lĩnh Âm Bộ thì Tiểu Nguyệt Nguyệt trong lúc nhất thời lại thấy trăm ngàn cảm xúc ngổn ngang, vừa vui vừa buồn. Tuyết Chi Lạc, đến tột cùng là người thích ai? Tâm của người ở nơi ai? Nàng và thủ lĩnh Âm Bộ đều là người cao ngạo nên tuyệt đối không thể có chuyện hai nữ cũng một chồng!

Cũng may là Tuyết Chi Lạc không biết suy nghĩ hiện giờ của Tiểu Nguyệt Nguyệt nếu không phỏng chừng đã cách ngày thổ huyết không còn xa.

Tuyết Chi Lạc: Từ đầu tới cuối anh đều không hề nghĩ tới chuyện ở một chỗ cùng người! Tỷ tỷ, đến tận cùng là nhìn ra từ đâu mà người cho rằng ta thích người? Là mắt người không tốt hay là biểu đạt của ta có vấn đề?

- Thế nào, người chờ lâu? - Thấy Tuyết Chi Lạc gật đầu lia lịa thì cảm thấy vui vẻ, lại thấy trong điện có nhiều người không nên có mặt thì nhíu mày - Ta đưa người tới phòng, đi theo ta - Đưa tay ra cầm tay Tuyết Chi Lạc rồi rời đi.

Tuyết Chi Lạc đang định rút tay ra thì không ngờ Tiểu Nguyệt Nguyệt thật sự nhanh tay, vì thế chỉ có thể không nói gì giữa mặt trời. Ta đang nắm chân heo, đây không phải là tay, đây là giò heo - Tiến hành tự thôi miên.

Kỳ thật, bỏ vẻ bề ngoài của Tiểu Nguyệt Nguyệt qua một bên thì nàng không hề tồi, đáng tiếc Tuyết Chi Lạc lại thuộc hiệp hội trung thành với vẻ bề ngoài: Thà rằng cô đơn cả đời chứ không tìm một tức phụ xấu! Cho nên giữa Du Lăng và Tiểu Nguyệt Nguyệt thì chỉ cần là người bình thường đều sẽ biết nàng chọn thế nào.

Đương nhiên, trường hợp đặc biệt như Hàn Tam, địa phương cấp 'đại thần' như Bái Nguyệt Thần Giáo thì không thể so bì.

- Lạc Nguyệt Các? - Tuyết Chi Lạc nhìn bảng hiệu trên đầu thì trong lòng chửi thề, rốt cuộc đây là ý khi gió gì?

- Nơi này là chỗ ta ở trước kia nên cũng là nơi gần với chỗ ta đang ở hiện tại, Nguyệt Thần Điện - Tiểu Nguyệt Nguyệt đột nhiên phát hiện ra hai chữ 'lạc' và 'nguyệt' đặc biệt hài hòa, đặc biệt thuận mắt, chẳng lẽ đây là thiên ý?

Còn Tuyết Chi Lạc vì những lời này của nàng mà thiếu chút nữa ngất. Trăm ngàn lần đừng là loại anh đang nghĩ! Thần thánh, cầu xin người!

(Thần nói: Thần đã mất tài cán và năng lực, người nén bi thương mà ứng biến.)

TỨ CẦM THÚ VÀ TỨ HOA KHÔI

Phá Quân Tinh

dtv-ebook.com

Chương 95

Tuyệt Chi Lạc cảm thấy sự việc đã phát triển lệch khỏi quỹ đạo vốn có, làm một 'con tin' như nàng sao lại được đãi ngộ như vậy đây? Hiện tại cho dù nàng ngu ngốc thì nhìn ngôn hành của Tiểu Nguyệt Nguyệt cũng nhìn ra, huống chi nàng không phải. Tiểu Nguyệt Nguyệt, rốt cuộc người coi trọng cái gì ở ta? Người khiến ta biết làm sao để chống đỡ đây!

- Tuyệt Chi Lạc, người cảm thấy ta thế nào? - Tiểu Nguyệt Nguyệt thấy Tuyệt Chi Lạc nhìn chăm chăm bảng hiệu kia không nói gì thì có chút thẹn thùng lại có chút bất an hỏi.

Trong lòng Tuyệt Chi Lạc lộp bộp một tiếng thầm nghĩ không tốt, Tiểu Nguyệt Nguyệt không phải thật sự coi trọng anh chứ? Nếu ta cự tuyệt, nàng có thể thẹn quá thành giận giết ta hay không? Nếu ta không cự tuyệt thì ta đây sống còn không bằng chết!

- Tiểu Nguyệt, lời này có ý gì? - Tuyệt Chi Lạc mỉm cười nói - Tuy rằng ta là người ngoại lai nhưng cũng biết ở đây ai ai cũng biến Tiểu Nguyệt người thành Nguyệt Thần chuyển thế, đặt ở trong lòng mà kính, chuyện ai ai cũng thích người là tự nhiên không cần nói thêm.

Có điều người ở đây rốt cuộc là gu thẩm mỹ như thế nào vậy! Người như vậy cũng kêu là Nguyệt Thần chuyển thế? Lớp phấn trên mặt sắp nhanh chóng dày hơn tường thành, ngay cả ngũ quan cũng không thấy quá rõ, dáng người lại như cái xô, có Nguyệt Thần nào như vậy sao? Nguyệt Thần thật sự chắc phải khóc - Tuyệt Chi Lạc thầm nghĩ.

- Ta chỉ muốn biết suy nghĩ của ngươi! - Tiểu Nguyệt Nguyệt tuy đứng đầu một giáo, tuy tài hoa vô song, nhưng đây là lần đầu tiên trong cuộc đời, nàng có tư thái tiểu nữ nhi, tha thứ cho nàng hoa tình nở chậm vài năm, thật sự là không có đối tượng khiến nàng cảm thấy thú vị - Ta thích ngươi, cho nên ta quyết định gả cho ngươi! - Bỏ đi, vòng vo không thích hợp với nàng, trực tiếp vẫn là hay hơn!

Lúc này Tiểu Nguyệt Nguyệt nào có uy thế đối mặt người trong giáo như vừa rồi? Chỉ giống như nữ nhi nhà bình thường mà thôi.

- Không được! - Tuyết Chi Lạc nghe Tiểu Nguyệt Nguyệt nói muốn gả cho nàng thì như rơi từ độ cao ba trượng, đùa gì vậy, cưới ngươi? Ta tình nguyện ôm tiểu thiếp chắc đã chết của ta kia đi quyên sinh.

- Ta không xứng với ngươi! - Tuyết Chi Lạc nổi lên một chút tình cảm, trong đôi mắt đã phiếm sương mù mê muội - Ta cũng không thể thích ngươi! Ngươi rất vĩ đại, vĩ đại của ngươi sánh với ánh sáng của mặt trời, ánh trăng sáng chói mắt, ta chỉ là phàm nhân không dám cầu xa! Ngươi tựa như mây bay trên thiên thượng, chỉ có thể xa ngắm chứ không thể đùa bỡn! Tiểu Nguyệt, có thể lọt vào mắt xanh của ngươi, Tuyết Chi Lạc ta có đức gì hơn thế? Nhưng chúng ta là không thể! Ngươi vẫn nên tìm một lương duyên khác đi - Thật đó, ngươi tha cho ta đi, bảo ta cưới ngươi không bằng ngươi cho ta một cây đao để ta tự sát cho thống khoái!

Tiểu Nguyệt Nguyệt nghe Tuyết Chi Lạc cự tuyệt thì cảm thấy phát lạnh, trái tim thiếu nữ lập tức đóng băng, nhưng khi nghe xong vì sao Tuyết Chi Lạc lại cự tuyệt nàng thì tâm lại run lên thật mạnh.

Thì ra là thế! Là mình quá vĩ đại nên phàm nhân khó có thể với tới sao? Nhưng Tiểu Nguyệt Nguyệt ta sao có thể xếp cùng một chỗ với tục nhân? Cho dù ngươi là bùn đất, chỉ cần ta coi trọng thì bùn này cũng sẽ không phải là bùn mà là đất đá trôi!

- Người Tiểu Nguyệt Nguyệt ta coi trọng lại là kẻ đầu đường xó chợ sao? Cho dù người là người bình thường, chỉ cần Tiểu Nguyệt Nguyệt ta coi trọng thì chính là tốt! - Khí vương giả trên người Tiểu Nguyệt Nguyệt phát huy toàn bộ - Nếu người lo lắng điều này thì không đáng kể - Xem bộ dạng 'cao hứng' nói không nên lời của Tuyết Chi Lạc thì Tiểu Nguyệt Nguyệt lại vui vẻ - Người cũng không cần vì vậy mà cao hứng, nếu không có lý do nào khác thì người hãy chờ ta gả cho người đi!

Tuyết Chi Lạc đã bị cứng miệng không thể nói tiếp, quả thực là bị sét đánh trong mềm ngoài giòn, chỉ còn kém nước quỳ xuống cầu người kia đừng gả cho mình. Con mắt nhỏ nào của người nhìn thấy ta cao hứng!

- Không được... - Thấy Tiểu Nguyệt Nguyệt công đạo xong xoay người định đi thì Tuyết Chi Lạc nhanh như chớp bắt lấy vạt áo của nàng - Ta không thể cưới người - Mỗ Lạc bị Tiểu Nguyệt Nguyệt nhìn đến thiếu chút nữa ngất ra, bỏ qua khí thế của nàng mà nói - Ta... kỳ thật ta là nữ.

Tiểu Nguyệt Nguyệt loạng choạng, không tin đánh giá từ đầu đến chân Tuyết Chi Lạc:

- Cho dù người không muốn cưới ta thì cũng không cần phải tìm cái cớ đến trẻ con ba tuổi cũng không tin này để gạt ta! - Nàng nổi giận, Tuyết Chi Lạc thật sự là loại không biết xấu hổ, hẳn cho rằng mắt nàng mù sao?

- Trời ạ, ta thề với trời ta thật sự là nữ! - Tuyết Chi Lạc sắp khóc đến nơi, ta có điểm nào không giống nữ nhân chứ! Không phải chỉ là người hơi cao, tóc hơi ngắn và đang bó ngực thôi sao! - Người xem đi, ta không có hầu kết! - Tuyết Chi Lạc chỉ vào cổ mình.

Tiểu Nguyệt Nguyệt dừng mắt nhìn kỹ, quả nhiên không có, nhưng hầu kết này kỳ thật cả nam và nữ đều có, chẳng qua ở nam có vẻ nhô ra, nhưng cũng có trường hợp đặc biệt, có lẽ Tuyết Chi Lạc chính là trường hợp sau.

Thấy Tiểu Nguyệt Nguyệt vẫn không tin thì Tuyết Chi Lạc đành nhẫn nhịn, chậm chạp định cởi quần áo để chứng minh.

- Người...người muốn làm gì? - Tiểu Nguyệt Nguyệt sốc.

- Ta cởi cho người xem! - Tuyết Chi Lạc cởi vạt áo ra - Kỳ thật ở bên trong ta quần vải bó ngực cho nên mới phẳng như nam nhân - Nàng cũng không phải là Lâu nhi, người ngay cả bước này cũng không cần làm.

- Không...không cần - Tiểu Nguyệt Nguyệt bị dọa sợ, trên mặt một mảng hồng phấn - Người thật sự là nữ tử?

- Hàng thật giá thật! Không lừa gạt trẻ con và người già! - Tuyết Chi Lạc dùng tư thái thề thốt nói - Vậy nên hai nữ tử chúng ta sao có thể đây? - Vậy nên người tha cho ta đi! Ta thật sự không còn cách khác!

Tiểu Nguyệt Nguyệt lui lại một bước, cúi đầu trầm tư. Tuyết Chi Lạc đứng ở một bên, trong lòng bất ổn, nàng ta còn lo lắng cái gì, nàng ta còn lo lắng cái gì!

- Một khi đã như vậy, người và thủ lĩnh Âm Bộ là quan hệ gì? Hai người các người...

- Chúng ta là cảm tình thật sự 'thuần khiết'! - Du Lăng, thực xin lỗi người! Lời ta đang nói là trái lương tâm, nhưng nếu ta không nói như vậy thì khi người gặp lại ta, phỏng chừng ta đã là nhân sĩ đã kết hôn.

Tiểu Nguyệt Nguyệt nhắm mắt lại, trong lòng trăm chuyển ngàn hồi. Tuyết Chi Lạc lại là một nữ tử? Là nữ tử! Ông trời, nàng thật sự là một chút cũng không nhìn ra.

Nhưng mà nàng thật sự nông cạn như vậy sao? Là nữ thì lại không được sao? Tiểu Nguyệt Nguyệt nàng là ai chứ? Nguyệt Thần chuyển thế, vốn không nằm trong những người phạm tặc thì sao lại phải để ý đến nhân luân

thế tục gì đó? Cho dù Tuyết Chi Lạc là nữ thì thế nào? Loại tình cảm này nàng cũng không phải chưa từng thấy qua. Tiểu Nguyệt Nguyệt nhớ tới sư phụ và sư nương đã đi xa, hai người thế nhưng là một đôi bích nhân khác biệt!

- Tuyết Chi Lạc, cho dù ngươi là nữ nhân thì sao? - Tiểu Nguyệt Nguyệt quay đầu lại nhìn chăm chăm Tuyết Chi Lạc, gắp từng chữ - Người ta nhìn trúng là ngươi, về phần ngươi là nam hay nữ thì quan hệ gì tới ta?

- - Lí lẽ thật hiện đại!

- Cho nên, ta quyết định cưới ngươi làm vợ! - Tiểu Nguyệt Nguyệt gật gù, rất tán thưởng với đề nghị của mình, nếu Tuyết Chi Lạc là nữ nhân thì tất nhiên là mình cưới nàng, nói thế nào thì mình cũng đứng đầu một giáo, gả cho một nữ nhân thì rất mất mặt - Ngươi thích ta, ta thích ngươi, thế là đủ! - Hình như rất vừa lòng với ngôn luận của mình, Tiểu Nguyệt Nguyệt cười thành tiếng - Tuyết Chi Lạc, ngươi chuẩn bị làm tân nương tử đi! - Cười to ra tiếng, tiêu sái rời đi, lưu lại tên Lạc đã bị kinh hãi thành mảnh vụn.

Tuyết Chi Lạc nàng gả cho Tiểu Nguyệt Nguyệt? Ông trời, ngươi còn có thể giáng sét mạnh hơn được nữa sao!

TỨ CẦM THÚ VÀ TỨ HOA KHÔI

Phá Quân Tinh

dtv-ebook.com

Chương 96

Chuyện Tiểu Nguyệt Nguyệt giáo chủ Bái Nguyệt Thần Giáo muốn kết hôn đã truyền bá khắp nơi với vận tốc ánh sáng trong vòng một ngày, một truyền mười mười truyền trăm, người ở Nam Cương cơ hồ không ai không biết không ai không hiểu.

Một ngày này có bao nhiêu anh hùng nam nhi lấy lệ rửa mặt, có bao nhiêu tài nữ hồng trang thấy được ánh sáng hy vọng. Thì ra nhiều năm 'Nguyệt Thần' không thành thân là vì nàng thích nữ nhân? Vậy chẳng phải là mình có cơ hội sao? Tiểu thiếp gì đó cũng không phải chỉ có nam nhân có thể làm! Nếu là giáo chủ thì vấn đề gì cũng sẽ không có.

Trong lúc nhất thời, toàn bộ Nam Cương lục đục sôi trào.

Giáo chủ Bái Nguyệt Thần Giáo thành thân, tất cả Nam Cương đều chúc mừng, giăng đèn kết hoa, náo nhiệt phi phàm. Vì thế trong thời gian chuẩn bị hôn sự cho giáo chủ cũng truyền lưu rất nhiều truyền thuyết về 'tân nương tử'.

Truyền thuyết thứ nhất: Tân nương tử là tiểu thư khuê các của một gia tộc ở Trung Nguyên, vì bị phong thái của giáo chủ thuyết phục mà không tiếc rời nhà đi theo giáo chủ, muốn cùng giáo chủ 'trên trời nguyệt làm chim liền cánh, dưới đất nguyệt kết nhánh thành đôi', giáo chủ bị cảm động bởi sự chân thành của nàng, vì thế bất chấp, quyết định thành thân cùng nàng! Đây là bản ngôn tình.

Truyền thuyết thứ hai: Tân nương tử là một sát thủ đi ám sát giáo chủ, lúc giao tranh đã bắt được đôi tay thiên hạ vô địch của giáo chủ, giáo chủ

thẹn quá thành giận đã xuống tay ngoan độc với tân nương tử, hủy đi trong sạch của nàng, vì thế trong lúc yêu hận dây dưa không ngừng cuối cùng đã tu thành chính quả. Đây là bản ngược luyện tình thâm.

Truyền thuyết thứ ba: Tân nương tử thật ra là một thái giám, giáo chủ đương nhiên là không ngại nhưng tân nương tử cảm thấy mình không xứng đáng, hạ quyết tâm đi tới một quốc gia xa xôi, nghe nói ở nơi đó kỹ thuật chuyển giới đã đạt tới xuất thần nhập hóa, vì vậy, tân nương tử từ thái giám biến thành mỹ nữ, không còn tự ti, cảm thấy xứng đôi với giáo chủ, muốn thành hôn. Đây là bản chuyển giới.

Đương nhiên còn có rất rất nhiều bản khác, chẳng qua bản mà mọi người đều nhận thức cũng chỉ có ba cái này mà thôi.

Còn một bản nữa là giáo chủ đồ tân nương tử, theo đuổi, thậm chí bắt buộc tân nương tử gả cho nàng, cơ bản là mọi người không tin. Giáo chủ đường đường là 'Nguyệt Thần' chuyển thế, có người lại không thương nàng sao? Có người lại không muốn sao?

Chân tướng cứ như vậy bị chôn vùi, đông miệng người làm chảy kim khí (ý nói đến sức mạnh của dư luận).

- Nghe nói phương danh của tân nương tử là Tuyết Chi Lạc, lớn lên thủy linh (xinh đẹp và có tinh thần tốt), nhẹ tựa lông hồng uyển chuyển như rồng, da mịn như son, mắt như sáng sao, thần sắc như đào, liễu diệp mi nga, khi bước đi thì 'vàng nhẹ bước lung lay tóc mái', sờ sờ động lòng người! - Đang nói là người qua đường Giáp, khách trà điểm, hẳn nói có nề nếp như thế đã chính mắt nhìn thấy Tuyết Chi Lạc.

Ngay tại lúc mọi người ảo tưởng về vẻ đẹp của Tuyết Chi Lạc thì đã có người không kìm hãm được mà phun ra nước trà trong miệng.

Du Lăng chạy liên tục nhiều ngày đường, vất vả lắm mới đến được Nam Cương, còn chưa kịp ăn bữa cơm đã nghe thấy lời của người qua đường

Giáp, những từ miêu tả này thật sự là dùng để miêu tả Tuyết Chi Lạc sao? Xin hãy tha thứ cho sự chần chừ của nàng, ngay cả nước trà trong miệng cũng phun ra xa một thước.

Sao có cảm giác không có một từ có thể sử dụng ở trên người Tuyết Chi Lạc? Còn "sở sở động lòng người"? Vì sao mình không thấy? "Vàng nhẹ bước lung lay tóc mái"? Cũng một người qua đường này xuất khẩu thành thơ, Tuyết Chi Lạc kia tóc ngắn thế có thể cho ra một bước lung lay tóc mái?

Động tĩnh của Du Lăng không tính là lớn nhưng cũng không nhỏ, mọi người nghe thấy động tĩnh đều quay đầu nhìn nàng. Không xem không phải lo, vừa thấy thì ngay cả hô hấp cũng đình chỉ.

Hay cho một mỹ nhân hồng thường! Ngoài giáo chủ ra thì nàng là xinh đẹp nhất - Đây là tiếng lòng của mọi người - Chẳng qua là ở một nơi đất ba phân bằng một mét như Nam Cương này có mỹ nhân đẹp như vậy sao? Xem bộ dạng phong trần một mồi của nàng hẳn không phải là người nơi này!

Nhớ tới giáo chủ Bái Nguyệt 'Nguyệt thần' thì mọi người đều khẩn trương đứng dậy, chú ý chặt chẽ nữ tử hồng y kia. Cho dù nàng rất đẹp nhưng ở trong lòng chúng ta thì giáo chủ là đẹp nhất! Giáo chủ phân phó chính là trích lời thần! Người ngoại lai! Khăng định là phải. Không khí lập tức bắt đầu ngưng trệ.

- Đã để lâu chủ đợi lâu.

- Ti Mộ, ta không cho phép người dùng sắc mặt mị mị như vậy nhìn nàng! Người chỉ có thể nhìn ta như thế!

- Ta không có... - Bất lực.

- Rõ ràng ta nhìn thấy! - *Lườm*

- Thật ra thì mặc dù ta đang nhìn lâu chủ nhưng người trong mắt là người, trừ người ra ta không nhìn thấy người nào khác - Còn dùng ánh mắt thật lòng, thâm tình - Khuynh Sở, người biết mà!

- Ti Mộ..... Ta thật yêu người..... - *Đánh yêu*

- Khuynh Sở..... Ta cũng vậy..... - *Ôm*

Đột nhiên xuất hiện Ti Mộ và Khuynh Sở phá hồng bầu không khí đang ngưng kết, một màn cầu huyết không gì bì kịp này cũng chọc mù hai mắt Du Lăng.

- Ta nói hai người các người, đã đủ chưa? - Du Lăng cảm thấy may mà mình không uống trà, nếu không lại phun tiếp.

Ti Mộ ho khan hai tiếng chỉnh lại vạt áo bị Khuynh Sở phác loạn, kéo Khuynh Sở còn đang mê gái ngồi đối diện Du Lăng, không nhìn đến một đám người đang âm thầm chú ý đến các nàng.

Hiện tại Khuynh Sở đã bỏ đi trạng thái la liệt, xoay người biến thành nửa ngượng tở. Vì sao là nửa? Bởi vì đứng chung một chỗ với Ti Mộ thì nàng chỉ tồn tại hơi thở vô lại và mê gái, nhìn không ra nửa phần tư thái ngượng tở.

- Cái này gọi là ân ái có được không! - Trừ Ti Mộ ra thì Khuynh Sở đối với ai cũng không nể tình, bao gồm cả thủ lĩnh Âm Bộ Du Lăng đại nhân đang đối diện.

Ti Mộ ho khan nhắc nhở mỗ Sở, đáng tiếc sự quan tâm của mỗ Sở lại loạn.

- Ti Mộ, người không thoải mái sao? Ta đã kêu người không cần chạy nhanh như vậy mà người không nghe, bây giờ lại ho khan! Mắt người nháy lợi hại như vậy, có phải là động kinh hay không? Ta giúp người tìm đại

phu! - Mỗ Sở nóng nảy, bệnh nhẹ không chữa trị sẽ thành bệnh nặng, không thể không phòng ngừa!

Ti Mộ cứng khóe miệng, kéo lại Khuynh Sở đang định đi:

- Ta không sao, vẫn nên trở lại chuyện chính thôi. Lâu chủ, chuyện lần này người tính làm sao?

Khuynh Sở thấy Ti Mộ bắt đầu nói chuyện đứng đắn thì cũng biết giờ quấy rầy nàng sẽ không tốt, vì vậy chậm rãi ngồi xuống bên cạnh nghe, dù sao thì giọng Ti Mộ hay như vậy, nghe trăm lần không chán!

- Người có biết ta nghe được tin gì không? - Du Lăng nhìn hai người trước mặt cảm khái một trận - Mới hơn mười ngày ngăn ngừa nàng ta đã sắp làm tân nương tử, người nói xem ta có nên đưa cho tân nương tử của chúng ta một phần hạ lễ hay không đây? - Hừ, đã bị mình xem sạch sờ hết, hiện tại lại dám xoay người đi lập gia đình? Cho mình là cái gì!

- - Ti Mộ. Giáo chủ sinh khí thật sự.

- - Khuynh Sở. Người nào đó gặp xui xẻo.

- Hàn Tam làm phản, Tiểu Nguyệt Nguyệt này đến tột cùng có ma lực gì? - Du Lăng nhớ tới Hàn Tam luôn luôn tâm cứng như thiết - Tam hào của Âm Bộ Thập Sát cũng phải đổi người sao?

Bởi vì việc làm của Âm Bộ Thập Sát thật sự rất nguy hiểm, hơn nữa núi này cao còn có núi cao hơn, thương vong cũng là có. Lần này Tứ hào và Thất hào đã bị mục tiêu mời đến tông sư cấp cao thủ đánh bại, còn Khuynh Sở và Ti Mộ thì tại cuộc tỷ thí Thập Sát đã trở hết tài năng, trở thành Tứ hào và Thất hào mới.

- Sở Tứ, Mộ Thất, các người cảm thấy cướp dâu có vui không? - Du Lăng nháy mắt mấy cái - Tân nương tử của chúng ta nhất định sẽ bị chặn

động! - Đến lúc đó thì phải nhìn xem Tuyết Chi Lạc có thái độ gì. Nếu biểu hiện của nàng tốt sẽ lập tức đoạt nàng đi, nếu biểu hiện của không tốt thì ta liền đoạt Hàn Tam đi cho tức chết nàng!

TỬ CẦM THÚ VÀ TỬ HOA KHÔI

Phá Quân Tinh

dtv-ebook.com

Chương 97

Tuyết Chi Lạc nhìn bộ đồ cưới được đưa tới thì không khỏi nhớ tới lời của Tử Hà tiên tử trong Đại Thoại Tây Du: "Ta biết có một ngày hẳn sẽ xuất hiện dưới mục đích dạy bảo vạn chúng sinh, thân mặc kim giáp thánh y, chân đạp mây bảy màu đến cưới ta!". Đương nhiên là Tuyết Chi Lạc không hy vọng xa vời Du Lăng sẽ mặc kim giáp thánh y, cũng không cảm thấy nàng có thể đạp mây bảy màu, càng không hi vọng nàng ấy tới là để cưới mình, bởi vì Tuyết Chi Lạc trong thâm tâm vẫn luôn cho rằng mình có vẻ thích hợp với từ 'cưới' hơn, giống như Du Lăng là nữ tử xinh đẹp như vậy thì dùng từ 'gả' có vẻ hợp hơn.

Hiện tại nàng đã có thể cảm nhận được tâm tình năm đó của Tử Hà tiên tử - Đây là loại tích tụ cỡ nào!

Không phải không nghĩ tới chuyện chạy trốn, tuy rằng chỗ nàng ở không có người trông coi, nhưng đường ra ngoài thì phòng thủ nghiêm mật, loại người không có võ công tuyệt thế thái điều thì trừ khi mọc thêm cánh, nếu không thì đừng nghĩ tới chuyện chạy thoát. Bức chân dung của nàng đã để cho toàn bộ người Bái Nguyệt Giáo xem qua, tuyệt đối không thể lừa gạt mà qua cửa. Dịch dung gì đó nàng cũng không biết, thật đáng buồn!

- Lạc công tử, giáo chủ mời công tử tới trước tế đàn cầu phúc cho đại hôn ngày mai - Người đến gọi Tuyết Chi Lạc là một thiếu nữ diện mạo coi như thanh tú, cũng là người hầu hạ Tuyết Chi Lạc mấy ngày nay. Tuy rằng thiếu nữ không rõ chuyện vì sao Tuyết Chi Lạc rõ ràng là nữ nhân mà lại bị xưng là công tử, nhưng với chuyện giữa giáo chủ và công tử Tuyết Chi Lạc thì nàng thấy biết ít một chút có vẻ hay hơn.

- Ta biết rồi - Tuyết Chi Lạc đáp hữu khí vô lực, tế đàn? Nửa đêm đi cầu phúc? Đây là khái niệm gì chứ! Ta chỉ biết là nửa đêm đi chiêu hồn có vẻ linh, thật không biết nửa đêm đi cầu phúc cũng được.

Tuyết Chi Lạc đẩy cửa ra, tìm đúng phương hướng chậm rãi thong thả đi. Mấy ngày nay nàng không có việc gì làm, vì thế Bái Nguyệt Giáo này trên cơ bản là hoảng loạn chín như không thể tái chín.

Lúc Tuyết Chi Lạc đến thì lập tức nhìn thấy một tòa nhà đá thật lớn. Trên nhà đá có khắc đầy kí hiệu mà người ta xem không hiểu, Tiểu Nguyệt Nguyệt toàn thân mặc lụa mỏng màu trắng đang đón gió, để lại cho Tuyết Chi Lạc một bóng dáng thực 'tốt đẹp'.

Trình Tử* thật là béo! (*Sadako, ma Nhật Bản) Tuyết Chi Lạc thực sự không rõ Tiểu Nguyệt Nguyệt nửa đêm thần thần bí bí gọi mình đến một nơi quỷ dị như chỗ này làm gì.

- Tiểu Nguyệt Nguyệt, người muốn bức chết ta? -Mấy ngày nay Tuyết Chi Lạc cự tuyệt người kia không chỉ một lần, đáng tiếc thái độ của Tiểu Nguyệt Nguyệt đối với nàng vẫn không hề gì, tùy ý nàng - Ta nói rồi, chúng ta là không thể! Ta sẽ không thích người, cũng sẽ không gả cho người, người hết hy vọng đi! Ta đến nơi này là để nói cho người biết, chuyện bái đường thành thân ngày mai là tuyệt đối không thể! Ta tình nguyện đâm đầu vào cột chết!

Tuyết Chi Lạc cũng bạo phát, tuy rằng ăn bám Du Lăng là vì làm sâu gạo, mà ăn bám Tiểu Nguyệt Nguyệt cũng thuộc cùng loại sâu gạo, đáng tiếc Du Lăng và Tiểu Nguyệt Nguyệt không thuộc cùng một cấp bậc, mà Tuyết Chi Lạc thật không khéo lại hoàn toàn thuộc loại mê nhan sắc, còn là mê cực phẩm hồng y, hiện tại đã muốn tiến hóa thành mê Du Lăng hồng y, cho nên mắt Tuyết Chi Lạc chứa không nổi ai khác.

- Tối nay lại là Thiên cầu thực nguyệt (Nguyệt thực) -Giọng Tiểu Nguyệt Nguyệt rất mơ hồ và mê mang.

Cái này với người có quan hệ gì? Tuyết Chi Lạc ngẩng đầu nhìn trời, đối với loại thiên tượng này nàng luôn luôn không tìm hiểu.

Tiểu Nguyệt Nguyệt xoay người, sâu kín nhìn về phía Tuyết Chi Lạc:

- Người cho rằng với cái dạng này ta thực sự có được danh hiệu Nguyệt Thần sao? Người cho rằng Hàn Tam hàng thứ ba Âm Bộ Thập Sát lại coi trọng một người như vậy sao?

Ý tứ khi gì đây? Tuyết Chi Lạc lui về phía sau một bước, cảm giác thật kì quái.

- Đây mới là chính là... Nguyệt Thần!

Tuyết Chi Lạc luôn luôn không tin phim kinh dị, nhưng sau khi thấy Tiểu Nguyệt Nguyệt biến hình thì nàng thật sự bị chấn động.

Đáng sợ! Không phải vì âm trầm, mà bởi vì không thể nắm giữ!

Nếu không phải chính mắt nhìn thấy cảnh này thì Tuyết Chi Lạc vô luận thế nào cũng không dám tin, mỹ nữ tao nhã tuyệt thế, tiên tử chi tư, áo trắng gió cuốn phiêu dật này lại có thể là Tiểu Nguyệt Nguyệt!

Tuy nàng mê hồng y nhưng cũng không cản trở nhận thức của nàng đối với mỹ nhân. Nguyệt Thần, đây mới là Nguyệt Thần chân chính!

Nhưng mà...cái này liên quan gì đến ta? Tuy rằng Tuyết Chi Lạc thật thưởng thức tiên nữ mà Tiểu Nguyệt Nguyệt biến thành, nhưng cũng chỉ là thưởng thức mà thôi, cho dù người đẹp như tiên, thọ ngang trời đất, ta vẫn là ta.

Tuyết Chi Lạc đột nhiên phát hiện ra thì ra mình không nông cạn như tưởng tượng. Trước kia nàng vẫn cho rằng nếu Tiểu Nguyệt Nguyệt cùng cấp bậc với Du Lăng thì nàng sẽ lo lắng cân nhắc, hiện tại Tiểu Nguyệt Nguyệt vượt qua Du Lăng một bậc mà mình cũng không động tâm, bởi vậy có thể thấy được kỳ thật nàng vẫn là một người chuyên nhất!

- Tiểu Nguyệt Nguyệt, tuy nước chảy cố tình nhưng hoa lại rơi vô tình, người cần gì nhất định phải đem tâm đặt trên người ta? -Tuyết Chi Lạc thật là có một chút cảm động nho nhỏ, nàng tự nhận mình không có bản lĩnh lớn gì, cũng không biết làm thế nào mà hấp dẫn ánh mắt giáo chủ Bái Nguyệt Thần Giáo -Người ta thích không phải là người, người cần gì phải chấp nhất như vậy?

-Ta như vậy cũng không nhập được vào mắt của người sao? - Tiểu Nguyệt Nguyệt cũng có chút không hiểu mình, có lẽ từ đầu là có chút hứng thú nhỏ với Tuyết Chi Lạc, sau khi biết nàng là nữ nhân liền nghĩ tới đến hai vị sư phụ ngao du, nếu hai sư phụ có thể thì mình sao lại không được? Cho nên quyết định tiếp tục sai thêm, chỉ cần Tuyết Chi Lạc nhìn thấy bộ dạng thật của mình còn sợ nàng không động tâm với mình sao?

Nhưng mà... vì sao kết quả lại như vậy? Có lẽ không chiếm được sẽ càng muốn, đối với Tuyết Chi Lạc, Tiểu Nguyệt Nguyệt cũng bắt đầu từ không chút để ý đến chấp nhất như bây giờ.

- Tuyết Chi Lạc ta lại là người nông cạn như thế? Bề ngoài gì đó đều là mây bay, trăm năm sau đều là hồng nhan xương khô! -Tuyết Chi Lạc nói năng có khí phách - Ta có người thích, cho nên, xin lỗi!

Đương nhiên, "bề ngoài gì đó đều là mây bay"chẳng qua cũng chỉ là lời nói dối của Tuyết Chi Lạc, nếu Du Lăng xấu thì Tuyết Chi Lạc tuyệt đối sẽ không nhìn hay liếc mắt một cái!

Tiểu Nguyệt Nguyệt nhìn chăm chăm Tuyết Chi Lạc, một lúc lâu không nói gì, sau đó sâu kín thở dài:

- Người từng nói là không phải là Du Lăng?

- Được rồi, ta thừa nhận lúc trước là nói dối, quan hệ của ta và nàng ấy tuyệt đối không thuần khiết như ta nói. Đúng, ta thích nàng ấy! -Tuyết Chi Lạc cũng không ngại ngừng, thật ra là hiện tại cũng không có gì để phải ngại ngừng, không nói thật thì sẽ gả cho Tiểu Nguyệt Nguyệt, vậy không bằng ăn ngay nói thật - Cho nên người không nên ép buộc.

- Người cũng biết nàng ta đã sớm đến đây? - Tiểu Nguyệt Nguyệt tựa tiểu phi tiểu nói - Đến giờ nàng ta còn chưa tới gặp người sao? Ta cũng không biết nàng ta suy nghĩ gì, chẳng qua ta thế nhưng thật sự nhận được hạ lễ Âm Bộ đưa tới, chỉ là không biết nàng ta rốt cuộc có ý gì.

Cái gì? Du Lăng lại còn đưa hạ lễ tới?Tuyết Chi Lạc tức đến thiếu chút nữa phun máu, kẻ không lương tâm kia, không cứu ta ra ngoài cũng coi như xong, thế nhưng còn đưa hạ lễ, nàng ta có ý gì? Ta gả cho Tiểu Nguyệt Nguyệt nàng ta lại cao hứng như vậy? Mẹ kiếp!

- Ngày mai chắc nàng ta cũng tới xem lễ rồi. Người vẫn nên tắm rửa sạch sẽ rồi ngủ đi! - Tiểu Nguyệt Nguyệt nói xong câu này liền phiêu nhiên rời khỏi, cũng không để Tuyết Chi Lạc kịp thắc mắc.

Bỏ nàng sao? Đây là bỏ nàng sao?

Du Lăng chết tiệt! Ta không đẩy ngã người thì ta mang họ của người!

TỨ CẦM THÚ VÀ TỨ HOA KHÔI

Phá Quân Tinh

dtv-ebook.com

Chương 98 (Phiên Ngoại): Một Ngày Ngao Du

Lạc nhi bị bắt cóc, Du Lăng đi tìm 'phu'. Đối với tứ cầm thú mà nói thì chuyện này không tính là đại sự, dù sao thì có Du Lăng thì Lạc nhi không cần lo lắng, mặt trời vẫn mọc như cũ. Nếu ngay cả chút khả năng ấy Du Lăng cũng không có thì Lạc nhi vẫn nên sớm đổi mục tiêu thì tốt hơn. Cho nên chuỗi ngày sống phóng túng vẫn tiếp tục.

Hôm nay Phong Chi Lôu cao hứng phấn chấn cầm một trăm văn tiền Vị Triều cho đi tìm Hoa Chi Phá rử đạo phố.

Vì sao chỉ có một trăm văn mà lại khiến Phong Chi Lôu hưng phấn như thế? Không phải mỗi tháng các nàng đều có năm lượng bạc tiền công sao?

Tiền công đúng là có, nhưng các nàng còn công một ngàn lượng nợ nần, tiền mỗi tháng đều nộp lên trên, các vị hoa khôi tâm tình ngẫu nhiên tốt thì thưởng một vài lượng, tâm tình không tốt thì một hào cũng không có, đương nhiên, hầu hạ khiến các hoa khôi thích thì tiền tiêu vật tự nhiên sẽ nhiều lên rồi.

Kỳ thật trước kia năm lượng không cần nộp lên trên, nhưng chỗ tứ cầm thú dùng bạc vào thật sự là rất vớ vẩn, mặc kệ tốt xấu. Có câu nói: 'nam nhân' có tiền liền đòi bại. Lần trước có tiền đã dám đi thanh lâu tìm cô nương, sao có thể lại cho các nàng cầm tiền công? Cho nên, còn tiền thì có gì là tất yếu, năm túi tiền thì còn phải sợ cái gì.

Cho nên lúc Phong Chi Lôu được Vị Triều ban cho một trăm văn tiền, đó là cả một sự kích động, chỉ còn kém nước lấy thân báo đáp!

Một trăm văn! Tương đương với một trăm nhân dân tệ! Tuy rằng ta cũng có tiền lương cao, mỗi tháng năm lượng tương đương với năm ngàn, nhưng đó đều phải vào túi người khác, cho nên vẫn là nghèo khó!

- Chà, Lâu đệ hôm nay ăn mặc thật tuấn tú! -Hoa Chi Phá nhìn Phong Chi Lâu mắt sáng rực mặc sức tưởng tượng trước mắt.

- Sao nào sao nào, lão đại, người cũng ăn mặc rất tuấn tú! -Phong Chi Lâu nhìn Hoa Chi Phá một thân đồ đen nói - Lão đại, nhiều ngày không thấy thật nhớ người, hôm nay rảnh rồi, cùng nhau đi dạo phố đi!

- Lâu đệ tha thiết như vậy, vi huynh không dám không theo.

Vì thế, Hoa Chi Phá vạm phần nhàm chán cùng Phong Chi Lâu đi ra ngoài dạo phố.

- Lão đại, người xem người xem, đây là cái gì? Kem ốc quế? -Phong Chi Lâu động kinh rồi, thời cổ đại lại có kem? Đây là kiệt tác của vị tiên bối xuyên không nào?

- Điểm ooxx! -Hoa Chi Phá đơ, cái này có được xem là tiếng Anh không?

Xuất phát từ lòng hiếu kỳ để ý, Phong Chi Lâu đi trước làm gương đi vào điểm, Hoa Chi Phá theo sát sau.

- Công tử, đây là sản phẩm mới ra của điểm chúng tôi, công tử muốn một phần hay không?

- Bao nhiêu tiền? -Phong Chi Lâu nhìn thoáng qua hàng mẫu rồi lại nhìn nhân viên nữ cửa hàng.

- Ốc quế 25 văn tiền, chén nhỏ 20 văn tiền.

Hoa Chi Phá không khỏi hơi xấu hổ, một que kem đòi 25 văn? Quá nhiên đủ hắc! Quên đi, vì là cổ đại nên cũng có thể tha thứ.

- Ta muốn ốc quế...khoai môn. Lão đại, người muốn gì?

- Ta không cần! Không muốn ăn -Hoa Chi Phá luôn luôn không thích kem kiếc.

Phong Chi Lâu xô ra 25 văn tiền đưa nhân viên, nhận lấy que kem cổ đại, liếm. Hai người ra khỏi cửa điếm, Phong Chi Lâu không quên cảm thán nói:

- Không thể tưởng được ta sinh ra lại còn có thể ăn được kem cổ đại, anh chết cũng không tiếc - Nói xong không quên liếm một cái.

- Đây là đại lí của nhà -Hoa Chi Phá nhìn ốc quế màu tím một cái - Hình như ta từng nghe Niệm Khanh nói qua.

Phong Chi Lâu quay đầu nhìn về phía Hoa Chi Phá:

- Lão đại, tin tức quan trọng như vậy người cư nhiên không nói?

- Quên -Hoa Chi Phá không nhìn sắc thái khinh bỉ trong mắt Phong Chi Lâu- Người biết ta luôn luôn có áp lực khi đối mặt với Niệm Khanh!

Phong Chi Lâu trợn mắt xì một tiếng, há miệng cắn hết nửa cầu:

- Ăn ngon thật!

- Lâu, không nghĩ người thích ăn loại này đấy!

- Được rồi, ta thừa nhận là ta bị sắc đẹp thu phục, kỳ thật ta vốn không định mua... -Phong Chi Lâu lại cắn một miếng, lần này cắn đặc biệt mạnh - Nhưng hương vị này thật sự không tồi!

Hoa Chi Phá ngẩng đầu nhìn trời, Lâu đê, phẩm vị của người càng ngày càng thấp, cái này cũng gọi là sắc đẹp? Người bảo Vị Triều làm sao chịu nổi!

Hai người tiếp tục đi dạo, bởi vì có tiền tiêu vặt nên Phong Chi Lâu đặc biệt nhảy nhót, ngay cả đi đường cũng như đang bay.

- Lão đại, có rùa! -Phong Chi Lâu kích động vọt phần như thể phát hiện ra lục địa mới, vội vàng đi qua lấy tay chọc chọc con rùa nhỏ trong hòm - Đại thúc, con này bao nhiêu tiền? - Chỉ vào con rùa nhỏ hơn lòng bàn tay hỏi.

- Công tử thật có mắt, đây chính là Kim Tiền quy trong truyền thuyết! - Lão nhân râu bần bần dùng ánh mắt tri kỷ nhìn Phong Chi Lâu - Công tử nhìn xem, không phải bộ dạng nó giống tiền vàng sao? Nuôi con rùa này khẳng định tài vận công tử cuồn cuộn! Còn nữa, đây là Trường Thọ quy, kéo dài tuổi thọ!

Quả nhiên là thứ tốt! Phong Chi Lâu hai mắt phát sáng:

- Đại thúc, bao nhiêu tiền? Bao nhiêu tiền!

- Công tử, năm mươi văn tiền, người thấy có quá tiện nghi chưa! - Đại thúc cũng kích động - Bình thường ta đều bán tới tám mươi, thấy ta và công tử là có duyên, hôm nay thuận tiện bỏ năm mươi văn tiền là bán cho công tử được!

Khốn kiếp, một con rùa bé tí mà năm mươi văn? Người đi cướp cũng được đấy! Hoa Chi Phá nhìn đến vẻ mặt hưng phấn của Phong Chi Lâu, quên đi, dựa theo tính cách của Lâu đê, thứ coi trọng không mua sẽ là chuyện ăn năn cả cuộc đời này, ta sẽ không quản.

- Được được, ta muốn! -Phong Chi Lâu chọn con 'Kim Tiền quy trong truyền thuyết', thanh toán năm mươi văn tiền, ta thích.

- Vị công tử, người muốn một con hay không? Mua con Trường Thọ về nuôi đi, kéo dài tuổi thọ! - Đại thúc xúi giục Hoa Chi Phá.

- Ta không cần! - Hoang phí năm mươi tệ mua một con rùa? Ta cũng không phải là Lâu đệ!

- Thật là đáng tiếc! - Ánh mắt đại thúc nhìn Hoa Chi Phá mang theo ai oán, Vì sao? Vì sao người không mua? Khó có người cho ta giết!

Phong Chi Lâu bắt rùa nhỏ đi chưa được mấy bước liền giật mình nói:

- Ta đột nhiên có cảm giác bị hố! Vì sao thế nhỉ?

Vớ vẩn! Con rùa này cũng chỉ mười mấy tệ, hết cỡ cũng chỉ hai mươi, bán cho người năm mươi, không phải giết người thì giết ai!

- Nếu đây là Kim Tiền Quy, tài vận cuồn cuộn, vì sao lão nhân kia lại nghèo như vậy? -Phong Chi Lâu đơ, ta lại đi tin hửn! Ta quá khờ! - Lão đại, ta quyết định kêu nó là Năm Mười... -Phong Chi Lâu nhìn con rùa, suy nghĩ sâu xa nói - Năm Mười, về sau người chính là huyết mạch của nhà ta!

- Lâu đệ, ta thật hiếu kì tình cảnh lúc Vị Triều nhìn thấy Năm Mười - Hoa Chi Phá nhếch khóe miệng - Có một tên gốc dùng năm mươi văn tiền mua một con rùa, không biết Vị Triều phản ứng thế nào?

Phong Chi Lâu ghen họng tưởng tượng một chút ở trong đầu, nhất thời lệ tuôn trào, Vị Triều nhất định sẽ cảm thấy ta là đồ ngốc!

"Vị Triều: Phong Chi Lâu, tuy rằng với người ta không có hi vọng gì, nhưng thật không ngờ người lại gốc đến độ dùng năm mươi văn tiền mua một con rùa, còn là loại thông thường, quả nhiên cho người tiền là người sẽ hoang phí loạn! Lần sau ta phải cẩn nhắc!

Phong Chi Lâu: Đừng mà... Triều Triều..."

Không được, chết cũng không thể để Vị Triều biết chuyện này!

- Lão đại, ta giao Năm Mười nhà ta cho người, người nhất định phải chiếu cố nó thật tốt! Không được để nó bị đói, không được đối xử thô bạo với nó, không được để nó chịu nóng chịu lạnh, không được khiến nó khổ sở, không được làm nó thương tâm, còn phải nhớ thường xuyên mang nó đi tản bộ. Tóm lại người phải đối đãi với nó giống như đối đãi với đại gia! - Phong Chi Lâu nhét rùa nhỏ vào lòng bàn tay Hoa Chi Phá, thầm kín nói xong - Nó là huyết mạch của nhà ta, sau này giao cho người!

- Cút! Ta không cần, người cầm lấy! -Hoa Chi Phá muốn trả lại rùa, đáng tiếc Phong Chi Lâu sống chết cầm tay không buông.

- Lão đại, ta không thể nuôi nó, Vị Triều nhà ta nhất định sẽ khinh bỉ ta! Vẫn nên để cho nó đi theo người đi, anh dưỡng sủng vật chưa từng sống được!

Hừ, vậy người còn mua!

Vì thế, Năm Mười khinh địch liền đổi chủ như vậy.

Hoa Chi Phá bắt con rùa về phòng mình lại phát hiện ra trên quần áo có một bãi màu trắng.Cứt rùa! Còn là dạng lỏng! Khốn kiếp!

- Năm Mười, người thật sự là giống với chủ cũ nhà người! -Hoa Chi Phá cắn răng nói - Quên đi, ta không so đo với rùa! Để ta xem xem nuôi thế nào là tốt.

Đạo qua một vòng cũng không tìm được chỗ thích hợp, quên đi, Hoa Chi Phá đem Năm Mười vào một góc tường:

- Năm Mười, người tìm một động nhỏ rộng mà vào đi!

Sau đó, 'Năm Mười đại nhân' cứ như vậy bị bỏ quên ở trong góc trong suốt một ngày.

Bảy ngày sau.

- Ái, hình như ta giẫm phải cái gì -Nguyệt Chi Loạn cúi đầu, nhìn thấy một cái hố giữa mặt đường lầy lội - Quả nhiên, ta ghét trời mưa! - Định lau bùn dưới lòng bàn chân, vô tình lại san bằng cái hố kia.

Nguyệt Chi Loạn phe phẩy đầu, vẫn nên đi tìm Tiểu Tuyệt Nhi nhà ta thôi, thời gian bị trì hoãn thật sự rất chán ghét.

[Năm Mười: Ta chỉ là đi ra tìm cái ăn..... Trời ạ, vì sao người lại đối xử với ta như vậy! Kiếp sau đừng để ta gặp các nàng.....]

TÚ CẦM THÚ VÀ TÚ HOA KHÔI

Phá Quân Tinh

dtv-ebook.com

Chương 99

Tuyết Chi Lạc cảm giận bất bình bước đi nặng nề hướng về phòng.

Du Lăng đáng chết, Du Lăng thối tha, con mẹ nó đem anh thành cái gì? Chẳng những xem ta trống trơn mà còn sờ soạng, đảo mắt cứ nhiên lại không nhận người? Ta muốn thành thân cùng Tiểu Nguyệt Nguyệt, người không cứu ta đi ra ngoài cũng thôi đi, cứ nhiên còn đưa lên hạ lễ? Người sao không chết đi!

Tuyết Chi Lạc rối rắm, nghĩ đến nàng một thế hệ thánh AV, đại sư lý luận, tuy rằng chưa từng chân chính thực tiễn qua, nhưng điều nên biết không nên biết, mọi thứ nàng tinh thông, thế nào lại bị Du Lăng ăn như vậy đây? Chuyện này quả thực hổ thẹn với danh hào thánh của nàng!

Chẳng lẽ ở cổ đại, không có võ công gì đó thì liền bị kịch như thế sao?

Nhớ tới tình cảnh hai người ở trên tháp lần trước, Tuyết Chi Lạc có xúc động nhiệt huyết dâng trào, tuy rằng là chính mình cõi sạch bách, nhưng phong tình của Du Lăng... ai nha, thật tà ác! Quả nhiên Du Lăng chính là một yêu nữ! Mị thái ngàn vạn, làm cho chị tâm dương khó nhin!

- Du Lăng đáng chết, yêu nữ đáng chết nhà người, đừng để ta gặp người, nếu không ta nhất định đem người hiếp xong giết, giết rồi hiếp, hiếp hiếp giết giết, giết giết hiếp hiếp, không ăn người, ba chữ Tuyết Chi Lạc ta viết đảo lại! - Đem oán niệm ngập đầy hóa hết thành phần nộ, chân phải sống chết đạp lên hoa cỏ - Ta cho người sáng lạn như vậy hả, đi tìm chết!

Tuyết Chi Lạc cuối cùng hiểu được vì sao có cả đoàn người đi tìm chết, vì hiện tại nàng có cảm giác làm đội trưởng đoàn đó.

Du Lăng buồn cười nhìn tiểu băng hữu Tuyết Chi Lạc đang cố gắng phá hư màu xanh dưới tàng cây, thiếu chút nữa cười ra tiếng, thì ra Tuyết Chi Lạc cũng có một mặt đáng yêu như vậy. Vốn nàng còn lo lắng ngày mai có cướp dâu hay không, hiện tại xem ra cướp dâu gì đó quả nhiên là một chuyện rất thú vị!

Nhìn Tuyết Chi Lạc tinh thần sáng láng như thế, bao nhiêu mệt mỏi mấy ngày gần đây giống như đã tan thành mây khói trong lơ đãng, lo lắng và bàng hoàng suốt chưa từng có kia lúc nhìn thấy người kia cũng đã biến mất vô tung trong nháy mắt.

Thì ra cảm giác thiếu một người bên người...là cô độc như vậy.

Cái người luôn làm bộ đứng đắn kia, trong bất tri bất giác đã làm cho chính mình thay đổi.

Nhìn Tuyết Chi Lạc nghiêng răng nghiêng lợi quở trách chính mình, nghe nàng hận không thể ăn sống chính mình, khẩu khí nói xong hai chữ 'hiếp' 'giết', Du Lăng đột nhiên có cảm giác không thể cười khổ.

"Yêu nữ"? Nàng giống sao? Rõ ràng nàng là người thuần khiết như vậy!

Còn nữa, chỉ bằng tên Tuyết Chi Lạc kiếm cũng không nắm xong này, cường gian cái gì, khó khăn có vẻ thật sự hơi lớn.

- Lạc Chi Tuyết? Tên này không thể hiện ra cảm giác cầm thú! -Du Lăng ở trên cây thầm nói. Tuyết Nhi? Thật ác tâm. Nàng thật sự không kêu ra miệng được.

Tuyết Chi Lạc bị âm thanh này làm hoảng sợ, chung quanh tối đen một mảnh, sao lại có tiếng nữ nhân? Tuy rằng giọng nói này thật quen tai,

nhưng cũng có thể là đồ bẩn này nọ giả mạo. Được rồi, nàng thừa nhận kỳ thật là nàng bị màn biến thân quỷ dị của Tiểu Nguyệt Nguyệt dọa đến.

- La Chí Tường? - Tuyết Chi Lạc toát mồ hôi lông mao dựng thẳng, nhất định là nàng nghe lầm, sao có người biết Tiểu Trư (biệt danh của La Chí Tường) được!

Du Lăng chống cằm híp mắt nhìn chăm chăm Tuyết Chi Lạc, có điểm khó chịu:

- La Chí Tường? Nữ nhân? - Vài ngày nàng không ở, Tuyết Chi Lạc rốt cuộc đã tiếp xúc với bao nhiêu người? Trước có Tiểu Nguyệt Nguyệt, sau có La Chí Tường? Người này từ khi nào thì có nữ nhân duyên như vậy?

Tuyết Chi Lạc ho khan ôm ngực, thiếu chút nữa phun ra nước miếng:

-Mắt nào của người nhìn thấy La Chí Tường là nữ nhân! - Thần ơi, người bảo Tiểu Trư làm sao chịu nổi! Tuy rằng chính mình không phải fan của hắn, nhưng cũng thích nghe hắn hát, cho nên vừa nghe đến "La Chí Tường là nữ nhân" thì thật sự sắp hộc máu.

- Nói như vậy, hắn là nam nhân! - Trên người Du Lăng tản mát ra một cỗ hơi thở chớ gần, trong đêm tối càng nghiêm trọng, ngay cả áp lực cũng thấp đi vài phần.

Tuyết Chi Lạc đã bị chuyện ô long này làm quên đi sợ hãi vừa rồi, buồn chuyện:

- Vô nghĩa, nói thế nào người ta cũng là cái dễ nhìn.

- Được, được lắm! Mấy ngày ta không ở, người đã đến độ nam nữ thông ăn rồi sao? - Tuyết Chi Lạc cảm thấy bả vai mình bỗng nhiên trùng xuống, bên tai truyền đến giọng nói vô cùng quen thuộc, còn có gió lạnh nhè nhẹ

phất qua tai, quay đầu lại liền nhìn thấy vẻ mặt cười 'sáng lạn' của Du Lăng - Tuyết Chi Lạc, ta quá coi thường người!

Trong nháy mắt, Tuyết Chi Lạc có cảm giác bị người đẩy mạnh xuống Hoàng Hà, rất vô lực. Vì thế, nàng đờ.

-Du Lăng, người...người sao lại ở chỗ này? - Được rồi, lời này thực xuẩn, nhưng nàng không thể nghĩ được nói gì khác để có thể giảm bớt tình cảnh quần bách hiện tại của chính mình.

- Người đương nhiên không hy vọng ta ở đây, người thích cùng vào cùng ra với La Chí Tường sao? -Du Lăng tuy rằng là cười nhưng trong lòng lại chua không chịu được, chỉ cảm thấy có xúc động muốn chém chết La Chí Tường, nữ nhân của Du Lăng ta, người cũng dám động?

Tuyết Chi Lạc bị lời của Du Lăng làm chấn kinh, nàng với La Chí Tường? Nói chuyện đùa quốc tế gì vậy? Nói, vì sao lại hất đến trên người La Chí Tường?

- Khoan khoan khoan, khi nào thì ta cùng vào cùng ra với La Chí Tường? Còn nữa, vì sao lại động chạm đến La Chí Tường? -Tuyết Chi Lạc cảm thấy mình rất oan uổng, quả xá này thực là bất khả tư nghị, theo bản năng xem nhẹ lời thề muốn hiếp muốn giết vừa rồi của người nào đó.

- Hừ, vừa rồi không biết là ai ở bên kia nhắc tới ba chữ La Chí Tường này, khinh ta điếc sao! -Du Lăng quay đầu, hừ, không để ý tới người, cho người gả cho Tiểu Nguyệt Nguyệt, hừ, cho La Chí Tường của người tới cứu người đi!

Thấy mùi dối tởa ra ngoài, Tuyết Chi Lạc sao có thể bỏ qua:

-Du Lăng... chớ không phải là ghen? - Mắt Tuyết Chi Lạc sáng lên, nghĩ tới khả năng này, Tuyết Chi Lạc nháy mắt có ảo giác bị ánh sáng của thần thánh năm lấy, thì ra Du Lăng cũng không phải là không cần nàng! Nghĩ

như vậy thì cả người hăng hái, ý nghĩ từng có trước đó đều biến mất, quả nhiên Du Lăng nhà ta vẫn thực để ý ta!

- Ta ghen? - Âm thanh cao lên vài phần - Người mới ghen, cả nhà người đều ghen! - Du Lăng đỏ mặt, kiên quyết không thừa nhận mình ghen, nàng đường đường là thủ lĩnh Âm Bộ sao có thể đi ghen! Nực cười!

Tuyết Chi Lạc nghe lời Du Lăng học được từ mình thì nhin cười, mở miệng nói:

- Ta chưa từng thích những người khác! Ta luôn luôn chờ người! - Được rồi, lúc này giải thích đều dư thừa, tình thoại mới là vương đạo! Chỉ là không nghĩ tới thì ra một Du Lăng yêu mị cũng có một màn ngây thơ như thế. Haiz, nàng càng ngày càng thích Du Lăng, làm sao bây giờ? Quả nhiên dụ về nhà mới là chính đạo!

Du Lăng đỏ mặt không nhìn vào mắt Tuyết Chi Lạc:

- Người cảm thấy ta sẽ tin sao? - Cho nàng là trẻ con ba tuổi sao! Nhưng trong lòng cũng thấy ngọt ngào.

- Du Lăng, kỳ thật La Chí Tường là ngôi sao ca nhạc ở chỗ chúng ta, ngôi sao ca nhạc người biết không? Chính là ca hát! - Tuyết Chi Lạc thực nghiêm trang nói - Ca khúc của hắn có rất nhiều người thích, ta cũng nghe, cho nên... chính là như vậy.

Du Lăng cúi đầu suy tư về lời nói của Tuyết Chi Lạc, "ngôi sao ca nhạc"? "Ca hát"?

- Thập Bát Mô? (Mười tám điệu sờ, một ca khúc dân gian)

- - Tuyết Chi Lạc đã không còn lời nào, đờ.

TỨ CẦM THÚ VÀ TỨ HOA KHÔI

Phá Quân Tinh

dtv-ebook.com

Chương 100

- Du Lăng, người là đến đưa ta đi? - Tuyết Chi Lạc không tính tiếp tục dây dưa vấn đề ở đây - Một khi đã như vậy thì chúng ta nhanh đi, ta thật sự chịu không nổi nơi này! - Cũng không có gì hay để mang đi, nắm lấy tay ngọc của Du Lăng liền muốn đi.

- Khoan khoan, ta nói muốn dẫn người đi lúc nào? - Du Lăng mặt nghiêm túc không hờn không giận nói - Ta chỉ tới nhìn tân nương tử của Bái Nguyệt Giáo mà thôi! - Hừ, chẳng qua mới không để ý Tuyết Chi Lạc vài ngày mà nàng đã thông đồng với giáo chủ Bái Nguyệt Giáo, thật đúng là thần thông quảng đại! Chỉ cần nghĩ vậy Du Lăng liền khó chịu phần, thẳng nhai Tuyết Chi Lạc này hại nàng cát bụi dặm trường đuổi nhanh đuổi chậm, ăn ở dọc đường giản lược hết sức, tưởng nàng là người nhiệt ái hưởng thụ, đây đều do Tuyết Chi Lạc hại!

Tuyết Chi Lạc nhìn bộ dạng phụng phịu khẩu thị tâm phi của Du Lăng thì trong lòng âm thầm bật cười, thì ra Du Lăng nhà ta cũng có lúc ngạo kiêu, thật là khó thấy.

- Tân nương tử? Người muốn cho ta đi chết sao? - Tuyết Chi Lạc cố tình hiểu sai - Nếu thật sự đến như thế thì không phải ta chết thì là nàng ta chết.

- Nghe nói giáo chủ của Bái Nguyệt là một đại mỹ nhân hạng nhất, người thật sự bỏ qua? - Du Lăng nhớ tới tin đồn nghe được bên ngoài, chua giọng - Có tiền có thế, không phải là loại người thích sao!

Du Lăng người từ lúc nào thấy rõ bản chất của ta? Người ta nào có loại ý nghĩ như vậy chứ.

- Ha ha, sao có thể - Tuyết Chi Lạc cười to - Ta đối với chuyện hồng y thật sự nghiêm trọng, trừ bỏ Du Lăng nhà ta, không ai có thể khiến ta ghé mắt. Huống chi hiện tại người ta đối với màu đỏ cũng không còn chấp nhất như vậy nữa, ta ưa bản sắc... - Cũng chính là cái gì cũng không mặc, trông trơn mới là vương đạo! Chỉ cần liên tưởng đến Du Lăng lỏa thể toàn bộ, Tuyết Chi Lạc đã có xúc động phun máu mũi, so sánh với mình, đáng người Du Lăng tuyệt đối là đỉnh cao! Hơn nữa, khóa thân gì đó đương nhiên là nhìn người khác mới có cảm giác, nhìn người mình thích sẽ biến thành cầm thú!

Du Lăng nghe xong lý luận của Tuyết Chi Lạc cũng không biết có nên cao hứng hay không, nàng luôn luôn cho rằng mình tuy rằng không phải khuynh quốc nhưng khuynh thành thì không thành vấn đề, không ngờ gặp phải Tuyết Chi Lạc biến thái yêu thích hồng y này, trừ lúc mình mặc đồ đỏ thì ánh mắt không rời, mặc quần áo màu khác thì là một bộ dạng cá chết khiến tự tin của nàng liên tục bị đả kích, cũng may lâu dần thành quen, có đôi khi còn có thể dùng việc này để uy hiếp Tuyết Chi Lạc, nghĩ như vậy kỳ thật cũng không tệ lắm.

Vậy thì nàng nên cao hứng sao? Được rồi, kỳ thật có thể mặc màu đỏ ra một loại phong tình cũng chứng tỏ chính mình có mị lực phi thường đi.

Dù sao thì Du Lăng cũng đã nghĩ thông suốt, nhưng...Tuyết Chi Lạc đối khẩu vị thích bản sắc từ khi nào? Bản sắc...Làm một cầm thú, bản sắc có ý nghĩa gì?

Khóe miệng Du Lăng cứng ngắc, nhìn bộ dạng cười tủm tỉm lấy lòng kia của Tuyết Chi Lạc cứ thấy đáng khinh thế nào.

Nàng có nên lo lắng mà bứt ra thì tốt hơn hay không?

Nhưng mà vì sao lúc nghe Tuyết Chi Lạc nói "Du Lăng nhà ta" thì tâm tình lại tốt lên đây?

Đây là cảm giác bị cần, bị khẳng định sao?

Có lẽ, trong bất tri bất giác, cuộc sống của nàng đã chú ý đến người này trong biển mặt.

- Người cảm thấy cướp dâu thế nào? - Du Lăng cười cười ái muội nhìn Tuyết Chi Lạc, bàn tay mơn trớn hai má tuấn tú của Tuyết Chi Lạc - Ta cướp người.

Vì sao không phải là ta cướp người? Tuyết Chi Lạc hết chỗ nói. Một việc đáng yêu như cướp dâu, vì sao phát sinh ở trên người mình thì không cao hứng đây? Vì sao bị cướp là nàng chứ!

- Kỳ thật, ta ưa cướp người - Bị cướp thì rất dạo.

- Vậy sao, vậy lần sau ta tìm một người, người tới cướp vậy -Du Lăng vẻ không sao cả nhún nhún vai, dù sao thì cướp hay bị cướp, thứ mình coi trọng không thể bị người khác đoạt đi.

- Không cần, kỳ thật bị cướp cũng rất hạnh phúc - Chính mình cũng không ngu, tự tạo tình địch, chuyện này không phải là rảnh rỗi đi tìm chết sao!

- Được! Lạc Nhân, người chờ ta! -Du Lăng vỗ vỗ bả vai Tuyết Chi Lạc, dùng vẻ mặt chân thật mười phần nói - Ta nhất định cho người một cướp dâu suốt đời khó quên!

Nghe nói, lúc yêu đương nên vì đối phương làm chuyện lớn oanh oanh liệt liệt, như vậy trong lòng đối phương sẽ vĩnh viễn khắc ghi một màn kia, cho nên đáng vẻ anh dũng là tuyệt đối cần.

Lại nói, Ti Mộ cầm tù Tiểu Sở chính vì như vậy. Người xem hiện tại, Ti Mộ nói Đông, Tiểu Sở tuyệt đối không dám đi Tây, Ti Mộ nói Tây, Tiểu Sở tuyệt đối không dám hướng Đông. Đây là kết quả!

Du Lăng thừa nhận chính mình phúc hắc, được rồi, nàng vẫn ưa loại cảm giác làm một người ở trên người khác lâu dài. Nếu chọn một người trong phương thức ở chung của Ti Mộ và Tiểu Sở, nàng tuyệt đối không chút do dự không nói hai lời chọn Ti Mộ.

Còn sao nữa, mỹ mạo và trí tuệ của chính mình đều được xem trọng, tiền tài địa vị vô song, chiếm thượng phong cũng là lẽ thường.

Vì thế, Tuyết Chi Lạc lại sốc, ra một kết luận: Du Lăng không bình thường.

Tuyết Chi Lạc tuyệt đối không thừa nhận là mình không bình thường!

Nói xem Du Lăng, người trực tiếp dẫn ta đi là được rồi, sao cần đợi lát nữa ngày mai chứ! Cướp dâu cái gì, sao lại thành như vậy? Vì sao ta lưu lạc đến bước này chứ! Ai nói cho ta biết với! Tuyết Chi Lạc phát điên.

Một đêm này, Tuyết Chi Lạc mất ngủ do tích tụ vạn phần. Cho nên ngày hôm sau lúc bị kêu dậy mặc lễ phục, một đôi mắt gấu mèo vô tình nhìn thị nữ đến đến đi đi, một chút ý tứ hỗ trợ cũng không có. Anh phối hợp đã là không tệ, còn muốn hỗ trợ? Nếu không biết Du Lăng muốn tới cướp dâu, nàng tuyệt đối muốn lấy chết chứng minh, hỗn đản!

Nhìn quần áo tân nương mặc trên người mình, Tuyết Chi Lạc thật xúc động hộc máu. May mắn lão đại, Lâu đệ, Loạn Loạn không ở đây, nếu không mình còn mặt mũi nào sống tiếp? Không bằng chết đi, rất mất mặt.

Bởi vì lúc trước Tuyết Chi Lạc kiên trì nên tân nương này cũng không phải dùng khăn voan hồng mà là một loại mũ phượng, rèm mũ che khuất hai gò má, đương nhiên hạt châu nhỏ không che được mặt, cũng là có mưu toan.

Bảo Tuyết Chi Lạc dùng khăn voan hồng? Không bằng người trực tiếp cho nàng một đao còn có vẻ thống khoái hơn.

- Lạc công tử, người cảm thấy như vậy được chưa? - Nữ tử vừa hầu hạ Tuyết Chi Lạc vừa hỏi.

- Tùy - Tuyết Chi Lạc chứng thực là không đành lòng nhìn lại bộ dạng của chính mình trong gương đồng, một người nam tính như nàng vậy mà.....

Nữ tử thấy Tuyết Chi Lạc hứng thú rãi rời thì cũng không biết vì sao, đại khái là chứng sợ hãi trước hôn nhân trong truyền thuyết đi.

- Giáo chủ ngay ngoài cửa, Lạc công tử mời... - Nữ tử theo sau Tuyết Chi Lạc, ý tứ nói.

Tuyết Chi Lạc hít sâu một hơi, mở cửa ra.

Ánh sáng mặt trời nhu hòa chiếu trên đường, như thể đứng bên trong một mảnh màu vàng nguyên dã. Mỹ nhân hồng y phiêu dật ngẩng đầu nhìn lên, nháy mắt khuynh thành. Nụ cười tràn đầy trên khóe mắt, dung nhan tuyệt sắc kia khắc thật sâu ở trong lòng Tuyết Chi Lạc. Đây mới là Nguyệt Thần chân chính!

Đáng tiếc...Nàng gặp gỡ sai người ở sai thời điểm, định sẵn phải bi kịch.

TỨ CẦM THÚ VÀ TỨ HOA KHÔI

Phá Quân Tinh

dtv-ebook.com

Chương 101

Tuyệt Chi Lạc cảm thấy mình ngày càng tích tụ.

Nếu không phát hiện ra khuôn mặt thật sự của Tiểu Nguyệt Nguyệt thì nàng còn có thể cứng tâm nói chút lời ngoan độc, nhưng nay Tiểu Nguyệt Nguyệt thay hình đổi dạng, trở thành một đại mỹ nhân tuyệt sắc, nàng có chút nói không ra miệng.

Thương hương tiếc ngọc là nghĩa vụ từng công dân nên hoàn thành, đặc biệt đối với nữ tử đẹp không giống phàm trần. Nàng thật là không cứng rắn nổi tâm!

Tiểu Nguyệt Nguyệt không phải là người xấu, tuy rằng Tuyệt Chi Lạc cũng không cảm thấy nàng là người tốt, nhưng Tiểu Nguyệt Nguyệt đối xử với Tuyệt Chi Lạc cũng thật không tệ.

Nay chính nàng lại muốn... haiz... cướp dâu là chuyện thực mất mặt người trong cuộc, huống chi người kia còn đứng đầu một giáo.

Tuyệt Chi Lạc không khỏi nhớ tới một câu thơ: Trả ngọc chàng, lệ như mưa, giận không gặp gỡ khi chưa có chồng (Trích 'Tiết phụ ngâm' - Trương Tích).

Thật đáng tiếc, trong lòng anh đã có Du Lăng, chỉ có thể xin lỗi người! Tuy rằng cũng rất muốn có hậu cung, nhưng ta không biết là ta có mệnh hậu cung đâu! Phỏng chừng nếu nàng đem ý tưởng này nói ra miệng, trên cơ bản sẽ bị hai người giết chết trong giây lát. Dù sao thì hai người đều là người vĩ đại như vậy, trong khung đều là ngạo khí.

Nếu cầu huyết một chút, hai nàng xử lý mình xong tâm đầu ý hợp thông đồng lẫn nhau thành gian. Như thế thì mình cũng hơi bi kịch một chút. Tuyết Chi Lạc vừa cảm thán vừa vụng trộm ngắm khuôn mặt Tiểu Nguyệt Nguyệt. Được rồi, thật sự là một đại mỹ nhân mười phần! Đêm qua trời rất tối nên cũng không thấy rõ, hiện tại dưới ánh mặt trời thật sự khiến người ta... ghen tị!

Đi vào lễ đường, chỉ thấy khắp phòng toàn đỏ làm cho Tuyết Chi Lạc cả người rét lạnh không rõ từ đâu tới, lần đầu tiên nàng cảm thấy màu đỏ chướng mắt như vậy.

Thấm mỹ đau khổ.

Siết chặt dải vải đỏ trong tay, Tuyết Chi Lạc chỉ cảm thấy như thể kiến bò đầy người, khổ sở phải chết.

Nếu không phải có rất nhiều người, hơn nữa bên hông những người đó đều trang bị đao kiếm, thì nàng thật sự muốn nhanh chân bỏ chạy.

Cầu cho Tiểu Nguyệt Nguyệt đừng dùng loại ánh mắt thâm tình chân thành này nhìn ta, ta sợ mình không chế không được sẽ làm ra chuyện gì đó, vậy thì Du Lăng nhà ta nhất định sẽ giết ta.

- Nhất bá thiên địa... -Trưởng lão râu bạc của Bái Nguyệt Giáo nhắm mắt lại hô. Giáo chủ...mắt của người...làm lão phu làm sao chịu nổi đây!

Tuy Tuyết Chi Lạc không muốn bá, nhưng trên lưng đã có cổ áp lực không rõ khiến nàng không thể kháng cự.

Argg! Ta ghét võ công! Du Lăng, con mẹ nó sao người còn chưa làm gì! Nếu người không đến, ta sẽ mặc kệ người mà sửa mục tiêu. Tuyết Chi Lạc nói thầm trong lòng.

"Ầm" "Oành" "Oàng". Vài tiếng động khiến toàn bộ nhóm người không khỏi di dời mục tiêu nhìn. Đứng trên mặt đất cũng có thể cảm giác được một cỗ chấn động, chẳng lẽ là động đất?

- Giáo chủ, không tốt...điện Nguyệt Thần bị người ta bắn! - Nam tử tiến vào bầm báo, vẻ mặt lo lắng.

Nói cho rõ, điện Nguyệt Thần không phải là tâm cung của Tiểu Nguyệt Nguyệt sao? Nghe nói còn là tân phòng đêm nay.

- Giáo chủ, không tốt...Tàng Bảo Các bị người ta bắn! - Lại một nam tử tiến vào bầm báo.

Tàng Bảo Các? Tuyết Chi Lạc nghe ba chữ này lập tức muốn nhảy dựng lên, đây đều là sinh lễ của anh đấy! Tên hỗn đản nào làm!

Tiểu Nguyệt Nguyệt vì giành được phương tâm của Tuyết Chi Lạc mà lấy cả tòa Tàng Bảo Các làm sinh lễ đưa cho Tuyết Chi Lạc, người kia tự nhiên mà xem nhẹ hai chữ sinh lễ, quyết định chiếm làm của riêng.

Thế mà... con mẹ nó, tên vương bát đản nào làm! Tiền của anh, trân bảo của anh, vàng bạc của anh!

- Giáo chủ, không tốt...

- Giáo chủ, không tốt...

Liên tiếp có người tiến vào bầm báo, dù là ngốc cũng biết là có người tìm đến.

Đúng lúc này, mái hiên trên lễ đường lập tức phát ra một tiếng động lớn, theo tiếng động rơi xuống vô số đóa hoa. Nam tử áo trắng lồi lạc phong lưu theo tiếng động lớn chậm rãi hạ xuống, theo sau là hai tiểu tỳ áo lục. Cầm

chiết phiến trong tay, thắt lưng đeo đĩa đá ngọc, tóc đen búi cao, chân đạp giày tơ vàng, hay cho một mỹ nam tử anh tuấn.

Hoa Vô Khuyết? Tuyết Chi Lạc phản xạ có điều kiện nhớ tới tên này trong đầu. Tầm mắt di lên trên, thấy một nụ cười phi thường quyến rũ thì đờ.

Du Lăng? Nam trang? Tốt, phương thức xuất trường quả nhiên thực rung động, thực khiến người ta khó quên. Đủ khốn! Bất quá...Du Lăng nhà ta nam trang lại soái như vậy? Tuyết Chi Lạc vừa hâm mộ lại vừa đổ ky, tưởng rằng nàng nam trang cũng miễn cưỡng có thể nâng lên là tiểu soái, cho dù chỉ tiểu soái thôi cũng đủ khiến Tuyết Chi Lạc rơi vào đặc ý. Không ngờ Du Lăng vừa lên đài liền soái kinh thiên động địa, nếu nàng không biết đó là tiểu nữ sinh thì phỏng chừng không thể không khóc đòi gả cho Du Lăng. Cộng thêm không khí cánh hoa hồng rơi đầy trời, quả thực là tàn sát hàng loạt.

Nhìn đủ Du Lăng liền nhìn đến hai người phía sau nàng.

Tuyết Chi Lạc vốn đang tưởng Du Lăng dùng tỳ nữ để giữ thể diện, nhìn kỹ mới phát hiện hai người này cũng là người quen cũ, tuy rằng một người trong đó có chút xa lạ, nhưng khuôn mặt phát dục rõ ràng này, không phải là Khuynh Sở bắt Tiểu Loạn Tử sao? Đứng bên nàng tự nhiên là tình nhân của nàng, mỹ nữ nước ngoài Ti Mộ Tang.

Tuyết Chi Lạc đoán quả thật không sai, Du Lăng thật đúng là kéo hai nàng kia đến phòng ngừa. Trước đó còn cố ý kêu các nàng ăn mặc mộc mạc chút để không đoạt mất sự nổi bật của nàng, dù sao thì hai nàng cũng là mỹ nhân. Đương nhiên, cũng có một nguyên nhân là võ công của hai nàng quả thật lợi hại, cũng là trợ lực rất lớn cho lần cướp dâu này.

Về phần vì sao mặc đồ trắng mà không mặc đồ đỏ Tuyết Chi Lạc yêu nhất, cho xin đi, nàng là tới cướp dâu, không phải đến chúc mừng, tự nhiên

không thể mặc đồ vui vẻ như vậy. Màu trắng càng có thể toát ra khí chất tiêu sái, thuần nhiên của một người.

Hơn nữa, có câu nói rất đúng: Nếu muốn cười phải một lòng hiếu thảo. Du Lăng vẫn luôn đồng ý với điểm này.

Về phần vì sao mặc nam trang, càng đơn giản, bởi vì nàng là tới đoạt 'tân nương tử' mà! Hợp cảnh là rất cần thiết.

- Bái Nguyệt giáo chủ đối với lễ vật ta đưa có vừa lòng không? - Được rồi, kỳ thật cái lần trước đưa đều là mây bay, lần này mới là thật.

Tiểu Nguyệt Nguyệt liếc mắt một cái, người phía sau mới rút đao rút kiếm, nhìn lại Du Lăng đang cười tủm tỉm, cũng lạnh lùng cười:

-Lâu chủ Âm Bộ thật quá vui tính, chẳng lẽ hủy trú sở của Bái Nguyệt Giáo ta chính là đại lễ lâu chủ đưa?

- Nói thế nào đây, kỳ thật ta bất quá chỉ là nghe theo ý kiến của người khác mà thôi, nghe nói như vậy mới có thành ý. Người nói phải không, Lạc Nhân... - Du Lăng chớp chớp mắt hướng về phía Tuyết Chi Lạc, khi nhìn thấy sự mê man của nàng ta thì trong lòng thầm vui một trận - Không phải người nói phòng ốc chính là dùng để phá sao? Còn nói Bái Nguyệt giáo chủ tuyệt đối sẽ không vì ta nghe lời của người đi phá Bái Nguyệt Giáo mà giận chó đánh mèo ta phải không? Hử?

Tuyết Chi Lạc còn chưa kịp phản ứng liền cảm thấy một trận rét lạnh sau lưng, quả thực đứng ngồi không yên, cũng có giáo chúng rút đao muốn chém nàng, nếu không có Tiểu Nguyệt Nguyệt đứng bên cạnh phản ứng kịp thì phỏng chừng Tuyết Chi Lạc đã sớm đầu rơi xuống đất.

Nàng nói thế lúc nào chứ! Tuyết Chi Lạc thật muốn xông lên lột hết quần áo Du Lăng để xem xem có phải là hàng thật hay không, người này tuyệt đối không phải là Du Lăng nhà nàng!

Du Lăng nhà ta sao có thể hư hỏng như vậy! Trời ạ, đem nữ nhân quyền rũ nhưng không xấu bụng của nhà ta về đây! Tuyết Chi Lạc muốn khóc. Du Lăng, ta hận ngươi!

TỨ CẦM THÚ VÀ TỨ HOA KHÔI

Phá Quân Tinh

dtv-ebook.com

Chương 102

Kỳ thật, cẩn thận nghĩ lại, có thể ở cùng một chỗ với Niệm Khanh, Ly Tuyết và Vị Triều thì sao có thể là hạng người lương thiện! Tờ giấy chinh ác Vị Triều lần trước liền đủ để nhìn ra Du Lăng cũng không phải là một người tốt, chỉ là mọi người xem nhẹ theo thói quen mà thôi. Bởi vì đại danh từ 'phúc hắc' đã được đội trên đầu Niệm Khanh, cho nên tương đối mà nói, Du Lăng hư hỏng không đủ để khiến mọi người coi trọng.

Cũng bởi vì như thế nên mới trở thành bi kịch vận phần của Tuyết Chi Lạc.

- Giáo chủ... - Ánh mắt giáo chủ liên can nhìn Tuyết Chi Lạc quả thực là muốn bằm thây vận đoạn nàng, giáo chủ vĩ đại coi trọng nàng chính là phúc của nàng, nàng cứ nhiên lại cho giáo chủ đội mũ xanh, chưa tính đến cái này, nàng thế nhưng không biết xấu hổ muốn khơi mào chiến tranh cho Bái Nguyệt Giáo, nữ nhân này... nhảm, nữ nhân mặt nam nhân này, tội đáng chết vận lần!

Rất nhiều người trong giáo đã hạ quyết tâm, nếu Tuyết Chi Lạc vẫn bị giáo chủ giữ lại thì mình cũng sẽ không cho nàng ăn trái cây tốt! Nàng, chính là địch nhân của Bái Nguyệt Giáo!

Trong lòng Tiểu Nguyệt Nguyệt cũng tức đến lật sông đảo biển, nhưng trên mặt lại không để rơi xuống hạ phong. Nhìn bộ dạng rạn rở kia của lâu chủ Âm Bộ, nàng thế nào cũng không thể có một bộ dạng thất bại được!

- Phải không? Lâu chủ thật đúng là có lòng, bất quá loại chuyện này, lần sau nếu Lạc Nhân thích, ta tự mình vì nàng phóng hỏa một phen thì thế

nào? - Tiểu Nguyệt Nguyệt vân đạm phong khinh nói - Cột lửa* lâu chủ đưa ta thực thích!

Lời này của Tiểu Nguyệt Nguyệt không chỉ khiến mọi người mà ngay cả Tuyết Chi Lạc cũng lộp bộp trong lòng một chút, Tiểu Nguyệt Nguyệt cứ nhiên nguyện ý vì mình làm loại chuyện đốt lửa gọi chư hầu* này, chẳng lẽ ta là Bao Tự* chuyển thế? Anh cũng có được loại mị lực này!

(* Bao Tự là mỹ nhân thời nhà Chu, được Chu U Vương sủng ái nhưng nàng chưa bao giờ cười. Vì vậy, Chu U Vương đã đốt tháp dầu gọi các chư hầu đến chọc Bao Tự cười lớn.)

Du Lăng thấy đối phương không chút tức giận thì không khỏi thêm tán thưởng Bái Nguyệt giáo chủ:

- Giáo chủ khách khí, chỉ là hôn lễ hôm nay...sợ là không thành được.

- Vậy sao, hay là lâu chủ cũng coi trọng Tuyết Chi Lạc, muốn đoạt hôn?

- Đoạt hôn? Chủ ý không tồi, chỉ là... - Du Lăng ngoài cười nhưng trong không cười nhìn chăm chăm Tuyết Chi Lạc ba giây - Ta thực tôn trọng ý kiến của đương sự.

Mặt Tiểu Nguyệt Nguyệt tối sầm, ý tứ lời này của Du Lăng không phải là đang ám chỉ mình sao!

- Vậy thì... ý kiến của Lạc Nhân là? - Nếu nói lúc bắt đầu Tiểu Nguyệt Nguyệt còn có ôn nhu thì hiện tại tuyệt đối đã không còn, tuy rằng nàng cũng không phải không nghĩ tới Du Lăng sẽ đến đoạt hôn, nhưng sau khi thật sự xảy ra, đặc biệt khi biết Tuyết Chi Lạc chĩa cánh tay ra ngoài cùng Du Lăng hợp mưu thì nàng sao còn có thể như cũ được đây!

Dù sao thì Tiểu Nguyệt Nguyệt cũng không phải là thánh nhân, tuy rằng nàng mang danh hào Nguyệt Thần.

Lại nói, nàng đối với Tuyết Chi Lạc cũng chỉ là thích, hoặc là...thích có chút mãnh liệt. Cho nên trước mặt Du Lăng, Tiểu Nguyệt Nguyệt rất 'thân thiết' khoác bên hông Tuyết Chi Lạc, chơi đùa với tóc ngắn của nàng, về mặt 'ái muội'.

- Ta... - Tuyết Chi Lạc cứng ngắt cả người, móng heo của Tiểu Nguyệt Nguyệt khiến nàng như sa vào hầm băng, đặc biệt khi nhìn đến ánh mắt giết người của Du Lăng, thật sự là nghĩ đến cả cái chết - Ta... ta sinh ra là người của Du Lăng, chết là quý của Du Lăng! - Liều mạng gỡ tay của Tiểu Nguyệt Nguyệt ra, chạy đến bên cạnh Du Lăng trốn - Ta không thể gả cho người, người hết hy vọng đi! - Nói xong còn làm vẻ mặt a dua nhìn Du Lăng tử tử, trong nháy mắt tỏ vẻ mình vô tội.

Được rồi, anh đường đường là một quả công quân, làm ra biểu cảm như thế, hành động như thế... quên đi, dù sao nếu để Du Lăng xem, anh chấp nhận!

Oắt con, xem như người thức thời, nếu không ta chặt đứt móng vuốt của người! Du Lăng oán hận liếc mắt nhìn thắt lưng Tuyết Chi Lạc một cái, khóe miệng nở nụ cười khiến người ta miên man bất định.

Biết sai mà sửa mới là điều tốt! Du Lăng hiển nhiên rất cao hứng đối với thái độ của Tuyết Chi Lạc, càng đặc ý nhìn Tiểu Nguyệt Nguyệt.

Trong tình trường, không phải người chết thì là ta mất mạng!

Tiểu Nguyệt Nguyệt mặt lạnh, đối với hành động của Tuyết Chi Lạc thật sự là hận nghiến răng thành tiếng, vừa nãy thực sự nên một phát bóp chết nàng ta! Trước mặt nhiều người như vậy bảo nàng làm thế nào xuống đài đây! Sớm biết vậy thì lúc trước sẽ không nhất thời vì 'sắc đẹp' mà muốn ép hôn.

Nói xem, Tuyết Chi Lạc có sắc đẹp sao? Tiểu Nguyệt Nguyệt sừng sốt một chút, cau mày đánh giá Tuyết Chi Lạc phía sau Du Lăng, sao lại không

có chút cảm giác 'Tây Thi' đây! Tiểu Nguyệt Nguyệt cũng có chút chuyện không hiểu. Xúc động là ma quỷ! Lúc trước đến tột cùng là mình coi trọng cái gì ở nàng!

- Hôm nay xem ra là lâu chủ tới tìm mảnh vỡ - Ánh mắt Tiểu Nguyệt Nguyệt lộ ra hàn quang, lạnh lùng nhìn chằm chằm Du Lăng - Muốn cướp người, xem người có bản lĩnh hay không! - Lời vừa nói xong, chợt nghe thấy cả tiếng sảnh đường cúi đầu hít vào, trong nhất thời ngay cả không khí cũng khẩn trương lên.

Tuyết Chi Lạc nhìn Tiểu Nguyệt Nguyệt rồi lại nhìn Du Lăng, khẩn trương nuốt nước miếng trong miệng, từ trước tới giờ anh không ngờ sẽ có một ngày mình có thể dẫn đến 'huyết án' như thế, hai đại mỹ nữ vì ta mà tranh giành, ta thật là... chết cũng đáng! Đương nhiên, đây chỉ là ngẫm nghĩ trong lòng, nàng tuyệt đối không dám biểu lộ ra, nếu không lập tức thực bi kịch.

- Bốn lâu chủ đến nay không làm chuyện không nắm chắc - Du Lăng mở chiết phiến phạch một tiếng, dùng nụ cười cực kỳ tiêu sái đáp lễ Tiểu Nguyệt Nguyệt - Tối nay nếu ta không thoát khỏi nơi này vậy thì Bái Nguyệt Giáo sẽ biến thành một mảnh phế tích, vài năm sau, Bái Nguyệt Giáo có lẽ sẽ trở thành truyền thuyết.

Chuyện một mình một ngựa can đảm anh hùng ra trận, Du Lăng nàng tuyệt đối sẽ không làm, nàng còn không ngốc đến mức cho rằng chỉ dựa vào ba người các nàng mà có thể mang Tuyết Chi Lạc đi bình yên vô sự.

Nếu thân ở địa vị cao, có bối cảnh, có quan hệ, như vậy tự mình ra lệnh là được, nếu không thì cần người phía dưới để làm gì!

Có Đường Môn của Ly Tuyết cung cấp hỏa khí, có bối cảnh cường đại của Âm Bộ, còn có triều đình duy trì, đoạt một người thì sợ cái gì!

- Người uy hiếp ta! - Tiểu Nguyệt Nguyệt chỉ cảm thấy nóng một trận ở lồng ngực, nếu không phải nàng có khả năng khống chế tốt thì nàng thật sợ mình liền lăn xả tới Du Lăng.

Một đấu một, một đấu ba Du Lăng nàng không sợ, nhưng mấy trăm mấy ngàn người phía sau, nàng... thật không nổi! Ngay cả phòng ốc cũng có thể thoải mái phá hủy, huống chi là người có huyết nhục? Cho dù là mình cũng không thể trăm phần trăm cam đoan ở dưới tình huống không biết có thể thuận lợi thoát khỏi được.

- Ta chỉ kể lại sự thật -Du Lăng lắc lắc chiết phiến, vân đạm phong khinh nói - Cho dù Nam Cương xa xôi hơn nữa thì cũng là chỗ của triều đình, cho nên, người biết mà.

Triều đình cũng sợ Bái Nguyệt Giáo thật sự cường đại thêm, biến thành một quốc gia tương đối tự lập, cho dù giáo chủ nàng không có tâm tư này.

- Chẳng lẽ lâu chủ nghĩ bằng mấy câu như vậy liền đem người mang đi sao? -Tiểu Nguyệt Nguyệt nhìn giáo chúng bốn phía - Nói thế nào thì ta cũng đứng đầu một giáo, nếu hôm nay người mang Tuyết Chi Lạc đi thì sau này bảo ta làm sao thu phục giáo chúng? Nam nhi Nam Cương ta cũng không phải là người nhu nhược!

- Giáo chủ nói phải, chúng ta thà làm ngọc vỡ chứ không làm ngói lành!

- Thà làm ngọc vỡ, không làm ngói lành!

- Thà làm ngọc vỡ, không làm ngói lành!

-

Tiểu Nguyệt Nguyệt nhìn cảm xúc của mọi người bị mình kích động thì cười cười nhìn sắc mặt không tốt của Du Lăng:

- Lâu chủ, không bằng chúng ta đố một ván thì sao? Ta thua, Tuyết Chi Lạc người cứ việc mang đi, còn nếu người thua, phải để Tuyết Chi Lạc lại cho ta, từ nay về sau, không được bước vào Bái Nguyệt Giáo ta một bước!

Tay cầm quạt của Du Lăng ngừng lại, nhìn Tuyết Chi Lạc rồi lại nhìn Tiểu Nguyệt Nguyệt, nhất thời cũng không biết nên trả lời thế nào.

Ván bạc này, có thể nói không lớn, cũng có thể nói rất lớn. Bởi vì nó liên lụy đến một người -Tuyết Chi Lạc!

- Thật xin lỗi, ta không đố - Du Lăng gấp quạt lại, nhắm mắt lấy tư thế bốn mươi lăm độ nhìn trời, chậm rãi nói - Bởi vì ta không biết cách dùng người ta để ý làm tiền đặt cược! - Mở mắt ra, trong con ngươi màu đen lóe lên ánh yêu diễm.

TỨ CẦM THÚ VÀ TỨ HOA KHÔI

Phá Quân Tinh

dtv-ebook.com

Chương 103

Giờ khắc này Du Lăng quả thực là soái trời đất không dung, nhân thần cùng phẫn nộ. Tuyết Chi Lạc thế nào cũng sẽ không nghĩ đến chuyện Du Lăng ở trước công chúng nói như vậy, cho nên sao có thể không kích động!

Được rồi, người phụ nữ Du Lăng này, anh bị nàng cảm động! Chỉ bằng một câu này, cái gì anh cũng không so đo với nàng. Chuyện cũ xót lòng này để nó phiêu tán theo gió đi. Tuyết Chi Lạc bị vương bá khí mãnh liệt của Du Lăng cảm động đến phiếm hồng hai mắt, Du Lăng nhà ta thật là...rất có phong cách!

Chỉ là...không khí vốn đã có chút dịu đi lại khẩn trương lên vì những lời này của Du Lăng, ánh mắt Tiểu Nguyệt Nguyệt cũng lạnh càng thêm lạnh. Đơn giản là vì Tiểu Nguyệt Nguyệt lại làm đá lót chân cho Du Lăng.

Lấy người không thuộc về mình để đỡ, hoặc có thể nói dùng Tuyết Chi Lạc làm tiền đặt cược vốn là một chuyện thực trơ trẽn, mà chính nàng nói ra miệng toàn bộ. Càng khiến người ta tức giận là trước mặt nhiều người, Du Lăng lại nói một câu cự tuyệt như vậy, chuyện này không phải tương đương với tự nàng vả vào mặt mình sao!

Có thể hiểu tâm trạng của Tiểu Nguyệt Nguyệt, nếu có sủng lục thì phỏng chừng nàng có thể lập tức bắn chết Du Lăng.

Một câu của Du Lăng khiến lòng Tuyết Chi Lạc rất cao hứng đặc ý, tâm trạng cũng như thể ngồi vân tiêu bay xa một phát rồi xoay ngược lại, haizz, xem ra cục diện này chỉ có ta là có thể vẫn hồi.

Tuyệt Chi Lạc vốn không định lộ ra kỹ năng bí mật của nàng, nhưng vì cứu vớt chúng sinh vô tội, nàng liền cố mà làm một lần. Cho Du Lăng nhìn thấy tuyệt kỹ chân chính của anh!

Anh không phải đồ bỏ! Tuyệt đối không phải! Anh chỉ cất giấu, đúng vậy, là cất giấu!

- Ta đồ cùng người! - Hồ khu nhất chấn (chỉ những người có khả năng tăng khí thể của chính mình, tạo uy áp với người khác, bắt người khác hàng phục mình), ngẩng đầu ưỡn ngực, nhân vật chính Tuyệt Chi Lạc hoàn toàn bắt đầu diễn, trong lúc nhất thời kinh sát mọi người.

Tiểu bạch kiếm này dám đồ với giáo chủ?

Du Lăng cũng bị Tuyệt Chi Lạc làm hoảng sợ muốn mở miệng khuyên bảo nàng bỏ qua ảo tưởng không thực tế này, nhưng nhìn vẻ nghiêm trang nghiêm túc kia thì lời đến bên miệng lại không ra. Có lẽ...nàng thật sự có thể!

- Không được dùng võ công, không được dùng nội lực, cái gì về võ học cũng không được, chỉ xem vận khí của mỗi người, thế nào? -Tuyệt Chi Lạc không sợ đồ, chỉ sợ đối phương dùng máy gian lận 'nội kinh', nếu như vậy thì nàng cũng không thể bì được, xác định thua chắc là vừa.

Nhớ năm đó nàng đường đường là một thế hệ thần đồ, bài gì cũng không thành vấn đề, chỉ dựa vào thủ pháp mà thắng bao nhiêu nhân sĩ nổi danh.

Nếu không bởi vì quá khiến người ta chú ý nên thiếu chút nữa dẫn phát nguy cơ thì nàng cũng sẽ không chậu vàng rửa tay (rửa tay gác kiếm) mà lặng yên rời đi.

Tuy rằng Tuyệt Chi Lạc dừng tay nhưng thế gian vẫn còn truyền lưu truyền thuyết về nàng: Thần thoại thần đồ bất bại!

- Thế nào, sợ? - Tuyết Chi Lạc thấy Tiểu Nguyệt Nguyệt dùng ánh mắt quái dị nhìn mình, trong mắt kia rõ ràng là không tin thì lại cảm thấy khó chịu, ta kém như vậy sao? Nếu ta kém như vậy thì vì sao người mặt dày mà dạn không đáng mà thành thân cùng ta!

- Được! Người nói xem đồ gì? - Tiểu Nguyệt Nguyệt nhìn thấy ánh mắt khinh bỉ của Tuyết Chi Lạc thì lập tức máu nóng lên não, giờ nàng đối với Tuyết Chi Lạc thật sự là vừa yêu vừa hận, vừa muốn giữ lại lại vừa hận không thể lột da nàng ta! Tức giận rồi!

- Chơi lớn nhỏ là được, xem ai lớn hơn -Tuyết Chi Lạc thản nhiên nói.

- Được.

Chỉ chốc lát sau đã có người mang bài tới, cùng lúc đó dọn dẹp lấy ra cái bàn.

Tuyết Chi Lạc nhìn ba viên xúc xắc trong tay, nhíu nhíu mày:

- Lấy thêm ba viên nữa, nói thế nào thì Tiểu Nguyệt Nguyệt cũng đứng đầu một giáo, khó khăn thế nào cũng không thể giống phường bài bình thường được. Mỗi người sáu viên, sáu sáu đại thuận, phần thưởng đẹp!

Tuy rằng Tiểu Nguyệt Nguyệt không biết Tuyết Chi Lạc đang làm cái gì nhưng vẫn phát tay để người khác rút thêm xúc xắc, dù sao chính nàng tăng thêm độ khó thì Tuyết Chi Lạc đồng dạng cũng khó khăn tăng lên, cũng chỉ ngang con chó thôi.

Khà khà! Đến lúc đó để các người đại khai nhãn giới! Tuyết Chi Lạc vừa nghĩ vừa bắt tay vào lắc xúc xắc, vẻ không sao cả:

- Đây, cho người, chúng ta trao đổi -Tuyết Chi Lạc ném xúc xắc tới cốc đồ, đồ trước mặt Tiểu Nguyệt Nguyệt. Đừng nói nàng lấy bụng tiểu nhân

đo lòng quân tử, chuyện xúc xắc chứa thủy ngân bên trong cũng không phải chưa từng gặp, hơn nữa người như thế sinh thời luôn cần cẩn thận chút.

Tuyết Chi Lạc đã sớm hạ quyết tâm, cho dù Tiểu Nguyệt Nguyệt là cao thủ, nếu nàng vô ý mà bại bởi nàng ta, đến lúc đó nàng cũng sẽ chết cũng không nhận số sách, dù sao thì tự nàng ứng chiến cũng không có nói thừa nhận tiền đặt cược kia. Tiền đặt cược kia là nói với Du Lăng, liên quan gì đến mình? Anh là muốn 'nhìn xem' thuật đồ của Tiểu Nguyệt Nguyệt thôi.

Được rồi, chúng ta không thể không nói, Tuyết Chi Lạc xác thực vô sỉ!

Tiểu Nguyệt Nguyệt nắm cốc đồ trong tay, thiếu chút nữa bạo phát, nàng đây là đang hoài nghi nhân phẩm của mình sao? Nếu nhân phẩm của mình thực sự kém như vậy thì đã sớm mạnh mẽ đẩy ngã Tuyết Chi Lạc, thế nào bây giờ còn có nhiều phiền toái! Chỉ bằng một thân võ công của chính mình, đối thủ có thể làm mình coi trọng chỉ có thể đếm bằng ngón tay, mà Du Lăng vừa lúc là một trong số đó.

Chịu đựng tức giận ngập trời trong lòng, đồ cốc trước mặt Tuyết Chi Lạc, cắn răng nói:

- Người trước hay ta trước?

Tuyết Chi Lạc chớp chớp mi, lấy phong phạm cao thủ nói:

- Cùng nhau?

Tiểu Nguyệt Nguyệt đã không định nói gì nữa, nàng sợ chính mình thật sự nhịn không được sẽ làm thẹn Tuyết Chi Lạc, tên này rõ ràng là ý vào Du Lăng ở sau làm chỗ dựa cho nên không kiêng nể gì, nhớ mấy ngày trước nàng thành thật bao nhiêu!

Tiểu Nguyệt Nguyệt đoán đúng rồi, Tuyết Chi Lạc chính là thuộc loại bắt nạt kẻ yếu, cáo mượn oai hùm này, nếu đối là bình thường thì nàng thật

đúng là không có lá gan này.

Bởi vì Tuyết Chi Lạc biết, mặc kệ thua hay thắng thì Du Lăng đều sẽ mang nàng đi. Một khi đã như vậy thì anh sợ cái gì! Đồ, chỉ là để 'danh chính ngôn thuận' mà thôi!

Một tay nắm cốc đồ, Tuyết Chi Lạc lấy một phương thức không quy luật, 'tùy tiện' hành động, tốc độ từ chậm tới nhanh, động tác cũng càng ngày càng nhiều, dùng một loại phương thức khiến người ta sợ hãi mà 'đùa nghịch' bắt tay vào lắc cốc đồ.

Nói thế nào thì Tuyết Chi Lạc cũng là cao thủ giới pha rượu, phương thức làm cho người hoa cả mắt đương nhiên là ùn ùn, cũng bởi vì loạt động tác khó hiểu của nàng nên xúc xắc trong cốc căn bản sẽ không rơi ra.

Ngửa thân để cốc đồ lăn từ tay trái sang tay phải, lại từ tay phải chạy trở về tay trái, nhẹ nhàng ném qua, từ sớm đã tiếp lại được phía sau tay phải, sau đó tiếp tục ném kiểu mới đa dạng. Lúc này Tuyết Chi Lạc có một loại mị lực không thể che dấu, đàng hoàng, kiêu ngạo không kiêng nể gì.

Người ngoài thấy nhiệt náo, trong nghề nhìn tay nghề. Đáng tiếc, nơi này ngoài Tuyết Chi Lạc thì vốn không phải trong nghề.

Tuyết Chi Lạc đùa nghịch không chỉ hình thức mà còn có cả độ mạnh yếu khi xúc xắc va chạm lẫn nhau, lỗ tai của nàng thế nhưng không dám có chút thả lỏng, tỉ mỉ nghe, tính điểm trong cốc cổ, trên mặt tuy là thoải mái nhưng bên trong rất cẩn thận. Không thể khác được, sáu viên xúc xắc cũng không phải dễ khống chế, dù là một hành động rất nhỏ cũng sẽ thay đổi điểm bên trong.

Bằng kỹ thuật của nàng cũng chỉ có thể khống chế sáu viên xúc xắc mà thôi, Chứ mà giống như trên TV, chỉ dựa vào thủ pháp mà có thể khống chế hơn mười viên xúc xắc, đây không phải là thần đồ mà là siêu nhân!

Nhớ chiêu thức tuyệt kỹ ấy của nàng năm đó giết chết bao nhiêu người!
Hôm nay, thần đồ rốt cục tái xuất giang hồ.

Về phần vì sao lúc mới đến cổ đại Tuyết Chi Lạc không dùng chiêu thức ấy để kiếm tiền, kỳ thật rất đơn giản. Hứ! Vì sao anh phải mệt chết đi sống lại vì ba tên cầm thú kia!

[Editor: Reader nào đoán trúng số điểm thì hôm sau có 2 chap, 1 chap sẽ dành tặng cho bạn đó, nói trước là điểm ko dễ đoán đâu lol]

TỨ CẦM THÚ VÀ TỨ HOA KHÔI

Phá Quân Tinh

dtv-ebook.com

Chương 104

Còn nữa, ba tên kia thật sự vô năng như vậy sao? Tuyết Chi Lạc tất nhiên không tin, hoặc có thể nói bởi vì các nàng rất giống nhau cho nên thấu hiểu nhau càng triệt để.

Đừng nhìn Lâu đệ một bộ dạng ngu ngơ, nếu không phải có vẻ 'thuần lương vô hại' thì nàng có thể khiến Vị Triều mù mắt mà coi trọng nàng sao? Còn tên Loạn Loạn kia, miệng lưỡi trơn chu lợi hại, một bộ tiện nhân, nhưng lại có thể dây dưa cùng một chỗ với Ly Tuyết, còn không phải bởi vì nàng đủ 'thâm tình' sao? Phi, tên kia hoa tâm cái cái củ, cũng một nàng giả bộ!

Cho nên mới nói, chuyện gì cũng không thể chỉ nhìn mặt ngoài, chỉ nhìn mặt ngoài thôi đâu.

Lão đại hả, tạm thời không nói, dù sao cũng không phải là đồ tốt gì!

Về phần mình, Tuyết Chi Lạc chưa bao giờ cho rằng mình là người tốt. Cho nên áy náy cái gì, căn bản là không có.

Anh tuyệt đối sẽ không bán đứng sức lao động của mình để đi nuôi ba tên cầm thú kia, trừ phi các nàng chỉ còn một hơi thở. Không, cho dù là một hơi cũng không được, trừ khi cần ta mua quan tài cho các nàng, cũng không đúng, mấy tiện nhân như các nàng thì dùng quan tài gì chứ, tùy tiện tìm một cái chiếu một chỗ chôn là xong, có lẽ ngay cả chiếu cũng có thể giảm bớt.

Hơn nữa, đánh bạc vốn chỉ là chơi đùa mà thôi. Anh là nhân sĩ nghiệp dư. Ta là đồ bỏ, là đồ bỏ!

Tuy rằng Tiểu Nguyệt Nguyệt không làm nhiều động tác như Tuyết Chi Lạc nhưng động tác cũng làm cho người ta sáng mắt, mây bay nước chảy lưu loát sinh động, cốc đổ úp trên bàn bộp một tiếng, sau đó nàng nhìn Tuyết Chi Lạc cười cười, chỉ là nụ cười mỉm kia đã có điểm lạnh.

Thời điểm úp cốc đổ lên trên bàn, Tuyết Chi Lạc cũng nường theo mà đi lên, hai người một trước một sau, bộ dạng hơi có chút áp sát nhau.

Oh Fuck! Anh chán ghét nhân sĩ võ lâm!

Tuy rằng Tiểu Nguyệt Nguyệt không dùng nội lực, không dùng võ công, nhưng luyện võ bao năm tháng, tay chân tự nhiên cũng linh mẫn phi thường, làm chút động tác không phải quá cao quá khó thì khẳng định không có vấn đề, thậm chí có đôi khi cũng có thể có một hai động tác khiến Tuyết Chi Lạc phải ghé mắt, bộ dạng và tư thế của nàng căn bản không giống tay mới.

Vì sao lại nói là tay mới? Nếu không phải Tuyết Chi Lạc có nghe chuyện cũ thì khẳng định sẽ nghĩ Tiểu Nguyệt Nguyệt cũng là cao thủ.

Tiểu Nguyệt Nguyệt đang đếm...

Nói lớn không lớn, nói nhỏ không nhỏ, nếu Tuyết Chi Lạc nàng không nghe sai. Đương nhiên, thời điểm nàng mở cái cốc đổ kia lên, khẳng định sẽ lớn không chạy đi đâu được.

- Người mở đi... - Tuyết Chi Lạc một bộ dạng cao thủ tịch mịch, khuôn mặt kia thật đúng là khiến người ta rất muốn tấn nàng.

Mọi người nín thở, đều như gặp quỷ nhìn chăm chăm con số kia.

- Một, hai, ba, bốn, năm, sáu? - Ngoài Tiểu Nguyệt Nguyệt ra thì ngay cả Du Lăng cũng sửng sốt một chút, con số này thật đúng là hi cảm, đây rốt cuộc là cố ý hay là thiên ý?

Tuyết Chi Lạc cố nén ý cười, đúng vậy, đây là nàng ta giở trò quý! Ha ha ha, đáng tiếc không có cao thủ ở đây cho nên không có ai biết được. Thời điểm nàng ta úp cốc đổ lên bàn, Tiểu Nguyệt Nguyệt liền dùng lực mạnh thay đổi hai con số trong cốc. Chiêu này thế nhưng lần nào cũng được!

Tiểu Nguyệt Nguyệt là người đầu tiên ở cổ đại mà nàng dùng chiêu xấu đối phó, nghĩ đến thật có chút có lỗi. Nhưng vì cuộc sống hạnh phúc trong tương lai của chính nàng, vật hi sinh này là xác định rồi.

- Thật ngại quá, ta thắng... -Tuyết Chi Lạc chậm rãi mở cốc đổ, chỉ thấy sáu viên xúc xắc dựng đứng thành một cột, sáu điểm hướng lên trên, từng cái đều như vậy - Nhất trụ kinh thiên - Ha ha, chơi cùng nàng? Kiếp sau đi!

Tuyết Chi Lạc nhìn bộ dạng không thể tin của Tiểu Nguyệt Nguyệt, vân đạm phong khinh nói:

- Người không phải là người thứ nhất bại bởi ta, cũng sẽ không phải là người cuối cùng.

Những lời này Tuyết Chi Lạc thực thích, bởi vì đủ thâm! Mà hiện tại mình cần phải thâm một chút. Bởi vì như vậy mới có thể cho Du Lăng một ấn tượng rất tuần tú.

- Không thể được! -Tiểu Nguyệt Nguyệt nắm tay thành quyền, nàng sao có thể đen đủi đến cái dạng này chứ? Nhớ tới sự tự tin của Tuyết Chi Lạc, Tiểu Nguyệt Nguyệt lập tức hiểu được - Là người giở trò quý! - Chẳng trách dám chơi cùng nàng, rất ti bỉ!

Tiểu Nguyệt Nguyệt tự động quên mất chính mình từng thật ti bỉ mang Tuyết Chi Lạc đến nơi này, buộc nàng thành thân cùng mình.

- Giáo chủ, thua là thua, chẳng lẽ ngay cả điều này người cũng thua không dậy nổi? - Du Lăng tiến lên một bước ngăn cản ánh mắt thù hận của Tiểu Nguyệt Nguyệt - Thắng bại là chuyện thường nhà binh, giáo chủ cần gì quá cố chấp?

Lời Du Lăng nói nhẹ nhàng bay bổng, chỉ là ý cười kia trong mắt lại làm Tiểu Nguyệt Nguyệt hận nghiêng răng thành tiếng.

Hừ hừ, thằng nhãi Tuyết Chi Lạc này cũng không phải không có chỗ tốt! Chẳng qua...Du Lăng dùng khước mắt nhìn Tuyết Chi Lạc, dùng âm thanh nhẹ nhàng chỉ một người nghe thấy nói:

- Ta ghét nhất đồ, nếu có lần sau, hừ hừ... - Du Lăng cũng không cảm thấy trong thuật đồ mình sẽ thắng được Tuyết Chi Lạc, cho nên có chút thứ nên chặt đứt có vẻ tốt hơn.

Tuyết Chi Lạc giật mình một cái, bắt gặp Du Lăng dùng ánh mắt hậu-quả-người-biết nhìn mình thì khuôn mặt nhỏ nhắn cứng ngắt:

- Tuyệt đối không có lần sau! Tuyệt đối - Được rồi, một thế hệ thần đồ còn chưa tái xuất giang hồ đã chết non.

Tiểu Nguyệt Nguyệt chỉ kém nước học máu thắng thiên để biểu đạt cảm giác bi phẫn của mình:

- Được, các người đi đi, lời của ta tự nhiên là nói được làm được! - Chỉ về đại môn, nàng thật sự không nhìn nổi đôi 'gian phu dâm phụ' này!

Xì, kỳ thật người ta là lưỡng tình tương duyệt mới đúng!

Ti Mộ và Khuynh Sở dùng ánh mắt đồng cảm chăm chú nhìn giáo chủ Bái Nguyệt Giáo, đứa trẻ đáng thương! Nhất định là vật nhỏ hi sinh!

Du Lăng gật gật đầu, tự nhiên nắm lấy tay Tuyết Chi Lạc, lấy ra trong lòng một cái bả cầm màu vàng sáng ném cho Tiểu Nguyệt Nguyệt, nhìn ánh mắt nghi hoặc của đối phương mà nói:

- Ta luôn luôn rất công bình - Cũng không tiếp tục giải thích, kéo Tuyết Chi Lạc xoay người rời khỏi đại đường, Ti Mộ và Khuynh Sở theo sau áo rộng.

Tinh quang rực rỡ, đêm tối càng thêm chói mắt. Mơ hồ có con ngựa chạy như bay ngang qua, mang theo một đường cát vàng.

Tuyết Chi Lạc và Du Lăng cười chung một con, còn Khuynh Sở sống chết lôi kéo Ti Mộ cười chung một con với nàng, sau đó mỗi người đi một ngã. Dù sao thì quấy rầy vợ chồng son thân thiết là muốn ăn sét đánh.

- Vừa nãy người ném cho nàng cái gì vậy? -Tuyết Chi Lạc tò mò hỏi.

- Dù sao cũng không phải thứ tốt! - Du Lăng ôm Tuyết Chi Lạc, cười quyến rũ dị thường.

Tuyết Chi Lạc cảm thụ được Du Lăng phát ra phong tình vạn chủng trên người, theo bản năng nuốt nước miếng trong miệng, yêu tinh! Sau đó tìm kiếm một vị trí thoải mái, ngửa đầu tựa vào trước ngực Du Lăng, giống như chỉ có làm vậy mới có thể giảm bớt phân bi thảm trong lòng.

Vì sao? Vì sao ta lại giống nữ chính nhu nhược, ngồi ở phía trước! Hỗn đản! Nàng muốn ôm Du Lăng, không muốn không chút khí khái bị Du Lăng ôm như thế này!

Ngẩng đầu nhìn sao trên trời, sau đó nhìn cái cầm hoàn mỹ cùng sườn mặt tuấn dật phi thường của Du Lăng, tâm kinh hoàng không thôi.

Được rồi, dù sao cái dạng này của anh thì ba tên kia cũng không nhìn thấy, ngẫu nhiên...cứ giả trang tiểu nữ tử đi! Bất quá, anh nhất định phải

học được cưỡi ngựa.....

- Ồi, ta lại đến muộn? - Nhìn lão nhân duy nhất còn lại, vẻ mặt Thụ Chi Ngụy sốc, vội vàng nói với nữ tử bên cạnh - Tại Hi, chuyện này không liên quan đến ta!

- Thụ Chi Ngụy, người đi chết cho ta! - Nữ tử tên Tại Hi kia bỏ tay nàng ra - Ngay cả hôn lễ của đồ đệ mình cũng muộn, người...người người...hôm nay người đừng mơ tiến vào phòng ta!

- Á, cái này thật sự không liên quan đến ta, còn không phải ngày hôm qua người kêu rất... - Một cái tát đem nàng bay xa, Tại Hi đi đến trước mặt lão nhân đang trợn mắt há hốc mồm nhìn, tao nhỡ có lẽ hỏi.

- Lão nhân gia có biết Nguyệt Nhi ở đâu không?

- Nguyệt Nhi? - Đại trưởng lão đã bị sự việc hôm nay sét đánh đến ngoài giòn trong mềm, chỉ kém nước mua cái chiếu đem cuốn mình.

- Chính là Bái Nguyệt giáo chủ.

- Giáo chủ nàng... - Khó xử nhìn hai nữ nhân - Đào hôn...

- Cái gì! - Thụ Chi Ngụy nhảy dựng lên - Không thể nào, rõ ràng Nguyệt Nhi dùng bồ câu đưa tin nói với ta rằng nàng muốn thành thân.

- Chuyện này... vốn là định thành thân, kết quả là bị cướp dâu, sau đó lại bị hoán thân, cho nên đào hôn - Đại trưởng lão không biết nên giải thích hí kịch chuyện xưa này như thế nào, chỉ có thể chậm rãi giảng cho các nàng.

Thì ra cái màu vàng kia chính là thánh chỉ, nội dung thánh chỉ là ban Hàn Tam cho giáo chủ Bái Nguyệt Giáo. Tiểu Nguyệt Nguyệt đương nhiên không chịu tiếp nhận, nhưng không đợi nàng cự tuyệt thì Hàn Tam đột nhiên xuất hiện, sau đó là một màn cầu huyết cực độ, nói cái gì mà "Tuyệt

Chi Lạc không quý trọng người, ta đến quý trọng người, vốn thâm nghĩ nhìn người hạnh phúc là được, nhưng sau khi buông tay ta mới càng thống khổ, nếu Tuyết Chi Lạc không hiểu vẻ đẹp của người, vậy thì để cho ta đến yêu người".

Nói thật, lúc ấy không ít người bị lời này sét đánh đến, nhưng sự si tình của Hàn Tam cũng đã động không ít người, cũng có giáo chúng ồn ào kêu "nhận hấn, nhận hấn", đương nhiên Tiểu Nguyệt Nguyệt thật kiên định cự tuyệt, nhưng Hàn Tam thề không buông tay, dựa vào thánh chỉ mà nói kiếp này hấn chính là người của Tiểu Nguyệt Nguyệt, không đổi được.

Tiểu Nguyệt Nguyệt bị ép buộc không còn cách nào khác phải đào hôn trước mặt mọi người, sau đó Hàn Tam liền chạy ngàn dặm truy thê.

Cái này thật sự...kịch tình cấu huyết cực độ!

Thụ Chi Ngụy bị nguyên nhân và hậu quả làm sét đánh không nhẹ, nổi da gà một trận.

- Bất quá...lâu chủ Âm Bộ này... sao ta thấy quen như vậy? - Thụ Chi Ngụy ngón trỏ chạm cằm tự hỏi nói.

- Ngu ngốc, không phải là người truyền thụ võ công cho nàng sao! - Tại Hi thật sự không chịu nổi sự ngờ nghệch của người này - Ta nhớ rõ lúc ấy nàng còn rất nhỏ.

- Đúng không? Ta không nhớ rõ - Nhận được ánh mắt khinh bỉ của Tại Hi, Thụ Chi Ngụy làm vẻ mặt ủy khuất - Người cũng biết người mà ta từng dạy võ công cho nhiều không đếm xuể, võ công loạn thất bát tao, có khi chính ta cũng không hiểu, người cũng biết ta bí tịch cỡ nào mà! Tùy tiện lấy một quyển cũng không cần ta dạy nữa! Giống như Nguyệt Nhi luyện 'Thiên cầu thực nguyệt', còn có cái gì mà 'Tiểu la li biến thân đại pháp', 'Ngự tử vô địch tâm pháp', ta làm sao nhớ được nhiều như vậy?

Được rồi, xem ra người bị người gieo tai họa cũng không thiếu! Tại Hi hung hăng trợn mắt nhìn nàng một cái, mặc kệ nàng đi ra ngoài.

- Oa, thân ái, người chờ ta với...

- Cút!

- Đừng hét đừng hét đừng hét...

- Người cách xa ta một chút!

Âm thanh đáng yêu lại hài hòa biến mất ở phương xa, biến mất khỏi tầm mắt của đại trưởng lão.

Các nàng chính là... sự phụ trong truyền thuyết của giáo chủ? Hơn nữa hình như còn là sự phụ của lâu chủ Âm Bộ? Được rồi, các nàng tốt cùng là loại người nào? Chẳng lẽ là...

Đại trưởng lão kích động tột đỉnh, nhìn thấy hai người các nàng, cuộc đời này hẳn không còn tiếc nuối.

Một tháng sau, ở lối vào Nam Cương có thêm một tấm bia đá thật lớn. Trên đó viết: Tuyết Chi Lạc và chó không được vào.

Editor: vậy là chỉ có 1 bạn đoán trúng số điểm của Tiểu Nguyệt, các bạn toàn đoán của 1 người ko :((aditor sẽ thực hiện 1 nửa giao kèo :)) sẽ up 2 chương nhưng ko ai được tặng cả.

TỨ CẦM THÚ VÀ TỨ HOA KHÔI

Phá Quân Tinh

dtv-ebook.com

Chương 105

Tuyết Chi Lạc trở về cũng không được coi trọng nhiều hơn, dù sao thì ở trong mắt đám cầm thú, nếu Du Lăng xuất mã thì tất nhiên là tuyệt đối thành công. Lo lắng cái khi gì, cần sao?

Cho nên, Nguyệt Chi Loạn vẫn như trước miệng ba hoa lừa Ly Tuyết, Phong Chi Lôu vẫn mặt dày mày dạn quần quít lấy Vị Triều.

Cũng chỉ có Hoa Chi Phá còn tham vọng lật đổ chủ nghĩa nhân đạo, đương nhiên, khi nhìn thấy Du Lăng và Tuyết Chi Lạc ái muội tình thâm kia thì thật tự nhiên công thành lui thân (thành công rồi rút lui).

Không ngờ một chuyển mà Lạc nhi đã luân hãm. Điều này bảo ta làm sao chịu nổi! - Hoa Chi Phá thương tâm - Cuộc đời, thật sự không thối thổn thức! Con đường về sau chỉ có mình cô đơn một người. Bị kịch!

Nhớ năm nào tứ cầm thú nâng cốc vui vẻ, không chuyện ác nào không làm, mà giờ đây ba người đã lưu lạc thành thê nô, có xu thế biến đổi thành tiểu thụ, chỉ còn một mình mình bồi hồi trên đường nhân sinh, vô cùng thương tâm.

Đương nhiên cái này cũng không phải quan trọng nhất. Quan trọng là nàng chắc cũng sẽ không thành một viên 'thê nô' trong đó phải không? Chỉ cần nhớ tới một mặt ngôn hành khác của tam chích, Hoa Chi Phá sợ một trận, không cần! Anh chết cũng không chịu! Tuyệt đối, tuyệt đối không nên động tâm!

Tuy rằng Niệm Khanh thật sự không tồi, nhưng mà...Ta thật sự không nghĩ tới chuyện trở thành bách hợp! Nhưng mà hình như nàng đã bước nửa bước trên con đường này rồi. Bởi vì ba chữ Hoa Chi Phá này đã ngày ngày dây dưa cùng cái tên Niệm Khanh.

Tuy rằng đối với mình mà nói, đây chỉ là một trò chơi, chỉ là bây giờ trò chơi này đã không còn thuần túy. Hoa Chi Phá cảm thấy cuộc đời của nàng đã phát triển trên con đường bi kịch, lúc ấy nếu không phải chính nàng đề nghị đi ăn vạ thì Lâu đệ, Lạc nhi, Loạn Loạn sẽ đi lên con đường này sao?

Không phải là bảo con đường này không tốt, cũng không phải là con đường này không đúng, chỉ là Hoa Chi Phá cho tới giờ cũng không ngờ có một ngày chính mình sẽ trở thành một trong số thiểu số. Lệch khỏi quỹ đạo của số đông, luôn bị nghi ngờ.

Trước khi xuyên không, Hoa Chi Phá ở trong tình cảm coi như là một tờ giấy trắng, chưa yêu ai, cũng không có ai yêu nàng, tối thiểu là chính nàng không biết có người thầm mến nàng.

Hơn nữa, làm cầm thú, điều nên biết hay không nên biết các nàng tự nhiên là biết không ít. Đối với bách hợp, đam mê cũng không phải không hiểu, thậm chí cũng có xem qua một ít. Cũng bởi vì như thế nên Phong Chi Lôu, Tuyết Chi Lạc, Nguyệt Chi Loạn mới có thể rất nhanh chóng chấp nhận tình yêu của các nàng.

Chỉ là...Hoa Chi Phá vẫn cảm thấy trong lòng có một tia mâu thuẫn. Không phải là Niệm Khanh không tốt, cũng không phải là chuyện Niệm Khanh là nữ nhân. Mà là đối với tình yêu, nàng thế nào cũng không tin tưởng.

Huống hồ khí tràng của Niệm Khanh luôn đè nặng lên mình, chống lại Niệm Khanh luôn cảm thấy đầu mình không đủ dùng, cơ trí trí tuệ đều thành mây bay. Loại cảm giác này thật sự không thể nào tốt đẹp nổi!

Cũng bởi vì như thế, ở trong trò chơi tứ cầm thú xứng tứ hoa khôi này, Hoa Chi Phá vẫn tin chắc rằng nó chỉ là một trò chơi mà thôi.

Hoa Chi Phá bất đắc dĩ lắc đầu, bỏ đi, loại chuyện này coi như là trời định đi! Nếu không các nàng làm sao xuyên qua ngàn năm mà gặp gỡ tứ đại hoa khôi đây? Một khi đã như vậy, nàng còn rối rắm cái gì? Thích ứng trong mọi tình cảnh là được.

Nghĩ thông suốt này hết thảy, Hoa Chi Phá cảm thấy thả lỏng. Quả nhiên là chính mình quá chấp nhất.

Được rồi, để ta đi nhìn chút Niệm Khanh cô nương hoa lệ cao quý, thuận tiện nghe nàng đánh đàn một chút, ôi, gần đây chất lượng giấc ngủ không tốt - Hoa Chi Phá vận động thất lưng, ngáp một cái đi về phía tiểu viện của Niệm Khanh.

Những ngày làm tiểu bạch kiểm kỳ thật cũng thật nhàm chán. Đặc biệt là cái 'tiểu bạch kiểm' chỉ có danh đầu.

Nói về quan hệ của mình và Niệm Khanh...bằng hữu? Hình như hơi ái muội. Tình nhân? Còn chưa tới mức này. Tỷ muội? Cũng không thân đến thế. Dù sao thì quan hệ chính là là lạ.

Nhớ tới lần trước khi đi tìm Loạn nhi, Niệm Khanh kia chỉ trả lời tốt ở bề ngoài, còn hành động khiến nàng rối rắm vô cùng, vì sao lại cảm thấy Niệm Khanh đang đùa giỡn nàng vậy?

Hoa Chi Phá thở dài một tiếng, đi vào cửa phòng rộng mở liền thấy Niệm Khanh đang ngồi ở một bên bàn cờ vây hết sức chuyên chú.

- Ôi chao, Niệm Khanh tỷ tỷ, người đang hạ cờ! - Hoa Chi Phá chớp mắt, a dua nhìn mỹ nhân tuyệt sắc trước mặt - Thế nào hôm nay không đánh đàn?

Niệm Khanh giương mắt liền thấy Hoa Chi Phá ngốc đặc đang nhìn mình, vẻ mặt lấy lòng, xem nàng ta xưng hô với mình kìa, "Niệm Khanh tử tử"? Khăng định là có chuyện cầu mình, cũng chỉ có lúc này thì trên người nàng ta mới có thể thiếu đi một cỗ gạo khí vốn không thể nhận ra.

- Nói đi, có gì cầu ta? - Thu hồi quân cờ trong tay, chống cằm buồn cười nhìn nàng - Sao, muốn vay tiền ta?

Hoa Chi Phá đờ nguyên mặt, ghen họng:

-Mắt nào của người nhìn thấy ta hỏi vay tiền người? - Bất lực nói - Ta chẳng qua mới chỉ hỏi mượn người có một lần.

Niệm Khanh gật gật đầu:

- Nhưng mà người vẫn chưa trả ta - Quay đầu nhìn về phía người đang đảo mắt tứ tung - Vậy là người đến trả tiền?

Hoa Chi Phá ho khan hai tiếng rồi ngẩng đầu lên, cố ý không nhìn gương mặt khuynh quốc khuynh thành của Niệm Khanh:

- Cái này... tiền bạc đều là mây bay, chúng ta không cần so đo nhiều như vậy.

Niệm Khanh ghen cười, thu hồi vẻ vui đùa, dùng ngữ khí cực độ đồng tình nói:

- Nếu tiền tài đều là mây bay, vậy về sau không cần cho người tiền tiêu vật hàng tháng nữa.

Nghe được mấy chữ "tiền tiêu vật hàng tháng" thì cả người Hoa Chi Phá liền kích động, không cần? Sao có thể! Tiền của anh vốn không đủ tiêu, người còn cắt xén thì ngày sau làm thế nào sống qua!

Lâu đệ, Lạc nhi, Loạn Loạn vì tình cảm phát triển cùng tam đại hoa khôi nên còn có thể có chút trợ cấp, anh thế nhưng một chút cũng không có, nếu không phải anh vẫn kiên trì với một chút niềm tin thì có lẽ đã sớm đầu hàng Niệm Khanh, nghĩ mọi biện pháp câu dẫn nàng. Dù sao thì một văn tiền làm khó anh hùng. Huống chi Niệm Khanh còn là một đại mỹ nhân như vậy!

Nếu Niệm Khanh có thể ngơ một chút, có lẽ ngọn lửa nhỏ kiên trì của mình liền tan trong mây khói rồi.

Yêu Niệm Khanh, rất đơn giản. Đấu với Niệm Khanh, thực khó khăn.

- Đừng mà... - Hoa Chi Phá nắm ống tay áo Niệm Khanh, chỉ kém nước rơi nước mắt - Không có tiền thì ta sống còn có ý nghĩa gì! - Được rồi, bình tĩnh của nàng đều theo mấy chữ "tiền tiêu vật hàng tháng" mà bay đi rồi.

Tiền, là nhược điểm lớn nhất của Hoa Chi Phá. Mà Niệm Khanh rất đơn giản đã bắt được nhược điểm này.

- Người biết chơi cờ vậy không? - Niệm Khanh giả bộ khó xử - Nếu người thắng, tiền người thiếu ta liền xóa sổ, nếu thua... - Dưới ánh mắt sáng rực rỡ của Hoa Chi Phá, tàn nhẫn phun ra ba chữ - Tiền gấp đôi!

Đây thật sự là một cuộc cá cược hay! Tuy rằng Hoa Chi Phá chưa biết thành bại thế nào nhưng ba chữ "tiền gấp đôi" vẫn như đá lớn đặt trên người nàng.

Thật nặng! Áp lực của anh thật lớn!

Liều mạng!

- Không thành vấn đề! - Hoa Chi Phá xoa tay, miệng thực chuyên nghiệp nói - Ta rất lợi hại đấy! - Nói thế nào thì ở hiện đại cũng là nghiệp dư lực đoạn, chẳng lẽ không thắng nổi một cổ nhân!

Niệm Khanh nghe lời khoác lác của Hoa Chi Phá thì trong lòng cười thầm, nói:

- Vậy người nên nhường nhịn ta - Đã thật lâu nàng không còn thấy thú vị, cuối cùng người nên đến đã đến.

- Đương nhiên! - Chớp lông mi - Ta còn biết thương hương tiếc ngọc - Xem ra không thể để Niệm Khanh thua quá khó nhìn, nếu không chính mình cũng bản khoản.

Niệm Khanh thấy Hoa Chi Phá nói như thế cũng không đi phản bác. "Thương hương tiếc ngọc"? Ai là ai còn là vấn đề.

Nếu đã ở trong cuộc thì tự nhiên phải tận tâm dẫn đường. Vì thế Hoa Chi Phá quên đi mục đích vốn có, cùng Niệm Khanh ngồi xuống hạ cờ vây.

Về phần thắng thua? Phải xem ai có chỉ số thông minh cao hơn. Đương nhiên, ý nghĩa kết cục trận cờ này, không phải là điều người ngoài nói được.

TỨ CẦM THÚ VÀ TỨ HOA KHÔI

Phá Quân Tinh

dtv-ebook.com

Chương 106

Kì phong (phong cách chơi cờ) của Niệm Khanh và Hoa Chi Phá có thể nói là trống đánh xuôi, kèn thổi ngược. Nếu không nhìn người thì tuyệt đối không thể ngờ là Niệm Khanh giỏi công còn Hoa Chi Phá giỏi thủ.

Kì phong của Niệm Khanh đại khai đại hợp, rất ra dáng nữ tử sở hữu một cổ hào khí và gan dạ, lấy thủ là thế công, lấy thật đánh hư, lấy công làm thủ. Kì phong của Hoa Chi Phá kín đáo phi thường cẩn thận, thủ là thủ thế, lấy tĩnh chế động, lấy thủ làm công. Có thể nói hai người kì nghệ tương xứng.

Điểm ấy Hoa Chi Phá thật không ngờ, Niệm Khanh cũng thật không ngờ.

Ở trong lòng Hoa Chi Phá, cho dù Niệm Khanh chơi cờ vậy có tốt nữa thì cũng sẽ không lợi hại như vậy, nàng thế nhưng duyệt qua hết phần lớn sách dạy đánh cờ cổ đại và hiện đại, chênh lệch một ngàn năm này hẳn phải có. Nhưng mà hiện tại mình lại ngầm chơi ngang tay với Niệm Khanh, còn thoáng bị vây ở thế hạ phong, quả thực rất đả kích lòng người.

Không nói đến Hoa Chi Phá, Niệm Khanh cũng thầm giật mình, đối với người đối diện lại ôm vạ phần hứng thú. Hoặc có thể nói, từ đầu là vì chuỗi ngày rất nhàm chán nên mới ngay ở lần đầu gặp mặt liền quyết định mang các nàng về để từ từ trêu đùa.

Còn nhớ rõ lần đầu tiên gặp mặt, người này ôm Phong Chi Lôu, vẻ mặt 'cầm phần' quả trách Vị Triều không đúng, vì đạt tới mục đích, cái tay còn

âm thầm véo một phen sau lưng của Phong Chi Lâu đến tận khi Phong Chi Lâu đau đến kêu oai oái, cảnh tượng kia đến nay vẫn khó có thể quên.

Vì một ít bạc mà thật sự khóc lóc kể lể! Cũng vì thú vị nên mới có thể mang tứ chích về, chỉ là không ngờ tới sự tình phát triển lại thường thoát khỏi mong muốn của bản thân.

Vị Triều với Phong Chi Lâu, Du Lăng với Tuyết Chi Lạc, Ly Tuyết với Nguyệt Chi Loạn, mình với Hoa Chi Phá?

Trò chơi đã không thể khống chế, như vậy nên làm thế nào để tiếp tục?

Niệm Khanh nghịch cờ trắng trong tay, tìm kiếm điểm đột phá trong thế cục ván cờ. Còn Hoa Chi Phá cau mày nhìn ván cờ, thật là không biết thưởng thức cái đẹp!

- Lúc trước vì sao muốn ăn vạ Vị Triều? - Niệm Khanh vừa chơi cờ vừa lên tiếng hỏi.

Hoa Chi Phá sừng sốt, giương mắt nhìn lại Niệm Khanh, chỉ thấy nàng vẫn đang chuyên chú nhìn chăm chăm cờ, cũng không biết là cố ý hay vô tình:

- Nếu biết là cướp, vì sao còn mang bọn ta về?

Niệm Khanh thấy Hoa Chi Phá không đáp mà hỏi lại thì cũng không tiếp tục nói gì, chỉ sừng sốt một chút không nói.

Kỳ thật, mục đích của các nàng đều giống nhau: Trò chơi, đùa nghịch. Tựa như chuyện Niệm Khanh tình nguyện không làm công chúa mà tới nơi này làm hoa khôi là cùng một đạo lý.

Hoa Chi Phá thấy Niệm Khanh không trả lời thì cũng không tiếp tục tán gẫu. Hai người người tới ta đi, thật lâu chưa phân thắng bại. Tận đến lúc

Tiểu Trúc bưng đồ ăn tới mới phát hiện đã đến giờ cơm chiều.

- Đã nhanh như vậy? - Hoa Chi Phá nhìn ra bên ngoài, quả nhiên trời đã hơi nhạt - Trận cờ này... không xong rồi? - Đã hạ gần hết bàn cờ còn chưa phân thắng bại, xem ra là cờ hoà rồi, chỉ là hai người đều chấp nhất muốn phân thắng bại nên mới cũng không nói gì mà thôi.

- Ủ - Niệm Khanh cầm quân cờ trong tay ném vào hộp, nhìn thoáng qua bàn cờ, trong mắt hiện lên một tia giáo hoạt, mỉm cười nói - Tiểu Trúc, đi lấy thêm đôi đũa bát cơm.

- Vâng tiểu thư - Tiểu Trúc thấy Hoa Chi Phá nhìn chăm chăm đồ ăn trên bàn thì trong mắt hiện lên vẻ trúng phóc, cúi đầu đi ra ngoài.

- Chà chà, ta đây sẽ không khách khí - Hoa Chi Phá chưa từng có giác ngộ làm khách, ngồi vào bàn cơm nhìn chăm chăm thức ăn trên bàn mà chảy nước miếng - Đúng rồi Niệm Khanh, vì sao người không ăn thịt nướng?

Hoa Chi Phá chỉ chỉ thức ăn trên bàn, tuy rằng hương sắc và mùi vị vẹn toàn, nhưng phần lớn vẫn là thức ăn chay, loại đồ ăn thuần thịt cũng không có lấy một món, cũng chỉ có một món cá hấp miễn cưỡng tính là món mặn. Nếu không phải tay nghề của đầu bếp nơi này tốt thì Hoa Chi Phá thật sự không muốn nhìn thấy đồng thức ăn này.

- Thịt nướng? - Niệm Khanh đang bưng trà lên uống, nghe xong những lời này của Hoa Chi Phá thì thiếu chút nữa bị sặc, ho khùng khục - Rất nhiều mỡ - Nàng thật sự không nghĩ thấu vì sao cuộc đối thoại này lại có thể một phát nhảy xa như thế.

Hoa Chi Phá cao thấp đánh giá Niệm Khanh, mặt nhăn mày nhíu:

- Người rất gầy, ăn nhiều thịt một chút thì mới không còn là người không nổi hai lạng thịt nữa! Người nhìn ta xem, rắn chắc bao nhiêu. Cho nên mới

nói, ăn nhiều thịt là thật cần thiết -Ta cũng không muốn có lão bà gầy giống gậy trúc.

Ô không đúng, Niệm Khanh thành lão bà của ta khi nào! Hình như cho tới giờ ta không ôm tâm tư này mà? Chẳng lẽ...đây là tiềm thức của ta? Hoa Chi Phá co giật miệng, ve vẩy đầu, cưỡng chế loại bỏ ý niệm trong đầu.Tiếp tục như thế, ta thực không ổn!

Niệm Khanh không ngờ Hoa Chi Phá sẽ nói như vậy, trong lòng có một chút cảm động, ánh mắt cũng nhu hòa đi rất nhiều, khí thế trầm tĩnh bức người vừa rồi khi chơi cờ cũng dần dần biến mất:

- Không ngờ người còn quan tâm đến ta.

- Ha ha, người là lão bản của ta mà. Ăn của người, dùng của người, tự nhiên tỉ mỉ chiếu cố - Thiếu người thì chẳng phải là ta đi ăn không khí sao! Hoa Chi Phá tuyệt đối không thừa nhận là nàng quan tâm Niệm Khanh, nàng chỉ quan tâm tiền của Niệm Khanh mà thôi. Giờ khắc này, nàng thật cảm thấy có điểm không được tự nhiên.

Niệm Khanh cũng không nói cái gì, chỉ gật gật đầu nói:

- Ừ, ta đã biết.

Lúc này lại đến phiên Hoa Chi Phá mơ màng, Niệm Khanh đây là...động? Được rồi, Niệm Khanh nghe lời như vậy, cảm thấy không phải là chuyện tốt được! Biểu hiện hôm nay của Niệm Khanh...rất quý dị! Nàng...không sao chứ? Hoa Chi Phá nơm nớp lo sợ, cuối cùng cũng đợi được cứu tinh Tiểu Trúc tỷ tỷ. Được rồi, nàng hối hận, sớm biết vậy sẽ không nán lại ăn cơm.

Nhận lấy bát cơm, Hoa Chi Phá nhìn về phía Niệm Khanh, người không động đũa, ta ngượng ngùng! Phương diện lễ tiết này anh vẫn rất chú trọng.

Niệm Khanh thấy bộ dạng muốn nói lại thôi của Hoa Chi Phá thì cũng không định đùa nàng tiếp liền động đũa gắp đồ ăn. Kể từ đó Hoa Chi Phá tự nhiên không còn cố kỵ, cũng bắt đầu ăn.

- Tiểu thư...- Tiểu Trúc liếc mắt nhìn Hoa Chi Phá, mặt nhăn mày nhíu, muốn nói gì nhưng chưa nói tiếp.

- Hử? -Hoa Chi Phá ngẩng đầu - Sao thế? Không tiện sao? Ta đây vẫn nên về - Riêng tư cũng là bình thường, chỉ là trong lòng hơi có chút không thoải mái.

Hoa Chi Phá định buông bát lại bị Niệm Khanh ngăn lại:

- Không cần, Tiểu Trúc, người nói đi, chuyện gì?

Thấy Niệm Khanh không có ý tứ để mình đi thì Hoa Chi Phá cũng không nói nữa, tiếp tục ăn cơm, chỉ là trong lòng hơi hơi bay bổng.

- Đây là thư của thiếu chủ đưa tiểu thư - Nói xong liền lấy ra từ trong lòng một phong thư giao cho Niệm Khanh.

Niệm Khanh nhận thư, mở ra tỉ mỉ nhìn.

"Thiếu chủ"? Ai vậy! Mặc dù Hoa Chi Phá đang ăn cơm nhưng lỗ tai cũng dựng thẳng đứng, cẩn thận nghe các nàng nói chuyện.

Niệm Khanh xem xong thư, trên mặt lộ ra một nụ cười ấm áp:

-Tiểu Trúc, thu dọn một chút, ngày mai chúng ta đi kinh thành.

- Vâng tiểu thư - Tiểu Trúc nhận thư, gật gật đầu lui xuống.

Hoa Chi Phá nghe được ba chữ "đi kinh thành" thì mắt sáng lên, vội vàng buông bát cơm:

- Ta cũng đi! Ta cũng đi! Ta rất buồn chán! Ta cũng muốn đi! - Nói xong, mặt đáng thương nhìn Niệm Khanh, chỉ kém nước thè lưỡi lắc đầu.

- Người đi làm gì? - Giọng nói bình bình, nghe không ra là đồng ý hay không đồng ý.

- Ta? Ta bảo vệ người! - Hoa Chi Phá vỗ vỗ bả vai - Kinh thành xa như vậy, chỉ có người và Tiểu Trúc thì rất nguy hiểm, người nghĩ xem, nếu có tặc gì đó thì ta cũng có thể giúp đỡ - Dưới ánh mắt trêu đùa của Niệm Khanh, như quả bóng xì hơi tiếp tục nói - Tối thiểu thì mật báo đối với ta cũng không có vấn đề -Được rồi, các người là cao thủ võ lâm cho nên khinh thường ta phải không!

- Một khi đã như vậy, vậy đi thôi - Niệm Khanh thấy bộ dáng hưng phấn của Hoa Chi Phá thì đã kích - Vừa lúc chúng ta còn thiếu chân khuân vác.

Khuân vác? Hự, cũng quá đại tài tiểu dụng (tài lớn nhưng dùng vào việc nhỏ)! Hoa Chi Phá mặt đơ, lại thấy Niệm Khanh dùng ánh mắt sáng quắc nhìn mình thì tim đập dồn dập.

- Người là tiểu hài tử sao? - Trong lúc Hoa Chi Phá sững sốt bối rối thì Niệm Khanh gỡ bỏ hạt cơm ở khóe miệng nàng - Kinh thành không đơn giản như người tưởng tượng - Như nhớ tới điều gì, cảm khái nói.

Được rồi, mặc kệ vấn đề đơn giản hay không đơn giản. Vì sao gần nhất nàng càng ngày càng không thể khống chế đây! Chỉ bị Niệm Khanh nhìn nhìn thì tim liền đập nhanh như vậy. Nói xem, vì sao!

Thật sự là muốn đi chơi kinh thành sao? Hay là vì "thiếu chủ" gì đó kia cho nên lo lắng đây?

Tình hình quả nhiên càng ngày càng không thể khống chế mà!

TỨ CẦM THÚ VÀ TỨ HOA KHÔI

Phá Quân Tinh

dtv-ebook.com

Chương 107

Hoa Chi Phá phòng mồm, vẻ mặt khó chịu nhìn Niệm Khanh, đương nhiên là kinh thành không đơn giản, anh cũng không phải ngờ! Hừ, chỉ là ta núi không lộ sông không chảy mà thôi. Cái này gọi là khiêm tốn!

Hơn nữa, "thiếu chủ" gì đó, nam phải không? Được rồi, anh khó chịu.

- Kỳ thật không đơn giản là lòng người phải không? - Hoa Chi Phá bĩu môi, thản nhiên nói - Địa phương không sống, chỉ có người sống.

Niệm Khanh không ngờ Hoa Chi Phá sẽ nói như vậy, một chút kinh ngạc rất nhanh khôi phục lại bình tĩnh:

- Nói cũng phải. Đúng rồi, nếu ta nói với người rằng ta là công chúa thì người định thế nào? - Niệm Khanh buông bát cơm đầy hưng trí nhìn Hoa Chi Phá, cười nói.

- Người là công chúa? - Hoa Chi Phá hí mắt, nhìn mặt Niệm Khanh - Ta đây chính là phò mã! - Người làm như công chúa là cái thìa ven đường ấy! Công chúa một nước ở trong kỹ viện, bái phục, tiểu thuyết ngôn tình người xem hơi nhiều phải không!

Tuy rằng Hoa Chi Phá cũng hiểu Niệm Khanh không phải người bình thường, nhưng mà công chúa...hình như hơi quá xa xôi.

Cũng lạ là Tuyết Chi Lạc không nói rõ ràng về thân phận của Du Lăng, Hoa Chi Phá chỉ biết là sát thủ hoặc là thích khách, còn Nguyệt Chi Loạn cũng không giải thích gì với thân phận của Ly Tuyết, nói tóm lại Hoa Chi

Phá cũng chỉ biết Vị Triều là người của Thần Y Sơn Trang, vài thứ khác nàng không biết nhiều. Cho nên, bất ngờ nói Niệm Khanh là công chúa, nàng thật có chút khó chấp nhận.

- Phò mã? -Niệm Khanh nhìn Hoa Chi Phá thật sâu một cái - Người thật đúng là mơ tưởng.

Người có thể làm công chúa còn ta không thể làm phò mã? - Hoa Chi Phá phỉ nhổ trong lòng.

Cơm nước xong, Hoa Chi Phá nhìn trời không còn sớm liền rời khỏi, nàng cần thu thập hành lý, cũng không thể để Niệm Khanh cho luôn. Anh nhất định phải đi xem xem "thiếu chủ" kia lớn lên là cái dạng gì! Còn chuyện nghe Niệm Khanh đánh đàn, không có tâm trạng.

Niệm Khanh đứng trước cửa sổ, nhìn bàn cờ kín mít quân, có chút dăm chiêu. Hoà sao?

- Tiểu thư, người thực sự đồng ý để nàng đi? -Tiểu Trúc thu thập bát đĩa, nghi hoặc hỏi - Vậy thì chẳng phải là nàng sẽ biết thân phận của người sao?

Niệm Khanh gõ lên bàn cờ, chậm rãi nói:

- Dù sao, kiểu gì cũng biết. Hơn nữa... - Nhớ tới bộ dạng Hoa Chi Phá nói mình là phò mã vừa rồi, Niệm Khanh gợi lên một nụ cười xấu xa - Có lẽ...lần này đại công chúa sẽ kén phò mã cũng không biết chừng?

Tiểu Trúc vẻ mặt không thể tin nhìn tiểu thư nhà mình:

- Tiểu thư, người... - Không thể nào! Tiểu thư anh minh thần võ nhà nàng rốt cuộc thế nào lại có mắt mù? Vị Triều tiểu thư, Ly Tuyệt tiểu thư, Du Lăng tiểu thư, Tiểu Trúc đã cảm thấy thực khó hiểu, không ngờ tiểu thư nhà nàng cũng muốn bước theo chân ba vị tiểu thư!

- Phật viết: Không thể nói -Niệm Khanh bí hiểm nhìn chăm chăm bàn cờ, hạ xuống một quân, nhất thời lập tức chinh đối vận mệnh ván cờ.

Nếu Hoa Chi Phá ở trong này thì không thể ngã gục đầu, nàng cẩn thận bố trí cứ nhiên bị phá bởi một chiêu, hơn nữa nếu tỉ mỉ xem ván cờ thì còn là quân đen bị quân trắng dắt mũi, tựa hồ ngay từ đầu đã bị tính kế, cái này há có thể không khiến nàng kinh tâm sao! Cũng may là Hoa Chi Phá không ở đây, nếu không không thể không học máu.

Tiểu Trúc thấy tiểu thư nhà mình chuyên chú đến bàn cờ, cũng đến giúp vui nhìn, lập tức đờ:

- Tiểu thư thật sự là rất hưng trí, lần này tiểu thư dùng vài phần thực lực?
- Có thể hạ nhiều nước như vậy, xem ra tiểu thư thực sự vui vẻ! Đùa với Hoa Chi Phá đều nhanh chóng hạ hết bàn cờ.

- Ba phần - Ôi, không thể ngờ Hoa Chi Phá này vẫn có chút thực lực, vốn tưởng rằng một phần là đủ, không ngờ lại ép mình dùng đến ba phần, cũng coi như nàng quang vinh.

- Haiz, gặp phải đệ nhất quốc thủ, chỉ có thể nói Hoa Chi Phá xui xẻo - Tiểu Trúc lắc đầu - Bất quá tiểu thư sao không đánh thẳng nàng? Còn bày ra vẻ hoà?

Niệm Khanh thản nhiên liếc nhìn Tiểu Trúc một cái, nói:

- Thắng thua kỳ thật không quan trọng, quan trọng là mỗi một bước của nàng đều ở trong dự kiến của ta. Như vậy chẳng phải càng thú vị sao? -Nếu trực tiếp thắng cờ thì còn có ý nghĩa gì?

Tiểu Trúc bưng tỉnh đại ngộ gật gật đầu, cười nói:

- Tiểu thư, người thật sự là càng ngày càng tệ. Hoa Chi Phá gặp phải tiểu thư cũng không biết là may mắn hay là bi ai... - Thật đáng buồn cho Hoa

Chi Phá, để người bi ai một chút. Tiểu thư thật là...rất phúc hắc!

Niệm Khanh chớp mắt mấy cái, muốn sao? Kỳ thật như vậy mới có lạc thú. Hoa Chi Phá hẳn cũng sẽ nghĩ như vậy phải không?

Đương nhiên Hoa Chi Phá không biết sở vi sở tác (tất cả mọi hành động) của Niệm Khanh, nếu không phỏng chừng sẽ lập tức nhảy dựng lên phản bác: Ta cũng nghĩ như vậy mới là lạ! Cho nên không thể không nói, không biết cũng là một loại hạnh phúc.

Bởi vì chuyện ngày mai cùng đi kinh thành với Niệm Khanh nên Hoa Chi Phá rất có lương tâm quyết định tìm tam chích cầm thú báo một tiếng, tránh cho các nàng nói mình không lương tâm, đáng tiếc, sự thật thường tương phản.

Phong Chi Lâu: Lão đại, người đi thì đi, nói với ta làm gì? Ta không phải lão bà của người cũng không phải mẹ người, đi mau đi mau, đừng quấy rầy cuộc sống hạnh phúc của ta với Vị Triều nhà ta!

Khốn nạn! Đồ có sắc tâm không có nhân tính nhà người! Anh nhìn lầm người.

Tuyết Chi Lạc: Lão đại, hiện tại là thời kì tình yêu cuồng nhiệt của ta, người có thể đừng làm bóng đèn đờ đờ được không?

Được, ta sai rồi! Người tiếp tục!

Nguyệt Chi Loạn: Lão đại, nhớ mang chút đặc sản về, không đắt tiền ta không cần!

Shit, cái đồ chỉ biết ăn!

Một đám không lương tâm! Anh mù mắt, sao lại giao du với một đám bằng hữu như vậy! Cầm thú, quả nhiên là cầm thú! Ba người các người quả

thực đem hai chữ 'cầm thú' phát huy đến cao nhất! Hoa Chi Phá bị đả kích bỏ đi, vẫn là Niệm Khanh tốt! Chẳng những không bắt ta trả tiền mà còn mang theo ta đi kinh thành. Quả nhiên, ngoài Niệm Khanh nhà ta thì cái gì cũng là mây bay! Hoa Chi Phá giác ngộ, đi theo Niệm Khanh có thịt ăn! Mặc kệ lúc nào cũng phải bắt chặt lấy Niệm Khanh mới là vương đạo!

Sáng sớm hôm sau, Hoa Chi Phá còn trong ổ chăn liền bị Tiểu Trúc cứng rắn đánh thức. Rửa mặt một chút, mang theo hành lí đã chuẩn bị tốt theo Niệm Khanh đi. Nhìn Điêu Lan Thủy Tạ Lâu dần dần biến mất, Hoa Chi Phá cảm khái ngàn vạn, ở lâu như vậy, hiện tại đột nhiên phải rời khỏi, thật sự là có điểm luyến tiếc.

Bất quá, so với kinh thành tràn ngập thần bí đang hướng tới thì tinh thần Hoa Chi Phá chấn động. Nghe nói mỹ nữ kinh thành là đệ nhất, cũng không biết là thật hay giả? Hoa Chi Phá chợt dạ ho khan hai tiếng liếc nhìn Niệm Khanh đang nhắm mắt dưỡng thần, cũng không biết mỹ nữ gì đó có đẹp như Niệm Khanh nhà ta hay không?

Thôi nào, ta cũng không phải có tâm tư không tốt, chỉ đơn thuần là thương thức thôi!

Đương nhiên tốt nhất là để ta gặp được một công chúa, cũng không biết chất lượng công chúa của nước này thế nào, trăm ngàn đừng giống Phượng tử, nếu không anh thật sự muốn khóc.

Dựa theo đường của tiểu thuyết ngôn tình, đối tượng mà xuyên giả 99% có thể nhìn thấy ở kinh thành là: Công chúa, hoàng đế, hoàng hậu, vương gia, etc. Phân ra tiếp, nam nữ có thể gặp hoàng đế và vương gia; bách hợp có thể gặp công chúa và hoàng hậu.

Chỉ là không biết anh đang đi là cái đường gì. Cũng không rõ công chúa, hoàng hậu có sức hút hay không! - Hoa Chi Phá tự sướng.

TỨ CẦM THÚ VÀ TỨ HOA KHÔI

Phá Quân Tinh

dtv-ebook.com

Chương 108

Kinh thành phần hoa như mộng, cũng tuyệt sắc như mẫu đơn.

Hoa Chi Phá không thể không cảm thán sự khổng lồ và uy nghiêm của kinh thành. Kìa tường thành cao ngất trong mây, kìa thị vệ tuần tra qua lại, còn cả người người ăn mặc xa hoa phú quý, không hổ là dưới chân thiên tử, phòng bị nghiêm ngặt, kẻ có tiền cực nhiều.

Hoa Chi Phá có cảm giác như người nhà quê lên thành phố, đương nhiên ở mặt ngoài nàng không hiển lộ ra cái gì, nàng còn cần mặt mũi, nàng cũng không hy vọng Niệm Khanh khinh bỉ chính mình.

Bất quá sau khi nhìn thấy chỗ Niệm Khanh mang nàng đi vào thì nàng hoàn toàn như bị sét đánh.

- Phủ công chúa? - Hoa Chi Phá trừng lớn mắt, tay run run chỉ lên bảng hiệu trên đầu, rồi lại chỉ Niệm Khanh - Người thật sự là công chúa?

Niệm Khanh nhìn bộ dạng giật mình kinh hãi của Hoa Chi Phá thì quyết định tiếp tục diễn xiếc:

- Không phải, ta chỉ là quản gia nơi này thôi - Vỗ vỗ bả vai Hoa Chi Phá
- Yên tâm, đại công chúa rất tín nhiệm ta, không sao.

Niệm Khanh, xin người có thể đừng dùng cái loại ánh mắt nhìn đứa ngốc mà nhìn ta hay không! Hoa Chi Phá cứng khóe miệng, nàng muốn nhìn thấy công chúa của Thiên Minh Quốc, kết quả lại đến phủ công chúa thật,

cũng không biết nếu nàng nghĩ đến hoàng hậu thì có thể ở thời điểm nào đó hoàng hậu cũng chạy ra dọa nàng nhảy dựng hay không?

- Đúng vậy, tiểu thư thế nhưng là đại công chúa ...- Tiểu Trúc kích động nói, không ngờ bị Niệm Khanh lạnh lùng trừng mắt một cái thì lập tức sửa miệng - Người đại công chúa thân thiết nhất! - Các nàng đã thân thiết đến mức tuy hai mà một.

Người thân thiết nhất? Nghe thế thì Hoa Chi Phá theo bản năng lại nhìn Niệm Khanh, mình diễm đoan trang, sáng như xuân hoa, rọi sáng bức người, nói là nghiêng nước nghiêng thành cũng không đủ. Chứ không phải đại công chúa có tâm tư gì đó không tốt?

Fuck! Trước có "thiếu chủ" không biết nam hay nữ, sau có đại công chúa nhìn trộm, Niệm Khanh này có vẻ cũng hơi quá nổi tiếng.

- Phải không? Ha ha, ha ha - Hoa Chi Phá miễn cưỡng cười cười, thì ra tình địch khí gió của mình lại nhiều như vậy! ...tình địch? Phải là tranh kim chủ của mình lại nhiều như vậy mới đúng, đáng ghét ghê!

Hoa Chi Phá đi theo Niệm Khanh và Tiểu Trúc tiến vào phủ công chúa, tuy rằng bố trí hoa lệ, có núi có nước, phong cảnh dạt dào, nhưng không có tâm trạng xem thì lại cảm giác như hành tẩu trên đường cỏ mọc tràn lan.

-Tiểu Trúc, người mang nàng đi nghỉ ngơi trước đi - Niệm Khanh quay đầu nhìn về phía Hoa Chi Phá giải thích - Ta còn có một số việc phải đi ra ngoài một chuyến, người để Tiểu Trúc mang người đi nghỉ tạm, ngồi xe ngựa thời gian dài như vậy chắc người cũng mệt mỏi.

- Được - Hoa Chi Phá cũng không dây dưa nhiều, cuộc sống không quen thuộc, hơn nữa nàng cũng không hy vọng cho Niệm Khanh một ấn tượng ngang ngạnh không nói lí lẽ.

Giỏi nắm bắt ý của người khác mới là bản chất của anh.

Hơn nữa thật sự là quá mệt mỏi!

Gian tình cái gì chứ, nếu thật sự có thì ta ngăn cản mới là lạ!

Hoa Chi Phá nằm ở trên giường, nghĩ một số chuyện, muốn ngủ lại không tài nào ngủ được. Hoa Chi Phá nhắc người lên, lẩm bẩm nói:

- Sao ta lại cảm thấy có chỗ nào không đúng vậy! Cái loại khí chất, phân cảm giác thần bí của Niệm Khanh, thật là thứ một quản gia phủ công chúa nên có sao? Không đúng, biểu cảm của nha hoàn, gia đình, thị vệ rõ ràng là có vấn đề, vì sao lại dùng loại ánh mắt quái dị nhìn ta vậy? - Rốt cuộc là không đúng ở chỗ nào đây?

Hay là...Niệm Khanh mới là công chúa? Nhớ tới lời lần trước Niệm Khanh hỏi chính mình, "nếu ta nói với người rằng ta là công chúa thì người định thế nào", chẳng lẽ Niệm Khanh thật sự là công chúa?

Thế nàng nói mình là quản gia làm gì chứ?

Vì... gạt ta?

Hoa Chi Phá mất bình tĩnh, chẳng trách lại cảm thấy có chỗ không đúng, cả nửa ngày bị Niệm Khanh đùa giỡn xung quanh! Bất quá, vì xác minh suy đoán của mình thì nên đi ra ngoài chứng thực một chút mới được.

Hoàng Phủ Hạnh là tiểu công chúa của Thiên Minh Quốc, được sủng ái yêu chiều, trên có hoàng đế ca ca quan tâm, dưới có phần đông thần tử xu nịnh, có thể nói tập trung ngàn vạn sủng ái cả một đời.

Nhưng mà những thứ đó cũng không phải là thứ nàng muốn.

Hoàng Phủ Hạnh biết, những điều đó đều là bởi vì tỷ tỷ không ở đây nên những người đó mới chú ý đến nàng.

Tỷ tỷ, người khiến nàng ngược lên nhìn, đại công chúa ổn định trên dưới Thiên Minh Quốc, nữ tử như truyền kỳ. Tên của nàng khiến người ta cảm khái ngàn vạn. Hoàng Phủ Khanh, đại công chúa Thiên Minh Quốc, con của hoàng hậu. Nữ nhi tiên hoàng sủng ái nhất, ban thường danh 'Vô Song', ý là Thiên hạ vô song.

Mà Hoàng Phủ Hạnh nàng, chẳng qua là thứ xuất (con của thiếp), ngay cả phong hào cũng vô cùng đơn giản, 'An Bình', có thể thấy được chênh lệch giữa hai người. Bất quá đó cũng không quan trọng. Quan trọng là tỷ tỷ mà nàng sùng bái, nữ tử có thể ngạo nghễ với thiên hạ.

Đáng tiếc khi Hoàng Phủ Hạnh còn chưa kịp mở miệng tỏ rõ tâm tình 'fan' của mình thì tỷ tỷ nàng đã bước đi, vung ống tay áo lên không, mang theo một phiến mây. Ngoài hoàng đế ca ca ra thì không ai biết nàng đi đâu. Nay tỷ tỷ đã trở về, nàng sao lại không hưng phấn? Hơn nữa, nghe nói còn mang về một nam nhân, tin tức này rất nóng hổi! Người tỷ tỷ thích rất cực là phong lưu tiêu sái, ngọc thụ lâm phong như thế nào đây!

- Công chúa, người đi chậm một chút - Văn Nhạc đi từng bước nhỏ, gắt gao đuổi theo chủ tử của nàng.

- Văn Nhạc, người nhanh lên, chậm muốn chết! - Hoàng Phủ Hạnh bất mãn nhìn thị nữ của mình - Nếu không thấy tỷ tỷ, ta sẽ không tha cho người!

- Ôi công chúa của ta, cầu người có chút hình tượng thực nữ được không? - Người không biết ta vận động kém sao?

- Không thích! - Hoàng Phủ Hạnh kéo mạnh tay Văn Nhạc lôi nàng chạy, cũng không nhìn đường phía trước, kết quả đâm thẳng vào lòng người nào đó, rầm một tiếng liền áp trên người còn chưa rõ tình trạng.

- Ối! Ai vậy! Đi đường không mở mắt sao! - Hoa Chi Phá ôm cái ót bị đập đau, hít sâu một hơi, tảng đá chết tiệt, người chết tiệt, mắt con mẹ nó

mù! - Ôi, đau chết mất! - Lệ trên khóe mắt như sắp trào ra, chết tiệt! - Người còn không đứng lên! - Nếu không phải bị áp nên không thể động đây, nếu không phải đau nên không có khí lực thì nàng không thể không đánh chết người này.

- Người... - Đây vẫn là lần đầu tiên Hoàng Phủ Hạnh bị người khác quát to như vậy, tuy rằng biết mình không đúng, nhưng mà người này dựa vào cái gì quát mình!

- Công chúa, người không sao chứ? - Văn Nhạc nâng Hoàng Phủ Hạnh dậy, nhìn từ trên xuống dưới chỉ sợ ngã hồng chỗ nào, sau khi thấy nàng không sao thì thở dài một hơi nhẹ nhõm, nhưng khi nhìn thấy gương mặt muốn ăn đòn của Hoa Chi Phá thì nảy sinh hận ý - Lớn mật, người dám nói chuyện như vậy với công chúa, người không muốn sống nữa!

Hoa Chi Phá ôm cái ót, nhìn về phía tiểu cô nương vừa mới ghé vào người mình:

- Người là công chúa? - Đứa trẻ con mặt la li này lại là công chúa? Nàng là công chúa, vậy Niệm Khanh là gì? Chẳng lẽ...Niệm Khanh thật sự là quản gia? Hoa Chi Phá nghi hoặc.

- Ta không phải là công chúa thì chẳng lẽ người là! - Khi Hoàng Phủ Hạnh nhìn thấy vẻ sừng sốt của hắn thì cơn tức cũng tiêu đi, dù sao cũng là mình không đúng, nàng còn không ngang ngược đến chỉ hươu bảo ngựa, giết người không chớp mắt.

Hoa Chi Phá ghen hòng nói không ra lời vì tiểu nha đầu, công chúa của Thiên Minh Quốc thật sự là... không có sức hút! Ôi quả nhiên vẫn là thiên vị ngự tử!

TỬ CẦM THÚ VÀ TỬ HOA KHÔI

Phá Quân Tinh

dtv-ebook.com

Chương 109

- Lớn mật, thấy công chúa sao còn không quỳ! - Văn Nhạc nhìn về mặt không thôi thốn thức, không có chút ý tứ cung kính của Hoa Chi Phá thì trong lòng không khỏi nổi lên tức giận, dám thái độ như thế với công chúa của ta, không muốn sống! Còn nữa, mắt chó mù của người lại dám nhìn chăm chăm tiểu công chúa không thôi, buồn cười!

Hoa Chi Phá bị cái cổ họng kinh thiên của Văn Nhạc hù dọa, chỉ thấy nha hoàn này một bộ dạng mầu dạ xoa, trong cơn giận dữ nhìn mình như thể mình làm gì nàng vậy, hai mắt trừng trừng trắng dã, mắng "Mắt chó mù của người!"

Shit! Bây giờ ai ai cũng phải đá ta một cước? Thấy bộ dạng ta dễ khi dễ sao!

- Thật sự là chó cậy gần nhà, gà cậy gần chuồng, chủ tử nhà người cũng chưa nói gì nhưng người đã thật hăng say kêu gào! - Hoa Chi Phá cũng không phải người dễ người khác khi dễ, dù đối phương có là công chúa nhưng không thấy Tiểu Trúc nói về quan hệ giữa Niệm Khanh và công chúa sao, là tương đối tốt, bản thân coi như có bối cảnh, một nha hoàn như người lại mắng ta là mắt chó? Hơn nữa đó là do ta ngã sao? Rõ ràng là tiểu la lị này đi nhanh đi vội rồi đánh lên ta được không! Người thế nhưng thật sự có thể lật ngược phải trái!

Huống hồ, anh là người tùy tiện ai cũng có thể mắng sao? Ngoài Niệm Khanh ra, tam chích cầm thú có thể tính, người tính là gì!

- Người... - Văn Nhạc lập tức xấu hổ, người này không biết tử tự viết như thế nào sao? Kiêu ngạo như vậy?

- Văn Nhạc, không được nói nữa - Hoàng Phủ Hạnh như nhớ tới điều gì, cũng không so đo với thái độ của Hoa Chi Phá mà cẩn thận đánh giá hẳn, lớn lên cũng bình thường, tính tình lại càng không gọi là tốt, một bộ dạng lưu manh, nếu nói đây là nam nhân hoàng tử mang về...trời ạ! Hoàng tử rốt cuộc coi trọng hẳn như thế nào!

Sắc mặt Hoàng Phủ Hạnh rất quái dị, quái dị đến mức khiến hai người ở đây đều kinh hãi.

- Người...là người nào... sao lại ở trong quý phủ của công chúa? - Hoàng Phủ Hạnh chỉ vào Hoa Chi Phá nói.

Hoa Chi Phá tuy trong lòng có chút khó chịu nhưng cũng biết đây là xã hội phong kiến, cấp bậc chế độ vẫn rất nghiêm ngặt, chống lại công chúa thì mình cũng chỉ có gặp hạn:

- Hồi bẩm công chúa, tiểu nhân là theo tổng quản Niệm Khanh đến đây, tổng quản có việc đi ra ngoài, tiểu nhân nhân chán nên đi chung quanh một chút, không ngờ va phải công chúa, thật sự là tội đáng chết vạn lần - Được rồi, kẻ thức thời là trang tuấn kiệt, Niệm Khanh không ở đây, mình vẫn nên ngoan một chút có vẻ tốt.

-Tổng quản Niệm Khanh? -Hoàng Phủ Hạnh và Văn Nhạc nghe xong vài từ này thì nhất thời kinh hô, Hoàng Phủ Hạnh ho khan một tiếng chống lại ánh mắt hoài nghi của Hoa Chi Phá - Thì ra là khách của Khanh tử tử... - Choáng, khi nào thì hoàng tử biến thành tổng quản? Không hiểu nổi! Chẳng lẽ hoàng tử muốn thử hẳn? Được rồi, một khi đã như vậy thì ta không thể vạch trần, nếu không, dựa theo thủ đoạn của hoàng tử thì không biết sẽ tra tấn ta như thế nào.

Bất quá dẫn hẳn ra ngoài lượn hẳn là không có vấn đề phải không? Dù sao thì giờ hoàng tử cũng không ở đây, vừa lúc đem hẳn quãng ra ngoài! Quyết định xong liền gửi ánh mắt cho Văn Nhạc phía sau:

- Nếu là khách của Khanh tử tử...được rồi, bản công chúa lấy ngoại lệ một lần, đem người ra ngoài đi dạo, cho người nhìn dưới chân thiên tử có bao nhiêu khác biệt!

Hoa Chi Phá thấy tiểu công chúa này đối với mình không có chút thành kiến thì cũng có thêm một phần thân cận:

- Vậy đa tạ công chúa - Dù sao nàng vốn không có ý khúm núm từ trong khung, cùng công chúa đi dạo phố, cũng không phải là chuyện gì không thể. Chỉ có Niệm Khanh mới làm cho ta không thôi thốn thức!

Hoàng Phủ Hạnh coi như là hiểu biết kinh thành, tuy rằng nàng là công chúa nhưng không thiếu lần đi chơi kinh thành, vụng trộm chuồn ra cũng không phải một hai lần, cho nên mang theo Hoa Chi Phá đi cũng coi như là quen thuộc.

Kỳ thật, mang Hoa Chi Phá ra ngoài cũng không phải vì muốn đi chơi, chủ yếu là muốn xem phẩm chất của hẳn, đến tột cùng có xứng đôi với hoàng tử hay không. Dù sao thì nhìn người không thể chỉ nhìn mặt.

Bất quá, sau khi nhìn thấy Hoa Chi Phá mặt không đổi sắc lấy lại bạc trong tay mình định đưa cho ăn mỳ, cầm đến quán ven đường mua mì sợi thì Hoàng Phủ Hạnh coi như đầu hàng, ngay cả chút tình thương cũng không có, còn có cái gì phải thử! Thật không biết hoàng tử tột cùng là nghĩ thế nào? Coi trọng điểm nào của hẳn chứ!

Đương nhiên, Hoa Chi Phá không biết về khảo nghiệm gì đó này. Có tiền cấp cho ăn mỳ trẻ tuổi cường tráng thì không bằng ông tiêu gấp mười lần mua một bát mì ở chỗ lão nhân gia kia ăn! Nam tử hán đại trượng phu, không tàn tật không ngốc ngếch, làm ăn mỳ cái khi gì? Đây không phải là

tranh miếng ăn với trẻ nhỏ người già sao! Đối với loại người này, Hoa Chi Phá luôn khinh bỉ đến mười hai vạn phần, lại càng không muốn nói đến trả thù lao.

- Này, người có nhân tính hay không! - Hoàng Phủ Hạnh nhìn Hoa Chi Phá đang ăn mì hành ở ven đường, vẻ mặt khinh bỉ - Người sao không có tình yêu như vậy! Tiền này là ta tiếp tế cho ăn mày, người thế cũng cướp? - Văn Nhạc ở một bên gật đầu, công chúa nói có lý.

- Ta ngay cả ăn mày cũng không bằng, người tiếp tế hẳn không bằng tiếp tế ta! - Hoa Chi Phá không hề thấy thẹn nói - Chúng ta cũng coi như là người quen, người không thể ngón tay chỉ ra ngoài mà phải không? Cái gọi là nước phù sa không để người ngoài cày, không có đạo lý đem tiền cho người còn giàu có hơn ta mà phải không?

- Người có điểm nào giống ăn mày! - Hoàng Phủ Hạnh chỉ vào đồ tư lự Hoa Chi Phá đang mặc - Ta thấy người không chỉ rất giàu đâu!

- Cho xin đi công chúa, nhìn người không thể nhìn mặt được không? - Hoa Chi Phá vuốt vạt áo - Ta ăn của Niệm Khanh, dùng của Niệm Khanh, tiêu của Niệm Khanh, người nói ta có tiền sao?

Hoàng Phủ Hạnh không nói gì nhìn người kia, Hoa Chi Phá, người có thể vô sỉ thêm một chút hay không! Nói nửa ngày hóa ra người chính là tiểu bạch kiếm mà hoàng tử của ta bao dưỡng!

Cũng không biết hoàng tử từ khi nào có khẩu vị 'tốt' như vậy, hơn nữa còn là mắt nhìn người này. Hoàng tử, người bảo ta làm sao chịu nổi! Hoàng tử anh minh thần võ, tuyệt đại tào nhã của ta! Hoàng Phủ Hạnh cảm thấy tiếp tục ở cùng một chỗ với Hoa Chi Phá thì mình tuyệt đối sẽ phát điên, cũng không biết hoàng tử trừ hàng kiểu gì?

- Đừng ăn nữa, đi về đi về, Khanh tử tử có thể đã trở về! - Thật sự là vô cùng thâm hiểm.

Hoa Chi Phá lười so đo cùng nha đầu tóc vàng hoe Hoàng Phủ Hạnh, đi thì đi, dù sao dạo phố cùng nha đầu này cũng chỉ như vậy, nào có sức hút như dạo cùng Niệm Khanh nhà ta.

Ba người định hồi phủ thì không ngờ lại xảy ra chuyện ngoài ý muốn. Một đám nam nhân, có cao có thấp, có béo có gầy, có trẻ có già, không phải chứ, ngay cả hòa thượng cũng có? Hoa Chi Phá chặc lưỡi hiếu kỳ:

- Vị bằng hữu, các người làm gì vậy? - Giữ chặt một người trẻ tuổi chạy qua bên người hỏi.

- Không phải chứ, người không biết? Thiên kim Vệ phủ ném tú cầu chọn rể! - Nói xong lập tức bỏ chạy, xem ra hấn thật sự rất gấp!

-Vệ Vân Tịch! - Hoàng Phủ Hạnh kinh hãi - Nói đùa!

Văn Nhạc cũng sửng sốt:

- Công chúa, ta không nghe sai chứ?

- Nàng rất nổi danh sao? - Ngay cả công chúa cũng biết nàng, xem ra Vệ Vân Tịch gì đó cũng rất nổi tiếng.

Hoàng Phủ Hạnh miễn cưỡng nhếch khóe miệng:

- Nổi danh? Hừ hừ, nàng thế nhưng là cực nổi danh! Đi, chúng ta đi xem xem!

Thanh danh của Vệ Vân Tịch có thể gần với đại công chúa thần bí khó lường Hoàng Phủ Khanh!

Nàng ta cư nhiên muốn ném tú cầu chọn rể, cho xin đi, có làm hay không! Nhất định phải xem được! Nhìn xem cô gia tương lai của Vệ Vân Tịch lớn lên như thế nào! Ta phải chứng kiến hấn xuất hiện!

TÚ CẦM THÚ VÀ TÚ HOA KHÔI

Phá Quân Tinh

dtv-ebook.com

Chương 110

Tiểu công chúa kích động, sao có thể không kích động? Vệ Vân Tịch, hừ hừ, người cũng có ngày ném tú cầu tìm bạn trăm năm!

Đối với ba chữ Vệ Vân Tịch này Hoàng Phủ Hạnh vừa yêu vừa hận, chỉ cần nhớ tới nàng thì tiểu công chúa liền không nhịn được mà chảy một phen lệ chua xót.

Vệ Vân Tịch, con gái của thương nhân đứng đầu Thiên Minh Quốc, cha nàng vì giúp hoàng đế ca ca và hoàng tử bình định chiến loạn mà lập được công lớn, được ban cho danh 'Hoàng Thương', dù sao thì nhà của nàng là vô cùng giàu có. Mà Vệ Vân Tịch lại là nữ nhi duy nhất của cha nàng, có thể nghĩ chỉ cần cưới được Vệ Vân Tịch thì chẳng khác nào cưới được quốc khố của Thiên Minh Quốc!

Cũng bởi vì như thế nên Vệ Vân Tịch bị tuyển làm thư đồng cho tiểu công chúa, lấy việc giáo hóa tiểu công chúa làm nhiệm vụ của mình.

Tính cách của Hoàng Phủ Hạnh điêu ngoa tùy hứng, e sợ thiên hạ không loạn, còn Vệ Vân Tịch ôn trọng thành thực, hy vọng thiên hạ thái bình, hai người cùng một chỗ là tương đối phấn khích. Mà khi tiểu công chúa đấu trí đấu pháp cùng Vệ Vân Tịch thì luôn rơi vào thế hạ phong, thù mới hận cũ, giờ sao nàng lại không sáng khoái trong lòng chứ?

Nay Vệ Vân Tịch muốn ném tú cầu tìm phu quân, cũng không biết phu quân của nàng ta rốt cuộc là bộ dạng như thế nào, tiểu công chúa ác độc hy vọng tướng công tương lai của Vệ Vân Tịch thiếu tay thiếu chân, mặt rỗ,

mũi khoằm cộng thêm hói đầu, như vậy nàng liền thư thái. Cho nên kì sự thiên cổ như thế, Hoàng Phủ Hạnh không có đạo lý không đi xem.

Bất quá, bởi vì Vệ Vân Tịch thật sự rất nổi danh nên ngã tư đường cơ hồ bị tắc nghiêm trọng, mà nữ tử lại không được vào nên tiểu công chúa vì nhìn được tướng công tương lai Vệ Vân Tịch mà dứt khoát đi tiệm may mua một kiện nam trang thay.

Kể từ đó, tiểu công chúa Hoàng Phủ Hạnh lập tức thay hình đổi dạng thành một mỹ thiếu niên khiến phần lớn thiếu nữ đều ghé mắt. Văn Nhạc cũng từ từ nữ biến thành thư đồng, đáng tiếc nhìn theo diện mạo thì không thể vượt qua tiểu công chúa.

- Thế nào, bản công... tử thế nào? - Hoàng Phủ Hạnh hưng phấn không thôi, lấy khủy tay đẩy đẩy Hoa Chi Phá ở một bên - Có phải là anh tuấn tiêu sái, phong lưu phóng khoáng, kim đồng chuyển thế hay không?

Hoa Chi Phá toát mồ hôi, cảm thấy cuối cùng cũng đã gặp được một người tự kỷ hơn cả nàng:

- Ủ, người cũng được - Quả nhiên người hoàng gia diện mạo khá tốt, nhà Thanh cũng không thể so cùng.

- Công... tử tự nhiên tuấn nhã phi phạm - Văn Nhạc đỏ mặt, không được tự nhiên khích lệ.

- Tất nhiên, bản công tử là ai chứ! - Hoàng Phủ Hạnh ngửa đầu nhìn trời, một bộ dạng bỏ ta còn ai - Đi, chúng ta đi xem xem!

Đẩy chen qua đoạn tắc, cuối cùng cũng tới được tú lâu cách đó không xa. Hoàng Phủ Hạnh cau mày, sửa sang lại quần áo thiếu chút nữa bị kéo hư rồi lắc đầu, đây là tố chất của nhân dân kinh thành!

- Đến rồi, đến rồi! - Văn Nhạc nâng đầu, gât gao nhìn chăm chăm phía trên, chỉ thấy Vệ Vân Tịch một thân đồ cưới, trong tay cầm hồng tú cầu, mặt không chút thay đổi nhìn xuống phía dưới.

- Này này, người không cần nói, Vệ Vân Tịch này mặc đồ cưới đỏ thật đúng là rất đẹp mắt - Tiểu công chúa không nhìn được gât đầu - Bình thường thấy nàng vẫn mặc đồ trắng, người không biết còn tưởng rằng nhà nàng có người già chết đó!

Hoa Chi Phá nhìn công chúa điện hạ kích động dị thường, rồi nhìn lại Vệ Vân Tịch tiểu thư bình tĩnh phi thường trên tú lâu, vì sao ta cứ cảm thấy bên trong có gian tình? Có vẻ công chúa điện hạ với nàng Vệ này rất quen thuộc.

Nhìn kỹ lần nữa, ánh mắt nàng Vệ này sẽ không nhìn công chúa điện hạ phải không?

- Này, quan hệ của các người rất tốt? - Hoa Chi Phá nắm lấy áo của Hoàng Phủ Hạnh, dùng ánh mắt ái muội nhìn nàng.

- Tốt? Tốt tốt cái đấy! - Tiểu công chúa nhìn không được chửi tục - Con mắt nhỏ nào của người thấy quan hệ của chúng ta rất tốt? Quan hệ của người đối với người vẫn khi dễ người có thể tốt không! Ta lại không ngốc!

Thật vậy sao? Hoa Chi Phá nhún nhún vai, xem ra thần kinh mình quá nhạy cảm, trước đây cho rằng đường lớn là nam nữ nên khắp nơi đều là nam nữ, bây giờ đi đường lớn bách hợp vì thế khắp nơi biến thành bách hợp.

- Ném! Ném! - Cũng không biết là ai kêu một tiếng như vậy, đám người lập tức chật chội lên, cho dù đứng hơi xa một chút như Hoàng Phủ Hạnh và Hoa Chi Phá cũng bị ảnh hưởng.

Tú cầu màu đỏ như một đốm lửa cháy từ trên trời giáng xuống. Hoàng Phủ Hạnh nhanh chóng nhìn chăm chăm tú cầu kia, không được không được, nam nhân này quá soái, phải xấu một chút; không được không được, nam nhân này quá cao, phải thấp một chút; ôi trời, có làm không vậy, lão nhân cũng đến dự thi, người được không đây!

Tâm trạng tiểu công chúa theo tú cầu kia mà chọt cao chọt thấp, trong chốc lát cao hứng, trong chốc lát buồn bực, thay đổi rất nhanh chóng, sắc mặt cũng cực kì khấn trương.

Có lẽ do mọi người tranh đoạt nên tú cầu kia vẫn chưa bị ai đoạt được, giống như cá vượt Long môn, khiêu vũ trên cao. Rốt cục, con cá cũng không cam chịu tịch mịch, thẳng tắp bay nhằm về phía Hoa Chi Phá các nàng. Đại khái là vì bản năng phản ứng, tiểu công chúa và Hoa Chi Phá đều giơ tay lên muốn ngăn cản đột kích. Nhưng mà người tính không bằng trời tính, một quả tú cầu liền bị giữ ở giữa Hoàng Phủ Hạnh và Hoa Chi Phá.

Tốt lắm, một người một nửa.

Hoa Chi Phá thấy tình thế không tốt, đem bên tú cầu nắm trong tay tùy thế thả vào lòng Hoàng Phủ Hạnh rồi nhảy về phía sau một bước. Ha, thiếu chút nữa hại chết ông! May mà ta phản ứng mau, nếu không Niệm Khanh không thể không mạng chết ta.

Hoàng Phủ Hạnh nhìn tú cầu trong lòng mà choáng váng! Này...này...này....sao lại ở trong lòng ta!

- Cô gia... - Thấy tú cầu tiểu thư ném trong tay một mỹ thiếu niên thì mọi người trong quý phủ đều yên tâm, lập tức nghênh đón - Mời theo tiểu nhân, tiểu thư của chúng ta lập tức cùng ngài báỉ đường thành thân!

- Cái gì? - Hoàng Phủ Hạnh ném tú cầu kia vào trong tay một gia đình - Cô gia? Báỉ đường thành thân? Nói chuyện đùa gì vậy! - Ta sao có thể thành thân cùng Vệ Vân Tịch!

- Không phải là cô gia cao hứng đến choáng váng chứ? - Gia đình thấy bộ dạng không thể tin Hoàng Phủ Hạnh thì rất vui mừng - Cô gia, người bắt được tú cầu thì chính là cô gia của Vệ phủ chúng ta, chỉ cần bá đường thành thân động phòng, ngài chính là tướng công của tiểu thư chúng ta.

Tiểu công chúa đã muốn mất đi ngôn ngữ, bá đường? Thành thân? Động phòng!

- Chúng ta không thể thành thân, gọi Vệ Vân Tịch ra gặp ta! - Tiểu công chúa nóng nảy - Người không cần kéo ta, quần áo của ta, Vệ Vân Tịch, người ra cho ta! - Thấy gia đình căn bản không thèm nhìn mình, Hoàng Phủ Hạnh thật sự muốn khóc.

- Cô gia, ngài như thế là không phù hợp, cũng không nên trách ta mạnh tay! - Bỏ vào sau cổ của Hoàng Phủ Hạnh - Người đâu, cô gia cao hứng đến té xỉu, còn không đỡ cô gia vào phủ!

- Công...công tử - Văn Nhạc nhìn cũng choáng váng - Các người làm gì vậy? Các người làm gì vậy? - Còn chưa nói xong liền bị một chưởng, trực tiếp bị đánh ngã.

Hoa Chi Phá bị một màn này làm chấn kinh, đây là đoạt 'nam nhân' bản cổ đại sao?

- Người... - Gia đình thấy Hoa Chi Phá đứng nguyên tại chỗ, nghĩ hẳn cũng cùng một bọn, dù sao thì hai người bọn họ có vẻ là đi cùng nhau.

Hoa Chi Phá nhìn thấy ánh mắt hung ác của gia đình thì lập tức khoát tay:

- Chúng ta cũng không phải là một đường, người cứ việc mang nàng đi - Chỉ chỉ vào công chúa điện hạ đang hôn mê, Hoa Chi Phá nói nốt.

Tuy rằng không biết công chúa điện hạ có phải là tình địch hay không, nhưng bất một người luôn tốt, hơn nữa, Vệ Vân Tịch này coi như là một đại mỹ nhân, sẽ không bôi nhọ công chúa điện hạ. Kẻ thức thời là trang tuấn kiệt, Hoa Chi Phá luôn cho rằng như vậy.

- Thế công tử có muốn vào uống một chén rượu nhạt không? - Tiểu tử này nên lên đường!

- Ha ha, không cần - Hoa Chi Phá đồng tình nhìn thoáng qua Hoàng Phủ Hạnh - Ta chúc Vệ tiểu thư và... công tử này tương thân tương ái, đầu bạc đến già, vĩnh kết đồng tâm... trăm tử ngàn tôn! - Ác độc tha thêm một câu phía sau vĩnh viễn không thể thực hiện.

- Đa tạ đa tạ!

Dưới ánh mắt 'luyến tiếc' của Hoa Chi Phá, bóng dáng công chúa điện hạ dần dần tiêu thất.

Haiz, giải quyết tình địch quả nhiên cần nhờ đến thiên thời địa lợi nhân hoà!

TÚ CẦM THÚ VÀ TÚ HOA KHÔI

Phá Quân Tinh

dtv-ebook.com

Chương 111

Hoa Chi Phá giải quyết gánh nặng lớn là công chúa điện hạ xong thì đột nhiên cả người thoải mái, bước đi cũng nhanh hơn nhiều.

Không biết Niệm Khanh đã trở lại hay chưa, nói xem, chuyện công chúa điện hạ bị đoạt mất, nàng có cần nói cho Niệm Khanh nhà nàng biết hay không đây?

Có điểm rối rắm hơn là, nếu không nói thì Niệm Khanh vẫn sẽ biết, hơn nữa công chúa điện hạ là ở cùng nàng rồi bị bắt đi, đến lúc đó chẳng phải là giải thích thế nào cũng vô dụng? Nếu nói thì 'tình địch' vất vả lắm mới bị thiên ý cho ra đi, giờ cứu nàng trở về, đây không phải là tìm chết sao!

Ôi, vẫn là tối nay mới về đi! Đến lúc đó gạo nấu thành cơm, dù khả năng của Niệm Khanh lớn bằng trời cũng không có cách gỡ lại, lại không thể tuyên bố ra ngoài rằng công chúa điện hạ bị tú cầu đánh trúng trở thành 'chồng' người khác!

Hạ quyết tâm, Hoa Chi Phá bước chậm lại, chậm rãi lắc lư đi về, không kéo dài giờ tốt lành của người ta thì thật lãng phí cơ hội ban thưởng hôm nay.

Hoa Chi Phá ở đây bước chậm như trên mây, Niệm Khanh ở kia lại vừa vội vừa tức, nàng vừa trở về thì nghe được chuyện Hoa Chi Phá bị tiểu hoàng muội của nàng bắt cóc, nha đầu Hoàng Phủ Hạnh kia hoạt bát hiếu động, gây chuyện thị phi, cũng không biết hai người này cùng một chỗ có thể gây ra bao nhiêu tai họa, hơn nữa lần ra ngoài này ngay cả một hộ vệ cũng không mang theo, thật sự sâu chết nàng.

Tuy nói là dưới chân thiên tử mức độ tội phạm thấp nhất có thể, nhưng đạo chích cũng không phải là không có. Hoàng Phủ Hạnh ngoài căn người ra thì không còn năng lực khác, Hoa Chi Phá trông được nhưng không dùng được, khoa chân múa tay có thể làm được chuyện gì? Phái người đi ra ngoài tìm đến bây giờ cũng không có tin tức. Thằng nhãi Hoa Chi Phá này, trở về không khiến nàng ta đẹp mặt là không thể!

Ngay lúc Niệm Khanh tức đến độ có thể bóp nát chén trà trong tay thì người lo lắng trong lòng rốt cục đã xuất hiện, chẳng qua...

- Niệm Khanh, việc lớn không tốt - Hoa Chi Phá vừa đến liền thay đổi thần thái lang thang thành bộ dạng vô cùng lo lắng, hai giờ đã trôi qua, chấm dứt hay không chấm dứt cũng có thể đã xong rồi phải không?

Niệm Khanh quay đầu lại liền thấy Hoa Chi Phá vội vã chạy tới chỗ mình, trên gương mặt trấn định lộ ra một ít lo lắng, còn chưa kịp nghĩ lại có chuyện gì, theo bản năng mở miệng hỏi:

- Sao vậy?

- Công chúa...công chúa điện hạ nàng...

- Đã xảy ra chuyện? - Vừa thấy đằng sau Hoa Chi Phá quả nhiên không có thân ảnh tiểu hoàng muội của mình thì trong lòng càng đoán chắc.

- Đúng, à không phải! - Hoa Chi Phá gật đầu rồi lại lắc đầu - Nàng bị người ta chộp đi làm cô gia.

Dù Niệm Khanh kiến thức rộng rãi cũng bị câu nói sau của Hoa Chi Phá sét đánh đến trong mềm ngoài giòn, cái gì gọi là bị bắt đi làm cô gia? Một tiểu cô nương như nàng còn có thể làm cô gia? Cũng may là trong miệng không có nước trà, nếu không Niệm Khanh thật sự sẽ phun lên mặt Hoa Chi Phá, trên người cũng không cần như vậy.

- Rốt cuộc sao lại thế? - Thấy Hoa Chi Phá không giống nói đùa thì Niệm Khanh cũng thận trọng lên, trong chuyện này còn có gì mà mình không biết sao?

Hoa Chi Phá tỉ mỉ như sách vở kể rõ với Niệm Khanh, bao gồm cả chuyện mình bị công chúa điện hạ nài ép lôi kéo như thế nào, uy hiếp đe dọa phải theo nàng ra ngoài đạo phố ra sao, đến cuối cùng công chúa điện hạ lòng ham vui quá lớn dưới sự khuyên giải không có kết quả của mình mà mặc nam trang, đi nhìn ngắm người khác tranh tú cầu, cuối cùng vận mệnh chiếu cố tiểu công chúa khiến nàng đoạt được phần thưởng, còn chủ nhân của tú cầu đánh ngất tiểu công chúa, thề sống chết muốn thành thân cùng nàng.

Lời nói này có thật có giả, trong đó Hoa Chi Phá sắm vai một nhân vật bị quyền hành ức hiếp chỉ có thể yên lặng đi theo, tất thấy đều không quan hệ đến nàng, đều là chủ ý của công chúa điện hạ, nàng chỉ là khán giả mà thôi. Phải sạch sự việc luôn là tác phong của Hoa Chi Phá. Mà nay, nàng vẫn có thói quen thảo mai như trước.

- Vô liêm sỉ! Hồ nháo! - Niệm Khanh tức giận ném chén trà trong tay trà xuống mặt đất, trên mặt hơi dâng lên giận dữ - Nàng điên, người cũng điên cùng nàng! - Nếu tú cầu này không ném trúng Hoàng Phủ Hạnh mà trúng người thì làm sao bây giờ, chẳng lẽ muốn bản cung đi tranh phu cùng người ta!

Tựa hồ bị ý niệm trong đầu của chính mình làm kinh ngạc, Niệm Khanh miễn cưỡng áp chế khô nóng trong lòng:

- Nha đầu kia thật sự là càng ngày càng làm càn, quả thực là hài tử bị làm hư!

Hoa Chi Phá cũng bị động tác của Niệm Khanh làm chấn động toát mồ hôi, chưa từng thấy qua Niệm Khanh phát hỏa, không thể ngờ lại đầy quyết

đoán như thế! May là nàng tinh táo, nếu trúng chiêu thì chén trà này sẽ không phải rơi xuống mặt đất mà là rơi xuống đầu nàng.

Bất quá hình như Niệm Khanh không có cung kính vốn có đối với tiểu công chúa, cho dù là thủ hạ được sủng ái nhất cũng sẽ không phải là thái độ này được! "Nha đầu"? Đường đường một công chúa, không phải người nào cũng có thể tùy tiện gọi nàng là nha đầu.

Niệm Khanh, đến tột cùng là thân phận gì? Khí thế nàng vừa mới mơ hồ bày ra, thật sự chỉ là một quân sự? Được rồi, Hoa Chi Phá đang nghi hoặc. Ta cảm thấy vị tiểu công chúa kia ngược lại không có phong phạm công chúa đây!

- Người ném tú cầu tìm phu là ai? - Lại lao sư động chúng (có sức ảnh hưởng lớn) như vậy? Sợ không gả đi được sao!

- À, hình như tên là Vệ Vân Tịch - Hoa Chi Phá suy tư một chút rồi nói.

- Vệ Vân Tịch?

Niệm Khanh cau mày, chuyện này không đơn giản. Có thể nói Vệ Vân Tịch với tiểu công chúa quen thuộc đến không thể tái chín, cho dù Hoàng Phủ Hạnh nữ phần nam trang thì Vệ Vân Tịch thế nào lại không nhận ra được? Nếu nhận ra thì chuyện thành thân này còn có thể sao? Chứ không phải là... Sắc mặt Niệm Khanh ửng đỏ, có phải là mình suy nghĩ nhiều hay không? Bất quá cũng không phải là không có khả năng!

Bỏ đi, nha đầu kia tự mình gây ra họa thì để tự nàng đi giải quyết, dù sao thì Vệ Vân Tịch cũng sẽ không hại nàng.

Nghĩ thông suốt, Niệm Khanh cũng không nóng nảy nữa, nếu đã biết Hoàng Phủ Hạnh sẽ không gặp phải bất trắc thì còn cần quá lo lắng làm gì? Nha đầu kia có khi thông minh hơn nhiều so với tưởng tượng của mình.

- Được rồi, ta đã biết - Niệm Khanh nhìn trời một chút - Ăn cơm chiều chưa?

- Chưa... - Nửa bát mì kia sao có thể ăn no?

- Vậy dùng bữa cùng nhau đi.

Một câu rất đơn giản của Niệm Khanh lại khiến lòng bất an không yên của Hoa Chi Phá lập tức ấm áp, thì ra là Niệm Khanh chờ ta trở về ăn cơm! Ta rất cảm con mẹ nó động! Ăn cơm cùng nhau, đây một việc ấm áp cỡ nào!

Niệm Khanh, sự ôn nhu của người như ánh mặt trời rơi rớt đầy trong lòng của ta, bảo ta làm sao có thể tiếp tục kiên trì với ý tưởng lúc trước đây? Nếu như...người có thể đem sự phúc hắc nhắm vào người khác, ta nghĩ ta sẽ càng khoái trá.

Một mặt khác, tiểu công chúa sớm đã bị Hoa Chi Phá quên đi đang mặc đồ tân lang đỏ thắm té xiêu trên giường, đứng bên cạnh là Vệ Vân Tịch mặc đồ cưới. Trong phòng còn có hai người nữa, hai người này đến xem kịch vui, đánh giá tiểu công chúa và Vệ Vân Tịch.

- Ta nói rồi mà đồ nhi, người xem sư nương người tính chuẩn biết bao, nàng chính là phu quân định mệnh của người đó! - Thụ Chi Ngụy cảm khái nói nốt - Không thể ngờ hẳn thế nhưng là một nữ tử, còn là công chúa, càng không ngờ đến là các người vốn quen biết. Đây là thiên ý! - Xem ra đại bộ phận đồ đệ của chúng ta đều phải đi lên đường cũ của ta, không cần nói, ta rất vui mừng.

Tại Hi hiềm thấy đi phụ họa:

- Quê tượng nói tuyệt đối sẽ không sai. Người xem, ngày này giờ này, không phải là phu quân này đến đây sao!

Vệ Vân Tịch nghe xong lời của hai vị sư phụ thì sắc mặt ửng đỏ:

- Vân Tịch đa tạ ân đức của sư phụ, sư nương.

Nhớ tới cảnh tượng mới gặp hai người này trước đây đến lúc các nàng thu mình làm đồ đệ, các nàng cũng vì phụ thân đi bói toán bảo hấn dựa vào đại công chúa, có một việc nào không chính xác? Cho nên khi nghe đến ném tú cầu tìm phu, tuy rằng chống cự, tuy rằng không muốn, nhưng vẫn không chống lại được sự khuyên bảo của phụ thân, vốn còn đang muốn cắt đứt ý niệm trong đầu, nếu không có kết quả thì sao còn chấp nhất? Chỉ là khi nhìn thấy Hoàng Phủ Hạnh thì vẫn không nhịn được mà hy vọng người sư phụ nói chính là nàng.

Nay, tú cầu của mình ném trúng Hoàng Phủ Hạnh, đây chẳng lẽ không phải là thiên ý sao! Một khi đã như vậy, mình vì sao còn muốn cắt đứt ý niệm đây?

Hoàng Phủ Hạnh, tiểu công chúa, đây là tự người đưa lên tận cửa. Cho nên, người trốn không thoát!

TỨ CẦM THÚ VÀ TỨ HOA KHÔI

Phá Quân Tinh

dtv-ebook.com

Chương 112 (Phiên Ngoại): Tâm Tình Của Tiểu Công Chúa

Hoàng Phủ Hạnh, tiểu công chúa của Thiên Minh Quốc, mười sáu xuân xanh, điêu ngoa tùy hứng, lấy trêu chọc làm vui vẻ cho mình.

Ở trong cuộc sống của nàng, người nàng sùng bái nhất, kính yêu nhất là tỷ tỷ của nàng, Hoàng Phủ Khanh.

Còn nhớ rõ sáu năm trước, tam vương phản loạn, khi đó tiểu công chúa được hoàng tỷ Hoàng Phủ Khanh ôm vào trong ngực, nhìn dưới thành chiến đấu hăng hái đẫm máu, chém giết đầy trời, nơi nơi là cơ thể đã cụt một phần chân tay, dọa nàng đem mặt chôn ở ngực tỷ tỷ không đành lòng nhìn tiếp, trong mũi là mùi máu tươi không phân tán, bên tai là tiếng chỉ huy trấn định tự nhiên của hoàng tỷ, nàng lặng lẽ ngẩng đầu, trước mắt là Hoàng Phủ Khanh tóc dài tung bay, ở trong ánh chiều tà sinh hào quang sáng quắc.

Sau đó hoàng tỷ giao tiểu công chúa cho hoàng đế ca ca, cởi bỏ trang sức màu đỏ mặc vào võ trang, tư thế oai hùng bồng bồng phẫn chấn khiến tiểu công chúa say đắm.

Hoàng đế ca ca kỳ thật cũng không lớn hơn nàng nhiều, cũng chỉ hơn hai tuổi mà thôi, đều là hài tử tóc để chỏm, nếu không có Hoàng Phủ Khanh thì giang sơn này sợ rằng sớm đã đổi chủ.

Hoàng tỷ là trưởng nữ của hoàng hậu quá cố, là bào tỷ (chị ruột) của hoàng đế ca ca, năm ấy nàng chẳng qua cũng chỉ mười tám năm hoa nhưng lại gánh vác trọng trách giang sơn, phụ tá hoàng đế ca ca còn chưa ngồi

chắc ngôi vị, trừ bỏ gian thần nịnh bợ, chống đỡ kẻ thù bên ngoài, bất luận là đối nội hay đối ngoại cũng chưa từng nường tay.

Đợi đến khi hoàng đế ca ca có thể chống đỡ giang sơn thì nàng công thành lui thân, phiêu nhiên rời đi không có chút quyến luyến.

Hoàng tử nói nàng mệt mỏi. Cho nên nàng cứ vậy mà đi, nói rằng muốn đi hưởng thụ cuộc sống chưa từng hưởng thụ qua.

Đương nhiên hiện tại cẩn thận nghĩ lại lại cảm thấy năm đó hoàng tử rời đi là vì tuổi đã lớn dần, đã đến tuổi thích hợp để thành hôn, có cảm giác là nàng trốn tránh đám lão nhân nhìn chăm chăm nàng đến đỏ mắt trên triều đình, vì thế hệ tiếp theo, hoàng tử trở thành đối tượng để tranh giành ở khắp nơi.

Nhưng khi hoàng tử vừa đi, kế sách của bọn họ liền thất bại, quay lại đánh về phía hoàng đế ca ca, cũng không biết đây có phải là tính toán tốt của hoàng tử không?

Hoàng tử đi thì đi đi, còn để Vệ Vân Tịch đáng ghét kia đến làm bạn với nàng, đây không phải là tìm phiền phức cho nàng sao!

Vệ Vân Tịch kia căn bản không cùng một đường với nàng, nói thì ít, quản thì nhiều, thế này không được thế kia không được, còn lấy hoàng đế ca ca và hoàng tử ra áp nàng.

Công chúa thì nhất định phải thực nữ sao? Công chúa sẽ không được sôi nổi? Công chúa sẽ giọng nói nhỏ nhẹ?

Dựa vào cái gì chứ! Hả? Hả?Hả! Nàng ta nghĩ nàng ta là ai chứ!

Vệ Vân Tịch, ta ghét người!

Tiểu công chúa là một người thù dai, đặc biệt là đối với người nàng ghét. Vì thế, đấu trí so đũa khí trở thành trao đổi 'tốt đẹp' giữa nàng và Vệ Vân Tịch lúc đó.

Bất quá, hiển nhiên là chỉ số thông minh và tình yêu của tiểu công chúa không đủ cao, hai người giao phong nàng vẫn hay bị vây thế hạ phong, cho nên nàng cũng càng khẳng định tâm tình nàng hận Vệ Vân Tịch.

Ba chữ Vệ Vân Tịch quả thực khiến nàng nghiêng răng thành tiếng, hận không thể lột da ăn thịt uống máu cho thỏa mỗi hận trong lòng!

Đương nhiên, tiểu công chúa không biết là có một loại tình cảm tên là hoan hỉ oan gia, còn có một loại tình cảm tên là từ hận sinh yêu, cũng có cái là yêu người nên khi dễ người.

Vệ Vân Tịch đối với tiểu công chúa đã không còn là không nhìn quen như lúc trước mà là dung túng sủng nịch. Nhưng tiểu công chúa hay nổi nóng thì tuyệt đối không nhìn ra nổi, cho dù nhìn ra nàng cũng sẽ không tin, nàng tình nguyện tin kỳ quan thiên cổ heo cái có thể leo cây, kiến dẫm chết voi còn hơn. Cho nên đấu chết Vệ Vân Tịch là mục đích duy nhất lúc nàng còn sống.

Nay Vệ Vân Tịch cứ nhiên ném tú cầu tìm phu, điều này sao có thể không khiến nàng thoải mái cười to?

Tiểu công chúa thập phần ác độc kỳ vọng tương công tương lai của Vệ Vân Tịch vừa xấu vừa già, mặt rỗ, hói đầu lé mắt, mũi khoằm, vô sỉ hạ lưu đáng khinh, tốt nhất là hay chảy nước miếng, hàng đêm lưu luyện thanh lâu, luôn nhìn phát khinh thường Vệ Vân Tịch. Như vậy thì nàng liền thích!

Vì thấy cảnh này, tiểu công chúa thay đổi nam trang, tâm tình kích động thực sự. Đối với người nàng ghét thì nàng không dư sức khiêm nhường với không nhìn quen.

Chờ đợi mãi, rốt cuộc tiểu công chúa nhìn thấy Vệ Vân Tịch xuất hiện. Đồ cưới đỏ lửa, mũ phượng che rèm, gót chân hoa sen bước từng bước như đi về phía mình, tại đáy mắt không thấy rõ kia tựa hồ có gợn nước nhộn nhạo, nụ cười nháy mắt khuynh thành. Trong nháy mắt, trái tim tiểu công chúa đột nhiên không ngừng nhảy lên.

Vệ Vân Tịch như vậy hình như mình chưa từng thấy qua. Là mình cho tới giờ lười để ý hay là theo bản năng xem nhẹ?

Cho tới nay chỉ thấy Vệ Vân Tịch mặc đồ trắng, thân nhiên không thay đổi quá nhanh nhưng lại có thể đem ăn gắp gao mình, chán ghét sự quản giáo của nàng, càng chán ghét vẻ không nhiễm khói lửa nhân gian của nàng. Cho nên chính là nhìn nàng không vừa mắt.

Nay Vệ Vân Tịch một thân đồ cưới, đỏ xinh đẹp, đỏ quyến rũ, khiến mắt mình mông lung. Vệ Vân Tịch như vậy xứng với cái loại nam nhân vừa già vừa xấu, không đúng phải không? Chỉ cần nghĩ như vậy liền cảm thấy là lạ, tựa hồ nhớ tới năm tháng nàng làm bạn với mình, có cười, có hận, có khóc, cũng có vui vẻ.

Chính mình...có phải hơi quá độc ác hay không?

Ngay tại lúc tiểu công chúa rối rắm, tú cầu kia nhanh nhẹn rơi xuống, như con bướm bay lượn trong bụi hoa.

...Ta thu hồi lời nói trước kia, hy vọng Vệ Vân Tịch có thể tìm một tướng công tốt! Trong nháy mắt tiểu công chúa đã nghĩ như vậy. Chỉ là khi nhìn đến tú cầu trong tay mình... choáng.

Người gọi là tướng công tốt chẳng lẽ chính là mình sao!

Hoa Chi Phá, người điên rồi! Nếu hoàng tử bỏ rơi người thì ta không thể không chinh chết người!

Nàng với Vệ Vân Tịch? Sao có thể! Cho dù ta không hận nàng nhưng không đến mức thành thân cùng nàng đâu! Hơn nữa, ta là công chúa, ta là nữ nhân mà, này! Thế này...bảo ta đổi mặt với Vệ Vân Tịch thế nào đây!

Động phòng? Đùa cái gì vậy! Hai nữ nhân? Động phòng như thế nào! Người động một cái cho ta xem!

Tiểu công chúa tuyệt đối sẽ không nghĩ đến mình định chen vô giúp vui lại đem chính mình đập vào, lại còn bị người đánh hôn mê nâng vào tân phòng, điều này bảo nàng làm sao chịu nổi!

Vệ Vân Tịch, ta thu hồi ý nghĩ lúc trước. Ghét người quả nhiên không thể thay đổi. Người xem đi, ta thay đổi một cái liền đem chính mình đập vào.

Vệ Vân Tịch, nếu có thể ta sẽ ghét người một vạn năm.

TÚ CẦM THÚ VÀ TÚ HOA KHÔI

Phá Quân Tinh

dtv-ebook.com

Chương 113

Hoa Chi Phá bị một câu "dùng bữa cùng nhau đi" của Niệm Khanh làm vui đến suýt không được, ấm áp cả tim gan phèo phổi, chỉ kém nước lau nước mắt chảy ròng ròng.

Trên thế giới, lời ấm áp nhất không phải là "ta yêu người" mà là "ta chờ người", Niệm Khanh đứng ở nơi đó không có gì cả, chỉ nói rõ rằng chờ nàng, điều này làm cho Hoa Chi Phá luôn không tim không phổi cũng động dung, bức tường kiên định trong lòng như thể gặp phải sóng thần mà sụp đổ.

Niệm Khanh vốn là mỹ nhân, lại là kẻ có tiền, đến tốt cùng là ta rồi răm ở chỗ nào đây!

Trò chơi? Cuộc đời vốn là một trò chơi, nếu có thể nhập cuộc thì sao lại không phải là một loại hạnh phúc?

Nữ nhân? Niệm Khanh là nữ nhân, mình sao lại không phải là nữ nhân? Nếu Niệm Khanh có thể tiếp nhận mình, tiếp nhận thứ tình cảm quyến luyến này, vì sao mình không thể nhận?

Còn có gì để oán giận, trong 'Lạc Kì Vô Thanh' của Mộng Phù Kiêu, nhân vật chính bỏ đi kia bị hai nữ nhân coi như quân cờ, dùng thiên hạ làm bàn cờ, hã (nàng) đều không oán giận thì mình lại dựa vào cái gì? [Tiểu Phá: Kỳ thật đây là ta đang ngẫm rửa! Mộng Phù Kiêu, người hại ta sâu!]

Chỉ là gặp phải Niệm Khanh, chỉ số thông minh của mình không đủ dùng!

Kỳ thật đây mới là mấu chốt phải không?

Nhìn đến bộ dạng tam chích khác sau khi bị bắt giữ, đó không phải là thể nô điển hình sao? Chẳng lẽ mình cũng muốn gia nhập đại quân vĩ đại này? Thân làm lão đại, người bảo ta làm sao chịu nổi!

Niệm Khanh khí tràng, mình cũng khí tràng, này...này...này áp lực rất lớn! Ta không muốn làm thụ!

Hoa Chi Phá đã tự sướng nếu lúc thành công nắm tay nhau Niệm Khanh, sau lưng là Thái Sơn thật lớn.

Anh không muốn chỉ có mặt công lại làm thụ đâu! Hoa Chi Phá vừa rồi rầm vừa vụng trộm nhìn Niệm Khanh, ôi, nếu là Niệm Khanh...ồ ồ, miễn cưỡng vẫn có thể được!

- Người sao vậy? - Niệm Khanh nhìn Hoa Chi Phá bên cạnh thì thấy nàng cau mày, bộ dạng không cam lòng nhìn mình như thể mình làm gì nàng - Không thoải mái? Hay là muốn trở về?

Hiện tại Niệm Khanh bị Hoa Chi Phá sống chết quẩn lấy không thôi lôi ra ngoài dạo phố, còn phải đổi loại quần áo bình thường nhất, tuy rằng như thế cũng khó che dấu được sự ung dung sinh ra đã có của nàng.

Hoa Chi Phá mở miệng lại không biết nên nói thế nào, chẳng lẽ muốn nàng nói rằng ta rồi rầm vấn đề hai chúng ta ai trên ai dưới? Được rồi, chỉ cần nàng muốn chết thì có thể không kiêng nể gì nói ra như vậy.

- Ta nghĩ...đến tột cùng có gì có thể đủ xứng với Niệm Khanh tuyệt đại tao nhân hà ta! - Hoa Chi Phá mắt cũng không chớp, trong nháy mắt biến thành vẻ cợt nhả.

Niệm Khanh tựa tiểu phi tiểu nhìn sau người Hoa Chi Phá:

- Người muốn đưa ta trang sức sao? Yêu cầu của ta thế nhưng rất cao.

Cái gì? Ta muốn đưa nàng trang sức khi nào? Nhìn theo tầm mắt của Niệm Khanh lại thấy sau lưng mình đúng là một quỳ trang sức, còn là cái loại siêu cấp xa hoa, trời ạ, ta không có tiền! Ta chỉ nói thôi mà!

- Đừng lo, chúng ta... chúng ta đi nhìn xem - Hoa Chi Phá ho khan hít sâu một hơi, làm một người tham tiền, cái tiêu ra ngoài không phải là tiền mà là máu thịt chảy đầm đìa!

Tuy rằng lòng đau như thắt, nhưng mà... So sánh với mặt mũi thì cái gì cũng là mây bay. Sao có thể nói "Không được" với Niệm Khanh đây!

- Vị công tử này muốn mua gì? Người xem vòng tay này thế nào, chế tác từ vàng nguyên chất, tuyệt không nói dối! - Chủ điểm nhìn Niệm Khanh một thân khí chất phú quý, tuy rằng mặc hơi bình thường nhưng bây giờ không phải kẻ có tiền đều thích giả nghèo sao? Có lẽ hai vị này cũng thế.

Vàng? Người đưa ta, ta muốn! Một vòng tay này bao nhiêu lượng? Cái kia bao nhiêu lượng bạc! Thiên triều đều chỉ cho bán hơn 300, nơi này hẳn cũng sẽ không thiếu đi đâu phải không? Pass!

- Tục khí! - Hoa Chi Phá tuyệt đối sẽ không nói chính mình mua không đây nổi.

- Vậy công tử thấy trâm ngọc này thế nào? Đây chính là Phi Thúy thượng đẳng, chạm trổ bởi một trong hai đại sư số một kinh thành, xứng với dung mạo tôn phu nhân, đây tuyệt đối là khuynh quốc khuynh thành!

- Lão bản thật có mắt, ha ha - Hoa Chi Phá nghe được "tôn phu nhân" thì trong lòng trộm nhạc, liếc nhìn một người nào đó làm bộ không nghe thấy - Ngọc là ngọc tốt, đáng tiếc quá thanh khiết, ta sợ có người sẽ biến thành tiên nữ sau đó bay đi, ta đây không thể không khóc chết! - Kỳ thật còn là ta mua không nổi.

- Ha ha, công tử thật là... - Chủ điểm lau mồ hôi - Vậy công tử muốn thế nào?

- À, có cái đặc biệt một chút hay không? - Hoa Chi Phá cũng không biết muốn thế nào, đương nhiên nàng sẽ không nói muốn đồ rẻ, mặt mũi của nàng sẽ không dấy nổi - Đúng rồi, nơi này của các người có đậu Tương Tư không?

-Đậu Tương Tư? - Điểm chủ ngắt - Đó là cái gì?

Niệm Khanh cũng tò mò quay đầu nhìn Hoa Chi Phá đợi giải đáp của nàng.

- Chính là một loại đậu màu đỏ, tròn tròn, hơi dẹt, có thể làm thành dây xích tay, như vậy đó - Hoa Chi Phá theo ấn tượng trong đầu mà khoa tay múa chân - Nơi này có không?

Chủ điểm chống cằm, tựa hồ như nhớ ra cái gì, vỗ mạnh bàn tay:

- Công tử chờ chút - Chốc lát sau liền thấy hần lấy ra một cái hòm đầy bụi - Mời công tử xem, có phải cái này hay không?

- Chính là nó! - Hoa Chi Phá tràn đầy vui sướng lấy ra dây xích tay, thật hoài niệm, lúc trước vì một bài Quái Chích Nhân Khẩu mà ai cũng cố ý đi mua một cái dây xích tay như vậy - Bao nhiêu bạc?

- Ba lượng!

- Ba lượng? - Không phải tương đương với ba ngàn tệ sao! Mấy hạt đậu như vậy bán ba ngàn, muốn tiền muốn đến điên rồi phải không!

- Công tử ngại quý? Công tử có điều không biết, đậu...Tương Tư này là một bằng hữu của ta từ phương Tây mang về, tổng cộng cũng chỉ mang về có ba cành, đáng tiếc hai cành khác ở trong một trận lửa lớn đã bị đốt cháy

hầu như không còn gì, cành này là ta cầm đi cho người khác xem nên mới may mắn thoát được. Bất quá đậu Tương Tư này không giống với những vật đẹp đẽ quý phái của Trung thổ ta nên vẫn chưa bán được, chín chín phần ta đã quên mất nó - Chủ điểm giải thích.

Hoa Chi Phá nghĩ cũng hiểu mình không nên choáng váng, cổ đại không giống hiện đại, đường cao tốc, tàu hỏa, máy bay, chuyển phát nhanh không gì không làm được, luôn có cái gọi là đầu cơ kiếm lợi, cũng bởi vì thương nhân cổ đại đầu cơ trực lợi nên mới có lợi nhuận. Phương Đông bán cho phương Tây, phương Tây bán cho phương Đông, đường xá xa xôi, nguy hiểm cũng nhiều, hao tổn càng lớn, tự nhiên là giá rất cao.

- Được, ta muốn! - Hoa Chi Phá khẽ cắn môi mua - Cầm tiền! - May mà mấy hôm trước theo công chúa cướp được mấy lượng bạc vốn đưa cho ăn mày, nếu không anh thật sự một nghèo hai trắng tay.

Đi ra khỏi cửa điểm, Hoa Chi Phá bỏ vào trong tay Niệm Khanh rồi nắm lại, có chút mất tự nhiên nói:

- Cái này...tặng cho người!

- Ở? - Niệm Khanh thường thức gì đó đang nắm trong tay - Cái này có phải có điển cố gì không?

- Tự nhiên là có! Có thơ làm chứng: Đậu đỏ ở đất Nam, xuân đến nở đầy cành, chàng hái nhiều cho thiếp, lòng này nhớ chứa chan ('Tương tư' - Vương Duy). Tương truyền thời xưa có vị thiếu phu nhân thương nhớ phu quân xuất chinh ở biên thù, sớm chiều tựa vào gốc cây trước cửa khóc, nước mắt khô kiệt, trong mắt chảy ra máu, huyết lệ nhiễm đỏ rễ cây, vì thế liền kết xuất ra hạt đậu màu đỏ có nghĩa là tương tư - Hoa Chi Phá nhớ tới bài thơ nghe nhiều đến thuộc lập tức như hiển vật quý đọc cho Niệm Khanh nghe - Cho nên cái này gọi là đậu Tương Tư, cũng chính là đậu đỏ.

- Thì ra là thế - Niệm Khanh gật gật đầu, vuốt ve đậu Tương Tư đỏ sẫm, không khỏi lên tiếng hỏi - Ở phương Tây mới có sao?

- Cái này ta không biết, dù sao thì Ấn Độ, Malaysia, Java, Quảng Đông, Quảng Tây, Đài Loan khẳng định là có - Lúc trước nàng từng Baidu (kiểu như mình Google) qua.

- Thật không? - Trong đôi mắt như nước của Niệm Khanh hiện lên một tia âm đạm - Những nơi người từng đi qua thật sự là nhiều! - Rốt cuộc khi nào người mới bằng lòng nói đây?

- Ha ha - Hoa Chi Phá xấu hổ cười cười, ta mà đều đi qua thì tốt rồi.

Đang muốn tiếp tục nói gì đó với Niệm Khanh thì đột nhiên Hoa Chi Phá lại nhìn thoáng qua một khuôn mặt cách đó không xa, khuôn mặt kia...

Sao có thể!

Nữ nhân ngồi trong xe ngựa kia! Ta không hoa mắt chứ!

- Shit! Song Song! - Hoa Chi Phá mở to mắt, muốn nhìn kỹ cảnh tượng trong xe ngựa, đáng tiếc màn hình đã kéo xuống, biến mất trước mắt nàng.

Đã không còn quản được chuyện Niệm Khanh ngay bên người, Hoa Chi Phá chạy đi như điên, Song Song... cũng xuyên?

Niệm Khanh kinh ngạc đứng nguyên tại chỗ, nhìn Hoa Chi Phá chạy đi rồi lại nhìn hạt màu đỏ trong tay, đột nhiên cảm thấy sự việc như đã vượt ngoài mong muốn của mình.

Đậu Tương Tư? Hay cho cái tên đậu Tương Tư, chỉ là người tương tư ai đây!

Nhớ tới "Song Song" mà Hoa Chi Phá vừa mở miệng nhắc tới thì trong lòng Niệm Khanh rầu rĩ, hay lắm, người chân trước vừa tặng đồ cho ta, sau

lưng đã chạy theo nữ nhân khác? Tương tư của người ta thực sự không nhận nổi!

TỨ CẦM THÚ VÀ TỨ HOA KHÔI

Phá Quân Tinh

dtv-ebook.com

Chương 114

Song Song là người phương nào? Là thần thánh phương nào?

Nếu muốn nói hết chuyện này thì có chút dài, không thể không nhắc tới xuất thân của tứ cầm thú.

Các nàng là trẻ mồ côi, trưởng thành 'khỏe mạnh' trong cùng một cô nhi viện, bắt đầu hình thành cơ sở cho tình cảm bằng hữu sâu sắc. Vì cái gọi là một đứa nhỏ bị người đánh, một đám đứa nhỏ đánh người, vì để không bị người đánh, bốn người cùng chung chí hướng gắt gao đoàn kết lại với nhau. Từ đó về sau còn ai dám giao phong cùng bốn người? Ti bỉ hạ lưu, đáng khinh vô sỉ, đánh nhau chỉ nói thẳng thua không luận chiêu thức, có thể tưởng tượng được các nàng chính là tiểu bá vương trong cô nhi viện, không ai dám chọc, chọc vào là phải chết.

Ngày đó vừa đúng lúc có một thương phú mang theo con gái đến cô nhi viện tìm bạn để chơi, thương phú bị sự vô sỉ của bốn người làm rung động thật sâu, nếu có bốn người này ở bên người con gái của hắn thì con gái sẽ không bị người khác khi dễ phải không? Nghĩ đến con gái bảo bối duy nhất của hắn, đáng tiếc tính cách nhu nhược, luôn bị người khi dễ, hắn phải người giáo huấn một chút mà đứa nhỏ kia cũng miệng rộng, một truyền mười truyền trăm, đến mức không ai muốn cùng chơi đùa với con gái hắn. Mỗi khi nhìn thấy con gái cô đơn một mình thì hắn đều rất bất đắc dĩ.

Vì thế hạ quyết định thu dưỡng vài đứa nhỏ làm bạn với con gái, như vậy sẽ không sợ nữa! Ta không quản được đứa nhỏ nhà người khác, chẳng lẽ ta không quản được đứa nhỏ mình thu dưỡng?

Nếu tìm bé nam hẳn lo nếu đối phương không có ý tốt thì nữ nhi của mình chẳng phải là cừu nhỏ đợi người ăn thịt sao? Cho nên thu dưỡng bé gái có vẻ tốt hơn.

Trong nháy mắt khi nhìn thấy bốn đứa nhỏ này, thương phú liền quyết định thu dưỡng bốn người, vừa có thể làm bạn với con gái lại vừa có thể bảo vệ nàng, còn không sợ bị câu dẫn, nhất cử đa tiện!

Bốn người đi theo phú thương, tiểu cô nương kia cũng hưng phấn dị thường, rất nhiệt tình, tất cả đồ ngon đồ chơi hay đều cống hiến hết, gọi bốn người là Phong Hoa Tuyết Nguyệt, vì muốn phối hợp với tên Bạch Chi Song của mình, theo đó các nàng gọi là Phong Chi X, Hoa Chi X, Tuyết Chi X, Nguyệt Chi X, chữ 'X' cuối cùng nàng lại tìm nhiều tờ giấy viết lên đó các chữ khác nhau để cho các nàng tự chọn.

Phong Chi Lôu, lấy chữ 'lôu'.

Hoa Chi Phá, lấy chữ 'phá'.

Tuyết Chi Lạc, lấy chữ 'lạc'.

Nguyệt Chi Loạn, lấy chữ 'loạn'.

Cuối cùng, tên của tứ cầm thú được hình thành là bởi vậy.

Đương nhiên, chuyện cũ nghĩ lại mà kinh này không chỉ có như vậy.

Cứ như vậy qua năm tháng hạnh phúc, tứ cầm thú sớm đã coi Bạch Chi Song là muội muội ruột thịt của mình, không giống với phương thức ở chung của bốn người, đối với nàng là yêu thương bằng mọi cách, cũng bởi vì chuyện Bạch Chi Song nhỏ hơn so với các nàng nên đối với nàng sủng ái phi thường.

Chỉ là ngày vui ngắn trong gang tấc, việc buôn bán của lão tử của Bạch Chi Song thất bại, phá sản, chẳng những tài sản sở hữu phải gán nợ mà còn thiếu không ít tiền, Bạch Chi Song từ đại tiểu thư lưu lạc thành dân thường, lão tử của nàng cũng không gượng dậy nổi, cuối cùng ôm hận mà đi.

Tứ cầm thú thề trước lão nhân sắp chết, nhất định phải đối đãi thật tốt với Bạch Chi Song, cho dù không được như cuộc sống đại tiểu thư cũng không thể quá kém.

Lời thề này vẫn kéo dài cho đến khi bốn người xuyên không mới vì khác thời không mà chỉ có thể thất tín.

Bất quá, tuy rằng tứ cầm thú không có bản sự gì lớn nhưng tiền để lại cho Bạch Chi Song cũng đủ cho nàng sống hết một đời, dù sao các nàng cũng từng làm rất nhiều công việc phi pháp, tiền tài kiếm được cũng rất nhiều, chỉ là bốn người chưa bao giờ lộ ra mà thôi, lại không tiêu dùng, cơ bản đều đem tiền để lại trong tờ chi phiếu cho Bạch Chi Song.

Tóm gọn lại, Bạch Chi Song có thể nói là người thân thiết nhất của bốn cầm thú.

Nay, vào lúc này, ở nơi này nhìn thấy Bạch Chi Song, sao có thể không kinh ngạc không rung động? Đừng nói là Hoa Chi Pháp, đối lại là một cầm thú bất kì cũng đều sẽ phản ứng giống thế. Bởi vì Bạch Chi Song có thể nói là người duy nhất tứ cầm thú lo lắng, tưởng niệm ở xã hội hiện đại.

Đương nhiên, những điều này Niệm Khanh đều không biết, cho nên khi nhìn thấy Hoa Chi Pháp đuổi theo nữ tử khác mà bỏ lại nàng thì trong lòng thực buồn. Xoay người bước đi hay là đuổi theo, đối với Hoa Chi Pháp nàng vẫn có điểm lo lắng, không có người đi cùng, ai biết có thể gây ra bao nhiêu tai họa?

Hoa Chi Pháp dựa vào hai chân làm sao có thể đuổi kịp xe ngựa? Nếu có võ công thì khẳng định là không có vấn đề, đáng tiếc nàng không có, cho

nên tự nhiên là không đuổi kịp.

Bất quá, chỗ truy đuổi nay tiến đến gần hoàng cung, cũng ở phụ cận phủ công chúa, xung quanh đều là ít đại thần triều đình, hoàng thân quốc thích, người có thể ngồi xe ngựa vào nơi này cũng là thuộc loại chủ tử hạng nhất, hoặc là có chỗ dựa.

Bất quá, Hoa Chi Phá có loại dự cảm mãnh liệt, có lẽ... nơi nàng đi không phải là nơi này mà là sâu trong hoàng cung. Vì sao nói như vậy? Hoa Chi Phá cũng không rõ, chỉ là trong lòng có một giọng nói nói như vậy với nàng.

Song Song...Nàng rốt cuộc có phải là Song Song không đây? Nếu phải, vậy chẳng lẽ nàng cũng xuyên không? Nếu không phải, trên đời này thực sự có người giống người như đúc sao?

Vừa nãy chỉ thoáng nhìn qua nên Hoa Chi Phá cũng không dám khẳng định có phải là Bạch Chi Song hay không, bất quá nếu thấy thì cần phải làm rõ ràng mới có thể yên tâm.

Chuyện này có nên nói với tam chích cầm thú khác hay không? Bỏ đi, vẫn nên chờ ta xác định rồi nói sau, tránh làm các nàng không vui - Hoa Chi Phá nghĩ thông suốt xong liền quyết định tìm Niệm Khanh hỗ trợ, quay người lại lại phát hiện ra Niệm Khanh căn bản không ở bên người, rồi sau đó lại nghĩ tới vừa nãy mình bỏ lại Niệm Khanh...

OH! NO!

Ông trời, vì sao người đối xử với ta như vậy! Vất vả lắm mới được cùng Niệm Khanh đi bồi dưỡng tình cảm một chút, còn chưa kịp thăng tiến người liền cho ta chạy đi như vậy, người muốn ta chết thì cứ việc nói thẳng, cần gì đùa giỡn ta như vậy!

Hoa Chi Phá chạy như điên, chạy không được cũng phải chạy, Niệm Khanh hẳn sẽ chờ ta chứ?

Đi vào địa phương vừa này, sao còn có thân ảnh Niệm Khanh!

- Hoa ca ca?

Tiếng gì vậy? Hoa Chi Phá quay đầu lại liền nhìn thấy một tiểu nam hài cầm một chuỗi mút quả chớp mắt nhìn chính mình:

- Người là Hoa ca ca phải không?

Mắt Hoa Chi Phá sáng lên:

- Tiểu bằng hữu, có phải có một tỷ tỷ xinh đẹp bảo người nhắn cho... ca ca hay không? - Được rồi, ca ca cái gì chị đã thành quen.

Tiểu nam hài thành thật gật gật đầu:

- Tỷ tỷ xinh đẹp bảo người mua cho ta một trăm râu mút quả, một trăm món đồ chơi bằng đường, một trăm khối hoa quế cao thì ta có thể nói cho người biết nàng nói cái gì.

Argh! Đây là xảo trá trắng trợn! Hoa Chi Phá đen mặt:

- Tiểu bằng hữu, người nói cho ta biết thì ta liền mua cho người một cây mút quả, nếu người không nói cho ta biết, ta liền đánh người! -Ta sẽ không tin một tiểu hài tử, ta chẳng lẽ không uy hiếp được.

Tiểu nam hài bị vẻ hung ác của Hoa Chi Phá dọa đến nước mắt lưng tròng, quệt miệng lệ ròn ròn oa oa khóc lớn:

- Phụ thân, ta bị người xấu khi dễ! - Vừa khóc vừa chạy về phía ngõ nhỏ đằng sau.

- Này, người chạy cái gì! Ta nói đùa mà! - Hoa Chi Phá sốc, đứa nhỏ này là gì vậy, còn là nam sinh, liền bị ta dọa khóc, ta hung dữ như vậy sao! Đuổi theo thôi.

- Con ngoan, ai khi dễ người, cha chém hăn!

- Cha, là hăn, chính là cái tên xấu xa này, hăn nói hăn muốn đánh ta!

Hoa Chi Phá dừng chân, thở hồng hộc, ngược mắt lên liền nhìn thấy một hắc hán tử mày rậm mắt to, vẻ mặt dữ tợn, trên tay còn cầm một cái dao giết heo, mà nơi hăn đứng vừa lúc là quán thịt lợn, bởi vậy có thể thấy được, nàng gặp đồ con mẹ nó tể!

Nhìn ánh mắt nguy hiểm của hán tử kia, Hoa Chi Phá vội vàng lui về phía sau một bước:

- Hì hì, gì chứ, ta nói đùa thôi!

- Lão tử chém người, dám khi dễ con ta! - Cầm dao giết heo vọt tới phía Hoa Chi Phá.

- Shit! - Gặp tư thế này Hoa Chi Phá xoay người bỏ chạy, có thể nói là dùng hết sức từ thời còn bú sữa - Cứu mạng... giết người...Niệm Khanh... ta sai rồi...

Ta không bao giờ khi dễ tiểu băng hữu nữa! Người nói mua bao nhiêu ta liền mua bấy nhiêu, ta tuyệt đối không trả giá!

- Cứu mạng...

Niệm Khanh, ta sai rồi!

TỨ CẦM THÚ VÀ TỨ HOA KHÔI

Phá Quân Tinh

dtv-ebook.com

Chương 115

Hoa Chi Phá chạy đến mất mạng, cuối cùng cũng cắt đuôi được 'dao mổ' huynh ở phía sau.

Ông trời làm chứng, nàng chỉ nói đùa với tiểu băng hữu kia mà thôi, thế nào đứa nhỏ kia lại nhát gan như vậy? Mình kém cỏi nữa đi chẳng nữa cũng sẽ không làm chuyện khi dễ trẻ con được không! Cũng may là Niệm Khanh không phát hiện, nếu không cả đời này nàng xem như mất hết mặt mũi.

Hoa Chi Phá còn đang cảm thán hôm nay vận xui vô song liền thấy một nữ tử đứng ở góc đường phía trước, trong mắt tràn đầy ý cười nhìn mình, bước đi nhẹ nhàng, bàn tay trắng nõn giơ lên, khăn lụa mang theo mùi thơm nhẹ nhàng lau đi mồ hôi trên trán Hoa Chi Phá.

- Tiểu Phá, chạy nhanh như vậy làm chi? - Niệm Khanh cong mắt, cười vô cùng ôn hòa, giọng nói mềm như có thể vắt ra nước.

Nếu đổi lại là người không biết thì nhất định sẽ cho rằng nàng là một nữ tử ôn nhu hiền thê lương mẫu, đáng tiếc Hoa Chi Phá lại hiểu biết sâu về cách làm người của Niệm Khanh, ngày nào mà nàng đối xử như vậy với mình, không phải là Niệm Khanh điên thì là mình điên.

Một tiếng "Tiểu Phá" này thật sự khiến Hoa Chi Phá nổi da gà toàn thân, giống như người bị đặt trong băng Nam Cực, lạnh run răng nanh. Còn cả hai chữ "làm chi" kia, câu hỏi mang theo làm nũng và ngượng ngùng, thần thánh ời, để ta chết đi!

Nếu đổi lại là bình thường thì Hoa Chi Phá cũng sẽ không cảm xúc lớn như vậy. Vấn đề là hiện tại nàng có tật giật mình, luôn cảm thấy vừa nãy mình vì đuổi theo nữ tử Song Song hư hư thực thực mà bỏ lại một mình Niệm Khanh là tội ác tày trời, cho nên khi nhìn thấy Niệm Khanh thì trong lòng luôn có ngại ngùng.

- Niệm...Niệm Khanh...vừa nãy...

Hoa Chi Phá chưa nói xong đã bị Niệm Khanh đánh gãy:

- Vừa nãy ta thấy người đột nhiên rời đi cũng không biết là vì sao, nhưng nghĩ rằng người nhất định trở về cho nên ta đi xung quanh một chút, sau đó ta chợt nghe thấy tiếng kêu thảm thiết của người, ta nghĩ chắc đã xảy ra chuyện gì liền tìm đến đây.

- À... thì ra là như vậy... - Hoa Chi Phá nghe Niệm Khanh nói như vậy thì trong lòng thở dài nhẹ nhõm một hơi, may là Niệm Khanh không biết ta đuổi theo nữ nhân, nếu không ta không thể không chết tức tưởi. Xem ra nàng tức giận vì ta bỏ lại nàng đây!

- Vậy vừa rồi Tiểu Phá vì sao chạy gấp như vậy? - Thu khăn lụa để vào trong lòng, lơ đãng hỏi.

- Kỳ thật... - Hoa Chi Phá thấy biểu tình tựa tiểu phi tiểu của Niệm Khanh thì trong lòng rối rắm vạn phần, còn chưa nghĩ được nên nói thế nào thì miệng đã học ra một câu - Ta vừa bị đau bụng nên chạy đi nhà xí! - Fuck! Có khi gì thế này! Hoa Chi Phá chỉ kém nước tự đập đầu xuống đất, lấy cớ vụng về như thế Niệm Khanh tin mới là lạ!

- Nếu thân thể không thoải mái thì chúng ta vẫn nên trở về sẽ tốt hơn - Niệm Khanh nhìn về phía Hoa Chi Phá mỉm cười, tay đưa qua giữ chặt cổ tay nàng.

Hoa Chi Phá ngậy ngốc nhìn hành động của Niệm Khanh có điểm muốn ngất, Niệm Khanh làm sao vậy? Chủ động như vậy!

Hoa Chi Phá bị Niệm Khanh kéo đi, vì đứng ở phía sau nên căn bản không nhìn thấy sắc mặt giờ phút này của Niệm Khanh, quả thực là đen nhỏ ra máu! Khuôn mặt âm khí nặng nề, vẻ mặt sát khí, không có chút tươi vui ôn nhu như vừa rồi. Bất quá chỉ có trong nháy mắt, khi quay đầu lại thì lại là một mảnh hòa khí, ánh mắt nhìn Hoa Chi Phá 'sáng' lợi hại.

Ta cho ngươi một con đường, ngươi cư nhiên còn trợn tròn mắt nói dối, "đau bụng"? Ngươi cho ta là ngốc sao! Ta tin ngươi mới là lạ!

Vì thế Hoa Chi Phá lại bị kịch lần nữa.

Trải qua ba ngày cháo trắng đậu hũ ba bữa xong, cuối cùng Hoa Chi Phá cũng hiểu được tâm tình của Phong Chi Lô ngày đó, quả thực là sống không bằng chết!

Mình không bị tiêu chảy sao phải ăn nhẹ! Miệng tiện miệng tiện mà, Niệm Khanh đây là không bỏ qua mà trừng phạt ta đây! Ta đã biết là nàng không tin ta.

Vốn đang muốn nhờ Niệm Khanh hỗ trợ, hiện tại nội bộ mâu thuẫn, vẫn nên trước hết diệt hỏa kiêu rồi nói sau.

-Tiểu Trúc tỷ tỷ, ngươi tha cho ta đi! Thứ này ta đã ăn ba ngày, miệng đều sắp nhạt đến cả ra chim rồi -Hoa Chi Phá nhìn canh đậu hũ nguyên chất trước mặt mà khóc không ra nước mắt, đồ ăn này chứng tỏ cái gì? Niệm Khanh ăn dấm chua thật sự là khó hiểu, tuy rằng mình thật cao hứng việc nàng để bụng đối với mình, nhưng mà thế này...được rồi, mình cũng không phải là hòa thượng!

- Tiểu thư phân phó, ta cũng không có cách! - Tiểu Trúc đồng cảm nhìn Hoa Chi Phá, đứa nhỏ đáng thương, cũng không biết lại đắc tội thế nào với

tiểu thư mà bị chính lợi hại như vậy.

-Tiểu Trúc tỷ, xem như ta cầu xin người, người để ta gặp Niệm Khanh đi! - Hoa Chi Phá một phát giữ chặt lấy ống tay áo của Tiểu Trúc - Người không để ta thấy nàng thì chẳng phải là nàng muốn ta ăn chay niệm phật cả đời sao? - Ngày đó, từ lúc trở về không biết Niệm Khanh chạy đi đâu, người cũng không tìm thấy, muốn giải thích cũng không có cách để giải thích, thật sự bi kịch.

Tiểu Trúc vô tội nháy mắt, ánh mắt phiêu:

- Tiểu thư đi đâu làm sao ta biết được? Ta chỉ là một nha hoàn - Hơn nữa tiểu thư không định gặp người, cho người chịu khổ chút đỉnh. Ta nói rồi, chẳng phải là người đắc tội với tiểu thư sao? Ta cần gì phải làm vậy vì người đây!

Hoa Chi Phá cắn răng, "nha hoàn"? Ta nhổ vào! Ngay cả Niệm Khanh là tổng quản ta cũng không tin, lại càng không nói đến chuyện tin người là một nha hoàn!

- Một khi đã như vậy, đừng trách ta ra tay độc ác! - Hoa Chi Phá dữ tợn che hết mặt, hai mắt gắt gao nhìn chăm chăm Tiểu Trúc.

Tiểu Trúc bị Hoa Chi Phá làm cho hoảng sợ:

- Người muốn làm gì?

- Hừ hừ, người đã không chịu nói, Niệm Khanh cũng gạt ta, vậy để ta tự mình đào móc ra đi! - Quý dị cười cười - Tuy rằng rất hao phí tinh thần, nhưng ta cũng chỉ có thể ra hạ sách này.

- Người...

- Nhìn vào mắt của ta! - Sửa lại cách nói chuyện bình thường, hơi trầm thấp, xa xưa chút khiến người ta không tự giác thả lỏng tâm thần.

Hoa Chi Phá thừa dịp tinh thần Tiểu Trúc mơ hồ liền lấy ra từ trong lòng đạo cụ tự chế, một đồng tiền xu trên đó có một cây chỉ gai quấn quay giờ trước mặt mình đung đưa đều đặn.

Đây không phải là lần đầu tiên nàng dùng thuật thôi miên, nhưng không thể nói rằng rất thuần thục, bất quá chỉ cần không phải dùng để đối phó tứ hoa khô thì hẳn là không có vấn đề.

Tiền xu leng keng trái phải, âm thanh biến đổi ngày càng thoát ẩn thoát hiện:

- Nói cho ta biết, ngươi là ai?

Trên mặt Tiểu Trúc lộ ra vẻ chống trả, qua nửa ngày mới thì thầm hỏi đáp:

- Trúc...Vận.

Hoa Chi Phá sửng sốt:

- Ngươi không phải là Tiểu Trúc sao?

- Tiểu Trúc là tiểu thư kêu cho tiện, Trúc Vận mới là tên đầy đủ.

- Vậy Tiểu Hồng, Tiểu Lục, Tiểu Linh tên đầy đủ là gì?

- Hồng Trù, Lục Ý, Linh Tinh.

Oh Shit! Còn lấy ý thơ, ta đã nói mà, không có khả năng đặt tên xấu như vậy.

- Niệm Khanh rốt cuộc là ai? - Đây mới là mấu chốt!

- Tiểu thư nàng...

Nghe Tiểu Trúc kể rõ, Hoa Chi Phá xem như biết hết sự việc từ đầu đến cuối. Đại công chúa? Nói nửa ngày hóa ra quản gia gì đó cũng chỉ là gạt một mình nàng, chẳng trách nàng luôn cảm thấy có chỗ không đúng.

Bất quá đại công chúa này cũng hơi quá trâu bò đi! Tam vương phản loạn, địch quốc đột kích, loạn trong giặc ngoài, phụ tá ấu đố, có việc nào không phải là khoáng cổ thước kim? Thậm chí đến cuối cùng còn không lưu luyến bỏ xuống vinh hoa phú quý đi du tẩu giang hồ, còn mở Điêu Lan Thuỷ Tạ Lâu rồi tự hạ mình đi làm hoa khôi, nữ tử kì quái!

Hoa Chi Phá xem như được mở rộng kiến thức, làm công chúa đến mức độ này thật là thần nhân! Quả nhiên phim trên TV đều là gạt người! Giờ ai nói với nàng rằng công chúa chỉ có thể dùng để cầu thân thì nàng sẽ một tát đánh chết tên đó! Làm công chúa phải làm giống như Niệm Khanh vậy!

Hoa Chi Phá theo bản năng quên đi chuyện Niệm Khanh lừa gạt nàng, được rồi, ta tiếp tục phối hợp với người, người nhìn ta thật kĩ vào! Phò mã đại công chúa này là ta làm chắc rồi!

TỬ CẦM THÚ VÀ TỬ HOA KHÔI

Phá Quân Tinh

dtv-ebook.com

Chương 116

Gần đây Niệm Khanh rất buồn bực, rõ ràng là ván cờ mình đã tính toán tốt, từ khi nào lại có thêm một quân cờ? Hơn nữa quân cờ này còn khiến Hoa Chi Phá nói dối mình, hai người còn chưa có cái gì nàng ta đã có chuyện gạt mình, nếu hai người có cái gì thì Hoa Chi Phá còn không phải mọi chuyện đều che dấu sao? Đây chính là tín hiệu rất nguy hiểm!

Sau ngày đó, Niệm Khanh trở về hoàng cung điều tra, không tra thì thôi, tra một cái là liên lụy đến trong hậu cung.

Nữ tử mà Hoa Chi Phá theo dõi không phải ai khác mà chính là nguyên nhân đầu tiên khiến đệ đệ Hoàng Phủ Nhân bảo nàng trở về. Nữ tử kia tên là Bạch Chi Song, chính là người mà Hoàng Phủ Nhân coi trọng. Bắt đầu từ khi nào thì đệ đệ lạnh lùng cũng có người để ý?

Bạch Chi Song, Hoa Chi Phá, Phong Chi Lâu, Tuyết Chi Lạc, Nguyệt Chi Loạn, nhiều 'Chi' như vậy, giữa các nàng là quan hệ gì? Các nàng cứ như tự nhiên xuất hiện, tra về các nàng không ra chút manh mối. Vì tra xét không được mới càng khiến người ta khó hiểu! Đương nhiên, về một bộ lý lẽ kia của Hoa Chi Phá, Niệm Khanh tuyệt đối không tin.

Cho nên mấy ngày nay Niệm Khanh thực buồn bực, hết thấy ngọn nguồn này chỉ khiến nàng 'vừa yêu vừa hận' Hoa Chi Phá.

Đương nhiên đây chỉ là việc thứ nhất, còn có một việc cũng khiến nàng đau đầu lợi hại. Thái tử của Đông Doanh đến cầu thân kia thật sự khiến Niệm Khanh hận không thể một tát đánh chết hẳn! Mắt chó mù của hắn, Hoàng Phủ Khanh ta mà hắn cũng dám vọng tưởng! Nếu không cố kỵ bang

giao hai nước thì Niệm Khanh thật sự có loại xúc động muốn hẳn có đến mà không có về.

Niệm Khanh ở trong Ngự Hoa Viên thư giãn, hồi kinh xong là thị phi rơi, quả nhiên vẫn là Ô Tô thích hợp với nàng hơn! Hoàng cung tuy rằng vinh hoa phú quý, nhưng nó giam cầm rất nhiều người như một nhà tù, mà chỗ ngồi trong nhà tù này cố tình khiến người ta đánh nhau võ đầu để ngồi lên mà không biết bên trong mai táng bao nhiêu tầng xương trắng.

Nàng có thể bút ra mà đi, còn đệ đệ đáng thương của nàng trở thành chim hoàng yến cao quý nhất.

Bạch Chi Song, người thật sự đáng để Hoàng Phủ Nhân trả giá sao? Niệm Khanh phe phẩy đầu, loại chuyện tình cảm này chỉ xem có vừa mắt hay không, không có gì đáng giá hay không đáng giá cả! Nếu không...haiz, mình coi như là bị mù mắt rồi!

Niệm Khanh cũng không biết mình là căn cân đáp sai thế nào lại coi trọng thẳng nhãi Hoa Chi Phá. Người muốn nói nàng xinh đẹp? So với chính mình thì là trên trời dưới đất. Người muốn nói nàng lớn lên soái? Người soái gấp n lần nàng chính mình cũng không phải chưa từng thấy qua. Người muốn nói nàng ôn nhu? Hai chữ này căn bản không dính dáng tới nàng. Người muốn nói nàng có tiền? Đến bây giờ còn ăn của chính mình, dùng của chính mình, tiêu của chính mình, dùng lời của Tiểu Trúc mà nói thì là "tiểu bạch kiểm tiểu thư nuôi".

Nhưng mà một người như vậy lại khiến chính mình lao lực tâm cơ, đi bước một dẫn dắt nàng hướng tới kết quả tốt mà mình dự định.

Một ván cờ, nàng đã nắm chắc thắng lợi ổn thỏa. Một ván cờ, nàng lại nguyện ý để thành cờ hoà cho xong việc.

Nhân sinh như cờ, tình cảm như cờ, vốn không có thắng thua. Cờ đã đặt xuống thì làm sao thu tay lại, làm sao đổi ý?

Còn nhớ rõ lúc đối mặt với Thiên Nặc Bảo, Hoa Chi Phá chậm rãi nói, không chút do dự, đàng hoàng không sợ cường quyền: "Trong lòng một ngàn người có một ngàn loại đẹp" khiến mình không khỏi nhìn nàng với cặp mắt khác xưa.

Lại nhớ rõ lúc ở Phẩm Hương Các, lời Hoa Chi Phá nói trước mặt mọi người: "Niệm Khanh cô nương ung dung đẹp đẽ quý phái, cầm kỹ vô song, chim sa cá lặn, ta chung tình với nàng thì có gì không phải? Bản công tử chưa lập gia đình, Niệm Khanh cô nương chưa gả, cho dù ta quý nàng cũng là chuyện thường tình". Tuy rằng đã nghe chán người khác tán dương mình, nhưng một khắc kia trong lòng lại phức tạp chưa từng có.

Nghe được tú bà kia chửi bới mình thì lại mặt lạnh để bảo vệ mình: "Vị bác gái này, nếu tứ đại hoa khôi là hoa cúc hôm qua, vậy chẳng phải người là cảm tạ lại cúc hoa sao", lúc ấy nghe xong những lời này thì nàng thiếu chút nữa phun trà trong miệng ra, từng gặp độc miệng nhưng chưa từng thấy độc như vậy, huống chi là bốn người đi cùng nhau! Đây cũng là lần đầu tiên Niệm Khanh thật sự chân chính bắt đầu để bụng đối với một người.

Sau nhiều điểm nhỏ nhặt khác, có một người chậm rãi dung nhập vào cuộc sống của mình, thậm chí trong cả sinh mệnh.

Có lẽ Hoa Chi Phá không phải là người tốt nhất, nhưng nàng là người đầu tiên làm cho mình động tâm.

Ngay tại thời điểm Niệm Khanh cảm khái ngàn vạn thì trước mắt xuất hiện một thân ảnh hơi quen thuộc. Nguyên bản còn tưởng rằng là mình hoa mắt, nhưng tỉ mỉ nhìn mới phát hiện ra, sao người này lại lăn lộn vào đây?

Hoa Chi Phá mặc quần áo thái giám lén lút nhìn đông nhìn tây, cũng không biết nàng đang làm gì.

Ai mang nàng vào? - Niệm Khanh cau mày - Hoàng Phủ Hạnh, người thật đúng là thêm phiền phức cho ta! Xem ra nha đầu kia gần đây thật sự quá hạnh phúc rồi.

Niệm Khanh muốn đi qua lại nghĩ đến chuyện nàng còn chưa biết thân phận của mình, nếu giờ đi qua thì có phải là tự nhiên đâm ngang, khiến Hoa Chi Phá tâm sinh bất khoái hay không? Lần đầu tiên Niệm Khanh có chút hối hận vì không thẳng thắn về thân phận của mình.

Đương nhiên cũng vì là Hoa Chi Phá nên mới khiến Niệm Khanh rối rắm, đổi là người khác thì nàng còn không thèm quản hãn chết sống thế nào, lại càng không muốn nói đến tâm tình.

Ngay lúc Niệm Khanh do dự làm thế nào thì đột nhiên nhìn thấy một thân ảnh lẽ ra không được xuất hiện ở trong hoàng cung: Quy Điền Thuần Nhất Lang! Thái tử điện hạ Đông Doanh.

Gọi là thái tử chứ kỳ thật Đông Doanh bất quá chỉ là một đảo quốc nếu không có đất phong của nàng để mở mang lãnh thổ. Thái tử Đông Doanh ở trong mắt nàng bất quá cũng chỉ là hư danh, chẳng qua người này lại phóng đại thân phận mình quá cao, cư nhiên còn đánh chủ ý tới nàng!

Giờ này sao hãn lại vào hoàng cung? - Niệm Khanh đột nhiên phát hiện ra hoàng cung cũng không an toàn đến vậy, trước có Hoa Chi Phá giả trang thái giám, sau có thái tử Đông Doanh công khai trốn vào nội cung, nếu hãn là gian tế hoặc là thích khách thì còn có gì so với đây?

Hoa Chi Phá mặc một thân đồ thái giám, thật sự là cả người không thoải mái. Nếu không phải vì trà trộn vào hoàng cung tìm Niệm Khanh thì nàng mới không thèm! Dựa vào cái gì ta phải mặc quần áo thái giám chứ, cung nữ không được sao? Được rồi, ta mặc quần áo cung nữ chỉ có thể kinh hãi chứ tuyệt đối không có kinh hỉ. Hoa Chi Phá đành chấp nhận, ai kêu ta lớn lên mặt 'đàn ông' chứ?

- Người, đứng lại! - Hoa Chi Phá nghe thấy phía sau có người kêu to mình, là giọng một nam nhân, chẳng qua câu nói này sao có cảm giác quái lạ như vậy đây? Giống như của người ngoại quốc.

Quay đầu lại nhìn thấy khuôn mặt cùng dáng thân cao kia, Hoa Chi Phá cảm thấy mình lại bị sét đánh.

Thật sự là...

Rất 'cao'!

Hiện tại Hoa Chi Phá dám đánh cược người này tuyệt đối là người đảo quốc! Cũng không biết có được 1 mét 6 hay không?

Quy Điền Thuần Nhất Lang làm thái tử Đông Doanh, muốn gió được gió, muốn mưa được mưa, lần này tiến cống Thiên Minh Quốc cũng chỉ là muốn nhìn xem Thiên Minh Quốc dựa vào cái gì mà bắt Đông Doanh bọn họ tiến cống hàng năm. Không xem không biết, vừa thấy bị dọa nhảy dựng, Thiên Minh Quốc thật sự không phải là nơi Đông Doanh bọn họ có thể bằng được, hoàng cung này kim bích huy hoàng làm sao, hùng vĩ trang nghiêm làm sao, hơn nữa còn quá quá rộng lớn!

Cũng bởi vì như thế nên hẳn cũng thu liễm tính tình một chút. Chỉ là thời khắc khi nhìn thấy đại công chúa Thiên Minh Quốc, thu liễm cái gì đều là mây bay, nàng quá mỹ mạo! So với người làm ấm giường của hẳn thì hơn rất nhiều! Quy Điền Thuần Nhất Lang hạ quyết tâm lấy đại công chúa Hoàng Phủ Khanh về nhà làm thái tử phi!

Ý vào thân phận đặc phái viên của mình để vào hoàng cung, cũng không biết xấu hổ mà đi dạo Ngự Hoa Viên, cho dù không gặp được đại công chúa cũng có thể trông thấy các mỹ nhân khác, nghe nói phi tần của hoàng đế đều là tuyệt sắc, không ăn được cũng có thể nhìn.

Đương nhiên, nếu không có mỹ nữ thì hẳn cũng không phải không thể.
Như người hiện tại trong lúc mình nhìn ngắm mà phát hiện ra.

Thái giám, cũng có thể cân nhắc!

TÚ CẦM THÚ VÀ TÚ HOA KHÔI

Phá Quân Tinh

dtv-ebook.com

Chương 117

Hoa Chi Phá dám thề, nàng thật sự thấy được âm quang trong mắt người này!

Ngẫm lại, chính mình một thân quần áo thái giám, tưởng rằng mình bây giờ là nam nhân? À không đúng, là thái giám, người này có phải là khẩu vị quá nặng hay không! Cả người Hoa Chi Phá lạnh run, người đảo quốc quả nhiên không phải là thứ ta có thể lý giải.

- Một thiếu niên thật thanh tú! Không tồi không tồi! - Quy Điền Thuần Nhất Lang dùng lời nói không thuần khiết biểu đạt ca ngợi của mình đối với tiểu thái giám - Người có biết ta là ai không?

Hoa Chi Phá run rẩy nhìn khuôn mặt lớn, cúi đầu nghẹn giọng nói:

- Nô tài không biết - Có cục gạch không, để ta ném gạch chết hẳn! Hiện tại ông là thái giám mà hẳn cũng nhìn trúng, có làm không vậy!

Cầm Hoa Chi Phá bỗng nhiên đau đớn do đột ngột bị nắm:

- Ta là thái tử Đông Doanh, Quy Điền Thuần Nhất Lang, người, tên là gì?
- Nâng đầu Hoa Chi Phá lên, mặt cười âm thầm.

Arggh! Đừng dùng khuôn mặt ti tiện của người đối với ông!

- Tiểu...Quế Tử, nô tài là Tiểu Quế Tử - Hoa Chi Phá cố nén xúc động đánh người, ta nhẫn! Hoàng cung đại viện, không nghĩ lại xảy ra chuyện phải nhẫn!

- Tiểu Quế Tử, bản thái tử coi trọng người! - Quy Điền Thuần Nhất Lang dùng một vẻ bố thí nói nốt - Chỉ cần người theo bản thái tử, bao vinh hoa phú quý người hưởng vô tận, để bản thái tử độc chiếm cũng tốt hơn ở trong này làm thái giám. Bản thái tử bảo hoàng thượng muốn lấy một tiểu thái giám như người nhất định là không có vấn đề.

Mồ hôi

Mồ hôi lạnh

Mồ hôi đóng đá

Tên này quả nhiên không bình thường! Ông lớn lên đã đến mức có thể khiến người ta vừa gặp đã thương sao? Cho dù mặc quần áo thái giám cũng không thể che giấu tuyệt thế phong tư của ông, nếu không thái tử đảo quốc này lại coi trọng ông?

- Quy Điền...thái tử...điện hạ, chúng ta tìm một chỗ không người rồi nói tiếp - Hoa Chi Phá cảm thấy làm người cần khiêm nhường, Ngự Hoa Viên vẫn có vẻ khiến người chú ý, đối với thái giám giả bị phát hiện thật sự hơi nguy hiểm, cũng không thể bị thái tử nào tàn này làm hại.

- Được! Được! Được! - Quy Điền Thuần Nhất Lang liên tục nói ba từ 'được', thái giám này rất thức thời, đáng tiếc hơi ngốc, chờ bản thái tử chơi chán thì tự nhiên không cần giữ lại hẳn, vinh hoa phú quý? Xuống dưới hưởng dụng đi!

Hoa Chi Phá dùng đầu ngón chân cũng biết người này nghĩ gì, biểu cảm đáng khinh như thế, cái cục gạch, ta tin người mới là lạ! Đoán chắc theo người chẳng khác nào bước một chân vào quan tài, con mẹ nó ta cũng không phải là đồ ngốc. Hơn nữa người đó, sao có thể so với Niệm Khanh nhà ta? Mắt ta cũng không mù. Chờ tìm được chỗ không người, xem ông chinh chết người như thế nào! Ngay cả Tiểu Trúc cũng bị ta thôi miên thì đồ rác rưởi nhà người càng không cần nói đến.

Lúc bắt đầu Niệm Khanh còn muốn nhìn tình huống, nhưng khi nhìn thấy cái tay đê tiện của Quy Điền Thuần Nhất Lang ấn lên mặt Hoa Chi Phá thì thật sự không nhìn được nữa. Người Đông Doanh này thật sự vô sỉ đến cực điểm, ngay cả thái giám cũng không buông tha! Hãn khinh hoàng cung Thiên Minh Quốc là hậu viện của hãn sao? Buồn cười! Thúc có thể nhẫn thắm không thể nhẫn, thắm có thể nhẫn nhưng ta không thể nhẫn!

Hoa Chi Phá, người muốn chết sao? Kiêu ngạo ngày thường chạy đi đâu rồi! Cư nhiên để một người Đông Doanh chiếm tiện nghi! - Niệm Khanh mất bình tĩnh - Người ta có thể chọn là người người có thể chạm vào sao? Loại mặt không biết xấu hổ! Quán quít lấy ta còn chưa tính, còn đi dây dưa với một thái giám, 'thái giám' này cố tình không phải là người khác mà lại là Hoa Chi Phá.

Có thể biết Niệm Khanh bộc phát đến trình độ nào.

- Quy Điền điện hạ thật sự là rất hưng trí... - Niệm Khanh từ xa đi tới, hai mắt gắt gao nhìn chăm chăm tay Quy Điền Thuần Nhất Lang đang nâng cầm Hoa Chi Phá, cười với Hoa Chi Phá đang cực kì kinh hãi.

Quy Điền Thuần Nhất Lang nghe được tiếng của Niệm Khanh thì biến sắc, lập tức buông tay ra:

- Đại công chúa cũng đang ngắm hoa? - Được rồi, để lưu lại ấn tượng tốt cho mỹ nhân, nói dối là cần thiết - Ta lạc đường nên đang định bảo thái giám này đưa ta ra, ha ha.

Thái giám mợ người! Mợ người mới là thái giám! - Hoa Chi Phá khinh bỉ trong lòng - Haha cái khi, với ta thì "bản thái tử", với Niệm Khanh thì "ta", đây là phân biệt giai cấp! "Ngắm hoa"? Ta thấy người cũng chỉ biết thưởng thức cúc hoa thôi!

- Phải không? Xem ra an nhàn đã lâu, ngay cả hoàng cung này cũng không an toàn! - Niệm Khanh liếc nhìn Hoa Chi Phá một cái rồi lại nhìn

Quy Điền Thuần Nhất Lang - Thái tử điện hạ ở xa tới làm khách cũng không có người đi theo bảo hộ, bản cung nghĩ thống lĩnh cấm vệ quân nên về làm ruộng.

Quy Điền Thuần Nhất Lang mặt cứng đờ, mắt tự nhiên cười cười:

- Ta còn có chút việc cần hỏi trạm dịch... - Đại công chúa này sao lại nói sắc bén như thế, lần trước gặp mặt cũng không thấy nàng nói gì, nguyên lai trâu bò như vậy, thật đáng sợ.

Hoa Chi Phá mắt thấy Quy Điền Thuần Nhất Lang bị Niệm Khanh nói hai ba câu đã đánh bại lui tán thì cả người cũng bắt đầu mất tự nhiên:

- Thời tiết hôm nay không tồi! - Được rồi, không khí lúc này rất quý dị, bảo ta tự xử kiểu gì! Ngay cả lời ngu xi như vậy cũng nói ra, hình tượng của ông!

Niệm Khanh nhìn Hoa Chi Phá giả ngu với mình thì trong lòng phát hỏa, nàng ta không biết hoàng cung này không phải là chỗ đơn giản sao? Còn một mình thoải mái ngênh ngang xông loạn? Nếu không gặp mình thì hôm nay chẳng phải là để thái tử Đông Doanh chiếm tiện nghi chứ?

- Người vào bằng cách nào? - Ngữ khí âm trầm, như có một trận gió lạnh thổi qua.

- Niệm Khanh, người gạt ta... - Hoa Chi Phá cảm thấy cần phải tập chút nghĩa khí không thể mua bán của tiểu công chúa, cho nên vội vàng nói sang chuyện khác - Người rõ ràng là đại công chúa, còn gạt ta nói là quản gia! - Haiz, sớm biết hôm nay thân phận của Niệm Khanh sẽ bị thái tử đảo quốc kia vạch trần thì ta tội gì phải dùng thôi miên đi tra tấn Tiểu Trúc chứ? Thật là.

Người này...thật đúng là không biết xấu hổ. Nếu người không gạt ta trước thì vì sao ta lừa người chứ!

- Không nói? Người đã muốn làm thái giám như vậy, ta thành toàn cho người! Ta lập tức mang người đi xem thái giám là luyện thành như thế nào!
- Dứt lời Niệm Khanh định nắm lấy tay Hoa Chi Phá, người kia tự nhiên đã sớm đoán được hành động của nàng, bàn tay đưa ra sau lưng né tránh.

- Shit, ta biết thép là luyện thành như thế nào! - Hoa Chi Phá cũng bực, dựa vào cái gì ta nhất định phải trả lời người! Mấy ngày nay người ngược đãi ta, không cho ta thịt ăn, ta đã nhớ kỹ, hiện tại chúng ta phải xem như là chiến tranh lạnh chứ! Đừng làm bộ ta rất hiểu biết.

- Không đi, không đi, không muốn đi! - Nếu tam chích cầm thú còn lại mà ở đây lúc này nhất định sẽ mở rộng tầm mắt, đây là lão đại trứ danh luôn luôn cơ trí sao? Đây là cầm thú chỉ cần hình tượng sao? Trời ạ, tên ngốc này làm sao vậy!

Niệm Khanh có võ công trong người, sao lại không bắt được một cái tay của người trói gà không chặt? Nhưng mà, khí lực là bằng nhau, khí lực tăng thêm xong thì xung phản lực tự nhiên cũng lớn thêm. Vấn đề này cũng không có gì, đáng tiếc một chân Hoa Chi Phá dẫm lên chỗ giao nhau giữa tảng đá lớn và bùn đất, hơn nữa Niệm Khanh dùng sức túm lấy, tự nhiên mà vậy, dùng định luật Newton mà nói, đây là trọng lực xung thiên.

Hoa Chi Phá hoa lệ trực tiếp gục trên Niệm Khanh. Cái này cũng chưa tính, cái đầu người chết tiệt kia lại còn ngã...trên ngực Niệm Khanh.

Đây là...hương sữa sao. Thật là, lần trước ở trong bồn tắm sao ta không cảm thấy sự 'vĩ đại' của Niệm Khanh đây?

- Hoa... Chi... Phá... - Âm thanh nghiến răng nghiến lợi từ đỉnh đầu truyền đến, mang theo tiếng hít không khí từng đợt.

Tại đây một khắc này, Hoa Chi Phá ra một quyết định gian nan: Giả chết!

TỬ CẦM THÚ VÀ TỬ HOA KHÔI

Phá Quân Tinh

dtv-ebook.com

Chương 118

- Vô liêm sỉ! Đồ vô sỉ còn làm gì thế, mau buông hoàng tử của trẫm ra! - Hoàng Phủ Nhân mang theo Bạch Chi Song đi dạo hoa viên, không ngờ bất chợt nghe thấy tiếng rống giận dữ của Hoàng Phủ Khanh, đi hai ba bước qua thì thấy hình như một thái giám nhào vào người hoàng tử có ý đồ gây rối, quả thực buồn cười! - Các người còn không mau cứu hoàng tử của trẫm ra! - Hô lên với bọn thị vệ phía sau - Mắt chó mù của các người, còn không đi mau!

- Vâng...vâng...hoàng thượng! - Bọn thị vệ vọt đến, mấy thanh kiếm gác ngang cổ Hoa Chi Phá, hàn quang lòe lòe.

Hix, ta muốn giả chết cũng không được. Hoa Chi Phá cảm giác được sắc bén kia đang đưa ngay trên cổ mình thì cũng không dám lộn xộn, vội vàng mở mắt chống lại lửa giận của Niệm Khanh, xấu hổ cười cười:

- Kỳ thật là ta không cẩn thận, Niệm Khanh... - Người không thể thấy chết mà không cứu, ta mà chết thì chẳng phải là người phải làm quả phụ sao?

(Tác giả: Sai! Nàng sẽ tìm một người)

- Dừng tay, đều lui ra cho bản cung! - Tuy Niệm Khanh hận đến nổi trợn lồi đình, nhưng khi thấy kiếm kia sát bên cổ Hoa Chi Phá thì cũng sợ làm thương nàng, chính mình còn không nỡ động thủ, sao có thể để cho người khác động vào nàng? - Người còn không đứng lên! - Nhìn vẻ mặt ngốc ngếch của Hoa Chi Phá thì tức giận trong lòng cũng mất đi vài phần, đỡ lấy bả vai của nàng để nàng đứng lên, sau đó chính mình cũng đứng lên, mất tự

nhiên chinh lại vạt áo, nhìn hoàng đế và thị vệ trợn mắt há hốc mồm ở một bên, mặt nhăn mày nhíu mày - Hoàng thượng không xử lý triều chính sao?

Hoàng Phủ Nhân nghẹn họng, có chút xem không hiểu mọi chuyện trước mắt. Hoàng Phủ Khanh là loại người nào chứ, sao có thể dung tha người khác đặt trên thân thể của nàng? Mình hảo tâm muốn cứu nàng, nàng còn làm vẻ mặt không kiên nhẫn nhìn mình, ý trong lời nói chính là: "Hoàng đế người không có việc gì làm hả, tới nơi này đi dạo?" Nhiều năm như vậy hoàng tử không tìm được đối tượng, chẳng lẽ hiện tại coi trọng một thái giám? Nay...nay nếu là thật thì làm sao! Cho dù hoàng tử yêu nữ nhân thì mình cũng không ý kiến, nhưng mà một thái giám...người bảo cả trai lẫn gái theo đuổi hoàng tử làm sao chịu nổi!

Bạch Chi Song cũng tò mò nhìn Niệm Khanh, nghe đồn đại công chúa không phải không khó hầu hạ, hiện tại lại vì một thái giám là âm thầm trách cứ hoàng đế của mình, thái giám này đến tột cùng là thần thánh phương nào? Dời tầm mắt, ôi, cúi đầu không nhìn rõ.

- Hoàng tử, trăm... - Liếc nhìn Bạch Chi Song bên người mình một cái - Có hơi mệt mỏi, nên yêu cầu Bạch cô nương đi ra ngoài một chút.

"Bạch cô nương"? Hoa Chi Phá tinh thần chấn động, sẽ không khéo như vậy chứ, chậm rãi ngẩng đầu, liền chống lại một đôi mắt sáng.

- Lão đại... - Bạch Chi Song thế nào cũng sẽ không ngờ lại thấy Hoa Chi Phá ở chỗ này - Người làm thái giám! - Đùa chứ, đến tột cùng là thiếu như thế nào?

Thái giám mượn người! Tâm tình vốn kích động của Hoa Chi Phá vì hai chữ 'thái giám' này mà đột nhiên rơi xuống đáy cốc:

- Song Song, người thực không hổ danh đồ ngọc... - Bất lực vỗ trán không nói gì. Nếu ta có thể làm thái giám thì người bảo bọn thái giám bị xx tự xử như thế nào!

- Các người quen biết? - Hoàng Phủ Nhân nhìn về mặt của Bạch Chi Song, đôi mắt rưng rưng, nụ cười kia chính mình chưa từng thấy qua, sinh ra cảm giác có nguy cơ - Người, đến tột cùng là người phương nào? - Chớ không phải là tình nhân cũ của Bạch cô nương?

(Tác giả: Người nghĩ nhiều)

- Ta? - Hoa Chi Phá chỉ chỉ vào mình, cười khì khì, cái này người kêu ta nên nói thế nào đây? Ta theo đuổi hoàng tử của người? Không được, quá rõ ràng. Ta là bằng hữu của Niệm Khanh? Không được, giao tình quá nhỏ bé - Niệm Khanh, người nói xem đến tột cùng ta là ai của người? - Hoa Chi Phá chớp mắt, đem vấn đề vứt cho Niệm Khanh.

Niệm Khanh trừng mắt nhìn Hoa Chi Phá một cái, mặc kệ nàng:

- Người này... là bản cung mang vào. Hơn nữa, giao tình giữa nàng với Bạch cô nương hình như không ít, bản cung thấy hoàng thượng vẫn nên cho các nàng một chỗ để tự ôn chuyện mới thỏa đáng.

- Chuyện này... hoàng tử nói phải - Hoàng Phủ Nhân bị ngữ khí không có chút tình cảm của hoàng tử mình làm chấn động, sau lưng một mảnh mồ hôi lạnh - Một khi đã như vậy hay là đi thăm cung của hoàng tử đi?

- Bản cung tự nhiên không có ý kiến - Niệm Khanh cho Hoàng Phủ Nhân một ánh mắt tán dương, nhiều năm như vậy, quả nhiên vẫn là hoàng thượng hiểu lòng ta.

Niệm Khanh an bài cho Hoa Chi Phá ở một gian phòng trong tẩm cung của mình rồi bước ra, ngay cả một câu cũng chưa nói, khiến Hoa Chi Phá không yên một trận.

- Lão đại, sao người lại ở chỗ này? - Bạch Chi Song thấy mọi người đều đi hết thì vội vàng tiến lên vài bước, tỉ mỉ nhìn toàn thân Hoa Chi Phá mới hỏi nói - Sao lại mặc quần áo thái giám?

- Chuyện này... nói đến thì rất dài. Trước hết đừng nói đến ta, sao người lại ở nơi này? - Tuy rằng Hoa Chi Phá cảm thấy có điểm không thích hợp nhưng cũng không nghĩ kĩ, bởi vì nàng hiểu Niệm Khanh sẽ không hại mình. Về phần mình, bây giờ thấy được Song Song, sao còn lo lắng nhiều như vậy?

Nói đến việc này, Bạch Chi Song khóc không ra nước mắt:

- Bốn các người không phải là đi du lịch sao, trên TV nói con đường kia vì trời mưa khiến đất đá trôi xuống, ta gọi vào di động của các người lại không kết nối được, ta nghĩ các người đã xảy ra chuyện liền đuổi đến đó, không ngờ nửa đường lại lạc đường, ta xuống xe muốn gọi điện thoại, không ngờ tín hiệu di động thu hút sét đánh tới, sau đó ta liền ngất đi, đến khi ta tỉnh lại đã nằm trên giường người khác.

Khuôn mặt Hoa Chi Phá không thể thôi co giật, Song Song, đến tột cùng là người cường đại đến mức nào, ngay cả sét cũng đánh không chết người? Lại còn xuyên không lông tóc không tổn hao gì? Thần tích!

- Hoàng Phủ Nhân kia coi trọng người? - Nhìn hãn khẩn trương như vậy.

- Lão đại! - Bạch Chi Song hiếm khi đỏ mặt - Sao có thể, người ta là nữ hài tử!

Hoa Chi Phá thật sự văng nước miếng:

- Hãn không phải là nam sao!

- Nàng nữ phần nam trang! Nghe nói là vì ổn định vài vương gia khi đó nên hoàng đế mới tuyên bố ra bên ngoài nàng là nam hài tử.

- Song Song, người không cần hoài nghi, nàng tuyệt đối có ý với người!
- Hoa Chi Phá dùng tư thế nhìn trời bốn lăm độ nói tiếp - Thì ra cả một thế hệ hoàng tộc này đều đi làm bách hợp, ta xem như hiểu biết.

Hoàng Phủ Khanh, cũng chính là Niệm Khanh, với mình; tiểu công chúa Hoàng Phủ Hạnh với Vệ Vân Tịch; hoàng đế Hoàng Phủ Nhân với Bạch Chi Song, người nói xem một thế hệ thế này thì hoàng đế đi ra từ chỗ nào? Tuyệt hậu, tuyệt hậu!

Bạch Chi Song trợn tròn mắt, nghiêng đầu, tỏ vẻ khó hiểu:

- Lão đại, người có thể xấu xa hơn một chút không? Quan hệ của chúng ta thực sự thuần khiết, ta coi nàng là tỷ muội tốt thôi!

Vấn đề là người ta không coi người là tỷ muội! Cái đồ gốc nhà người! Nàng mà không có ý với người ta liền chặt đầu cho người làm cầu tiêu! Hoa Chi Phá đã không còn sức rửa thâm. Coi trọng Bạch Chi Song, Hoàng Phủ Nhân, người bi thảm đến độ nào đây! Đứa nhỏ này thuần khiết đến khiến người ta giận sôi. Người muốn nàng thông suốt, không dùng 'thuốc mạnh' là không được!

- Lão đại, người đã ở đây vậy mấy người kia đâu? Có phải cũng đã ở nơi này không? - Bạch Chi Song nhớ tới mấy người còn lại, vội hỏi.

Hoa Chi Phá gật gật đầu:

- Ngồi xuống đi, chúng ta chậm rãi nói, mấy các nàng đang vui vẻ cùng lão bà - Gặp vẻ lại không thể lý giải của Bạch Chi Song liền bổ sung - Nói chuyện yêu đương, đương nhiên hận không thể từng giây từng phút dính cùng một chỗ.

- Lão bà? - Bạch Chi Song trừng lớn mắt, tỏ vẻ không thể tin.

- Đúng vậy, đều nói chuyện yêu đương cùng nữ, bao gồm cả lão đại của người là ta.

-

- Lại nói tiếp, người ta thích thế nhưng là tỷ tỷ của Nhân nhà người, Hoàng Phủ Khanh đây! - Hoa Chi Phá tự hào nói, công chúa đó! Còn là công chúa tài giỏi như vậy!

- Nàng...không phải là nhà ta - Bạch Chi Song định giải thích nhưng thấy ánh mắt của Hoa Chi Phá thì đành bất lực. Các người muốn không có nghĩa là ta cũng muốn được không!

- Tốt, để ta chậm rãi nói cho người biết từ đầu - Hoa Chi Phá vỗ bàn như thể một thuyết thư, bắt đầu trần thuật chuyện mấy người các nàng xuyên không.

Đang cao hứng nên tự nhiên là nàng không biết cách vách đang có hai cặp mắt, bốn lỗ tai cũng đang nghe chuyện xưa của nàng.

Vạch trần lai lịch lẫn nhau, sáng tỏ thân phận lẫn nhau, còn có gì có thể ngăn cản tình yêu phát triển nữa?

TỨ CẦM THÚ VÀ TỨ HOA KHÔI

Phá Quân Tinh

dtv-ebook.com

Chương 119

Hoa Chi Phá ba hoa chích choè, Bạch Chi Song nghe mùi ngon, không có một chút cảnh giác nguy hiểm và giữ bí mật, có lẽ trong ý thức của hai người đều biết có người sẽ che chở cho các nàng, cho nên đã không còn kiêng kị.

Bắt đầu từ lúc gặp tứ đại hoa khôi, đến lúc bị tuyệt sắc của các nàng chấn động một phen, tiếp tục phát hiện ra các nàng mang tuyệt kỹ trên người, sau đó tứ cầm thú dưới sự cho phép của thiên ý mà bị tứ hoa khôi thuyết phục, cuối cùng trở thành tù binh. Đương nhiên bên trong không thể thiếu đáng về 'anh dũng' và 'tài hoa' thế gian hiếm có của nhóm cầm thú. Hoa Chi Phá thề với trời, tứ hoa khôi tuyệt đối không phải bị mù mắt mới coi trọng các nàng, mà là bị hàm dưỡng ở bên trong các nàng đã động, lấy tâm báo đáp.

Đương nhiên lời này vừa nói ra không thiếu người xem thường.

Niệm Khanh: Ta chính là bị mù mắt!

Hoàng Phủ Nhân: Không thể ngờ hoàng tử coi trọng đối tượng như thế... không biết xấu hổ!

Bạch Chi Song: Lão đại, người có thể nỗ lực hại một chút nữa.

Hoa Chi Phá không nhìn sự xem thường của Bạch Chi Song, vỗ vỗ bả vai nàng, dùng một vẻ thăm thía nói:

- Song Song, có thể nhìn thấy người thật tốt quá! - Không đợi Bạch Chi Song bị một câu bình thường này đã động, lời kế tiếp lại khiến nàng chết ngất - Còn nữa, ta trông cậy vào người! Đây ngã Hoàng Phủ Nhân chẳng khác nào đẩy ngã thiên hạ!

- Lão đại! - Bạch Chi Song nổi giận - Ta và nàng không phải là loại quan hệ ấy, chúng ta thực sự thuần khiết!

Hoa Chi Phá lắc đầu, chỉ tiếc rèn sắt không thành tiếp tục nói:

- Đầu năm nay ngay cả nhân thú cũng không thuần khiết, ta còn có thể tin giữa nữ nữ có thuần khiết sao?

- - Bạch Chi Song không nói gì. Lão đại, người nghĩ nhiều.

- Bỏ đi, ta trông cậy người đây ngã Hoàng Phủ Nhân không bằng trông cậy người làm hoàng hậu, như vậy có lẽ còn có hi vọng - Ý tứ chính là: Tỷ lệ Song Song người làm hoàng hậu so với tỷ lệ đây ngã hoàng đế lớn hơn rất nhiều!

Bạch Chi Song đỡ trán:

- Chúng ta thật sự không có...

- Song Song, người nói xem, tương lai người và Hoàng Phủ Nhân không có con nối dõi thì làm sao bây giờ? Ngôi vị hoàng đế này truyền cho ai?

- - Lão đại, người có đang nghe hay không! Chúng ta không có vấn đề gì cả! Bạch Chi Song gào trong lòng.

- Đáng tiếc ta cũng là nữ, Niệm Khanh cũng là nữ, bằng không cho người làm con thừa tự, con ta chính là hoàng đế.

Bạch Chi Song thật sự là bị sốc đến không được, cũng bị khí đến không được, nhảy dựng lên gắt gao bóp cổ Hoa Chi Phá:

- Lão đại, người câm miệng cho ta! Câm miệng! Câm miệng!

- Ặc ặc...ặc ặc...buông...buông tay ra! - Hoa Chi Phá thoát khỏi trong ba bước, vồ về hai lần cổ dọa người, cắn răng nói - Giải thích chính là che dấu, che dấu chính là gian tình, người nhận mệnh đi Song Song! Người hãy làm một dụ thụ tiếp tục câu dẫn Hoàng Phủ Nhân nhà người đi!

- Ta giết người! - Bạch Chi Song đem những thứ thấy được trong phòng ném hết về hướng Hoa Chi Phá - Người mới là thụ! Cả nhà người đều là thụ!

Cả nhà ta không phải là bao gồm cả người sao! - Hoa Chi Phá nhỏ mọn niệm trong lòng.

Hai người cãi nhau âm ỉ ở trong phòng lại khiến người ở phòng cách vách bị sét đánh đến không được, sự việc sao lại phát triển trở thành như thế này?

Niệm Khanh đồng cảm nhìn thoáng qua Hoàng Phủ Nhân còn đang ngẩn người, nghĩ đến lời của Hoa Chi Phá, tuy rằng trong đó có rất nhiều từ nàng không nghe hiểu, nhưng theo ý tứ câu thì nàng có thể hiểu được lai lịch của người kia rất rõ ràng.

Thì ra nàng không phải là người của thế giới này! Hoặc là toàn bộ năm người các nàng đều không phải! Chẳng trách mình điều tra thế nào cũng tra không được lai lịch của các nàng. Trong lúc nhất thời trong lòng ngũ vị lẫn lộn. Nàng...có nghĩ tới chuyện trở về hay không? Trở về thế giới nàng vốn thuộc về? Nếu có thể...nàng có hay không?

- Hoàng tử, ta và nàng thật sự không thể sao? - Hoàng Phủ Nhân cô đơn xoay người dựa vào vách tường, u ám hỏi - Ta thật sự thích nàng, vì sao nàng lại không thích ta? Tử muội? Thật buồn cười!

Không cần đoán cũng biết 'nàng' mà Hoàng Phủ Nhân nói là Bạch Chi Song.

- Trước kia ta không hiểu, giờ gặp nàng ta mới hiểu, thì ra cái ta muốn chẳng qua là nàng cười với ta. Nếu để cho ta gặp nàng thì vì sao không cho ta chiếm được lòng nàng? Cho dù không phải cùng một thế giới thì thế nào, ta chỉ thích một người là nàng, là sai sao? Giang sơn vạn dặm cũng không hơn một Bạch Chi Song!

- Nhân! - Niệm Khanh thản nhiên cười, sờ sờ đầu của Hoàng Phủ Nhân - Chớ quên chúng ta họ gì! Nữ nhân nhà Hoàng Phủ chưa bao giờ từ bỏ. Không chiếm được thì cũng phải chiếm được; được rồi thì càng cần quý trọng. Tổ tiên đánh hạ thiên hạ, cái dựa vào không chỉ có vũ lực mà còn có một tấm lòng. Trong lòng hãn là vạn dân, trong lòng người là cái gì?

Lời này của Niệm Khanh không đơn giản là nói cho Hoàng Phủ Nhân nghe mà cũng là đang nói cho chính mình nghe. Nữ nhân nhà Hoàng Phủ, trời sinh kiêu ngạo, trí tuệ vô song, chưa bao giờ bị cái gì làm khó.

Một sương phòng rồi rằm, sương phòng hai người khác lại là đùa vui về vô tâm vô phế, khiến người ta không nhịn được muốn đánh đau một chút.

Trở về từ hoàng cung đã qua bốn ngày, bốn ngày này tuy Hoa Chi Phá không có ngày ngày quấn quýt với Bạch Chi Song nhưng lăn lộn không ít hơn nửa ngày.

Hoa Chi Phá viết phong thư, đem tin tức về Bạch Chi Song đưa đến Điêu Lan Thủy Tạ Lâu ở Ô Tô báo cho tam chích cầm thú biết, tránh cho sau này bị các nàng nhắc tới. Đương nhiên, trong tín Hoa Chi Phá cố ý nói các nàng không cần đến kinh thành, bởi vì không lâu sau mình sẽ trở về thuận tiện đem Bạch Chi Song đến, tránh một đợt đi đường xấu.

Ngày thứ năm, Hoa Chi Phá đang muốn vào hoàng cung gặp Song Song thì lại bị Niệm Khanh kêu lại không rõ nguyên nhân rồi đột nhiên bị tha đi

tắm rửa, sau đó thay quần áo cực độ hoa lệ, đeo bạch ngọc tốt nhất. Tóm lại, dưới tay của nhóm thầy hóa trang phủ công chúa, Hoa Chi Phá từ tiểu soái miễn cưỡng thăng lên một đường, tuy rằng không thể so với Phan An nhưng có thể miễn cưỡng so với Tống Ngọc.

(Tác giả: Không thể tả tiếp, mọi người muốn ói.....)

Không đợi Hoa Chi Phá phản ứng nàng đã bị nhét vào xe ngựa, Niệm Khanh đang ở bên trong chờ nàng.

- Ta nói này, rốt cuộc là sao vậy? - Hoa Chi Phá bị làm đến không hiểu gì, chẳng lẽ Niệm Khanh trách ta vắng vẻ nàng? Không thể nào, Niệm Khanh không phải là người thích ăn dấm chua như vậy!

- Người còn nhớ rõ thái tử Đông Doanh kia chứ? Hôm nay hắn cư nhiên ở trên triều đường cầu hôn với hoàng đế, dùng nửa quốc thổ làm sính lễ, muốn ta gả cho hắn... - Niệm Khanh nói thực vững vàng, hay gọi là bình tĩnh thì càng thích hợp - Hơn nữa, không ít triều thần cư nhiên tán thành!

- Cái gì! - Hoa Chi Phá nghe tin tức này thì thiếu chút nữa nhảy dựng lên - Tiểu tử lùn không biết xấu hổ kia! - Lúc trước đùa giỡn mình thì thôi, hiện tại lại đánh chủ ý tới lão bà mình, ha ha, hắn khinh ta đã chết sao! - Tuyệt đối không được! Hắn là người nào, mặt hàng ngay cả thái giám cũng không buông tha, sao có thể gả cho hắn!

- Chuyện trên triều đình sao lại vì lý do như vậy liền phủ quyết được, điều bọn họ vĩnh viễn để ý đến là lợi ích lớn nhất. Huống hồ Hoàng Phủ Khanh cũng nên đến thời điểm thành thân!

- Ta không chuẩn! Người không thể gả cho hắn! - Hoa Chi Phá nóng nảy, Niệm Khanh nhà nàng sao có thể gả cho Nhật Bản!

- Không lấy hắn thì gả cho ai?

- Gả cho ta!

- Được.

Hả? Niệm Khanh vừa nói cái gì, nàng đồng ý rồi? Hoa Chi Phá trừng lớn mắt nhìn Niệm Khanh cười thực ôn nhu, vì sao nàng có loại cảm giác nháy xuống hố vậy? Không có chút cảm giác hưng phấn?

Nói xem, không phải là ta bị tính kế chứ!

Bất quá bị tính kế như vậy...được rồi, chỉ cần có thể lấy được Niệm Khanh, lên núi đao xuống biển lửa đều không thành vấn đề!

TỨ CẦM THÚ VÀ TỨ HOA KHÔI

Phá Quân Tinh

dtv-ebook.com

Chương 120

Hoa Chi Phá cuối cùng cũng biết vì sao Niệm Khanh muốn đưa nàng đến nơi này, còn nói phải giả cho nàng, là âm mưu là âm mưu, đây hết thủy đều là âm mưu mà!

Nàng chính là một tấm bia vô tội, nhưng lại thuộc loại không thể phá.

Thái tử Đông Doanh - Quy Điền Thuần Nhất Lang - dùng loại ánh mắt cừu hận giết vợ cướp con nhìn nàng, cũng không biết có phải thầy hoá trang của phủ công chúa quá xuất sắc hay không mà cứ nhiên không bị hấn phát hiện nàng chính là thái giám giả trang ngày ấy, xem ra mắt của thái tử này thật sự bình thường.

Toàn bộ người, trừ bỏ Niệm Khanh, trên cơ bản ánh mắt ai cũng đều đặt trên người Hoa Chi Phá, trong lúc nhất thời khiến nàng như nổi gai trên đầu, áp lực phi thường lớn.

Giữa trưa, hoàng đế mở tiệc chiêu đãi thái tử Đông Doanh và đặc phái viên Đông Doanh, còn có thêm một ít trọng thần triều đình, đương nhiên nhân vật chính của sự kiện là Hoàng Phủ Khanh tự nhiên không thể thiếu.

Đối với hoàng tử của mình, Hoàng Phủ Nhân chỉ có thể phối hợp diễn cùng, trên thế giới này có ai có thể khiến vua của một nước khuất phục? Đại khái cũng chỉ có Hoàng Phủ Khanh, đương nhiên hiện tại có thêm một Bạch Chi Song nữa.

- Hoàng tử, người nọ là...? - Hoàng Phủ Nhân làm bộ như không biết nhìn Hoa Chi Phá, chết tiệt, đã nhiều ngày chính hôn đản nhà người đem

Song Song của ta chạy mất! Nếu không có hoàng tử che chở, ta đã bắt giết người rồi!

- Thảo dân tham kiến hoàng thượng - Hoa Chi Phá thi lễ.

- Hoàng thượng, hãn chính là phò mã bản cung nhìn trúng - Một câu dấy lên ngàn tầng sóng, Niệm Khanh không có chút giác ngộ cần thận, lạnh lùng nhìn mọi người đã ngốc ra - Phò mã của bản cung tự nhiên là do bản cung tự mình quyết định, sao đến lượt người ngoài khoa tay múa chân!

Niệm Khanh thật cừ! Niệm Khanh thật soái! Hoa Chi Phá thật muốn phát cờ hò reo vì Niệm Khanh, trợ Trụ vi ngược, à không đúng, là gia tăng khí thế chứ.

- Hoàng thượng, việc này vạn lần không thể, đại công chúa chính là huyết mạch của hoàng tộc, sao có thể tùy tiện chiêu một người không rõ lai lịch làm phò mã? Lão thần tuyệt đối không đồng ý! - Lão gia hỏa này vừa nhìn là biết phái ngoan cố, ánh mắt nhìn Hoa Chi Phá đã không còn có thể dùng khinh bỉ để hình dung, có thể nói là như đang nhìn một loài bò sát.

- Hoàng thượng, đại công chúa thân thể vàng ngọc, lại là dòng máu chính hệ của tiên đế, tự nhiên cần làm gương cho dân chúng thiên hạ noi theo, hôn nhân đại sự sao có thể tùy tiện như thế này? - Dù sao thì ý tứ của người này cũng là không đồng ý.

- Chuyện này...chuyện của đại công chúa chính là chuyện nhà của hoàng thượng, lão thần sẽ không tham dự - Phái trung gian tỏ vẻ không hề áp lực, tỉnh xem biển.

- Hoàng đế bệ hạ, ngài đây là có ý gì? Đông Doanh tuy nhỏ nhưng không phải để quý quốc trêu chọc như thế! - Quy Điền Thuần Nhất Lang đen mặt nói - Đông Doanh đã cầu thân tới đại công chúa, đại công chúa vào lúc này lại nói hãn là phò mã của mình, đây không phải là khiến bản điện hạ khó xử

sao! Chẳng lẽ đại công chúa muốn đổi ý? - Đứng lên chỉ vào Hoa Chi Pháp, cả giận nói - Chẳng lẽ đây là tư định chung thân?

Bốn chữ "tư định chung thân" vừa ra thì không chỉ trọng thần mà ngay cả hoàng đế cũng thay đổi sắc mặt, mà sứ thần Đông Doanh kia lại nghiêng rặng nghiêng lợi nhìn thái tử điện hạ của bọn họ. Sớm biết hẳn là cái bọc mủ nhưng không ngờ lại bọc mủ như thế, loại chuyện này có thể nói dưới tình huống như vậy sao? Cho dù đại công chúa của người ta thật sự tư định chung thân với người nọ thì cũng không thể nói trước mặt hoàng đế và nhiều trọng thần triều đình như vậy, đây không phải là đánh vào mặt hoàng đế sao! Đến lúc đó Thiên Minh Quốc giận dữ lên, chẳng phải là khiến hai nước xảy ra chiến tranh sao? Nơi chật hẹp nhỏ bé kia của bọn họ có thể so với vùng trung tâm như Thiên Minh sao!

- Vô liêm sỉ, đại công chúa là người người có thể chỉ trích sao? - Tuy rằng bất mãn với chuyện Hoàng Phủ Khanh nói muốn mời tiểu bạch kiếm kia làm phò mã, nhưng trước vinh nhục quốc gia thì vẫn muốn giúp đỡ quốc gia của mình, đây chính là cái gọi là cùng vinh cùng nhục. Các đại thần vốn phản đối nghe xong thì đầu giáo lập tức chuyển hướng - Cho dù đại công chúa kén phò mã cũng là chuyện của Thiên Minh Quốc chúng ta, sao lại dám phiến đến thái tử Đông Doanh quan tâm?

- Không sai, lần trước thái tử cầu hôn, hoàng đế bệ hạ của chúng ta cũng chưa đáp ứng, tại sao lại nói là đổi ý! - Phái trung lập quyết định không trung lập, dưới tình huống như vậy sao có thể nói giúp người khác, đây không phải là khiến hoàng đế ghen ghét sao?

Hoàng Phủ Nhân nhìn lưỡng thương thần chiến phía dưới rồi nhìn lại về mặt bình tĩnh của Hoàng Phủ Khanh, trong lòng cũng có nghi vấn:

-Lời nói vừa rồi của thái tử, hoàng tử của trăm sao lại làm ra chuyện tự ý trao nhận đến mức này? À là trăm hồ đồ, nếu trăm không nhìn lầm thì

người hẳn là đích tử (con trai của vợ cả) của Hoa gia ở Lĩnh Nam phải không?

Hoa Chi Phá sững sốt một chút rồi sau đó gật gật đầu:

- Hoàng thượng đoán đúng, thảo dân quả thật là đích tử của Hoa gia ở Lĩnh Nam -Trời biết Lĩnh Nam ở chỗ nào? Hoa gia? Thật sự có sao?

- Vậy thì đúng rồi, trước đây trăm từng gặp người, khi đó cha người mang người tiến cung diện thánh, phụ hoàng còn nói muốn đem hoàng tử gả cho người - Về mặt Hoàng Phủ Nhân còn thật sự như nhớ lại, nếu là người không biết nhìn vào thì thật sự sẽ nghĩ có chuyện cũ như vậy!

Hoa Chi Phá kéo khoe miệng, cái gì gọi là nhân tài? Đây mới là nhân tài chân chính! Bịa chuyện đến một cảnh giới như thành nói thật.

- Thảo dân cũng nhớ rõ hoàng thượng, lúc đó hoàng thượng tuy rằng còn nhỏ tuổi nhưng đã hơi lộ ra một cỗ đế vương khí khiến người ta thần phục, khiến người ta sinh lòng kính sợ - Được thôi, ai không muốn được thối phòng chứ?

Đủ vô sỉ! Hoàng Phủ Nhân dựng thẳng một ngón cái cho Hoa Chi Phá ở trong lòng, cũng chỉ da mặt này mới có khả năng xứng với hoàng tử!

Các đại thần vừa nghe thì nhất thời hiểu được sao nửa ngày hoàng đế mới giúp đỡ đại công chúa đả kích Đông Doanh, nếu đổi là bình thường khẳng định còn có người sẽ phản đối, nhưng loại tình huống này thì người nào đui mù mà nhảy ra phản đối, không phải là bệnh thái tử Đông Doanh kia sao? Vậy đường quan của người đó xem như đi đến đích rồi.

Niệm Khanh tự nhiên cũng hiểu được điểm này nên mới yên tâm lớn mật đẩy Hoa Chi Phá ra, cơ hội này là ngàn năm có một, sao có thể không lợi dụng? Huống hồ tuổi của nàng quả thật cũng lớn, qua tiếp một năm thì tấu chương tìm nhân duyên xứng cho đại công chúa khẳng định như tuyết rơi,

trừ phi nàng đã chết hoặc xuất gia, nếu không chuyện như thế sẽ không thể thiếu.

Nay cho dù đại thần biết Hoa Chi Phá không phải là người nhà Hoa gia Lĩnh Nam thì cũng chỉ có thể làm bộ như không biết. Hoàng Thượng đã mở miệng, người phản bác thế nào? Những người bảo thủ muốn phản bác cũng phải nhìn tình huống, dù sao cũng là người Thiên Minh Quốc, sao có thể đi bênh Đông Doanh? Định thông địch phản quốc sao?

Thái tử Đông Doanh thấy hoàng đế nói như vậy cũng biết là hãn muốn giúp đỡ tỷ tỷ của hãn, chẳng lẽ mình đường đường là thái tử một nước thế nhưng muốn đem mặt đi tha hương tại nước khác này? Không, tuyệt đối không!

Đột nhiên nhớ tới nan đề trăm năm mà Đông Doanh Quốc lưu lại đến nay không có người giải được, một khi đã như vậy thì để ta coi đây là một cuộc đố, cho dù không thể ôm mũ thiếu nữ xinh đẹp đi thì cũng muốn hoàng đế Thiên Minh nhớ kỹ ngày hôm nay!

- Hoàng đế bệ hạ, đại quốc Thiên Minh mệnh mông tự nhiên không phải là thứ Đông Doanh ta có thể bằng được, nghĩ chắc phò mã mà đại công chúa coi trọng cũng sẽ tốt hơn mấy lần so với bản thái tử. Một khi đã như vậy, bản thái tử bất tài có một nan đề vẫn làm bản thái tử đau đầu, hôm nay, trước mặt trọng thần Thiên Minh muốn thỉnh giáo ngược lại.

Hoa Chi Phá nhìn ra dụng tâm hiểm ác của hãn, muốn ta xấu mặt, đủ âm hiểm!

Gió lạnh thổi qua, không ai trả lời. Trước bản chim đầu đàn, tiểu bạch kiếm này có bản sự gì có thể giải đề? Ai nói tiếp thì người đó xui xẻo. Sắc mặt Hoàng Phủ Nhân càng ngày càng khó coi, ánh mắt nhìn về phía sứ giả Đông Doanh cũng âm ngoan thêm vài phần, xem ra hồi thư cho Đông Doanh Quốc phải 'nhiệt tình' chiếu cố thái tử điện hạ này rồi.

- Ý của điện hạ là... - Niệm Khanh không nghĩ tới thái tử Đông Doanh nào tàn này muốn chiến đấu, mà hẳn rõ ràng đang quấy rầy kế hoạch của mình.

- Nếu phò mã có thể giải ra đề mục này, bản thái tử liền làm chủ lấy một thành trì làm hạ lễ đưa cho đại công chúa và phò mã; nếu phò mã không đáp được, thỉnh cầu hoàng đế bệ hạ giảm một nửa tiến cống sau này cho Đông Doanh.

Lúc này không chỉ hoàng đế mà ngay cả Niệm Khanh cũng thay đổi sắc mặt, nếu đáp ứng chuyện này thì quả thực là đưa tiền cho bọn hắn!

Hoa Chi Phá bĩu môi, thái tử này cũng không ngốc, một thành trì này là nghe được chứ không sờ được, chẳng lẽ không phải là tự đi lặn lội ngàn dặm biển mà qua chiếm lĩnh sao? Còn cống phẩm giảm một nửa là thật, mua bán lỗ vốn!

- Chẳng lẽ... Thiên Minh Quốc lại sợ thua? Hoặc là... ngay cả dũng khí phá giải nan đề phò mã cũng không có, ha ha, đây là truyền thống của Thiên Minh Quốc sao?

- Người... - Chúng đại thần nổi giận.

Hoàng Phủ Nhân cũng khó xử, lời của Quy Điền Thuần Nhất Lang đều nói có phân thượng, người không tiếp nhận chẳng phải là để các nước lớn nhỏ chê cười? Về sau trước mặt nước quen sao có thể nâng được đầu lên? Nếu nhận, rõ ràng người ta làm khó dễ người, đề mục này phỏng chừng không có người giải được, Hoa Chi Phá này có được không?

- Cái này, trăm... - Hoàng Phủ Nhân nói chưa xong đã bị Hoa Chi Phá ngắt lời.

- Hoàng thượng, thảo dân có chuyện muốn nói.

- Được, người nói.

- Thái tử điện hạ nói một thành trì, quả thật là rất tốt, nhưng ta và công chúa cũng không thể rời xa cố thổ đến Đông Doanh chiếm một tòa thành trì này phải không?

- Vậy người muốn thế nào?

- Không bằng như vậy, công chúa xưa nay thích dịch kì, ta cũng từng hay nói đùa rằng muốn dùng bạc nhồi bàn cờ, nếu thái tử điện hạ hỏi thì ta đây cũng nói luôn, thái tử chỉ cần ở ô bàn cờ thứ nhất để vào một văn tiền, ô thứ hai hai văn tiền, ô thứ ba bốn văn tiền, cứ ô sau thì tiền gấp đôi ô trước, chỉ cần nhồi bàn cờ như vậy là được.

- Không thành vấn đề, chỉ là mấy văn tiền, bản thái tử còn không để vào mắt - Quy Điền Thuần Nhất Lang kiêu ngạo nhìn thẳng vào Hoa Chi Pháp.

- Nếu thái tử điện hạ không làm được thì thế nào? -Ta muốn thừa cơ thắng được người, người có thể cho ra nhiều tiền như vậy mới là lạ, cho dù người lấy tất cả lực vị của một quốc gia đổi ra tiền, đây chính là cạm bẫy, là cạm bẫy.

- Vậy bản thái tử liền rời khỏi nơi này vĩnh viễn! - Quy Điền Thuần Nhất Lang cũng khó thở, cả giận nói.

- Được, nếu thái tử điện hạ đã đáp ứng thì thảo dân cũng không có vấn đề - Hoa Chi Pháp hành lễ với Hoàng Phủ Nhân nói. Hừ, trăm ngàn lần đừng để ta thắng, nếu không người khóc cũng không có chỗ đâu! Tuy rằng trong lòng mình cũng không thoải mái nhưng không thể để một tòa thành trì lừa dối. Nếu mình không cẩn thận mà thắng đây? Chẳng lẽ phải đi làm tiểu bạch!

Hiển nhiên Niệm Khanh cũng không ngờ Hoa Chi Pháp lại nói như vậy, một văn tiền, hai văn tiền, bốn văn tiền, cho dù nhồi bàn cờ thì cần bao

nhiều lượng bạc chứ? Nhưng nhìn thấy bộ dạng thực hiện âm mưu Hoa Chi Phá vô tình để lộ ra, chẳng lẽ bên trong có huyền cơ?

Đương nhiên là có huyền cơ, nếu không Hoa Chi Phá sao dám ra đề? Dù sao thì tỷ lệ thắng của mình cũng là có!

TỨ CẦM THÚ VÀ TỨ HOA KHÔI

Phá Quân Tinh

dtv-ebook.com

Chương 121

Quy Điền Thuần Nhất Lang thấy đối phương đã đáp ứng thì trong lòng đắc ý một trận, công chúa thì sao chứ? Lớn lên mặt đẹp, mắt lại kém như thế, phò mã nàng ta nhìn trúng sao có thể so với bản thái tử? Bản thái tử đưa hẳn một tòa thành trì hẳn lại không cần, tình nguyện muốn mấy vạn tiền, thật sự là quá dân bản!

- Một khi đã như vậy, bản thái tử liền mạo phạm - Tuy miệng nói mạo phạm nhưng nhìn hành động của hẳn không có một chút giác ngộ 'mạo phạm', còn đắc ý dào dạt nhìn Hoa Chi Phá - Xin hỏi phò mã, ba cây quýt chia cho hai người, không thể bỏ cây quýt ra, nên chia như thế nào?

Lời này vừa nói ra khiến mọi người đang ngồi đều nhú mày. Vấn đề này... nếu không thể bỏ ra thì người nói phải chia thế nào!

- Giết chết một người! - Hoa Chi Phá nghiêm túc gật gật đầu, ta thật sự là thiên tài! Cảm giác được ánh mắt quái dị chung quanh thì vội vàng ngồi nghiêm chỉnh - Đùa thôi, thảo dân sao lại là người phát điên như thế được? - Vì ba cây quýt mà giết người ta sao!

Niệm Khanh dùng ánh mắt hoài nghi chiếu tới Hoa Chi Phá, kỳ thật người đúng là ngĩ như vậy phải không?

Sao có thể? Ta luôn luôn chủ trương hòa bình được không! Hoa Chi Phá dùng ánh mắt thương tâm nhìn lại Niệm Khanh, người hoài nghi nhân phẩm của ta, quá thương tâm!

- Ha ha, chuyện cười này tuyệt đối không buồn cười! - Hồn đản! Người nói đùa cũng phải biết nhìn trường hợp chứ! Hoàng Phủ Nhân chỉ hận không thể lấy dao khảm một nhát chém chết người này, nếu không vì hãn thì sự tình sao lại phát triển thành như vậy? Hiện tại hãn cư nhiên còn một bộ dạng cà lơ phất phơ, nếu không phải hoàng tử coi trọng hãn và hãn lại còn là đại ca của Bạch Chi Song thì trăm nhất định phải thiến hãn!

- Phò mã thật là... có ý tứ! - Quy Điền Thuần Nhất Lang cắn răng nói ra một câu như vậy, nếu không phải đang ở Thiên Minh Quốc thì tuyệt đối muốn giết hãn! Cư nhiên xem vấn đề của bản thái tử như trò đùa, quả thực buồn cười!

- Ôi chao, thái tử quá khen, thảo dân thế nào không biết xấu hổ? - Khoát tay, ông luôn luôn là người khiêm tốn, trước công chúng khen ta như thế, ta sẽ kiêu ngạo.

Quy Điền Thuần Nhất Lang bị sự vô sỉ của người này làm chấn kinh rồi, nếu được phép, hãn thật sự muốn học máu thẳng thiên, rất vô con mẹ nó si!

Hoa Chi Phá đang đặc ý thì đột nhiên cảm thấy một trận lạnh ác, ngẩng đầu liền bắt gặp đôi mắt tựa tiểu phi tiểu của Niệm Khanh thì ho khan:

- Kỳ thật vấn đề này rất đơn giản, ép nước chanh không phải là được rồi thôi! - Thế này liền coi là nan đề? Cổ nhân không phải thích để tâm vào chuyện vụn vặt như vậy chứ?

Xem như người thức thời! - Niệm Khanh thu hồi ánh mắt cảnh cáo, làm người không thể quá xấu! - Người khiến thái tử kia tức giận còn chưa đủ sao? Còn muốn làm mọi người đều nặn ra mồ hôi vì người? Đương nhiên, nếu có thể, ta không ngại để người làm hãn tức chết. Bất quá người không thể khiến ai cũng lo lắng đề phòng! Nói đến đây, Niệm Khanh vẫn là giúp đệ đệ, nếu Hoa Chi Phá và Hoàng Phủ Nhân đã thương lượng tốt thì nàng không ngại Hoa Chi Phá nháo lợi hại thêm một chút.

- Ép nước? Không biết phò mã có nghe rõ hay không, không thể đem bồ cây quýt ra - Ý cười trên mặt Quy Điền Thuần Nhất Lang mất tự nhiên.

- Bồ ra? Không có mà, đều thành nước, người cảm thấy còn tất yếu sao?
- Hoa Chi Phá mở tay ra, nhún nhún vai - Điện hạ, nếu đây là vấn đề người nói 'rất khó rất khó rất khó', ta chỉ có thể nói rằng, chỉ số thông minh thật sự rất quan trọng!

Tuy rằng Quy Điền Thuần Nhất Lang không hiểu cái gì gọi chỉ số thông minh nhưng nhìn vẻ mặt của Hoa Chi Phá cũng biết không phải là lời hay gì!

- Phò mã quả nhiên cơ trí, đây quả thật không phải là nan đề đã nói, bản thái tử chỉ là muốn xem phò mã có nghe ra đề dễ này hay không mà thôi. Nếu ngay cả một đề đơn giản như vậy cũng không trả lời được thì bản thái tử cũng không cần nói tiếp - Quy Điền Thuần Nhất Lang cũng không quá ngốc, lập tức sửa miệng - Đề này mới là nan đề chân chính! Phò mã nghe cho kỹ: Đem rất nhiều cây quýt phân cho một số người, nếu có ba người, mỗi người được ba cây thì còn dư chín cây, nếu trong số người có một người được ba cây, những người còn lại mỗi người năm cây thì vừa hết. Hỏi có bao nhiêu người? Có bao nhiêu cây quýt? - Đề mục này đến giờ cũng chưa có một đáp án chính xác, người lúc trước nghĩ ra vấn đề này cũng đã chết, nghe nói là bởi vì tự hỏi vấn đề này mà học máu bỏ mình.

Hoa Chi Phá cảm thấy mình đã đủ vô si nhưng không thể ngờ Quy Điền Thuần Nhất Lang này so với mình cũng không kém:

- Thái tử xác định nan đề chính là cái này?

- Thiên chân vạn xác!

- Không còn?

- Không còn!

- Ôi - nhức đầu, làm bộ như thực khó xử - Chà... - Thở dài, chỉ số thông minh quả nhiên rất quan trọng!

Lúc này các đại thần cũng ngất, đề mục này thật rắc rối, hơn nữa còn nghe không hiểu! Rõ ràng đề vừa này trả lời cũng coi như xong, sao có thể lại tiếp đây! Xem bộ dạng của Hoa Chi Phá, chẳng lẽ về sau tiến cống hàng năm đều phải ít đi một nửa?

Nhưng thấy hoàng đế không nói chuyện thì mọi người cũng không dám mở miệng, hiện tại không khí giảng co rất lợi hại, động phát là chết!

Niệm Khanh tự xưng là tài trí thiên hạ vô song cũng bị đề mục này làm khó ở, cái này... thật sự có đáp án sao?

Kỳ thật cũng không thể trách cổ nhân quá ngốc, đề mục này ở hiện đại cũng đốn ngã không ít người, đương nhiên trừ những người học tốt toán học.

Hoa Chi Phá không tính là học giỏi gì, nhưng đề mục này nàng thật đúng là giải được, nguyên nhân rất đơn giản, có một đợt nàng nghiên cứu n lần đối với nhân chia số học này nọ, nhân chia cơ bản đều nhớ, cho nên công thức nào dùng cho đề mục nào, giải như thế nào thì đều nắm được.

- Quýt có mười tám, người có bốn - Hoa Chi Phá cười khì khì với Quy Điền Thuần Nhất Lang, chống lại ánh mắt khó hiểu của mọi người, giải thích - Ba người mỗi người được ba, còn dư chín, như vậy ba ba là chín, cộng thêm chín chính là mười tám; về phần có mấy người, mười tám cây quýt, cho một người được một cái là còn mười lăm cái, số người còn lại mỗi người được năm cái, như vậy là ba người, cộng thêm một người phía trước, là bốn người.

Được Hoa Chi Phá phân tích một hồi thì lập tức hiểu ra, Niệm Khanh cũng sửng sốt, sao nàng không nghĩ ra đây?

- Thì ra là thế, hay! Hay! Hay! - Hoàng Phủ Nhân đột nhiên cảm thấy lưng thẳng lên vài phần, nhìn về phía thái tử Đông Doanh đang ngơ ngốc, ngữ khí khinh thường - Xem ra hạ lễ của điện hạ không trốn thoát rồi.

Quy Điền Thuần Nhất Lang gắt gao nắm chặt bàn tay, vì sao? Vì sao? Đáp án đơn giản như vậy vì sao mình không ngờ đến? Lại còn tự phụ đem đề mục này coi như nan đề để mà chuốc nhục, ông trời ơi, vì sao người đối đãi với ta như thế!

- Thái tử điện hạ, cuộc đánh cược kia điện hạ sẽ không quên chứ? - Hoa Chi Phá lòng tốt nhắc nhở - Nếu không có cách hoàn thành thì dựa theo lời điện hạ nói trước đó, sẽ rời khỏi vĩnh viễn.

- Hừ, bản thái tử tự nhiên nhớ rõ, không phải chỉ là mấy văn tiền thôi sao? Hôm nay bản thái tử sẽ đưa cho công chúa năm vạn lượng bạc trắng, nhiều đó là tiền son cho công chúa - Quy Điền Thuần Nhất Lang thấy sự việc đã không thể vãn hồi được nữa thì một chút mặt mũi cuối cùng cũng vẫn còn cần, chỉ là trong giọng nói còn không quên chế ngạo Hoa Chi Phá - Nếu đổi lại là bản thái tử thì tự nhiên sẽ dùng bạch ngọc làm gốc, sao có thể dùng tiền đồng làm bản sự cao thượng của công chúa?

Bạch ngọc? Khẩu khí thật lớn! (Editor: Cạm bẫy muôn đời có người mắc phải lol)

TỨ CẦM THÚ VÀ TỨ HOA KHÔI

Phá Quân Tinh

dtv-ebook.com

Chương 122

- Điện hạ, ta thấy không phải người tính sai rồi chứ? - Hoa Chi Phá nói với Quy Điền thái tử vẫn chưa xem hiểu - Năm vạn lượng bạc trắng này chỉ có thể điền vào một góc trên bàn cờ thôi, chớ không phải là điện hạ định bội ước?

- Không có khả năng! Một văn tiền, hai văn tiền, bốn văn tiền, cho dù nhồi hết bàn cờ thì cần bao nhiêu chứ? Năm vạn lượng bạc trắng chỉ có nhiều không ít, sao có thể không điền kín? - Quy Điền Thuần Nhất Lang giận dữ chỉ vào Hoa Chi Phá - Chớ không phải người định chơi xấu?

Được rồi, tới nước này, Quy Điền thái tử, người còn chưa tính ra sao? Ta cảm thấy thật đáng buồn cho người!

- Điện hạ biết rõ trên bàn cờ có bao nhiêu ô vuông phải không? Tổng cộng có 324 cái, cái sau gấp đôi tiền cái trước, nếu điện hạ không tin, không ngại để sứ giả quý quốc tính toán xem là bao nhiêu văn tiền, tương đương bao nhiêu bạc trắng? Bao nhiêu hoàng kim? - Hoa Chi Phá thản nhiên nói - Hoàng thượng, thảo dân cả gan thỉnh Hoàng Thượng phái người đến tính toán đối chiếu để cùng sứ giả Đông Doanh kiểm tra.

Hoa huynh, người thật sự rất mạnh! Trong lòng Hoàng Phủ Nhân kích động rơi lệ đầy mặt:

- Thượng thư Hộ Bộ đâu?

- Thần có mặt.

- Người phối hợp với sứ giả tính toán cẩn thận xem tổng cộng là bao nhiêu bạc, đừng khiến điện hạ cho rằng chúng ta lừa hãn.

- Tuân chỉ.

Hoa Chi Phá nhìn Hộ Bộ thượng thư một cái, đây không phải là người vừa phản đối Niệm Khanh mạnh mẽ nhất sao? Ôi chao, vì sao tuổi làm quan đều lớn như vậy đây? Bĩu môi nhìn về phía Niệm Khanh ở một bên:

- Thế nào, ta lợi hại chứ? - Cúi đầu nói nhỏ - Ta dám cam đoan thái tử này tuyệt đối không lấy ra được nhiều tiền như vậy. Ôi chao, chỉ là có chút đáng tiếc, vì tranh giành khẩu khí mà làm cho ta tổn thất không công một tiền lớn như vậy!

Niệm Khanh trừng mắt nhìn Hoa Chi Phá một cái, nhìn về phía thái tử Đông Doanh sắc mặt đang dần dần trắng bệch giữa sân thì trong lòng vui thích không thôi, loại đầu như hãn cũng muốn mình gả cho? Hừ!

- Yên tâm, ta sẽ nuôi người! - Niệm Khanh quay đầu chống lại ánh mắt không thích hợp của Hoa Chi Phá - Làm phò mã của bản cung, nuôi người là chuyện thiên kinh địa nghĩa. Dù sao người cũng ở rể thôi! - Khóe miệng cong lên, thản nhiên cười - Từ xưa đến nay, phò mã đều là ở rể, chẳng lẽ người không biết?

Vì thế Hoa Chi Phá ngụp lặn trong gió bão. Ta ở rể, ta ở rể, ta ở rể, ta ở rể, ta ở rể? Ta cứ nhiên ở con mẹ nó rể! Shit! Hoa Chi Phá đơ mặt, hít sâu một hơi, tự nói với chính mình, được rồi, tối thiểu thì mình cũng không cần nuôi Niệm Khanh! Ta nên vui mừng, nên vui mừng!

- Ha ha - Mặt méo mó - Từ lúc nào ta là loại người để ý đến chuyện cưới gả này? - Ta rất để con mẹ nó ý!

Niệm Khanh sao lại không rõ suy nghĩ của Hoa Chi Phá, đương nhiên nàng tự nhiên sẽ không phá hỏng ngụy trang của người kia.

-Phò mã của Hoàng Phủ Khanh là ở rể, nhưng mà... ha ha... về phần khác liền chưa chắc - Nói xong nâng chén uống một hơi cạn sạch, Hoa Chi Phá vừa lúc bắt đầu còn có điểm không rõ, phản ứng lại xong, thăm nghĩ ngửa mặt lên trời cười to.

Hoa Chi Phá là đích thị ở rể Hoàng Phủ Khanh, nhưng còn có thể cưới Niệm Khanh mà! Chờ ra khỏi kinh thành, Hoàng Phủ Khanh tự nhiên trở lại là Niệm Khanh tự do tự tại, sau này tứ cầm thú cùng nhau cưới tứ hoa khôi, đây là loại trường hợp đồ sộ cỡ nào!

Không thể không nói, kỳ thật có đôi khi Niệm Khanh vẫn rất săn sóc. Hoặc có thể nói, đánh trước một gậy rồi cho quả táo ngọt chính là phương thức săn sóc của Niệm Khanh, giáo huấn phu quân vẫn là rất cần thiết.

Ngay tại lúc Hoa Chi Phá phiêu phiêu như tiên, Hộ Bộ thượng thư sắc mặt trắng bệch dùng ánh mắt kính nể không thôi nhìn Hoa Chi Phá, quỳ xuống bậm báo lên hoàng đế:

- Hoàng thượng, thứ cho thần vô dụng, cái này căn bản là không tính được!

Đặc phái viên Đông Doanh trên trán lộ ra mồ hôi, nói gì đó bên tai Quy Điền Thuần Nhất Lang mà sắc mặt Quy Điền thái tử lập tức tái nhợt như người chết, ánh mắt nhìn về phía Hoa Chi Phá hận không thể bóc da hăn.

- Ô, sao lại thế? - Hoàng Phủ Nhân nghe xong tò mò hỏi - Chỉ một bàn cờ rốt cuộc có thể làm cho thái tử Đông Doanh trả bao nhiêu hạ lễ? Trăm nhưng thật ra cũng muốn biết đây! Sao lại không tính ra vậy?

Lúc này mọi người đều tràn đầy tò mò, không phải chỉ là một bàn cờ thôi sao? Ô thứ nhất 1 văn tiền, ô thứ hai 2 văn tiền, thứ ba 4 văn tiền, 342 ô thì cần bao nhiêu? Nói đến đây, hầu hết mọi người đều ôm cùng một tâm lý với Quy Điền Thuần Nhất Lang, đều bị 'một văn tiền' này mê hoặc.

- Khởi bẩm Hoàng Thượng, lão thần không dám nói láo, cho dù đem toàn quốc khố của Thiên Minh Quốc đi điền vào cũng không đủ! - Ngụ ý thực rõ ràng, đến Thiên Minh cũng không lấy ra được nhiều tiền như vậy huống chi nơi chật hẹp nhỏ bé như Đông Doanh?

Vẻ mặt Quy Điền Thuần Nhất Lang lộ ra tia chết chóc, hẳn thật sự không thể tin được, không phải là bàn cờ thối sao, tại sao có thể như vậy?

Ngoài Hoa Chi Phá, những người đang ngồi không chỗ nào không hít mạnh một ngụm khí lạnh. Trầm tĩnh của Niệm Khanh cũng bị những lời này đánh vỡ, quốc khố Thiên Minh Quốc có bao nhiêu, người khác không biết nhưng nàng là một trong số ít người biết. Nếu Thiên Minh Quốc cũng không cấp nổi thì thiên hạ này không có một nước nào có thể cấp nổi.

- Người...đã sớm biết mình sẽ thắng? - Giọng nói của Niệm Khanh có một tia run run, kết quả này rất chấn động.

- Sao có thể? - Hoa Chi Phá chớp chớp mi - Ta cũng không phải là thần tiên! Bất quá, nói tóm lại, ta cũng có một nửa phần trăm! Có thể nhìn thấy sắc mặt như vậy của Quy Điền cũng không uổng ta lao lực tâm tư. Huống hồ hẳn cứ nhiên dám đánh chủ ý lên người nên chuẩn bị bị cắt tiết là vừa, đương nhiên có thể nhục nhã hẳn là quá tốt rồi.

Niệm Khanh nhìn thật sâu vào Hoa Chi Phá, đây là thần kỳ ở nơi đó của các người sao?

- Đúng rồi - Niệm Khanh không hỏi thì Hoa Chi Phá cũng không nhớ tới
- Niệm Khanh nhà ta thông minh như vậy, chẳng lẽ không biết đó là một cạm bẫy sao?

- Tất nhiên là ta biết! - Niệm Khanh hiếm khi lộ ra vẻ e lệ của tiểu nữ nhi, chỉ vốn tưởng rằng người định một đao giết hẳn, không ngờ là muốn chặt bỏ đầu của hẳn trước.

Hoa Chi Phá hoài nghi nhìn chăm chăm Niệm Khanh một chút:

- Khanh Khanh, 141 ô 2 văn tiền, 363 ô 3 văn tiền, 767 ô 4 văn tiền, tổng cộng là bao nhiêu tiền?

Tay cầm chén rượu của Niệm Khanh run lên, không nói gì, trên mặt cũng đỏ một cách không tự nhiên. Hoa Chi Phá mắt cũng không chớp chờ đáp án của Niệm Khanh, không ngờ lại chờ được một cái véo đau điếng ở bên hông của Niệm Khanh:

- Bản cung không cần biết! - Nghiến răng nghiến lợi.

Vì sao? Làm một công chúa chỉ cần có âm mưu, dùng âm mưu, móc tâm kế, tạo cạm bẫy, đoán lòng người, áp cấp dưới là đủ rồi. Nàng cũng không phải làm buôn bán, loại chuyện về tiền tài này tự nhiên có người để ý thay nàng, sao cần nàng tự mình làm? Từ nhỏ tới giờ, nàng học cái gì cũng khiến người ta phải nhìn lên, chỉ có một môn là số học, mỗi lần nhìn đến đều khiến nhóm học sĩ vô cùng đau đớn, tự nhiên về sau môn khóa có liên quan đến môn này nàng đều bỏ chạy trốn tránh, không thể trốn cũng giả bệnh, thề sống thề chết không đi!

Niệm Khanh ghét số học, tựa như vài người ghét gián, căm thù đến tận xương tuỷ!

Ặc, đau quá! Hoa Chi Phá xem như đã hiểu, thì ra Niệm Khanh ở mặt toán số trên cơ bản là một đứa ngốc. Được rồi, mỗi người đều có nhược điểm, nhược điểm của Niệm Khanh chính là toán học!

Hoàng Phủ Nhân nhìn hoàng tử nhà mình kề tai nói nhỏ với Hoa Chi Phá, tuy rằng rất muốn ngửa mặt lên trời thở dài, đáng tiếc chỉ có thể làm như không thấy, quấy rầy hoàng tử thân mật rất nguy hiểm!

- Xem ra lần này thái tử điện hạ là muốn bỏ tài lực của một quốc gia mới miễn cưỡng có thể điền lên một góc núi này - Bàn tay to của Hoàng Phủ

Nhân vung lên, vương bát khí hiển lộ ra - Không biết khi nào thái tử đem tiền tài của Đông Doanh chuyển đến đây? Trẫm thấy chọn ngày không bằng gặp ngày, thái tử điện hạ liền ở lại Thiên Minh chúng ta làm khách là được, để đặc phái viên trở về bẩm báo với quốc chủ quý quốc để hăn sớm kiểm kê mới được.

Hai mắt Quy Điền Thuần Nhất Lang lồi ra, nếu hăn thật sự ở lại chỗ này để đặc phái viên trở về, không thể nghi ngờ chuyện phụ vương của hăn tuyệt đối sẽ bỏ mặt hăn để đổi lấy sự độ lượng của hoàng đế Thiên Minh! Tài lực một quốc gia, phụ vương hăn cũng không phải chỉ có mình hăn là con trai, cho dù là súng ái nhất cũng không đấu lại tiền trong quốc khố được!

Thấy Quy Điền Thuần Nhất Lang không nói gì thì Hoàng Phủ Nhân tiếp tục thêm củi thêm lửa:

- Chẳng lẽ...truyền thống của người Đông Doanh là quy t nợ? Hoặc là... thái tử điện hạ ra khỏi đại điện này của trẫm mãi mãi?

Quy Điền Thuần Nhất Lang thiếu chút nữa tắc thở, nếu hăn thật sự làm vậy, đừng nói vị trí thái tử khó giữ được, làm mất quốc thể của Đông Doanh có thể khiến dân chúng một người một ngụm nước miếng khiến hăn chết đuối!

Cơ giận công tâm, hai tay hai chân hăn bắt đầu run rẩy, miệng sùi bọt mép, người ngã xuống.

- Thái tử... - Đặc phái viên hoảng hốt chạy qua.

- Mau truyền thái y! - Hoàng Phủ Nhân cau mày, có loại thái tử bệnh tật này còn làm cái gì được?

Hoa Chi Phá vội vàng đứng lên:

- Hoàng Thượng, không kịp, sợ là lúc thái y đến thì chỉ có thể nhặt xác cho Quy Điền điện hạ! - Thấy ánh mắt của mọi người đều nhìn phía mình, Hoa Chi Phá ra vẻ cao nhân - Nhưng mà đừng lo, thảo dân ở đây bảo đảm điện hạ vô sự. Bệnh động kinh này thuộc loại bệnh cấp tính, chỉ cần dùng thuốc mạnh thì thái tử điện hạ lập tức có thể tỉnh lại.

Niệm Khanh nhìn bộ dáng của Hoa Chi Phá thì biết nàng lại có chủ ý hư hỏng, đáy lòng bi ai thay cho Quy Điền Thuần Nhất Lang, kỳ thật thủ đoạn của bản công chúa không bì kịp với sự vô sỉ của Hoa Chi Phá!

- Xin phò mã cứu lấy thái tử điện hạ! - Đặc phái viên sắp khóc đến nơi, sau khi trở về nhất định phải cáo lão hồi hương, thái tử này rất không thể làm người ta bớt lo.

- Đó là tất nhiên! - Hoa Chi Phá chính nghĩa lẫm liệt - Người đâu, rót phân người! - Trước kia khi xem quyển 'Loạt truyện cười trong Tam Quốc', Gia Cát Lượng từng cho Chu Du uống qua, cảm giác kia khẳng định không tồi!

Im

Im ắng

Niệm Khanh phun một ngụm rượu trong miệng ra, "phân người"? Người bảo Quy Điền Thuần Nhất Lang làm sao chịu nổi!

Đặc phái viên trợn mắt há hốc mồm nhìn Hoa Chi Phá:

- Phân người?

- Đúng vậy, thật đấy, nếu không uống thì sẽ không kịp - Lạnh lùng nhìn thoáng qua sứ giả Đông Doanh - Đến lúc đó quốc chủ quý quốc truy cứu đến, là lỗi của người.

- Được! Rót vào! - Cẩn rắng nói.

Hoàng Phủ Nhân không thể không bật ngón cái với Hoa Chi Phá, ha ha, quá độc ác! Uống phân người, người có thể chịu được sao? Bất quá, trẫm thích!

- Còn không mau lên! - Quát thái giám bên người, chắc chắc, đây là một màn phấn khích cỡ nào đây!

Có cái gọi là không phải tộc ta tâm tất khác. Tuy rằng Đông Doanh thần phục, nhưng ở trong lòng của người Thiên Minh Quốc vẫn trước sau không phải là người một nhà, nếu không phải là Hoàng Phủ Nhân không thích chiến tranh thì phỏng chừng đã sớm không còn hai chữ Đông Doanh này.

Hoa Chi Phá đặc ý lắc đầu, thật là, đây không phải là người bức ta sao? Ông muốn nhường nhịn, đáng tiếc người ép ta, hiện tại lại đưa cơ hội để ông trị người, làm gì vậy chứ! Làm người quả nhiên không thể quá kiêu ngạo. Người xem, đây là báo ứng! Đừng lợi dụng sự nhường nhịn của ông, đến lúc đó tự thành giấc mộng người không bao giờ quên được. Bởi vì người phải chịu trời phạt!

Theo các vị đại thần ở hiện trường lúc ấy nhớ lại, ngày đó là suốt đời không quên.

Toàn bộ người trên đại điện thấy một màn này không thể không ói, đương nhiên ngoại trừ người nào đó họ Hoa thần bí, sắc mặt của hắn chỉ hơi trắng đi một chút mà thôi, ngay cả đại công chúa cao quý liếc mắt một cái xong cũng nôn ra dịch chua, hốt hoảng chạy mất.

Tóm lại nếu có thể, các đại thần hy vọng cả đời cũng không gặp phải phò mã của đại công chúa. Vô si gì đó đã không còn đủ để hình dung về hắn, quả thực là biến thái.

Các đại thần còn nhớ rõ ngay lúc đó, phò mã gia tuy sắc mặt chuyển trắng nhưng cả người cũng mỉm cười, nụ cười kia bảo có bao nhiêu vụn vẹo thì có bấy nhiêu.

Sau đó, từ 'phò mã ma quỷ' không biết từ miệng vị đại thần nào ra, trong lúc nhất thời trở nên nổi tiếng.

Câu "Thà chọc nữ phượng hoàng chứ không chọc phò mã quỷ" truyền lưu rộng rãi.

TỨ CẦM THÚ VÀ TỨ HOA KHÔI

Phá Quân Tinh

dtv-ebook.com

Chương 123

Hoa Chi Phá gần đây đường làm quan rộng mở, hoa đào đầy mặt, khóa đào tạo phò mã phải học cũng rất kiên nhẫn lắng nghe, dù sao thì nhàn rỗi cũng là nhàn rỗi. Vì chuyện đại công chúa muốn đại hôn mà Hoa Chi Phá bị đưa vào trong hoàng cung nên trở về cũng không nhìn thấy Niệm Khanh.

Về phần Quy Điền Thuần Nhất Lang kia sớm bị nàng ném tới góc sáng sủa nào đó trong trí nhớ, nghĩ chắc trải qua lần chinh ác của mình lần trước thì khả năng Quy Điền huynh còn có thể kiên cường sống tiếp không nhiều lắm, phỏng chừng không mắc bệnh thần kinh thì cũng bị bệnh tâm thần, dù sao cũng sẽ không bình thường.

Dù không bình thường thì nàng sợ gì? Dù sao cũng là dưới chân thiên tử, nàng lại là phò mã tương lai, nghĩ chắc Quy Điền cũng không dám trả thù.

Vì thế trong toàn bộ kinh thành, cho dù Hoa Chi Phá ngang ngược cũng không ai dám nói gì, mở một mắt nhắm một mắt bỏ qua, ai bảo hành động vĩ đại của nàng đã truyền khắp toàn bộ kinh thành đây? Phỏng chừng không lâu nữa toàn bộ Thiên Minh Quốc đều sẽ biết.

Đối với Quy Điền Thuần Nhất Lang mà nói, chuyện này tuyệt đối là sự sỉ nhục!

Nhưng mà, có đôi khi sự việc luôn nằm ngoài ý muốn! Đúng là có sự cố thế nên cuộc sống mới phần khích được.

Ngay trước ba ngày đại hôn của Hoàng Phủ Khanh và Hoa Chi Phá, trên đường hồi phủ công chúa, Hoa Chi Phá 'thần kì' biến mất không chút tin

tức.

Ở bên kia, người nào đó họ Hoa với hình tượng không sợ gì bị một xô nước đá dội tỉnh, còn bị người khác đập ba cước.

- Ừm... - Hoa Chi Phá nhìn gương mặt vắn vẹo trước mặt mình, trong lòng phát lạnh, báo ứng đến rồi.

-Hoa Chi Phá, người cũng có ngày hôm nay? - Quốc ngữ sứt sẹo kia khiến Hoa Chi Phá nghe xong run run một trận, cộng thêm hình như có chút gió? Ồ, sao Quy Điền không có răng cửa?

Tất nhiên là Hoa Chi Phá không biết sau khi Quy Điền tỉnh lại đã đập đầu vào đá khiến răng cửa đều gãy hết, cái trán lại tụ một mảng máu, dù sao thì Quy Điền Thuần Nhất Lang hiện tại so với bệnh thần kinh còn thần kinh hơn.

- Người...người muốn làm gì? - Tuy lá gan Hoa Chi Phá không tính là nhỏ, nhưng dưới tình huống như thế này nàng cũng sẽ không ngu ngốc đi chọc giận Quy Điền. Địch mạnh ta yếu, muốn chết cũng không cần tìm cách này!

Con mẹ nó ta còn chưa áp đảo Niệm Khanh, ta sao có thể chết? Shit! Còn có ba ngày, sao ta lại xui xẻo như vậy đây! Hoàng Phủ Nhân chết tiệt, không phải nàng nói phái người âm thầm bảo vệ ta sao? Những người này đâu? Chẳng lẽ chết hết rồi?

[Tác giả: Chết rồi, ngay cả tra tấn cũng không thêm.....]

- Ta muốn gì? Ta hận không thể lột da người, ăn thịt người, uống máu người! - Quy Điền Thuần Nhất Lang nắm lấy yết hầu của Hoa Chi Phá, lên cơn tâm thần gào - Người hại ta mất hết tất cả, cho dù ta trở về cũng sống không bằng chết, chẳng bằng cùng người đồng quy vu tận!

Đừng! Ta không muốn tự tử cùng con rùa nhà người. Nói xem, cừu hận giữa chúng ta không lớn đến vậy chứ?

- Chuyện này...kỳ thật ta cũng không làm gì! - Hoa Chi Phá cố nén đau đớn vì bị đánh trên người, ai thán nói - Chúng ta hẳn nên dĩ hòa vi quý!

- Không làm gì? - Quy Điền Thuần Nhất Lang nổi giận, nói nửa ngày hóa ra nổi khỗ mình chịu ở trong mắt hấn đều bé nhỏ không đáng kể có thể xem nhẹ? - Hoa Chi Phá, cho dù giết người cũng không giải được mối hận trong lòng ta! Hôm nay, trước tiên nhắc nhở người một cái, bắt đầu từ ngày mai, trò hay mới bắt đầu trình diễn! Ta muốn khiến người sống không bằng chết! - Hung hăng cho Hoa Chi Phá một cái tát, trực tiếp khiến khõe miệng nàng tràn ra máu.

Nhìn tên điên Quy Điền kia rời đi, Hoa Chi Phá quả thật khóc không ra nước mắt. Quả nhiên vật cực tất phản, quá kiêu ngạo, báo ứng đến đây phải không? Mấy hôm trước còn nhìn Quy Điền, hiện tại trực tiếp đến phiên mình, thật sự là bi kịch!

Hoa Chi Phá nhìn chung quanh, rõ ràng đây chính là chỗ thăm vấn phạm nhân thời cổ đại, tay mình bị trói trên cọc gỗ, so với Jesus cũng không kém bao nhiêu.

Anh còn rất bận rộn, khó được một lần kiêu ngạo lại lạc kết cục này, người bảo ta làm sao chịu nổi! Niệm Khanh, người mau tới cứu ta! Chậm một bước người thật sự phải làm quả phụ!

Hoa Chi Phá chưa bao giờ biết thì ra mình còn có kĩ năng thiên phú làm 'liệt sĩ', bị đồ ngu Quy Điền kia tra tấn vài ngày cũng chưa cúi đầu cầu xin tha thứ, nếu không phải giờ chân đau lợi hại, nàng thật muốn vì tự hoan hô một phen, vẫn tưởng mình thuộc loại 'hán gian' cơ.

Cũng không biết thẳng Quy Điền kia rốt cuộc là muốn làm gì, thất thần thì dùng roi da đánh Hoa Chi Phá tróc da bong thịt, treo lên rồi hung hăng

đánh, chuyên đánh vào chân của nàng, Hoa Chi Phá thực sự sợ bị Quy Điền đánh cho tàn phế.

Quan trọng nhất là thuật thôi miên của nàng đối với tinh thần phản kháng của Quy Điền Thuần Nhất Lang căn bản không có tác dụng, thật sự khiến nàng thương tâm muốn chết, chỉ có thể cầu khẩn trong lòng Niệm Khanh nhanh đến đây.

Trên chỗ da bị roi đang lành đổ một xô nước hạt tiêu, thật sự là 'sướng như tiên'!

Ta đây xem như là bị bắt cóc phải không? Vì sao Lâu đệ, Lạc nhi, Loạn Loạn đều từng bị bắt cóc, nhưng tất cả đều được đãi ngộ cấp khách quý, còn mình thì bị thảm như vậy, chẳng lẽ năm nay mệnh phạm Thái Tuế (xấu nhiều tốt ít, gặp nhiều xui xẻo)? Được rồi, Lâu đệ không coi là cấp khách quý, nhưng cũng không coi là quá bi thảm phải không!

Chẳng lẽ đây là đại giới của làm người kiêu ngạo? Biết vậy đã chẳng làm, quả nhiên ông vô duyên với hai chữ kiêu ngạo.

Cuộc sống tựa như cưỡng hiếp, người đã không có cách phản kháng thì hưởng thụ đi.

Vì thế, Hoa Chi Phá tự động bồi bổ não trong đầu, Niệm Khanh mặc áo da, cầm roi da, uống bia, chân đeo giày cao gót, giơ ngón giữa, mắt quyến rũ, dùng giọng điệu thực câu dẫn người gọi tên mình.

Được rồi, đây là roi da yêu mị, ông nhin.

Nước hạt tiêu tự động bổ não thành sữa, được rồi, ông nhin tiếp!

Đáng tiếc, cho dù Hoa Chi Phá có thể nhin thì đau đớn vẫn khiến nàng rên hừ hừ, thiếu chút nữa cắn đứt cả lưỡi. Cuối cùng trực tiếp ngắt đi, Hoa

Chi Phá dám thề, cứ sống tiếp hai ngày như vậy, nàng phỏng chừng không nhìn thấy được Niệm Khanh tới cứu người.

Khoảnh khắc sắp hôn mê còn nghe được Quy Điền dùng chất giọng biến thái nói muốn chặt đứt gân tay của mình.

Hoa Chi Phá muốn kêu, muốn phản kháng, đáng tiếc vẫn lâm vào hôn mê.

Đương nhiên, một khắc trước khi lâm vào bóng tối, nàng nghĩ: Chặt đứt gân tay, người bảo ông hầu hạ Niệm Khanh như thế nào? Cuộc sống tiểu bạch kiếm của ông! Ông không muốn làm Tiểu Bí (muốn mà không làm được)!

Hoa Chi Phá khẽ hừ một tiếng, cảm giác được sự mềm mại và ấm áp dưới thân, chậm rãi mở to mắt, nơi này là? Giống như tất cả chỉ là mộng, nếu không có đau đớn trên người thì nàng thật sự nghĩ đó là một giấc mộng.

- Phủ công chúa?

- Người tỉnh rồi...- Niệm Khanh thấy Hoa Chi Phá dần dần tỉnh lại, hốt mắt đỏ hồng vội vàng hỏi - Còn đau không?

Kỳ thật cả người ta đều đau! Hoa Chi Phá coi như hiểu, khẳng định là Niệm Khanh cứu mình ra, xem bộ dạng của nàng có vẻ vẫn canh giữ ở bên người mình, trong tròng mắt trắng mang theo tơ máu, mắt có điểm hơi trũng, mấy ngày nay khẳng định là nàng cũng không ngủ ngon, rét lạnh trong lòng bị người trước mặt đuổi đi:

- Không đau! Một chút cũng không đau! Kỳ thật thế này không đáng kể chút nào, quá nhỏ bé! - Được rồi, cứng rắn chống đỡ là rất cần thiết, kiên quyết không thể làm mất mặt mũi của mình.

Niệm Khanh nhìn thật sâu Hoa Chi Phá, không nói gì.

Hự, người nhìn ta như vậy, ta bị áp lực rất lớn đó! Cho dù đối mặt với Quy Điền biến thái cũng không có loại cảm giác này:

- Được rồi, ta thừa nhận có một chút.

- Chỉ có một chút? - Còn thể hiện phải không!

- Ừ - Ngoan ngoãn gật đầu.

- Thật sự?

Hoa Chi Phá đang định trả lời thì không ngờ trên chân truyền đến một trận đau nhức:

- Á... người đánh chân ta làm gì! - Giận rồi, ông đều sắp tàn phế, người còn ác như vậy!

- Ta nghĩ người không đau - Niệm Khanh trở về trạng thái bình thường - Ta nghĩ một chút đau người cũng có thể chịu được, không phải sao? - Nói xong lại là một cái tát.

Hoa Chi Phá thiếu chút nữa đập đầu xuống đất, ta bị Quy Điền ngược đãi còn chưa đủ, vất vả lắm mới thoát được, lại còn bị người ngược đãi, còn có thiên lý hay không?

- Ta sai rồi... người đừng đánh...đau! - Khóe mắt Hoa Chi Phá sắp rơi lệ, nhìn Niệm Khanh đầy ủy khuất.

- Hừ hừ! - Nhìn thấy bộ dáng cún con của Hoa Chi Phá, muốn thăm bao nhiêu có thăm bấy nhiêu thì Niệm Khanh có chút buồn cười lại tràn ngập phần nộ.

Quy Điền Thuần Nhất Lang, dám động vào người của tỷ tỷ? Tỷ tỷ cho người biết vì sao hoa lại hồng! Rõng có nghịch lân, động vào là chết.

Thực bất hạnh khi Quy Điền đụng phải lại là nghịch lân trong nghịch lân.

=====
=====

Hoa Chi Phá: Vì sao đều là bị bắt cóc mà đái ngộ của ông lại kém như vậy!

Tác giả: Đây là do làm náo động đại giới.

TỬ CẦM THÚ VÀ TỬ HOA KHÔI

Phá Quân Tinh

dtv-ebook.com

Chương 124

Hoa Chi Phá xem như hiểu được, ở trước mặt Niệm Khanh mà cậy mạnh chính là tìm chết, ở trước mặt Niệm Khanh mà nói dối chính là muốn chết.

Thật không đúng dịp, hai cái nàng đều làm. Cũng may là hiện tại nàng có thương tích trong người, nếu không kết cục phỏng chừng sẽ không tốt nổi.

- A! Tay của ta! - Hoa Chi Phá nhớ tới lời nói mơ hồ nghe thấy lúc hôn mê, vội vàng giơ tay lên, thấy không có việc gì mới thở dài nhẹ nhõm một hơi - Làm ta sợ nhảy dựng, Quy Điền chết tiệt kia, lại còn nói muốn cắt gân tay, shit!

Niệm Khanh gạt vế đầu có thể đứt máu có thể chảy nhưng tay không thể có chuyện của Hoa Chi Phá thì cũng biết chuyện nàng đang nghĩ không phải là chuyện tốt gì, bởi vì chính mình cũng nghĩ sai.

- Hừ, bản cung chẳng những muốn cắt gân tay hần mà còn muốn cắt gân chân hần! - Nhìn bộ dạng của Hoa Chi Phá lại một trận lửa giận, thẳng nhai Quy Điền này thật sự cho hần là thái tử? Một cái đảo quốc nho nhỏ lại kiêu ngạo như thế, nếu không phải mình không ở trong triều thì Đông Doanh này sao bảo tồn được đến bây giờ? Hiện tại cư nhiên bắt cóc người của Hoàng Phủ Khanh ta, còn muốn phá hỏng cuộc sống 'hạnh phúc' của nàng, đây không phải là đánh vào mặt nàng sao? Đánh chó phải ngó mặt chủ, huống chi là 'phò mã' sắp thành thân của bản cung!

- Còn muốn thiến hần! - Hoa Chi Phá không tự nhận mình là thánh nhân, bị người đánh còn muốn cầu tình hộ, đây không phải là phong cách làm người của nàng, người tra tấn ta như vậy, ta sẽ bỏ qua cho người? Chuyện

đùa quốc tế gì vậy! Nước đá, nước hạt tiêu, roi da, nàng nhớ thực ghi tâm khắc cốt!

Dù sao thì hiện tại có Niệm Khanh ở đây, nàng sợ cái rằm!

- Ủ, hiện tại người nghỉ ngơi thật tốt trước, về phần Quy Điền Thuần Nhất Lang, bản cung sẽ cẩn thận 'chiêu đãi' hẳn! - Nhờ Quy Điền ban tặng, Niệm Khanh mấy ngày nay cơ bản chưa hề chớp mắt, hiện tại nhìn thấy Hoa Chi Phá tỉnh thì lo lắng trong lòng cũng vơi đi một nửa, tự nhiên cũng muốn đi nghỉ tạm một lúc.

Thấy Niệm Khanh định rời khỏi thì Hoa Chi Phá theo bản năng giữ chặt tay nàng:

- Theo giúp ta, được không? Người xem giường lớn như vậy, người cũng đừng trở về, ngay bên cạnh ta nghỉ một lát, được không?

- Tiểu Phá, chẳng lẽ người định chiếm tiện nghi của ta? - Niệm Khanh không có ý tốt lờm lờm Hoa Chi Phá.

Thấy ánh mắt không tín nhiệm kia của Niệm Khanh thì Hoa Chi Phá cảm thấy bị ủy khuất:

- Hiện tại ta đã như vậy còn có thể chiếm tiện nghi của người? Khanh Khanh, người đánh giá cao ta, ta không bị người chiếm tiện nghi đã là tốt lắm rồi.

- Bản cung cũng không phải là người tùy tiện như vậy - Niệm Khanh vung đầu, chính nghĩa lẫm liệt nói.

- Phải phải, người tùy tiện lên thì không phải người! - Hoa Chi Phá gật gật đầu, không nhìn ánh mắt ăn thịt người của Niệm Khanh, chịu đau kéo nàng lên giường.

Niệm Khanh vốn định phản bác vài câu lại thấy Hoa Chi Phá nhíu lông mày, nhớ tới nàng còn có thương tích trong người nên cũng không so đo cùng nàng, dù sao các nàng còn có rất nhiều thời gian, Hoa Chi Phá không thể cả đời nằm trên giường phải không?

Niệm Khanh nằm ở bên người Hoa Chi Phá, có cảm giác gì đó nói không nên lời, cảm thấy có chút quái lạ có chút bất an.

- Người không cởi quần áo sao? - Cung trang gì đó đáng ghét nhất! Dày như vậy, cái gì cũng nhìn không thấy!

Niệm Khanh thấy mặt Hoa Chi Phá rõ ràng rất muốn xem còn giả vờ nghiêm túc liền cảm thấy buồn cười:

- Sao, lần trước ở trong bồn tắm người không thấy rõ sao?

Hự, bây giờ người còn nhớ kỹ vậy!

- Niệm Khanh, người không cần hiểu sai, ta là loại người này sao? Là ta sợ người nóng - Hoa Chi Phá chỉ kém nước khắc lên mặt mình bốn chữ 'chính nhân quân tử' - Làm một tướng công đủ tư cách, cần lấy sự an nhàn của nường tử làm nguyên tắc thứ nhất. trời nóng quạt tạo gió, trời lạnh quàng thêm khăn, trời mưa bung hộ dù, đây mới là tâm tướng công tốt thời đại mới!

- Ai là nường tử của người? - Niệm Khanh hiếm khi đỏ mặt, véo Hoa Chi Phá một trận.

- Chúng ta đã sắp thành thân! - Hoa Chi Phá bắt lực đối mặt với vẻ thẹn thùng của Niệm Khanh, nói đi Niệm Khanh tử tử, người tốt cuộc có mấy mặt vậy!

- Vậy chờ thành thân rồi nói sau! - Niệm Khanh chụp lấy cái tay đánh lén của Hoa Chi Phá - Đã bị thương còn không thành thật?

- Ta chỉ muốn ôm người ngủ! - Hoa Chi Phá dùng biểu cảm người-nghi-oan-cho-ta nhìn Niệm Khanh - Ta thực thuần khiết, thỉnh đừng hiểu sai được không?

- - Ta mặc kệ người!

Đối với sự vô sỉ của Hoa Chi Phá, Niệm Khanh cũng cảm thấy thực bất lực. Bất quá, nàng cũng không cự tuyệt. Sau một lúc lâu, nghe tiếng hít thở vững vàng truyền đến bên tai, Niệm Khanh lộ ra một nụ cười ấm áp.

Kỳ thật điều nàng muốn không nhiều lắm. Có thể có một người bồi bên người, nghe tiếng nói của người đó, nghe tiếng thở của người đó, làm cho trái tim thê lương ấm lên là đủ. Những điều này cũng không có gì quá cao vời. Chỉ là cho dù là nguyện vọng nhỏ như thế cũng khó thực hiện được.

Nhìn nhiều lắm, biết nhiều lắm, tưởng rằng không nên tiếp tục hy vọng xa vời. Tận đến khi gặp Hoa Chi Phá, nhân sinh của nàng mới bắt đầu có sự sống. Từ sống mơ mơ màng màng không có việc gì, nhìn người diễn đến trở thành người chơi trở lại ván cờ, đều là vì ba chữ 'Hoa Chi Phá' này.

Nếu không phải vì nhất thời hứng khởi mà đem mấy người các nàng vớt về Điêu Lan Thủy Tạ Lâu, vậy thì bây giờ nàng vẫn nhìn trận diễn hồng trần như cũ hay không? Vị Triều vẫn lạnh như băng độc lai độc vãn như cũ? Du Lăng vẫn dùng xinh đẹp để che dấu quá khứ của mình hay không? Ly Tuyệt lại không thể thoát khỏi việc giả vờ ôn nhu?

Hoặc có thể nói, tuy rằng bốn cầm thú không vĩ đại, nhưng mà lại có thể khiến các nàng cười thật lòng. Điểm này là đủ rồi. Cười thật lòng, đã bao lâu chưa từng như vậy? Nàng đều đã quên mất.

Nếu không có một người như mong đợi, như vậy là nàng đi! Giống như ván cờ khi đó: Bố trí tốt quân cờ, gậy ông đập lưng ông.

- Niệm Khanh... Khanh Khanh... - Cũng không biết Hoa Chi Phá mơ thấy gì, ngay cả nước miếng cũng chảy xuống.

Người này...Niệm Khanh thật sự hết nói nổi, đều thành cái dạng gì rồi mà còn có thể mơ thấy loại chuyện này!

- Niệm Khanh...hôn... - Được rồi, không thể trách công chúa đại nhân của chúng ta hiểu sai, thật sự là tướng ngủ của Hoa Chi Phá rất đáng khinh, khiến người ta buộc lòng phải nghĩ sai.

Niệm Khanh nhẹ nhàng nhéo má có hơi trẻ con của Hoa Chi Phá một phen:

- Hoa Chi Phá, đồ sắc quỷ nhà người! - Tuy rằng thâm oán như vậy nhưng lại không che dấu được ý cười trong mắt.

Hoa Chi Phá ý vào mình bị 'trọng thương' mà dính chặt lấy Niệm Khanh, còn thường xuyên ăn đậu hũ để bù lại chuyện hôn lễ của mình bị chậm. Nói đến hôn lễ nàng lại thương tâm, động phòng hoa chúc, đẩy ngã Niệm Khanh, bụng làm dạ chịu, đáng tiếc bị chậm lại.

Vì sao nhất định phải vào ngày đó chứ! Hoa Chi Phá cảm thán, bởi vì đó là ngày khóa chặt hai người lại cả đời. Thời khắc thần thánh, làm chút chuyện 'thần thánh' mới không uổng công một mảnh thật tình. Đối với Niệm Khanh, đối với mình đều là một loại công đạo.

Được rồi, kỳ thật là nàng có một chút cổ hủ! Bất quá, Niệm Khanh cũng nghĩ như vậy phải không! Dù sao thì các nàng cũng không phải là người tùy tiện. Nhưng mà, một thân thương tích, đến tột cùng muốn lúc nào mới khỏi!

Bi kịch! Con đường đẩy ngã từ từ lâu dài!

Đối với chuyện xử trí Quy Điền Thuần Nhất Lang, Hoa Chi Phá giao cho Niệm Khanh, chỉ ngẫu nhiên 'vô ý' đưa ra chủ ý, nàng là người lương thiện, thật sự không quá thích hình ảnh máu me.

Vừa muốn bảo trì một viên tâm bình thường, vừa muốn trả thù thì sẽ thành biến thái! Hoa Chi Phá cũng không muốn để lại ấn tượng như vậy cho Niệm Khanh. Đương nhiên kỳ thật ở trong lòng Niệm Khanh, Hoa Chi Phá cách hai chữ này cũng không xa.

Sự kiện 'uống phân' trên đại điện lần trước, Niệm Khanh tự nhận mình tuyệt đối không thể giống như Hoa Chi Phá gắt gao nhìn chăm chăm không chớp mắt quá trình kia. Chuyện ghê tởm như vậy, nàng tuyệt đối không làm được. Cũng chỉ có loại thần nhân Hoa Chi Phá mới có thể ngược dòng mà lên!

Trong lúc dưỡng thương, tình cảm của hai người vững bước thăng tiến, đột nhiên tăng mạnh, mau đến khó hiểu.

Rốt cục, ngày Hoàng Phủ Khanh gả cho Hoa Chi Phá cũng đến. Mà Hoa Chi Phá cũng dưỡng thương khá tốt, chờ ngày làm nữ phò mã của nàng.

Anh xuyên không, rốt cục đã tu thành chính quả.

TỨ CẦM THÚ VÀ TỨ HOA KHÔI

Phá Quân Tinh

dtv-ebook.com

Chương 125

Hoa Chi Phá cười bạch mã, ngực mang hồng trù, đầu đội mũ ngọc, mặt luôn mỉm cười, hay cho một mỹ thiếu niên!

Hôn sự của Hoàng Phủ Khanh khiến toàn bộ kinh thành đều oanh động, phò mã quý trong truyền thuyết đến tột cùng là tính tình như thế nào?

Nhóm thiếu niên tan nát cõi lòng, nữ thần bọn họ tôn thờ, còn nhớ rõ tư thế oai hùng bồng bồng phấn chấn trên tầng thành lúc trước, giờ tay nhắc chân khiến lòng người rối loạn, đại công chúa xinh đẹp không gì sánh kịp xuất giá! Mà người kia không phải là ta! Vì thế, một ngày này người mua rượu giải sầu kịch liệt tăng nhanh, lão bản tửu lâu cười toe toét.

Đương nhiên, có người ưu sầu có người vui mừng, các cô nương lại vui vẻ, đại công chúa xuất giá thì ngày mình xuất giá còn xa sao? Cuối cùng tình địch đã lập gia đình, mình còn sợ không gả được?

Hoa Chi Phá đương nhiên không biết những điều này, cho dù biết cũng chỉ trợn trắng mắt mà nói: Loại cái củ trắng các người có thể so với nhân sâm Niệm Khanh nhà ta sao!

Cuộc đời không thôi thốn thức! Không ngờ ông cư nhiên cũng có một ngày cưới vợ, lại là ở cổ đại mất quyền lực, còn là cưới công chúa một nước.

Hoa Chi Phá không khỏi nhớ tới ca từ trong vở 'nữ phò mã' của tuồng Hoàng Mai, cải biên một chút thì không phải là nói chính mình sao?

'Đi theo Niệm Khanh rời Thuý Tạ

Ai ngờ hoa khô biến công chúa

Cưỡi công chúa mặc hồng bào

Mặt đẹp như hoa, thật vui mừng

Ta từng đi qua Kinh Lâm Yến (tiệc vua mở chiêu đãi các nhân tài)

Ta từng ngồi ngựa trước vực sâu

Người người khen ta như Phan An

Thì ra mũ vành che trăng tròn

Ta cưỡi công chúa không vì danh hiển

Ta cưỡi công chúa không vì cao quan

Chỉ muốn trộm trái tim công chúa

Phu thê ân ái ngắm hoa Nguyệt Nhi Viên.'

Đây là tự thân ta làm ra! Buổi tối lúc động phòng nhất định phải hát cho Niệm Khanh nghe, ca từ tốt đẹp làm sao!

Hôn lễ của Hoàng Phủ Khanh có thể nói là long trọng chưa từng có, toàn bộ kinh thành đều đắm chìm trong đại dương sung sướng, đội ngũ đón dâu là liếc mắt một cái thấy đầu không thấy đuôi.

Khiến Hoa Chi Phá cao hứng là từng hòm từng hòm đồ cưới của Niệm Khanh, người nào đó họ Hoa nhìn mà nước mắt chảy ròng, hận không thể đi qua ôm lấy từng thùng, chết cũng không buông. Cho dù ngồi trên lưng ngựa nhưng khóe mắt Hoa Chi Phá không rời khỏi đồ cưới của công chúa, không thể để bọn đạo chích trộm mất được.

Cuộc đời anh quả nhiên vì Niệm Khanh mà phấn khích! Hoa Chi Phá hưng phấn đã không còn đủ ngôn ngữ để biểu đạt, đợi cho buổi tối...hờ hờ...hờ hờ, ngày thường bị Niệm Khanh ăn gắt gao, hôm nay ta sẽ cho nàng biết vì sao hoa lại hồng! Phu cương (phu quân cứng rắn)...hờ hờ...gia pháp...hờ hờ...là không thể thiếu!

Toàn bộ trình tự của hôn lễ bắt đầu từ bốn giờ sáng thẳng đến mười giờ tối mới miễn cưỡng chấm dứt. Đúng vậy, là miễn cưỡng chấm dứt, nếu không phải Hoa Chi Phá giả say thì phỏng chừng có khi uống đến hừng đông.

Một ngày này nàng mệt như chó. Nếu không phải vì Niệm Khanh thì nàng đã đào hôn rồi, hôn sự này quả thực không phải cho người làm.

Nói cho đơn giản, vốn đại hôn của Hoàng Phủ Khanh muốn làm trong ba ngày, nghe nói muốn đi tổ miếu tế tổ, cuối cùng ở dưới sự đấu tranh mãnh liệt của đại công chúa mới giảm bớt rất nhiều chuyện thừa mà nén lại thành một ngày, đương nhiên, chuyện đại thần dâng sớ là không thiếu được.

Hoàng đế cũng đau đầu, tuyệt bút vung lên: Chuyện nhà trẫm sao đến lượt các người chít chít méo méo ở trong? Muốn vì nước phân ưu? Đi, Đại Tây Bắc đang cần người, ai tiếp tục đông dài người đó phải đi!

Vì thế nên sự kiện dâng thư ngừng lại. "Đại Tây Bắc"? Đi tương đương với lưu đày, đời này đừng mong thăng quan, vớt cổ chày ra nước, người được chỗ tốt có thể đếm trên đầu ngón tay, ai muốn đi chứ? Hoàng đế cũng không nói gì, chính mình cần gì phải nổi bật!

Những chuyện chính sự tự nhiên không tới lượt Hoa Chi Phá quan tâm. Làm một tiểu bạch kiểm, vấn đề duy nhất tất nhiên là giải quyết chuyện trên giường, việc cấp bách là đẩy ngã Niệm Khanh!

Động phòng hoa chúc, lo lắng cái gì? Xông lên mới là vương đạo!

Hoa Chi Phá thoát khỏi đám quan viên đáng ghét, đến thẳng tân phòng dưới nụ cười quý dị của Hoàng Phủ Nhân.

Niệm Khanh, ta đến đây! Hoa Chi Phá hận không thể sinh thêm hai cái cánh đầy lông vũ, ta nóng vội! Vào tân phòng liền thấy Niệm Khanh đội khăn voan hồng, còn có thêm một lão nương vẻ mặt ý cười.

- Phò mã gia... - Hoa Chi Phá thấy lão nương đưa tới một cây xứng, có chút không rõ tình trạng, đối với hôn lễ thời cổ đại nàng cũng chỉ biết sơ sơ mà thôi - Vừa lòng đẹp ý, mời vén khăn voan cho công chúa.

Đã hiểu đã hiểu, chuẩn bị tốt đồ ăn đi! Giữ một viên tâm thiếu nữ kích động, Hoa Chi Phá run rẩy vén khăn voan của Niệm Khanh. Khăn voan hồng hạ xuống lộ ra mũ phượng ánh vàng rực rỡ, còn có thêm một viên trân châu to chói mắt, nước miếng Hoa Chi Phá thiếu chút nữa chảy xuống, đây đều là tiền!

- Thật đẹp! - Đều là của ta! Đều là của ta!

Xuyên qua rèm che, Niệm Khanh nhìn Hoa Chi Phá trước mặt đã muốn ngốc đặc thì phụt cười, thật ngốc! Nghe xong lời khen của nàng thì trong lòng ngọt ngào, không uống phí một ngày bị người khác chài vuốt, nghĩ đến bình thường làm sao nàng lại nói như vậy được!

Cũng may mà Niệm Khanh không biết Hoa Chi Phá đang khen là trân châu trên đầu nàng, nếu không không thể không một tát đánh chết Hoa Chi Phá, nửa ngày hóa ra trong mắt Hoa Chi Phá mình còn không xinh đẹp bằng mấy hạt hạt châu? Mắt chó mù của nàng ta!

- Công chúa, phò mã, mời uống rượu hợp cần. Cầm sắt cùng mình, thiên trường địa cửu - Lão nương hợp thời đưa lên tửu khí (đồ dùng để uống rượu) như quả bầu, bên trong tràn đầy rượu nhạt.

Hoa Chi Phá đã vui đến không tìm ra phương bắc, lúc này cho dù đưa nàng rượu độc phỏng chừng nàng cũng uống một ngụm.

- Người lui xuống đi! - Hoa Chi Phá ngay cả nhìn cũng lười, trực tiếp lấy ra từ vạt áo ngân phiếu trăm lượng đưa cho lão nương, thúc giục nàng nhanh đi, đừng cản trở chuyện tốt của ông.

Về phần tiền này ở đâu ra, đương nhiên là quan viên khác đưa. Hiện tại Hoa Chi Phá coi như là nửa kẻ có tiền, không thể khác được, lợi ích từ Hoàng Phủ Khanh quá lớn, người làm quan đều vội vàng đưa bạc cho nàng, không nhận còn sống chết lôi kéo mình không cho đi, nàng chỉ có thể cố mà nhận.

Thấy lão nương cuối cùng cũng đi, Hoa Chi Phá cười thoải mái, còn không quên đi khóa cửa phòng. Đương nhiên bên ngoài đều không có ai, nàng đã điều tra qua. Về phần sân ngoài, hờ hờ, kêu thế nào cũng không truyền ra xa như vậy chứ?

- Ngày tốt cảnh đẹp, công chúa, chúng ta nghỉ ngơi thôi! - Tuy Hoa Chi Phá rất muốn giả đứng đắn nhưng trên mặt vẫn là vẻ đáng khinh sắp hỏng, không chịu được xoa xoa lòng bàn tay, hai mắt tỏa sáng, lấy hết, lấy hết, toàn bộ lấy hết!

- Phò mã thật sự rất muốn nghỉ ngơi sao? - Niệm Khanh cười hì hì hỏi, trong mắt lóe lên giảo hoạt khó hiểu.

Đáng tiếc, người nào đó họ Hoa chữ 'sắc' đi vào đầu không thấy, nếu không nhất định đem tối nay trở thành tối khó quên nhất trong cuộc đời nàng, một đêm bi kịch nhất.

- Ủ ừ! - Gật gật đầu, Hoa Chi Phá nhìn thấy bộ dáng phủ mị hiếm có của Niệm Khanh thì tim lại đập nhanh hơn - Để bản phò mã giúp công chúa cởi mũ phượng xuống - Mũ phượng, muốn lấy chậm cởi chậm.

- Một khi đã như vậy, để bản cung cởi áo vì phò mã đi! - Niệm Khanh nhẹ nhàng thổi một hơi ở bên tai Hoa Chi Phá, hơi thở như ngọc.

[Tác giả: Nói, hai người các người đang diễn đùa sao!]

Hoa Chi Phá chấn động, giọng nói thật...thật đẹp! Chỉ cần nghĩ đến Niệm Khanh bị mình đặt dưới thân, nàng liền không nhịn được muốn trào máu mũi như bão táp, âm thanh này...mất hồn làm sao!

Ở lúc Hoa Chi Phá đang xuất thần hết sức thì quần áo nàng đã sớm bị cởi loạn xạ, đợi khi nàng phục hồi lại tinh thần thì chỉ còn một kiện áo sơ mi. Tay Hoa Chi Phá run lên, mũi phượng trực tiếp ngã nhào trên đất.

- Dừng! Dừng! Dừng! - Hoa Chi Phá cầm lấy tay Niệm Khanh còn muốn cởi tiếp - Vì sao lại cởi của ta?

- Chẳng lẽ phò mã không định cởi áo vì bản cung sao? - Bàn tay trắng nõn thon dài lướt qua cổ Hoa Chi Phá, nâng cằm nàng lên ấn xuống một nụ hôn loạn tình mê ý.

Đúng...đúng...đúng... cởi áo vì Niệm Khanh. Hoa Chi Phá bị hành động mạnh đột ngột của Niệm Khanh làm cho đảo loạn ý nghĩ, cả người đều đi theo nhịp điệu của nàng, sao còn lo lắng được gì khác!

Đáng tiếc cho người nào đó họ Hoa thông minh một đời hồ đồ nhất thời, lúc này bị Niệm Khanh đùa giỡn quay vòng còn không biết.

Nói xem, cung trang cái gì, ghét nhất! Thật khó cởi! Hoa Chi Phá còn đang phân cao thấp cùng Niệm Khanh về cung trang hôn lễ thì không ngờ trên người đột nhiên nặng lại, chống lại ánh mắt tựa tiểu phi tiểu của Niệm Khanh.

-Lại làm sao vậy?

- Phò mã, bản cung quên nói với người một việc!

Có dự cảm xấu:

- Không bằng ngày mai nói?

- Nhưng mà...đến ngày mai thì không còn ý nghĩa - Ánh mắt vô tội ngược lên rồi sụp xuống nhìn họ Hoa nói.

- Vậy...vậy người nói đi - Hoa Chi Phá cảm thấy trái tim như sắp nhảy ra ngoài, Niệm Khanh xin người đừng dùng ngữ khí câu dẫn người như vậy nói chuyện với ta được không? Dục hỏa đốt thân ta!

- Kỳ thật... hôm nay cơ thể người ta có chút không tiện!

What? Quỳ thủy?

Sét đánh

Xác thực quả thật là bị sét đánh!

Hoa Chi Phá khóc không ra nước mắt:

- Cho xin đi, hôm nay là ngày chúng ta động phòng hoa chúc được không! Người! Người! Người! - Họ Hoa đã bị tức đến nói không nên lời nói.

Còn có gì bi thảm hơn so với chuyện này sao! Đem tâm hồn, cố hết sức đây ngã, tâm nương tử nói cho người biết di mẹ cả của nàng đến! Đây... đây gọi là chuyện gì chứ! Mình bị Niệm Khanh khơi lửa, cứ như vậy là xong sao!

- Cho nên...

- Cho nên? - Hoa Chi Phá nhất thời quay đầu, chỉ ngậy ngốc nhìn Hoàng Phủ Khanh đang cười như hồ ly.

- Hôm nay để bản cung hầu hạ người thật tốt đi!

Hoa Chi Phá chỉ cảm thấy trên người chột lạnh, kiện áo sơ mi cuối cùng đã bị công chúa đại nhân cởi ra thần không biết quỷ không hay.

- Ta...ta là tướng công! - Hoa Chi Phá sắp khóc đến nơi, sao lại không giống với mình tướng thế này! Rõ ràng anh lớn lên là mặt công, sao người có thể đối xử với ta như vậy?

Niệm Khanh nghe Hoa Chi Phá kêu rên thì cười khuynh thành, lộ ra răng nanh trắng bóc chậm rãi nói:

- Cho nên, tướng công người phải ngoan ngoãn, nếu không làm nương tử như ta sẽ rất sinh khí, rất sinh khí. Như vậy thì, quỹ tiền nhỏ của người sẽ không được bảo đảm, nghe nói các đại nhân hôm nay tặng tướng công rất nhiều ngân phiếu, tướng công muốn nộp lên trên cho nương tử ta sao?

Cảm giác bị sét đánh chính là như thế này phải không? Niệm Khanh, người khi dễ ta! Cư nhiên lấy tiền áp chế ta, rất đáng xấu hổ! So với người, độ vô sỉ của anh chỉ là mây bay!

Những lời Hoa Chi Phá muốn nói tiếp đều bị diệt yên khi nhìn vào trong đôi mắt của công chúa đại nhân. Trần đầy cặp đồng tử tối đen như mực kia đều là tên của một người.

Thôi, thôi. Công thụ gì đều là mây bay!

Hoa Chi Phá ở trong hôn lễ cùng Hoàng Phủ Khanh, thất bại thảm hại. Vì thế Hoa Chi Phá hạ quyết tâm, lần sau tứ cầm thú thành thân cùng nhau, nàng tuyệt đối, tuyệt đối phải công trở lại! Không công trở lại, ta thề không làm người!

Trong bóng đêm, như thể mơ hồ nghe được một ít tiếng động không hài hòa.

Đêm lạnh như nước, đêm còn rất dài!

(Editor: Hô, còn 5 phiên ngoại là anh có thể lấp hố *bung lụa*)

TÚ CẦM THÚ VÀ TÚ HOA KHÔI

Phá Quân Tinh

dtv-ebook.com

Phiên Ngoại 1

Khi lại nhìn thấy bảng hiệu lớn 'Điều Lan Thuỷ Tạ Lâu' thì Hoa Chi Phá thật sự cảm khái ngàn vạn, khóc không ra nước mắt, chị đây vừa đi liền thất thân oa oa! Vốn muốn đẩy ngã Niệm Khanh, không ngờ ăn trộm gà không thành còn mất năm gạo, đem chính mình đập vào. Cái này bảo ta làm sao chịu nổi!

Loại chuyện này tuyệt đối không thể để kia ba tên kia biết được, nếu không mặt mũi của người làm lão đại biết để ở đâu?

Lần này vốn cũng định mang Bạch Chi Song về cùng, không ngờ Hoàng Phủ Nhân sống chết lôi kéo Song Song kiên quyết không buông tay, Hoa Chi Phá cũng không muốn làm người xấu phá hoại nhân duyên, hơn nữa Hoàng Phủ Nhân coi như là 'em vợ' của mình, chút mặt mũi còn cần cho. Đương nhiên, nếu chuyện tốt của Hoàng Phủ Nhân và Bạch Chi Song thành thì càng hoàn mỹ, hoàng hậu một nước đó, mình cũng coi như không khiến lão cha đã chết của Bạch Chi Song thất vọng.

Nói thế nào thì nhà bọn họ cũng coi như ra một hoàng hậu, vậy chắc là do mộ tổ có khói xanh (ý nói con cháu được phù hộ), nói thẳng ra là có thêm mặt mũi gấp bội, xét phía dưới cũng là hoàng thân quốc thích.

- Niệm Khanh, người nói xem, nếu Hoàng Phủ Nhân và Song Song thành, vậy thế hệ tiếp theo của bọn họ phải làm sao? Hoàng Phủ Nhân lại là hoàng đế, nhất định phải có, nếu không thái tử từ nơi nào chạy ra được? Ôi, quốc gia này truyền cho ai đây! - Không nên trách Hoa Chi Phá bát quái, thật sự rất tò mò.

- Dù sao không cho người là được - Niệm Khanh trừng mắt nhìn Hoa Chi Phá - 'Huynh đệ' của người tới tìm người, còn không đi? - Nàng cũng đang rất muốn tìm mấy vị hoa khôi tâm sự, cũng không biết mấy ngày mình đi có chuyện thú vị phát sinh hay không, chắc chắn, thật sự là gợi lên hứng thú của nàng mà!

Hoa Chi Phá thấy ba người cách đó không xa, hai mắt sáng lên, nhanh chóng đi tới:

- Lâu đệ, Loạn nhi, Lạc Lạc, các người tới nghiêng đón ta, ta làm sao không biết xấu hổ đây?

- Lão đại, người năm mơ hả? - Phong Chi Lâu cười nhạt - Nghênh đón người? Cần thiết sao!

- Đúng vậy, người cũng không phải Ly Tuyết. Vì sao ta lại chạy đến nghênh đón người? - Nguyệt Chi Loạn lườm nhìn Hoa Chi Phá, sống chết nhìn trước cửa.

Holy Shit! Nói thế nào ta cũng đi mấy ngày như thế, các người...các người cũng quá không có nhân tính! Hoa Chi Phá đen mặt, ta thế nào lại làm huynh đệ cùng đoàn người này!

- Nói, các người đang nhìn gì? - Lườm so đo cùng các nàng, nếu muốn tính toán thì chính mình không thể không tức chết.

- Lão đại, đừng nói huynh đệ không ai chiếu cố người, chúng ta đang chờ mỹ nhân! - Tuyết Chi Lạc chỉ chỉ ngoài cửa, tiếp tục nói - Mỹ nhân kia quả thực đáng yêu rồi tinh rồi mù!

"Đáng yêu"? Lúc này đến phiên Hoa Chi Phá ngất:

- Là ba lão bà xinh đẹp của các người?

- Cho xin đi, các nàng có thể có ngày dùng tới từ này? Lão đại, nói thật, ta muốn một nhỏ mười tuổi, ta sẽ chờ nàng trưởng thành - Phong Chi Lâu ngửa mặt lên trời thở dài - Cho tới bây giờ ta chưa từng thấy qua la lị đáng yêu như vậy, quả thực là như truyện tranh Nhật Bản đi ra!

- So với Khuynh Sở bản la lị còn đáng yêu hơn? - Lại nói đến, Khuynh Sở lúc la lị cũng rất đáng yêu.

- Vốn tưởng rằng Khuynh Sở đã là đáng yêu, giờ so với nàng, quả thực là trên trời dưới đất - Tuyết Chi Lạc vỗ vỗ bả vai Hoa Chi Phá - Ta muốn có một cô con gái đáng yêu như vậy, ta chết cũng cam lòng.

- Lạc Lạc, đời này người cũng đừng nghĩ - Nguyệt Chi Loạn phỉ nhổ nói.

Vì thế, Hoa Chi Phá cũng gia nhập đội ngũ chờ đợi. Qua lời kể của tam chích cầm thú, Hoa Chi Phá mới biết được thì ra tiểu la lị này là được Du Lăng cứu trong lúc vô tình tới một thôn nhỏ. Bởi vì chuyện riêng nên Du Lăng đi tới thôn kia, lại thấy mọi người muốn sống thiêu chết một tiểu hài tử. Chuyện này còn có thể! Du Lăng tỷ tỷ giữa đường liền tạc mao (chỉ người vì tác động nhỏ mà gây ra hành động lớn), cứu người chạy trốn, thuận tiện còn thả lửa thiêu cháy mấy gian ốc cỏ tranh.

Vì sao lại muốn thiêu chết đứa nhỏ này? Kỳ thật chính là vì tóc và mắt của đứa nhỏ này không giống nhan sắc của người thường, dân thôn cũng không biết nàng từ đâu tới, cho rằng nàng là yêu nghiệt, vì thế định thiêu sống nàng.

Không thể không nói, không hiểu biết thật sự thực đáng sợ.

Khi Hoa Chi Phá nhìn thấy tiểu la lị bị khen trên trời dưới đất thì bị chấn động mạnh. Thật sự là... kawaii (đáng yêu trong tiếng Nhật)!

Tóc màu trắng dài đến hông, con người màu đỏ sỡ hãi nhìn nàng, diễm đạm đáng yêu khiến tình mẹ của họ Hoa nào đó đại phát. Ta muốn có một

con gái như vậy, ta chết cũng cam lòng! Chữa khỏi mắt thật tốt! Nhìn vậy nhiều lần cũng không quá mười tuổi, thật sự là rất đáng yêu!

- Mỗi lần thấy nàng, ta liền cảm thấy tâm linh được tĩnh lại, cái gì cũng đều là mây bay - Nguyệt Chi Loạn cảm thán - Tâm tình một ngày đều tốt lên.

Tuyết Chi Lạc gật gật đầu theo:

- Nương tử nhà ta đối với nàng như bảo bối muốn chết, địa vị của ta có nguy cơ cao.

Phong Chi Lâu dùng ngón trỏ chỉ chỉ lên trời:

- Giống như trên.

- Con thỏ con, nhanh đi tìm ba vị a di của người, a di người chưa thấy qua cũng đã trở lại - Phong Chi Lâu nói với thỏ trắng nhỏ.

- Vâng, thúc thúc lát gặp lại - Con thỏ con miễn cưỡng chào, đi như chạy thoát thân.

- Nói xem, ta đáng sợ như vậy sao? Sao mỗi lần con thỏ con nhìn thấy mấy người chúng ta đều trốn vậy?

- Sự đáng khinh của người đã viết hết ở trên mặt, anh bị liên lụy theo - Nguyệt Chi Loạn.

- Con thỏ con sợ người, không phải ta, đừng nói gộp làm một - Tuyết Chi Loạn.

- Ta vừa trở về, không rõ lắm, không phát biểu ý kiến - Hoa Chi Phá.

Phong Chi Lâu xấu hổ. Đàn cầm thú này!

- Niệm Khanh, lần này người thật sự rất ra sức! - Du Lăng tỷ tỷ làm lan hoa chỉ (dáng tay giống phật), sóng mắt lưu chuyển - Động tác mau đến khó hiểu, vốn tưởng rằng là người về 'thăm người thân', không ngờ ngay cả hôn nhân đại sự cũng giải quyết luôn.

- Đừng dùng lan hoa chỉ của người với ta, ta không phải Tuyết Chi Lạc, không ham cái này! - Niệm Khanh đẩy tay Du Lăng ra, nổi da gà.

Du Lăng xì một tiếng lưỡi biếng ngả thất lạng:

- Không thú vị.

Ly Tuyết chống cằm, gắt gao nhìn chăm chăm Niệm Khanh, ngược lại cười:

- Cho nên nói đi, làm rồi?

Trà Niệm Khanh vừa uống xong liền phun ra. Ta mới đi ra ngoài không lâu, Ly Tuyết nói chuyện liền phóng khoáng như vậy?

Ly Tuyết cũng bị hành động của Niệm Khanh làm hoảng sợ, ngượng ngùng nói:

- Người cũng biết mà, ở cùng một chỗ với Nguyệt Chi Loạn...tóm lại, thế nào thì cứ như vậy.

Cho nên mới nói, Ly Tuyết bị Nguyệt Chi Loạn làm hỏng rồi! Niệm Khanh cứng khóe miệng, xem ra mấy ngày ta rời đi thật sự là... không có gì.

Du Lăng đồng tình vỗ vỗ bả vai Niệm Khanh:

- Quen rồi sẽ tốt! - Nguyệt Chi Loạn chết tiệt này, ta thật muốn chém nàng ta, cứ như vậy làm hỏng Ly Tuyết 'thuần khiết', chỉ khổ chúng ta.

Vị Triều chỉ thân nhiên liếc mắt nhìn lông mày Niệm Khanh một cái liền cho ra đáp án đầy quyền uy:

- Hoàn hảo không tổn hao gì.

- Gì? Cái này người cũng biết? - Ly Tuyệt xoay người chống lại ánh mắt của Vị Triều, không thể tin nói.

- Người ta tốt xấu gì cũng đi ra từ Thần Y Sơn Trang được không! Nếu cái này cũng không xem được thì sao xứng đôi với cái tên thần y! - Du Lăng giải thích nói.

- Cũng phải - Ly Tuyệt gật gật đầu, lại thấy Vị Triều từ chối cho ý kiến lắc đầu nói.

- Không phải ra từ Thần Y Sơn Trang đều có, đây là một tuyệt kỹ mà đệ tử trung tâm mới có.

- Tuyệt kỹ gì? - Niệm Khanh cũng hiểu kì.

Vị Triều hé miệng muốn nói, nhưng chưa nói mặt đã đỏ:

- Đây là bí kĩ trang chủ đầu tiên truyền xuống, chỉ có đệ tử được trang chủ yêu thích mới có thể học - Nói lên chuyện y học, Vị Triều cũng không còn lãnh mạc thiếu lời, hơn nữa lần này còn đỏ mặt, đến tột cùng là bí kĩ gì vậy!

- Vị Triều, tỷ muội chúng ta còn có gì không thể nói? Cái gì? Cái gì? - Ba người đều nhìn Vị Triều tò mò hỏi.

-Thuật tướng nữ.

- ???

- Chỉ cần nhìn lông mày là có thể vừa xem hiểu ngay...

- Hoàn bích hay không? - Du Lăng nói.

- Không chỉ vậy...

- Vậy còn có cái gì? - Ly Tuyết hỏi tiếp nói.

- Cái này, cái kia... - Bộ dạng ấp úng khiến mọi người lại khó hiểu - Chính là...chính là... - Mắt liếc về phía hạ thân của Ly Tuyết - Nội bộ.

Ly Tuyết "Á" một tiếng ôm trán mình:

- Không thể ngờ Thần Y Sơn Trang các người đáng khinh như vậy!

Lúc này ngay cả Niệm Khanh cũng mất bình tĩnh, cố ý như vô tình che cái trán:

- Không hổ là Thần Y Sơn Trang!

Du Lăng mất tự nhiên lui lại vài bước:

- Lần sau ta thấy Thần Y Sơn Trang các người nhất định phải đi đường vòng, quá vô sỉ!

Vị Triều liếc mắt xem thường:

- Hừ, Âm Bộ các người cũng không phải chưa từng tới cầu chúng ta. trưởng lão của Đường Môn các người cũng là khách quen của Thần Y Sơn Trang chúng ta được không! Về phần người trong quan trường thì càng nhiều.

Ba người ho khan.

Ngay tại lúc ba người xấu hổ ngàn vạn thì vừa lúc một con thỏ con nào đó tới gõ cửa hóa giải trận xấu hổ.

Thì ra Vị Triều cư nhiên có kỹ năng trâu bò như này, quả nhiên không thể dễ dàng đắc tội với nàng! Phong Chi Lôu, đến tột cùng người có bao nhiêu 'phúc khí'!

TỬ CẦM THÚ VÀ TỬ HOA KHÔI

Phá Quân Tinh

dtv-ebook.com

Phiên Ngoại 2

Thỏ trắng nhỏ vừa lên đài liền khiến Niệm Khanh hai mắt tỏa sáng, hai tay không tự giác nắm lấy mặt tiểu la lệ, thật phúng phính, thật đáng yêu!

Niệm Khanh coi như đã gặp nhiều mỹ nữ dễ nhìn, loại la lệ chưa trở mã cũng gặp không phải chỉ một hai cái, thử nghĩ xem nữ tử trong hoàng cung có người nào không phải là mỹ nhân? Loại la lệ cũng không ít, đều là cung nữ dự bị, tuy nói như thế nhưng ai ai cũng là vạn dặm mới tìm được một, tuyệt đối là mỹ nhân bại hoại, nhưng so với tiểu cô nương trước mặt thì cái gì cũng đều là mây bay! Trước kia đều là rác, đều là rác hết!

Đương nhiên ngoại trừ Niệm Khanh thì ba nữ nhân khác cũng là một vẻ bị đáng yêu tác động đến, nhìn thấy tiểu la lệ liền không nhịn được mà tình mẹ tràn ra.

- Haiz, đời này ta không có cơ hội sinh một tiểu hài tử đáng yêu như vậy
- Du Lăng tử tử nhìn thấy tiểu la lệ này liền không nhịn được cảm thán, dù nàng muốn sinh thì Tuyết Chi Lạc cũng không có năng lực này!

- Haiz - Ly Tuyết cũng một vẻ vô cùng đau đớn, nếu có một tiểu hài tử đáng yêu như thế gọi mình là mẫu thân thì cũng không uổng cuộc đời này, nhân sinh cũng có thể coi như viên mãn.

Kỳ thật trước khi có tiểu la lệ này, Ly Tuyết và Du Lăng đều ôm ý niệm trong đầu rằng tiểu hài tử là quý đòi nợ, người nghĩ xem, một cây cải đồ đầu thì có thể biết cái gì? Vừa khóc vừa nháo, phiền muốn chết.

Nhưng sau khi Du Lăng đem con thỏ con về thì cái gì cũng cải biến. Trên đời sao lại có tiểu hài tử ngoan như vậy? Vì sao không phải là của ta! Bóp cổ tay thở dài! Đáng buồn nhất chính là đời này không có khả năng tự mình sinh tiểu hài tử, cho nên muốn nuôi la li đáng yêu như thế, trên cơ bản là vọng tưởng.

Vị Triều thế nhưng thật ra không có cảm khái lớn như vậy, nàng vốn không thích tiểu hài tử, cũng chỉ có tiểu la li này có thể khiến nàng có vài phần yêu thích, nếu đổi lại là tiểu hài tử khác thì khó có thể nói.

Niệm Khanh rất đồng cảm gật gật đầu, thông đồng với Hoa Chi Phá thì mình không có hậu nhân là chuyện thật vững chắc. Ngẫm lại đất phong này của mình, còn có bạc trắng bóng kia, chờ khi nào mình treo thì đất phong còn không bị hoàng gia thu hồi lại sao, thật có điểm không cam lòng!

Nghĩ như vậy đột nhiên có cảm giác như hiểu ra, các nàng không thể sinh thì hoàn toàn có thể nhận nuôi mà! Ngẫm lại bối cảnh của bốn các nàng đều là đại biểu cho tài phú trắng trợn, không có người thừa kế thì thật đúng là một vấn đề.

Muốn thu dưỡng cũng chỉ có thể dưỡng cái có thể hợp mắt mình, tựa như hoàng đệ Hoàng Phủ Nhân luôn lo lắng, lấy một con nối dòng từ trong thành viên hoàng tộc này mà con thừa tự, đây cũng không phải không thể.

- Kỳ thật chúng ta hoàn toàn có thể thu dưỡng nàng! - Niệm Khanh đập tay phải vào lòng bàn tay trái, nhìn về phía Vị Triều, Ly Tuyết, Du Lăng, nói - Nếu chúng ta không thể có con nối dòng của chính mình thì vì sao không thu dưỡng một đứa mình thích? Y thuật của Vị Triều, ám khí của Ly Tuyết, Âm Bộ của Du Lăng, bối cảnh hoàng gia của ta, các người nghĩ xem bốn cảnh hợp nhất là cường thế đến thế nào? Còn có ai dám khi dễ nàng?

Ba người bị Niệm Khanh nói một phen làm chấn động, giống như bò đê quán đỉnh, lập tức được khai sáng.

- Chuyện này... khó không thể! - Du Lăng quay đầu nhìn tiểu la lệ ngây thơ không biết gì, cười rất gian trá - Bị bốn người chúng ta liên thủ bồi dưỡng, tiền đồ tương lai không thể đếm được!

- Đúng vậy, đến lúc đó tìm vài tức phụ quốc sắc thiên hương, chúng ta cũng có thể công thành lui thân! - Ly Tuyết yên lặng nhìn tiểu la lệ như thể đã thấy được cuộc sống tương lai, mắt cong thành một đường thẳng.

Vị Triều nghe xong buổi nói chuyện thì thiếu chút nữa đập đầu xuống bàn:

- "Vài"? - Tức phụ!

Ly Tuyết một bộ đương nhiên:

- Làm nữ nhi kiêm truyền nhân của tứ đại hoa khôi chúng ta, sao có thể chỉ tìm một? Tức phụ, đương nhiên là càng nhiều càng tốt!

- Nói xem, nếu Loạn Loạn nhà người tìm thêm một cái thì sao? - Du Lăng nói tiếp.

- Hừ hừ, ta liền làm thật nữ nhân kia, dùng đầu của nàng làm thành Oanh Thiên Lô đặt ở đầu giường của Nguyệt Chi Loạn - Ly Tuyết chỉnh lại mái tóc đen của mình, thực tự nhiên nói - Nếu đổi thành Tuyết Chi Lạc thì sao?

- Giận chó đánh mèo, không tốt, không tốt! Nếu Tuyết Chi Lạc dám câu tam đáp tứ sau lưng ta, ta liền ném nàng ta vào Âm Bộ để huấn luyện, dù sao thân thể nàng ta thật sự yếu.

- Người đây là giúp nàng hay là trừng phạt nàng?

- Người cảm thấy nàng ta vào xong còn có thể ra sao? - Du Lăng bĩu môi, làm lão đại Âm Bộ, khi đó không phải là nàng muốn thế nào liền chỉnh như thế sao! - Vị Triều thì sao?

Vị Triều liếc mắt xem thường, dùng một loại ánh mắt người-thực-nhàm-chán nhìn Du Lăng và Ly Tuyết:

- Người phụ ta, không thể giữ! - Trước đây nàng còn có thể tiêu sái xoay người đi, mà nay nàng sớm đã đánh mất tâm, sao có thể tìm về?

- Các người không thể quá tàn nhẫn như thế, sao có thể nói những lời máu me như vậy trước mặt tiểu hài tử? - Niệm Khanh cau mày, hạ người nói với tiểu la lệ đang khó hiểu - Nếu sau này người người thích phản bội người thì hãy trói tên đó ở trên giường, tìm mùi 'mỹ nữ' đầu dính sinh sang (nang lông trên đầu bị nhiễm trùng), cước để lưu nùng (thối chân), miệng đầy mùi thối hầu hạ tên đó, có trái ngược thì mới có thể hiểu được cái tốt của người!

Gió lạnh thổi sau lưng, Niệm Khanh, người không phải là tàn nhẫn mà là khiến người ta sống không bằng chết! Bi ai thay Hoa Chi Phá, bên ngoài cái gì, hãy chết tâm này đi!

Bốn người nói nói cười cười, định ra chủ ý thu dưỡng tiểu la lệ làm nữ nhi, bồi dưỡng một ngôi sao mới cho tương lai.

Đối với tiểu la lệ mà nói, cũng không biết đây là may mắn hay là bất hạnh nữa!

Thời điểm tứ cầm thú biết tin này thì rất phấn chấn. Sự vô sỉ của các nàng rất cực cũng có người thừa kế. Ti bỉ, là giấy thông hành của người vô sỉ; cao thượng, là chữ khắc bia mộ của người thuần khiết. Đầu năm nay không cầm thú thì có thể tìm được lão bà như hoa như ngọc sao? Có thể ăn bám loại phú bà quốc sắc thiên hương có tiền sao?

Đương nhiên, nữ nhi cũng đã có, kết hôn còn xa sao? Các nàng cũng phải làm phụ thân rồi!

Giải quyết xong sự kiện nhận con gái, nghênh đón sự kiện nhóm cầm thú hy vọng cực khổ nhất: Thành thân! Ngoài thành thân thì còn có cái gì tốt mà kích động như vậy! Tuy rằng Hoa Chi Phá đã kết hôn qua một lần nhưng vẫn rất kích động, tứ cầm thú cùng nhau, đây chính là chuyện cả đời khó quên!

Tứ cầm thú và tứ hoa khôi, kết quả cuối cùng là gì?

Công bố đáp án.

Chính là cái gọi oan gia nên giải không nên kết, biến cán rìu thành tư lự. Đương nhiên đây là phương thức giải quyết bình thường. Giữ chặt bàn tay, đem người bắt cóc, đây mới là vương đạo hồi các huynh đệ!

Vì cho 'nữ nhi' một đại gia đình đầy đủ, các hoa khôi quyết định gả cho tứ cầm thú, vì thế dẫn đến một hồi chuyện rung chuyển Ô Tô bắt đầu mở màn.

Các hoa khôi là thân phận gì? Người biết nội tình tự nhiên hiểu được, bốn nữ nhân này là đại sát tinh, chọc vào là phải chết; người không biết nội tình cũng rõ ràng, tứ đại hoa khôi này là hai đạo hắc bạch ăn thông, ai dám không nể mặt?

Vậy còn tứ cầm thú thì sao?

Là bốn hỗn đản đồ bỏ chỉ ăn chờ chết! Là tiểu bạch kiếm được các hoa khôi dưỡng ở Diêu Lan Thủy Tạ Lâu!

Mọi người có người ghen tị, có người thống hận, bội phục cũng không ít. Bọn họ đến tột cùng thông đồng lên tứ hoa khôi như thế nào? Đây là nhiệm vụ vĩ đại như thế nào! Không phải tứ hoa khôi mắt bị mù thì là tứ cầm thú che dấu quá sâu. Đương nhiên mọi người tình nguyện tin tưởng về sau. Bởi vì nữ thần trong lòng sao có thể là mắt mù chứ! Sao có thể! Sao có thể chứ!

TỨ CẦM THÚ VÀ TỨ HOA KHÔI

Phá Quân Tinh

dtv-ebook.com

Phiên Ngoại 3

Bàn cuối cùng của tứ cầm thú: Khiêu chiến boss cấp các hoa khôi, ai thắng ai bại? Chậm rãi đợi công bố.

Nói sai rồi, Hoa Chi Phá đã sớm khiêu chiến qua. Nhưng mà đừng lo, có câu đường cùng tắc biến, biến đổi tắc thông, thực hiện nên họ Hoa nào đó thuộc loại này. Thất bại không đáng sợ, đáng sợ là chấp nhận như vậy, không dám tái chiến. So sánh với đây ngã, cái gì cũng đều là mây bay.

Một đêm này, nhất định là buổi đêm nhiều tai nạn.

Một đêm này, nhất định là buổi đêm khắc cốt minh tâm.

Một đêm này, nhất định là buổi đêm ba đào mãnh liệt (chỉ ngược to hấp dẫn).

Một đêm này, nhất định là buổi đêm đại triệt đại ngộ.

Ở trên lập trường đẩy và bị đẩy, xoa tay, đấu trí so dững khi.

Nghi thức thành thân không quá long trọng, nhưng người chứng kiến không ít.

Tứ cầm thú thống nhất mặc đồ tân lang cổ đại, cho rằng mình như một con gà trống (chỉ công quân), sẵn sàng bùng nổ; tứ hoa khôi là đồ cưới tân nương, ai ai cũng như hoa đẹp, về phần khăn voan gì đó tứ hoa khôi lựa chọn không dùng, loại mỹ nữ khuynh quốc khuynh thành như chúng ta sao có thể bị một mảnh vải đỏ che mắt! Thời khắc trọng yếu nhất đời, nhất định

phải kiêu diễm áp quần chúng! Nói thế nào thì qua hôm nay liền 'hoàn lương' thôi!

Niệm Khanh coi như là người từng thành hôn một lần, đối với chi tiết cũng không quá nghiêm khắc, đối với hôn lễ 'bình dân', không phải chỉ cần lên kế hoạch nhạc họa thôi sao! Huống hồ, nghi thức và ăn mặc cũng không phải là trọng điểm, trọng điểm là ban đêm cơ!

Giống như có thần giao cách cảm, nhìn thấy Hoa Chi Phá dùng ánh mắt như lang sói nhìn mình, trong mắt kia...thật sự là không đủ ngôn ngữ để hình dung! Người này...thật sự là không đạt được mục đích tuyệt không hết hy vọng!

Bái đường, kết thúc buổi lễ, vào động phòng.

Rốt cục giờ khắc quyết định này đã đến, tứ cầm thú kích động rơi lệ đầy mặt. Thần thánh ơi, chúng ta chờ đợi ngày này lâu lắm rồi! Ngay cả 'con gái' đều đã biết đánh nước tương (ý chỉ đã lớn).

Tứ cầm thú thành công cưới được tứ hoa khôi, thành công ăn bám được phú bà xinh đẹp, thành công đem các hoa khôi quăng lên giường. Đương nhiên, kết quả chân chính chỉ có tự mình rõ ràng.

Buồng Vị Triều

Phong Chi Lâu nhìn Vị Triều bình tĩnh vô cùng thì cảm thấy áp lực rất lớn. Cho xin đi, hôm nay là đêm động phòng hoa chúc, người như vậy khiến ta rất khó làm ăn!

- Triều Triều, cái kia...ta bắt đầu đi? - Thấy hàn ý, Phong Chi Lâu run rẩy nói - Ta sẽ cẩn thận.

- Ừ - Kỳ thật Vị Triều một chút cũng không bình tĩnh, nàng là khẩn trương đến cứng ngắc, ngay cả biểu cảm cũng không thay đổi được.

Về phần Du Lăng nói công cái gì, ngay cả làm thụ đã như thế, lại càng không muốn nói đến làm công! Vị Triều làm công, Phong Chi Lâu nhất định là không có tính phúc (hạnh phúc trong sinh hoạt vợ chồng) đáng nói. Đương nhiên, Vị Triều sớm đã âm thầm hạ quyết tâm, chờ mình quen với đụng chạm của Phong Chi Lâu, chính là lúc khiến tên họ Phong nhìn thấy máu.

- Người...người đang chạm vào chỗ nào đấy! - Vị Triều lại cứng người, trên mặt hồng sạm một mảnh.

Phong Chi Lâu vô tội ngẩng đầu:

- Triều Triều, dạo đầu là rất trọng yếu!

Vị Triều cắn răng nhịn.

Nhưng tới thời điểm tay người họ Phong sờ soạng đến chỗ ngày càng đáng khinh thì Vị Triều rốt cục không thể nhịn nữa, một cước trực tiếp đá tên Lâu xuống giường.

- Triều Triều... - Phong Chi Lâu bị kích nghị, may mắn ta không phải là nam, nếu không không thể không bị liệt dương.

Vị Triều lấy biểu tình thấy chết không sờn nhìn Phong Chi Lâu:

- Ta sẽ nhẫn nại.

Bộp Phong Chi Lâu tiếp tục ngã xuống.

Sau đó, tiếng "bộp bộp" không dứt bên tai.

Xem ra, một đêm này đối với Phong Chi Lâu mà nói, nhất định là buổi đêm nhiều tai nạn.

Buồng Ly Tuyết

- Tiểu Tuyết Nhi, ngày tốt cảnh đẹp, người biết mà! - Nguyệt Chi Loạn cười rất đặc ý, ngữ khí không khác gì với loại lưu manh công tử trên phim TV, đồng dạng đáng khinh.

Ly Tuyết liếc mắt nhìn Nguyệt Chi Loạn, dùng ngữ khí thực ôn nhu nói:

- Nhưng ta muốn nhìn người mặc quần áo này - Phất phất đồ cười mình đang mặc, dùng cái miệng ngọt chết người không đền mạng - Loạn Loạn, người tự mình làm hay là ta giúp người?

Được rồi, Ly Tuyết ôn nhu đã bị tiêu diệt trong lòng Nguyệt Chi Loạn, nàng từ trong ra ngoài chính là một nữ nhân âm u, gần đây ở cùng một chỗ với mình dần dần đã học xong sự vô sỉ của mình.

Nguyệt Chi Loạn rồi rắm, nữ trang hay đồ cười thật đáng ghét! Anh lớn lên mặt đàn ông, mặc thế nào cũng sẽ không đẹp mặt phải không?

Nhưng khi nhìn đến ánh mắt hi vọng của Ly Tuyết, được rồi, đêm động phòng hoa chúc, cả đời có một lần, dù sao cũng không có người khác, mặc cho Ly Tuyết xem cũng không có gì, chơi một chút như vậy sau đó động phòng tốt hơn.

Lại nói tiếp, Ly Tuyết mà bạo lên thì ta không thể ứng phó. Ta chỉ là một nhược công thôi! So với cao thủ võ lâm, căn bản là không cần nhìn.

Vì thế dưới sự dụ dỗ của Ly Tuyết, Nguyệt Chi Loạn thay đồ tân nương luôn khiến nàng thống hận không thôi.

Ly Tuyết cố nhịn cười, biểu tình trên mặt quái dị một mảnh, Nguyệt Chi Loạn đâu hợp với quần áo này, thật sự là thế nào cũng không được! Nhìn như là bị người ta nắm đầu lâu chặt xuống vứt lên lại, mù mắt của nàng.

Bất quá, xem vài lần thì như thế cũng chỉ có thế, không như vậy thì không được, lại nhìn thêm vài lần, kỳ thật còn chút hương vị.

Kỳ thật Nguyệt Chi Loạn lớn lên cũng không quá 'nam tính', không có loại dương cương khí, có vẻ âm nhu, dùng lời của chính nàng mà nói thì chính là 'ngụy nam'. Nay mặc vào quần áo này, hẳn là 'ngụy nương' rồi?

Chính vì cái gọi là tình nhân trong mắt hóa Tây Thi, Ly Tuyết phát hiện Nguyệt Chi Loạn là loại người phải xem lâu, càng xem càng đẹp chính là loại của nàng.

Dùng khăn voan hồng sớm đã chuẩn bị tốt trùm lên đầu Nguyệt Chi Loạn, Ly Tuyết vừa lòng gật gật đầu.

Dựa vào cái gì mình phải mặc quần áo tân nương tử chứ? Dựa vào cái gì mình phải gả chứ? Chỉ bởi vì Nguyệt Chi Loạn nữ phần nam trang sao? Được rồi, gả ta cũng nhịn, dựa vào cái gì ta còn phải làm thụ chứ? Du Lăng nói, lần đầu tiên tuyệt đối không thể làm thụ, nếu không tương lai sẽ không quản được mấy con khỉ này, chẳng những trên khí thế phải áp đảo, trên hành động cũng phải như thế.

- Nói xem, tốt lắm phải không? - Nguyệt Chi Loạn đờ, khi nào thì chuẩn bị khăn voan? Lúc chúng ta thành thân, không phải là người không mang sao?

- Loạn Loạn, lần này người ở dưới, được không?

- Cái gì? - Nguyệt Chi Loạn vừa giơ tay định bỏ khăn voan đã bị Ly Tuyết điểm trúng huyệt đạo - Vì...vì sao?

- Du Lăng nói, hôm nay nàng nhất định phải áp trụ Tuyết Chi Lạc, nếu ta bị người đè ép, ngày mai chẳng phải là ta bị nàng xem thường sao? - Đương nhiên nguyên nhân này cũng rất quan trọng, Ly Tuyết cắn răng, dùng ngữ khí âm trầm nói - Chẳng lẽ, người hy vọng ta bị nàng khinh bỉ sao?

Nguyệt Chi Loạn sắp khóc đến nơi, Tuyết Chi Lạc bị áp thì vì sao ta cũng phải bị áp? Sao mình lập tức từ chủ động biến thành bị động đây!

-Cái này...cái này liên quan không lớn mà! - Có thể tưởng tượng Ly Tuyết trước mặt nhất định đen tối hóa, với cả có vẻ hắc hay không hắc cũng không có gì khác nhau.

- Loạn Loạn, nếu người có thể thỏa mãn nguyện vọng nho nhỏ này của ta, từ nay về sau người muốn thế nào ta để người thế đó, được không? - Tung ra một lợi thế mười phần, đương nhiên, lời nói của nữ nhân có thể tin sao? - Nếu không đáp ứng, ta cảm thấy người chắc hẳn nên mang thêm một cái vòng tay bất cứ lúc nào ta muốn!

Khóa trình tiết? Nguyệt Chi Loạn đơ.

Cuộc đời, luôn bi kịch như vậy. Ly Tuyết đây đã là không chấp nhận chuyện nàng không đáp ứng, hoặc là từ đầu tới cuối Nguyệt Chi Loạn vốn không có quyền lựa chọn!

Xem ra, một đêm này đối với Nguyệt Chi Loạn mà nói, nhất định là buổi đêm khắc cốt minh tâm.

Buồng Du Lãng

Tuyết Chi Lạc lau mồ hôi nhìn chăm chăm bộ tú lơ khơ bản khắc trong tay Du Lãng:

- Du Lãng, người đây là ý gì? Đêm động phòng hoa chúc, chúng ta đấu bài? - Từ sau khi dạy cho các hoa khôi đánh bài tú lơ khơ thì tú lơ khơ trở thành hạng mục giải trí hàng đầu trong Điêu Lan Thủy Tạ Lâu, có thời gian hay không có thời gian vẫn muốn làm mấy ván.

- Đây là có phần thưởng - Du Lãng chia bài - Nếu người thắng, đêm nay sẽ theo người; nếu ta thắng, đêm nay sẽ theo ta. Người không biết như vậy

càng kích thích sao? Chỉ cần có vận khí và trí tuệ là có thể có điều người muốn! - Nói xong, còn ưỡn ngực ra một đôi 'hung khí', làm cái mị nhân câu dẫn Tuyết Chi Lạc.

Hiện tại hai người đều cởi quần áo, Du Lăng tỳ tỳ mặc cái yếm cùng quần lót, còn Tuyết Chi Lạc cuốn ngực và quần lót ra trận, cũng may là phòng này chỉ có hai người, nếu không không thể không ngắt xi.

Không thể không nói, của Du Lăng thật sự rất lớn, xem gần càng thêm lộ rõ, tuy rằng là có mặc cái yếm, nhưng lớn như vậy thì không cách nào che lấp được.

Quả nhiên là ba đào mãnh liệt!

Tuyết Chi Lạc nuốt nước miếng, nhận mệnh nhìn Du Lăng chia bài, nếu không đáp ứng thì phỏng chừng ngay cả cơ hội lên giường ngủ cũng không có, khẳng định ngã xuống đất nghỉ. Hừ hừ, đừng tưởng rằng người sẽ thắng, ta thế nhưng được xưng là nữ thần đồ!

Bài phân ba đôi, lựa chọn cái thứ nhất.

Tuyết Chi Lạc nhìn bài, biểu tình trên mặt thả lỏng xuống, cũng không tệ lắm, nghĩ mình hẳn là sẽ không thua.

Khà khà, đừng tưởng rằng chỉ người đồ lợi hại, từ sau khi học được tú lơ khơ này, chính mình dốc lòng nghiên cứu, không phải đổ dựa vào thủ pháp sao? Làm lão đại Âm Bộ, người nổi tiếng trong giới sát thủ, yêu cầu về đối thủ thì Tuyết Chi Lạc cũng không bằng được. Chỉ cần Du Lăng muốn, chỉ cần nàng hạ quyết tâm, chỉ cần nàng luyện tập nhiều, làm bài cái gì, sao có thể sẽ không học được!

Cuối cùng, Du Lăng dùng thành tích 'mỏng manh', lấy ra bài chệch lệch thủ thắng. Bài tốt có thể không toàn cái cần, chỉ cần có thể áp trụ Tuyết Chi Lạc thì chính là bài tốt!

Tuyết Chi Lạc choáng váng, dùng ánh mắt không thể tin nhìn Du Lăng, sao có thể thất bại! Không đợi tên Lạc thanh tỉnh thì cái yếm Du Lăng không biết thế nào lại rớt.

Đúng vậy, là rớt, hoàn toàn lộ.

Tuyết Chi Lạc ngây ngốc nhìn, đây chính là thật, bắt ép bản thân quay đầu đi lấy cái yếm kia, còn chưa kịp đưa cho Du Lăng thì đã bị một cỗ áp lực do 'hung khí' áp tới.

- Lạc Nhân, bộ dạng then thừng của người thật sự rất đáng yêu! - Du Lăng tử tử kích động ôm lấy đầu Tuyết Chi Lạc, thiếu chút nữa khiến nàng ngạt chết.

Lúc Tuyết Chi Lạc thần chí không rõ, không rõ tình trạng thì Du Lăng đã sớm khó chịu nổi cảm nàng:

- Lạc Nhân, chịu đở chịu thua nhé!

Lời của Du Lăng Tuyết Chi Lạc không nghe rõ, bởi vì trong mắt nàng chỉ có ba đào kia bắt đầu động đậy liên miên không thôi.

Xem ra, một đêm này đối với Tuyết Chi Lạc mà nói, nhất định là buổi đêm ba đào mãnh liệt.

Buồng Niệm Khanh

-Niệm Khanh, hôm nay người sẽ không không tiện chứ? - Hoa Chi Phá tuyệt đối sẽ không tin Niệm Khanh một tháng có thể không tiện hai lần, nếu thật sự như vậy thì nàng có thể đi tìm Vị Triều xem bệnh.

Niệm Khanh trừng mắt nhìn Hoa Chi Phá một cái, sao có thể! Để người họ Hoa 'để tang' lâu như vậy cũng không quá ít, nói thế nào nàng cũng bị mình ăn sạch sẽ, điểm đạo đức này chính mình vẫn phải có.

Hơn nữa làm công cũng chỉ như vậy, xem ra chính mình không có giác ngộ làm công rồi! Tuy rằng nhìn Hoa Chi Phá ở dưới mình, loại cảm giác này cũng thực không tồi, nhưng nếu cũng chỉ như vậy, có đôi khi năm hưởng thụ cũng là chuyện thực không tồi.

Tay ngọc thon dài của mình thích hợp dùng để đánh đàn hơn!

- Người nói xem? - Niệm Khanh dán vào ngực Hoa Chi Phá, ngẩng đầu, hơi thở như hoa lan nói.

Vì thế, người họ Hoa say.

Chống lại Niệm Khanh, căn bản không có cơ hội thắng! Hoa Chi Phá xem như đã hiểu, chỉ cần Niệm Khanh muốn làm công thì chính mình phải là thụ; nếu Niệm Khanh muốn làm thụ chính mình mới có cơ hội là công, còn là trung khuyến công tận tâm hết sức, dốc hết tâm huyết.

Ai bảo người ta là công chúa chứ? Nếu Niệm Khanh muốn, nàng cũng có thể là một thế hệ nữ đế, tuyệt đối!

Kỳ thật, yêu nhau sao lại tính toán chút chuyện công thụ nhỏ này? Mây bay, là mây bay. Đường công thụ sau này nhất định phải niệm vương đạo hõ công để mở rộng cho Niệm Khanh!

Xem ra, một đêm này đối với Hoa Chi Phá mà nói, nhất định là buổi đêm đại triệt đại ngộ.

TỨ CẦM THÚ VÀ TỨ HOA KHÔI

Phá Quân Tinh

dtv-ebook.com

Phiên Ngoại 4

(Editor: Cái này nguyên gốc là 5 nhưng mình sẽ đảo lên trông cho hợp lí hơn.)

Lại nói từ sau khi tứ cầm thú cưới được tứ hoa khôi mà bắt đầu cuộc sống hôn nhân hạnh phúc mỹ mãn của các nàng.

Nói là hạnh phúc, khẳng định là đúng.

Như hoa mỹ quyên (hôn nhân rất tốt), mỹ nhân nặng tình, thì còn là con chuột ngã vào chĩnh gạo, nên cười to nên chèn chén, từ nay về sau trở thành con chuột béo bị chĩnh gạo bắt giữ, không chạy thoát được.

Nếu nói thành hôn xong có chỗ nào không tốt thì chính là tứ hoa khôi rất hung hãn, thủ đoạn chinh người ùn ùn, chỉ cần tứ cầm thú có một chút hoặc là nửa điểm dấu hiệu bên ngoài thì trực tiếp bóp chết trong nôi, thuận tiện áp trên hết lần này đến lần khác, vì thế thế giới khá thanh tịnh.

Nhưng tứ cầm thú vốn không phải là người sống an phận, sao có thể khuất phục như vậy! Cho nên, đấu trí so dũng khí cùng tứ hoa khôi là tuyệt đối không thể buông tha, có thể nói đây coi như là tình thú hàng đầu sau hôn nhân.

- Lâu đệ, người nói xem, chúng ta có nên vào xem hay không? - Hoa Chi Phá chỉ vào Phẩm Hương Các rực rỡ sắc màu phía sau nói - Nhớ năm đó Vô Thương muội muội bằng một khúc tỳ bà xâm nhập vào lòng người, mấy người chúng ta thẳng sống lưng làm chỗ dựa cho các nương tử, nay ngẫm lại không thôi thốn thức!

Phong Chi Lôu cũng rất cảm khái gật gật đầu:

- Thật ra ta rất muốn đi, đáng tiếc Triều Triều nhà ta không cho! Uống hoa tửu, đây là chuyện phẫn chấn lòng người làm sao!

- Ta nói hai người các người này, chân đều đã bước vào mà còn nói linh tinh! - Nguyệt Chi Loạn xoa xoa trán - Dù sao cũng không phải lần đầu tiên đến đây, còn giả thanh thuần cái gì.

Mặt Tuyết Chi Lạc căng thẳng, sắc mặt có chút không tốt:

- Đây, hay là đừng đi đi? - Chỉ cần nghĩ tới thủ đoạn của Du Lăng, nàng liền lạnh cả người một trận!

- Xì, Lạc nhi, sợ gì, không phản kháng trong áp bức thì diệt vong trong áp bức, chúng ta cũng không phải đến chơi bời, chẳng qua là uống chút rượu nhìn ngắm mỹ nhân thôi, không ảnh hưởng tới toàn cục - Hoa Chi Phá và Phong Chi Lôu đè nặng hai cánh tay Tuyết Chi Lạc, chuẩn bị tha nàng đi vào.

- Đúng vậy đúng vậy, chúng ta càng sợ các nàng thì các nàng càng kiêu ngạo, dù sao thì cũng quen rồi, trở về nhiều lắm là quỳ ván giặt quần áo, sợ gì! - Phong Chi Lôu đã lâu ngày thành quen, Vị Triều nhà nàng so sánh với lão bà của mấy người kia ôn nhu hơn rất nhiều, ngay cả lão đại cũng không sợ thì mình sợ cái gì!

Nguyệt Chi Loạn toát mồ hôi một phen vì ba tên kia, loại chuyện thoát ly quần chúng thế này là nàng không làm được, cho nên cũng đi theo vào.

- Ôi, đây không phải là bốn công tử Phong Hoa Tuyết Nguyệt sao? Sao bốn vị công tử lại tới loại địa phương nhỏ này của chúng ta, chẳng lẽ tứ hoa khô không thỏa mãn được các người sao? - Tú bà còn nhớ rõ nhục nhã năm đó, miệng cũng không lưu tình.

- Tú bà, nhiều ngày không thấy, người đã già - Hoa Chi Phá lắc đầu nói.

- Đâu chỉ là già, ngay cả nếp nhăn cũng không che được nữa! - Phong Chi Lâu nói tiếp.

- Tú bà, bôi nhiều bột mì chút đi - Nguyệt Chi Loạn vỗ vỗ bả vai tú bà, nửa đáng tiếc nửa vui sướng khi người gặp họa nói.

- Đừng nói là bột mì, nếp nhăn này tương hồ (hồ dán từ tinh bột) cũng không che được đâu! - Tuyết Chi Lạc không cam lòng bị tịt lại, tiếp tục nói.

- Người... các người... - Tú bà coi như là người có kiến thức rộng rãi và khéo léo, nhưng gặp tứ cầm thú này vốn chưa từng thắng qua, lần trước bị lão bản hung hăng mắng một chút, nàng đúc rút kinh nghiệm xương máu, quyết định nhìn thấy tứ chích này liền đi đường vòng, đáng tiếc hôm nay nhìn thấy bọn họ nhất thời không khống chế được lại xông lên chế nhạo, thật đúng là tự tìm khổ - Được được được, bốn vị công tử, hôm nay là muốn tìm cô nương sao?

- Tìm cho mấy anh một nhĩa gian thanh tĩnh, bày đồ ăn ngon lên bàn, không cần cô nương - Phong Chi Lâu lấy ra từ trong lòng một thỏi bạc ném cho tú bà - Hôm nay Phong thiếu gia ta mời khách, lão đại, Loạn Loạn, Lạc nhi, chúng ta đi.

Dưới chỉ dẫn của tú bà, đến một gian sương phòng có chút lịch sự tao nhã, bốn người ngồi vào chỗ của mình, không đến một lát, rượu và thức ăn liền đặt trên bàn.

- Lâu đệ, Vị Triều nhà ngươi lại cho người tiền tiêu vật? - Hoa Chi Phá lăm la lăm lét nhìn túi áo ngực không tính rộng lớn của Lâu đệ - Nàng cho người bao nhiêu?

- Hừ, cho ta tiền tiêu vặt cái gì, chút tiền tiêu vặt nàng cho còn không đủ cho ta xia răng - Phong Chi Lâu khoát tay - Bạc này là ta dựa vào đầu óc của mình mà kiếm được.

- Ha ha, Lâu, răng của ngươi hình như cũng hơi bị to lỗ - Nguyệt Chi Loạn uống một chén rượu nói - Kiếm thế nào, nói nghe một chút.

- Xì, cái này còn không đơn giản sao, đan dược chế tác của Triều Triều nhà ta trong tủ có nhiều, ta tùy tiện lấy mấy bình đem bán, đây không phải là tiền... - Ừm...thịt ba chỉ của Phẩm Hương Các này không tồi, béo mà không ngấy, tinh lọc mà không chín quá, ăn ngon.

Tuyết Chi Lạc trừng lớn con mắt, bật ngón cái vừa giống khích lệ vừa giống chế nhạo:

- Lâu đệ, ngươi là nhân tài! Nếu Vị Triều nhà ngươi mà biết thì không thể không xé xác ngươi.

- Tình yêu thành phải quý, giá đan dược rất cao, nếu vì chuyện tiền tài, hai bên đều cần bỏ! - Tuy rằng miệng nói như vậy nhưng đối với Vị Triều thì nàng thật đúng là không dám bỏ, chỉ tại trước mặt ba người này kiếm cái mặt mũi phu quân, bình dược trong tủ nhiều như vậy, thiếu mấy bình sao Vị Triều biết được.

Bốn người vui chơi giải trí, nói chuyện phiếm trêu ghẹo nhau như nhớ lại thời độc thân.

- Phong công tử, ta rất nhớ ngươi...

- Hoa công tử, sao giờ ngươi mới đến vậy, có nhớ Diễm Diễm ta không...

- Tuyết công tử, nhiều ngày không thấy, ngươi càng ngày càng tuấn lãng...

- Nguyệt công tử, người nhân tâm này, hôm nay mới đến nhìn ta...

Shit! Tình huống gì đây! Bốn người còn chưa kịp hiểu rõ đã xảy ra chuyện gì thì các tử muội kia đã đẩy cửa nhào vào lòng các nàng, chu môi đỏ mọng nhắm thẳng vào mặt mọi người mà hôn tới.

- Này này này, các người làm gì vậy! - Hoa Chi Phá bị dọa không nhẹ, nhanh chóng đứng lên - Ai cho các người vào!

- Đúng vậy đúng vậy, người đừng chui vào lòng ta, người đó người làm gì vậy hả! - Phong Chi Lôu cũng bị choáng váng - Loạn nhi cứu ta!

Nguyệt Chi Loạn trốn tránh tiểu thư chết tiệt đang nhìn chăm chăm mình, đáp lời:

- Bản thân anh còn chưa xong cứu người thế nào đây!

- Người còn tiếp tục sờ loạn, cần thận ta ra tay ngắt hoa - Mặt Tuyết Chi Lạc trắng dã, hoảng sợ nhìn bốn phía - Ta có dự cảm không tốt.

Bốn người nhìn nhau, sau lưng dâng lên cảm giác lạnh cả người. Quả nhiên, bốn vị tuyệt đại giai nhân xuất hiện ở cửa, đáng tiếc sắc mặt giai nhân thập phần khó coi.

- Ta nói mà, bảo sao sáng sớm không thấy người, thì ra ở trong này uống hoa tửu! -Ly Tuyết đen mặt, gắt gao nhìn chăm chăm Nguyệt Chi Loạn - Người lại còn chơi trốn tìm cùng nàng ta!

- Tiểu Tuyết Nhi, ta thề với trời ta không có! - Nguyệt Chi Loạn sắp khóc
- Ta thật oan uổng.

- Oan uổng? Hay cho oan uổng, hôm nay ta liền oan uổng người triệt để!
- Ly Tuyết lắc lắc lỗ tai Nguyệt Chi Loạn kéo nàng đi.

- Á đau...Tiểu Tuyết Nhi...mau buông tay...lỗ tai ta sắp đứt.

Ba người còn lại trợn mắt há hốc mồm nhìn Nguyệt Chi Loạn bị áp giải về, chỉ cảm thấy mây đen tráo đỉnh.

- Triều Triều, người tin ta đi, ta tuyệt đối không làm chuyện có lỗi với người! - Phong Chi Lôu thập phần chân chó ôm cánh tay Vị Triều, quyết không buông tay.

- Phải không? Nhưng ta phát hiện ra tử của ta hình như thiếu rất nhiều thứ không nên thiếu, thì ra là người bán nó rồi đến nơi này tiêu sao! - Vị Triều ngoài cười nhưng trong không cười nói - Người tiếp tục đi - Bỏ tên Lôu ra, không quay đầu, tiêu sái đi.

- Triều Triều, người chờ ta với, ta có thể giải thích... - Phong Chi Lôu vội vàng đuổi theo, sao còn quản được chuyện người khác.

-Du Lăng, người sẽ không tin, đúng không - Tuyết Chi Lạc sống chết muốn giãy ra khỏi tay tử muội, đáng tiếc tay thật sự bị nắm rất chặt không thoát ra nổi.

- Đúng vậy, ta sao có thể tin tưởng đây? - Du Lăng cười dị thường đẹp - Ta tin tưởng mắt của Lạc Nhân, người sao lại tìm loại dong chi tục phấn (tầm thường, thô tục) này? - Đi tới phía trước, giúp Tuyết Chi Lạc sửa lại vạt áo dưới ánh mắt không thể tin của nàng - Nhưng mà, ta không tin nhân phẩm của người... - Nắm lấy vạt áo của nàng - Theo ta thấy, ba ngày không đánh dỡ ngôi nhà trên, hôm nay chúng ta tiếp tục luận bàn cho người biết đại giới bên ngoài.

Cái mặt trắng của Tuyết Chi Lạc lập tức chuyển đỏ, không đợi nàng kịp mở miệng đã bị Du Lăng túm áo đi ra cửa.

- Nhanh chóng biến đi, đều cút ra ngoài cho ta! - Hoa Chi Phá nuốt nước miếng, trộm liếc mắt về Niệm Khanh vẫn không nói một lời, quát.

- Hoa công tử, ngài còn chưa trả thù lao đâu!

- Đúng vậy đúng vậy.

- Thế nào, chẳng lẽ ngài định ăn không sao?

- Hoa công tử, nơi này không phải là Điều Lan Thuỷ Tạ Lâu của các người!

Ta... con bà nó, con mẹ nó, rốt cuộc là ai hãm hại chúng ta! Áp lực đỉnh điểm, Hoa Chi Phá lấy ra ngân phiếu:

- Đi đi đi, cầm tự phân, đừng để ta nhìn thấy các người nữa! - Không trả tiền các nàng tuyệt đối không đi, nếu các nàng không đi, Niệm Khanh phỏng chừng cũng sẽ không nói chuyện, ta sẽ chết thảm hại hơn.

Rõ ràng cái gì ta cũng chưa làm, đây quả thực là mất nhiều máu! Tiền tiêu vật hàng tháng của ta...rơi lệ.

Tỷ muội cầm tiền rồi đi rất nhanh, trong phòng chỉ còn hai người Hoa Chi Phá và Niệm Khanh.

- Khanh Khanh, sao người đến đây?

- Chẳng lẽ người không hy vọng ta đến?

- Không phải không phải, ta chỉ cảm thấy kỳ quái thôi, người phải tin ta, tấm lòng của ta đối với người trời đất chứng giám, chúng ta tuyệt đối không kê tiểu thư đến bồi, là các nàng đột nhiên vào, chúng ta cũng không biết sao lại thế.

- Ta biết.

- Hả? - Hoa Chi Phá sừng sốt một chút, có chút không rõ.

- Ngu ngốc, người không biết tú bà Phẩm Hương Các tính kế các người sao? - Nhìn nàng chỉ biết ngây ngốc, tiếp tục nói - Nàng phải tiểu tư đến

truyền tin, ý tứ người biết mà.

- Cái gì? Lão tặc bà kia! - Hoa Chi Phá nghe xong Niệm Khanh nói thì giác ngộ hoàn toàn, lập tức nghĩ thông thủ đoạn trong đó - Đây là nàng ta trả thù!

Niệm Khanh cười cười không nói gì, vuốt ve túi mặt mềm mại của Hoa Chi Phá, dùng sức kéo một phát:

- Ta mặc kệ có phải là nàng ta trả thù hay không, nhưng người cư nhiên đem bạc ta đưa người cho mấy tỷ muội kia, sao, tiền ta đưa cho người là dùng để dưỡng vợ bé sao!

- Oa oa oa... Khanh Khanh, ta sai rồi, tuyệt đối không có lần sau, người tha thứ cho ta đi...

- Người còn muốn có lần sau?

- Không có! Tuyệt đối không có!

- Nếu để ta biết người đem tiền ta đưa cho người dùng trên người nữ nhân khác, ta liền chặt ngón tay người, cho người làm thụ cả đời!

Ngôn ngữ mới hung hãn làm sao!

Bất luận tứ cầm thú nhảy nhót thế nào thì luôn không trốn khỏi ma chưởng của tứ hoa khôi. Đây là cái gọi là vô quýt dày có móng tay nhọn!

TỨ CẦM THÚ VÀ TỨ HOA KHÔI

Phá Quân Tinh

dtv-ebook.com

Phiên Ngoại 5

Ta tên là Tiêu Bạch Đồ, hôm nay là sinh nhật mười sáu tuổi của ta.

Có lẽ sẽ có người muốn hỏi ta sinh nhật là cái gì? Ta rất có trách nhiệm nói cho người biết, sinh nhật là một thứ gì đó thực đáng sợ, có thể nói từ sau khi bị các mẫu thân thu dưỡng, nhân sinh của ta sẽ không bị kịch tiếp, bởi vì nó đã biến thành đồ ăn (bi kịch có cùng cách viết với chén cụ, nghĩa là đồ dùng để uống).

Dùng lời của các cầm thú cha mà nói, các nàng muốn bồi dưỡng ta thành la lị đủ tư cách, vì thế còn cố ý thiết kế một bộ váy cho ta, được rồi, từ nay về sau ta không dám lên phố nữa, bởi vì trang phục này thật sự chênh lệch quá lớn so với người khác. Ta không muốn trở thành khi bị vây xem, ta sợ ta sẽ không nhìn được mà gỡ bỏ nguy trang đi giết người.

Nghe nói cái này gọi là Ca Đặc Thức (Goth) cung đình châu Âu, ta chỉ muốn phi nhổ, ca mợ người! Oa nhi tóc trắng đồng tử hồng xé vụn cái váy hoa nhỏ nhắn, đây là ước muốn của ta, một tiểu la lị mười sáu tuổi ngực phẳng.

Cuộc đời của ta từ sau khi gặp Du Lăng mẫu thân đã vĩnh viễn thay đổi.

Trước mười tuổi, ta bị người đời coi là yêu nghiệt, lang bạc kỳ hồ, sinh hoạt tại tận cùng xã hội; sau mười tuổi, ta gặp một đám yêu nghiệt chân chính, một bước lên mây, từ nay về sau trở thành người trên người khác.

Mọi người đừng hâm mộ ta, người chưa từng ở chung cùng các nàng thì sẽ không biết nỗi thống khổ của ta. Thoát khỏi hang sói lại vào hang hổ, chỉ

có những lời này mới có thể hình dung được tình cảnh của ta.

Đó là một gia đình rất kỳ quái, ta có bốn mẫu thân hoa khôi, mỗi người đều khuynh quốc khuynh thành, độc nhất vô nhị, dù sao thì ta chưa từng gặp qua nữ nhân nào đẹp mặt hơn so với các nàng. Mà phụ thân mà các mẫu thân tìm được còn là 'ngụy nam' nữ phần nam trang, có một lần ta cho rằng kỳ thật các phụ thân phải là 'ngụy nương', bởi vì thật sự không thể biết các nàng là nữ nhân.

Các mẫu thân hoa khôi người người thân thủ bất phàm, người mang tuyệt kỹ, mà ta tự nhiên trở thành đối tượng trọng điểm để các nàng bồi dưỡng, vừa làm nữ nhi vừa làm đồ đệ, sao một chữ thảm có thể bằng! Bất quá cũng bởi vì như thế mà những thứ ta học được đủ hưởng thụ cả đời.

Các phụ thân cầm thú miêu tả như thế nào chỉ? Ti bỉ vô sỉ, đúng, chính là ti bỉ vô sỉ. Không chỉ như thế, các nàng còn đem lý niệm này giáo huấn cho ta, khiến ta trở thành cực phẩm tiêu la lệ mặt ngoài thuần lương, nội tâm tà ác. Vì thế ta cảm thấy rối rắm dị thường, ta rõ ràng là một người thực thuần lương!

Muốn sinh tồn trong một đại gia đình dạng này không dễ dàng, mà ta đã thành công vượt qua sáu năm, vì thế ta phi thường bội phục bản thân mình.

Đương nhiên, cũng không phải là ta nói các nàng không tốt, ngược lại, mọi người đều đối với ta phi thường tốt, chỉ là phương thức mỗi người đối xử với ta đều không giống nhau, nhưng nói tóm lại là mọi người đều tốt với ta, ta thực cảm kích.

Là các phụ thân cho ta tên mới, là các mẫu thân khiến ta sống lại, có thể sống thật sự là quá tốt.

- Tiêu tử tử, chờ ta trưởng thành, cưới ta có gì không tốt? - Người nói lời này xem như là biểu đệ của ta, đúng vậy, là con trai của đệ đệ Niệm Khanh mẫu thân, cũng là con trai của muội muội Hoa Chi Phá phụ thân, nghe nói

là được cho làm con thừa tự, cha mẹ chân chính của đứa nhỏ này chính là thế tử của một Vương Gia, Thiên Nặc Bảo và thế tử phi Phượng tử.

Niệm Khanh mẫu thân là công chúa, đệ đệ của nàng là hoàng đế, mà tiểu tử này tự nhiên là hoàng đế tương lai, không thể ngờ dung mạo của ta có thể câu dẫn cả một tiểu hài tử, thật sự khiến ta không thôi thốn thức.

- Hoàng Phủ Thiên Thần, ta không hứng thú với chính thái (shota trong tiếng Nhật, chỉ trai trẻ ngây thơ), người vẫn nên tìm người khác đi! - Nhìn chính thái lệ chảy ròng ròng, phần tà ác trong lòng được thỏa mãn, đây là tật xấu dưỡng thành do bị ức hiếp nhiều năm.

Sinh hoạt tại một gia đình như vậy sáu năm, ta đã không thèm bất kỳ vương tử nào, ta quyết tâm phải câu dẫn một ngự tử về làm ấm giường cho ta.

Tuy rằng mặt ta la liệt, nhưng ta tuyệt đối không thừa nhận ta có một viên tâm tiểu thụ. Công quanh năm mới là mục tiêu của ta. Ta có thể vì mục tiêu này phấn đấu cả đời.

Bề ngoài giả vờ đáng yêu vô địch, bản chất tiểu ác ma bị che dấu, giả thuần lương, giả vô tội, tự hỏi có mấy ngự tử có thể ngăn cản!

'Tay trái tà ác, tay phải thiện lương, câu dẫn ngự tử lên giường năm.' Đây là nguyện vọng sinh nhật mười sáu tuổi của ta, có một cực phẩm ngự tử đui mù đưa ta đi, sau đó hai người phát triển một đoạn tình yêu duy mỹ truyền thuyết.

Nói thật, đột nhiên muốn đi xem thời đại mà các phụ thân cảm thú nói, nghe nói nơi đó ngựa xe như nước, cao lầu đứng vững, mỹ nữ thành đàn, mà thời đại như vậy phải ngàn năm sau mới có thể đến.

Xuyên không, thật sự là một chữ thần kỳ. Nếu có khả năng, ta cũng muốn xuyên một lần! Từ sau khi nghe được liên lâm vào vọng tưởng về

chỗ thế kỷ hai mươi một trong truyền thuyết.

Bất quá loại chuyện xuyên không này không thể cưỡng cầu, ta nên bước trên con đường chung, đi tìm ngụy tử xinh đẹp của ta thôi!

Vì lý tưởng vĩ đại nhất này, ta bước trên một con đường không thể quay về.

(Tác giả có viết một quyển tiếp theo về Tiêu Bạch Đồ tên là 'Tiểu bạch thỏ, hướng tiền trùng', nhân sĩ nào muốn coi tiếp thì mời, chứ tại hạ không có ý định edit quyển này đâu lol)

Table of Contents

[Mục lục](#)

[Chương 1](#)

[Chương 2](#)

[Chương 3](#)

[Chương 4](#)

[Chương 5](#)

[Chương 6](#)

[Chương 7](#)

[Chương 8](#)

[Chương 9](#)

[Chương 10](#)

[Chương 11](#)

[Chương 12](#)

[Chương 13](#)

[Chương 14](#)

[Chương 15](#)

[Chương 16](#)

[Chương 17](#)

[Chương 18](#)

[Chương 19](#)

[Chương 20](#)

[Chương 21](#)

[Chương 22](#)

[Chương 23](#)

[Chương 24](#)

[Chương 25](#)

[Chương 26](#)

[Chương 27](#)

[Chương 28](#)

[Chương 29](#)

[Chương 30](#)

[Chương 31](#)

[Chương 32](#)

[Chương 33](#)

[Chương 34](#)

[Chương 35](#)

[Chương 36](#)

[Chương 37](#)

[Chương 38](#)

[Chương 39](#)

[Chương 40](#)

[Chương 41](#)

[Chương 42](#)

[Chương 43](#)

[Chương 44 \(Ngoại Truyện\): Bạch Xà Truyện \(Chế\)](#)

[Chương 45](#)

[Chương 46](#)

[Chương 47](#)

[Chương 48](#)

[Chương 49](#)

[Chương 50](#)

[Chương 51](#)

[Chương 52](#)

[Chương 53](#)

[Chương 54](#)

[Chương 55](#)

[Chương 56](#)

[Chương 57](#)

[Chương 58](#)

[Chương 59](#)

[Chương 60](#)

[Chương 61](#)

[Chương 62](#)

[Chương 63](#)

[Chương 64](#)

[Chương 65](#)

[Chương 66](#)

[Chương 67](#)

[Chương 68](#)

[Chương 69](#)

[Chương 70](#)

[Chương 71](#)

[Chương 72](#)

[Chương 73](#)

[Chương 74](#)

[Chương 75](#)

[Chương 76](#)

[Chương 77](#)

[Chương 78](#)

[Chương 79](#)

[Chương 80](#)

[Chương 81](#)

[Chương 82](#)

[Chương 83 \(Phiên Ngoại\): Chúc Mừng Năm Mới](#)

[Chương 84](#)

[Chương 85](#)

[Chương 86](#)

[Chương 87](#)

[Chương 88](#)

[Chương 89](#)

[Chương 90](#)

[Chương 91](#)

[Chương 92](#)

[Chương 93](#)

[Chương 94](#)

[Chương 95](#)

[Chương 96](#)

[Chương 97](#)

[Chương 98 \(Phiên Ngoại\): Một Ngày Ngao Du](#)

[Chương 99](#)

[Chương 100](#)

[Chương 101](#)

[Chương 102](#)

[Chương 103](#)

[Chương 104](#)

[Chương 105](#)

[Chương 106](#)

[Chương 107](#)

[Chương 108](#)

[Chương 109](#)

[Chương 110](#)

[Chương 111](#)

[Chương 112 \(Phiên Ngoại\): Tâm Tình Của Tiểu Công Chúa](#)

[Chương 113](#)

[Chương 114](#)

[Chương 115](#)

[Chương 116](#)

[Chương 117](#)

[Chương 118](#)

[Chương 119](#)

[Chương 120](#)

[Chương 121](#)

[Chương 122](#)

[Chương 123](#)

[Chương 124](#)

[Chương 125](#)

[Phiên Ngoại 1](#)

[Phiên Ngoại 2](#)

[Phiên Ngoại 3](#)

[Phiên Ngoại 4](#)

[Phiên Ngoại 5](#)